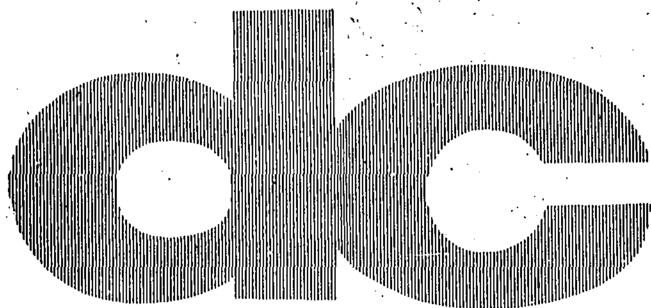
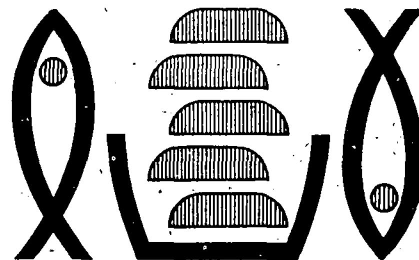

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 1 - 6 januari 1984

HEEFT DEZE PLANEET GEEN NOODUITGANG?

De jaarwisseling, welke wij nu net achter de rug hebben wordt niet in een zonnige tijd beleefd. Op velerlei terreinen staat deze wereld er slecht voor. En de mensheid wordt zich dat steeds meer bewust. Velen worstelen met alle dreigingen die er zijn, en die eigenlijk niet weg zijn te krijgen. We ervaren dat er machten zijn, die hoe wij ons ook inspannen, toch sterker blijken te zijn dan wij en de wereld een kant uitsturen, die alleen maar dreigender wordt.
Op deze wijze ontstaat het pessimistische denken in deze wereld, waardoor velen van het leven niet veel meer verwachten en geen enkel uitzicht meer hebben op de toekomst. Een denken, dat wij doemdenken noemen. Gelukkig zijn er ook veel andere mensen, die zich, ondanks alles, toch blijven verzetten tegen al die dreigingen. Eén van die mensen is Petra Kelly, de tengere maar gedreven vrouw, die leiding geeft aan de Groene Partij in de Duitse Bondsrepubliek. Zij strijdt tegen de kernbewapening. Zij komt op voor miljoenen kinderen, die met de dood bedreigd worden en zij zet zich in om de milieuverontreiniging tegen te gaan. Zonder het nu met haar politieke gedachten eens te zijn, is zij een vrouw die respect afdwingt. Haar levensmotto „Deze planeet heeft geen nooduitgang" zette mij echter aan het denken. Want op dit gebied heeft Petra Kelly geen gelijk. De gemeente van Christus heeft pas Kerstfeest gevierd, en als het goed is, moeten miljoenen iets van de nooduitgang gezien hebben. We hebben het in vele talen gezongen: „Daar is uit 's werelds duist're wolken een Licht der lichten opgegaan".

Uitweg
Van oorsprong is het donker op deze aarde, omdat de mens in zonde is gevallen. Vanaf dat moment hebben machten der duisternis de mensen gedreven tot zaken die zij niet wilden. De Bijbel laat het ons duidelijk zien, maar ook de geschiedenisboeken van deze wereld hebben het niet verborgen gehouden. De zondemacht is een sterke macht. In onze tijd wordt dat bijzonder duidelijk. We hebben te maken met dreigingen, die we niet meer de baas zijn. En dat geeft angstige gevoelens. We kunnen daarom goed begrijpen dat mensen als Petra Kelly, en met haar vele anderen, zich tot het uiterste inzetten om de dreigingen te weren. Maar toch heeft deze planeet een nooduitgang en al die mensen die Kerstfeest hebben gevierd en beleefd moeten daar iets van gezien hebben, zoals de herders dat hebben gezien in Efrata's velden. Voor die herders kon het leven nimmer meer met doemdenken gevuld worden, want zij hadden een nieuwe blik op de hemel, omdat zij deze open hadden gezien. Zij hadden ook een nieuwe blik op de aarde, omdat ze Gods licht op de aarde hebben zien schijnen.

Roeping
Het is de taak van de gemeente van Jezus Christus om daarvan te getuigen in deze wereld. Dat is ook onze taak als Baptistengemeenten van Nederland. In een tijd waarin de kerk steeds meer tot een randverschijnsel van de maatschappij hoort, alleen in Amsterdam al vijftien kerken worden gesloten, wordt op de stem van de kerken minder gelet. Ook als Baptisten kunnen we niet beschikken over grote aantallen, die tot de wereld spreken. Maar we hebben een grote taak, namelijk om het licht te laten schijnen en een zoutend zout te zijn. We zullen dat op tweeërlei manieren moeten doen. Ten eerste door het evangelie handen en voeten te geven, te helpen in nood waar wij kunnen. Door niet ook in een soort doemdenken te vervallen en ons door de dreigingen te laten verschrikken. Maar door het duidelijk te laten horen dat deze wereld Gods wereld is, en dat de machten uiteindelijk zullen verliezen. Dat is de taak die wij hebben gekregen. Maar vooral zullen we getuigen moeten zijn van Christus. We zullen het de wereld duidelijk moeten maken dat er een nooduitgang is. Een nooduitgang uit de zondemacht, want Christus is gekomen om te redden van zonden. Van zonden in de meest uitgebreide betekenis van het woord. Daaronder vallen schuld en straf, maar ook de macht van de zonde en de gevolgen daarvan. Om dat bekend te maken zullen we ons ten volle moeten inzetten. En daarom zullen we ons moeten afvragen of de oude Evangelisatiedrang nog onder ons aanwezig is. Juist vanuit de plaatselijke gemeente zal het licht naar buiten moeten stralen opdat de mensen iets gaan zien van de warmte en de gloed van de gemeente.

Met elkaar
Maar niet alleen vanuit de plaatselijke gemeente zal dat licht moeten schijnen. Ook ons landelijk werk, ons gezamenlijk werk, zal daarmee bezig moeten zijn.
Alles gericht opdat ene grote doel, waarin de herders van Bethlehem ons zijn voorgegaan: Zij maakten bekend! Dat zullen we moeten doen. Want Petra Kelly heeft ongelijk. Er is een machtige nooduitgang, door het werk van Jezus Christus. Zelfs meer dan een nooduitgang, er is een brede en grote verbinding gelegd tussen hemel en aarde. Hoe donker het ook schijnt, het hemels licht beschijnt deze aarde. Want via deze machtige verbindingsweg tussen hemel en aarde zal eenmaal de Here Jezus Christus verschijnen op deze aarde om deze planeet voor God op te eisen. Niet de machten, niet de dreigingen, niet de angsten, zullen het laatste woord hebben, maar God zal in Christus Jezus van deze wereld weer een Paradijs maken, waarin echte gerechtigheid zal heersen en men de oorlog niet meer zal leren.
Daarvan hebben wij in deze wereld te getuigen. Dat is de taak en de opdracht van de gemeente. Van ganser harte wil ik de wens uitstreken dat heel onze gemeenschap daarmee zal bezig zijn in het komende jaar, opdat wij trouw zullen zijn aan de opdracht welke de Here ons heeft gegeven.

In deze zin wil ik u allen, gemeenten, commissies, nevenorganisaties en vrijgestelden een zeer gezegend 1984 toewensen.

Jac. Schouten

DEZE WEEK

SÁMEN VERDER

Mogelijk krijgt het feit, dat elk mens een eigen persoonlijkheid is, in de laatste tijd wat extra nadruk. Dat zou een reaktie kunnen zijn op de tijd waarin de grote industrieën opkwamen, waarin de werknemers het gevoel hadden niet meer te zijn dan een onderdeeltje van een gigantische machine, inplaats van een mens met eigen gevoelens en eigen mogelijkheden.

Het is goed dat de mens er aan herinnerd wordt dat hij een heel eigen persoonlijkheid is. Waar we wel eens bang voor zijn is dat die nadruk op de eigen persoonlijkheid zo sterk wordt, dat hij daarmee wordt losgemaakt van zijn omgeving. Ieder mens moet voor zichzelf maar weten hoe hij zijn leven inricht, wat hij doet of laat, waar hij zich wel of niet mee wil inlaten. Ja, in laatste instantie kan het zover komen dat niemand dan jij alleen kan beoordelen wat voor jou goed of kwaad is. Daar kan een ander geen oordeel over uitspreken, dat ligt heel persoonlijk.

Als je daar even op doordenkt zitten daar grote gevaren in. Want zo sluit iedereen die zo denkt zich op op een eilandje. Op dat eilandje laat hij alleen mensen toe die jouw vrijheidsdrang niet bedreigen door er steekhoudende andere meningen op na te houden. Je gaat er dan ook vanuit, dat er niet zoiets als een algemene waarheid is, die geldig is voor alle mensen, dus ook voor jou. Je moet elkaar vrijlaten en je kunt elkaar niet een mening opdringen. Ieder moet voor zichzelf maar weten hoe hij leeft.

Zou die gedachte wel eens kunnen meespelen op de achtergrond van ons evangelisatiewerk? Kun je mensen nu maar zo een boodschap presenteren waarvan jij wel overtuigd bent dat het de waarheid en het leven is, maar die toch wel een inbreuk betekent op het principe van een ander niets opdringen waar hij niet om gevraagd heeft? Waarbij we wellicht vergeten dat de reclame op een veel agressievere wijze vaak hetzelfde doet. Met totaal andere motieven.

Vrij-blijvend geloven?
Het hele principe van ieder vrijlaten en op een eilandje gaan leven gaat niet op voor wie wil leven uit het geloof in Jezus Christus. Het wonder van de doorwerking van de Heilige Geest in het leven van een gelovige is, als het goed is, dat juist de gemeenschapszin ontstaat. Het besef dat je niet alleen voor jezelf leeft, maar evengoed voor anderen. Het gebod: Heb je naaste lief als jezelf sluit het verregaande individualisme al helemaal uit. Het herinnert je er aan dat er om je heen allerlei mensen leven met wie jij te maken hebt en die met jou te maken hebben. Mensen met wie je een stukje van je leven deelt en wilt delen. Waar je rekening mee houdt, en van wie je de belangen net zo goed mee laat wegen als je eigen belangen.
De bijbel laat er geen twijfel over dat de eenheid van de gelovigen in de gemeente bijvoorbeeld belangrijker is dan allerlei persoonlijke belangen. In Efeziërs 4 wordt de oproep gedaan om te leven overeenkomstig de roeping waarmee wij geroepen zijn. Dat „waardig wandelen" bestaat dan daarin dat wij ons beijveren om in nederigheid, lankmoedigheid en zachtmoedigheid de eenheid des Geestes te bewaren.

Vrijheid en gemeente
De spanning tussen het individualisme van onze tijd en de oproep tot eenheid in de gemeente kon van tijd tot tijd wel eens merkbaar worden. Want de buitenwereld laat de gemeente niet onaangetast; wij leven immers middenin de wereld.
Dat kan er dan toe leiden dat de samenwerking in de gemeente in het gedrang komt. Er wordt dan immers gedacht: Ik doe alleen maar mee aan het werk in de gemeente, voorzover ik er zelf zin in heb, het zie als een persoonlijke roeping, als ik „mij aangesproken voel". Nog erger: Ik ga alleen naar de kerk als ik er behoefte aan heb. Daarbij treedt het individuele, strikt persoonlijke gevoelen sterk op de voorgrond.
Een ander aspekt kan zijn, dat men zegt: Hoe ik leef moet ik zelf weten, dat is mijn persoonlijke verantwoordelijkheid. Daar heeft de gemeente verder niet mee te maken. Op deze wijze wordt ontkend dat de gemeente één lichaam is, en dat het er wel degelijk toe doet hoe leden van dat lichaam zich gedragen. Wat een lid doet, werkt door het gehele lichaam. De zonde van een lid werpt een smet op het hele lichaam. Wie als lid van de gemeente meent op een eilandje te kunnen leven, heeft niet begrepen wat het zeggen wil dat je „lid", lichaamsdeel, ledemaat, orgaan van het geheel bent, de gemeente van Jezus.

Het individualisme kan ook doorspelen in besluiten die een gemeente genomen heeft. Die worden doorgaans genomen met een meerderheid van stemmen. Als het goed is met een ruime meerderheid. Toch zullen er vrijwel altijd leden zijn die het met het besluit niet eens waren. Dat kan soms een principiële kwestie zijn, die voor de tegenstemmer een gewetenszaak is. Maar in vele gevallen ligt het niet zo zwaar, en dan zal het eigen gelijk wel eens ingeleverd moeten worden terwille van de eenheid van de gemeente. Opdat het werk van de Heer voort kan gaan. Als je in zo'n geval te individualistisch blijft denken, sluit je jezelf buiten. Dan gaat het immers niet meer om de zaak van de Heer zoals die door de gemeente naar beste weten en kunnen gedaan wordt, doch dan gaat het om je persoonlijke gelijk.
De liefde tot God zal zich uiten in de persoonlijke omgang met de Heer. Doch dat niet alleen, ze zal ook zichtbaar worden in de omgang met de naaste, in het bijzonder in de gemeente.
Het gebod om de naaste lief te hebben als jezelf kunnen we in verschillende andere bewoordingen terugvinden:

Gelijk gij wilt, dat de mensen u doen, doet gij hun evenzo.

In ootmoedigheid achte de een de andere uitnemender dan zichzelf; en ieder lette niet slechts op zijn eigen belang, maar ieder lette ook op dat van anderen.

Verdraagt elkanders moeilijkheden.

„Het is niet goed dat de mens alleen zij..."

H. G. de Winkel

ER WORDT GEBOUWD.... IN DEN HAAG

Nog niet zo lang geleden, het was op een mooie dag in juni, werd de eerste paal „geslagen" van het verzorgingshuis Tabitha.

Nu zeven maanden later verrijzen de eerste contouren.

Van de begane grond en de eerste étage zijn de beton wanden en -vloeren reeds gestort.

Veel wordt er gesproken en besproken om alles goed te laten verlopen. De bouwcommissie-leden, het „werkveld" vanuit Tabitha Scheveningen, de architekt, de ondernemers, de adviseurs, de werkers op de bouw en het bestuur hebben hun handen vol.

Over een klein jaar zal het gebouw, indien alles goed blijft verlopen, bouwkundig opgeleverd worden.

Daarna komt de inrichtings-fase en naar wij hopen, wordt het huis april 1985 in gebruik genomen.

Voorbereidingen worden op allerlei gebied, zoals b.v. het toekomstig opnamebeleid en procedures, het aantrekken van nieuwe personeelsleden en de opzet van de toekomstige organisatie nu gemaakt.

Precies op tijd heeft de bouw een aanvang genomen.

De minister van WVC, onder wie de bouw van verzorgingshuizen valt, maakte ons kort nadat de eerste paal „geslagen" werd bekend, dat alle nieuwbouwplannen en renovaties i.v.m. de bezuinigingen van de regering gereduceerd uitgevoerd mochten worden.

In de volgende aflevering hopen wij u de voortgang van de bouw en andere wetenswaardigheden te vertellen.

Namens Tabitha - Den Haag

G. Kruithof

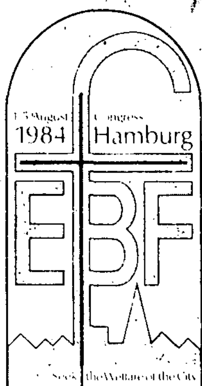
NIEUW ADRES REDAKTIE

Per 1 januari is de eindredaktie van DC overgegaan naar ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.

Alle kopij dient nu aan dit adres gezonden te worden, evenals de maandbladen van de gemeenten.

EBF-CONGRES 1984

1-5 augustus, Hamburg

Het programma voor dit congres omvat enige toespraken, met als openingsrede het thema voor de conferentie: Zoek de vrede voor de stad. Verder zijn er plenaire bijeenkomsten die een beeld zullen geven van de arbeid in allerlei landen van Europa.
Daarnaast zijn er bijbelstudiegroepen in diverse talen. Dank zij het uitgebreide zalenkomplex in het congresgebouw is het mogelijk om een keuze te maken uit 11 onderwerpen. Al deze onderwerpen hebben te maken met de positie van de christen in deze wereld, en houden dus nauw verband met het thema: Zoek de vrede voor de stad.
Voor de avondbijeenkomsten staan op het programma koorzang door koren uit diverse landen, getuigenissen en inspirerende boodschappen.
De openingsbijeenkomst is woensdag 1 augustus 19.00 uur. De sluiting zondag 5 augustus om 9.30 uur in een gezamenlijke eredienst, die uitgezonden zal worden door de Duitse TV.
Zondagmiddag zal er nog een openluchtsamenkomst gehouden worden in het aangrenzende park Planten und Bomen met koren, solisten en vertegenwoordigers van de EBF.
Aanmelding voor deelname dient te geschieden voor 15 april a.s.
Over de onderdelen van het programma volgen nog nadere mededelingen.

RUSSISCHE GROEPEN ONTMOETTEN ELKAAR

Op 3 december jl. vond voor de derde maal dit jaar een ontmoeting plaats van vertegenwoordigers van de Al-Unie Raad van Evangelie-christenen-Baptisten in de USSR en van de niet-geregistreerde Baptisten.
Ds Alexei Bichkov, algemeen secretaris van de Unie, gaf verslag van de vergadering van de Wereldraad van Kerken in Vancouver. Verder sprak men over wederzijdse deelname aan toekomstige gebeurtenissen, zoals het bezoek aan het EBF-congres in Hamburg in augustus 1984.
De leiders van de onafhankelijke gemeenten hadden interesse in de viering van het 100-jarig bestaan van wat thans de Unie is; dit jubileum komt ook in zicht.
„Het was een ontmoeting in de geest van broederlijk respekt en van goede wil", zo werd gemeld.
De vrije groepen hebben nu de naam aangenomen van „Onafhankelijke Kerken, Evangelie-Christenen-Baptisten." EBPS

„IK ZAL HEM BESCHUTTEN, OMDAT HIJ MIJN NAAM KENT"

Psalm 91 : 14

Er is veel voor te zeggen dat van oudsher psalm 91 speciaal op Nieuwjaarsdag wordt gelezen en verkondigd. In deze psalm worden vele troostwoorden gesproken en die hebben we hard nodig ook.

Tenminste, ik weet niet hoe het u vergaat, maar als een jaar zo pas begint dan voel ik me vaak onzeker en wat onbeschermd.
Het heeft misschien met „tijd" te maken.

„Tijd werd geschapen toen de wereld werd geschapen"
Dit is een uitspraak van Augustinus, de kerkvader die in de vierde/vijfde eeuw na Christus leefde. Het klinkt zo gek nog niet. Tijd bestaat omdat de aarde draait. Omdat er dag en nacht is. Tijd is eigenlijk helemaal niet zo fijn. Het jaagt ons op. Iedere seconde die voorbij tikt komt nooit meer terug. We kunnen de tijd niet bedwingen, niet tegenhouden of stopzetten.

En dat niet alleen. Met het verstrijken van de tijd veranderen de dingen almaar. Niets kun je vasthouden. Ook niet op papier, bandje of film. Hebt u wel eens baby-foto's bekeken van uw grote kinderen. De foto vertelt u dat hij of zij zò was, er zò uitzag, maar zelf, echt van binnen weet u het niet meer, u bent de momentopname kwijtgeraakt omdat u meegenomen werd in de al maar voortgaande veranderingen in de tijd.

Dat geeft het leven toch iets vluchtigs. En we hebben het daar wel eens moeilijk mee. Het is toch niet zò plezierig dat je niets kunt vasthouden of bewaren. Een mens schijnt dit ook niet vanzelfsprekend te vinden. Het moet geleerd worden door de ervaringen van het leven zelf.

Kinderen zijn immers dol op herhalingen. Iedere dag hetzelfde liedje, hetzelfde verhaaltje, hetzelfde spelletje, ze krijgen er nooit genoeg van. Ze genieten met volle teugen van het herkenbare, van het weten wat er komt. Wij begrijpen dat niet meer, wij zijn heel tweeslachtig geworden. Wij zijn langzamerhand gewend aan afwisseling en verandering. Enerzijds zou ons leven allemachtig saai zijn als alles steeds hetzelfde bleef. Anderzijds willen we zekerheid, weten waar we aan toe zijn en stellen we prijs op bepaalde tradities.

„....omdat hij Mijn Naam kent"
Omdat we Zijn naam kennen, zal Hij ons beschutten, beschermen. Zal Hij bij ons zijn in deze nieuwe episode van ons leven vol onzekerheden, vol veranderingen en mogelijk verlies van dierbare mensen, dieren of dingen.

Zijn naam luidt: Ik ben, die Ik ben. Dat wil zeggen: Ik ben het vaste punt, degene die zichzelf steeds gelijk blijft, de getrouwe. Als wij aan de Here God denken als de onveranderlijke, als het vaste punt in ons bestaan, als we Hem beschouwen als de vaste grond onder onze voeten dan betekent dat voor ons iets anders dan voor de Griekse wijsgeren, die zeiden: Een godheid is onveranderlijk, zoals hij er alleen maar is. Als hij iets gaat doen, verandert hij en is dus geen god meer.

De God van het Oude en van het Nieuwe Testament zegt van zichzelf: Ik ben, die Ik ben. Nooit verander Ik van gedachten ten aanzien van mijn trouw, mijn liefde, mijn ontferming, mijn genade, mijn aanwezigheid.

Ik ben, die Ik ben in mijn gaan met jullie door de tijd tot aan de voleinding. Ik ben, die Ik ben in het serieus nemen van jullie als degenen met wie Ik mijn verbond sloot. Voor eeuwig.

Ans Lindenborn

VAN DEZE KANT BEKEKEN

KRAAIEN IN DE HERFST

Elke morgen tussen tien en vijftien minuten over acht vliegt over het deel van de stad waarin wij wonen een grote schare zwarte vogels. Het tijdstip ligt vast. Kom ik zaterdagsmorgens van de bakker dan heb ik het gevoel dat Hitchcock zijn zwarte horden op ons heeft losgelaten. Een angstwekkend geschreeuw van honderden vogels vult de lucht boven me. Het kan natuurlijk gewoon een konversatie zijn tussen het vliegend volk. De andere morgens sta ik aan de afwas en zeg dan tegen de afdrogende vrouw: daar heb je ze weer, en ik kijk op de klok. Het is nog donker eind december om die tijd, maar ze hebben een vaste route, al vliegen ze niet in de schone orde der ganzen. Ieder gaat z'n eigen weg maar ze blijven wel bijelkaar. Ik zal geen vergelijkingen treffen met sommige klubs van mensen al laten deze vliegers er mij wel aan denken. Wat voor vogels het zijn? Ik denk kraaien.

Wie, die van tijd tot tijd in de Schriften leest, denkt dan niet aan sommige dieren die daarin genoemd worden. Het begint al bij Noach's ekspirimenten. Uit zijn ark laat hij een raaf uit. Hij ziet het dier nooit weer. Dan neemt hij een duif om te zien of het water al weggestroomd is van de akkers. Een echte postduif die terug moet want het dier vindt nergens een plaats om te rusten; overal is water. Bij de tweede poging, een week later, komt de duif weer terug met een vers olijfblad in de snavel. Pas na een derde proef blijft ze weg: De aarde is er weer.

Eigenlijk dacht ik aan de ooievaar - u vindt een hele rij van vogels, genoemd in Lev. 11 : 13, allemaal bijzonder onrein, waaronder ook de kraai en de ooievaar - ik dacht dus aan de laatstgenoemde: Jeremia, klagend over Israëls afval van de levende God, attendeert op de ooievaar, duif, zwaluw en reiger: zij kennen de tijden van vertrek en wederkeer, maar mijn volk weet niet waaraan het zich te houden heeft. Beschamend. Iedereen holt maar door als een paard zonder toom.

Door die opmerking kom je zo maar terecht bij Jesaja die om zich heen keek en namens God zei: Een os kent zijn meester, een ezel weet wie hem voer geeft, maar Israël kent mij niet; mijn volk wil niets van mij weten. Het is toch wel vreemd dat deze profeten de Israëlieten vermanen door ze naar vogel en vee te verwijzen. Natuurlijk herinneren zij ze ook aan de weldaden en wonderen die God hun bewees, maar een beroep daarop is kennelijk onvoldoende, wie weet afgesleten als een glad geworden muntstuk. Het is allemaal zo lang geleden. 't Zal wel gebeurd zijn. Zeker, de verlossing was formidabel maar het zegt ons nu zo weinig. Het is een telkens ophalen van oude geschiedenissen. Ze inspireren niet meer. De dood is in de pot.

Os en ezel, attributen voor schilders die de stal van Bethlehem willen bevolken met al wat adem heeft. Os en ezel, die hun meester kennen en de krib met voer. Hoe kan een mens vergeten wat hij aan God te danken heeft en waar hij thuis hoort.

Meestal is het een langzaam proces. Zelden iets van vandaag op morgen. Andere tellingen nemen de plaats in van de vroegere „tel uw zegeningen". Schriftwoorden verbleken, verliezen klank en kleur; vlakker wordt het gebed en armer. De begeerte naar de zondag en een bijeenkomst sterft af en de leegte wordt opgevuld met een ritje, een etentje, een drankje. Gelukkig, die dag is weer voorbij. Morgen gaan we er weer flink tegenaan. De os kent zijn meester, de ezel de krib met voer. De ooievaar aan de hemel kent zijn vaste tijden en de zwaluw weet van het moment van terugkeer.

De mens heeft de bron van stromend water verlaten en hakt zich een regenbak uit, maar het zijn bakken waar elk water uit wegstroomt. Wat of waaraan dacht Friedrich Nietzsche, de mens die zonder de bleke Verlosser wilde leven, toen hij schreef:

> Die Krähen schrei'n
> und ziehen schwirren Flugs zur Stadt:
> bald wird es schnei'n -
> wohl dem, der jetzt noch - Heimat hat!

De kraaien schreeuwen en trekken naar de stad: het gaat nu weldra sneeuwen
gelukkig hij die dan een thuiskomst heeft.

Huizinga

UITNODIGING VOOR HET LEIDERSWEEKEND

Waar?
De Bron, Oude Oever 10, 7722 VE Dalfsen.

Wanneer?
Van vrijdagavond 10 februari vanaf 19.00 uur tot zondag 12 februari - 16.00 uur.

Prijs?
f 55,— per persoon. Reiskosten boven *f* 10,— worden vergoed, op basis van de tarieven van het openbaar vervoer.

Mochten deze bedragen problemen opleveren (bijv. omdat de plaatselijke gemeente dit weekend niet subsidieert), neem dan kontakt met ons op!

Thema?
Wat kan en moet er op de jeugd?
(Ingaan op vragen als: hoe ver ga je met de jongeren mee / hoe ver „laat je ze gaan").

Voor wie?
Voor jeugdleiders, maar ook voor hun eventuele echtgenoten(s)!

Onze bedoeling?
Op een gevarieerde manier vruchtbaar bezig zijn met vragen die in elke jeugdgroep wel eens (mee) spelen.

Aanmelden?
Graag zo spoedig mogelijk bij het jeugdbureau NBJB, Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten.

Met vriendelijke groeten, namens de RJC,

Piet Stellinga

WISSELING EINDREDAKTIE

Met ingang van het nieuwe jaar

wordt de eindredaktie gevoerd door:

Ds. H. G. de Winkel

Hondsdraf 5

2954 NA Alblasserdam

Telefoon 01859-5935

81255

is het gironummer

van het

NOODFONDS

van de

Unie van Baptisten

Gemeenten

Bosch en Duin

Doe er wat aan!

J. A. BRANDSMA OVER MENNO SIMONS

(een boekbespreking)

Het afgelopen jaar gaven Duitse doopsgezinden een herdruk uit van het boek over Menno Simons dat br J. A. Brandsma meer dan twintig jaar geleden het licht deed zien. We willen dat boek graag in DC bespreken. Niet alleen omdat br Brandsma algemeen secretaris van onze Unie is. Maar ook omdat het voor baptisten goed is kennis te nemen van de rijkdommen die bewaard liggen in het doopsgezind geloofsgoed. Menno Simons (1496-1561) was de leider der eerste Nederlandse doopsgezinden.

Doopsgezinden en Baptisten

Baptisten en doopsgezinden hebben veel gemeen. Beide geloofsgemeenschappen dopen op belijdenis van geloof. En deze doopppraktijk is bij beiden niet een toevallige bijzonderheid. Rondom de doop op belijdenis van geloof kristaliseert zich een geheel eigensoortige visie op de gemeente uit en een eigen kijk op de verhouding tussen kerk en staat. Zowel bij doopsgezinden als baptisten is de doop op belijdenis van geloof organiserend centrum van een eigen theologie. Bij de oude doopsgezinden nog consequenter dan bij de baptisten.

De overeenkomsten tussen de twee geloofstradities zijn des te opvallender als men bedenkt dat doopsgezinden en baptisten verschillende historische wortels hebben.

De doopsgezinden zijn een kleine eeuw ouder dan de baptisten. Ze hebben hun oorsprong in de kerkreformatie op het vaste land van Europa. Heel globaal gezegd: Groepen gelovigen rond Zwingli en Luther vonden de grote kerkreformatoren niet radicaal genoeg en gingen eigen wegen.

Het baptisme heeft zijn begin in de Engelse kerkreformatie. Leden van de Engelse staatskerk (de Anglicaanse kerk) hadden onvrede met veel dat nog aan Rome deed denken. Met name het bisschoppelijk kerkbestuur en de liturgie waren wrijfpunten.

Deze christenen gingen soms eigen, onafhankelijke gemeenten stichten. Sommige van deze gemeenten voerden in het begin van de 17e eeuw de doop op belijdenis van geloof in, en ontwikkelden zich tot baptisten gemeenten. Tot begin 1800 treft men baptisten gemeenten alleen aan in Engeland, Schotland, Ierland en Amerika. Pas in de 19e eeuw krijgt het baptisme via Duitsland vaste voet op het continent.

In de begintijd van het baptisme zijn er kontakten geweest tussen Engelse baptisten en Nederlandse doopsgezinden. Maar eigenlijk zijn beide geloofsgemeenschappen hun eigen weg in de geschiedenis gegaan. Toch lijken ze veel op elkaar. We mogen dit zien als een teken dat het nauwkeurig lezen van de Schrift gelovigen onafhankelijk van elkaar tot gelijksoortige conclusies leidt.

De Nederlandse doopsgezinden zijn in de vorige eeuw diep kopje onder gegaan in de vrijzinnigheid. Daarin zijn ze vervreemd geraakt van hun geestelijke voorvaders; Menno Simons voorop. Zorgvuldige studie van eigen verleden brengt in onze tijd doopsgezinden weer voorzichtig op de weg terug.

Wat is vóor een baptist het aardige van het lezen van Brandsma's boek over Menno Simons? Je herkent een broeder - tot in de opvatting over doop en gemeente - in een andere familie.

Het boek

Brandsma heeft zijn boek als een biografie geschreven. De geloofsvisie van Simons komt zeker wel aan de orde, maar is ingebed in een beschrijving van Menno's levensgang. De lezer volgt Menno Simons van Friesland naar Groningen en op zijn latere omzwervingen in Duitsland. Nadat hij - na een jarenlange strijd - radicaal voor de reformatie kiest, zijn priesterambt neerlegt en zich laat dopen, is Simons voortdurend op reis. Hij moet voortdurend vluchten voor een overheid die jacht maakt op doopsgezinden. Op deze tochten vindt hij her en der toevlucht bij geloofsgenoten, waarbij hij zijn verblijf gebruikt voor de opbouw van plaatselijke doperse gemeenten.

De auteur schrijft een stukje kerkgeschiedenis met oog voor het brede raam waarin zich het leven van de hoofdpersoon uit zijn boek afspeelt. De maatschappelijke, politieke en kerkelijke achtergronden krijgen ruim aandacht, zonder dat deze informatie de lezer gaat vervelen.

Zoals de meesten zullen weten is het doperdom in de jaren 1534/35 door de crisis van het „dopers godsrijk" te Munster gegaan. Een bepaalde vleugel van de doperse beweging geloofde dat het Rijks Gods weldra zou aanbreken. Onder leiding van mensen als Jan van Leiden konden sommigen niet wachten op Gods daden en grepen zelf in, op de politieke en maatschappelijke orde. Ze maakten zich meester van de stad Munster en richtten daar een „godsrijk" op. Wat in Munster gebeurde maakte de doperse beweging nog verdachter dan zij al was in de ogen van de wereldlijke en kerkelijke machthebbers.

Brandsma tekent Menno Simons als de geestelijk leider die in de crisis van „Munster" zijn roeping vindt en aanvaardt. Al enkele jaren oefende hij kritiek op het katholieke misoffer en de kinderdoop. Hij was onder de indruk van de geloofsmoed van doperse martelaren. Toch had hij nooit een radicale persoonlijke beslissing genomen; hij bleef rustig priester en volgens eigen zeggen een „werelds mens". Pas als hij ziet hoe het doperdom in Munster dreigt te verworden tot een vorm van een revolutionair geweld plaatst hij zichzelf in de waagschaal. Hij aanvaardt dan persoonlijk verantwoordelijkheid voor de doperse beweging. Hij wordt de leider van een principieel geweldloos doperdom.

Zo leidt hij doopsgezinden uit de impasse van „Munster" naar een nieuwe toekomst.

Zoals reeds opgemerkt: ook de theologie van Simons krijgt aandacht. Interessant is met name het hoofdstuk over de gemeenteopvatting van Simons. Ook bij de doopsgezinde Menno Simons blijkt het, - als bij de baptisten - in de doop te gaan om een gemeenschap van wedergeboren gelovigen.

Het boek is in het Duits verschenen. Met een redelijke kennis van de Duitse taal is het voor een „geïnteresseerde leek" (om deze wat vreemde standaarduitdrukking te gebruiken) goed te lezen.

Voor wie het boek bij de boekhandelaar wil bestellen: Jan Auke Brandsma, Menno Simons von Witmarsum, Agapa-Verlag, Maxdorf, 1983. Het boek is in paperbackuitgave verschenen en telt 107 bladzijden.

O. d. V.

LEZERS AAN HET WOORD

AMBTENAREN-AKTIES

Destijds, direct na ontvangst van DC nr. 43 d.d. 4 november jl., reageerde ik telefonisch bij br Ploeger n.a.v. zijn hoofdartikel „Je moet geen vuur aansteken, dat je niet kunt blussen". Ik heb daarna voorts een commentaar op dat artikel geschreven maar niet verzonden omdat PTT-ambtenaren reeds verschillende postcentra hadden stilgelegd. Overigens was dat commentaar vrij emotioneel en op bepaalde punten te scherp geworden en werd derhalve door mij verscheurd. Waarom nu toch déze reactie? Omdat ik de redactie van DC (wie de schoen past, trekke hem aan) zou willen vragen: „Als u op de politieke toer gaat in een artikel in DC, weet dan wel wàt u schrijft". Naar mijn mening passen ook uit bovenbedoeld artikel bepaalde delen niet in een blad als DC - en zo toch, dan lijkt mij de rubriek „Vizier gericht op..." een passender plaats.

Ik ben rijksambtenaar en door mijn functie in staat achter bepaalde overheidsschermen te kijken. Door mijn arbeidsverleden weet ik ook wat er in de arbeidsklasse „te koop" is inclusief steuntrekken en mijn levensloop stelde mij bovendien in staat enig inzicht op de problematiek van het bedrijfsleven te krijgen. Met tussen deze bedrijven dòor een zekere godsdienstige opvoeding.

Mét br Ploeger ben ik bang voor bepaalde ontwikkelingen in onze samenleving. Hét is een goede zaak te letten op oorzaken en feiten en de gevolgen daarvan. Maar we gaan ernstig van mening verschillen als hij gaat schrijven over o.m. „methoden die men toepast om zijn zin door te drijven" en „dat er altijd mensen zijn die graag in troebel water vissen" en „de democratie om hals brengen", enz. Dan moet ook hij wel weten wàt hij schrijft.

In ons telefoongesprek stelde hij o.m.: „Ambtenaren hebben een monopoliepositie en daar hebben ze zich naar te gedragen, dus ze mogen niet staken!" Mijn vraag: „Als dat al zo is, wie heeft hen in die positie gedwongen?"

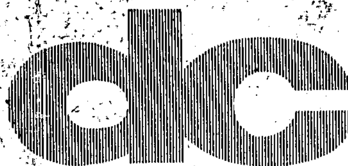
In zijn artikel stelt br Ploeger ook: „Niet meer het parlement (de overheid) heeft dus het laatste woord, maar de protesteerders (de vakbonden, die o.m. de ambtenaren vertegenwoordigen). Br Ploeger maakt hier - met vele anderen - een zeer belangrijke denkfout. Immers de overheid is hier geen wet-gever doch werk-gever en heeft derhalve in die status de democratische plicht op gelijk niveau te onderhandelen met werknemers en niet te dicteren aan ambtenaren in een ondergeschikte positie. Die democratie is met name de huidige regering vreemd. Zie daar de oorzaken, zie daar de feiten, zie daar de gevolgen.
Iedereen weet inmiddels de afloop van de acties. De overheid (lees: deze regering) heeft - voorlopig - gewonnen. Door rechterlijke uitspraken. Dat is wel iets anders dan dat het recht heeft gezegevierd. Daarom komen partijen elkaar ook opnieuw tegen in een waarschijnlijk nog heviger botsing. Tenzij het recht, d.w.z. een goed overleg, alsdan alsnog zijn beloop krijgt.
Inmiddels heeft de massa uit de bevolking, alle lolbroeken in ambtenarenmoppen en alle ambtenarenhaters ten spijt, misschien toch iets geleerd. Namelijk, dat ambtenaren, ja óók zij, mensen van vlees en bloed zijn, dus ook emotioneel kunnen geraken. Zij dragen een onwezenlijk aantal reglementen en verplichtingen - dát is hun monopoliepositie - op hun schouders. Soms wensen ook zij hun democratische rechten te verdedigen. Wie hun dat recht wil ontnemen moet zeer wel weten waaròver en wát hij schrijft. En dus beginnen met te zoeken naar de oorzaken van de gevolgen.

Blijham K. J. Warntjes

Antwoord aan br Warntjes:
Allereerst: in mijn artikel vindt u geen enkel woord over de vraag of de voorgestelde korting op de ambtenarensalarissen en uitkeringen juist of onjuist is. Dát namelijk zou zijn een zich mengen in een politieke discussie! DC gaat niet op de politieke toer, en ik ook niet. Vandaar dat ik de waarschuwing: Weet dan wel wát u schrijft, van de hand wijs. Ik stelde de methoden aan de kaak, omdat die - zoals duidelijk uitgesproken werd - ten doel hadden de samenleving te ontwrichten. Dat is een doelstelling die ten enen male verwerpelijk is.
Dat ik een denkfout zou maken door de overheid te zien als wet-gever en niet als werk-gever - wat zij volgens br Warntjes in de onderhavige kwestie was, is - zie ik niet in. Het parlement zal nu officieel de door de regering voorgestelde kortingen goedkeuren. Zo hoort het. Dat deze werkgever de vraag stelt: wat moet er gebeuren om de gestrande economie weer vlot te trekken, is haar goed recht en haar plicht. Dat het parlement zich dan achter de maatregelen stelt die een deel van de bevolking onjuist, onrechtmatig, onrechtvaardig en gevaarlijk noemt, is te verwachten. Ons volk denkt nu eenmaal niet gelijk.
Dat ambtenaren mensen van vlees en bloed zijn, van alle menselijke emoties voorzien, was al heel lang bekend. Maar de uitbarstingen van stakingen, prikacties, stiptheidsacties, molestaties van werkwilligen, het willen wegvagen van „dít kabinet" berustte niet op opwellingen van emoties, maar waren een gevolg van een weloverwogen plan van de betrokken vakbondsleiders. Dat zij Nederland miljoenen schade berokkend hebben, en ontelbare mensen - met name bejaarden, zieken, gehandicapten, kinderen, alleenstaanden, autoloze uitkeringsgerechtigden en nog vele anderen - belemmerden in hun dagelijks leven, was een te hoge prijs. Dat ambtenaren voor hun rechten opkomen, is hun goed recht. Maar zij zullen moeten beseffen dat zij met stakingen e.d. niet „de werkgever" maar de medelandgenoten treffen. Ik blijf er bij: wie een monopolie bezit - of dat nu de overheid is met allerlei diensten en voorzieningen die alleen de overheid mag uitoefenen en beheren, dan wel een winkelier op een ontvolkt dorp of een grootwinkelbedrijf of een multinationale, dat maakt niet uit - heeft zich allereerst af te vragen wat hij de mensen schuldig is die van hem afhangen. Ik schreef daar wel vaker over in dit blad: machtsmisbruik - door wie ook - is ondemocratisch en ethisch, voor mij ook evangelisch, verwerpelijk.
God moge ons er voor behoeden dat ambtenaren en rijksoverheid elkaar in een nog heviger botsing zullen ontmoeten (in 1984 waarschijnlijk). Dit keer is de brand nog geblust, maar wie garandeert mij dat die brand ook geblust zal worden?

Ploeger

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 40,— per jaar, *f* 20,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 53,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

UNIE-FINANCIËN

Hoewel de gebruikelijke rubriek „Uit het Uniebureau" in dit nummer is komen te vervallen, willen wij u op de drempel van dit nieuwe jaar de laatste financiële gegevens bekendmaken, zodat u weer helemaal „bij" bent.

In december is aan bijdragen voor de verschillende takken van arbeid opgebracht *f* 86.799, 55.
Dat is minder dan in december 1982, toen er *f* 91.203,90 binnenkwam.
Gespecificeerd zijn deze bedragen als volgt:

ECU	22.942,82
CvdO	20.068,49
UZC	36.701,02
NBJB	4.509,32
UBS	2.577,90

Nu reeds kunnen wij u opgave doen van de voorlopige opbrengst aan bijdragen in het afgelopen jaar, met daarachter vermeld de cijfers over 1982.

ECU	99.176,59	(94.365,65)
CvdO	100.500,87	(102.599,04)
UZC	177.694,18	(183.409,47)
NBJB	25.266,05	(27.824,63)
UBS	14.154,65	(13.485,17)

In totaal is in 1983 aan bijdragen binnengekomen *f* 416.792,34 tegen *f* 421.683,96 in 1982.

Daaruit blijkt, dat - en dat is toch wel een nieuwe ontwikkeling - van een stijging van de bijdragen ten opzichte van het daaraan voorafgaande kalenderjaar, hoe gering ook, geen sprake meer is, maar dat de bijdragen het afgelopen jaar in vergelijking met 1982 zelfs met *f* 4.891,62 zijn teruggelopen.

Duidelijk is ook, dat de achterstand ten opzichte van de begrotingen eveneens groter is dan in 1982.

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

Op de leeftijd van 79 jaar overleed onze broeder

JAN PRINS

„Mijn genade is U genoeg want mijne kracht wordt in zwakheid volbracht" 2 kor.: 12 : 9.

Baptistengemeente Haulerwijk

Op de gezegende leeftijd van ruim 94 jaar is door de Heer thuisgehaald ons oudste lid der gemeente, onze zuster

JACOBJE V. D. MEER-VENEMA

Jesaja 46 : 4

Baptistengemeente Stavoren

„Want Hij weet, hoe mijn wandel is; toetste Hij mij, ik kwam als goud tevoorschijn". Job 23 : 10

Op Zijn tijd en wijze nam de Heer tot Zich, mijn lieve man, en onze dierbare vader

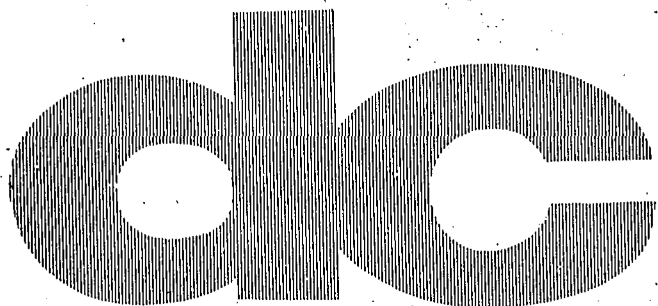
JACOBUS BIJLEVELD
arts

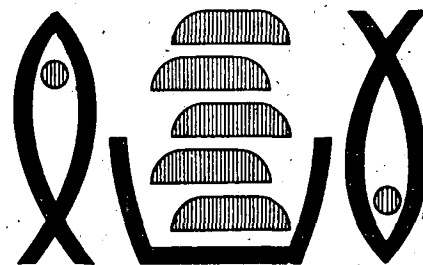
echtgenoot van Geessien Warta, in de leeftijd van 52 jaar.

Geertruidenberg: G. Bijleveld-Warta
De Lier: Jaap
Eindhoven: Annemieke
Geertruidenberg: Maarten
Geertruidenberg: Herma en Henk
Fam. Warta
Fam. Bijleveld

4931 HE De Lier, 31 december 1983
Strijenlaan 15.

De crematie heeft op 4 januari plaatsgevonden.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 2 - 13 januari 1984

LOOF DE HERE MIJN ZIEL...

(Psalm 103)

Deze psalm is één machtige aansporing tot lofprijzing. De schrijver begint en eindigt bij zichzelf, maar daartussen richt hij zich ook tot ons. Hij gaat al spoedig over van de ik-vorm, naar de wij-vorm.

Persoonlijk komt mij deze aansporing niet overbodig voor.

Mijn communicatie met de Heer laat op dit punt waarschijnlijk veel te wensen over.

Bidden is meestal: heel vertrouwelijk en eerlijk gedachten en gevoelens met de Heer delen. Ook kunnen we danken voor heel veel goede ervaringen en zegeningen. Maar echt loven, voluit en spontaan de Heer loven, komen we daar wellicht te weinig aan toe?

Vergeet niet één van zijn weldaden...

Voorwaar, geen geringe opdracht. Als we daar mee gaan beginnen, waar is dan het eind? En kennen we al zijn weldaden eigenlijk wel?

Is dat wat Hij voor ons doet wel allemaal zo duidelijk? Weten we hoe het zit met: leiding, bewaring, beschermengelen? Ik noem zo maar wat begrippen waar de nodige vragen over gesteld kunnen worden.

Nee, duidelijk zijn de weldaden niet altijd. Wel mogen we geloven en vertrouwen dat de Heer alles in ons leven doet meewerken ten goede.

Een God van aktie

Er zit een geweldige vaart in deze psalm. Er wordt eens te meer aangetoond dat onze God niet stil en zwijgend, afwachtend hoog boven de hemelen troont in eeuwige, ijzige onveranderlijkheid. De Here God is een doener: Hij vergeeft, geneest, verlost, kroont, verzadigt en vernieuwt in één adem. Hij „doet" onze overtredingen van ons naar de verste verten. „Zover het oosten verwijderd is van het westen". Dat is naar onze maatstaven gemeten in ieder geval de halve aardbol over. Verder kan het niet en veiliger ook niet, want het oosten en het westen blijven even ver van elkaar verwijderd.

Hij weet, wat maaksel wij zijn...

Eén van de kinderen had cosmea-zaad uitgestrooid op een open plek in onze tuin. In de zomer was het een bloeiend boeket geworden. Hoogopgerichte stengels met schitterende bloemen. Paars, lila en wit. Hoe meer ik plukte, hoe meer er kwamen. Vazenvol, week in, week uit. En het ging maar door. Er kwam geen eind aan. Laat in de herfst genoten we er nog van.

En toen gebeurde het. 's Nachts was de temperatuur een paar graden onder nul gekomen en had van de éne dag op de andere de prachtige bloemenzee veranderd in een armzalig ingezakte, glibberige massa. Een triest staaltje van de vergankelijkheid, waar de psalmdichter het ook over heeft. Zo zijn wij mensen eveneens, zo kwetsbaar en zo eindig. En de Here wéét dat en Hij ontfermt zich over ons.

Die uw leven verlost van de groeve...

Zijn genade en vaderliefde gaan zo ver dat Hij zijn ten ondergang gedoemde kinderen loskoopt uit de macht van het dodenrijk. Hij geeft ons niet prijs aan de vernietiging. De vergankelijkheid die bij ons aardse bestaan hoort heeft Hij doorbroken, al zien we daar hier en nu niets van. Paulus zegt in de eerste Corinthe-brief hierover: „Het zichtbare is tijdelijk, maar het onzichtbare is eeuwig".

Met andere woorden: wat wij zien is dat mensen om ons heen sterven, dat wijzelf sterfelijk zijn. Dat is het tijdelijke, maar God heeft dat voor ons met het eeuwige verwisseld en dat ligt als een onvergankelijke, onverwelkelijke erfenis op ons te wachten.

Loof de Here, mijn ziel.....!

Ans Lindenborn

DEZE WEEK

STRIJDEN VOOR GOD...!

Maar... met de wapens van de vijand...?

Als christenen ontkomen we niet aan de strijd die in onze wereld woedt. We staan immers aan de kant van Hem, die de vernietiging heeft aangekondigd van degene die de oorzaak is van alle onrecht, geweld en strijd onder de mensen, satan. Paulus zag het als de meest vanzelfsprekende zaak, dat iedere gelovige metterdaad aan die strijd deelneemt, toen hij schreef: „Want wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees (d.w.z. menselijke boosaardigheid), maar tegen... de boze geesten in de hemelse gewesten".

God en de naaste

Zoals bij elke strijd is ook in de geloofsstrijd motivatie onmisbaar. Anders houd je het niet lang vol, omdat vechten wel nooit je hobby zal worden.

Kan voor een christen wel iets anders de drijfveer zijn dan zijn liefde voor God en de naaste? De God, die ons schiep, verloste en bewaart, heeft er recht op, dat wij ons volledig inzetten voor zijn eer en doelstellingen. En wie dat werkelijk probeert waar te maken, zal ontdekken dat hij dan meteen ook bezig is met het werken aan zowel het tijdelijke alsook het eeuwige welzijn van zijn medemens, aangezien 's mensen heil een zeer wezenlijk onderdeel is van Gods plannen. Waar satan teruggedreven wordt, zal de mens weer dichter komen bij het leven zoals God dat, bij de schepping van de mensheid, beoogde. Om die reden kan noch wil een ware gelovige de oproep negeren: „Strijd de goede strijd des geloofs"!

Een omstreden zaak

Helaas. Onder het voorwendsel dat we streden voor de zaak van God, hebben wij, als christenen, maar al te vaak gevochten voor eigen belangen, zonder dat we ons daarvan altijd bewust waren. Dat de zaak van Christus daardoor enorme schade heeft geleden, valt moeilijk te ontkennen. En de wereld heeft daardoor „het strijden voor God" dikwijls niet al te serieus genomen.

De overspelige vrouw

De Joden, die met de op heterdaad betrapte vrouw bij Jezus kwamen, wilden het ook laten voorkomen alsof zij voor Gods zaak opkwamen. Maar in feite was hun motivatie, dat ze Jezus wilden aanvallen en voor schut zetten. Dat een mensenleven daardoor te gronde kon gaan, raakte hen niet. Hun redenering klonk vroom en zij beriepen zich op de Schriften, maar in feite vochten ze met satans wapens. Puur menselijk, onbarmhartig, stelden zij zich op, alleen bedacht op de handhaving van hun eigen positie. Geen wonder, dat Jezus hen deed afdruipen als geslagen honden!

Onrecht in de naam van God

Het boven vermelde verhaal laat ons zien, dat God en zijn uitspraken op een huiveringwekkende manier kunnen worden misbruikt, wanneer wij niet zeer op onze hoede zijn. Satan kan vechten met de Bijbel in de hand. De geschiedenis van Christus' gemeente geeft ons daar meer dan voldoende voorbeelden van.

Daar zijn „heilige oorlogen" gevoerd. In de naam van Christus werden wapens opgenomen teneinde andere gelovigen in een bepaalde richting te dwingen. En daarbij is het bloed van tienduizenden vergoten. Via „recht"-zaken, waarbij gelovigen (?) het heft in handen hadden, werden medegelovigen ter dood veroordeeld en terechtgesteld, vanwege hun afwijkende visie op geloofszaken. De voorlopers van onze baptistengemeenschap hebben daar kennis mee moeten maken. In 1526 werd Felix Manz verdronken, vanwege zijn afwijzing van de kinderdoop. Enkele jaren later verbrandde men Balthasar Hübmaier. Duizenden anderen ondergingen hetzelfde lot!

Verleden tijd?

We durven er wel van uit te gaan dat christenen, in hun strijd voor God, vandaag geen andere gelovigen meer naar het leven staan. Maar betekent dit, dat in de strijd voor Christus heden ten dage geen satanswapenen meer worden gebruikt?

Bij hun pogingen om het evangelie zuiver te houden, komen gelovigen ook vandaag nog steeds tegenover elkaar te staan, vanwege verschil van inzichten. Jammer. Maar erger is het dat andersdenkenden nog zo dikwijls en gemakkelijk worden genegeerd en uitgesloten. Men wenst geen contacten meer. En hoe vaak wordt die ander niet in een kwaad daglicht gesteld, of zelfs belasterd of bespot, eventueel op een „nette" manier. Is dat, in onze strijd voor God, geen strijden met de wapens van de vijand? Dank zij deze wapens slaagde Gods grote tegenstander er in om kerken en gemeenten vol achterdocht, starheid en zelfoverschatting tegenover elkaar te krijgen.

Er staat geschreven...

Tijdens de verzoekingen in de woestijn probeerde satan om Jezus er toe te verleiden eigen belangen en inzichten boven die van God te stellen. Een daarbij beriep hij zich op godsuitspraken. Van de boze kun je deze strijdmethode verwachten: Gods woorden uitleggen en toepassen, teneinde zelf te overwinnen. Wanneer wij echter, in de strijd met andersdenkenden, al te licht toegeven aan onze neiging om de ander met teksten te bestoken, weten we dan wel heel zeker dat we van Gods woorden geen vijandelijke wapens maken? Maken we dan wellicht, zonder het te bedoelen, ruimte voor het atoomwapen van de polarisatie? Het star vasthouden aan eigen visie en het verdedigen van eigen standpunt, brengen het grote risico met zich mee, dat we uit het oog verliezen dat die ander ook een kind van God is, die, evenzeer als wij, tracht de Heer te dienen. Niet werkelijk willen luisteren naar wat de ander zegt en zijn woorden niet serieus willen overwegen, komt gevaarlijk dicht in de buurt van de wapens die onze vijand ons in handen wil schuiven.

Natuurlijk komt het voor, dat we moeten afwijzen wat een ander wil of zegt. Maar dan niet omdat onze christelijke haan koning moet kraaien, doch omdat Gods wil moet geschieden.

De gezindheid van Christus

Toen Johannes, critisch, aan Jezus vertelde dat iemand bezig was om in Jezus' naam boze geesten uit te werpen, terwijl hij niet tot de apostelkring behoorde, reageerde Jezus: „Laat hem! Wie in mijn naam werkt, zal van Mij niet licht kwaad spreken. Wie niet tegen ons is, is vóór ons" (Marc. 9 : 38).

Zou deze gezindheid, dit „wapen van Christus", ook in onze tijd niet heel wat moeite en verdriet binnen de gemeente kunnen voorkomen of wegnemen?

Binnen de kerkelijke grenzen wordt heel verschillend gedacht over allerlei hedendaagse problemen, zoals strijden tegen vele vormen van sociaal onrecht, (atoom)bewapening, vredescampagnes, e.d.

De gedachte, „strijden voor God", wordt hier dikwijls zeer nadrukkelijk aan verbonden. We hebben het gevoel dat christenen, bij het bezig zijn met deze vraagstukken, nogal eens de neiging hebben om te gaan strijden met de wapens van de vijand: starheid, eenzijdigheid, onverdraagzaamheid. Wanneer mensen, op een andere manier dan wij misschien, mensen in Jezus' naam boze geesten uit te moeten werpen, zouden we dan niet eens wat nadrukkelijker het wapen van Jezus' gezindheid moeten gaan hanteren?...

„...maar ik had de liefde niet..."

Het lezen en hanteren van 1 Cor. 13 is onder alle omstandigheden een onontbeerlijke zaak. Want... als ik niet reageer vanuit de liefde van Christus, waar blijf ik dan, zelfs met mijn super-edele bedoelingen?

Tijdens een raadsvergadering werd nogal heftig gediscussieerd. Na afloop stapte een broeder op zijn „tegenpartij" toe en zei: „Broeder, we verschillen van mening, maar onze eenheid in Christus blijft desondanks...". De ander straalde! Er viel een pak van zijn hart.

Strijden wij voor God? Vanuit Christus' liefde? Dan zal nooit de „tegenpartij" het voorwerp worden van onze agressie, wrok of haat!

En aan onze puur menselijke neiging om de gemeente maar uit te stappen en alle contacten te verbreken, zullen we allicht niet toegeven.

Sta op en strijd voor Jezus! Met zijn wapens!

C. v. Wier

HET „AMBT" KRITISCH BEKEKEN

Baptisten willen graag „nieuwtestamentische gemeente" zijn. Met die wat pretentieuze uitdrukking proberen we het onderscheid tussen onze gemeenten en de kerken onder woorden te brengen. Ondertussen hebben we allerlei instellingen en begrippen van de ons omringende reformatorische kerken overgenomen. Eén van die begrippen is dat van het „ambt". Het komt in het nieuwe testament niet voor. Daar is sprake van „dienst" of „bediening".

Je kunt je afvragen of het zin heeft om moeilijk te gaan doen over woorden. Maar er is hier meer aan de hand dan een woordenstrijd. Het begrip „ambt" is omgeven met een sfeer van gewichtigheid en plechtigheid die het zicht vertroebelt op de plaats die ouderlingen en diakenen in de gemeente innemen.

Wie „ambtsdrager" zegt denkt onwillekeurig aan ambtsgewaad, ambtswaardigheid en ambtsketen. Niet dat we ouderlingen en diakenen uitdossen met een ambtsgewaad - laat staan met een ambtsketen - ten einde hun waardigheid zichtbaar te maken. Maar voor het gevoel van veel gemeenteleden zijn ambtsdragers toch bekleed met „iets" wat „gewone leden" niet hebben: Een bijzonder en exclusief gezag en aanzien. En hier gaat het gebruik van de term „ambtdragers" ons parten spelen.

je kunt het niet uit je binnenzak tevoorschijn halen

Een rechter kan zijn ambtsgewaad in de garderoberuimte van het gerechtsgebouw aan de kapstok hangen tot de volgende zitting.

Een burgemeester kan zijn ambtsketen in zijn bureau opbergen voor de volgende gelegenheid waarbij hij een eerste steen moet leggen. Maar wanneer een ouderling op huisbezoek gaat kan hij eigenlijk niets uit een la tevoorschijn halen. Hij kan nog wel een bijbel in zijn binnenzak meenemen.

Maar niet de geestelijke autoriteit en het vertrouwen waarmee hij met gemeenteleden spreekt over geloof en leven.

Gezag en vertrouwen heb je als ouderling niet omdat je tijdens de verkiezingen een andere kandidaat met tien stemmen hebt verslagen (ik schrijf er met opzet wat uitdagend over). Je hebt het ook niet omdat je daarna, tijdens de dienst van „bevestiging van ambtsdragers", op een kussen geknield hebt gelegen en de voorganger samen met de oudste ouderling biddend hun handen op je hoofd hebben gelegd.

Als zo'n verkiezing en inzegening iemand geestelijk gezag moeten geven is er fundamenteel iets mis. Verkiezing en inzegening zijn, als het goed is, veeleer uitdrukking en viering en opdraging aan God van het geestelijk gezag dat iemand in de gemeente ontvangen heeft.

tegenover elkaar of met elkaar

Vele van de ons omringende kerken spreken met recht over „ambtsdragers". Dat wil zeggen: Die term past in hun gemeentevisie. In deze visie is de kerk niet voluit gemeenschap van gelovigen die de Geest ontvangen hebben. In de kerk trekken gelovigen en nog niet gelovenden samen op. In dit kerkbegrip is de notie „geestelijke onvolkomenheid" ingebouwd. En die onvolkomenheid wordt gecompenseerd in het „ambt".

> *kerkelijk ambt denkt vanuit een apartheid*

Volgens deze opvatting is een ambtsdrager iemand die uit de rijen van de gemeenteleden wordt gehaald en door God daarna een halve slag wordt omgedraaid. Hij staat aan de kant van God vóór de gemeente en ook tegenover de gemeente. Namens God verkondigt hij Gods genade, onderwijst de gemeente in het Woord en spreekt aan het eind van een dienst de zegen uit. Wie niet als ambtsdrager is ingezegend kan dit niet doen!

De ambtsdrager staat fundamenteel apart van de gemeente. Hij heeft „iets" dat de anderen niet hebben. Dat „iets" is gegeven met zijn ambt.

In baptisten gemeenteopvatting staan ouderlingen, diakenen en voorgangers niet principieel apart van de gemeente. Ze staan niet namens God tegenover de gemeente om haar als een kudde onmondige, onmachtige en onkundige schapen te leiden. Ik meen dat we hiermee de vinger leggen bij een centraal punt uit de nieuwtestamentische gemeenteopvatting. De Heilige Geest, die de gemeente maakt tot wat zij is, is niet het exclusieve bezit van enkele ambtsdragers.

De Geest is gegeven aan alle leden in hun onderlinge gemeenschap (I Cor. 12 :12, 13). Degenen die in de gemeente een bijzondere taak hebben en daarin de gemeente leiden, vormen geen apart ambtelijk genootschap maar zijn in hun werk principieel onderdeel van de gemeenschap in de gemeente (I Cor. 12 : 28 e.v.).

Het is de gemeente die het evangelie predikt, pastorale zorg uitoefent en doop en avondmaal bedient. Ze draagt de uitvoering daarvan op aan enkelen uit haar midden. Maar dit verzelfstandigt deze leden niet tegenover de gemeente. Ze hebben niets wat de anderen niet óók hebben. Ze doen niets wat niet allen opgedragen is.

> *gemeentelijke dienst denkt vanuit de gemeenschap*

Het kerkelijk ambtelijk denken gaat uit van de *apartheid* van ouderlingen en diakenen tegenover de gemeente. Zoals wij het lezen, gaat het nieuwe testament uit van het *gemeenschappelijke* dat ouderlingen, diakenen en voorgangers met de gehele gemeente verbindt. Ze worden binnen de gemeenschap in de gemeente ontdekt als gaven van God aan de gemeente. Ze worden alszodanig herkend en erkend. Maar ze komen nooit principieel apart te staan. Alles wat ze hebben, alles wat ze kunnen, alles wat ze mogen, putten ze uit wat de Geest gegeven heeft aan de gemeenschap der gelovigen.

O. d. V.

CONVENT VAN BAPTISTEN VOORGANGERS REGIO HOLLAND

Het convent van voorgangers in de regio Holland komt op 30 januari om 12.30 uur bijeen te Alphen aan de Rijn.

De plaats van samenkomst is Restaurant Azië aan de Hoofdstraat 104.

Ook de echtgenotes zijn van harte welkom.

Opgave voor de deelname aan: ds H. G. Koekkoek, Sint Jorisplein 6, 2405 CL Alphen aan de Rijn; telefoon 01720-75860.

Graag tot ziens op deze nieuwjaarsbijeenkomst.

A. v. d. Berg, secretaris

BROEDERSCHAP VAN BAPTISTEN VOORGANGERS

De conferentie van de Broederschap zal op 24 en 25 april 1984 plaatsvinden in het Slotemaker de Bruïne Instituut te Doorn.

Inmiddels zijn de persoonlijke uitnodigingen voor deze conferentie verstuurd.

Het bestuur van de Broederschap hoopt van harte, dat wij weer met velen bijeen mogen komen in Doorn.

Voor een goede organisatie is het van belang, om u spoedig aan te melden.

Graag tot ziens in Doorn.

A. v. d. Berg, secretaris

81255

is het gironummer

van het

NOODFONDS

van de

Unie van Baptisten

Gemeenten

Bosch en Duin

Doe er wat aan?

LEVEN MET DE WERELD

Er was een tijd, en die is misschien nog niet helemaal verdwenen, dat christenen een tamelijk scherp omlijnd beeld hadden van wat „de wereld" was. Voor de dorpeling was soms de grote stad op zichzelf al een soort belichaming van „de wereld". Allerlei soorten van vermaak, zoals bioscoop, theater en dansen en kermis behoorden duidelijk tot dat terrein, waar een gelovige zich verre van had te houden.

Groepen gelovigen hebben wel getracht om in afzondering te gaan leven, buiten het bereik van de wereld. Of ze begrepen hebben dat „de wereld" helemaal niet zo nauwkeurig aanwijsbaar en te localiseren is, zodat je eenvoudigweg maar een andere kant op hoeft te kijken en je hebt er geen last meer van?

Dan heeft Guido Gezelle het beter begrepen.

> Gij badt op eenen berg alleen,
> en... Jesu, ik en vind er geen
> waar 'k hoog genoeg kan klimmen
> om U alleen te vinden:
> de wereld wilt mij achterna,
> al waar ik ga
> of sta
> of ooit mijn oogen sla;...

Hij kan de wereld niet van zich afschudden, zelfs niet in zijn gebed. Die wereld reisde mee - in zijn eigen hart.

Toch voelen we als gelovigen aan dat wij die wereld kwijt moeten als we van harte de Here Jezus Christus willen volgen. Johannes waarschuwt immers in zijn eerste brief: Hebt de wereld niet lief en hetgeen in de wereld is. Indien iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem. Want al wat in de wereld is: de begeerte van het vlees, de begeerte van de ogen en een hovaardig leven, is niet uit de Vader, maar uit de wereld. En de wereld gaat voorbij en haar begeren, maar wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid. De wereld vormt dus een regelrechte bedreiging voor onze behoudenis; hij kan ons meezuigen in de ondergang.

Nu heeft het woord wereld verschillende betekenissen. Als er staat dat God de wereld liefheeft, kan het voor ons natuurlijk nooit kwaad om diezelfde wereld lief te hebben. Maar ieder die je vraagt om Johannes 3 : 16 eens uit te leggen voelt direkt aan dat daar de mensenwereld mee bedoeld wordt.

Heeft God dan de wereld in de zin van de schepping niet lief? Het moet juist Gods liefde geweest zijn die het ongelofelijke wonderwerk van de schepping in het aanzijn geroepen heeft. Ik meen dat God met veel meer liefde kijkt naar de dieren, planten en al wat leeft en groeit dan wij, dat Hij met onzegbaar verdriet aanziet hoe wij, mensen, de ons toevertrouwde schepping verknoeien.

De mens gebonden aan de schepping

Het is eenmaal de mens ingefluisterd dat hij pas vrij en gelukkig zou zijn als hij een bepaald iets uit die schepping tot zijn bezit zou kunnen maken. Ja, zelfs er van eten, opdat het zou worden opgenomen in zijn lichaam. De verboden vrucht in het paradijs. Op dat moment werd de vrucht van de schepping belangrijker dan het woord van de Schepper.

Van toen af was de mens verkocht aan de schepping, aan de door God geschapen wereld. De gedachte dat het zichtbare, tastbare en grijpbare de vervulling zou zijn van zijn geluk en de bestemming van zijn leven zou geven, heeft zich als een parasiet vastgezet in het denken van de mens.

De schepping is niet zondig

De geschapen wereld is op zichzelf niet zondig. De kultuur, de ontplooiing en aanwending van de mogelijkheden die God in de schepping gelegd heeft is ook niet zondig. Ze wordt pas tot zonde als de mens zich er op leven en dood aan verbindt, als het zijn gehele denken en doen gaat beheersen. Dan verdwijnt God als Bron en Doel van het leven, en is de schepping tot bron en doel geworden. Dan gaat het ook niet meer om het dienen van God, maar om de bevrediging van allerlei begeerten en behoeften. Door Johannes omschreven met de begeerte van het vlees, van de ogen en het eigenzinnige leven, waarin niet God, maar de mens met zijn behoeften centraal staat. De schepping werd van middel (om God te dienen) tot doel van het leven, en schoof zich daarmee tussen de mens en God.

Deze gerichtheid op de wereld is geen vreemd element, dat op een kwade dag ons leven infekteert zoals een griepvirus. Wij hebben het van jongsafaan onder de leden. Het is de gerichtheid die de bijbel „het vlees" noemt of de „oude mens".

Deze gerichtheid ontwricht eigenlijk alles wat door God in zijn schepping gelegd is tot zegen en leven voor het menselijk leven. Ze ontwricht het doel van de arbeid om te voorzien in de dagelijkse levensbehoeften, omdat ze de onverzadigbare drang schept naar steeds meer dan alleen dagelijks brood, een drag die koste wat het koste vervuld moet worden. Ze beschouwt het van God gegevene als persoonlijk eigendom, waarmee je kunt doen wat je wilt. De sexualiteit als beleving van de ware liefde en trouw wordt er door verminkt tot alleen maar bevrediging van eigen verlangens.

De wereld in deze zin werkt door in een medogenloze competitie om zelf maar bovenaan te komen, waarbij met de belangen van anderen alleen rekening gehouden wordt als het de eigen belangen eveneens dient. Het werkt zich uit in een vrijheidsdrang die geen rekening houdt met de behoeften en gevoelens van anderen. Het werkt uit in jezelf beter voelen dan een ander en een ander zwart afschilderen om er zelf maar wit uit te komen.

Jezus noemt de duivel ergens de overste van deze wereld. Die zal zijn uiterste best doen om de mens te binden aan de schepping. Aan zijn geld, zijn bezit, zijn eer, zijn positie, de begeerten van zijn lichaam - opdat hij maar los zal blijven van God.

Maar deze schepping gaat voorbij, en in haar val zal ze allen meeslepen die zich aan haar lieten binden. „Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn", heeft de Here Jezus gezegd toen Hij waarschuwde om je niet te laten binden door het verzamelen van aardse schatten.

Losmaking

In Romeinen 12 : 2 waarschuwt Paulus dat we niet gelijkvormig moeten worden aan de wereld, dus aan de mensen die met hun levensinstelling gericht zijn op de schepping, het daarin zoeken en daarvan verwachten.

Hij spoort ons aan om „hervormd te worden door de vernieuwing van uw denken, opdat gij moogt erkennen wat de wil van God is, het goede, welgevallige en volkomene".

Onze denk-antenne richten op God

Het is dus de vernieuwing van ons denken, dat ons losmaakt van die gerichtheid op de wereld en ons er voor bewaart om daarin verstrikt te raken.

Onze daden worden bepaald door ons denken. Waar wij onze gedachten op richten, wordt openbaar in onze werken. Als wij dus ons denken, als een antenne, richten op de wil van God zoals Hij ons die in zijn woord openbaart, zullen onze daden daarin volgen.

Het kader van dat nieuwe denken wordt ook duidelijk aangegeven. Het gaat om het kennen van de wil van God, het goede, en wat Hem welbehagelijk is. Daarmee worden we losgemaakt van de gerichtheid op de schepping en richten ons op de Schepper. Hij komt centraal te staan.

Pas dan zullen we op de juiste wijze kunnen omgaan met alles wat God in zijn schepping ter beschikking gesteld heeft. Dan zullen we met zijn wereld kunnen leven zonder in die wereld op en onder te gaan.

H. G. de Winkel

GEMEENTEN VOOR DE LENS

Enige tijd geleden werd een nieuwe rubriek aangekondigd, waarin een beeld gebracht zou worden van een aantal gemeenten. Voor dat doel werden tot nu toe aan zes gemeenten vragenlijsten verzonden. Van geen der zes werd nog een reaktie vernomen.

Iedere gemeente is vanzelfsprekend vrij om mee te doen, doch het zou ook op prijs gesteld worden als een gemeente die benaderd wordt, doch liever niet meedoet, dat even laat weten aan de eindredakteur.

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

NESTGEUR

Een mooi woord: nestgeur, en u zult onmiddellijk het gevoel hebben dat u weet wat het voorstelt. Ik vind het, merkwaardig genoeg, niet in mijn woordenboek dat ik graag raadpleeg om zeker te gaan en omdat het mij soms meer vertelt dan ik weet.
U zult het tegenkomen in de krant, met name als het over politiek gaat en de geachte afgevaardigden hun zegje hebben gedaan. Vooral als namens het CDA iemand een vraag stelt of een opmerking maakt: Is het een erg principiële kwestie die aan de orde is dan zal de volgende dag een kommentator zeer waarschijnlijk opmerken dat een vroegere anti-revolutionaire persoon duidelijk een „nestgeur" verspreidde. Zijn herkomst behoefde men niet te raden, men kon die ruiken. Nou mag ik dat wel, zo'n duidelijkheid. Je weet vanwaar het komt en wat het wil zeggen. Vooral als het om werkelijke beginselen en overtuigingen gaat. Daar maak je geen koehandel van. Je kunt natuurlijk niet altijd bij alles je eigen zien en zin opdringen. Je leeft in een gemeenschap van 50 hoofden en evenzovele zinnen. Dan zul je terwille van wat eenheid genoemd wordt wel eens wat water bij de wijn moeten doen, maar er zijn grenzen. 't Moet wel wijn blijven. Een kompromis der edelen mag niet verbleken tot een kleurloze konklusie die zichzelf van louter aanpassingen ombrengt. Heeft een slang eigenlijk een ruggegraat? Ik denk het wel, maar dan heel erg elastisch. Wel een gespleten tong.
Niemand raakt zijn komaf, z'n verleden kwijt. Waarom ook? Wij zijn niet verantwoordelijk voor de erfenis. Men mag er ons niet om prijzen noch laken. Niemand heeft de hand in zijn eigen geboorte gehad, noch in de ingrediënten die zijn karakter hebben bepaald, en nog bepalen. Eerst wanneer we onszelf hebben ontdekt en met eigen leven op weg zijn gegaan begint onze verantwoordelijkheid, onze vorming, eventueel hervorming. Al valt de appel niet ver van de boom. Daar heb je 't weer. Niemand komt ver van zijn wieg vandaan.
Ik heb ontdekt dat sommigen zich tegen die wieg verzetten en zich een stijl aanmeten die dwars staat op dat wat achter hen ligt. Ze vechten tegen hun nederige afkomst. Op dit spoor rakend herinner ik mij een uitdrukking van een Groninger. Hij gebruikte geen hoogstaand beeld en 't is hier ook nog nooit vertoond, maar tegen mij sprekend over een bepaald iemand zei hij: „Hai mot van zichzulf bevaol'n" hetgeen overgezet zijnde betekent: hij moet van zichzelf bevallen. Met andere woorden: hij loopt zwaar van zichzelf. Lacht u er niet om, 't is erg genoeg want ik vrees dat niemand zo iemand kan helpen. In die richting duidde wellicht een briefschrijver die, een mens beziende, zich zo uitte: „Als deze broeder eens om zichzelf kon lachen zou er veel gewonnen zijn." De schrijver bedoelde: als deze mens zichzelf kon zien en horen zou hij een speld in z'n levensballon prikken, zacht leeglopen en dan ontdekken dat hij verschrikkelijk weinig voorstelt. Velen zijn kleiner dan ze zichzelf voorstellen.
Ja, ik dwaal weer af en zou de nestgeur vergeten; die onmiskenbare lucht die iemand bij zich draagt en die je laat zeggen: ah, is hij zo, waait de wind uit die hoek? Je merkt toch altijd nog dat hij uit de rooms-katholieke kerk komt. Of uit de pinkstergemeente. Waarom ook niet. Vindt u niet ook dat je aan een baptist moet kunnen merken dat hij een baptist is? Als u ja zegt vraag ik u welke kenmerken hij dan zou moeten dragen.
Door het lange leven, door nu hier dan daar te verwijlen, door luisteren en lezen heb ik wel wat van die nestgeur verloren. Denk ik. Maar meer nog door het voortdurend betrokken zijn op God is de betrekkelijkheid van wat ik erfde en verwierf mij zonneklaar geworden. Want alles in ons drijft ons immers tot de Eeuwige, wiens altijd aanwezig zijn onze gedachten filtert en vult en door onze woorden heen naar buiten wil breken. Paulus had het over een geur die een dodelijke walm is voor die verloren gaan en een levenwekkend aroom voor die gered worden. Dat laatste zouden we willen zijn. Ik heb in de laatste maanden vrienden door de dood verloren. Ze waren niet volmaakt maar ze hadden de „nestgeur" des hemels over zich zonder dat je ze onder de kwezelaars moest rangschikken. Ze hadden dat gouden evenwicht tussen natuur en vroomheid. Ze waren bij de tijd en tegelijkertijd verbonden met de Heer. Ze droegen hier al het witte kleed van gerechtigheid en liefde. Niemand vreesde hun komst en zij vreesden niemand.

Huizinga

EEN KLAP IN HET GEZICHT

Ze liep rood aan van boosheid; naarmate ze meer zich bezig hield met wat ze gezien had, werd haar opwinding groter. Wat was er gebeurd? Een samenkomst ging uit, en een moeder gaf haar - kennelijk wat vervelende - zoon een klap recht in zijn gezicht. In het bijzijn van anderen dus. Dat veroorzaakte de opwinding, de boosheid.
Waarom?, vroeg ik. Je gezicht is je privé, was het antwoord. Je gezicht, dat bèn je. Je gezicht is je meest persoonlijke eigendom. Ieder heeft een gezicht, maar je gezicht kun je nooit ruilen voor een ander. Je gezicht, nou dat is jezelf, je ziel.

Als je zoiets hoort, gaan er lichtjes branden. Je gaat een heleboel dingen opnieuw bezien. Je krijgt een visie die scherpere omtrekken te zien geeft van jezelf, van je medemens. Van God.
Iemand in het gezicht spugen, is iemand beledigen tot in het diepst van zijn ziel. Iemand in het gezicht stompen (zoals ze dat ook bij Jezus deden) is iemand zèlf kwetsen, vervormen. Wie door een plastisch chirurg (delen van) zijn gezicht laat veranderen, wil niet meer zijn die hij was. Hij wil zijn oude identiteit kwijt en een nieuwe verwerven. Machthebbers die martelingen toepassen op tegenstanders, laten het gezicht van die mensen niet ongemoeid. Wie een mens uithongert, verandert zijn gezicht, zijn wezen. Holle ogen, vel over been, wie heeft niet begrepen hoe vernederd de bewoners van concentratiekampen werden....

Het woord gezicht, aangezicht, komt zeer vaak voor in de bijbel. Zowel in het oude als in het nieuwe testament wordt het tientallen keren gebruikt. Van mensen, van God. In het licht van het bovenstaande, wordt duidelijk wat bedoeld wordt als God zegt: Zoek mijn aangezicht, Ps. 27 : 8. Dat is de voorkant van God. Dat is dè kant waar de ogen zitten. Maar.... je gezicht dat ben je. Gods aangezicht is God Zèlf.

Als God door de mond van de profeet laat zeggen: Ik zal mijn aangezicht van hen afwenden, Ez. 7 : 22, begrijpen we wat dat in houdt: God wil niet meer met zijn volk te maken hebben.
Als Abraham de opdracht krijgt voor Gods aangezicht te wandelen, Gen. 17 : 1, begrijpen we dat hij in Gods nabijheid mag leven. Gods ogen zullen zijn doen en laten volgen, hem bewaken en beschermen tegen vijanden.

Jezus sprak over de kinderen die engelen hebben die altijd het aangezicht zien van zijn Vader, Math. 18 : 10. Rechtstreekser contact tussen de engelen en de Almachtige is niet denkbaar.
Jezus bespotte de huichelaars door van hen te zeggen dat zij hun aangezicht ontoonbaar maakten bij het vasten, Math. 6 : 16. Ze deden dat om zich aan de mensen te vertonen. Ze bedekten hun zèlf, hun wézen, om tegelijk hun wezen, hun zèlf aan de mensen te laten zien. Toppunt van geveinsheid.

Een klap in het gezicht is het ergste wat een mens - hoe jong ook - kan overkomen. Wil je iemand je afgrijzen doen merken, spuug

Lees verder op pagina 8

Voorgangers

Bij de intrede van *ds J. Paas* te Nieuw Weerdinge op 8 januari liet de UC zich vertegenwoordigen door ds A. de Vries.

Op 15 januari zal ds B. Posthumus namens de UC aanwezig zijn bij de intrede van *ds N. A. van der Leer* te Rotterdam-Zuid.

De gemeente van Ter Apel verwelkomt op 22 januari in *ds B. Hofman* haar nieuwe voorganger, waarbij ds W. Kos de UC zal vertegenwoordigen.

Gemeenten

De gemeente te *Nieuwe Pekela* is sedert het vertrek van ds B. Hofman op 8 januari vakant. De UC liet door middel van een brief van haar belangstelling blijken.

Op 15 januari neemt de gemeente van *Harderwijk* haar nieuwe gemeentecentrum in gebruik. Namens de UC zal br A. Niessink daarbij „acte de présence" geven.

De Christen

Bijna elk jaar komen afgevaardigden naar de Algemene Vergadering met de suggestie, op de portokosten van ons weekblad te bezuinigen door de nummers naar één centraal adres (in de gemeenten) te zenden.

Wij hebben hierover inlichtingen ingewonnen én bij de PTT én bij de drukker van dit blad. Daaruit blijkt, dat eerst bij (gebundelde) verzending van ca. 25 eks. een besparing wordt verkregen.

Bundeling van een gróter aantal (meer dan 25 eks.) zal in de praktijk echter voor een betrekkelijk gering aantal plaatsen (gemeenten) mogelijk zijn, zo hebben wij vastgesteld.

Edoch: de aldus verkregen besparing aan portokosten zal geheel worden teniet gedaan door ekstra-werkzaamheden van de drukker (sorteren en bundelen), die uiteraard ook betaald moeten worden.

Het zal u uit het voorgaande duidelijk zijn, dat bezuiniging op de portokosten door middel van gebundelde verzending geen reële mogelijkheid is. Op dit moment wordt De Christen tegen het goedkoopste tarief verzonden!

Kommissies

Nu een nieuw jaar inmiddels is begonnen, breekt voor tal van kommissies in de Unie weer een drukke vergadertijd aan. Dat is overigens niets nieuws, zo leert de ervaring.

De UZC bijt op 20 januari het spits af, gevolgd op 23 januari door het Dagelijks Bestuur van de UC. Op 27 januari vergadert de ECU, op 3 februari de CvdO.

Dan is er op 31 januari een gezamenlijk beraad van UC en PC's over de voorgenomen reorganisatie van de Unie. De gemeenten waren daarover reeds geïnformeerd.

Op 13 februari vergadert de UC. Tijdens deze vergadering zullen UC, FCU en PC's zich buigen over de financiën van de Unie.

In deze tijd van kennelijk schaarser wordende geldmiddelen, ook in onze gemeenten en in de Unie, hebben de kommissies en haar leden voorwaar geen gemakkelijke taak.

Het is misschien wel eens goed om daarvoor niet alleen uw aandacht, maar ook uw gebed, uw voorbede te vragen.
Wij/zij rekenen op u!

BWA-Zondag

Wat die drie beginletters BWA betekenen, weet u langzamerhand wel. Ze staan voor *Baptist World Alliance*, de Baptisten Wereld Alliantie, om het in gewoon Nederlands te zeggen. Een wereldwijde broederschap van meer dan 123.000 gemeenten met ruim 31.000.000 leden, die in 1905 werd opgericht en waarvan ook onze Unie sinds jaar en dag deel uitmaakt.

De eerste zondag in februari - deze valt dit jaar op 5 februari - wordt in verschillende landen en delen van de wereld als BWA-Zondag, als zondag van de Baptisten Alliantie, gevierd. Ter gelegenheid daarvan is een kleine brochure verschenen met suggesties voor de wijze, waarop in de eredienst daaraan aandacht kan worden besteed, kompleet met een orde van dienst, tekst- en liederenkeuze, een handreiking voor de prediking en een gebedsrooster!

Enkele citaten uit een woord ten geleide van *dr Duke K. McCall*, de huidige BWA-voorzitter: „De gemeente is minder een organisatie dan een gemeenschap, waarin mensen worden bijeengehouden door de hechte, maar onzichtbare banden van de liefde van Christus. ...Een gemeente, waarin van christelijke gemeenschap niets blijkt, is echt ziek. ...Dat komt misschien, omdat haar leden weliswaar discipelen (dwz. leerlingen) geworden zijn, maar zonder dat zij streven naar gehoorzaamheid in alle dingen. Ik ben er zeker van, dat de echte gemeente een gemeenschap is van *gehoorzame* gelovigen.

BWA-cijfers

In het laatstverschenen persbulletin van *European Baptist Press Service* in Rüschlikon wordt een uitvoerig overzicht gegeven van het aantal Baptisten en Baptistengemeenten in de wereld. Een *groeiend* aantal, zoals uit al die cijfers en getallen blijkt.

De grootste groei vond plaats in Noord-Amerika. In één jaar tijd nam het aantal Baptisten in dat werelddeel toe met 590.878 personen; het aantal gemeenten groeide met 2.600 tot 89.186.
De toename in Afrika was eveneens opvallend. Het aantal gemeenten daar bedraagt thans 5.890, die samen 1.126.102 leden tellen; dat is 182.359 meer dan het jaar daarvoor.

In Azië kwamen er 700 nieuwe gemeenten bij en groeide het aantal Baptisten met 70.000. In dat werelddeel zijn er nu 1.628.556 leden, verdeeld over 12.616 gemeenten. De 28 gemeenten in het Midden-Oosten, die samen 1.367 leden tellen, komen daar dan nog bij.

Ook in Latijns-Amerika gaat de groei onverminderd door. In Zuid-Amerika kwamen er 200 gemeenten bij. Het aantal Baptisten nam met 40.000 toe tot 671.233 in 4.119 gemeenten. De landen in Midden-Amerika noteerden 22 nieuwe gemeenten, zodat het aantal gemeenten in dat gebied thans 1.122 bedraagt met 175.022 leden.
In Europa was er groei in Spanje (33%), Frankrijk (21%), Polen (8%), Schotland, Noorwegen en Finland. Maar in Engeland, Wales, Ulster, Zweden en Denemarken liep het aantal Baptisten terug.
In Europa zijn er in vergelijking met een jaar geleden 90 gemeenten minder en 1.051 minder leden, wat het aantal Baptisten in ons werelddeel op 1.220.792 brengt. De grootste Unie in Europa, die in de Sowjet-Unie, telt volgens de officiële opgave 500.000 gemeenteleden.

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

HIJ IS ONZE VREDE

De laatste weken is er veel geschreven en gesproken over vrede en zijn er ook grote demonstraties gehouden die onze aandacht wilden bepalen bij vrede en hoe wij deze vrede denken te verwerven. Ook in deel 8 van de gemeente bijbelschool wordt onder het thema „Vrucht dragen" in hoofdstuk 3 aandacht besteed aan „Vrede".

In de bespreking van dit hoofdstuk werd mijn aandacht bepaald bij 2 teksten die hierin werden genoemd:

Efziërs 2 : 14: „Want Hij is onze vrede" en II Colossenzen 1 : 20: „En door Hem vrede gemaakt hebbende door het bloed zijns kruises".

Toen ik deze twee teksten las, dacht ik bij mezelf, wij praten en schrijven veel over vrede, maar wat wil Gods Woord ons leren over vrede? De eerste tekst heb ik gebruikt als titel boven deze overdenking. De tweede tekst bepaalde mijn aandacht bij twee pericopen van de Colossenzenbrief, nl.: Col. 1 : 15-23 en Col. 3 : 12-17.

En hierbij kwamen 4 vragen bij mij op, die ik graag nader wil belichten:

1. Wie is deze Jezus?
2. Hoe heeft Hij vrede gemaakt?
3. Voor wie heeft Hij vrede gemaakt?
4. Hoe wordt dit openbaar?

1. *Wie is Jezus?*

Hij is het beeld van de onzichtbare God (vers 12), Hij heeft ons dus de Vader geopenbaard en door Hem hebben wij de Vader leren kennen.

Hij is ook de eerstgeborene der ganse schepping (vers 16).

Voordat hemel en aarde geschapen waren, was de Here Jezus al geschapen door de Vader. Hierdoor is Hij ook verheven boven de natuurlijke schepping, zoals wij die kennen en zoals die verder in vers 16 wordt beschreven.

Door Hem zijn alle dingen geschapen. Hij is dus de eigenaar van de ganse schepping en Hij heeft ze ook geschapen voor Zichzelf (vers 17).

Paulus schrijft in vers 18: „alle dingen, zowel in de hemel als op de aarde, hebben hun bestaan in Hem". Zonder Hem is dus ook geen natuurlijk leven mogelijk. Dit wordt echter door de wereld niet erkend, daarom is de mens vervreemd van de Vader en zijn zij Hem vijandig gezind. Zo was dit ook met de Colossenzen, voordat zij tot geloof gekomen waren, zoals we dat lezen in vers 21. Daarom kan de mens in de wereld dan ook geen vrede vinden en daarom zijn zij onder het oordeel Gods. (Joh. 3 : 18).

2. *Hoe heeft Hij vrede gemaakt?*

In vers 19 en 20 lezen we dat God de Vader er behagen in had volledig in de Here Jezus te wonen. Hij is dus in de Here Jezus volledig tegenwoordig en wil ook door Hem vrede maken, zowel in de hemel als op de aarde.

Hoe heeft Hij dat dan gedaan? Er staat in vers 20 dat Hij door het bloed zijns kruises vrede gemaakt heeft. God de Vader heeft Zich dus door het bloed van de Here Jezus met de ganse schepping verzoend.

Zoals in Israël op Grote Verzoendag het bloed van een lam, dat op de verzoendeksel gesprenkeld werd, verzoening bracht voor het gehele volk, zo heeft het bloed van het Lam Gods, de Here Jezus, verzoening gebracht voor hetgeen in de hemel en op de aarde is.

3. *Voor wie heeft Hij vrede gemaakt?*

Als God de Vader dan volkomen vrede gemaakt heeft door het bloed van Zijn Zoon, hoe komt het dan dat de wereld in onvrede leeft?

De vrede Gods is gekomen door verzoening van Gods kant, maar de mens moet deze verzoening dan ook aanvaarden om deel te krijgen aan de vrede die de Vader gemaakt heeft in het bloed van Christus. Daarom zegt Paulus ook in vers 23, dat de Colossenzen in deze blijde boodschap van vrede door verzoening standvastig moeten blijven geloven, zoals dit vandaag ook voor u en mij geldt. Als wij met dit vertrouwen deze boodschap vasthouden, dan zal Hij ons ook heilig, onbesmet en onberispelijk voor zich stellen. En deze blijde boodschap mogen wij in de wereld verkondigen.

4. *Hoe wordt deze vrede openbaar?*

Als wij deze boodschap van vrede in de wereld mogen uitdragen, hoe kan de wereld dan weten, dat deze boodschap op waarheid berust?

Dat kan alleen als zij zien dat wij persoonlijk, maar ook als gemeente leven in die vrede die de Vader in Christus aan ons geschonken heeft. Hoe wordt dit dan openbaar?

Hiervoor wil ik dan graag met u gaan kijken naar het tweede schriftgedeelte in de Colossenzenbrief, dat ik u in het begin genoemd heb, nl. Col. 3 :12-17.

In vers 12 zegt Paulus: „Doet dan aan". Hiermee wil Paulus zeggen, dat je een kleed moet aantrekken, waardoor je herkenbaar wordt. Als bijvoorbeeld de wijkagent bij mij door de straat gaat, dan is dat iemand die ik persoonlijk helemaal niet ken. Toch weet ik wat voor persoon hij is en waarom hij daar loopt, want dat zie ik aan zijn uniform. Door zijn uniform weet ik dus wat de persoon in onze wijk doet.

Nu zegt Paulus dat wij ook een kleed of een uniform aan moeten doen, dat openbaar maakt wie we zijn. Paulus zegt nu dat wij uitverkorenen, heiligen en geliefden van God zijn en dat wij nu een kleed aan moeten trekken dat bij ons past.

Dit is een zeer bijzonder kleed; het is gemaakt van de deugden die genoemd worden in vers 12 en 13. De laatste die genoemd wordt is ook de belangrijkste; daar staat: „En vergeeft elkander, zoals ook de Here u vergeven heeft". Maar deze deugden komen pas tot hun recht als we de liefde aandoen als de band der volmaaktheid. Deze band heeft in deze beeldspraak ook weer te maken met het kleed dat wij aan moeten doen. Het kleed dat hier bedoeld wordt, is een opperkleed dat men in de dagen van Paulus droeg.

Het was een kleed dat het lichaam tot aan de enkels bedekte. Als men nu een voettocht moest maken, dan deed men een band om en men trok het kleed zo hoog op, dat de onderzijde ongeveer tot de knieën kwam, waardoor men goed kon lopen. Zo moet de liefde, die door de Heilige Geest in onze harten is uitgestort (Rom. 5 : 5) ons kleed in ons leven tot zijn recht doen komen.

Op deze wijze, zegt Paulus in vers 15, moet de vrede van Christus in onze harten en in de gemeente regeren. En om deze dingen te beoefenen is het nodig, dat het Woord van Christus rijkelijk in ons woont, opdat wij elkaar in alle wijsheid kunnen leren en terechtwijzen, zegt Paulus in vers 16. Als deze dingen in onze gemeente openbaar worden, dan zullen onze gemeenten ook oases van vrede zijn in een wereld die leeft in een verschrikkelijke situatie van onvrede. En als wij dan de wereld tegemoet treden met de blijde boodschap dat Christus onze vrede is, dan zullen nog velen in de wereld overtuigd worden en tot geloof komen, omdat ze in ons persoonlijk leven en in het leven van de gemeente kunnen zien, dat deze boodschap de waarheid is.

Ik geloof, dat wij zo door woord en levenshouding de blijde boodschap van „HIJ IS ONZE VREDE" uit mogen dragen in deze wereld.

Het was mijn behoefte dit woord aan u door te geven, nu er in deze tijd zo veel over vrede geschreven, gesproken en gedemonstreerd wordt.

Uw broeder in Christus,

G. de Valk

AMBTENAREN-AKTIES

Als ambtenaar zou ik graag nog in het kort willen reageren op het commentaar van br Warntjes in DC van 6 januari 1984.

Wat die „akties" en stakingen betreft, broeder Warntjes, bent u het niet met mij eens, dat juist de *burgers* daar de dupe van zijn? En al die chauffeurs aan de grenzen, die woest waren door dat gesar, omdat ze hun bederfelijke goederen niet konden afleveren!

En die enorme schade voor onschuldige mensen door de poststaking? Vond u dàt een ideale toestand?

Ik ben zélf ook ambtenaar (bij het onderwijs) en ik heb veel meer dan 3% moeten inleveren, namelijk 10%! Maar staken vind ik glad verkeerd. Er komt alleen maar chaos van. Bovendien hebben de mensen de regering zélf gekozen!

Vanwege de recessie moeten we vanzelfsprekend een stapje terug doen. Door al die zgn. akties zijn alleen maar bedrijven gedupeerd en is de werkloosheid vergroot!

We hebben steeds in een welvaartsstaat geleefd en dat moet men dan maar eens met Oost-Europa vergelijken. Wát een verschil!

Trouwens de ambtenaar van nu (en Nederland heeft de mééste) is bijna de best betaalde van Europa. Wat hebben ze dan nog te klagen? Wij zijn gewoon *verwend!*

Tenslotte, br Warntjes, leven we hier nog steeds in een verzorgingsstaat. Ik heb mensen ontmoet, die méér uitkering kregen en daarom niet gingen werken. Dat noem ik niet normaal meer. Dat is nog erger dan verkwisting.

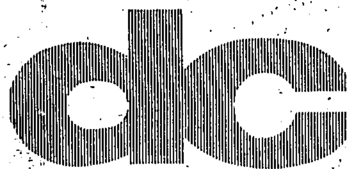
Hartelijke groeten en Gods zegen toegewenst voor 1984!

Dordrecht W. J. van der Leer

Naschrift: Verschillende gevoelens over de ambtenarenakties. Er zou wellicht nog veel meer over te zeggen zijn, doch wij sluiten het gesprek over dit onderwerp.

E. R.

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling ƒ 42,— per jaar, ƒ 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland ƒ 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

GELOVEN IS STRIJDEN

Merkwaardige tegenstelling: Geloof geeft rust - geloof geeft strijd. Het is allebei waar! Iemand kan zich jarenlang verzet hebben tegen het evangelie, en er een verbeten strijd tegen gevoerd hebben. Op het moment dat de liefde van God hem te machtig wordt en hij zijn verzet opgeeft, komt hij in de grote rust terecht.
Zo gaat het ook met een mens die zich mogelijk een half leven lang heeft ingespannen om voor God maar een goed mens te zijn, en die dan ontdekt dat het louter genade is waardoor je gered wordt.
Of een mens die jaren gebukt gegaan is onder een sterk zondebesef waar hij niet van los kon komen, en die dan terecht komt in de ruimte van de vergeving in Christus. Al die mensen zullen op dat moment het geloof ervaren als een herademing, een opleving, alsof er een last van hen afgevallen is. Vrede met God betekent tegelijk een ongekende rust ervaren.
Wie er vanaf dat moment echter niet op bedacht is dat er nog een leven van strijd gaat volgen, kan op zeker moment wel eens teleurgesteld worden in de leiding van God in het leven. We zullen ervoor op moeten passen om het christenleven niet af te schilderen als een stukje paradijs op aarde, om zo mensen maar tot het geloof te bewegen.
Het christenleven is en blijft een strijd, een wedloop die tot het eind toe uitgelopen moet worden in volharding en trouw aan de Meester.
De strijd met onze oude mens blijft. En de strijd om de liefde ten opzichte van onze broeders en zusters gestalte te geven, hoe lastig en vermoeiend ze soms ook kunnen zijn. De strijd om de kostbare eenheid van de gemeente te bewaren. En om voldoende kritisch te staan tegenover allerlei bewegingen en beweringen.
De strijd om je eigen geloof steeds voldoende voedsel toe te dienen, en ruimte uit te sparen voor het gebed. De strijd om je niet te laten ontmoedigen door wat mensen tegen of over je zeggen. Ja, uiteindelijk de strijd om boven alles uit toch telkens op te zien naar de Heer.
„Strijd de goede strijd des geloofs" werd waarlijk niet alleen tegen Timotheüs gezegd!

De W.

F. J. VISSCHER IN ZIEKENHUIS

Ds F. J. Visscher te Krommenie, predikant in het bejaardentehuis Patrimonium is opgenomen in het Johannes-ziekenhuis te Zaanstad.
Er is zorg over zijn toestand.

Vervolg van pagina 5.
hem in het gelaat, spuug op de grond vlak voor hem zodat hij het wel moet zien. Maar bedenk wel: het aangezicht van een mens is het meest-persoonlijke geschenk dat God aan een mens gegeven heeft.
De mens wordt aan zijn gezicht herkend (bij tweelingen soms verschrikkelijk moeilijk). God is God niet als Hij geen „aangezicht" heeft: de God van de bijbel is de onzienlijke God, die voortdurend spreekt over zijn aangezicht: het meest individuële, het meest kenmerkende van een persoon, een levende, een blijvende.
In Jezus Christus zien wij Gods aangezicht. Hij en de Vader zijn één.

P

Penningmeester van de Stichting Tabitha is thans: *J. A. Weishaupt*, Molenkamp 11, 8181 CA Heerde, telefoon 05782-3471.
De nummers van de giro- en bankrekeningen zijn niet gewijzigd: girorekening 33 25 04; bankrekening 36 75 14 508 Rabobank Heerde (girorekening 53 00 92 t.g.v. Tabitha Bouwaktie).

Jezus, mijn Heiland, groot is uw liefde.

Op 26 december is van ons heengegaan, zuster

ANECHIEN VAN OOSTEN TALENS

op 80-jarige leeftijd.

Baptistengemeente Treebeek

Hetzij wij dan leven
Hetzij wij sterven
Wij zijn van de Heer
Rom. 14 vers 8

Na een lange periode van gebrekkige gezondheid is van ons heengegaan in volle zekerheid van het geloof, onze zuster

HARMKE FRANSSEN

echtgenote van Arend de Vries, op de leeftijd van 81 jaar.

6 januari 1984

Baptistengemeente Enschede

Op eerste kerstdag overleed onze broeder

CORNELIS VISSER

op de leeftijd van 84 jaar.

Hem is het eeuwig goed ten deel gevallen.

Baptistengemeente Leeuwarden

„Wat hier en daar en elders leeft,
of dat nog nooit bestaan en heeft,
't gebenedijde U al van in
der eeuwen altijd nieuw begin"
(Guido Gezelle)

Van harte doen we delen in onze dankbaarheid en blijdschap om de geboorte van ons zoontje en broertje

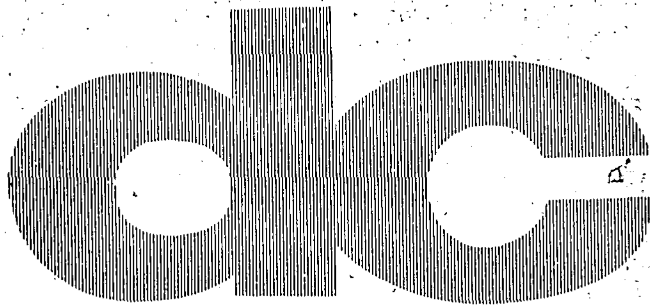
MICHIEL SACCHAI

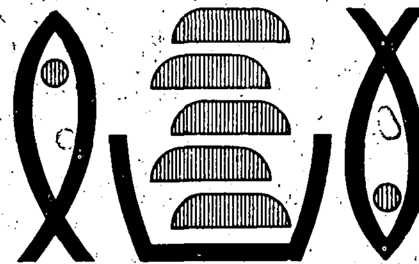
We noemen hem Saake.

Yvon
Klaas
Jochem
Matthijs
Touwen

27 december 1983
Biltseweg 10,
3735 MC Bosch en Duin

81255
is het gironummer van het
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten
Bosch en Duin
Doe er wat aan!

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 3 - 20 januari 1984

KUNT U NOG ZINGEN....?

Zing dan mee! Was dat niet de titel van het een of andere radioprogramma, enkele tientallen jaren geleden? In ieder geval was die oproep afgestemd op de omstandigheid dat de meeste mensen wel van zingen houden.
Waarom ligt zingen de meeste mensen zo goed? Vanwege het feit dat het een prettig tijdverdrijf is, een tijdvulling? Daar ging blijkbaar dat jongetje vanuit toen zijn vader, na de kerkdienst, opmerkte dat de gast-dominee zoveel had laten zingen. „O, dan kon hij zeker niet lang genoeg preken"!

Maar liederen zingen houdt toch echt wel meer in dat een deel van onze tijd zoekbrengen. Een lied heeft twee wezenlijke componenten: de woorden en de melodie. De woorden vertolken de gedachten van de dichter en dikwijls ook van degenen die het lied gaan zingen. De melodie geeft aan de woorden een grotere reikwijdte, doordat in belangrijke mate de menselijke gevoelens er bij betrokken zijn, of worden.

Waarschijnlijk is daar grotendeels mee te verklaren, dat met name de jongere generatie zeer sterk aan zang en muziek gebonden is, getuige de ontelbare zang- en muziekprogramma's via radio en tv. De liederen brengen een wezenlijk stuk van hun leef- en denkwereld tot uiting, van hun gevoelsleven. Dat wij dikwijls die liederen niet erg kunnen waarderen, zal wel voor een wezenlijk deel te maken hebben met het feit, dat wij van hun leef- en denkwereld (te) weinig afweten.

Ook als gelovigen zullen wij vaak hebben gemerkt, hoe sterk onze liederen gekoppeld zijn aan wat we denken, beleven en gevoelen. Het zijn geen sinterklaasrijmpjes, maar ze vormen een stuk van ons geloofsleven.
De woorden vertolken wat ons verstand ons doet beseffen: wat we weten, wat we geloven, wat we beleven. Uiteraard gaat dit allemaal niet volledig buiten ons gevoel om. Maar wanneer de woorden worden gekoppeld aan klanken, aan een melodie, kan het moeilijk worden ontkend dat dan onze gevoelens nadrukkelijk worden aangesproken. Dikwijls gaan woorden en inhoud van een lied ons des te meer aanspreken, naarmate de melodie onze gevoelens raakt. En op deze wijze beleven wij vaak allerlei aspecten van ons leven in geloof, van onze omgang met de Heer, intenser dan anders. Zou van hieruit ook niet verklaarbaar worden de omstandigheid, dat zeer dikwijls mensen door het evangelie werden aangesproken via een lied?

We lazen een uitspraak van Beethoven, die in dit verband past: „De muziek is het enige, onlichamelijke binnentreden in een hogere wereld der kennis, die wel de mens omvat, maar boven diens bevattingsvermogen uitgaat".

Er is een wereld, waarin wij leven, een wereld van ervaringen, waarbinnen wij met ons verstand niet kunnen komen, of nauwelijks, maar die door de muziek voor ons opengaat. Zouden we dat ook niet van toepassing mogen brengen op onze geestelijke liederen? Hebben ze u ook niet dikwijls in een wondere wereld gebracht? Een wereld waarin de rijkdommen van het geloof ons machtiger aanspraken dan ooit en elders? Een wereld die we wellicht via woorden alleen niet zo koninklijk zouden zijn binnengegaan!

Liederen kunnen alles wat er leeft in het hart van Gods kinderen doen opleven en opfleuren. Zegeningen worden duidelijker beseft, problemen worden lichter aanvaard en Gods troost wordt intenser beleefd. Op dat laatste doelde Guido Gezelle blijkbaar: „O lied, o lied, gij helpt de smert, wanneer de rampen raken. Gij kunt, o lied, de wonde in 't hert, de wonde in 't hert vermaken"

Liederen, de woorden zowel als de melodie, kunnen van mensen weer welbewuste christenen maken. Zo herleeft de vreugde en wordt Hij geëerd, die recht heeft op de aanbidding van heel ons bestaan.

Dat in de schriften vele keren wordt opgeroepen om de Here een (nieuw) lied te zingen, heeft allicht met deze dingen te maken. „Spreekt onder elkander in psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, en zingt en jubelt de Here van harte:..", schrijft Paulus aan de Efeziëers (5 : 19).

Kunt u nog zingen? Laat Gods Geest uw ogen en hart verlichten, zodat u, al zingende, uw zegeningen weer weet te tellen. Jaren geleden trof ik een broeder, die vertelde dat hij geregeld in zijn zangbundel zat te lezen, omdat de liederen hem dikwijls enorm aanspraken. Al lezende, zong zijn hart. Zo kunt u óók meezingen.

C. v. Wier

DEZE WEEK

WIE NAAR DE BRON WIL, MOET TEGEN DE STROOM IN...

In mijn agenda, vol met wijze woorden, vond ik ook deze uitspraak. Hij lijkt mij zo duidelijk dat ik er maar geen uitleg bij zal geven. Wat ik mij echter wel afvroeg, was: waaraan heeft de bedenker van deze woorden eigenlijk gedacht? Aangezien mijn notitieboekje niet van specifiek christelijke huize komt, neem ik aan dat er geen gedachtenwereld van een gelovige achter schuilt. Hoewel.... je kunt het natuurlijk nooit weten....

Een bijbelse uitspraak
Zo zou ik dit opschrift bepaald wel durven noemen, omdat er twee heel wezenlijke dingen worden genoemd, die typerend zijn voor het leven van een christen.

Een christen zoekt naar en wil naar de bron! Iedere gelovige begrijpt waaraan ik denk. Toch herinner ik u, ten overvloede en voor alle duidelijkheid, aan een uitspraak in Ps. 36: „Want bij U is de bron des levens".

Wellicht kent u ook Gods verwijt aan Israël, in Jeremia 2 : 13: „Mij, de bron van levend water, hebben zij verlaten".

Wanneer een mens tot bekering komt is dit toch wel een van de allereerste dingen die hij ontdekt: God is de bron van mijn leven, van mijn levensmogelijkheden, van al de hulp en kracht die ik op aarde nodig heb. En hij klemt zich in feite, als eenmaal Jacob, aan deze God vast en zegt: „Ik laat U niet gaan, tenzij Gij mij zegent"! Dacht Jezus niet aan deze zelfde dingen, toen Hij zei: „Zonder Mij kunt gij niets doen"?

De bron is onuitputtelijk
Gods scheppingsmacht, waardoor de wereld voorzien werd van alle wonderen en geheimen die het voortbestaan van elke vorm van leven mogelijk maken, is de bron waaruit ieder mens putten mag. Wanneer een mens die bron zoekt, zal hij Hem vinden en weer werkelijk tot leven komen. Dat zei die vader, David, tegen zijn zoon, Salomo (1 Kron. 28 : 9) En hij kon het weten, omdat hij die Heer kende die zijn Herder wilde zijn, die hem leidde naar grazige weiden en stille wateren.

Uw naam, uw rijk, uw wil...
Een christen zoekt de bron, zonder welke hij niet leven kan. Maar niet alleen daarom. Hij doet dat ook, wanneer alles bij hem goed zit, om de eerste drie beden van het gebed des Heren in zijn leven waar te maken. Hij vraagt naar Gods wil, teneinde mee te werken aan de komst van het rijk Gods, waar de naam van God zal worden geheiligd zoals dat behoort. Fantastisch is wat van Israël gezegd wordt in 2 Kron. 15 : 12: „Zij gingen een verbond aan, dat zij de Here, de God hunner vaderen, zouden zoeken met hun gehele hart en met hun gehele ziel"... Zo gaat dat met mensen die naar de bron willen, elke dag opnieuw. En zij leren verstaan wat er bedoeld wordt met: „Gij die de Here zoekt, uw hart leve op"! God is de bron van al hun sterkte.

Een domper...?
Maar... wie naar de bron wil, moet tegen de stroom in! Dat kan gewoon niet anders: de bron van de rivier ligt hoog in de bergen. Wie God wil dienen door Jezus Christus te volgen, ontkomt er niet aan dat hij op de drukke markt van het leven moet optornen tegen een ontelbare schare van andersdenkenden, voor wie de bron geen rol speelt. Wanneer het goed is, typeert Jezus' houding zijn leven. En Jezus zei: „Gij hebt gehoord dat er (door de mensen) gezegd is:... Maar Ik zeg u..." Jezus denkt, spreekt, leeft tegen het menselijk leefpatroon in. Want Hij was degene die, meer dan wie ook, zocht naar de bron! Zo zal ook de christen kiezen voor Jezus' smalle weg, die dikwijls zo dicht bij de brede weg der wereld ligt, dat de wandelaars daar hem het leven behoorlijk moeilijk kunnen maken.

Tegen je zelf in
Dat is wel de allereerste tegenstroom waarmee iemand na zijn bekering te maken krijgt. Wie de bron van zijn leven heeft gevonden en ziet wat voor goddelijke gave en reine zaken daaruit stromen, krijgt ook oog voor de zwaar verontreinigde bron van zijn eigen hart. Hij voelt geen enkele behoefte om Paulus' uitspraak te becritiseren: „Want ik weet dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees, geen goed woont". Het wordt hem steeds duidelijker waarom Jezus van zijn volgelingen eist dat zij zichzelf zullen verloochenen: het water uit de levensbron mag niet worden verontreinigd door dat wat er uit ons bedorven hart stroomt.

Alleen wie ooit serieus met deze dingen bezig is geweest, weet hoe moeilijk het is om tegen de stroom van je eigen wensen en verlangens in te roeien, en hoe dikwijls je de strijd verliest... Wanneer het niet waar was, dat de levensbron van Gods barmhartigheid constant door blijft stromen, zodat we alle dagen weer met een schone lei mogen beginnen, dan was er voor ons geen uitzicht meer. Doch nu kunnen we verder en, ondanks alle nederlagen, zullen we eenmaal meer dan overwinnaars zijn, door Hem die ons liefheeft.

Niet gelijkvormig aan de wereld
In deze paulinische uitspraak ligt duidelijk opgesloten, dat zoekers van de bron des levens ook tegen de stroom van de wereld in moeten roeien. Niet in die zin dat wij letterlijk in alle opzichten anders moeten leven en zijn. Uiteindelijk zijn ook wij mensen. Ook wij hebben honger en dus eten wij. We worden dom geboren en dus studeren we. We hebben behoefte aan ontspanning en daarom staat er ook bij ons een TV of we draven op het sportveld. We hebben, uiteraard, talloze menselijke eigenschappen, wensen en verlangens gemeen met niet-gelovigen. Ook wij prefereren welvaart boven inleveren; we kennen de angst voor het atoomgeweld en verlangen naar vrede.

Maar gij geheel anders
Ook dat is een van Paulus' bekende uitspraken. En het verband waarin deze woorden staan (Ef. 4 : 17 vv) laat duidelijk zien wat er met wereldgelijkvormigheid bedoeld wordt. De natuurlijke, niet-bekeerde mens, is verduisterd in zijn verstand en denken en daaruit vloeit voort dat zijn leefpatroon, zijn doen en laten, ontspoord en zondig is. In dat spoor mag, wil en kan een christen niet leven. Hier gaat hij, als alles bij hem goed zit, dwars tegen de stroom van de wereld in, want hij heeft immers Christus leren kennen! In Jezus' voetsporen vraagt hij naar de wil en bedoelingen van God en leert hij dagelijks nieuwe lessen.

Haat
Het is dit door de Heilige Geest geïnspireerde levenspatroon, dat de ergernis der wereld opwekt. Christenen die welbewust een andere, tegengestelde koers varen, worden door de anderen gezien als mensen die hen beschuldigen, aanklagen, hun fouten laten zien. Daarom werd Jezus gehaat door vele Joden, omdat Hij tegen hun stroom inging. En het is één van de dingen die wij als gelovigen zullen moeten leren aanvaarden, dat daarom de wereld ook ons haten zal, wanneer wij werkelijk als volgelingen van Christus herkenbaar zijn.

En als de wereld nu hetzelfde wil?
Met dat feit worden wij tegenwoordig meer dan ooit geconfronteerd. Onze samenleving zit boordevol met acties die ingaan tegen allerlei vormen van sociaal onrecht, discriminatie en geweld. Millioenen vechten voor de vrede en bestrijden satanisch dreigende moordwapens. Daar kun je, als christen, toch moeilijk tegen ingaan? De consequenties van Jezus' denk- en leefwijze zijn toch rechtvaardigheid en vrede? Moeten en kunnen we daarom niet mee doen?

Wie zoeken de bron!
Hopelijk begrijpt u mij niet verkeerd. Ik zeg niet dat wij zonder meer aan deze acties moeten mee gaan doen. Evenmin dat wij ze moeten verwerpen als strijdig met Gods wil. Maar wel zouden we ons moeten afvragen: heeft de motivering van veel hedendaagse activiteiten niet te maken met het verduisterde verstand, met hat van God vervreemde leven, met de onwetendheid in de mens, waarover Ef. 4 spreekt? Ook al gaan menselijke daden ergens in de richting die God wil, toch blijft het feit, dat de mens die zich niet bekeert, handelt vanuit zijn eigen wil en streeft naar zijn eigen belangen. Hij zoekt niet naar de bron, vraagt niet naar Gods eer en wil. En is het niet juist deze instelling die van onze wereld gemaakt heeft wat zij vandaag de dag is? Is aan deze zonde

Lees verder op pagina 3

GEBREK AAN OUDERLINGEN EN DIAKENEN

GEBREK AAN GEMEENSCHAP?

Nog een paar weken en de tijd van gemeentelijke jaarvergaderingen breekt weer aan. Op de agenda van een jaarvergadering prijkt doorgaans het punt „verkiezing van ouderlingen en diakenen". Dit agendapunt pleegt nogal eens wat hoofdbrekens te kosten. Vóór de vergadering: Er zijn onvoldoende geschikte kandidaten. Tijdens de vergadering: Gemeenteleden weten niet op wie ze moeten stemmen, omdat ze de kandidaten alleen van naam en gezicht kennen.

een vreemde zaak

Goed beschouwd is het een vreemde zaak wanneer in de gemeente geen geschikte kandidaten gevonden kunnen worden. Jezus heeft beloofd zijn gemeente niet verweesd achter te laten (Joh. 14 : 18). Door de Heilige Geest zal het in de gemeente nooit behoeven te ontbreken aan leiding, troost, bemoediging en inzicht. Deze dingen krijgen gezicht en stem, handen en voeten in mensen die de Heer als gaven aan de gemeente schenkt (Ef. 4 : 11).
Toch komt het vaak voor dat er in een gemeente gezucht wordt „dat er niemand is". Het valt op dat het lang niet altijd de kleine gemeenten zijn waarin die klacht wordt gehoord. Het zijn juist vaak de grotere! Dat is heel opvallend, omdat je statistisch mag verwachten in een grotere gemeente meer leden met bijzondere gaven en bekwaamheden aan te treffen. Maar blijkbaar zijn ze juist daar niet aanwezig. Of ze worden er niet ontdekt. Of ze willen niet.

gemeenschap

De aanwezigheid en werking van gaven in de gemeente is kennelijk geen zaak van statistiek, in de trant van: Op elke dertig leden mag je verwachten gemiddeld één geschikte ouderling te vinden. Of er voldoende gaven zijn, of ze herkend worden, en of ze zich door de Heer aan de gemeente willen laten geven, is veeleer een zaak van onderlinge gemeenschap.
Hoe losser de onderlinge band, hoe vrijblijvender het lidmaatschap, hoe anoniemer de gemeente is, hoe meer er mensen als gaven verloren gaan. Een gemeente zonder gemeenschap is een gaven verspillende gemeente.

> ***Een gemeente zonder gemeenschap is een gaven verspillende gemeente.***

Als de zondagse diensten van dien aard zijn dat mensen het zich kunnen permitteren om vrijblijvend te komen, luisteren naar een fijne bijbelse prediking, zonder in die samenkomsten innerlijk gedrongen te worden dinsdagavond een zieke broeder te bezoeken, zal het over een aantal jaren moeizaam zoeken zijn naar ouderlingen en diakonessen. Pastorale gaven komen namelijk tot ontwikkeling en worden ontdekt in de spontane zorg die gemeenteleden voor elkaar hebben.
Als een gemeentelid het jaren achtereen kan „maken" om zondags in de gemeente te komen en de rest van zijn vrije tijd, energie en vaak ook geld, te investeren in christelijke activiteiten buiten de gemeente, is zijn lidmaatschap een vorm van verspilling. Niet dat hij dan met verkeerde zaken bezig is. Maar hij gaat op deze manier wel als gave aan de gemeente verloren. Het is een teken van een ongezonde situatie als een gemeentelid met gaven aannemelijk kan maken dat hij geen tijd of „innerlijke roeping" heeft voor gemeentewerk. Dan is de onderlinge gemeenschap ziek.

bijbelse vorm als lege huls

De meeste gemeenten hebben goede, bijbels verantwoorde organisatorische vormen voor het aanstellen van ouderlingen, diakenen en diakonessen: De gemeente mag kandidaten stellen. De gemeente kiest.
Alle nadruk valt hierin op de gemeente. En dat is goed. De gaven van pastoraat, onderricht en leiding komen tot ontwikkeling in een gemeente waarin de leden daadwerkelijk verantwoordelijkheid voor elkaar dragen. De gemeente is vindplaats van de gaven die de Geest schenkt. En tegelijk is zij degene die de gaven ontdekt. Zij is vindplaats en vindster tegelijk.
De organisatorische vormen van kandidaatstelling en verkiezing zijn doorgaans goed. Maar als deze vormen niet de ordelijke kanalisering zijn van een stroom gemeenschapsbeleving zijn het lege hulzen.

gemeenschap: bakermat en vindplaats van gaven

Een gemeente die gebrek heeft aan ouderlingen, diakenen en diakonessen behoeft geen andere organisatievorm of gewijzigde verkiezingsprocedure. Ze heeft het nodig dat de beleving van de onderlinge gemeenschap gestimuleerd wordt.
De raad van zo'n gemeente zou gemeentelijke activiteiten moeten bevorderen waarin de leden in kleine groepen naar elkaar leren omzien, leren verantwoordelijkheid voor elkaar te dragen en leren zichzelf te geven. „Leren" klinkt erg schools en roept de sfeer op van moeizaam ploeteren. Uit ervaring blijkt dat wie deze dingen begint te leren er al snel vreugde in vindt. Hij ontdekt de rijkdom van het gemeentelijk leven.

Heel konkreet: Help gemeenteleden in ongedwongen kleine bijeenkomsten op een persoonlijke manier te praten over bijbel en leven. Dat is zelfs onder baptisten niet zo'n vanzelfsprekende gespreksvorm.
We discussiëren heel gemakkelijk. We praten over alles en nog wat uit de gemeente: De kleding van het zangkoor en het aantal bezoekers in de dienst. Dat kan gemakkelijk ontaarden in een gezellig gemeentelijk tijdverdrijf. Maar hoevaak durven we onszelf in een gesprek met broeders en zusters echt te geven? Te geven met onze overwinningen en nederlagen, met onze vreugden en ons verdriet?
Zulke ontmoetingen werken bij uitstek gemeenschapsvormend. In zulke gesprekken leer je je om elkaar te bekommeren. In zulke ontmoetingen ontdekken mensen van elkaar wie wat te zeggen heeft. Hier groeien gaven van pastoraat, leiding en onderricht uit de bijbel, en worden ze ontdekt.

O. v. V.

Vervolg van pagina 2

niet te wijten dat er atoomwapens zijn en wij er tegen moeten vechten?
Is het niet verstandig, dat wij, wanneer we overeenkomsten zien tussen het streven van vele mensen in de wereld en ons ideaal als gelovigen, ons er van bewust zijn, dat er een fundamenteel verschil bestaat tussen hun motivatie en de onze? Wie zoeken de bron! Tenminste....

In dezelfde richting, tegen de stroom in

Het is een goede zaak, dat er gelovigen zijn die meedoen aan de hedendaagse acties, met de uitgesproken bedoeling om te getuigen. Getuigen aangaande de noodzaak om de bron des levens te zoeken. Wanneer zijn wil geschiedt en er naar zijn eer gezocht wordt, dan zal de mens verlost kunnen worden van dreiging en angst, van onrecht en verontwaardiging.

Zouden wij misschien op deze wijze mee moeten doen, kunnen doen? In dezelfde richting en toch tegen de stroom in? Mensen trachten duidelijk te maken, dat de wortels van onze motivatie door de menselijke bovenlaag zullen moeten heendringen, tot in de vruchtbare aarde van Gods eer, wil en liefdevolle bedoelingen?

C. v. Wier

RADIO-UITZENDING

Op dinsdag 24 januari a.s. wordt het „Woord in de middag" voor de NCRV-microfoon verzorgd door ds J. Broertjes uit Rijswijk. Schriftgedeelte: I Petrus 2 : 20-25. Titel: „Hij rekende de fouten niet".
Dit programma in het kader van de Week voor Bijbel en Gebed is te beluisteren via Hilversum 4 (FM) van 4.45-5 uur n.m.

PREDIKANTEN EN JEUGDLEIDERS OPGELET!

Het nieuwe jaar is begonnen.
En er ligt genoeg werk te wachten (tenminste binnen de gemeente en zeker als het om goed jeugdwerk gaat).
Ons jaarlijks leidersweekend (10, 11, 12 februari) staat voor de deur (de uitnodiging daarvoor hebt u al ontvangen, maar heeft u zich er al voor vrijgemaakt of aangemeld?).
Dit jaar hopen we speciale aandacht te schenken (naast ontmoeting, uitwisseling, instruktie m.b.t. programma's die je op de jeugd kunt doen) aan de vraag: „Wat kan en mag (moet) er op de Jeugd?" Het is de vraag naar grenzen, eigen motivatie, opdracht van de Gemeente, maar ook naar dat wat jongeren zelf kunnen mogen inbrengen (en dan: „wanneer moet je ingrijpen?").
Het belooft een intensief, instruktief, maar ook erg gezellig weekend te worden. We hebben wat aan de kosten gedaan (reiskosten boven *f* 10,— worden vergoed) en we hopen dat veel van die andere kosten door de Gemeentekas vergoed kunnen worden. (Mocht dat een probleem zijn en je wilt toch graag deelnemen, laat dat dan weten. Dan hebben wij ook nog wel een potje!).
Opnieuw willen we de wederhelften mee uitnodigen. Ook voor hen wordt het een leuk weekend met mogelijkheden van eigen inbreng (kortom: wij hebben ook wat aan!).
Het programma ziet er als volgt uit:
(het spreekt vanzelf dat er geregeld opgesplitst wordt in de verschillende groepen: Tussenjeugd, Oudere Jeugd, Wederhelften).
Vrijdag 10 februari 1984:
Vanaf 19.00 uur aankomst, koffie; 20.00 uur welkom. Bezig zijn rondom het thema „Hoe ver kun je gaan?".
Zaterdag 11 februari 1984:
8.00 uur: ontbijt; 9.00 uur: wijding + bijbelstudie; 10.00 uur: opbouw van een programma. Aan het werk rondom de vragen: „Hoe kan ik ze aanraken?" en „Hoe kan ik ze op het spoor van het geloof zetten?".
12.30 uur: warme maaltijd; 15.00 uur: oefenen in verschillende spel- en werkvormen. O.a. simulatiespel, videofilm, plakaten aan de muur; 18.00 uur: broodmaaltijd.
's Avonds: avondprogramma in teken van groepsbinding en gezelligheid (mogelijkheid van eigen bijdrage).
Zondag 12 februari 1984:
's morgens: samen werken aan het opzetten van een jeugddienst, die we daarna ook gaan houden.
's middags: wat neem je er van mee? wat kun je er mee? Konkrete suggesties voor plaatselijk werk.
± 15.30 uur: sluiting.
Meenemen: Lakens en sloop (of slaapzak). Eventueel te huur op de Bron. Bijbel, pen + papier, ideeën (bijv. een nieuw lied), muziekinstrument.
Aanmelden: Zo spoedig mogelijk bij Jeugdburo NBJB, Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten (Tel. 05120-15687).
Kosten: *f* 55,— p.p. (reiskosten boven *f* 10,— op basis van openbaar vervoer worden vergoed).

Werkgroep RJC

HET VERGETEN GEBOD

Hoe langer hoe meer gelovigen komen tot het inzicht dat geloof en werken meer met elkaar te maken hebben dan ze oorspronkelijk dachten. Verschillende groepen - vooral jongeren - binnen èn buiten de kerken hebben nu al tientallen jaren de kerkelijke noodklok geluid ten einde het vrome volkje wakker te krijgen, dat zich „ver van het aards gewoel" ophield. Men voelde zich veilig en behouden zolang men geloofde in de verlossing. En argeloos klonk hun gezang: „Neem de wereld, geef mij Jezus". Anders gezegd: laat de boeren maar dorsen, of juist niet dorsen, zodat er geen graan is, zodat er geen brood is, zodat er geen leven meer mogelijk is...

Gelukkig hebben velen inmiddels de kop uit het zand gehaald en de oogkleppen verwijderd. Toen werd zichtbaar wat er om ons heen gebeurde. Toen werd duidelijk dat we òòk zingen: „We hebben een woord voor de wereld" en dat woord en daad één zijn. Althans voor de Here God is dat één en hetzelfde.

De Jacobus-brief werd ontdaan van het stof dat er eeuwenlang op was neergedwarreld, nadat-ie naar het achterste vakje van de onderste la was verbannen door onze vriend Maarten Luther, die sprak over een „strooien brief".
Een bijbelboek heeft geen vaste waarde. Iedere tijd vraagt om oriëntatie en toetsing aan het Woord van God. En gelukkig is er zoveel in de bijbel terechtgekomen dat die mogelijkheid er is.

Onze tijd vraagt meer dan ooit om een samengaan van woord en daad. En langzaam maar zeker begint dit tot vele gelovigen door te dringen.

Zware tijden

Nu zijn de woorden die we spreken dezer dagen over het algemeen ernstig en dat kan haast niet anders.
Onze daden blijken vaak druppeltjes te zijn op zulke gloeiende platen dat onze somberheid over de hopeloze toestanden in de wereld nog groter wordt.

„Overigens, verblijdt u in de Here" (Phil. 3 : 1)

Nu kom ik bij het vergeten gebod. Het lijkt wel of het gewicht van de taak die wij hebben in de wereld ons zo zwaar drukt dat het lachen ons vergaat. En de woorden die we spreken, in onze gebeden, tegen elkaar, tegen onze medemens die bang is voor het leven, wegen zwaar van ernst. Zelfs onze bemoediging aan elkaar klinkt zacht en ernstig, alsof we bang zijn dat teveel blijdschap het laatste sprankje hoop teniet zal doen. „Verblijdt u". Op velerlei wijze worden wij daartoe opgewekt. En laten we vooral niet denken dat Paulus in zijn dagen makkelijker praten had dan wij. Ook de profeten - hoe donker de tijden ook waren - hebben het woord „verblijden" niet vermeden.

Welzeker, we moeten zo spreken dat de mensen ernst maken met het evangelie.
We moeten zo handelen dat de mensen zien dat wij het evangelie ernstig nemen.
Maar... evangelie betekent nog altijd „blijde boodschap".
„Verblijdt u in de Here". De Here God wil blijkbaar dat wij het evangelie zo serieus nemen dat wij ons af en toe als kinderen voelen, spelend en dansend als er op de fluit gespeeld wordt.
Blij, omdat we leven mogen, voor Hem.
Blij, omdat Hij leeft....

Ans Lindenborn

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

HEENGEGAAN...

Het is nog steeds december nu ik dit schrijf, zij het wel aan het einde van deze maand, dit jaar.

In het laatste stukje dat ik u schreef vertelde ik dat ik enige vrienden uit vorige tijden door de dood had verloren. Trouwe mannen, volgelingen van Jezus Christus, vervuld met de geest van hun Heer. Ze werden oud, maar hun liefde tot de Heer bleef hen en ons verwarmen. We missen ze.

Vanmorgen kwam weer een grijsgerande brief berichtend dat een zuster, 86 jaar, was heengegaan. Tot voor kort ontving ik nu en dan een brief van haar. Het lag voor de hand dat ik haar terug schreef. Zij had een vaste hand, een heldere geest. Ik mis haar.

Misschien ligt het aan je eigen leeftijd dat je wat meer aandacht besteedt aan hoe de nabestaanden het overlijdensbericht formuleren. Vaak vind je daarin de woorden: tot Zich genomen, heengegaan, en soms een gedicht aangehaald of een Schriftplaats. Een verwijs naar het geloof van die ons verliet en soms ook een bewijs van het geloof van hen die achterblijven.

Een paar jaar geleden zat ik in een kring van leraren van een school. Tijdelijk, als invaller voor een man die uit moest vallen.
Tijdens een pauze liet een onderwijzer zich kritisch uit over overlijdensadvertenties in TROUW. Hij vond ze zwaar overdreven. Al die bijbelteksten, die versjes of regels eruit. De (zelf)verzekerdheid die er uit sprak irriteerde hem. Hij vroeg zich af of het allemaal wel waar was wat daar gedrukt stond. Ik poogde hem van antwoord te dienen, maar hoofdschuddend zat hij, stond hij op en ging heen.

Er zijn nogal wat zaken waarover we in de regel grote zwijgzaamheid aan de dag leggen. Waarschijnlijk omdat ze ons te zeer raken en omdat het meestal de verborgenste dingen zijn die diep met ons bestaan verweven zijn. Slechts in hoge ogenblikken zal een mens over zijn gebedsleven spreken. En dat al tastend naar woorden. Met schroom zal hij melding maken van zijn geloof dat hem verlicht als een brandende kaars in een stille kamer. Hij zal moeizaam en voorzichtig reppen van zijn liefde tot God en Jezus Christus en anderen behoedzaam tot het heilige der heiligen laten doordringen. Er zijn zaken waarmee men niet langs de deuren vent tenzij men een mens vindt die hongert en dorst naar de Eeuwige en op zoek is naar God. Dan kan het gebeuren dat men die andere ontvangt in de opperkamer van eigen leven.

Het sterven is evenmin een onderwerp van een gesprek in een luidruchtige omgeving. Men kan zich afvragen of men er helemaal over kan spreken want niemand van ons heeft dat gebeuren zelf beleefd. Of er een lange weg was eer het punt van verscheiden aanbrak of dat opeens de dood binnentrad.
Wij weten niet de rand van zee en strand, het zijn en er niet meer zijn. Het hier niet meer zijn. De omstanders zullen zeggen: hij is heengegaan. Onder de gelovigen zal iemand het lied van David over de Herder aanhalen: Zelfs al ga ik door een dal van diepe duisternis, ik vrees geen kwaad. Maar die het citeert kent dat dal niet uit ervaring.
Ooit heb ik u verteld van een verpleegkundige die ik ontmoette in de trein tussen Amersfoort en Apeldoorn. Ze was werkzaam op de kankerafdeling in een ziekenhuis. Tijdens het gesprek dat zich ontwikkelde zei ze, zonder dat ik in die richting iets gezegd of gevraagd had: „Ik ben niet bang voor de dood. Ik zie wel een beetje op tegen de dagen die daaraan voorafgaan." Ik vroeg haar waarom ze zo sprak. Ze antwoordde: „Jezus heeft mijn schuld voldaan. Daarom."
Is dat het wat ons de dood doet vrezen: mijn schuld? Wie van ons is zonder schuld?
Schuld aan jezelf, aan je naasten, aan God. Schuld door daden en nalatigheden. Door praten en door zwijgen. Ik bezocht een oude, vrome zuster die op weg was naar het einde. Sneeuwwit lag ze in het veel te grote bed. Midden in het stil gesprek rees zij opeens halverwege op, sloeg de handen ineen en zei: „O dominee, ik ben zo'n zondares." Zo zag zij zichzelf. Zo zag ik haar niet. Niemand weet beter onder de mensen hoe groot en zwaar de schuld kan zijn dan de mens zelf.
Dan toch heengegaan naar het huis des Vaders. Op het Lam Gods rust mijne ziele. Vol bewondering bidt zij aan. Alle, alle mijne zonden heeft zijn zoenbloed weggedaan.
Geloofd zij God en Jezus Christus, de middelaar Gods en der mensen.

Huizinga

GOD HEEFT HET GEWILD...

Wat wordt dat gemakkelijk gezegd soms: God heeft het zo gewild. Dat kan dan een vreselijk ongeluk zijn, of een slopende ziekte. Of andere dingen die diep ingrijpen in het leven.
Zit er troost in die gedachte, dat God dat zeker gewild heeft? Ik weet het niet. Ook weet ik niet of wij daar de Here God recht mee doen door Hem toe te schrijven dat Hij zulke dingen laat gebeuren.
Wij zullen wel nooit het volle zicht krijgen op de leiding van God in het leven. Het verband tussen de leiding en de plannen van God en de beslissingen die je als verantwoordelijk mens hebt zal ons wellicht pas in de eeuwigheid geopenbaard worden. Zoals de bijbelschrijvers met een profetisch oog het verband gezien hebben tussen de beslissingen die mensen namen en de besturing van God, die deze mensen dienstbaar maakte aan zijn plannen zonder dat ze zich daar zelf maar iets van bewust waren.
Zoals noch keizer Augustus, noch Jozef en Maria zich bewust geweest zijn dat zij het plan van God uitvoerden om de Christus in Bethlehem geboren te laten worden.
We mogen dus wel de konklusie trekken dat God mensen, met hun eigen beslissingen, inschakelt in zijn werk. Meer nog, dat bepaalde gedachten en beslissingen door Hem gewekt zijn, zonder dat de persoon in kwestie zich daar iets van bewust is.
Maar is God ook de Auteur van het kwade? Dat is een vraag waar velen zich al het hoofd over gebroken hebben.
Wij zullen naar mijn mening er nooit van uit mogen gaan dat God het ongeluk en de ondergang van de mens zoekt. Het ongeluk behoort bij deze onverloste wereld, waarin gevaar en geweld dingen zijn die er bij horen en die niet geheel uit te bannen zijn. Het ongeluk en het gevaar bedreigen de gelovige net zo goed als de ongelovige. En zo lang deze wereld nog niet verlost is, zullen de gevaren blijven behoren tot de schaduwen van het bestaan.
Tekenend voor onze gedachtengang is, dat zo vaak Mattheüs 10 : 29 verkeerd geciteerd wordt. Men zegt dan: Er valt geen mus ter aarde zonder de wil van de Vader. Maar dat woord wil staat niet in de tekst. Er staat: Niet één daarvan zal ter aarde vallen zonder uw Vader. Dus er valt geen mus ter aarde zonder dat de Vader er bij is. Er kan ons niets overkomen waar de Vader niet bij betrokken is, maar dat betekent niet dat het ook zijn wil is. In dit gebroken leven is heel veel niet naar Gods oorspronkelijke bedoeling en wil. Maar in hun nood vangt Hij de mensen op, die het ongeluk overkomt.

De W.

ZEGEN VAN BOVEN

(Joh. 6 : 37)

Eén kent al uw vragen
Hij weet van uw pijn
Kent ook uw kruisdragen
Ziet uw eenzaam zijn...
Ga die HEILAND tegen
Breng bij Hem uw leed
Want Hij houdt Zijn zegen
Al voor u g e r e e d!

Dordrecht W. J. v. d. Leer

uit het Uniebureau

Deze keer doen we, als u het goedvindt, een grote stap „uit het Uniebureau" en nemen we u mee naar enkele landen in Europa, veraf en dichtbij!

Engeland
In Great Missenden, Buckinghamshire, waar hij lid van de gemeente was, werd op 23 december een rouwdienst gehouden voor *ds Alberic S. Clement,* sinds april 1983 voorzitter van de Baptist Missionary Society. Twintig jaar lang, van 1962 tot aan zijn pensionering in 1982, diende hij dit zendingsgenootschap als algemene sekretaris. Niet alleen onder de Britse Baptisten was hij een bekende en sympathieke verschijning, ook in de wereldwijde broederschap van Baptisten en Baptistengemeenten zullen velen goede herinneringen aan hem bewaren. Hij was in leven vice-voorzitter van de Baptisten Wereld Alliantie en lid van de Algemene Raad van de Europese Baptisten Federatie. Met dominee Clement, die drie dagen daarvóór door een hartaanval werd getroffen en op zevenenzestigjarige leeftijd daaraan bezweek, is een man van grote gaven, van grote bescheidenheid trouwens ook, heengegaan.

Zweden
De Zweedse Baptisten hebben sedert het begin van deze twintigste eeuw tal van boeken, brochures en tijdschriften uitgegeven. Ze hebben zelfs een eigen drukkerij-uitgeverij, die tot voor kort in Stockholm was gevestigd, maar onlangs naar het naburige Bromma werd overgebracht. Daar bevindt zich thans ook *Betelseminariet,* dat maar liefst vijf verschillende studierichtingen kent, waaronder een uitstekend geoutilleerde afdeling voor liturgie en kerkmuziek! In dit moderne gebouwenkompleks is enige tijd geleden ook het uitgeversbedrijf van de Zweedse Baptisten ondergebracht. Daar heeft het niet alleen „meer ruimte en een beter onderkomen", aldus *ds Bengt Sjöblom* (direkteur), maar is de „verkoop eveneens toegenomen".

Polen
Eind oktober bracht *ds Knud Wümpelmann,* sekretaris-penningmeester van de Europese Baptisten Federatie, een bezoek aan Polen. Met nog enkele anderen, onder wie de voorzitter en de algemene sekretaris van de Poolse Baptistenunie, reisde hij naar Chelm, niet ver van de grens met de Sowjet-Unie, waar een nieuw kerkgebouw zou worden geopend. De gemeente daar ontstond in 1928, maar moest zich tientallen jaren behelpen. Pas in 1964 kreeg men de beschikking over een eigen gebouw; maar dat bleek al spoedig te klein. De bouw van de nieuwe kerk kon mede dankzij financiële hulp uit het buitenland, ook uit ons eigen land, worden gerealiseerd. Behalve aan Chelm werden bezoeken gebracht aan het Uniebureau in Warschau, de in 1982 gebouwde kerk in Lublin, het voormalige concentratiekamp in Madjanek (360.000 mensen vonden daar onder erbarmelijke omstandigheden de dood, meest Polen en Joden) en enkele (andere) gemeenten. Dit jaar wordt begonnen met het bouwen van een nieuwe kerk in Katowice. Ook in Wroclaw, het vroegere Breslau, hoopt men daarmee over niet al te lange tijd te kunnen beginnen.

Duitsland
In de Duitse Bondsrepubliek staan in de loop van dit jaar enkele belangrijke internationale konferenties te gebeuren. Allereerst de vergadering van de Zendingsraad van de Europese Baptisten Zending, die van 23 tot en met 25 maart in Lüneburg zal worden gehouden. Daarvoor zijn, behalve de deelnemende Unies in Europa én de Europese Baptisten Federatie, ook uitgenodigd de Unies van Kameroen, Sierra Leone, Argentinië en Brazilië. Tijdens deze bijeenkomst zal *ds Helmut Grundmann* zijn taak als algemene sekretaris van de Europese Baptisten Zending neerleggen. Diens opvolger *ds Horst Niesen,* tot voor kort voorganger in Lüneburg, zal bij diezelfde gelegenheid in zijn dienst worden ingeleid.
Een tweede bijeenkomst van internationaal niveau: het vijfjaarlijkse kongres van de Europese Baptisten Federatie. Dat vindt van 1 tot en met 5 augustus plaats in Hamburg en zal worden geleid door *dr David Lagergren,* de nieuwe voorzitter. Er zijn plenaire vergaderingen, bijeenkomsten voor de jeugd, voor de vrouwen, er zijn studie- en diskussiegroepen, manifestaties met zang, muziek en gesproken woord, etc. We hebben in brieven aan de gemeenten daarvoor reeds de nodige aandacht gevraagd. Ook hebben alle gemeenten uit het Uniebureau intussen een aantal folders ontvangen, waarin gegevens over de organisatie en het programma te vinden zijn. Als u van plan bent straks naar Hamburg te gaan, doet u er goed aan om zich daarvoor tijdig aan te melden!

Noorwegen
De Unie in dat land geeft, evenals de onze, een blad uit, dat wekelijks verschijnt: *Banneret* (De Banier). Dat is op zichzelf niets bijzonders, want bijna alle Unies in Europa hebben een eigen blad. Maar - en dat verdient wél opmerking - de (eind)redakteur van *Banneret* is volledig voor deze taak vrijgesteld. En dat te bedenken, dat het aantal Baptisten in Noorwegen nauwelijks de helft is van dat in ons eigen land! Voor het eerst wordt de redakteur, *dr Peder M. Liland,* door een drietal verantwoordelijke mederedakteuren bijgestaan.

Schotland
Het afgelopen jaar hebben vier gemeenten zich bij de Schotse Baptistenunie aangesloten. Op zichzelf een verheugende en unieke gebeurtenis, aldus *ds A. Brunton Scott,* die in zijn toespraak ter opening van de Algemene Vergadering voorts gewag maakte van een „kleine, maar belangrijke" groei in ledental. Toch heeft men ook daar de nodige zorgen. Verschillende gemeenten droegen onvoldoende bij, terwijl enkele voorgangers zich terugtrokken of naar andere kerkelijke groeperingen overgingen.

Nederland
Aan alles komt een eind, ook aan ons uitstapje over de grens. We zijn weer terug in Nederland, ons eigen vertrouwde, maar in buitenlandse ogen soms ook knap lastige, Nederland. Maar vóórdat we het vergeten, vóórdat u het vergeet: wij in het Uniebureau zouden het bijzonder op prijs stellen, als wij *uw statistiekformulieren,* uw *opgaven vóór de sprekerslijst* zouden mogen ontvangen, *uiterlijk op 31 januari* a.u.b. Al die gemeenten (en sekretarissen), die reeds aan ons verzoek hebben voldaan, zeggen wij hartelijk dank. Wij rekenen ook op de medewerking van de anderen. Bij voorbaat daarvoor onze dank!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

81255
is het gironummer van het
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten
Bosch en Duin
Doe er wat aan!

MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDE-
LINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN
MEDEDELINGEN
MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDE-
LINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN

Adressenboekje
De nieuwe sekretaris van de gemeente Vriescheloo is: G. Oost, Margrietstraat 34, 9541 BZ Vlagtwedde, tel. 05993-2554.
De nieuwe penningmeester van de gemeente Steenwijk is: L. Ruiter, Westwijkstraat 11, 8331 MH Steenwijk, tel. 05210-16259.
Het nieuwe adres van mevrouw G. G. Bouman is: Rixtwei 97, 8915 JS Leeuwarden.
Het nieuwe adres van ds F. G. J. Hofhuis is: Huize Beatrix, afd. C-1, Alteveerstraat 140, 7907 AC Hoogeveen.
Het nieuwe adres van ds N. A. van der Leer is: Heindijk 101, 3079 PK Rotterdam, tel. 010-791620.
De nieuwe sekretaris van de gemeente Krommenie is: P. Klein Kranenbarg, Renessestraat 41, 1566 KP Assendelft, tel. 075-281701.
De nieuwe kontaktpersoon voor de evangelisatiepost Blijham van de gemeente Vriescheloo is: J. Nobbe, Oostersingel 82, 9698 BE Wedde, tel. 05976-1487.
Het nieuwe adres van ds B. Hofman is: Heembadweg 27, 9561 CS Ter Apel.

Beroepingswerk
Ds P. Jager te Harderwijk heeft het beroep, dat de gemeente van Stadskanaal-Noord op hem uitbracht, aangenomen.

EVANGELISCHE ALLIANTIE
Om de twee maanden verschijnt het blad Idea, uitgegeven door de Evangelische Alliantie. In nr. 5 geeft de E.A. aandacht aan het volk Israël, vanuit de gedachte „wat heeft Israël te maken met de vernieuwing van de Gemeente."
Verschillende schrijvers belichten de verhouding Israël-gemeente.
Dr H. van Vliet, Alphen a/d Rijn: De Joden in de hele wereld hebben nog al wat tegen de christenen. Daarvan mogen we ons niet afmaken door te zeggen dat het geen ware christenen waren die Israël pijn hebben gedaan. Dr J. Kits sr.: Aan Israël zullen we dezelfde boodschap moeten brengen die de apostelen brachten. En mevrouw Rebecca de Graaf-van Gelder, een messias belijdende Jodin, schrijft o.a. op het gezegde „fijn dat je ook bij de kerk gekomen bent": Nee, jullie zijn bij ons (Joden) gekomen. Toen ik tot geloof kwam, kwam ik bij mijzelf thuis."
Drs Jan van Barneveld zegt: „Wij - de kerk - beroofden Israël van zijn identiteit als Gods volk en nu zitten we midden in een enorme identiteitscrisis als christenen."

Op 4 februari houdt de Evangelische Alliantie haar jaarlijkse ontmoetingsdag in de Joriskerk en de Grachtenkerk te Amersfoort. Het centrale thema voor die dag is „Geestelijke vernieuwing".
Medewerking aan deze dag: dr K. Runia, Gereformeerd hoogleraar te Kampen, Floyd McClung, leider van het werk van Urban Missions in Amsterdam, ds L. J. Geluk, Woerden, voorzitter van de Gereformeerde Bond en ds J. Kits sr., evangelist. Men kan kiezen voor deelname aan verschillende programma's.
Aanvang 10.30 uur; er is de hele dag opvang voor de kinderen.
Informatie is verder te verkrijgen bij de Evangelische Alliantie, Hoofdstraat 55, 3971 KB Driebergen, tel. 03438-13693.
Het voorzitterschap van de E.A. berust niet bij Dr. ir J. H. van Bemmel, doch bij dr J. P. Versteeg, hoogleraar aan de Chr. Geref. Theologische Hogeschool te Apeldoorn.

NIEUWS VAN DE ZOMERKAMPEN
De kampfolder van de NBJB is uit!
Er kunnen dus vakantieplannen gemaakt worden.
Eén greep uit de inhoud:

Vakantie voor het gezin op de Nieuwe Koppel: 7-14 juli.
Ouderenweken op de Bron in Dalfsen: 18-25 mei; 30 juni-7 juli; 7-14 juli.
Een fietstocht (samen met Zwitsers) door Nederland.
Internationaal kamp, inklusief deelname aan het EBF kongres: 27 juli-5 augustus.
Zeilkamp in Heeg (Friesland): 25 juni-4 juli.
Tentenkampen op de Vinkenhof, alle leeftijden: 7-14 juli.
Trektocht door Joegoslavië: 7-21 juli.
Of wou je soms liever naar Argentinië, waar de Baptisten-jongeren wereld-konferentie gehouden wordt van 11-15 juli?

Vraag de kampfolder aan of stel je vragen aan: Jeugdburo NBJB, Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten. Tel. 05120-15687.

Wat is dat?

Hoe gaat dat?

Die jij mee?

Kom naar Zwolle op zaterdag 18 februari a.s., van 10.00 tot 15.00 uur, in „De Samenhof".

We houden een *informatiedag* voor jongeren vanaf 17 jaar, die:

- dit jaar van school komen,
- nu of straks geen werk hebben,
- er een jaartje tussenuit willen breken en willen ervaren wat het betekent te dienen, te helpen, zonder daarbij in de eerste plaats te denken aan geld verdienen.

Vraag je jeugdleider om een informatiebrochure.

Tot ziens in Zwolle!

Jeugdburo NBJB, Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten, tel. 05120-15687.

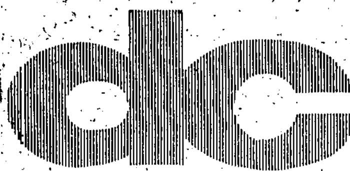
4 februari 1984 **G '84**
LANDELIJKE ONTMOETINGSDAG

„GEESTELIJKE VERNIEUWING"

m.m.v. Prof. Dr. K. Runia Floyd Mc Clung Ds. L. J. Gelik Dr. J. Kits sr. muzikale medewerking van: het Plassenkoor uit Loosdrecht „Ieteke" uit Eindhoven en Klaas Jan Mulder aan het orgel	plaats JORIS/ GRACHTKERK te Amersfoort aanvang 10.30 uur kinderoppas aanwezig in de ruimte

georganiseerd door Evangelische Alliantie, Driebergen, 03438-13693

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling ƒ 42,— per jaar, ƒ 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland ƒ 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel: 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Met droefheid delen wij u mee, dat na een kortstondige ziekte, de aardse levenstijd beëindigd is van mijn lieve dochter, onze dierbare zuster en tante

KLAASKE RAADSVELD

op de leeftijd van 53 jaar.

„Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven".

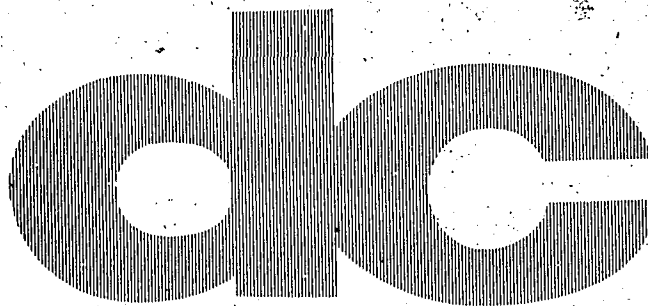
Sneek, 12 januari 1984
Partuurstraat 22, 8608 AR.

Sneek:

M. Raadsveld
Albert, Gees
Henk, Gilly
Tjaart, Jouk
en tantezeggers

De begrafenis heeft inmiddels plaatsgevonden.

81255
is het gironummer
van het
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten
Gemeenten
Bosch en Duin
Doe er wat aan!

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 4 - 27 januari 1984

DURVEN ZIEN WAT ER GEBEURT....

Van het boek Prediker kun je heel wat leren. Het daagt uit om serieus te kijken naar wat er „onder de zon" gebeurt. Daar hebben christenen nogal eens moeite mee. We kijken gemakkelijker naar de hemel dan naar de aarde. Je kunt te gemakkelijk omhoog kijken. Het is een christelijke verleiding de blik af te wenden van al het onbegrijpelijke en doelloze dat op aarde gebeurt, en er dan met de blik omhoog iets verhevens over te zeggen. Van Prediker kun je leren dat dit niet de weg is. Wie iets over God wil zeggen moet eerst serieus hebben willen kijken naar wat er op aarde gebeurt.

„onder de zon..."
Prediker had zichzelf de opdracht gegeven de zin te ontdekken van alles wat zich „onder de zon" of „onder de hemel" afspeelt. Zijn bevindingen zijn niet zo inspirerend. Zijn geschrift is geen lectuur voor de vroege ochtend. Het zou sommigen de lust kunnen ontnemen om uit bed te komen.

„Het oog wordt niet verzadigd van zien en het oor niet vervuld van horen" (1 : 8).
Wat voor zin heeft het dan om 's morgens de ogen goed uit te wrijven?

„Eenzelfde lot treft de rechtvaardige en de goddeloze, het gaat de goede evenals de zondaar" (9 : 2). Er is kennelijk weinig te zien van de waarheid van Gods belofte dat wie zijn Woord gehoorzaamt gezegend zal worden en wie Zijn woord verwerpt vloek ontvangt (Deutr. 28).

Niemand kan Prediker tegenspreken. Deze dingen gebeuren „onder de zon". Hij heeft gelijk, al willen we dat niet graag toegeven. Lezend in de bijbel bladeren we het boek Prediker haastig door, of geven er snel een ernstig stichtelijke draai aan door te wijzen op de laatste woorden uit dit boek: „Vrees God en onderhoud zijn geboden. Want God zal elke daad doen komen in het gericht" (10 : 13). Deze woorden zijn pas echt stichtelijk als je moeite en de frustatie van de daaraan voorafgaande woorden serieus hebt willen nemen.

is het in de gemeente anders?
Er is een vrome vluchtweg om te ontkomen aan de boodschap van Prediker. Ik doel op de opmerking „Dat in de wereld alle menselijk doen en laten weliswaar een uitzichtsloze en vermoeiende cirkelgang is, maar dat dit in de gemeente (natuurlijk) heel anders is".
O, ja? Kun je alleen van de natuur en van de „wereld" zeggen: *„Alle beken stromen naar de zee, nochthans wordt de zee niet vol?"* (1 : 7). Week in week uit wordt in de gemeente het Woord gepredikt en nochthans blijft de gemeente dezelfde. Kerkbezoekers laten zich met graagte volgieten met woorden over liefde, vergeving en levensverandering en kunnen thuisgekomen een uur later de boze bui van hun jongste zoontje niet aan. Welke ouderling kan het Prediker niet zuchtend nazeggen als hij voor de zoveelste keer een kwestie met die moeilijke broeder X moet oplossen: *„Alle dingen zijn onuitsprekelijk vermoeiend?"* (1 : 9).
Na hoeveel eindeloze discussies op raads- en gemeentevergaderingen moet je tot de conclusie van Prediker komen: *„Wat geweest is, zal er zijn, en wat gedaan is, zal gedaan worden?"* (1 : 9).
Ook de christelijke gemeente en haar leden hebben veel wat „onder de zon" thuishoort. Veel uit het gemeentelijk leven heeft het karakter van de wind, die *„naar het zuiden gaat, naar het noorden draait en alsdoor draaiend voortgaat en op zijn kringloop weer terugkeert"* (1 : 6).
Van Prediker kun je leren dat je dit onder ogen moet willen zien vóór je grote dingen gaat zeggen over de gemeente en Gods werk daarin.

de les van Prediker
Je kunt pas naar de hemel kijken als je eerst echt hebt willen zien wat er „onder de hemel" allemaal gebeurt.
Je kunt pas over Gods grootheid spreken als je eerst de menselijke kleinheid in eigen christelijk leven woord wilt hebben.
Wie op aarde nooit eens met de mond vol tanden staat, heeft over God geen recht van spreken.
Wie het kleine, gebrekkige en zondige van christenmensen niet wil zien, kijkt aan God voorbij.

Maria van Magdala's woord van herkenning op paasmorgen: „Meester!" (Joh. 20 : 16), kon alleen gesproken worden na de verwarring en verbijstering van Goede Vrijdag. Elk woord wat mensen over God spreken is pas wáár, als het iets heeft van de opstanding; van de opstanding uit de dood van ons zien en begrijpen.

O. d. V.

DEZE WEEK

Geloven in Jezus Christus maakt je onrustig. Niet over je eigen behoud, maar over dat van anderen.

„Er zat vis genoeg, maar ze vingen niets”

Huizinga

Onlangs was ik op een zondagmorgen in een gemeente om daar aanwezigen toe te spreken. U mag weten dat ik dat als een hele onderneming beschouw en niet als een karweitje dat je wel even zult klaren. Dagen ben ik er mee bezig. Met de mensen die ik vermoedelijk zal aantreffen en met welk woord ik ze misschien zou kunnen dienen.

Allicht, achter- en ondergrond zal de boodschap van de Schriften zijn. Dien je, zoals meestal predikanten doen, jaren achtereen dezelfde gemeente, dan kun je weten wat er in een gemeente leeft en niet leeft. Kom je slechts nu en dan als invaller, dan zullen meer van je eigen vreugden en vragen meespreken. Een der dingen die zich aanbieden is: hoe staat het met de evangelisatie, zich toespitsend op de vraag: hoe bereiken we de nog niet bereikten en schijnbaar de onbereikbaren.

Vermoedelijk is dat een vraag die in vele gemeente leeft, want hoe goed het ook is om als gemeente samen te komen om God te prijzen en zijn heil te verkondigen, wij zien door vensters en muren heen naar de immense scharen in woonblokken, in auto's, op speelvelden en we worden onrustig.

Toen las ik de geschiedenis van „de wonderbare visvangst” en ik hoorde Simon zeggen: „We hebben de hele nacht hard gewerkt en we hebben niets gevangen.” Dat zei hij tegen Jezus, die op zijn schip zat omdat er een menigte van mensen was die naar hem wilde luisteren en dat schip een prachtige kansel kon zijn. Na het amen op de toespraak zei Jezus tegen Simon: „Ga naar diep water en zet je netten uit om te vissen.” „Ik zal het doen”, zei Simon, „omdat u het zegt maar vannacht was er geen vis te bekennen.”

Toen ze de netten weer binnenhaalden scheurden ze bijna entwee scheepjes, ook die van Johannes en Jakobus, raakten overvol. Ze zonken bijna. Vreemd: er zat vis in overvloed en zij vingen niets, die hele nacht niet.

Je kunt niet alle gebeurtenissen, in de bijbel beschreven, vergeestelijken. Anderzijds, Jezus gebruikte bij diverse gelegenheden het dagelijks gebeuren als uitgangspunt voor wat hij wilde zeggen. Zo hoorde ik de oproep van Jezus aan Simon: „Ga naar diep water...” en dat was zoiets als een opdracht om het ondiepe water vlak onder de kust vaarwel te zeggen en het ruime sop te kiezen. Geen angst voor de wijdte en diepte te hebben. Niet bang te worden als je op een gegeven ogenblik die kust, die veilige kust, niet meer kunt zien.

Steek af naar de diepte... en begin dan met je te laten leiden door de Geest van God. Zegt niet een van zijn knechten: Want de Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods? Hoe vaak doen wij alsof wij wel alles van God afweten. We kennen dat landschap en rijden vlot verder, niets meer ziende.

God is geen witte vlek meer op de kaart van onze religieuze kennis. Hebben we ooit over God gedacht, nagedacht? Wat anderen voor en om ons zeiden over God hebben wij bij onze voorraad gevoegd, zoals men postzegels in een boek opbergt. Nu en dan kijken we er nog eens in. Doorzoeken wij God en verlangen wij ernaar hem te doorgronden? U zult zeggen dat een mens dat niet kan. Probeerden we het? Simon verlaat de ondiepten voor de kust en hijst de zeilen. Hij gaat God tegemoet aan de hand van Jezus, geleid door de Geest.

Toen hij al die vis zag viel hij op de knieën en zei: „Ga uit van mij, ik ben een zondig mens.” Hij zag zijn eigen diepten. Ik weet niet welke. Misschien mopperde hij toen hij na een hele nacht, nog eens zijn netten moest uitzetten. Misschien zei of dacht hij: „Wat weet een timmermanszoon van vissen af. Dat doe je 's nachts en niet op klaarlichte dag. Maar wat moet ik? Voor wat hoort wat: Hij genas m'n schoonmoeder.” Gekonfronteerd met twee volle schepen ging hij door de knieën. Dat hoor je niet alle dagen, dat iemand vanwege zegeningen in Jezus de Heer ontdekt. Mogen Gods diepten ons soms toch te diep gaan, eigen diepten zie je heel goed en je verbergt ze in de regel.

U kent de geschiedenis: „Wees niet bevreesd, van nu aan zult ge mensen vangen.”

Wie van de diepten Gods weet en zichzelf ontdekt heeft, krijgt oog voor de diepten waardoor mensen gaan, heel de wereld gaat en hij wordt onrustig, zich vragend of hij hier niets aan kan doen. Of hij dat maar moet aksepteren. Of hij niet met al wat in hem is van de diepten Gods uit af moet steken naar de diepe wateren dezer wereld. Van nature moge hij een Jonas zijn, wegvluchtend van het aangezicht des Heren en van de opdracht, door genade wordt hij een Simon Barjona, die uit diepten terugkerend weet dat God de wereld wil sparen, waarin meer dan vier miljard mensen wonen. Ik ken een prediker die, toen hij gehoord werd over zijn verlangen Gods goede boodschap uit te dragen, aan zijn „geloofsrechters” die vroegen waarom hij dat wilde antwoordde:

„Ik heb medelijden met de wereld die zonder God leeft.”

EBF-CONGRES 1-5 AUGUSTUS 1984

Verblijfsmogelijkheden tijdens het congres

Een groot aantal gezinnen biedt kosteloos logies aan voor de congres-bezoekers. Wie van deze gelegenheid gebruik maakt, wordt verzocht DM 10 per nacht te betalen om daarmee deelnemers te kunnen helpen die problemen hebben met buitenlandse valuta.

Deze priveaccommodatie is alleen beschikbaar van 31 juli tot 6 augustus.

Alle hotels liggen in het stadscentrum, niet ver van het congresgebouw. De prijzen zijn voor een tweepersoonskamer in klasse C DM 80, klasse B DM 95 en klasse A DM 110 per nacht, inclusief ontbijt.

Er zijn weinig goede campings in de direkte nabijheid van Hamburg, doch men heeft een aantal Baptisten kerken en instituten bereid gevonden caravans en tenten op het terrein toe te laten, waarbij men kan beschikken overwasruimte, toiletten en stroom. Vrijwel alle liggen op een half uur rijden met openbaar vervoer vanaf het congrescentrum.

Verder heeft een landbouwer, lid van de Baptistengemeente, zijn weiland ter beschikking gesteld. Ook hier zijn de nodige voorzieningen voor het kamperen. De afstand is 40 km., doch via de autosnelweg is men in 30 minuten in de stad.

Voor plaatsing van een caravan moet men rekenen op DM 20 per dag, voor een tent op DM 5.

NOGMAALS J. A. BRANDSMA OVER MENNO SIMONS

Kortgeleden wijdde O. de Vries een bespreking aan het boek van J. A. Brandsma: Menno Simons von Wittmarsum. Voor het bestellen van dit boek is een nadere informatie wellicht van belang: De prijs is ca. DM 12, en het codenummer is ISBN 3-88744-400-0.

Verder is er bericht gekomen dat een vertaling in het Russisch wordt voorbereid ten behoeve van de Doopsgezinden en Baptisten in de Sowjet-Unie. De verschijning daarvan wordt eind 1984 of begin 1985 verwacht.

De Nederlandse uitgave van 1000 exemplaren, in 1960 verschenen bij Laverman in Drachten, is geheel uitverkocht. Oncken in Kassel drukte in 1962 3000 stuks in de Duitse vertaling; de tweede druk door Agape in Maxdorf is eveneens 3000 exemplaren.

We kunnen ons voorstellen dat ds Brandsma blij is met de brede belangstelling voor dit werk.

LEREN VAN ISRAËL

Israël is Gods uitverkoren volk. Misschien zijn sommigen geneigd om dat „is" te vervangen door „was", maar daarvoor zal in de bijbel weinig grond te vinden zijn. Wij kunnen niet zo maar stellen dat de gemeente van het Nieuwe Testament volledig de plaats heeft ingenomen van het volk Israël, en dat dit volk in Gods heilsplan definitief heeft afgedaan. Hoe de relatie Israël-verkiezing-gemeente dan wel ligt? Daarover wat gedachten.

Als wij denken over uitverkiezing, mogen we dat niet losmaken van bestemming, van een doel.

Het ontstaan van Israël is op zichzelf een wonder. Om het eens gewoon menselijk te zeggen: God heeft niet in de volkenwereld rondgekeken en op zeker moment met zijn vinger naar een bepaald volk gewezen en gezegd: Dàt volk kies Ik uit om mijn volk te zijn.

Integendeel, er wàs niets anders dan een hoogbejaard kinderloos echtpaar, Abram en Sarai, dat zich had moeten neerleggen bij het feit dat er geen kinderen meer konden komen. Uit deze onmogelijkheid liet God de stamvader van het volk Israël, Izaak, geboren worden.

Verkiezing heeft te maken met bestemming

De bestemming van dit volk wordt ons uit het Oude Testament duidelijk. In de volkenwereld is er vrijwel niemand meer die enig besef heeft van het bestaan van de enige God, de Schepper. De mensen hebben zich eigen goden geschapen, met alle kwalijke gevolgen daarvan.

In die wereld, waarin oog en oor toegesloten zijn voor God, schept God zich een volk waaraan Hij zich zal openbaren. In woorden en daden. Een volk dat Zijn volk genoemd zal worden, terwijl Hij hùn God zal zijn.

Aan dit volk zal Hij in wetten zijn wil openbaren. Hij zal ze op onvoorstelbaar machtige wijze verlossen uit de houdgreep van het machtigste land van de oudheid, Egypte. En in de woestijn door beproevingen heen leren dat ze onder alle omstandigheden op Hem kunnen vertrouwen.

Het volk zal een gemeenschap zijn waarin de omgang met God zal resulteren in broederlijke zorg voor elkaar en voor de vreemdeling. Een gemeenschap waarin voor de armen gezorgd wordt en waarin recht en gerechtigheid de grondslagen van de samenleving zijn, zodat het woord „vrede" ook werkelijk volle inhoud zal krijgen voor iedereen.

Tot ver in de omtrek zullen de heidenvolken kunnen zien hoe totaal anders het leven onder de zegenrijke heerschappij van de enige God is. Israël is uitverkoren, bestemd om Gods toonkamer te zijn van gerechtigheid en vrede.

Wat gebeurde er met die roeping?

Hoe heeft Israël zijn verkiezing ingevuld en uitgewerkt? Het zal niet nodig zijn om dat hier breeduit te verhalen. Je kunt kort zijn: het is mislukt. Dat lag niet aan God; zijn macht schoot niet tekort. Hij heeft zich ook niet vergist. Zijn bedoelingen stuitten af op de onwil van het volk. De verlangens van het zondige hart vonden aansluiting bij het aanbod van zichtbare heerlijkheden, die de goden van de omringende volken schenen te beloven. Vaak schenen die goden zelfs méér te kunnen voldoen aan wat er aan verlangens leeft in het menselijk hart, dan de God van Israël. Als de vijand een overwinning behaalde op Israël, werd dat soms niet eens gezien als een gevolg van de eigen ontrouw aan de Heer, doch toegeschreven aan de macht van de goden van de vijand.

Israël heeft zijn verkiezing, zijn bestemming niet vastgehouden. Dat betekende zijn ondergang in de ballingschap. En toen na de terugkeer God zijn laatste, zijn grootste stap heeft gedaan om zijn volk zijn roeping onder ogen te brengen door zijn eigen Zoon onder hen te zenden, hebben zij deze meeste direkte stem van God gesmoord in de dood aan het kruis. Dat lijkt inderdaad het einde te zijn van Israël als Gods uitverkoren volk.

Nieuw begin

Maar God begint opnieuw, juist door zijn Zoon Jezus Christus. Hij is in de eerste plaats Jood, Israëliet, dat mogen we nooit vergeten. Wie zijn leven nagaat, in het bijzonder zijn verzoeking in de woestijn, ontdekt hoe dat leven parallel loopt met de weg van Israël. Als de Here Jezus in de woestijn verzocht wordt met honger, met de mogelijkheid om God te verzoeken door zijn hulp af te dwingen en zelfs met de mogelijkheid om de duivel te aanbidden - de achtergrond van alle afgoderij - geeft Hij vanuit het boek Deuteronomium de antwoorden die Israël eigenlijk had moeten geven. Hij bleef staan de waar Israël viel.

Tegenover Israël, dat eens door de Here genoemd werd, „mijn eerstgeboren zoon", uitverkoren om God te dienen, komt nu de Israëliet Jezus Christus, Gods uitverkoren en geliefde Zoon, Gods getrouwe Knecht.

In Hem gaat God zich het nieuwe Israël scheppen. Voorbereid door Johannes de Doper, die Israël oproept tot bekering, tot inkeer, tot toewending naar God, opdat zij deel zullen kunnen hebben in het nieuwe rijk van God. De bekering tot en het geloof in Jezus Christus schept de Joden tot het nieuwe, ware Israël, waarin de Here God zijn wil en weg kan openbaren.

Na de uitstorting van de Heilige Geest komen vele Joden tot bekering en geloof in Jezus, en zij vormen het nieuwe volk Israël. Dat nieuwe volk blijkt naderhand niet begrensd te worden door afstamming van Abraham, want een ontelbare schare uit de heidenwereld wordt er door het geloof aan toegevoegd. De heidenchristenen zijn wel eens vergeten dat zij toegevoegd zijn aan het nieuwe Israël, waarvan Jezus Christus, de Jood, de stamvader is!

Desondanks is het een relatief klein gedeelte van het volk Israël, dat door het geloof in Jezus Christus wedergeboren wordt tot het ware Israël. De overgrote meerderheid blijft Hem als de Gezondene van God afwijzen.

God geeft zijn plannen niet op

Is daarmee toch Gods uitverkiezing van de natuurlijke nakomelingschap van Abraham van de baan? Wij geloven beslist van niet. God heeft zijn beloften aan dat Israël gegeven. Door menselijke weerstanden moet Hij zijn plannen wel eens uitstellen, doch van afstel kan geen sprake zijn. Er is gegronde reden om te geloven dat bij de komst van Jezus Christus in heerlijkheid het gehele volk Israël met diepgemeend berouw zal zien wie Hij is. En dat het zich in zijn totaliteit tot Hem zal bekeren.

Dat is niet te verklaren uit een natuurlijke redenering van oorzaak en gevolg. Israël heeft dat net zo min verdiend als één van ons. Wij mogen alleen verwachten dat Gods Geest op ongekend machtige wijze de harten zal overtuigen. Zoals Saulus in de ontmoeting met Jezus veranderde van vijand in dienstknecht. Pas dan zal Israël opnieuw Gods volk zijn, dat zijn roeping en verkiezing gaat uitwerken tot zegen voor de hele wereld.

Leren we van Israël?

Een vraag die bij dit alles opkomt is: Verstaan en beleven wij als gemeente van Christus onze verkiezing en roeping in deze wereld de toonkamer te zijn van Gods recht, gerechtigheid en liefde, waartoe immers het verbondsvolk Israël geroepen was?

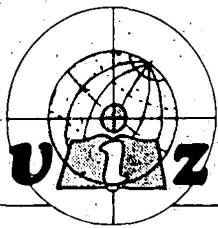
Israël is op enkele kardinale punten gestruikeld en ondergegaan. Op de verdrukking en uitbuiting van de arme volksgenoten, inplaats van die barmhartigheid te bewijzen. Dat gebeurde zelfs terwijl de openbare eredienst in volle glorie doorging; de offers werden gebracht en de vastendagen onderhouden. Van buiten leek alles gericht op de dienst van de Here God, doch het hart handelde anders.

Verder haalde men afgoden in huis, om daar zijn heil van te verwachten. Soms naast de dienst aan de Heer, soms zelfs inplaats van Hem. De profeten werd het zwijgen opgelegd.

Zijn onze gemeenten toonkamers van Gods gerechtigheid, vrede en liefde? In ons geloof zichtbaar in de zorg voor de armen en zwakken? Is het vrij van de „afgoden", de materiële, menselijke of ideologische steunpunten? Is er iets van Gods nieuwe wereld zichtbaar in onze gemeenten?

Het oude Israël waarschuwt ons hoe het niet moet. En misschien ziet het Israël van vandaag wel toe of wij Gods roeping verstaan hebben.

H. G. de Winkel

vizier gericht op...

aandacht voor gebeurtenissen in de wereld

BULGARIJE

Er schijnt geen oosteuropese overheid te zijn die slaafser aan de leiband van Moskou loopt dan de bulgaarse. Vandaar dat er een bloeiende verklikkerij bestaat. Temeer omdat er voor de partij-bovenlaag allerlei voorrechten op maatschappelijk gebied zijn gereserveerd. Toch klagen de autoriteiten over de hoge jeugdcriminaliteit en de onlust van jongeren om handarbeider te worden.

In Bulgarije zijn zo'n 17.000 protestanten, die het erg moeilijk hebben. De grootste groepen zijn: Congregationalisten 5.000; Methodisten 1.300; Baptisten (gedoopten) 650; Zevendedags Adventisten 4.000; Pinkstergemeenten 6.000 leden. Deze gemeenten zijn met name in de 19e eeuw ontstaan door zendingswerk vanuit Amerika. Circa 80% van de bevolking behoort bij de Orthodoxe kerk. De leiding van deze kerk gaat er echter vanuit dat elke Bulgaar bij de Orthodoxe (volks) Kerk behoort. Dat maakt het voor protestanten natuurlijk niet gemakkelijk(er). De Turkse overheersing van 1451 tot 1878 bracht een gedwongen islamisering, die nog zichtbaar is. Door russisch ingrijpen kwam er een einde aan deze overheersing; zodoende zijn er al ruim honderd jaar lang bijzonder sterke banden met Rusland.

SAMEN OP WEG

Onder deze naam zijn de activiteiten gebundeld van hervormden en gereformeerden die samen straks - na hoe lang? - één kerk willen vormen. Zoals te verwachten was, zitten er nogal wat haken en ogen aan dit proces. En komen er nogal wat argumenten voor en tegen op tafel die zich niet zo gemakkelijk daarvan laten wegvegen. Natuurlijk is er een methode om die argumenten van hun betekenis te ontroven: ze gewoon ontkennen. Maar er zijn mensen - in beide kerken - die zeggen: Neen, we moeten nú, en hier, over de mogelijke problemen praten.

Je krijgt als buitenstaander echter één stellige indruk. Deze namelijk dat met name de Gereformeerde Bonders binnen de Hervormde Kerk de Gereformeerde Kerken van nú veel te licht bevonden hebben. Dat gaat dan uiteraard vooral over het theologisch en kerkelijk belijden en beleven van de gereformeerden in de Gereformeerde Kerken. Dat belijden en beleven moet opgetrokken worden tot de hoogte van het belijden en beleven van de gereformeerden in de Hervormde Kerk. Maar daar hebben de anderen weer niet zo'n behoefte aan.

We mogen de leidinggevenden in beide kerken wel veel hemelse wijsheid toebidden. Ooit eens eerder ontstond uit een fusie - eind vorige eeuw - van Afgescheidenen en Dolerenden (beiden waren uit de Hervormde Kerk voortgekomen) een tweetal kerken: de Christelijke Gereformeerde Kerk en de Gereformeerde Kerken van Nederland. Zullen er straks drie kerken in plaats van twee ontstaan?

HARTELOZE AUTORITEITEN

Het incident met het Zuidkoreaanse verkeersvliegtuig dat vorige herfst door russische jagers werd neergeschoten, heeft in ieder geval duidelijk gemaakt, hoe harteloos de russische machthebbers zijn. We wisten het al sinds het brute neerslaan van de hongaarse opstand in 1956, het werd verduidelijkt door de beëindiging van de Praagse Lente in 1968, het is opnieuw aan de dag getreden bij de russische inval in Afghanistan, vier jaar geleden. De russische machthebbers zijn kille en harteloze vechters voor het behoud van hun macht. Daarbij gaan zij over lijken. Nog steeds is er geen woord uit de mond van een machthebber in het Kremlin gekomen dat enigszins zou kunnen lijken op: Sorry, 't is onze fout geweest. Dat het boetekleed een mens niet ontsiert, is bij robots een onbekend gezegde.

> *De redaktiecommissie heeft ds H. Ploeger gevraagd om ook na zijn vertrek uit de redaktie de rubriek „Het vizier gericht op..." te verzorgen. Ds Ploeger was bereid dit eenmaal per 3 weken te doen.*

KERKVERLATING

De (grotere) kerken in ons land kampen duidelijk met het probleem dat met name zoveel jongeren hun de rug toekeren. Twee vragen komen daarbij vanzelfsprekend naar voren: Waarom gaan ze weg? Tweedens: Moet je ze achterna gaan? Waarom ze weggaan, is niet in een enkel woord te zeggen. Er zijn vele factoren. Fout zou echter zijn te denken dat het probleem nieuw is. Het is een oud probleem. De ontkerkelijking is in ons land al meer dan twee eeuwen bezig. De franse revolutie vond op onze vaderlandse bodem weltoebereide grond. Het probleem nú is kennelijk dat mensen de kerkeraad schrijven: Zet door onze naam een streep. Een innerlijke uittocht is er al veel langer, het openlijk breken is betrekkelijk jong van datum.

Moet je de kerkverlaters achterna gaan? In feite is dit een onzinnige vraag. Wie bij het stellen van deze vraag ook maar een ogenblik denkt dat het antwoord nee zou kunnen luiden, heeft niets van het Evangelie van Jezus Christus begrepen. Natuurlijk zal de kerk de kerkverlaters achterna moeten gaan. Misschien moet de kerk zichzelf dan wel verlaten om opnieuw aan de voeten van het kruis van Jezus Christus te kunnen leren wat het betekent gemeenschap van Christusgelovigen te zijn.

Overigens, als het zo doorgaat, zal het niet lang meer duren dat de meerderheid der nederlandse bevolking niet bij een geloofsgemeenschap is aangesloten (nu al behoort rond 40% niet meer bij een kerk).

TROLLEYBUS

Arnhem heeft ze nog, als enige stad in ons land. Milieuvriendelijk. Niet lawaaierig. Bewegelijker dan een tram, die aan een rails gebonden is. Maar beperkter in zijn bewegingsvrijheid dan een bus.

Soms zie je zo'n trolleybus ergens met pech staan. Oorzaak? Mij onbekend. Soms zie ik dat de boog die langs de electrische draad glijdt, naar beneden is getrokken. Denk ik: geen wonder dat de bus niet verder wil. Hetgeen wil zeggen: een trolleybus heeft veel meer bewegingsvrijheid dan een tram (die ook aan een stroomdraad verbonden is) en veel minder bewegingsvrijheid dan een bus (die op eigen kracht kan rijden).

Een christen is verbonden met de krachtcentrale Gods, met de Heilige Geest. Hij hoeft niet in starre regels te leven, regels van traditie, van voorschriften. En toch: als hij zich in zijn doen en laten een al te grote mate van vrijheid toeëigent, verliest hij de verbinding met God. Een christen staat in de vrijheid, want daartoe is hij vrijgemaakt. Maar indien hij los-band-ig wil, stokt zijn bestaan als christen en loopt hij hopeloos vast.

VRUCHTBAARHEID

De geboortecijfers lopen terug. Hier. In West-Duitsland. In Frankrijk. In andere (west)europese landen. Het toepassen van abortus provocatus is daaraan niet helemaal onschuldig, maar zijn aandeel is heel beperkt. Het gebruik van zwangerschapverhinderende middelen is algemeen. Men „krijgt" geen kinderen meer, men „neemt" ze. Zegt men.

Maar waarom nemen mensen géén kinderen? Alleen uit gemakzucht? Om vrij te zijn, te blijven. Om aan de eigen carrière te kunnen werken, niet daarbij gehinderd door kinderen?

Er komt wat meer inzicht in deze stof. Het blijkt overduidelijk dat een groot aantal mensen - hier en elders in de wereld - niet (meer) de moed heeft kinderen te verwekken, kinderen in déze wereld te zetten. Het voortbestaan van de mensheid is bedreigd: hongersnood, rampzalige bewapening, gebruik van chemische middelen die de vruchtbaarheid van de aarde doden, uitbuiting van de aarde waardoor voor het nageslacht geen grondstoffen meer overblijven, het al-ziende en al-horende en al-wetende monster van de staatsmacht door chips, infrarode kijkers, afluisterapparatuur.

De christenen zullen duidelijk moeten maken dat de geboorte van het Kind, in de kribbe van Bethlehem, hoopvol was. En is. Dat de geboorte van elk kind een hoopvolle zaak is. Maar dat vooral de geboorte van elk kind aan ons als mensheid de dwingende eis oplegt om aan elk kind een leefbare wereld te geven. Niet de vruchtbaarheid van vrouwen is in het geding, maar onze bereidwilligheid om ruimte te geven aan kinderen.

Ploeger

VAN DEZE KANT BEKEKEN

DE ANONIEME BRIEF

Ooit verleid geworden om iemand een brief te sturen waarin u de geadresseerde eens flink! de waarheid!! wilde zeggen? De persoon ergerde u konstant: Z'n (of haar) voorkomen, het gedrag, de taal, kortom alles wat in en aan die mens was. Maar u wilde uw verhaal niet ondertekenen. Waarom niet? Bang? Voor wie of wat? 't Was toch wel waar wat u schreef en u bedoelde het toch goed?

Er lag een brief op m'n tafel. M'n vrouw wierp er een blik op. „Niet ondertekend, ik houd daar niet van", zei ze. „'t Ligt eraan", zei ik, „lees'm maar". Dat deed ze en toen ze klaar was zei ze: „'n Mooie brief. Van wie?" Ik haalde de schouders op en antwoordde dat ik het niet wist en ook wel nooit te weten zou komen.

Bovenvermelde brief laat ik hier afdrukken opdat de inhoud u zal bewegen te doen wat deze broeder deed: afdalen in jezelf en naderen tot God.

Vele jaren geleden vroeg u in een „preek" om's een keer op papier te zetten wat je nu eigenlijk gelooft. U wilde zelfs graag zo'n briefje hebben. Ik, anonymus, deed dat en herhaalde dat ongeveer acht jaar later nog eens.

Ik doe dat sindsdien regelmatig om voor mezelf de balans op te maken. Deze keer wil ik u een kopie doen toekomen want het is misschien wel de laatste. Zowel u als ik zijn in de loop der tijden toch ouder geworden. U bent met emeritaat en ik, iets goedkoper, gewoon met pensioen. Hoewel ik niet meer hoef te werken ben ik toch nog druk en dat nog wel in een tijd waarin werken in het algemeen niet meer als een „must" wordt ervaren.

Maar nu terzake: wat geloof ik en wat verwacht ik?

Eigenlijk geloof ik nog steeds hetzelfde; maar wel anders. Dieper, ruimer, losser? Meer een privé-geloof? Ik weet het soms niet goed te formuleren. Door huiselijke omstandigheden ben ik nogal door de diepte gegaan en heb intensiever met God geleefd dan lange tijd daarvoor of daarna. Ik heb me denk ik zeer onwelllevend gedragen in mijn dwingend gebed. Ik heb Hem, de Almachtige, uitgedaagd met mij te discussiëren over het onrecht de mijnen aangedaan. Ik heb Hem gebeden vanuit de vliegtuigstoel op 14 km hoogte. Ik heb Hem gebeden vanuit een kapel op de Areopagus, vanuit de pompeuze basiliek in Rome, zelfs vanuit de woestijn.

Maar er kwam geen antwoord. Soms heb ik gezegd: „Ik wou dat ik niet in U geloofde, dan kon ik U vervloeken. „Maar zelfs toen kon ik niet zonder Hem en ik heb Hem dan ook beleden dat ik Hem, mijn God, niet missen kon. Hij is 't fundament van mijn leven en zonder fundament komt alles in de lucht te hangen. Ik heb Hem beleden dat Hij mijn leven was en mijn toekomst. Maar ook dat ik Zijn weg met mij en de mijnen niet kon begrijpen. Ik heb Hem gevraagd of Zijn woord dan niet meer waar is. Al wat u van de vader begeert in mijn naam zal ik u geven. Gold dat alleen maar voor de eerste christenen, voor Paulus en de apostelen? Is het Goddelijk dat de jeugd ongeneeslijk ziek wordt; dat ze moeten sterven voordat ze geleefd hebben?

Ik heb geen antwoord gekregen op mijn vragen. Wel heeft Hij mijn gebed verhoord op een heel andere wijze dan ik heb gedacht of gevraagd. Hij was groots! En nu? Zo mogelijk is mijn geloof in Hem nog groter, intenser dan het al was. Gek genoeg resulteert dat niet in een behoefte om meer ter kerke te gaan, wel tot vaker en dieper nadenken over het geluk dat ik Jezus heb leren kennen en door Hem in God geloven mag.

En wat ik verwacht? Straks aan het eind van de baan een opgaan naar Hem om met de vele anderen die mij zijn voorgegaan Hem te eren. Ik geloof niet zo in parelen poorten en gouden straten. Zou mijn God die de materie geschapen heeft zich moeten omgeven met zg. edele metalen of iets dergelijks? Dat geloof ik niet. Daarvoor is Hij te groot en te majestueus. Hij is God en Koning zonder al die tierelantijnen die wij Hem toedichten. Ik weet niet hoe lang „eeuwig" is, maar als ik bij Hem ben wil ik zingen zo mooi als ik kan tot Zijn eer. Ik wil wel helemaal achteraan staan in dat koor als ik maar bij Hem mag zijn.

't Staat weer op papier en het hangt als los zand aan elkaar maar voor mijzelf heb ik het weer op een rij staan en misschien vindt u het de moeite waard het te lezen. 't Is anoniem, maar de naam is onbelangrijk. Die staat geschreven in Zijn handpalm.

Huizinga

NIEUWS VAN DE NBJB

Het nieuwe jaar is al begonnen.

Op de NBJB-kalender (we hopen dat hij al een goed plaatsje gekregen heeft en ook gebruikt wordt voor alle plaatselijke aktiviteiten) zien jullie de plannen van de NBJB al een beetje genoteerd.

Het zijn overigens plannen, die bedoeld zijn als mogelijkheid voor het plaatselijk werk om er wat aan te hebben!

Graag wil ik jullie aandacht vragen voor de volgende twee belangrijke zaken:

1. Het *Breek er eens uit projekt*; bestemd voor jongeren, die nog niet precies weten wat ze willen, of die niet aan de slag kunnen komen. (Dus schoolverlaters, werkloze jongeren, enz...).

Er is een *Informatiedag voor Breek er eens uit*. Op zaterdag 18 februari a.s. in de Baptistenkerk in Zwolle, Samenhofsingel. Het begint om 10 uur en duurt tot ongeveer 15 uur. Ieder die interesse heeft, (of verdere vragen) is van harte welkom (ouders mogen ook gerust meekomen!). Als je brood meeneemt, zorgen wij voor soep.

2. Van 2-4 maart wordt er een jongeren (kader-) weekend georganiseerd op de Bron in Dalfsen.

Bestemd voor *aktieve* (programma-inbrengende) jongeren vanaf 16 jaar.

Het thema is: „Er is hoop en er is nog een hoop te doen".

Reserveer dit weekend om er met een groepje van de jeugd naar toe te gaan.

Het betekent een stuk voedsel voor je zelf, waar je ook heel goed gebruik van kunt maken voor de jeugdgroep zelf.

Het programma wordt later toegezonden.

Kosten: *f* 55,— p.p., terwijl de reiskosten boven de *f* 10,— worden vergoed (openbaar vervoer).

Namens de RJC, P. Brongers

ARTSEN PREDIKANTEN CONFERENTIE 3 EN 4 FEBRUARI 1984

Het blijkt dat er schroom, verlegenheid en weerstand bestaat tot open zijn, in de samenwerking van artsen en geestelijke verzorgers in de intramurale en extramurale gezondheidszorg.

De oorzaak van veel ziekte en nood is terug te brengen tot tussenmenselijke relaties wat door (onstuitbare?) door wetenschap en techniek mogelijk geworden schaalvergroting leidt tot de grote problemen waarmee iedereen nu geconfronteerd wordt.

Wanneer (ook!) in de (gezondheids)zorg de hulpverleners zich alleen maar beperken tot het beoefenen van onpersoonlijke vrijblijvende technische deskundigheid verkommert de medemens in nood.

De conferentie wil bijdragen aan een sanering van de gezondheidszorg tot hulp aan de naaste.

Zij wordt georganiseerd door de Protestants Christelijke Artsenorganisatie in samenwerking met het team van de predikantengemeenschap van het pastoraal centrum „De Hezenberg".

Thema: Arts en pastor als heelmeester
Sprekers: Prof. dr H. Faber, oud-hoogleraar Klinisch Pastorale Vorming; H. Wijmenga, huisarts te Erica (Dr.).
Plaats: Conferentieoord „De Bron"
Tijd: Van vrijdag 3 februari 16.30 uur tot zaterdag 4 februari 16.30 uur.
Kosten: *f* 57,50.

Inlichtingen: Pr. Beatrixlaan 2, 8091 AW Wezep, tel. 05207-1933.

uit het Uniebureau

Verantwoording van de ontvangen bijdragen van gemeenten, partikulieren en instanties in de maand december 1983:

ECU: Drachten-Elim 1280,—; Westerhaar 250,—; Heemskerk 343,95; Arnhem 894,05; Winschoten 180,—; Leeuwarden 692,25; Nieuw Weerdinge 621,70; Dordrecht 1.180,52; Vroomshoop 345,—; Amsterdam-C 37,75; Harlingen 449,10; Alkmaar 166,30; Alkmaar 211,40; Rotterdam-C 130,—; Heerenveen 55,—; Amsterdam-N 120,50; Eindhoven 293,55; Vroomshoop 225,—; Delfzijl 1130,20; Rotterdam-Z 302,17; 2e Exloërmond 750,—; Deventer 155,50; Vriescheloo 1087,06; Nieuw Buinen 400,—; Harderwijk 110,95; Heerenveen 202,45; Leiden 710,—; Den Helder 285,07; Muntendam 273,40; Veendam 1400,—; Hengelo 1000,—; Rotterdam-C 143,65; Coevorden 500,—; Assen 413,13; Amsterdam-C 35,—; Noordbergum 291,90; Stavoren 85,—; Goes 347,95; Haarlem 291,55; Enschede 644,10; Alkmaar 156,95; Kollumerzwaag 108,40; IJmuiden 1730,47; Krommenie 117,—; Amsterdam-W 213,08; Foxhol 25,—; Pernis 200,—; Zwolle 523,45; Den Haag 150,—; Ede 1416,65; Emmercompascuum 266,70; JCT v.B te O. 15,—; PPP te L. 25,—; GFB te B. 50,—; JG te H. 28,—; DJB te A. 10,—.

CvdO: Dordrecht 1283,24; Heemskerk 317,25; Drachten-Elim 1390,—; Westerhaar 250,—; Arnhem 125,—; Winschoten 195,—; Leeuwarden 193,85; Nieuw Weerdinge 551,65; Emmeloord 70,05; Vroomshoop 200,—; Amsterdam-C 48,90; Harlingen 387,75; Alkmaar 216,25; Rotterdam-C 117,—; Heerenveen 55,—; Amsterdam-N 131,—; Doetinchem 43,—; Eindhoven 309,05; Delfzijl 1393,61; Rotterdam-Z 329,22; 2e Exloërmond 750,—; Deventer 164,80; Vriescheloo 83,62; Nieuw Buinen 400,—; Harderwijk 104,20; Heerenveen 282,10; Leiden 169,75; Den Helder 310,01; Muntendam 156,90; Veendam 1400,—; Hengelo 1100,—; Vroomshoop 145,—; Coevorden 500,—; Assen 464,68; Amsterdam-C 29,60; Noordbergum 409,35; Stavoren 75,—; Harlingen 231,75; Goes 140,05; Haarlem 189,65; Enschede 901,92; Kollumerzwaag 96,50; IJmuiden 1381,40; Krommenie 75,—; Amsterdam-W 134,90; Foxhol 36,—; Vroomshoop 200,—; Borne 45,50; Zwolle 569,24; Den Haag 150,—; Ede 1539,90; Emmercompascuum 224,85; GFB te B. 120,—; PCA te AadR. 100,—; JCT v.B te O. 15,—; PPP te L. 25,—; GP te CadIJ. 100,—; JB te R. 200,—; JG te H. 32,—; Zusterhulp Apeldoorn 278,30; Harlingen (Beurzenfonds) 289,90; Amsterdam-N (Beurzenfonds) 46,—.

UZC: Heemskerk 362,35; Drachten-Elim 120,—; Drachten-Elim 2170,—; Westerhaar 650,—; Lelystad 27,—; Arnhem 1623,60; Winschoten 304,—; Leeuwarden 1111,05; Dordrecht 2000,96; Rotterdam-C 300,—; Emmeloord 180,45; Amsterdam-C 54,45; Harlingen 412,80; Alkmaar 175,80; Alkmaar 234,65; Rotterdam-C 20,—; Heerenveen 55,—; Amsterdam-N 204,25; Amsterdam-C 45,60; Eindhoven 681,50; Harderwijk 162,30; Delfzijl 1760,81; Rotterdam-Z 512,32; 2e Exloërmond 2000,—; Deventer 200,70; Vriescheloo 250,86; Nieuw Buinen 1500,—; Harderwijk 147,50; Heerenveen 205,20; Leiden 443,54; Den Helder 193,45; Den Helder 483,43; Muntendam 493,71; Veendam 3100,—; Hengelo 2500,—; Rotterdam-C 20,—; Assen 828,19; Vroomshoop 693,30; Amsterdam-C 10,—; Noordbergum 824,15; Goes 255,10; Haarlem 347,50; Enschede 919,20; Alkmaar 157,15; Rotterdam-Z 35,—; Coevorden 935,35; Harlingen 230,20; Kollumerzwaag 177,70; IJmuiden 820,35; Krommenie 257,45; Amsterdam-W 106,50; Foxhol 58,—; Nieuw Weerdinge 800,—; Borne 219,45; Amsterdam-C 59,50; Zwolle 887,15; Den Haag 200,—; Utrecht-C 500,—; Ede 2672,50; NN te E. 1606,—; DPvtW te B & D. 25,—; HK te H. 10,—; PCA te AadR. 100,—; CvD te R. 35,—; JCT v.B te O. 15,—; PPP te L. 25,—; JG te H. 40,—; NN te L. 30,—; BB te NP. 150,—; JB te E. 45,—; PvdH te H. (WIN) 25,—; JS te DH. (WIN) 75,—; MFHT 5000,—; Meisjesklub Nieuw Buinen 10,—; Emmen (medicijnen D. Rosier) 500,—; IJsselgewest (projekt) 5000,—; AdJ (Gewest Friesland) 25,—; Nieuw Buinen (projekt) 447,95; Gewest Holland (projekt) 2500,—; CvdM (Gewest Friesland) 100,—; HdW (medisch werk Kameroen) 50,—; FvdN te S. (mobiele kliniek) 50,—; Amsterdam-W (projekt) 144,30; Zondagsschool Sittard (projekt gewest) 161,85.

Noodfonds: Arnhem 100,—; Rotterdam-C 150,—; Heerenveen 80,—; Alblasserdam 262,80; Deventer 10,—; Den Haag 50,—; Groningen-N 264,50; Stavoren 94,70; Heerenveen 27,50; Hengelo 160,—; Assen 45,05; Noordbergum 294,90; Harlingen 332,85; Harlingen (Polen) 150,—; Enschede 333,60; Den Haag 200,—; Ede 558,80; Alkmaar 223,—; Haarlem 105,45; Drachten-Elim 450,—; Borne 58,60; Oosterhout 100,—; Utrecht-C 274,80; OO te H. 300,—; AvdH te Z. (voedsel 4 milj.) 200,—; JCTvB te O. 15,—; WB te E. 50,—; PPP te L. 25,—; DPvtW te B & D. 25,—; NN te E. 808,—; R te A. 15,—; JHH te G. 10,—; JB te H. 15,—; LB te Z. 10,—; AGBS te Z. 10,—; MHP te Z. 10,—; HvdH te A. 100,—; AAdJ te L. 25,—; JvL te M. 100,—; HG te H. 100,—; KB te E. 50,—; WK te N. 30,—; JMV te K. 15,—; NJvB te G. 15,—; DS te E. 35,—; GdJ te D. 250,—; JB te R. 200,—; HB te K. 100,—; RS te G. 125,—; JB te W. 50,—; WM te E. 100,—; MJAH te D. 250,—; AMK te A. 100,—; BB te NP. 50,—; RD te D. 25,—; JA te H. 100,—; BdW te A. 400,—; MM te P. 125,—; HTS te D. (voedsel Eritrea) 100,—; TvNvdE te S. (voedsel 4 milj.) 25,—.

NBJB: Drachten-Elim 436,75; Winschoten 52,—; Dordrecht 346,78; Doetinchem 283,95; Heerenveen 127,50; Amsterdam-N 28,25; Delfzijl 526,67; Rotterdam-Z 88,61; 2e Exloërmond 250,—; Vriescheloo 250,86; Heerenveen 114,45; Den Helder 83,81; Veendam 500,—; Hengelo 60,—; Coevorden 140,—; Assen 48,58; Noordbergum 164,80; Harlingen 238,40; Vroomshoop 175,—; Zwolle 151,76; Den Haag 25,—; Ede 416,15; PPP te L. 25,—.

UBS: Westerhaar 32,70; Lelystad 30,55; Arnhem 802,75; Dordrecht 188,50; Heerenveen 27,50; Amsterdam-N 18,50; Delfzijl 75,—; Den Helder 43,50; Veendam 100,—; Coevorden 60,—; Assen 54,50; Krommenie 48,10; Zwolle 85,20; Den Haag 50,—; Utrecht-C 100,—; Ede 226,20; Amsterdam-C 49,60; Harderwijk 129,80; Pernis 200,—; Dokkum 40,—; Drachten-Elim 215,—; Winschoten 28,—; GFB te B. 120,—; PPP te L. 25,—.

Nieuwjaarsbijeenkomst: Voor de nieuwjaarsbijeenkomst voor bestuurs- en kommissieleden van de Unie en haar nevenorganisaties, die op 21 januari te Apeldoorn is gehouden, bleek ook nu weer grote belangstelling te bestaan. Uit alle delen van het land waren de broeders en zusters - ruim zestig in getal - naar de Baptistenkerk aan de Bosweg gekomen, waar de koffie klaarstond.
In zijn toespraak naar aanleiding van 1 Johannes 5: 1-12 wees UC-voorzitter *ds J. Schouten* op de strijd, die aan elke overwinning voorafgaat. Wij hebben als gemeenten, als Uniegemeenschap, een opdracht: de wereld winnen voor Jezus Christus. Die wereld is echter niet slechts een werkelijkheid buiten ons, ze dringt in de vorm van eerzucht, het verlangen naar macht, een schijnheilig leven ook door in ons eigen hart. Gods werk moet doorgaan. Daarom en daartoe is de overwinning noodzakelijk. In dit verband (vers 4) is er sprake van „ons geloof", dat de wereld overwint - ja, de wereld overwonnen heeft. Net als de eerste christenen mogen wij leven en werken in de verwachting van Christus' komst in heerlijkheid. Hem behoren wij toe, Hem wijden wij onze gaven van gevoel, verstand en wil, heel ons leven!
Daarna was er (opnieuw) koffie, waren er broodjes ter versterking van de inwendige mens, werden kontakten gelegd of versterkt, ervaringen uitgewisseld, kwamen de tongen los. Maar niet alleen op dat moment, ook toen wij vervolgens in een samenzijn van lofprijzing en dankzegging onder leiding van *ds W. Kos* de Naam des Heren grootmaakten en in de voorbede elkaar en ons gezamenlijke werk voor Gods aangezicht brachten.

Radiokerkdienst: Op 5 februari zal een kerkdienst van de gemeente te Rotterdam-Centrum te beluisteren zijn via de zender Hilversum 2, aanvang 17.00 uur. Daarin zal voorgaan *ds J. B. van der Veen,* met als onderwerp: „Zalig de armen van geest" (n.a.v. Mattheüs 5 : 3). De schriftlezingen zijn Psalm 38 : 14-23 en Mattheüs 5 : 3-12. Samenzang: lied 5 : 1, 4, 5; lied 76 : 1, 2, 3; lied (S) 19 : 1, 2, 3; lied (S) 15 : 1, 2. Medewerking wordt voorts verleend door H. H. Prins (orgel) en K. B. Bakker (dwarsfluit), die (o.a.) muziek van G. F. Händel en J. S. Bach ten gehore zullen brengen.

J. A. Brandsma/A. van den Hoef

HARDERWIJK WEER ONDER EIGEN DAK

Bijna tien jaar verkeerde de Baptistengemeente te Harderwijk onder het gastvrije dak van de Chr. Mavo, destijds betrokken omdat de synagoge in de binnenstad te klein was geworden. Doch op 15 januari ging de gemeente weer op naar een eigen kerkgebouw aan de Pontanuslaan, dat 15 jaar niet als zodanig dienst gedaan had, maar waarvan nu de klok weer uitnodigend klepte. Het nieuwe tehuis voor de Baptistengemeente werd feestelijk ingeluid.
Een oude, vertrouwde omgeving, want ook in de zestiger jaren werd hier gekerkt, terwijl hier eveneens de gemeente geïnstitueerd werd. Na intensieve acties, vergaderingen en besprekingen, en doe-het-zelf-arbeid kon het van de hervormde kerk gekochte wijkgebouw aan de Pontanuslaan als „eigen gebouw" in gebruik worden genomen.
Daarmee kwam een einde aan het „vreemdeling-zijn" in de Chr. Mavo, waar de aula vele jaren een goede kerkzaal bleek.
De nieuwe kerk scheen op deze ingebruiknemingszondag al te klein. De ruim tweehonderd zitplaatsen waren alle bezet toen voorganger ds P. Jager zijn welkom uitsprak en daarbij in het bijzonder enkele genodigden noemde, zoals het gemeentebestuur van Harderwijk, vertegenwoordigers van de Uniecommissie, de UBS, het IJsselgewest, de wijkraad Lelystad, de Hervormde (Bethel)kerk, de Chr. Mavo, en de Vereniging voor Christelijk Onderwijs. „We willen anderen laten delen in onze blijdschap en dat ook in deze dienst laten blijken", aldus ds Jager.
In zijn prediking n.a.v. Romeinen 11 : 33-36, over het thema „Gods eigendom" wees ds Jager er op, dat het hebben van een eigen gebouw niet een doel in zichzelf is, niet nagestreefd is om mee te tellen, maar dat het

gaat om een huisvesting voor kinderen van God, die het heil van God willen uitdragen en zichtbaar maken. Niet op eigen houtje, maar samen. Daarbij mag nimmer uit het oog worden verloren, dat wat wij hebben, van God is. Bovendien zijn wij zelf Gods eigendom. Wat wij zijn en wat wij hebben in God en Van God kan zichtbaar gemaakt worden in wat wij zijn in dienst van God."
Namens de Uniecommissie werd het woord gevoerd door br A. Niessink, die zijn gelukwensen aanbood en daarbij opmerkte, dat in het verlenen van hulp vanuit de Unie nog eens de band was ervaren tussen broeders en zusters in het gehele land. Hij sprak de wens uit dat het gebouw spoedig te klein mocht zijn.
Broeder H. Sikkema, voorzitter van de wijkraad Lelystad, memoreerde dat Harderwijk en Lelystad wat uit elkaar groeien, maar dat men daar niet verdrietig om hoefde te zijn. Hij feliciteerde Harderwijk met het gebouw en hoopte, dat met en vanuit dit gebouw een goed getuigenis kan worden gegeven van onze Heer Jezus Christus.

Als dank voor de in de Chr. Mavo ondervonden gastvrijheid bood ds Jager vervolgens de heer Van Berkel een ets aan.
De dienst, waaraan medewerking werd verleend door het eigen koor „Immanuël", onder leiding van mevrouw B. Mulder-Karssen, werd besloten met het zingen van het lied „Gezegend en gezonden".
En uiteraard was er dáárna koffie.

S. D./J. H.

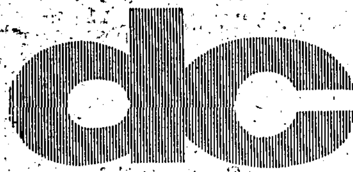
Emmercompascuüm (J.T.) - In het weekend van 3 en 4 december heeft onze gemeente het 70-jarig bestaan gevierd. Zaterdagsmiddags werd begonnen met „open huis". In het jeugdgebouw waren kraampjes opgesteld, waardoor klubs en verenigingen konden laten zien, wat zij zoal doen en wat voor materiaal daarvoor beschikbaar is.
Verder waren er een dia-serie en een fotowand, waarbij heel wat herinneringen werden opgehaald! Ons zangkoor en de twee zang/muziek groepen speelden enkele liederen. 's Avonds was de officiële feestavond. Naast zang en muziek zorgde „Zusterhulp" voor een overzicht van de 70 jaren aangevuld met toepasselijke gedichten en een feestlied. Tussen de programmapunten door werden enkele vragen van een kwis gesteld. Zo kon ieder meedoen, maar slechts enkelen slaagden er in de oplossing te vinden! Het hoogtepunt van de avond was de huldiging van onze organist br H. Booy. Veertig jaar lang heeft hij op een fijne manier de gemeentezang begeleid. Wethouder B. Bouwland reikte hem de zilveren eremedaille in de orde van Oranje Nassau uit.
Het kado van de gemeente was een cassetterecorder en zr Booy kreeg bloemen.
Zondagsmorgens was de herdenkingsdienst en de feestviering werd 's avonds besloten met een Avondmaalsdient.
In al deze diensten en bijeenkomsten waren afgevaardigden en oud-leden aanwezig. Zo heeft onze gemeente op sobere wijze het 70-jarig bestaan gevierd. De toekomst lijkt niet zo rooskleurig, maar de tekst in de herdenkingsdienst was 2 Kronieken 20 : 12: „We weten niet wat we moeten doen, maar onze ogen zijn op U gevestigd!" Het is immers niet óns werk maar Gods werk, waar we mee bezig zijn.

MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN
MEDEDELINGEN
MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN

Penningmeester van de gemeente te Amsterdam-Noord is: *H. Pieters*, Zuivelstraat 67, 1445 MK Purmerend, telefoon 02990-42473.
Het telefoonnummer van *ds F. G. J. Hofhuis* te Hoogeveen luidt: 05280-77507.
Fam. D. P. van 't Wout, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin verhuist naar Goudenregenstraat 125, 2681 GH Monster.

U wilt deze wijzigingen wel aanbrengen in uw eigen adressenboekje?

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling ƒ 42,— per jaar, ƒ 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland ƒ 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

DE GOEIE OUWE TIJD...

Soms kun je mensen met wat heimwee horen praten over vroeger. Zeker als het gaat over het leven in de gemeente. Vroeger was er meer leven, meer eenheid, meer meeleven, meer inzet... enzovoorts.

Was dat zo?

Het verschijnsel om het verleden in een warmroze licht te zien is niet nieuw.

Prediker waarschuwde al: Zeg niet: Hoe komt het dat de vroegere tijden beter waren dan deze? Want niet uit wijsheid zoudt gij aldus vragen.

Het is een genade, dat de mens in zijn herinnering de lichtpunten beter blijkt vast te houden dan de donkere momenten. Het is wellicht de onverwoestbare drang om te leven en hoop te houden, dat een mens zich ook in de donkere dagen van het leven vastgrijpt aan al wat maar wat licht geeft. Om juist de kleine vreugden op te merken. Wie dat vermogen mist, verzuurt als hij terugziet op het leven, want dan ziet hij alleen maar de mistroostigheid van veel verdriet en narigheid. Want hoe goed die oude tijden ook schijnen, niemand zou meer terug willen naar de zorgelijke omstandigheden van voor de 2e wereldoorlog, de armoede van toen. Of de nog grotere armoede van daarvoor, toen er nog geen sociale voorzieningen waren voor wie geen inkomenverschaffend werk had. Waren die tijden wel zo goed?

Was er ook vroeger niet vaak onenigheid in gemeenten, strijd over bepaalde standpunten? Of waren die tijden toch beter dan nu?

In de overvloed van mogelijkheden tot vrijetijdsbesteding van nu houdt de mens veel minder tijd over om bezig te zijn in de gemeente. Er is zoveel te doen en te beleven. Zou zelfs een TV-uitzending, van welke kant ook, soms niet voorrang krijgen boven het bezoek aan een gemeente-aktiviteit? Terwijl er vroeger buiten het leven in de gemeente veel minder te beleven viel.

Doch ook kom ik vaak onder de indruk als ik oude baptistenkerken zie. Ze zijn soms aan het eind van de vorige eeuw al gebouwd. Of voor de eerste wereldoorlog. Later wellicht weer vervangen door iets groters en moderners, maar men heeft dan toch in de periode, waarin velen maar net genoeg verdienden om de monden open en de lichamen in de kleren te houden, geld weten te sparen voor kerkbouw. De zaak van de Heer stond hoog aangeschreven.

De werkdagen waren lang, maar het kon wel eens gebeuren dat er desondanks meer echt gelezen werd uit het Woord en de boeken, die men daarbij kon bemachtigen, dan nu. En dat er daarom ook meer kennis was. En daaruit meer gedrevenheid om te evangeliseren, met de Zaaier langs de deur en de straat op voor openluchtsamenkomsten.

We moeten het verleden maar niet idealiseren. Maar zouden we toch bepaalde waarden van toen niet kwijtgeraakt zijn...?

De W.

BEROEPINGSWERK

Beroepen door de gemeente te Veendam ds Jac. Schouten te Delfzijl.

LUXEMBURG
te huur zomerhuisjes, aan klein park gelegen in natuurgebied nabij Larochette.
Inl. H. F. v. d. Molen, tel. 05287-2670.

81255

is het gironummer

van het

NOODFONDS

van de

Unie van Baptisten

Gemeenten

Bosch en Duin

Doe er wat aan!

---

4 februari 1984 **G '84**

LANDELIJKE ONTMOETINGSDAG

„GEESTELIJKE VERNIEUWING"

m.m.v.	plaats
Prof. Dr. K. Runia Floyd Mc Clung Ds. L. J. Gelik Dr. J. Kits sr.	JORIS/GRACHTKERK te Amersfoort
muzikale medewerking van: het Plassenkoor uit Loosdrecht „Ieteke" uit Eindhoven en Klaas Jan Mulder aan het orgel	aanvang 10.30 uur. kinderoppas aanwezig in de ruimte

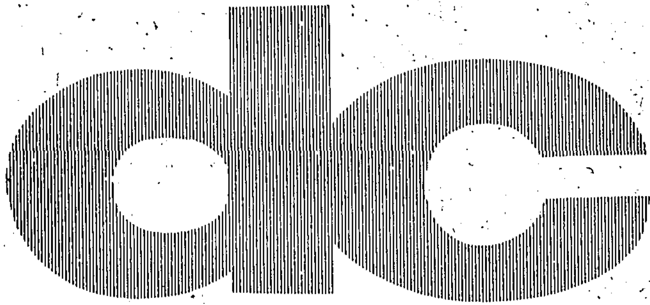
georganiseerd door Evangelische Alliantie, Driebergen, 03438-13693

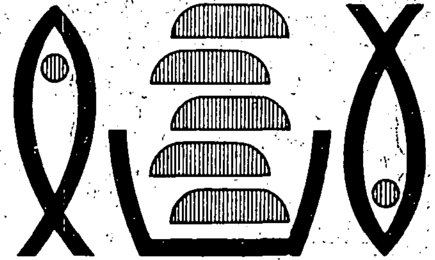
Geef Pjotr een (kinder) Bijbel

Pjotr is een van de miljoenen kinderen in Oost-Europa die graag een kinderbijbel willen. In het Oostblok woedt een ideologische strijd om de kinderziel. Laten wij Pjotr en zijn leeftijdgenoten het evangelie in handen geven.
Stichting "Antwoord" streeft er naar 100.000 kinderbijbels er heen te brengen. Prijs per exemplaar: ƒ 20,-, inclusief vervoer. Hoeveel neemt u er voor uw rekening?
Pjotr heeft een boekje geschreven voor zijn leeftijdgenoten in Nederland. Omdat hij veel heeft te vertellen. Maar hij kan niet zelf hierheen komen. Het (dunne) boekje kost niets.
Vraag 't aan bij Stichting "Antwoord", postbus 198, 4700 AD Roosendaal.

Giro 1166

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 5 - 3 februari 1984

BWA-ZONDAG 5 februari 1984

Baptisten hebben, als het goed is, niet zo'n sterk gevoel van „wij hebben toch maar de waarheid." Wij weten ons verbonden met allen die hun heil gevonden hebben in Jezus Christus, onder welke benaming zij dan ook hun gemeente-zijn beleven.

Dat wij ons niettemin toch het sterkst verbonden voelen met hen, die het geloof op dezelfde wijze gestalte geven als wij, ligt evenwel voor de hand. Dat is ook niet ongezond.

Daarom is het goed om er eenmaal per jaar eens bij stil te staan dat wij deel mogen uitmaken van een wereldwijde gemeenschap, die ruim 31,5 miljoen leden telt. Wie daarbij spreekt over leden, weet dat daar de ongedoopte kinderen niet bij inbegrepen zijn. En ook niet het respectabele aantal vrienden die zich op een of andere wijze met de gemeente verbonden voelen en er hun geestelijk tehuis zoeken.

Via de Baptisten Wereld Alliantie hebben wij grote mogelijkheden om van broeders en zusters in andere landen te leren, elkaar te bemoedigen en samen hulp te verlenen aan een wereld in nood.

DUKE K. McCALL, President

Boodschap van de president en de algemeen secretaris van de Baptisten Wereld Alliantie.

Aan onze vrienden.

Ruim 75 jaar heeft de Baptisten Wereld Alliantie voor de baptisten de mogelijkheden geschapen om elkaar te leren kennen en elkaar te helpen in taken die zij niet alleen aan zouden kunnen. Door evangelisatie en scholing, door gemeenschap in blijde en in moeilijke tijden, door wereldwijde hulp aan mensen in nood. Door de verspreiding van het Woord van God; door de verdediging van de mensenrechten.
Door in moeilijke tijden en op moeilijke plaatsen bemoedigende berichten door te geven; door te helpen kerken te bouwen en te heropenen.

Deze en vele andere diensten zijn mogelijk gemaakt door alle vrienden en supporters van de B.W.A.

Om deze reden zijn wij blij dat wij bij deze diensten betrokken mogen zijn, en wij nodigen u allen uit om met ons verbonden te blijven in de prediking van Christus aan alle volken.

Duke K. McCall — *Gerhard Claas*

GERHARD CLAAS, Algemeen Secretaris

IN GODSNAAM!!!

Die uitdrukking hoor je nogal eens. En niet speciaal bij mensen voor wie God in het leven een wezenlijke rol speelt. Net als de beruchte nederlandse vloek wordt ook deze uitspraak keer op keer gedachteloos gebruikt in de loop van een gesprek. Bijvoorbeeld: „En toen dacht ik bij mezelf: Wat moet ik, in godsnaam, daar nou mee beginnen...?"
Maar achter deze term kunnen dikwijls ook enorme menselijke emoties verborgen zijn. Zoals bij die moeder die merkte dat haar zoon bezig was met druggebruik. Totaal van streek smeekte zij: „Jongen, in godsnaam, hou er mee op"!

Gods naam
Een van de dingen die je opvallen bij het lezen van de bijbel is het feit dat daar zo vaak gesproken wordt over de naam van God. Talloze keren wordt niet God genoemd, maar spreekt men over zijn naam. Dat heeft blijkbaar alles te maken met het feit dat in de wereld van de heilige schrift de naam veel meer betekent dan bij ons. Zeker wanneer het over Gods naam gaat, blijkt dat in die naam iets zeer wezenlijks wordt uitgedrukt van de drager van de naam.
Bekend is Mozes' vraag naar Gods naam, wanneer hij naar het onderdrukte volk in Egypte wordt gestuurd. En nog bekender en veelzeggend is dan Gods antwoord: „Ik ben"! Wanneer er gevraagd wordt naar de ware, almachtige en onveranderlijke God, op wie Israël en heel de mensheid vertrouwen kan en mag, dan is Gods naam alleszeggend: „Ik ben..."

God is zijn náám
Bij een andere gelegenheid (Ex. 6) herinnert God Mozes er aan dat Hij aan de voorvaderen steeds verscheen als El Shaddai, de Almachtige; een naam, die een klein en hulpeloos mensenkind moed en vertrouwen kan geven, wanneer hij merkt dat hij de levensomstandigheden zelf niet in de hand kan houden.

In Genesis 4 : 26 wordt verteld hoe de dienst van God een officiële aangelegenheid van heel het volk wordt: „Toen begon men de naam des Heren aan te roepen". Wie God de naam geeft die Hem toekomt, eert en dient Hem daarmee. God is zijn náám.

In verband met de indrukwekkende zegen, die de priesters aan Gods volk mogen doorgeven (Num. 6) verklaart de Heer, dat via die zegen, waarin zijn naam drie maal wordt genoemd, die naam op het volk wordt gelegd. Blijkbaar vertegenwoordigt die naam de reddende, zegenende en almachtige handen van de Schepper van hemel en aarde.

Bij de inwijding van de tempel in Jeruzalem (1 Kon. 8) herinnert Salomo het volk aan het feit, dat God ooit heeft toegezegd: „Mijn naam zal aldaar zijn" (vs. 29). En in deze uitspraak vinden wij weer dezelfde gedachte terug: waar Gods naam is, waar die naam genoemd en aangeroepen wordt, daar is Hij zelf! Daar wordt zijn heil verkregen, en 't leven tot in eeuwigheid!

In Gods naam
Van de vele andere uitspraken, waaruit blijkt hoe wezenlijk de naam is, waarmee God wordt genoemd, of beter gezegd: waarmee Hij zich aan mensen openbaart, herinneren we u nog aan het spreken of handelen in naam van God. Van vele dienaren Gods wordt dit in de schrift vermeld. Mozes kwam bij farao en sprak in de naam van God (Ex. 5 : 23). Gezien hetgeen we hierboven over Gods naam naar voren brachten, zullen we zeker mogen zeggen, dat „in de naam van God" meer betekent dan alleen maar: in opdracht van Hem. Waar Gods naam wordt genoemd, daar is God zelf aanwezig. En de mens, die handelt in zijn naam, is een zichtbaar teken van Gods aanwezigheid, van zijn heiligheid en zijn wil. Wie een boodschapper Gods afwijst, zoals Israël dat keer op keer deed, toen God zijn profeten tot hen zond, verwerpt God! En de gevolgen daarvan zullen niet uitblijven!

Hoe zeer Gods gezondenen Hem vertegenwoordigen en Hem „vis à vis" tegenover mensen brengen, zou ons duidelijk kunnen worden vanuit al de tekenen en wonderen die God via zijn gezondenen onder mensen verrichtte. Opnieuw kunnen we hier wijzen naar Mozes en zijn tekenen tegenover de onwillige Egyptische farao.

Jezus
„Ik ben gekomen in de naam mijns Vaders... en gij neemt mij niet aan" verweet Jezus de Joden. Wij weten hoe bijzonder het „gezonden zijn in Gods naam" op Jezus van toepassing is. Omdat Hij kwam in naam van God, als Zoon van God, kon Hij verklaren: „Wie Mij ziet, ziet de Vader". In Jezus verscheen God zelf op aarde, teneinde zijn heilsplannen te volvoeren.
Daarom ervoeren degenen die Jezus geloofden en aanvaardden op een overweldigende wijze Gods nabijheid, hulp en zegen. Maar ook: het volk dat Hem verwierp en doodde, ervoer wat de consequenties zijn van het in opstand komen tegen God: „Wie Mij verwerpt, verwerpt Hem die Mij gezonden heeft".

In Jezus' naam
Jezus keerde terug naar zijn Zender en Vader. Dat betekende niet dat de wereld daarmee de bijzondere contacten met God, zoals Jezus die gelegd had, weer kwijt was. Immers: zei Jezus niet tegen zijn volgelingen: „Gelijk Mij de Vader gezonden heeft, zend Ik ook u"?
Later voegde Hij daaraan toe: „Gij zult mijn getuigen zijn".
Daarmee is de taak van de gemeente duidelijk omschreven: Wij zijn in de wereld geplaatst in naam van God, in de naam van zijn Zoon.
Dat betekent niet alleen dat wij in opdracht van Hem iets te zeggen hebben, doch ook, dat in zijn gemeente Jezus zelf in de wereld is.
Zo werd ook door de eeuwen heen steeds weer voor mensen mogelijk om een ontmoeting met God te hebben. Waar de gemeente haar opdracht uitvoerde, werden zondaren gered en levens hersteld. Daar vonden dikwijls wonderen plaats, zoals God die alleen tot stand te brengen vermag.

In Godsnaam!
We vertelden u over die emotionele uitroep van een moeder, omdat haar zoon zich in een immens gevaar stortte. Zouden wij, als volgelingen van Christus, ook niet eens wat meer emotioneel mogen en moeten zijn, wanneer wij, in navolging van Paulus, tegen de wereld zeggen: „In naam van Christus vragen wij u: Laat u met God verzoenen"? In Godsnaam, bekeer u en word gered! We kennen toch het gevaar van een leven zonder Jezus?

En zouden wij niet eveneens wat bewogener moeten zijn, teneinde als door God gezondenen, de mensen er op te wijzen hoe zij in Gods naam zouden moeten leven? God heeft voorschriften, aanwijzigingen gegeven, die een mensenleven rijker, rustiger en veiliger kunnen maken. In Godsnaam, getuig daarvan. En als leden van Christus' gemeente zullen we er naar moeten streven om de liefde van God jegens elkaar uit te leven. Anders redden we het niet, in deze tijd vol spanningen en tegenstellingen. Laat blijken, hoe uw contacten zijn met uw Heer.
In Godsnaam!!!

C. v. Wier

MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN

MEDEDELINGEN

MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN

Beroepingswerk
De gemeente te Amsterdam-Noord heeft tot voorganger in bijzondere dienst beroepen *ds W. Hessels* te Huizen (N.H.), zulks met het oog op diens taak als radiopastor bij de Evangelische Omroep.

Fam. D. P. van 't Wout te Monster heeft het volgende telefoonnummer: 01749-42927.

DEZE WEEK

Het artikel van br O. H. de Vries over „het Ambt" in DC van 13.1.1984 was voor br G. Bosveld te Leiden aanleiding tot onderstaande reaktie. In het volgende nummer van DC zal De Vries hierop antwoorden.

PAUS OF PALJAS! EEN ONJUIST DILEMMA

Allereerst een uiting van dankbaarheid: De artikelen van de hand van br De Vries zijn over het algemeen bijzonder helder geschreven en zeer lezenswaardig. Daar maakt het artikel over het ambt in de Christen van 13.1.1984 geen uitzondering op.

Toch liet dit artikel me ditmaal bijzonder onbevredigd achter.

a. Vanwege de praktische konsekwenties voor het gemeentelijk leven.
b. vanwege de Schriftuurlijke onderbouwing.

Die praktische konsekwenties heb ik trachten aan te geven in het kopje boven dit artikel. Het woord „ambt" (we hebben nog steeds geen beter woord, bij mijn weten) wordt in dit artikel enerzijds zoveel toegedicht en omgeven met uiterlijke kenmerken, dat het maar een enkele stap verder is om te denken: de reformatorische ambtsvisie leidt tot een mini-pausdom.

Maar ter andere zijde wordt een baptisten gemeenteopvatting geponeerd, waarin de plaats en taak van dienende broeders dermate genivelleerd is, dat het nog maar één enkele stap is om die broeders te degraderen tot paljas: het gemeentelid trekt, hij beweegt en buigt.

Het weinige respekt waar dienende broeders soms mee bejegend worden, lijkt me er op te duiden dat de laatstgenoemde dreiging onder ons dan ook echt niet denkbeeldig is.

Als een mens - gebrekkig en onvolkomen als hij nu eenmaal is - bekleed wordt met verantwoordelijkheden die hem nopen tot (soms ingrijpende) beslissingen en beleid en daarbij niet kan rekenen op een stukje gezag en erkenning *vanwege de taak die hem is opgedragen,* eindigt hij vermoeid en gedesillusioneerd of wordt hij een ogendienaar en een draaitol.

Zou het hier niet wezenlijk schorten aan erkenning van gezag en bereidheid dat te aanvaarden?

Dat is in ieder geval helemaal overeenkomstig de geestelijke tendens van onze tijd. De „gezagsgetrouwen" worden met een meewarige glimlach genoemd. Een veelzins ontwrichte maatschappij illustreert ons de gevolgen van een gezagsvacuüm op diverse niveau's.

Het gezag van de Bijbel wordt niet (meer) aanvaard. Het overheidsgezag bestreden, het vaderlijk gezag funktioneert veelal niet meer. En uiteraard komen we (dan) ook met geestelijk gezag in de knoop.

Daarmee kom ik bij mijn meest wezenlijke en naar ik meen Bijbelse bezwaar tegen de inhoud en strekking van genoemd artikel. Namelijk dat er m.i. een selektieve greep gedaan is in Bijbelgegevens over ambt en bedieningen, waarbij achterwege gelaten werden, die teksten, die in het kader van het vooropgestelde doel van het artikel niet dienstig waren. Die teksten, die spreken over roeping door de Heer en toerusting door de H. Geest.

Zonder twijfel moeten bedieningen niet slechts gemeentegericht zijn, maar ook voortdurend door de gemeente gedragen en geverifieerd worden.

Ook is het waar dat het werk van ambtsdragers *in zijn algemeenheid* gemeentelijk werk is (dus van héél de gemeente) en stoelt op het priesterschap van alle gelovigen. Maar dat is slechts één zijde van het beeld. (Wie zich alleen hier op richt verliest ook totaal uit het oog dat er in de praktijk een grote discrepantie kan bestaan - of bestaat? - tussen Bijbelse norm en gemeentelijke werkelijkheid).

Anderzijds, en primair als het goed is, zien we dat die bedieningen hun oorsprong vinden in het werk van God de Heilige Geest. *Hij* roept, *Hij* geeft gaven, *Hij* draagt op: zondert mij af! *Hij* laat aanstellen. (verg. Hand. 13 en Titus 1 : 5, 6, Hand. 14 : 23 etc.).

Kortom, *niet* de gemeente verkiest en God mag zijn sanktie geven. Dat lijkt me noodzakelijkerwijs te leiden tot bloedarmoede, vervlakking en Geestloos bezig zijn. God laat zich ook niet annexeren. En evenmin vangen in een menselijk/gemeentelijk automatisme.

Wat de gemeente mag doen is: biddend en zoekend naar Gods leiding omzien naar diegenen, die de Heilige Geest bekwaamheid gaf en bevoegdheid wil verlenen. De Here Jezus Christus, die het Hoofd der gemeente is riep en roept, stelde aan en wil dat nog doen. Zijn wil en leiding zullen we moeten zoeken en (leren) kennen.

Dat onze gemeentevergaderingen en verkiezingsprocedures verarmd en verschraald zijn tot weinig meer dan een (min of meer) democratisch gebeuren waarbij een intens zoeken van Gods wil onder vasten en gebed, niet of nauwelijks meer voorkomen heeft ons reeds in veel opzichten parten gespeeld.

Daarom: géén pauselijke ambtsstruktuur, waarbij de gemeente des Heren ondergeschikt en monddood is, maar een Nieuw-Testamentische, waarbij de gemeente bidt, zoekt en erkent.

Maar evenmin een eenzijdig horizontalistische waar de gekozene meer met aardse dan met zijn Hemelse opdrachtgever te maken heeft.

Voorgangers, oudsten en diakenen, zijn noch pausjes noch paljassen, maar voluit geroepenen des Heren en dienaars der gemeente des Heren.

Wie één van beide sporen veronachtzaamt, schaadt de gemeente van Christus. God schenke wijsheid en genade aan alle geroepenen in onze gemeenschap.

G. Bosveld

GEMEENTEBERICHTEN

Bevestigings- en Intrededienst ds N. A. van Leer.

Rotterdam-Zuid (J.T.) - Na ongeveer 15 maanden vakant te zijn geweest is het zondag 15 januari een fijne, feestelijke dag geweest voor onze gemeente. De kerk was geheel gevuld en er moesten nog stoelen bijgehaald worden. Er waren er heel wat uit het land naar de Maasstad gekomen, waarbij veel afgevaardigden van Unie, gemeenten, enz. De volgenden hadden zich goed laten vertegenwoordigen: de UC, de CvdO, het Seminarium, Stud. Ver. „John Smyth", Bond van Bapt. Gem. in Zuid- en West-Nederland, Contactcie Gr. Rotterdam, Gem. Den Haag, met hun sprekers. Verder waren aanwezig de omliggende gemeenten tot aan Goes toe! De Interkerkelijke Raad, de deelgemeente Rotterdam-Charlois, e.a.

Het was een plechtig moment toen na de predikatie van Prof. dr J. Reiling vanuit 1 Tim. 3 : 16 laatstgenoemde met 2 broeders van de raad bij handoplegging ds N. A. van Leer als predikant bevestigde en hem aan de gemeente Rotterdam-Zuid verbond.

Het zangkoor van de gemeente o.l.v. br Van Hunen zong daarna de Zegenbede.

Bij zijn Intredepredikatie legde onze nieuwe voorganger de nadruk op 2 Cor. 4 : 7 „...Wij hebben deze schat in aarde vaten". Hij duidde daarbij aan dat wij kleine mensen zijn, maar het is een kostbare schat! Zonder Gods genade kunnen we het ook niet, aldus ds Van der Leer. Wij prediken Jezus Christus als Here!

Wij zijn dankbaar voor deze dag en onze dank gaat ook uit naar de CvdO en het Seminarium.

Dankbaar zijn wij wat ds Ploeger en ds B. Posthumus in de vakante tijd voor ons gedaan hebben en niet in het minst al de studenten die we zodoende hebben leren kennen en waarderen.

Na bovengenoemde diensten was er nog de begroetingsavond, waaraan de leden en verenigingen der gemeente meewerkten (wat een talenten!).

De intrede in de „pastorie" heeft inmiddels ook plaatsgevonden.

Wij hopen een goede, gezegende tijd met elkaar tegemoet te gaan.

Hartelijk gegroet vanuit Rotterdam-Zuid.

ONTVANGEN BOEKEN

„Zeg mij de waarheid" door Henri A. Luuring.

Luuring heeft van binnenuit de problematiek leren kennen, die bepaalde leringen van vooral Pinkstergemeenten kunnen oproepen. Dat heeft hem gezet tot een nauwkeurige studie over zaken als de doop en de vervulling met de Heilige Geest, de geestesgaven en de gebedsgenezing. Het is een nuchter boek geworden, dat verhelderend kan werken voor wie verward is in allerlei beweringen, die vaak een degelijke schriftuurlijke grond missen.

Uitgave Pieters Groede. Prijs *f* 19,90.

Gods kameraden. Verhalen van Chinese christenen.
Samengesteld door Raymond Fung.

Het boek is oorspronkelijk uitgegeven door de Wereldraad van Kerken in Genève, onder de titel Households of God on China's soil. Deze titel spreekt mij meer aan dan de Nederlandse, omdat er in uitgedrukt wordt hoe de gemeenten in China, nadat alle banden met de buitenlandse kerken verbroken waren door de revolutie, helemaal een plant van eigen bodem geworden zijn.

Het zijn verschillende verhalen over allerlei huisgemeenten en grotere gemeenschappen, die vaak onder zware druk geleefd hebben. Soms gereduceerd tot enkele getrouwen, en toch weer tot nieuw leven gekomen. Wie denkt dat een gemeente onder druk wel een soort ideaal geloof zal kennen met een grote eenheid, zal tot de ontdekking komen dat de spanningen, die er onder ons wel zijn, ook in die situaties voorkomen.

Nederlandse uitgever: Stichting gezamenlijke Missiepubliciteit, in samenwerking met de Stichting Oecumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen, S.O.H. Prijs *f* 15,—. De Nederlandse uitgave bevat veel foto's.

Mediteren met Luther, J. Happee.

Luther schreef eens een aantal raadgevingen voor zijn vriend meester Peter de Barbier over het bidden. In het kader van de hernieuwde belangstelling voor meditatie heeft Happee deze raadgevingen bestudeerd en uitgewerkt.

Voor Luther had het gebed inderdaad bepaalde kenmerken van meditatie: Je begint met een Woord van God en laat daarom je gedachten rondcirkelen. Je bent er intens mee bezig, dat woord neemt bezit van je. Daarna volgt dankzegging, biecht en gebed om een konkreet iets.

We zullen niet zo'n behoefte hebben aan de meditatietechniek, die Happee er verder bij aanbeveelt, doch de weergave en uitwerking van Luthers gedachten over het gebed zijn zeker leerzaam.

Uitgeverij Ankh-Hermes, Deventer. Prijs *f* 24,50.

de W.

„UW NAAM WORDE GEHEILIGD..."

Als wij „God" zeggen, gaat ons dat vaak zo gemakkelijk af dat we er nauwelijks bij stilstaan, wat we bedoelen, waar of over wie we spreken.

Soms, als we wat dieper doordenken, of doorpraten dringt het tot ons door dat we eigenlijk ons niet voldoende bewust zijn van hoe God is.

Het meest kom ik daar altijd weer achter als ik hoor of lees over ontdekkingen en waarnemingen die men tegenwoordig in de ruimte kan doen. Satellieten maken foto's, die ze omzetten in getallen, deze worden door de mens weer tot foto's gereconstrueerd. Op zichzelf al een technisch wondertje.

De onmetelijkheid wordt stukje bij beetje gemeten.

De ongelofelijke afstanden waarover gesproken wordt maken ons mensen nog kleiner dan bacteriën.

Naarmate de wetenschap groter wordt, wordt de mens nietiger.

Maar ook: naarmate de wetenschap groter wordt, wordt God groter.
Hij gaat het alles te boven.

Toch hebben mensen, ook toen de grootheid van God nog niet door de wetenschap werd gestaafd, hier en daar altijd al iets beseft van de ontoereikendheid van mensenwoorden als het over God gaat.

In het midden van de 4e eeuw schreef Gregorius van Nazianze:

Gij die aan gene zijde van alles zijt!
Hoe zou ik U kunnen prijzen?
Hoe kunnen woorden uw roem vertolken?
Geen enkel woord doet recht aan U.
Welk verstand kan U doorgronden?
Geen enkel begrip kan u bevatten.
Onbenoemd Gij alleen: Gij schiep elke naam.
Onherkenbaar Gij alleen: Gij schiep elk gezicht.
Door alles wat stem heeft of stom is zijt Gij geprezen.
Ons aller verlangen en ons aller pijn gaat uit naar U.
Alles neemt tot U zijn toevlucht.
Woordeloos wordt U lof gebracht.
Gij zijt de Ene, die alles is en alles omsluit.
Gij zijt ons aller Zin, de Ene, Alles,
niet Iemand, niet één ding, niet alle dingen.
Gij draagt alle namen, hoe zal ik U roepen,
als ik Uw naam niet ken.
Gij alleen kunt de hemelen scheuren.
Wees mij genadig.
Gij die aan gene zijde van alles zijt!
Hoe zou ik U kunnen prijzen?

Als we „God" zeggen is het goed om af en toe eens zó stil te zijn, zo ademloos, zo van heilige eerbied vervuld. We zeggen „Onze Vader"; het is haast niet te geloven dat Hij dat tòch zo wil.

„Onze Vader, die in de hemelen zijt, Uw Naam worde geheiligd..."

Ans Lindenborn

VAN DEZE KANT BEKEKEN

'K VIND HET WEL MOOI MAAR 'K GELOOF ER NIET IN

Ik stond voor het dressoir, u weet wel, zo'n kast zonder bovenbouw, meestal in gebruik om er een theeservies op kwijt te raken. Om thee was ik er ook heengegaan.

Maar mijn geest zweefde boven andere gebieden en zoals het oudere lieden vaak gaat, luidop zei ik - er was verder niemand thuis en je wilt toch wel eens een mens horen - ik zei: ik vind het wel mooi maar ik geloof er niet in.

Later in de middag verscheen een gast. Hij was welkom. Je kunt niet aldoor alleen naar jezelf luisteren. Niet dat je jezelf altijd gelijk geeft, maar veel verder kom je niet. Daar heb je anderen bij nodig. We gingen dus een gesprek aan.

U kunt weten dat ik nogal kritisch ben aangelegd. Dat is in dit geval geen leeftijdsverschijnsel want uit mijn schooljaren herinner ik mij zeer goed dat een der leraren me enige keren voor de voeten wierp: Jij bent altijd in de contramine. Met andere woorden: jij spreekt altijd tegen. Ook dat sprak ik tegen. Het krenkte mij. Ik zocht slechts naar de waarheid van het beweerde. Dus zette zich die woordenwisseling dan nog een poosje voort.

Met mijn bezoeker schoffelde ik wat in de tuin waarin we leven en kwamen dus ook op het erf der kerken en dat der gemeente. We bleven steken bij wat me eerder in de middag bezig hield en mij de kreet liet slaken dat ik het (soms) wel mooi vond maar dat ik er niet in geloofde. En waarin geloofde ik niet? Ik doelde op de plechtigheden in de kerk(en) die de eigenlijke boodschap op een gegeven tijdstip zo overwoekeren dat de verpakking meer aandacht krijgt dan het verpakte. Je ontkomt natuurlijk niet aan een verpakking. Dat wat de geest ontvangt en overdenkt moet je wel in woorden zeggen en iedereen weet hoe moeilijk dat kan zijn. Wie vindt altijd de juiste uitdrukkingen voor de diepste roerselen van hart en hoofd? De een begint te stotteren, te aarzelen, te zoeken. De andere slaat door en wordt een woordenwaterval. De laatste wordt meestal meer op prijs gesteld dan de voorzichtige zoeker die waarschijnlijk serieuzer bezig is. Hij zal wat houteriger overkomen, zulks in tegenstelling met de waterval, die met alles wat aan hem is wil onderstrepen wat in hem is en uit hem wegspat.

Om op de plechtigheden terug te komen. Ze kunnen zich op velerlei wijze aanbieden. Soms schuilt het in een gebaar. Of in de toon waarop woorden gezegd worden. Het kan ook een gewaad zijn. Mijn gezel bekende dat hij onder de indruk kon komen van zulke aparte gewaden rondom een dienaar des Woords. Een paars kleed of een wit. Een stijlvolle aankleding van de kerk in de kleuren van het kerkelijk jaar. Brandende kaarsen doen het in zo'n omgeving ook heel goed. Als er dan een organist met zijn vox humana het zacht spelend instrument een menselijke stem geeft, dan hebben we al allerlei onderdelen bijeengebracht om als op een lichte wolkenwagen weg te drijven. Misschien zou je zoiets kunnen vergelijken met opium. Iets in mij staat dan op tot de strijd en ik beschuldig de samenstellers van zo'n maaltijd dat ze de opgedragen schotels wel prachtig versierd hebben met een toefje groen of worteltjes, maar dat ik gekomen ben om te eten. Ik ben niet tegen dat groen of oranje of keurig gedraaide slangen en roosjes van aardappelpuree, maar daar houd je het leven niet bij. Daar zet dus de kritiek in: het bijkomstige mag de aanwezigen niet in de waan brengen dat dát nu de essentie van het christelijk geloof is. Geloof grijpt heel de mens aan en appeleert niet alleen op estetische gevoelens. Een mens heeft een gemoed maar indien mijn gemoed al „gezegend" wordt door een ontroering zonder meer, is die ontroering m.i. niet meer dan een lichte rimpeling van de oppervlakte die na vijf minuten of sekonden verdwenen is.

Mijn geest wil aangesproken worden, mijn inzicht gescherpt, mijn wil aangewakkerd om Jezus te volgen.

Hunker ik naar de witte, kale wanden van een calvinistisch kerkgebouw? Nee, zomin als naar de gouden schittering van katholieke katedralen. Verlang ik naar een statige liturgie? Nee, maar minder nog naar een onzorgvuldig samengeraapte serie teksten en liederen. Al in het gewone leven moeten inhoud en vorm op elkaar afgestemd zijn. Een kleinood verpak je niet in krantenpapier. Hoeveel te meer geldt dat wanneer het enige, beste, ware aan de orde is. Wie dat het diepst kan benaderen brengt ons in de nabijheid van de wonderbare Raadsman, de sterke God, de eeuwige Vader, de Vredevorst.

En daar gaat het toch om.

Huizinga

VAN HER EN DER

Het Hengelose Gospelteam „Exodus", is sinds begin 1981 onderweg met de relimusical „jij ook", geschreven door Henny Blaak en Thijs Grobben. Exodus is voornemens in 1984 nog een aantal opvoeringen van deze musical te geven. „Jij ook" kan zowel in grote als in kleine zalen gespeeld worden. De groep zal erg graag een optreden in een van onze gemeenten verzorgen.

Inlichtingen: Gospelteam „Exodus", p.a. H. Blaak, Rande 17, 7556 ML Hengelo. Tel. 074-911182.

EO-radio:
's zaterdags vermelding evenmenten

Iedere zaterdagavond tussen acht uur en half negen brengt de EO-radio op Hilversum 2 een aflevering van „Zaterdagavond-magazine". Door middel van vraaggesprekken, berichten en/of reportages besteedt dat programma aandacht aan aktiviteiten op kerkelijk- en evangelisch gebied zoals toogdagen, bondsdagen, ontmoetingsdagen, conferenties, weekends voor bepaalde doelgroepen e.d. Voorwaarde is wel, dat dergelijke evenementen een landelijk- of minstens een regionaal karakter hebben. Organisatoren die er prijs op stellen dat in genoemd programma aandacht aan hun evenement(en) wordt besteed, kunnen kontakt opnemen met de Evangelische Omroep, t.a.v. George Klein, producer „Zaterdagavond-magazine", postbus 565, 1200 AN Hilversum.

Bouwplannen

De gemeente te Hoogeveen besloot om te beginnen met de noodzakelijke uitbouw van de kerk. Dat is, als wij goed geïnformeerd zijn, niet de eerste keer dat dat tamelijk nieuwe gebouw uitgebreid moet worden.

Ook voor de gemeente te Den Helder is 1984 een bouwjaar. Men hoopt zelfs met drie maanden reeds het nieuwe gebouw in gebruik te kunnen nemen, zo meldt het maandblad Kontakt.

Er is moed, nee, liever geloof voor nodig om in een tijd, waarin iedereen zorgelijk praat over inleveren, te gaan bouwen en zo ruimte scheppen voor de groeiende gemeente van de Heer!

Duizend Christenen van de ene nacht op de andere zonder kerk

De op één na grootste Roemeense Baptistengemeente „Mihal Bravu" (Boekarest) moest 21 jaar lang onder voortdurende dreiging leven: Wegens vernieuwingen van het hele stadsdeel zou het oude, veel te kleine kerkje moeten worden afgebroken. Het verzoek van de kerkelijke gemeente om een ander gebouw was door de staat telkens resoluut van de hand gewezen.

In deze zenuwenoorlog konden de christenen zich aanvankelijk met succes verdedigen. Begin september ondertekende de staatspresident een overheidsbesluit, waarbij de gemeente een ander gebouw als vervanging werd aangeboden. Ligging en gebouw leken gunstig. Men ging dus akkoord en op zondag 11 september werd de laatste godsdienstoefening in het oude gebouw gehouden. De maandag daarop werd het afgebroken. Toen ds V. Talos dinsdags de vergunning voor de verbouwing wilde afhalen, werd deze hem om weinig steekhoudende redenen geweigerd.

De gemeente, waarvan 's zondags tegen de duizend mensen bijeenkwamen, staat nu letterlijk op straat. Aldus „Licht in het Oosten".

Is dat niet om verlegen te worden over onze vrijheid om te bouwen als we willen? Maar ook een aansporing om de strijd van onze broeders en zusters mee te strijden in onze gebeden.

PERSOONLIJKHEID EN KOLLEKTIVITEIT

Een mens is geen serieprodukt. Al zou je dat misschien wel eens denken als je in een militaire parade al die mannetjes in precies dezelfde pakjes exakt dezelfde bewegingen ziet maken.

We hebben als mensen natuurlijk wel een heleboel met elkaar gemeen, dat ons bestempelt tot mens. De overeenkomst geldt het lichaam, de geest, de mogelijkheden, de gedragingen. Maar toch blijkt elk mens een klein wereldje op zichzelf te zijn, een eigen persoonlijkheid zoals er geen tweede leeft, geleefd heeft of leven zal.

Boven de andere schepselen uit is de mens toegerust met denkvermogen. Hij is in staat om beslissingen te nemen en plannen te maken die niet zonder meer een logisch gevolg zijn van zijn omstandigheden en die niet vanzelf voortvloeien uit wat hem overkomt.

Een dier reageert alleen op zijn eigen aanleg, op ervaring en op de situatie waarin het komt te verkeren. De mens is in staat om door denken en handelen zijn omstandigheden te veranderen en zijn situatie te wijzigen. Hij kan dat doen door zelf te denken, maar ook door met anderen te overleggen in gesprekken. Wat de mens nog meer tot het bijzondere wezen in de schepping maakt is dat hij in relatie kan staan met zijn Schepper. Er is gesprek, overleg mogelijk tussen het schepsel mens en zijn Schepper God.

Bestemd tot verantwoordelijkheid

Je moet zelfs zeggen dat dat zijn beginpunt is. God heeft het schepsel mens geschapen om in gespreksverbondenheid met zijn Schepper te leven. En dan niet in een vorm van zakelijke gesprekken zoals een werkgever en een werknemer, maar in de Vaderzoon verhouding van liefde en achting.

De mens is er van oorsprong op aangelegd om te weten wat God bedoelt met zijn leven. Dat dit weten verloren gegaan is door de zondeval doet daar niets aan af; het is wèl de bestemming van de mens om in overleg met God de richtlijnen van zijn leven op te stellen.

Dat maakt hem ook verantwoordelijk, niet alleen tegenover zijn medemensen, maar vooral tegenover God. De mens is geschapen om met zijn leven te kunnen antwoorden op de woorden van God, om zijn leven te richten naar hetgeen God hem openbaart.

Verantwoordelijkheid wil zeggen dat je bereid dient te zijn om te antwoorden. Dat je beslissingen neemt en dingen doet waar je over nagedacht hebt en die je ook kunt verdedigen als gevraagd wordt naar de reden van je handelen en spreken.

Wier gelooft in God zal weten dat het in laatste instantie niet een of andere mens is tegenover wie wij verantwoording hebben af te leggen, maar God. Wie niet gelooft zal daar geen rekening mee houden, doch dat ontneemt hem die verantwoordelijkheid niet. God zal elke daad doen komen in het gericht over al het verborgene, hetzij goed, hetzij kwaad, is het slotwoord van Prediker.

Niet verstoppen in de kollektiviteit

De verantwoordelijkheid van de mens is strikt persoonlijk en niet over te dragen op anderen. Het verhaal van de zondeval, waarin Adam en Eva allebei trachten de schuld af te schuiven, is nog altijd aktueel, leerzaam en duidelijk: dat gaat bij God niet op.

Je kunt die verantwoordelijkheid ook niet verstoppen in de massa van de kollektiviteit: „Iedereen doet het, dus het is niet zo erg". Als je met honderd mensen iets doet wat niet goed is, is jouw verantwoordelijkheid maar eenhonderdste, dus een heel klein beetje. Zo werkt dat niet, want ieder mens blijft ten volle verantwoordelijk, al zouden nog zoveel mensen om hem heen hetzelfde doen. Van toepassing blijft het woord uit Exodus 23: Gij zult de meerderheid in het kwade niet volgen.

Daarom geloven we niet dat oorlogsmisdadigers zich konden beroepen op het feit dat het nu eenmaal oorlog was en dat iedereen zich bezighield met martelingen. Ook niet dat er bevelen van bovenaf waren die nu eenmaal gehoorzaamd moesten worden.

Verder is er tegenwoordig een tendens om allerlei instanties aan te wijzen als oorzaak dat men wel móét overgaan tot onrechtmatige daden. Die instanties zijn dan de vijand die wel bestreden moet worden. Dat zijn dan niet altijd begrippen van vlees en bloed, doch „de maatschappij", de „strukturen". Het kan ook de regering zijn, het kapitalisme, communisme, militarisme. Zodra de vijand benoemd is, er is een vrijbrief om die desnoods te bestrijden met onrechtmatige handelingen. Die vijand is in de ogen van de bestrijders immers ook onrechtvaardig!

De kollektiviteit van een groep kan de deelnemers brengen tot daden die zij alleen niet aangedurfd zouden hebben. Jongens die vernielingen aanrichten zullen dat niet alleen doen, doch in groepsverband. Toch gaat ook daarbij op dat niemand zijn persoonlijke verantwoordelijkheid kan laten ondergaan in de groep.

Grenzen en spanning van de verantwoordelijkheid

Men kan alleen verantwoordelijkheid dragen voor dingen, waarin men vrijheid van handelen heeft om persoonlijk te kiezen.

Een regering zal ongetwijfeld besluiten nemen waarmee een aantal mensen niet akkoord kan gaan. Ons democratisch stelsel brengt echter mee dat besluiten genomen worden met meerderheid van stemmen. Daarop is door de enkeling geen invloed uit te oefenen, en dus is hij er ook niet verantwoordelijk voor. Hoewel wij inmiddels wel gezien hebben dat een samenbrengen van tegenstanders tegen zulke besluiten in een demonstratie enige invloed kan hebben.

Er zullen mensen zijn die hun verantwoordelijkheid zo ver nemen dat zij inderdaad gaan demonstreren tegen in hun ogen onzalige besluiten.

Het gevoel van verantwoordelijkheid kan echter ook wel eens nopen tot weigering om aan bepaalde dingen mee te doen. Er kan in de werksituatie iets van je gevraagd worden dat je in gewetenskonflikt brengt, en dat je zou willen weigeren vanuit je verantwoordelijkheid tegenover God. Wat doe je in zo'n geval, terwijl je weet dat er tientallen mensen klaarstaan om jouw plaatsje op het werk in te nemen?

Ook in stakingen zal het niet gemakkelijk zijn om af te wegen hoever de eigen verantwoordelijkheid strekt. Als je het met de principes van de staking eens bent, zal het geen moeite kosten. Als je het daar niet mee eens bent, word je vaak gedwongen om toch mee te doen. Daarmee kan je verantwoordelijkheidsgevoel wel eens behoorlijk onder spanning komen te staan.

De mens is geen serieprodukt. Maar er kunnen bepaalde bewegingen ontstaan die de mens willen dwingen om een serieprodukt te worden dat in de pas loopt met de rest en de gebaren van de massa maar na moet doen.

Wie als christen zijn eigen verantwoordelijkheid wil uitleven en op zeker moment voelt dat hij ergens niet aan mee kan doen of anders moet handelen, kan het daar wel eens erg moeilijk mee krijgen.

H. G. de Winkel

Wat is dat?

Hoe gaat dat?

Doe jij mee?

Kom naar Zwolle op zaterdag 18 februari a.s., van 10.00 tot 15.00 uur, in „De Samenhof".

We houden een *informatiedag* voor jongeren vanaf 17 jaar, die:

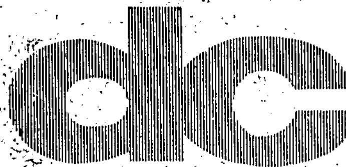
- dit jaar van school komen,
- nu of straks geen werk hebben,
- er een jaartje tussenuit willen breken en willen ervaren wat het betekent te dienen, te helpen, zonder daarbij in de eerste plaats te denken aan geld verdienen.

Vraag je jeugdleider om een informatiebrochure.

Tot ziens in Zwolle!

Jeugdburo N.B.J.B., Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten, tel. 05120-15687.

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling ƒ 42,— per jaar, ƒ 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland ƒ 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

„Verhef over ons het licht Uw aanschijns, o Here".

Zo de Here wil hopen onze lieve ouders

A. J. NOORDHOEK

en

M. NOORDHOEK-TROMP

op 14 februari a.s. de dag te gedenken, dat zij 50 jaar geleden in het huwelijk traden.

Hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Vader en moeder zullen die dag elders vertoeven.

Hun adres (tot 14/2) de Bullstraat 55, 2522 WL 's-Gravenhage.

Vanaf 24/2 Mosterdhof 41, 6931 AH Westervoort.

Op de leeftijd van 61 jaar werd, na een kortstondige ziekte, thuisgehaald onze zuster

SUZANNA BUURMA-WOLF

25 januari 1984

Baptistengemeente Delfzijl

Onverwacht nam de Heer tot Zich, onze broeder

GEERT KEIZER

op de leeftijd van 75 jaar
geliefde echtgenoot van Ida Kip.

„Zelfs al ga ik door een dal van diepe duisternis,
ik vrees geen kwaad,
want Gij zijt bij mij
Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij".
Psalm 23 : 4

Baptistengemeente Stadskanaal-Noord

Van ons is heengegaan onze zuster

WIEGERTJE BOOTSMA-BLOK

op de leeftijd van 78 jaar.

Sneek, 8 januari 1984.

Baptistengemeente Sneek

Na een kortstondige ziekte is van ons heengegaan onze zuster

KLAASKE RAADSVELD

op de leeftijd van 53 jaar.

Sneek, 12 januari 1984.

Baptistengemeente Sneek

81255

is het gironummer

van het

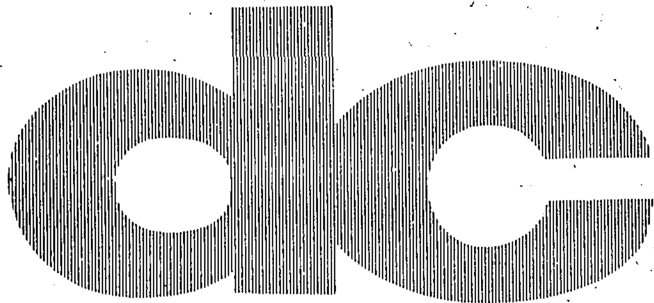
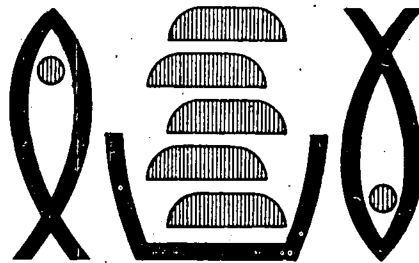
NOODFONDS

van de

Unie van Baptisten Gemeenten

Bosch en Duin

Doe er wat aan!

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 6 - 10 februari 1984

ISRAËL, VOLK VAN LIJDEN.
STAAN WIJ NIET TE SNEL KLAAR MET ONZE VERKLARINGEN?

BIJBELTEKST

Huizinga

Een broeder belde mij. Dat gebeurt vaker en in de regel verheug ik mij op en tijdens het gesprek. Het is niet goed dat de mens alleen zij. Ook dat is een bijbeltekst, volgens Gen. 2 : 18 een der eerste woorden die God met het oog op de eenzame Adam sprak. Er zou veel te zeggen zijn over het woord dat de mens onthult als een naar kontakten verlangend schepsel, en waarin God zich openbaart als een die zich om zo'n mens bekommert. Er er wat aan doet.

De broeder die mij belde is getrouwd, heeft kinderen, zelfs kleinkinderen en is dus rijk gezegend met medemensen die eenzaamheid kunnen opheffen. Hij zat met een tekst die sommigen hem van tijd tot tijd voor de voeten werpen. Wie kan zich verweren als dat geschut wordt opgesteld? Hij zei me dat hij het niet goed kon hebben dat men in gesprekken die over Joden handelen hem het woord voorhoudt: Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen. U kent die verschrikkelijke harde uitroep uit de geschiedenis van Jezus die door Pilatus wordt verhoord. Deze Romeinse goeverneur kan geen kant met Jezus uit. Hij kan dat wel maar hij durft niet. Hij wordt door de „hooggeplaatsten", de geestelijkheid van Israël voor 't blok gezet. Die hebben de scharen opgehitst tegen Jezus. Scharen zijn onbetrouwbaar. Ze zijn als was in de handen van doelbewuste leiders. Hoedt u voor de massa. En voor hun volksmenners. Waarschijnlijk begrijp ik de broeder. Ja, 100 of 200 Joden hebben dat vroeg in de morgen staan schreeuwen. Pilatus zegt: „Ik ben onschuldig aan zijn bloed...". Een paar uren eerder heeft een vertwijfelde man gejammerd: „Ik heb gezondigd, onschuldig bloed verraden!" Nu roept een opgestookte massa: „Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen". Er staat een leven op het spel. Het leven van de enige die volgens de verrader en de rechter geen schuld heeft. Aan wat ook.

De waanzinnige kreet wordt door sommigen geciteerd als ze een verklaring willen geven voor het leed dat de Joden overkwam, overkomt en naar alle waarschijnlijkheid zal overkomen. Mag je dat doen op grond van wat die morgen voor Pilatus' deur geschiedde? Indien dat zo is, dan betekent het dat de kreet van een paar honderd Joden door God zo serieus wordt opgenomen dat Auschwitz, Bergen-Belsen, Treblinka, Westerbork enzovoort, afgezien nog van alle progroms in vele eeuwen, er een gevolg van zijn. God is dermate vertoornd op dit volk dat Hij de Tien Geboden, waarin staat dat de naijverige God de ongerechtigheid der vaderen zal bezoeken aan de kinderen tot in de derde en vierde generatie, honderdvoudig overtreft.

Van gerechtigheid kan men dan toch niet spreken. Het wordt een strafekspeditie zonder einde.

Het lijden van dit volk is niet in het jaar 33 na Christus begonnen. Zolang het leeft lijdt het. In Egypte werden ze uitgebuit, stierven hun jongetjes in de Nijl. In Babylonië zaten ze aan de stromen en weenden. Waar de tien stammen gebleven zijn weten we niet precies. Wij zijn zelf getuige geweest van onbeschrijfelijk leed. Is het ook mogelijk dat Israël door alle eeuwen heen geleden heeft omdat het de bijzondere zorg van God genoot? Omdat het een bijzondere plaats innam in Gods werk in de geschiedenis? Het is gevaarlijk in deze wereld, die in wezen niet verandert of er nu een farao, een machthebber als Ahasveros, een Belsazar of Hitler op de troon zit, het is gevaarlijk God boven alles en allen te stellen en hem te dienen.

Daar waar het tweede volk Gods, de gemeente, in volkomen afhankelijkheid en gehoorzaamheid van de Heer leeft zal het spoedig als een gezelschap vreemdelingen gebrandmerkt worden: bijwoners, minderheden, staatsgevaarlijke idealisten. Het is niet eenvoudig als een uitverkorene van God te leven.

Die nu toch nog die Schriftwoorden die aan de orde zijn met het oog op de weg der Joden wil aanhalen, raad ik aan woorden van Jeremia te lezen: hoofdstuk 31 : 29 en 30. Nog uitgebreider beschrijft Ezechiël deze zaak. Hij gaat uit van dezelfde spreuk als Jeremia: De vaders hebben onrijpe druiven gegeten en de tanden der kinderen zijn stroef geworden. Ezechiël - en hij zegt dat het woord des Heren tot hem kwam - zet uiteen hoe groot ieders verantwoordelijkheid is. De zoon wordt niet gestraft voor de zonden van de vader (Ez. 18). De ziel die zondigt zal sterven. De kreet bij Pilatus' paleis was geen woord Gods maar een uiting van hoogmoed en wilde waanzin.

Intussen lijden, leden de Joden wel. Staatslieden en kerkvorsten, zo vaak vrienden, hebben daaraan grote schuld. Wat vitten wij dan op de Joden? Voortdurend veracht en misbruikt hebben ze een sterke zin ontwikkeld voor het zaken doen. Ze scherpten hun verstand in dialogen over godsdienstige, filosofische, politieke gedachten en blonken uit door hun scherpzinnigheid. Een klein volk, een grote invloed. Maar die jaloers zijn schelden graag. Wij kunnen geen blinde verering hebben voor de Joden. 't Zijn ook maar mensen.

„Les juifs", zei Voltaire, de verbeten bestrijder van de godsdienst, tegen Frederik de Grote, die hem had gevraagd naar een bewijs voor de waarheid van de godsdienst, „Les juifs". „De Joden"!

DEZE WEEK

Hoe groot is de betrokkenheid van gemeenteleden bij de gemeente?
Met een model om jezelf aan te spiegelen....

DE IDEALE GEMEENTE

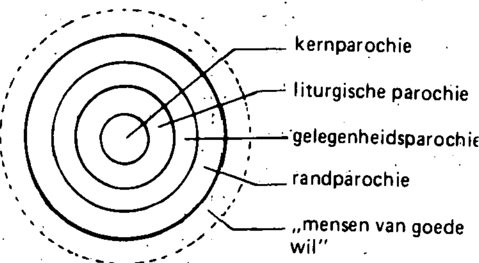
C. van Wier

Groeien als een koeienstaart
Dat moet jammergenoeg gezegd worden van de baptisten in Denemarken. Al gedurende vele jaren daalt ieder jaar het totaal aantal leden binnen de deense unie. In 1983 groeide het ledental naar beneden van 6252 naar 6228, ondanks een doopgetal van 92. Wie deze cijfers enigszins correct wil vergelijken met die van ons, moet zich even realiseren, dat de deense bevolking slechts 4 miljoen mensen telt.

„Elke baptist een evangelist"
De eindredacteur van het deense baptisten weekblad wijdde een artikel aan deze negatieve groei, die sommigen dreigt te ontmoedigen. Hij herinnert aan een der duitse pioniers van het baptisme, die in 1839 in Kopenhagen de eerste baptisten aldaar doopte: Johann Gerhard Oncken. We vermelden hier even, tussen haakjes, dat ook de echtgenote van dr Feisser, de grondlegger van het baptisme in ons land, door deze zelfde voorvechter gedoopt werd.
Oncken was een man met rijke talenten en overal waar hij werkte werd overvloedig geoogst. Dank zij zijn geweldige inzet schoot het baptisme wortel in vele europese landen, zelfs tot in Rusland. Ook de gemeente die hij stichtte in Hamburg, in 1834, groeide zeer snel. Toen iemand hem eens vroeg naar de oorzaak van deze snelle groei, moet Oncken hebben geantwoord: „Elke baptist is een evangelist"!....

„Das war einmal"
De deense redacteur meent nuchter te moeten constateren, dat de terugloop van de deense baptisten zeker te maken heeft met het feit dat het vuur, waarmee de baptisten van honderd jaar geleden vochten voor de zaak van Jezus Christus, vandaag nauwelijks meer wordt aangetroffen.
Veel gemeenteleden werken niet of nauwelijks mee in de verschillende takken van het gemeentelijk werk. Hun enige bijdrage ligt daarin, dat ze hun naam in het ledenregister hebben laten noteren....
Toch zijn er ook gelukkig nog velen die werkelijk hun best doen. Maar kun je deze inzet volledig rubriceren onder wat Oncken bedoelde met „Elke baptist een evangelist"? Dat is een vraag die eens ernstig besproken zou moeten worden, volgens de deense schrijver.

Een gemeente met cirkels
Het bovenstaande verhaal over onze deense geloofsgenoten bracht mij bij wat ik las over een onderzoek binnen de katholieke kerk in Nederland, of correcter gezegd: binnen het bisdom Groningen, waaronder vallen, de drie noordelijke provincies en de Noordoost polder. Het onderzoek betrof de mate van betrokkenheid bij de parochie en haar geestelijke facetten. Om een en ander wat overzichtelijk te maken, ontwierp men een parochie-model, bestaande uit een aantal concentrische cirkels, die aanduiden hoe intens bepaalde groepen van gelovigen bij hun parochie betrokken zijn.

U ziet dat model hier afgebeeld. Wanneer u nu het woord parochie vervangen wilt door gemeente, een woord dat ons beter ligt, dan zal er allicht iets in deze omschrijving zitten waarmee wij ons voordeel kunnen doen. Immers, wij hebben weinig vrijmoedigheid om te beweren dat Onckens historische uitspraak onder ons nog uitermate actueel is. Ook onder ons bestaan gemeenten met cirkels.

Kerngemeente
In het onderzoek van de katholieke kerk wordt de „kernparochie" omschreven als bestaande uit diegenen, die niet alleen trouw deelnemen aan de liturgieviering (kerkdiensten), maar die zich ook veelvuldig engageren en daardoor het leven van de plaatselijke geloofsgemeenschap dragen en mogelijk maken.
Dit klinkt ons, neem ik aan, beslist niet als (kerk)latijn in de oren. Zo'n gemeente zouden wij graag van de onze willen maken! En wanneer u dat ook zou willen, is de kans reëel, dat men u tot die kerngemeente wil rekenen.

Liturgische gemeente
Deze wordt gevormd door het aantal gelovigen dat weliswaar de liturgieviering in het weekend regelmatig bijwoont, maar dat zich verder op geen enkele wijze laat betrekken bij wat de kerk doet vanuit haar opdracht. De gemeente van de kerkgangers! De gemeente die alleen op zondag bestaat, áls ze tenminste werkelijk bestaat.

Gelegenheidsgemeente
Tot deze parochie rekent men hen, die in de weekends normaal nooit worden gezien. Bij de „scharniermomenten" van het leven (geboorte-huwelijk-dood) of op de kerkelijke feestdagen vertonen zij hun aangezicht in de diensten van de kerk. Ze komen niet vaak, wel regelmatig: op de eerste kerstdag, eens in het jaar!

De randgemeente
Hiertoe worden gerekend degenen die niet aan het kerkelijk leven deelnemen, zonder dat zij zich als „niet-gelovigen" beschouwen. Met deze randgemeente zijn de grenzen van de kerkelijkheid bereikt.

Mensen van goede wil...
Waarschijnlijk doelt men daarmee op die grote schare, rondom de kerk, die niet vijandig van instelling is, maar zeker ook niet belangstellend. Voor hen hoeft het allemaal niet meer.

Waar zit ik zelf?
Gezien het feit, dat althans iets van de hierboven omschreven verschijnselen ook wel bij ons gesignaleerd zou kunnen worden, bestaat allicht de verzoeking om andere gemeenteleden in een van die cirkelgemeenten te gaan inlijven. Ik denk, dat we daar maar beter niet aan kunnen beginnen. Verstandiger zal het zijn om onszelf af te vragen: Waar zit ik zelf? In welke mate ben ik bruikbaar om van Christus' gemeente één grote „kerngemeente" te maken? Of: In hoeverre ben ik er schuldig aan dat er van onze gemeente niet meer uitgaat dan momenteel het geval is?

De ideale gemeente
Over zo'n gemeente kunnen de opvattingen nogal uiteenlopen. De een legt vaak de nadruk op andere facetten dan de ander. Gezien de uitspraak van Oncken, achtte hij blijkbaar de evangelistische instelling van de leden van fundamenteel belang. Daar zijn velen het vandaag niet mee eens, aangezien zij van mening zijn, dat door zo'n instelling het betrokken zijn bij de wereld en zijn nood te veel op de achtergrond komt.
Is dat juist? Zouden we niet moeten stellen, dat een ware evangelist Jezus Christus in al zijn volheid aan de wereld presenteert? Het evangelie is immers de boodschap aangaande die Jezus, die in de wereld kwam om zondaren te behouden (Luc. 19 : 10), maar die ons ook leerde bidden om ons dagelijks brood; die opkwam voor de onderdrukten en gediscrimineerden en huichelaars de waarheid zei.

In een gemeente van werkelijke evangelisten zal de liefde van Christus op alle fronten overheersen en zondaren aantrekken, vanwege de warmte en barmhartigheid waar geen mens zonder leven kan.
Straalt die liefde van mij uit?

Ds F. J. VISSCHER WEER THUIS

Van br F. J. Visscher te Krommenie ontvingen wij bericht dat hij uit het ziekenhuis ontslagen is.
Wij wensen hem van harte een verdere beterschap toe.

VERTROUWEN WE ELKAAR?

De interkerkelijke Gezinsweekkommissie gaf in 1976 een boekje uit met de titel: Als je mekaar niet meer vertrouwen kan, waar blijf je dan? Arend van Dam tekende een prachtige voorplaat: Een man en een vrouw zitten met hun ellebogen op het met hartjes versierde tafelkleed naar elkaar te loeren door een levensgroot sleutelgat, dat ze allebei voor hun gezicht houden. Twee nijdassen van honden met vervaarlijke kaken rukken aan de touwen, waarmee ze aan de tafelpoten zijn vastgebonden, de een aan de kant van de man, de ander bij de vrouw. Wantrouwen ten voeten uit.

God kunnen wij vertrouwen, maar de mensen?
In hoeverre kun je vertrouwen hebben in elkaar? Kun je wel één mens vertrouwen? De ervaringen die je in het leven opdoet zijn niet bepaald bevorderlijk om vertrouwen in je medemensen aan te kweken. Hoe vaak is je niet iets beloofd dat je nooit ontvangen hebt? Moeten we niet wantrouwend zijn, omdat er zoveel gezegd wordt dat achteraf een verkeerde voorstelling van zaken bleek te zijn? Een bekende ex-minister heeft dan toch maar kortgeleden toegegeven dat hij wist dat de Oosterscheldedam veel meer ging kosten dan er voorgerekend werd. Wie gelooft er nu nog in de uitspraken van bewindslieden?
Goedgelovigheid heeft menigeen van zijn geld en bezit afgeholpen. Nee, dan is wantrouwen een betere bewaker van je geld en goed dan vertrouwen in je medemensen. We leren in de praktijk om achterdochtig te zijn en niet te snel te geloven in mooie woorden. En mogelijk wordt het ons ook wel geleerd om overal wat achter te zoeken en te veronderstellen dat er achter de woorden en daden van een ander wel onzuivere en duistere motieven zullen zitten.

Maakt het leven ons niet wantrouwend?

Het wordt een soort tweede natuur. Betrappen we ons er soms niet op dat we op de duur al bij voorbaat iets verkeerd bij een ander veronderstellen? We hebben een afspraak gemaakt, dat iemand ons komt helpen, en hij komt niet opdagen. Reaktie: Zie je wel, weer zo een van veel beloven en weinig geven. Kun je ook al weer niet van op aan. Twee dagen later horen we dat hij door een ongeluk in het ziekenhuis terecht kwam. Maar die mogelijkheid kwam niet bij ons op... Zo gaat het wantrouwen ons in het bloed zitten. We houden elkaar nauwkeurig in de gaten, zelfs in de gemeente. Iemand die wat erg aktief is, is er zeker op uit om ouderling te worden. Wat de raad doet wordt met argusogen bekeken. Beslissingen van de raad worden om en om gekeerd om te zien of er wel zuivere bedoelingen achter zitten. Als iemand bedankt voor een vereniging zal dat wel zijn omdat hij daar zijn zin niet kon krijgen.

Kritisch zijn is gewenst
Toezien op elkaar is zeker geen onbijbelse gedachte. Het is zelfs opdracht om elkaar er op te wijzen als iemand op het verkeerde spoor is. Vermaning in die zin is geboden, doch altijd met de achtergrond om de ontspoorde weer in het spoor van de Heer te krijgen.
Het wordt de gemeente in Thyatira verweten dat zij niet kritisch genoeg geweest is in het beoordelen van een dienende zuster in de gemeente. Zuster Izebel bleek een valse profetes te zijn, en de gemeente had haar haar gang maar laten gaan. Dat wordt de gemeente aangerekend. We zullen inderdaad moeten beoordelen wat mensen zeggen, leren en in praktijk brengen. Niet alles waarop het stempel „Zo zegt de Here" gezet is, is ook afkomstig van de Heer. De Here Jezus waarschuwt voor de valse profeten, die de gemeente in verwarring brengen. Bonhoeffer schrijft daarover in zijn boek „Navolging": „Nu zou een dergelijke aankondiging van Jezus de zijnen tot grote angst kunnen brengen. Wie kent de ander? Wie weet of achter de christelijke schijn niet de leugen schuilt en de verleiding loert. Er zou een diep wantrouwen, een argwanend gadeslaan en een angstige zucht tot oordelen in de gemeente kunnen komen. Er zou een liefdeloos veroordelen van elke broeder die in de zonde vervalt, op dit woord van Jezus kunnen binnendringen. Maar Jezus bevrijdt de zijnen van dit wantrouwen, dat de gemeente zou moeten verscheuren. Hij zegt: de slechte boom brengt slechte vruchten voort. Hij moet zich vanzelf te zijner tijd laten kennen. Wij behoeven niemand in het hart te zien. Wij moeten wachten tot de boom zijn vruchten voortbrengt. Aan de vrucht onderscheidt ge te zijner tijd de bomen".
Ontegenzeggelijk zijn er mensen die de gave gegeven is van het onderscheiden der geesten, zodat zij al spoedig door hebben wat zij voor zich hebben. Toch zullen ook zij de eerste vruchten moeten afwachten...

Liefde en wantrouwen gaan niet samen
Moeten we elkaar bekijken vanuit de stelling dat de ander wel verkeerde bedoelingen in 't zin zal hebben. Mag dat zelfs? Mag je in het huwelijk en in het leven van de gemeente zo tegenover elkaar staan? Dan kom je terecht in de sfeer van angst, waarover Bonhoeffer schrijft. In de grauwe sfeer van bewaking, zoals die in landen met een diktatoriaal regime zo vaak het geval is. De ander is bij voorbaat verdacht, en als er niets verkeerds aan het licht komt valt het mee.
Zo kun je als kinderen van God niet met elkaar omgaan, want dan is er geen liefde.

Liefde heeft immers vertrouwen in zich. Als je iemand liefhebt, vertrouw je hem of haar. Dan veronderstel je geen kwade opzet of slechte bedoelingen achter de woorden en daden van de ander.
Van de liefde wordt gezegd: Alles bedekt zij, alles gelooft zij, alles hopt zij, alles verdraagt zij. Dat geloven is dus geloven in de oprechte en zuivere bedoelingen van de ander, die je liefhebt. Als dat geloof er niet is, is er ook geen ware liefde.

Ik wil graag dat ze mij vertrouwen

Wij bespraken in een bijbelbespreking eens Mattheüs 7 : 12. Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus. Populair gezegd: Doe aan de mensen wat je wilt dat ze aan jou zullen doen. De deelnemers schreven op wat ze voor zichzelf graag wensten. Eén antwoord trof me: Ik wil graag dat de mensen mij vertrouwen.
Er is niets zo erg als niet vertrouwd te worden. Maar die ander heeft evenveel recht op mijn vertrouwen als ik op het zijne. Daarbij blijft dat elk mens feilbaar is, fouten kan maken, dingen kan vergeten en daardoor beloften niet nakomen. Maar het maakt een groot verschil of wij daar boze opzet achter vermoeden, of oog hebben voor de menselijke zwakheden.
Overigens behoeft vertrouwen nog niet in te houden dat ik die ander ook deelgenot maak van alles wat ik denk, beleef en voel. Wij kunnen onszelf lang niet aan iedereen toevertrouwen. Vertrouwen hoeft nog geen toevertrouwen in te houden.

God schenkt ons zijn vertrouwen
Wij staan voor het ongehoorde feit dat God ons zo liefheeft, dat Hij ons vertrouwt...
Immers: Hij legt zonder aarzelen zijn heilig evangelie in onze menselijke handen. Dat evangelie waarvan het wel of wee van de hele mensheid afhankelijk is. Zoals Hij eenmaal in vol vertrouwen zijn eigen Zoon naar deze aarde zond om zijn verlossing te verkondigen, zo zendt Hij nu al zijn kinderen uit in zijn dienst. Hij vertrouwt er op dat wij zijn blijde nieuws ook door zullen geven om zo zijn uitgestoken hand naar de wereld te zijn. Hij draagt het ons op om voor elkaar te zorgen. Dat vertrouwen heeft Hij in ons; kan Hij hebben, want Hij schonk ons zijn eigen Geest.
Doch vertrouwen, dat je geschonken wordt, is een zeer kostbaar iets, dat zorgvuldig bewaakt en bewaard moet worden. Als iemand, hetzij God, hetzij een mens, je zijn vertrouwen schenkt, is dat een groot blijk van liefde. Daar moet je uiterst voorzichtig mee omgaan opdat dat vertrouwen niet geschonden wordt.
Er wordt veel gesproken over vrede. Helaas te eenzijdig: vrede als afwezigheid van oorlog en van bedreigende wapens. Want vrede is veel meer en begint aan de andere kant. Het begint bij vertrouwen hebben en vertrouwen kunnen hebben in elkaar. Vertrouwen gegroeid uit de liefde.
Daarom is vertrouwen een essentieel onderdeel van de vrede, de shalom.

H. G. de Winkel

RENDERLOO REÜNIE

Nu het nog kan...

Het is fijn te ervaren, dat nog velen kunnen en willen komen op 24 maart a.s.
Wij danken u allen voor de vele enthousiaste reacties, en we gaan door.

De gelegenheid waar de reünie wordt gehouden, is definitief besproken, ligt tussen Epe en Heerde en is bereikbaar met openbaar vervoer. De afstand tot Rendeloo bedraagt ongeveer 2 km.

Het is jammer dat deze reünie samenvalt met de verlengde Algemene Vergadering van de Unie. Om deze reden hebben we de aanvangstijd op 12.30 uur en het einde op 18.30 uur gesteld, waarna best nog wat nagepraat kan worden. Zo kunnen ook A.V.-gangers nog een paar uur aanwezig zijn.

Het programma is nog niet helemaal vastgesteld, maar er is veel ruimte voor onderling contact. Ook is er (beperkte) mogelijkheid voor korte bijdragen aan het programma.

Wij hebben een paar vragen aan u:

- Wie kan ons helpen aan grote NBJB-vlaggen.
- Voor een fototentoonstelling zoeken we foto's uit die tijd. Heeft u nog kamp- of Renderloo foto's, wilt u ze dan opsturen, met naam, adres en jaar op de achterzijde. We sturen ze na de reünie terug.
- Luit Siesling heeft lang geleden zijn foto's naar iemand opgestuurd, weet een van u misschien, waar deze zijn gebleven?
- Om het herkennen wat gemakkelijker te maken, willen wij naamplaatjes verstrekken. Wilt u ons laten weten of u ook uw voornaam, en voor gehuwde dames eventueel alleen de eigen naam, op het plaatje wilt hebben.
- Mocht u een bijdrage aan het programma hebben, laat u ons dat van te voren weten.

Hoewel Luit en Ant gastheer en gastvrouw zijn, vindt de commissie het niet juist, dat zij ook nog de organisatiekosten betalen.
Deze zijn begroot op *f* 4,75 per persoon. Door dit bedrag, voor 10 maart over te maken naar onderstaand adres, bevestigt u de eerste aanmelding.

Vermeldt u wel „Renderloo Reünie" op de overschrijving. Misschien kunnen de namen die u op het naamplaatje wilt hebben er ook nog bij.

Begin maart informeren wij over het programma, de plaats en hoe er te komen. Voor vragen, suggesties enz. kunt u schrijven of telefoneren naar het contactadres van de commissie: Benno C. Benne, Kerspel 68, 1161 BP Zwanenburg. Tel. 02907-3080. Postgiro: 10 64 35.
Met hartelijke groeten,

de commissie

THEMANUMMER

Het nummer van 17 februari verschijnt als themanummer over Rentmeesterschap

DE KORTSTE PREEK TER WERELD...

Als er in die dagen al een Guinness' Book of Record was geweest, zou hij er vast een plaatsje in gekregen hebben, deze medewerker van de Here God.
Nou ja... medewerker is wat al te veel gezegd, want als er één is die hardnekkig alleen maar tegenwerkte dan is het onze vriend Jona wel.

Vorige week gaf ik u de adembenemende lofprijzing van Gregorius van Nazianze door.
Jona - dat is wel duidelijk - heeft nog nooit op die manier aan God gedacht. Voor hem was de Here God zo dichtbij dat je van Hem weg kon lopen.
En wat nu zo heel bijzonder is: de Here God accepteert het blijkbaar helemaal dat Jona zò over Hem denkt. Hij gaat met Jona om als een vader met een weerbarstig kind, dat alleen met veel liefde en geduld plus een dosis standvastigheid gehanteerd kan worden.

Niet goedschiks, dan maar kwaadschiks, zou je kunnen zeggen ten aanzien van de manier waarop Jona toch belandt op de plaats waar God hem hebben wil.

Jona's preek

Dan steekt Jona van wal. Nou, als er nu ooit een gelegenheid geboden werd aan een evangelist om alle registers open te trekken dan is het toch daar wel. De méér dan honderdduizend inwoners van de grote stad Ninevé leefden er maar op los. Ze erkenden God noch gebod, maar de Here had hen wel degelijk in de gaten en Hij stuurde Jona erheen om ze tot andere gedachten te brengen. Dat had me een preek kunnen worden, die klonk als een klok!

„Nog veertig dagen en Ninevé wordt ondersteboven gekeerd!"

Ik hoor het hem zeggen en ik stel me voor dat de mensen elkaar eens hebben aangekeken en hun schouders opgehaald. Of ze hebben Jona voor gek versleten. Logisch toch? Ja, logisch wel, en daarom helemaal mis.
Als je op zoek gaat naar logica kun je beter een ander boek lezen dan de bijbel.

„En de mannen van Ninevé geloofden God en riepen een vasten uit en bekleedden zich, van groot tot klein, met rouwgewaden. Toen het woord de koning van Ninevé bereikte, stond hij op van zijn troon, legde zijn opperkleed af, trok een rouwgewaad aan en zette zich neder in de as. En men riep uit en zeide in Ninevé op bevel van de koning en van zijn groten: Mens en dier, runderen en schapen mogen niets nuttigen, niet grazen en geen water drinken. Zij moeten gehuld zijn in rouwgewaden, mens en dier, en met kracht tot God roepen en zich bekeren, een ieder van zijn boze weg, en van het onrecht dat aan hun handen kleeft. Wie weet, God mocht zich omkeren en berouw krijgen en zijn brandende toorn laten varen, zodat wij niet te gronde gaan".

Een schitterend stukje vertelkunst overigens. De verve en de overdrijving zijn typisch joods. Met de waarheid nam men het niet zo nauw, als het verhaal maar goed was. Is het dan een leugen, een onjuist verhaal? Nee, ook niet.
De verteller wil duidelijk maken dat men oprecht berouw had en wel alles in het werk wilde stellen om dat tot uitdrukking te brengen. Vandaar de schapen en de runderen, die al vastende, zich in rouwgewaden dienden te hullen!

Ja, op ons nuchtere hollandse verstand komt het tamelijk overdreven over.

Maar het heeft wel resultaat, want:

„Toen God zag wat zij deden, hoe zij zich bekeerden van hun boze weg, berouwde het God over het kwaad dat Hij gedreigd had hun te zullen aandoen, en Hij deed het niet".
En daar is niets overdrevens bij, want zò is God, zo kennen wij Hem ook. Als de God, die straffen moet en het niet doet, omdat Hij liefde is.....

Ans Lindenborn

VAN DEZE KANT BEKEKEN

SPIEGELTJE, SPIEGELTJE....

Ten behoeve van de huishouding stond ik in de keuken iets te doen en, zoals eerder geconstateerd, is dat een uitnemende gelegenheid om over dingen na te denken. Gaat van schoenmakers, die zich overigens wel bij hun leest houden, niet het gerucht dat het filosofen zijn? Ik zag vogels. Nee, niet vliegen. Enige keren per dag doet een aantal van hen ons aan voor hun dagelijks brood en bad. In de zomer is het m.i. niet nodig dat wij voor hen zorgen maar je denkt aan Matt. 6 : 26. Niet dat aan ons die taak is gedelegeerd maar waarom zul je die niet waarnemen. Terwijl ik werkte streken ze neer voor 't ontbijt. Wat stellen sommigen zich toch aan dacht ik. Het grauw der mussen stortte zich vol vreugde op de kruimels, een andere soort bezag de maaltijd op afstand, keek keurend naar het aangebodene, roofde een brokje en verdween er haastig mee onder struikgewas. Ze hadden het niet zo voorzien op het gedrag der tsjilpers. Ik zal op dit pad niet verder gaan want ik vermenselijk hun gedragingen en dat gaat te ver. Alhoewel.... als je ziet hoe ze elkaar soms het brood niet gunnen zit je toch al gauw in de hoek van: net mensen. Zoiets kun je ook omdraaien en van mensen zeggen: net dieren.

Waar de brug lag naar het volgende weet ik niet meer zeker maar opeens zat ik midden in de ijdelheid. Niet de ijdelheid uit het boek Prediker, maar de zucht van de mens om op te vallen. Misschien zat er een vogel wat ekstra lang in het bad, bespatte de hele omgeving en zat zich daarna uitgebreid te versieren. Net een mens. Nietwaar, we willen gezien kunnen worden. Men kan ons niet dieper krenken dan te doen alsof we er helemaal niet zijn. Dan voelen we ons vernederd.

Het zal u ook wel eens opgevallen zijn dat als er bij een vergadering van belangrijke (?) personen ook televisiemensen met hun geschut rondslepen, hoe deze zwaarwichtige figuren heel onopvallend even opkijken als het alziend oog van de kamera voorbij glijdt. Niet alleen kinderen hossen en springen en trekken rare gezichten als een tv-man in de buurt is. Zie de opdringende supporters als hun held geïnterviewd wordt. Bijna elk mens heeft het in zich: Ik ben er ook nog! Zie je me wel?

Er woont aan deze lange straat een mevrouw. Ze werkt, veronderstel ik, op een kantoor in de stad. Leeftijd? vermoedelijk tussen 35 en 45. Maar er lopen in deze stad geen vijf vrouwen rond die zich voortbewegen zoals deze. Zo zelfbewust. Er zijn ook geen tien die zich zo kleden als deze. Uiterst elegant en elke dag precies aangepast aan het weerbericht. Maar het loont kennelijk want ze trekt de aandacht van mannen zowel als vrouwen. Dat is het toch, beste lezer(es) wat wij ook begeren, ieder op zijn wijs. Ik heb de stem van deze vrouw nooit gehoord, weet ook niet of ze veel verstand heeft, maar ze wordt gezien: een heilig ideaal.

Ik ken uw gedachten. U denkt: man, dat is toch alleen maar de verpakking. U hebt gelijk en we zullen ons niet om de tuin laten leiden. De reklame moge boeiend zijn, het gaat om de waar. Verlaten we dit werelds terrein. Zo zijn ze nou eenmaal, die vogels en die mensen. Maar we hebben wel met mensen te maken. En hier moge blijken hoe hardnekkig ons probleem is. Hoe menselijk we zijn. In feite heb ik maar een miniem stukje van ons leven aangeduid: het onbedwingbaar verlangen op te vallen, erkend te worden, aandacht te trekken. In het zangkoor willen we op de eerste rij staan, in het orkest de eerste viool spelen, in de vergadering op de beste stoel zitten, op de straat gegroet te worden. God zij dank, niet ieder vecht krampachtig toch maar gehoord en gezien te worden. De bescheiden lelietjes van dalen, groeiend op schaduwrijke gronden, zijn mooi om te zien en de geur die ze verspreiden is heerlijk. De nachtegaal is een grauwe vogel die als de zon ons in het donker verlaat zo gaat zingen dat het vallen van de nacht niet wordt opgemerkt. Zo zijn er broeders en zusters die licht verspreiden en de warmte van de Heer, die zachtmoedig en nederig van hart was.

Paulus was niet getrouwd. Petrus wel en hij schrijft met name aan vrouwen wier mannen nog niet gehoorzaam zijn geworden aan het Woord: Zoek uw schoonheid niet in uiterlijke dingen zoals kunstige kapsels, gouden sieraden en allerlei kleren, maar veeleer in de innerlijke hoedanigheden van het hart... Wat hij vrouwen schreef is ook goed voor ons als mannen.

Willem de Mérode zegt in zijn gedicht over de prachtige pauw: „Maar eenmaal zal een einde zijn aan losse tooi en loze schijn" en zegt dan ook nog van zichzelf: „Maar ik verbruikte dwaas de kracht en ziel tot scheller dracht en sprong trots in de toverkring van vleiende bewondering".

Jezus zei: „Hoe kunt gij tot geloof komen, gij, die eer van elkander behoeft en de eer die van God komt, niet zoekt?"

Huizinga

DRS HETTY DE WINKEL

Dinsdag 31 januari legde zr Hetty de Winkel het doctoraal examen in de theologie af aan de rijksuniversiteit te Utrecht. Haar hoofdvak was het Oude Testament en zij verwierf het predikaat „met veel genoegen".

Zij is de derde oud-leerling van „De Vinkenhof" en de eerste baptisten vrouw in onze geschiedenis die het doctoraal examen in de theologie aflegt.

Zr De Winkel is ook buiten de kring van het seminarium geen onbekende. Zij heeft in gemeentelijk en landelijk werk een groot en gewaardeerd aandeel. Zij doceert Oude Testament aan de tweede weg-opleiding op „De Vinkenhof".

Wij zijn dankbaar voor hetgeen ons in haar is geschonken.

J. Reiling

BERICHT VAN DE ECU

Met blijdschap kunnen wij u mededelen dat broeder R. Reiling na een maandenlange ziekteperiode, zijn werkzaamheden in dienst van de Uniegemeenschap weer grotendeels kan hervatten.

Uiteraard zijn we zeer dankbaar voor dit herstel, allereerst voor hemzelf en zijn vrouw, doch ook voor de ECU en het landelijk evangelisatiewerk. Laten we bidden dat onze broeder spoedig weer optimaal zal kunnen functioneren in gezin en arbeid.

Bij het hervatten van zijn werkzaamheden zal broeder Reiling allereerst aandacht besteden aan de voorbereidingen van de gewestelijke ontmoetingsdagen voor de evangelisatiecommissies, aan het Werkboek voor Gemeente en Evangelisatie en aan de voorbereidingen voor de conferentie in Dalfsen op 24, 25 en 26 september 1984.

Daarnaast is hij weer bereikbaar om advies te verlenen inzake het evangelisatiewerk in de gemeenten. Zijn adres is:

Ds R. Reiling
Pr. W. Alexanderpark 173
3905 CE Veenendaal
Tel. 08385-27355

We wensen broeder Reiling en ook u allen sterkte toe en Gods rijke zegen in Zijn dienst.

Namens de Evangelisatie Commissie der Unie,

R. A. Kos-Servaas

„UIT HET UNIEBUREAU"

Overzicht van de bijdragen van de gemeenten over 1983

	ECU	CvdO	UZC	NBJB	UBS	Totaal 1983	Totaal 1982
164 Alblasserdam	1400,—	1600,—	2500,—	480,—	240,—	6220,—	5830,—
98 Alkmaar	1395,20	1113,55	2608,45	—,—	155,—	5272,20	5477,47
200 Almelo-Ger. straat	2737,55	3518,80	4375,41	711,30	446,30	11789,36	7152,18
101 Almelo-Nieuwstraat	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	153,30
88 Alphen a.d. Rijn	—,—	86,35	121,80	108,30	—,—	316,45	301,90
61 Amsterdam-Centrum	576,—	541,25	811,05	90,40	107,45	2126,15	2602,75
49 Amsterdam-Noord	482,—	524,—	817,—	113,—	74,—	2010,—	2363,—
69 Amsterdam-West	571,53	464,11	526,58	—,—	79,30	1641,52	2300,36
219 Apeldoorn	1585,34	2074,95	2758,45	263,20	—,—	6681,94	9365,42
358 Arnhem	5105,81	4869,91	8469,63	1561,22	1389,90	21396,47	18326,01
64 Assen	625,28	686,08	1059,84	183,68	127,20	2682,08	2360,30
59 Borne	127,50	199,50	937,95	100,55	62,80	1428,30	1552,60
70 Coevorden	500,—	500,—	935,35	140,—	60,—	2135,35	2367,65
371 Delfzijl	3624,67	3940,02	6143,76	1064,77	75,—	14848,22	15342,35
117 Deventer	964,40	734,30	2271,20	259,65	117,20	4346,75	4691,83
85 Doetinchem	898,41	945,70	1907,60	283,95	137,25	4172,91	3826,52
57 Dokkum	565,—	610,—	1002.05	165,—	90,—	2432,05	2309,60
200 Dordrecht	1770,78	1924,86	3001,44	520,17	282,75	7500,—	7268,—
131 Drachten-Elim	1280,—	1720,90	2552,95	436,75	346,—	6336,60	5684,24
145 Ede	1416,65	1539,90	2672,50	416,15	226,20	6271,40	4912,75
350 Eindhoven	1795,80	1269,55	2673,95	—,—	349,05	6088,35	7765,27
63 Emmeloord	572,15	682,70	1140,40	—,—	107,05	2502,30	2429,51
703 Emmen	6900,—	7500,—	11700,—	2040,—	1100,—	29240,—	27585,—
167 Emmercompascuum	1341,40	1120,—	2421,35	—,—	—,—	4882,75	2511,75
272 Enschede	2349,10	2401,92	3804,20	662,75	260,65	9478,62	9494,23
125 2e Exloërmond	750,—	750,—	2000,—	250,—	—,—	3750,—	2600,—
43 Foxhol	560,20	617,20	1071,85	—,—	—,—	2249,25	161,25
287 's-Gravenhage	3100,—	3400,—	5300,—	1000,—	700,—	13500,—	14800,—
338 Groningen-Noord	3302,25	3589,56	5697,28	970,07	527,28	14086,44	13358,60
219 Groningen-Zuid	214,70	511,15	—,—	194,55	255,10	1175,50	5601,84
127 Haarlem	977,60	1026,60	1428,20	469,20	—,—	3901,60	5082,45
167 Harderwijk	1501,86	1508,10	1816,50	—,—	129,80	4956,26	5710,17
175 Harlingen	1682,30	1721,20	2841,95	784,60	226,30	7256,35	6897,31
74 Haulerwijk	838,40	804,20	1799,90	275,15	240,86	3958,51	4400,—
62 Heemskerk	692,55	660,85	1154,90	233,25	254,80	2996,35	3503,91
103 Heerenveen	542,55	808,75	905,95	559,50	125,10	2941,85	4203,60
116 Den Helder	1140,28	1240,04	2127,17	335,24	174,—	5016,73	5688,39
400 Hengelo	3378,85	2920,88	4468,35	710,—	628,10	12106,18	15090,84
304 Hoogeveen	3000,—	3300,—	5100,—	900,—	500,—	12800,—	10900,—
364 Hoogezand	3580,12	3941,16	6071,52	1055,60	571,48	15219,88	14600,96
41 Klazienaveen	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	1000,—
71 Kollumerzwaag	477,15	641,35	904,35	124,35	—,—	2147,20	2000,—
38 Krommenie	520,85	484,—	576,35	—,—	48,10	1629,30	1431,90
265 Leeuwarden	1601,75	1466,60	5178,10	415,90	62,05	8724,40	5803,90
146 Leiden	1877,21	870,61	2277,72	—,—	270,55	5296,09	796,20
25 Maassluis	—,—	—,—	450,—	—,—	—,—	450,—	300,—
32 Makkum	150,—	150,—	200,—	—,—	—,—	500,—	963,75
166 Muntendam	533,40	285,35	1257,86	—,—	174,15	2250,76	1947,50
297 Musselkanaal	1947,75	1104,20	5320,35	194,85	—,—	8567,15	7629,38
88 Nieuw Buinen	520,—	550,—	3161,—	—,—	—,—	4231,—	1502,—
85 Nieuwe Pekela	—,—	—,—	496,—	—,—	—,—	496,—	1502,30
119 Nieuw Weerdinge	621,70	551,65	1800,—	—,—	—,—	2973,35	3123,50
149 Noordbergum	960,30	815,35	2129,75	164,80	—,—	4070,20	5361,42
98 Pernis	600,—	200,—	400,—	300,—	400,—	1900,—	1500,—
107 Rotterdam-Centrum	554,90	560,25	1379,05	255,50	—,—	2749,70	2394,10
128 Rotterdam-Zuid	1240,09	1348,74	2137,08	322,21	200,—	5248,12	5417,74
28 Scheveningen	150,—	150,—	200,—	25,—	50,—	575,—	575,—
53 Siddeburen	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
57 Sittard	457,—	524,—	931,50	146,—	80,—	2138,50	2100,—
342 Sneek	3315,—	3605,—	6620,—	975,—	480,—	14995,—	13665,—
42 Spijkenisse	350,—	350,—	700,—	—,—	—,—	1400,—	1190,34
188 Stadskanaal-Noord	1600,—	1600,—	—,—	275,—	—,—	3475,—	5600,—
248 Stadskanaal-Zuid	2403,—	2755,44	4165,20	766,29	400,50	10490,43	10500,—
69 Stavoren	385,—	365,—	655,—	50,—	70,—	1525,—	1625,—
45 Steenwijk	106,15	143,10	680,30	82,75	—,—	1012,30	1694,51
139 Ter Apel	—,—	—,—	1425,—	—,—	—,—	1425,—	3850,—
149 Treebeek	556,—	285,—	3013,—	173,—	—,—	4027,—	6974,—
216 Utrecht-Centrum	1500,—	2000,—	2500,—	650,—	100,—	6750,—	9550,—
152 Utrecht-Noord	826,36	898,26	1400,68	242,75	131,95	3500,—	6413,20
43 Valthermond	—,—	—,—	600,—	—,—	—,—	600,—	839,85
198 Veendam	1500,—	1500,—	3200,—	600,—	200,—	7000,—	7000,—
151 Vriescheloo	1184,56	83,62	250,86	250,86	—,—	1769,90	1490,80
186 Vroomshoop	1247,—	1765,—	3463,30	555,—	—,—	7030,30	8213,—
145 Westerhaar	1000,—	1000,—	2300,—	83,90	114,55	4498,45	4604,76
220 Winschoten	2160,—	2340,—	3648,—	624,—	335,38	9107,38	8604,48
65 Workum	320,—	150,—	—,—	—,—	—,—	470,—	1763,50
180 IJmuiden	1730,47	1381,40	820,35	—,—	—,—	3932,22	4558,71
28 Zuidlaren	41,50	39,60	239,55	43,85	—,—	364,50	320,23
93 Zutphen	408,50	611,30	319,15	—,—	207,65	1546,60	3148,30
213 Zwolle	2093,80	2376,96	3583,60	607,04	660,80	9322,20	8148,30
Goes	347,95	140,05	255,10	—,—	—,—	743,10	
Lelystad	43,—	41,—	59,50	—,—	30,55	174,05	
	99176,62	100500,87	177694,18	25266,05	14182,15	416819,87	421683,96

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

JEUGDLEIDERS CONFERENTIE VAN DE EUROPESE BAPTISTEN FEDERATIE

Ieder jaar in de derde week van januari, komen de jeugdleiders uit diverse landen van Europa een week bijelkaar.
Deze keer waren we in Hamburg, omdat de EBF conferentie hier in augustus zal worden gehouden.
Er waren vertegenwoordigers uit vijftien verschillende landen, t.w.: Oostenrijk, DDR, Denemarken, W. Duitsland, Engeland, Hongarije, Italië, Noorwegen, Polen, Portugal, Rusland, Joegoslavië, Wales, Zwitserland en Nederland. Ons land werd vertegenwoordigd door de beide jeugdconsulenten Piet Brongers en Piet Stellinga en Bertha Pots-v. d. Veen namens de werkgroep van de LZC.
Het thema van de conferentie was: „Houdt u vast aan de overleveringen" 2 Thes. 2 : 15. Dit werd uitgewerkt in vier lessen. We zijn o.a. teruggegaan naar het ontstaan van het Baptisme, met het doel om te ontdekken of de manier waarop vroeger het evangelie aan de mensen werd door gegeven, ook de juiste manier is voor deze tijd. Wij willen graag, dat de jeugd zich voelt aangesproken door het evangelie en zich thuis voelt in onze gemeenten. Het woord van God is het levende water. Water, dat moet stromen. Zo gauw het stilstaat bederft het. Wij moeten het levend water dus doorgeven. Houden we teveel vast aan de traditionele vormen, dan bestaat het gevaar dat we geen levend water hebben door te geven, maar een klomp ijs. We waren ook bijelkaar om uit te zoeken hoe christenen uit landen met verschillende culturen, mogelijkheden en behoeften elkaar kunnen helpen. De mensen uit W. Europa hebben heel andere problemen, dan de mensen uit O. Europa. Wij hebben mensen, materialen en de mogelijkheid om in vrijheid de jeugd te helpen ontdekken hoe ze zin en toekomst aan hun leven kunnen geven. Een probleem is om de „buiten kerkelijken" te bereiken. In het Oosten hebben ze weinig materiaal, vaak ook weinig mensen om de jeugd te leiden, maar zij hebben wel veel jonge mensen die open staan voor het evangelie. Het was hartverwarmend om naar hun verhalen te luisteren.
Natuurlijk is het onmogelijk om alles te vertellen, wat er gedaan en besproken is.
De deelnemers aan de conferentie vonden het belangrijk om het volgende onder uw aandacht te brengen:
De gemeente moet open staan voor de maatschappelijke problemen van de mensen. Zij moet ieder persoonlijk helpen hun geestelijke leven te ontwikkelen. De gemeente moet er van doordrongen zijn, dat het voorbeeld van de ouders van belang is bij de christelijke opvoeding van de kinderen.
En zij moet er van overtuigd zijn, dat het kind een eigen plaats heeft in de gemeente, speciaal tijdens de eredienst.
Wij willen u vragen of u wilt bidden voor de jeugd en voor hen, die hen opvoeden, onderwijzen en leiden.
De jeugd is niet de gemeente van de toekomst, maar ze horen bij de gemeente van vandaag.

Bertha Pots-v. d. Veen

Onderste rij van links naar rechts: Knud Wumpelman (EBF) en Piet Brongers (vice voorzitter Jeugd Comité). Middelste rij, staande: Bertha Pots, Uwe Kühne (voorzitter EBF. YC.). Bovenste rij: 2e van links Piet Stellinga.

BOND VAN BAPTISTEN GEMEENTEN Z-O-DRENTE

Radenconferentie van gewest Z.O. Drente, op zaterdag 18 februari a.s. om 14.00 uur in de Baptistenkerk „De Wegwijzer" aan de Prinsesselaan te Emmen.
Agenda: o.a. inleiding over „profetie" door ds J. Bouritius.

Met broederlijke groeten,
Y. S. Heidstra, secr.,
postbus 9 Ter Apel, tel. 05995-1845

GEBED ALS TELEFOON

Het gebed wordt wel eens vergeleken met een telefoonlijn. Je kunt elk uur van de dag en nacht bellen, en aan de andere kant is er altijd Iemand die opneemt.
Doch het gebed lijkt soms ook wel op een gesprek zoals je zelf wel eens hebt met een ander mens. Aan die andere kant praat iemand tegen je, praat al maar door. Je krijgt niet eens de kans om iets terug te zeggen. Als je wat zegt gaat die ander er niet op in en stoomt gelijk weer door op de eigen gedachten en problemen. Hij hoort niet eens wat jij zegt.
Ontegenzeggelijk kan zo'n gesprek opluchting geven voor die ander. Hij kan stoom afblazen, zijn spanningen even uitpraten in zo'n gesprek. Al heb je geen woord terug gezegd, dan zegt hij mogelijk aan het slot: Bedankt voor het fijne gesprek... Hij kon het even kwijt.

Als wij in ons gebed niet anders doen dan alleen maar uitpraten tegen de Here God, vrees ik dat er niets gebeurt en niets aan onze toestand verandert.
Natuurlijk mogen wij ons hart uitstorten in het gebed. Daartoe nodigt de bijbel ons uit. Om alles maar te deponeren bij Hem, die helpen kan om te dragen wat wij niet alleen kunnen dragen.
Maar zijn we dan ook bereid om te luisteren? Om stil te worden en te wachten op wat God ons te zeggen heeft? Misschien in de stilte van ons gebed, of misschien vanuit zijn Woord? En als Hij ons dan ook een duidelijke aanwijzing geeft hoe wij verder te handelen hebben, zijn we dan ook bereid om dat te doen?

Gebed is altijd een gesprek tussen de mens en God. Zo'n gebed is vruchteloos als alleen wij maar aan het woord zijn, terwijl wij niet bereid zijn om te luisteren naar wat de Heer ons te zeggen heeft, en daarnaar te handelen. Wie zich niet wil bezighouden met zijn woorden, heeft ook geen recht om te bidden.

De W.

NBJB OP RADIO

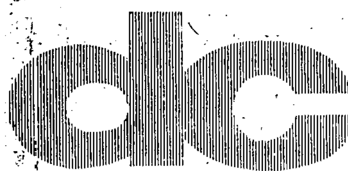
De NBJB organiseert dit weekend (10-12 febr.) een bijeenkomst voor jeugdleiders op het centrum De Bron.

Van de aktiviteiten die in deze dagen aan de orde zullen komen, maakt de NCRV opnamen.

Aanstaande zondag (12 febr.) zal hiervan het één en ander te beluisteren zijn in het programma In Beweging (Hilversum 1, 19.02 uur).

81255
is het gironummer
van het
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten
Bosch en Duin
Doe er wat aan!

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling ƒ 42,— per jaar, ƒ 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland ƒ 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

DRS B. POSTHUMUS

Br B. Posthumus te Schalkaar legde op vrijdag 3 februari het doctoraal examen in de theologie af aan de Theologische Hogeschool te Kampen. Als onderwerp voor zijn eindscriptie had br Posthumus gekozen het Schoolpastoraat, een onderwerp waarover nog weinig onderzoek verricht is. De studie werd in een bijzonder snel tempo gedaan, daar br Posthumus in 1980 begonnen is en eerst nog kandidaatsexamen moest afleggen. Posthumus is 57 jaar en godsdienstleraar te Deventer. De W.

REÜNIE

Evangelische koffiebar Het Baken te Emmen (Dr) zoekt adressen van oud koffiebar medewerkers voor een toekomstige reünie.
Wie meldt zich!
Opgeven bij de secr. Trijnie Salomons, Borgerbrink 71, 7812 NB Emmen.

MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN

MEDEDELINGEN

MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN

Adressenboekje
Penningmeester van de gemeente te *Zuidlaren* is thans br W. Brouwer, Barentszstraat 20, 9601 GC Hoogezand.

H. W. Oosterloo
Deze zomer komt *br H. W. Oosterloo,* één van onze zendelingen in Sierra Leone, met verlof naar Nederland. In juni en augustus is hij beschikbaar voor het vervullen van spreekbeurten in gemeenten, voor jeugd- en vrouwengroepen, etc. Zij dienen daartoe zo spoedig mogelijk kontakt op te nemen met ds D. P. van 't Wout te Monster, telefoon 01749-4 29 27, die namens de UZC met de afspraakregeling is belast.

Verantwoording
Bij de verantwoording van de bijdragen zijn enkele overboekingen namens de gemeente te *Scheveningen* per abuis onder „Den Haag" vermeld:
ECU: Scheveningen ƒ 150,— (in plaats van Den Haag ƒ 150,—);
CvdO: Scheveningen ƒ 150,— (in plaats van Den Haag ƒ 150,—);
UZC: Scheveningen ƒ 200,— (in plaats van Den Haag ƒ 200,—);
NBJB: Scheveningen ƒ 25,— (in plaats van Den Haag ƒ 25,—);
UBS: Scheveningen ƒ 50,— (in plaats van Den Haag ƒ 50,—);
Noodfonds: Scheveningen ƒ 200,— (in plaats van Den Haag ƒ 200,—);
Voor de gemaakte fout bieden wij onze verontschuldigingen aan.

J. A. Brandsma
Voor 1984 kan *ds J. A. Brandsma* tot zijn spijt geen nieuwe (s)preekbeurten meer aannemen, omdat alle hiervoor beschikbare zondagen inmiddels zijn toegezegd.

Sierra Leone
Alle pakketten die voor de *zrs Anneke Oppenhuizen en Ducky Rosier* zijn bestemd, dienen als volgt te worden geadresseerd:
Mobile Clinic (Anneke & Ducky)
C/o Lunsar Eye Hospital
P. O. Box 73
LUNSAR
Sierra Leone
West-Afrika

Dank voor uw medewerking!

81255
is het gironummer
van het
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten
Bosch en Duin
Doe er wat aan!

„Verhef over ons het licht Uws aanschijns, o Here".

Zo de Here wil hopen onze lieve ouders

A. J. NOORDHOEK

en

M. NOORDHOEK-TROMP

op 14 februari a.s. de dag te gedenken, dat zij 50 jaar geleden in het huwelijk traden.

Hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Vader en moeder zullen die dag elders vertoeven.

Hun adres (tot 24/2) de Bullstraat 55, 2522 WL 's-Gravenhage.

Vanaf 24/2 Mosterdhof 41, 6931 AH Westervoort (bij Arnhem).

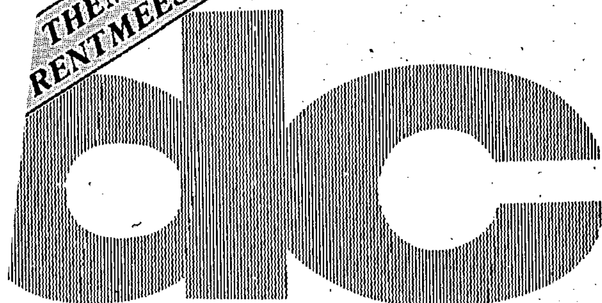
(rectificatie)

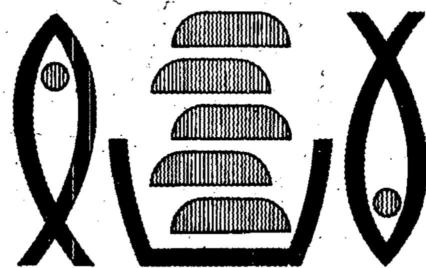
Op 29 januari 1984 heeft de Here tot Zich genomen, Zijn kind,

GERRIT OOST

op de leeftijd van 90 jaar.

Baptistengemeente Leeuwarden

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

99e jaargang - nummer 7 - 17 februari 1984

Stichting Koninkrijk Wereldorganisatie

vraagt wegens uitbreiding van de werkzaamheden een

RENTMEESTER m/v

Omschrijving van de functie:
— het verzorgen van de afdeling reclame voor de zaak
— het beheren en verdelen van de goederen van de zaak
— het toezien op ons project „bewaren en bewerken"
— het ter hand nemen van alle werkzaamheden die de zaak tot verdere bloei kunnen brengen

Functie-eisen:
— ruime practijk-ervaring op het gebied van dienen
— het bezit van een gebruikte bijbel
— goede kontaktuele eigenschappen
— positief christelijke beginselen
— voortdurende beschikbaarheid

Geboden wordt:
— geen salariëring
— geen vrije dagen
— geen vakantie
— zie verder Lucas 42, 43 en 44

Belangstellenden kunnen desgewenst ogenblikkelijk in dienst treden.

Indien u meer informatie over de functie wilt inwinnen:
Lucas 16 : 1-9; 1 Petrus 4 : 10

GOEDE RENTMEESTERS IN DE GEMEENTE

C. van Wier

Wij kunnen er nooit onderuit: wanneer wij werkelijk in de gemeente willen functioneren zoals onze Heer dat wil, dan zullen we rentmeesters moeten zijn van Gods veelzijdige genade. Goede rentmeesters!
Zo heeft God dat aan ons laten doorgeven door Petrus. En wanneer u van plan bent om dit artikel verder te gaan lezen, dan zou u eigenlijk vóór alles kennis moeten nemen van wat er staat in Petrus' eerste brief, hoofdstuk 4 : 7-11. Naarmate haar leden deze woorden verstaan en ter harte nemen, kan een gemeente de opdracht vervullen die zij van Jezus Christus ontvangen heeft. Het omgekeerde is ook waar: een gemeente zonder rentmeesters ontaardt in een afrikaanse Sahel.

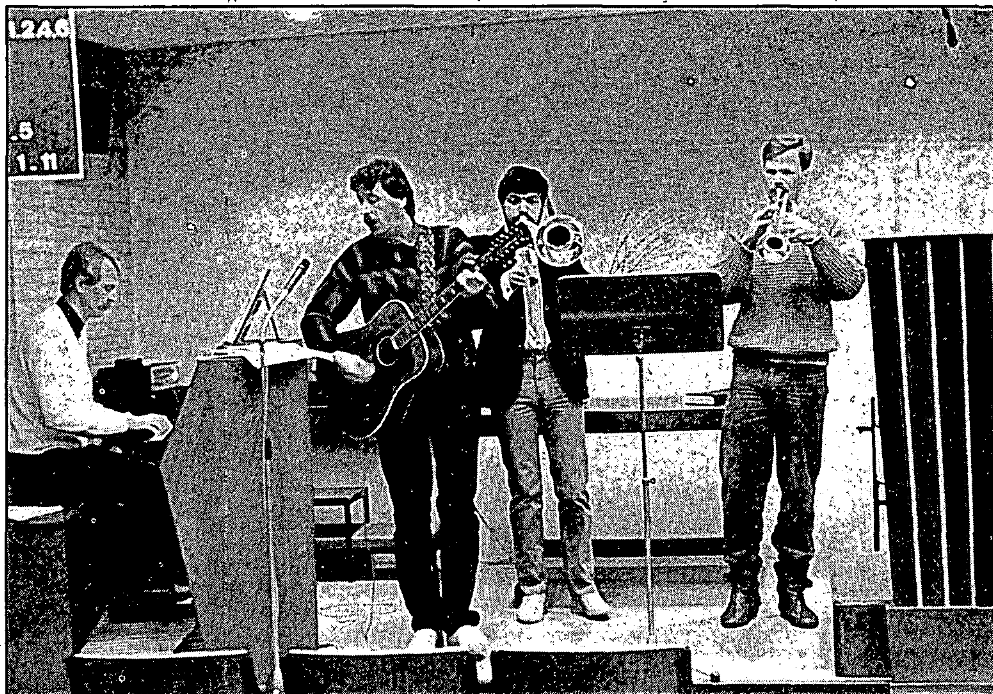

Twee bomen
De zonde wordt wel eens vergeleken met een boom. De stam bestaat uit onze wezenlijke schuld tegenover God: ons afwijzen van zijn gezag en goddelijke rechten op ons leven. En vanuit deze stam groeien de takken, de onbeschrijfelijke wirwar van zonden in het menselijk leven.
Er is ook een andere boom, de boom des levens, de boom van Gods onuitsprekelijke genade. De stam van die boom wordt gevormd door de verlossing die God aan zondaren schenkt in Jezus. Wanneer die verlossing in een mensenleven realiteit geworden is, dan groeien er in zo'n leven, vanuit de stam, de takken waaraan de vruchten van Gods genade rijpen. Die takken zouden we kunnen noemen: Gods genadegaven. Die gaven realiseren in het dagelijkse leven de immense liefde van God. Het zijn de zonnestralen, vol licht en warmte, die ons leven leefbaar maken en die via ons ook anderen kunnen en moeten bereiken.

Welke genadegave hebt u gekregen?
U vindt dat een enge vraag? U hebt wel eens wat over genadegaven gehoord. Charismatische gaven noemt men ze ook wel, in bepaalde kringen.
Ook in de kring van Pinkstergelovigen vormen de genadegaven een veelbesproken en doordachte zaak. En van daaruit hebt u dan wel eens horen spreken over het spreken in tongen, het profeteren, de gave der genezing. U vindt dat misschien vreemde dingen, waarmee u niet goed raad weet. En daarom durft u op de vraag die hierboven werd gesteld nauwelijks een antwoord te geven? U spreekt niet in tongen en een medemens in naam van Christus genezen hebt u ook nog nooit gepresteerd. U vraagt zich af of u wel in het bezit bent van een van Gods genadegaven. En dat deze zaak voor u ergens wat problematisch is, ervaart u wellicht als iets dat u onrustig maakt.

Elke gelovige heeft zijn genadegave
Zo zegt Paulus dat in 1 Cor. 7 : 7 en Rom. 12 : 6. En ook Petrus gaat daar vanuit in het hoofdstuk dat we hebben genoemd: „Dient elkander, een ieder naar de genadegave, die hij ontvangen heeft..." (v. 10). We kunnen noch willen ontkennen, dat tongentaal, profetie, genezing en andere zaken, in de bijbel als genadegaven omschreven worden. In 1 Cor. 12 besteedt Paulus aan deze ingrijpende dingen uitvoerig aandacht. Maar wie denkt, dat hij geen speciale genadegaven van God ontvangen heeft, omdat hij over geen van deze „spectaculaire" capaciteiten beschikt, vergist zich.
Wanneer Petrus zegt, dat wij elkaar behoren te dienen, te helpen, te ondersteunen op alle terreinen van het geloof en het leven, dan weet hij dat wij dat kunnen. Want iedereen heeft van God gaven, talenten, vermogens ontvangen, waarmee een ander diensten kunnen worden bewezen. En het zijn die genadegaven, waarvan wij goede rentmeesters moeten zijn, allereerst binnen de muren van de gemeente.

„... maar ik had de liefde niet"...
U kent de bedoeling van die woorden, die afkomstig zijn uit 1 Cor. 13. Wanneer in ons hart de liefde niet brandt waarmee God ons bevrijdde uit de hel van zonde en schuld, dán zullen wij niets liever willen dan die liefde en bijstand doorgeven aan de mens naast ons. Dán zullen wij er naar verlangen om goede rentmeesters te zijn, aan wie de verantwoordelijkheid voor onze naaste is gegeven. Wie wil, kan hierover eens lezen wat staat in Luc. 12 : 41-48: een vraag van Petrus en een antwoord van Jezus. De liefde is de krachtcentrale van waaruit christenen geïnspireerd worden tot een verantwoord rentmeesterschap. Vandaar dan ook dat Pe-

trus zo nadrukkelijk verwijst naar deze on-ontbeerlijke liefde, v. 8.

Een gemeente vol genadegaven
Het aantal wondere krachten en geheimen waardoor de ontelbare gestalten van leven en groei in de natuur mogelijk zijn, doet ons denken aan de vele, vele mogelijkheden die God in zijn gemeente gegeven heeft om te leven als een nieuwgeboren en gelukkig mens. U bent zo'n mogelijkheid voor mij en ik voor u! Als we tenminste samen rentmeesters willen zijn.
Een paar voorbeelden uit de praktijk.
Iemand vertelde: „Ik denk nog steeds dankbaar terug aan mijn zondagsschoolleidster, die mij met Jezus in aanraking bracht. Er straalde zoveel liefde van haar uit". Dat was een rentmeester die haar gave gebruikte zoals de Heer het bedoelt. Er werd een mens door behouden.
„Broeder, wanneer jij er niet geweest was om mij op te vangen, had ik in Gods trouw niet meer geloofd". Dat zei een man die door een afschuwelijk dal van zorgen heen moest. Hij ontmoette een goede rentmeester, die zijn bewogenheid met de ander liet merken.
„Dominee, uw prediking gaf mij nieuwe moed en beter inzicht". Zo getuigde menigeen, die langs deze weg Gods genadegaven in de gemeente ontdekte.
En iemand van de jeugd vertelde, dat zij, dank zij de gezellige jeugdavonden, had ontdekt dat het leven van een christen vrolijk kan zijn. Daar functioneerde blijkbaar een jeugdleider, die zijn genadegaven wist te gebruiken.
„Een volijverige ouderling heeft mij geleerd om mijzelf beschikbaar te stellen voor de Heer en zijn kinderen".
„De gebeden van die oude zuster hebben mij telkens weer tot diep in mijn hart geraakt".
„Als jij mij indertijd niet zo koninklijk mijn schandalen had vergeven, dan weet ik niet wat er van mij geworden zou zijn"...
Vindt u in deze uitspraken niet verschillende ganadegaven terug, zoals die, Gode zij dank, nog steeds te vinden zijn binnen onze gemeenten?

Gebruik uw gave(n)
O ja, u hebt ze ook. Vraag u af, wat u kunt doen voor iemand in uw gemeente. Een gebed? Een kaartje? Een bezoek, een vriendelijk woord, een beetje eerlijke belangstelling. Liefde is vindingrijk. Liefde ontdekt de eigen genadegaven en weet ze uit te buiten, als een goede rentmeester. Petrus noemt de gastvrijheid. Misschien zou hij vandaag gezegd hebben: Nodig die nieuwe kerkgangers eens uit op de koffie!!!

Elkander! = God!
Er staat niet: Dient God, maar: Dient elkander. Immers, zó wordt God gediend! Gediend en... verheerlijkt (v. 11).

En de Here zeide...
„Wie is dan de trouwe, de verstandige rentmeester..."?
„Ben ik het, Here"?

HET WOORD IN ONZE HANDEN GELEGD...

In een artikel over vertrouwen werd ik bepaald bij het onvoorstelbare feit dat de Here God zoveel vertrouwen in zijn kinderen stelt, dat Hij de opdracht om zijn reddende en vernieuwende Boodschap aan hen toevertrouwt. Hij heeft er vertrouwen in dat wij zo aangestoken zijn door het vuur van zijn eigen, reddende liefde, dat Hij ons uitkiest om die liefde te proclameren en gestalte te geven.

Misschien zeggen wij wel eens al te gemakkelijk dat wij niet in staat zijn om mensen te redden. Dat moet uiteindelijk God doen. Als Hij de mens niet in het hart grijpt en door zijn Heilige Geest bewerkt, kunnen wij niets uitrichten.

Maar we vergeten wellicht dat de Heer door zijn Woord werkt. Natuurlijk moet de Geest het doen, maar de Geest werkt over het algemeen alleen daar waar op een of andere manier het Woord gebracht wordt. Het behaagt de Here God nog steeds om zich aan de mensen bekend te maken door het Woord.
Noem het Woord dan maar het voertuig van de Geest, het werktuig van de Geest. En daar komt dan onze betrokkenheid tevoorschijn. Daar wordt ons aandeel zichtbaar in de strijd om de redding van mensen.

Geen gemakkelijke tijd
Wij leven niet bepaald in de gemakkelijkste tijd om het evangelie te verkondigen. Je krijgt soms de indruk dat de ene tijd gunstiger is dan de andere. Dat er tijden waren waarin de mensen er meer voor openstonden dan nu. We zeggen: Veel mensen houden het christelijk geloof wel voor gezien. Ze zijn er wat langs gelopen zoals je op de markt wat snuffelt bij de kraampjes. Hebben het eens even in hun handen genomen en weer teruggelegd. Of ze hebben nog nooit de moeite genomen om er zelfs maar enige aandacht aan te besteden. Mogelijk afgeschrikt door de veelheid van kerken en bijbehorende twisten. Of omdat dat nu eenmaal een terrein is waar ze van huis uit zelfs nooit mee te maken gehad hebben. De kerk is voor hen een vreemde en wat geheimzinnige wereld.

Of de ene tijd gunstiger is dan de andere, weet ik niet. Het kost altijd strijd, moeite, teleurstellingen en vasthoudendheid om mensen te bewegen uit hun oude leven vandaan te komen en hun toestand onder ogen te zien bij het licht van Gods Woord. Wie tegen de moeite opziet, zal er geen zin in hebben. Want als je ergens het resultaat niet van kunt afmeten, is het wel van het doorgeven van het Woord.

Misschien zijn wij wel wat verwend. Of hebben teveel leren rekenen. Vergis ik mij, of is de gemeente maar moeilijk meer warm te krijgen om aktie te ondernemen als het gaat om evangelisatie?
Willen we nog wel strijden met de middelen die ons ter beschikking staan? Of geloven wij bij voorbaat al niet meer in de mogelijkheid tot redding van mensen, omdat we geen gegarandeerde berekeningsmethodes weten te vinden?

Het scheppende Woord
Wij hebben de belofte dat het Woord nooit ledig zal weerkeren, maar dat het zal doen wat God behaagt en zal volbrengen waartoe Hij het uitzendt.
Het hangt niet van onze overredingskracht af, maar van onze getrouwheid. Want het Woord is een zaad dat in de aarde valt en daar iets doet. Het ontkiemt op een wijze die wij niet vermogen te doorgronden.

Het Woord heeft een kracht in zichzelf, omdat het het Woord van de Schepper is. Het heeft de scheppingskracht in zich waardoor hemel en aarde ontstaan zijn. Het heeft de opstandingskracht in zich waarmee de Here Jezus Christus uit de doden is opgewekt en die dus ook in staat is om mensen wakker te roepen uit hun doodsslaap, waarin ze geen oren hebben om te horen en geen ogen om te zien. Elke bekeerde mens is een nieuw scheppingswonder van Gods Woord en Geest.

Geloven wij nog zó in het Woord dat we de moed hebben om er mee aan het werk te gaan, in de overtuiging dat God er dan zijn werk mee doet?

H. G. de Winkel

MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN

MEDEDELINGEN

MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN

Verantwoording
In de onlangs gepubliceerde verantwoording dienen de gegevens van *Almelo-Geraniumstraat* en *Hengelo* als volgt te worden gekorrigeerd:

Almelo-Geraniumstraat	
ECU	*f* 1.597,55
CvdO	*f* 1.533,80
UZC	*f* 2.905,41
NBJB	*f* 446,30
UBS	*f* 321,30
	f 6.804,36
Hengelo	
ECU	*f* 4.518,85
CvdO	*f* 4.905,88
UZC	*f* 5.938,35
NBJB	*f* 975,—
UBS	*f* 753,10
	f 17.091,18

ALLES WAT IK HEB DAT HEB IK VAN MIJN VADER...

Rentmeester zijn over geld en tijd

Het is best spannend om over geld te praten. Dat is altijd al geweest. Maar vandaag de dag in het bijzonder. De meesten van ons moeten „inleveren". We zijn nog niet zover dat we er een boterham minder om eten. Maar sommige huisvaders en moeders beginnen er moeite mee te krijgen de eindjes aan elkaar te knopen. Menig penningmeester van de gemeente kijkt zorgelijk naar het lijstje met vrijwillige bijdragen. De Unie kent ernstige financiële problemen. In dit verband werkt het bevrijdend te bedenken dat we rentmeester zijn. Het geld dat we hebben is ons door God toevertrouwd. De financiële zorgen die we hebben zijn zorgen over Gods geld.
Dat is een bevrijdende gedachte. Het daadwerkelijk serieus nemen ervan werkt nog bevrijdender.

God is eigenaar
Christenen zijn verlost van zonden om een volk te zijn „Gode ten eigendom" (I Petr. 2 : 9). Een christen is als compleet mens het eigendom van God. Oók als bezitter van geld en goed.
Ons geld heeft veel met onszelf te maken. Ons geld is onze werkkracht, onze opleiding, onze bekwaamheid in de vorm van klinkende munt. Als God de eigenaar is van mijn lichaam, verstand en opleiding, is Hij dat ook van mijn geld. Als bezitters van geld en goed staan christenen in dienst van God die de eigenlijke bezitter is. „Alles is het uwe...: doch gij zijt van Christus en Christus is van God" (I Cor. 3 : 23).

je moet durven.....
Ik vermoed dat iedereen het eens is met wat zojuist is beweerd. Het is een bijbelse waarheid.
Bijbelse waarheden willen levenswaarheden worden. Pas dan weet je hoe wáár de waarheid is. Dat vraagt durf. Laten we er geen vrome doekjes om heen winden: Er is geloofsmoed voor nodig om het in de praktijk van je geldbesteding serieus te nemen dat ons geld Gods geld is, en dat onze financiële zorgen zorgen zijn over Gods geld.

De Israëlieten namen het op zich om jaarlijks gaven van duidelijk omschreven grootte te schenken voor de onderhouding van de tempeldienst (Neh. 10 : 32, 34, 35). Paulus adviseert om regelmatig en systematisch geld af te zonderen voor de dienst van de Heer (I Cor. 16 : 2).
De Schrift laat er geen twijfel over bestaan dat het geven voor de dienst van God niet valt onder de Pro Memorie post „collectes". Als God eigenaar van je bezit is, moet je de durf hebben om systematisch een vast bedrag apart te leggen. Niet wat overblijft als je je eigen rekening hebt opgemaakt, maar het eerste dat je uitgeeft als je ontvangen hebt. Maar daar is durf voor nodig!

Is het wel op zijn plaats om in een tijd van toenemende financiële zorgen te beginnen met praten over „geven voor God"? Is dat een wezenlijke bijdrage aan de oplossing van die problemen?
Ik geloof van wel. Wie durft te geven neemt God serieus als de eigenaar van zijn geld. Hij neemt Hem ook serieus als Degene die de verantwoordelijkheid voor zijn financiële zorgen op Zich neemt. En dat zul je dan merken ook!

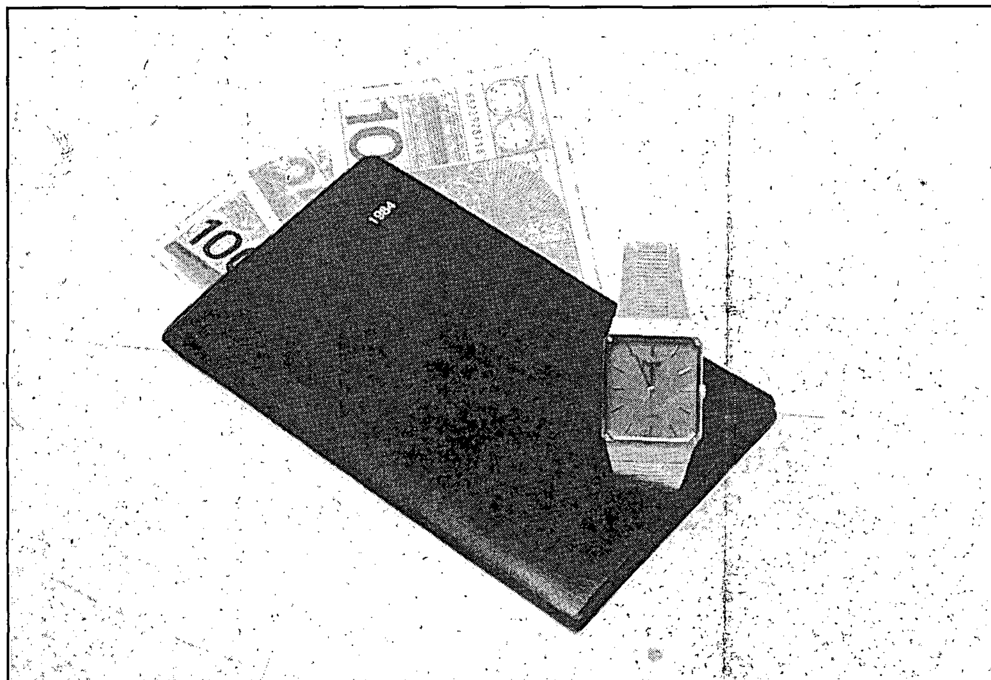
van geven word je niet armer
Ik zou ook nog schrijven over het rentmeesterschap over onze *tijd.* Luther wist daarvan. Hij schrijft ergens: „Als ik het vreselijk druk heb, begin ik 's morgens met tijd te nemen voor bijbellezen en gebed". In één zin onthult Luther hier het geheim van „tijd hebben".

Al je tijd is van God. Je hebt zelf tijd voor mensen, dingen en voor jezelf, als je het eerste van je tijd aan God teruggeeft.

Al je geld is van God. Je hebt zelf geld voor je huis, je eten en een gezellige vakantie, als je het eerste van je geld aan God teruggeeft.

Het bovenstaande is zakelijk aanvechtbaarder dan de adviezen van de SER hoewel ook die zeer aanvechtbaar blijken te zijn, als ik iets van de sociaal - economische discussie begrijp - of van het Instituut voor Huishoudbudgettering. Het vraagt durf. Maar wie durft mag ontdekken dat God een eigenaar is die zijn rentmeesters niet laat omkomen.

O.d.V.

ANS - WERKGROEP

Onlangs mocht u in „De Christen" vernemen dat binnen de RJC een nieuwe werkgroep tot stand is gekomen. Te weten de ANS-werkgroep, wat staat voor *A*l dan *N*iet-*S*tuderende jongeren. Een werkgroep die zich inzet voor de continuïteit, en aandacht vraagt voor aktiviteiten van studerende jongeren binnen Baptist Nederland.

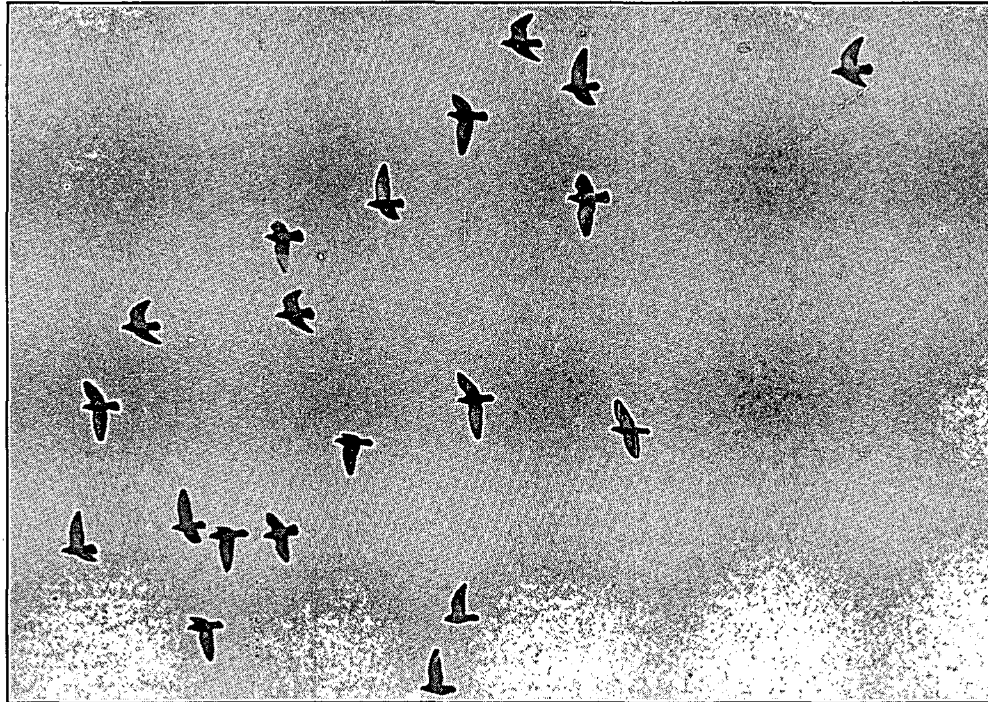
Binnenkort, het derde weekend van maart willen we weer een landelijk weekend organiseren. Waarover en hoe? Met als thema „Eenheid in Verscheidenheid" willen we de pluriformiteit van denken en geloven, zoals we die dagelijks ervaren, bespreken, zonder daarbij de „eenheid" uit het oog te verliezen. Sterker nog; hoe een eenheid te zijn, zonder dat de eigen individualiteit hierdoor geweld wordt aangedaan. Naast serieuze onderdelen geeft dit weekend ook veel ruimte voor gezelligheid.

Het weekend zal gehouden worden in „Het anker" in Den Dolder. De centrale zal, vanwege het landelijk karakter van dit weekend, veel mensen stimuleren te komen. Ben jij geïnteresseerd of kent u mensen die dit weekend niet zouden willen missen, geeft dan de adressen op.
Irma Visser, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin.

Tot slot enkele zakelijke mededelingen. Het weekend start om 19.00 uur op vrijdag 16 maart a.s. De reiskosten zullen worden gemiddeld en de kosten voor het weekend zelf zullen *f* 50,— bedragen. Daarvan moet je *f* 25,— van te voren over maken op giro 40 477 67 tnv. W. Baptist, Groningen o.v.v. Bapt. Weekend (Voor 15 febr. 1984).

Tot vrijdag 16 maart namens de ANS-werkgroep en de weekend commissie,
I. Visser en E. Broekman.

VRIJHEID! WAT MAG DAT WEL ZIJN?

Toen deze editie op stapel stond koos ik voor het onderwerp: Vrijheid. Ik meldde dat aan de eindredakteur en schreef toen ook: misschien zal iemand even doordenken en de vraag stellen: kiest hij dat nu zélf of is hij van huisuit zo geprogrammeerd dat hij gewoon zo kiezen moet? Met zo'n vraag zit je al dadelijk in de problemen. Is er één mens werkelijk vrij of komt er alleen maar uit wat vorige geslachten of huidige omstandigheden er in gestopt hebben? Ben ik slechts een soort levende computer? Zo'n opmerking zint ons niet want we hebben toch duidelijk het besef dat we geheel zelfstandig tot een besluit komen. Als dat eerste waar is - dat ik dus in feite toch een computer ben, een rekentuig dat uitbroedt waarmee anderen mij gevoed hebben, waar, kun je dan vragen, blijft mijn verantwoordelijkheid? De uitkomst is bij voorbaat vast te stellen. Ik koos wel, maar kon ik anders? Daarmee is de persoonlijke vrijheid een illusie, een zinsbegoocheling, gebleken. In het hele stuk dat je nu schrijft is er maar één letter van jezelf. En dat misschien slechts ten dele.

Gisteravond keek ik naar een bijeenkomst in Paradiso, Amsterdam, waarin een aantal bekende Nederlanders met elkaar van gedachten wisselden over de nacht van het kwaad. Die n is geen zetfout al ging het ook over de macht van het kwaad. Onder de bekende Nederlanders waren o.m. Van Dantzig, Deurloo, Ter Schegget en Aantjes. Ik ken de heren niet of nauwelijks maar duidelijk sprak bij ieder van hen een groot stuk achterland mee. Uit wat ze zeiden doemde hun herkomst op en je zag de hand der vaderen de kinderen als pionnen over het schaakbord schuiven. De een zei dat omstandigheden de mens maken, de andere dat de mens de omstandigheden schept. Hoe we dat ook wenden of keren, in de grond kwam het hier op neer: er is geen absolute vrijheid. Elke aktie is in feite een reaktie, elk woord een weerwoord. Ja, we zijn wel een volledige schakel, maar dan toch een schakel in de keten van de geschiedenis, gebonden aan de andere. Erasmus, een Nederlander, een Europeaan, een groot geleerde, leefde in dezelfde tijd als Luther, Calvijn, Zwingli, was en bleef Rooms-Katholiek, wilde zich niet binden of laten binden maar zei: ik kies geen partij, omdat ik vrij wil zijn. Is dat vrijheid? Of vrees? Waar, wanneer en van wie hebben we dat meer gehoord: we willen vrij zijn. 't Is najagen van wind.

Er is in onze dagen een grote worsteling gaande tussen twee grootmachten. De een zegt achter het vrijheidsbeeld te staan en te strijden voor de vrijheid van het individu, de andere beweert op de bres te staan voor de onderdrukte massa, die door de hebzuchtigen wordt uitgebuit. In alle vaandels staat de kreet: vrijheid. We worden schichtig. We zien voortjagende cowboys over wijde vlakten denderen, pioniers, de ruimte veroverend, en we zien koelakken onder donkere hemel, in duistere wouden hun lijfeigenen aandrijven tot het werk. Historie en klimaat staan aan onze wieg.

Was er maar vrijheid, gelijkheid en broederschap.

Voor mijn besef passen zulke warme woorden nog altijd het best in de gemeente van Jezus. Niet als leuze, maar als mogelijke werkelijkheid. Ook een gemeente bestaat uit individuen met een verschillende achtergrond maar ze willen wandelen in het spoor van de Heer. Zijn woord en werk bindt ons samen als broeders en zusters, allen gelijk voor God. Niet zo maar zei Jezus dat een stad die op een berg ligt niet verborgen kan blijven. Helaas, tot onze schade en ook schande is er niet altijd de vrijheid voor de andere die we voor onszelf verlangen. Niet altijd bedenken we dat ieder voor God van waarde is. En tot onze droefheid reikt de broederschap vaak niet verder dan tot hen die het met ons eens zijn.

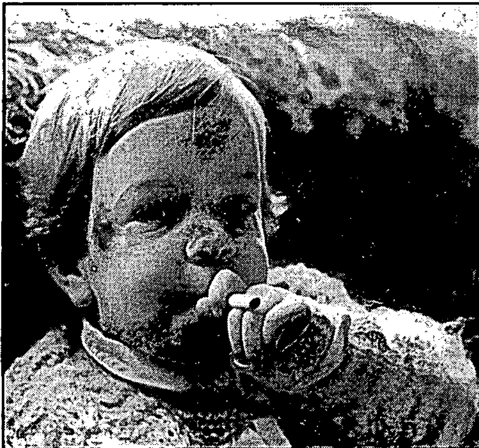
Gij zijt geroepen, broeders, om vrij te zijn. Opdat wij waarlijk vrij zouden zijn, heeft Christus ons vrijgemaakt.

Laat u door niemand van die vrijheid beroven en u geboden opleggen als: Raak niet aan, proef niet, blijf eraf! Het zijn louter menselijke voorschriften en leringen die een schijn van godsvrucht hebben maar in de grond niets dan zelfbevrediging zijn.

U is vrij als een vogel, gebonden aan God, meevliegend in de vlucht van Gods duiven. Niemands onderdaan, allemans knecht. Zoals Jezus.

En dit is niet bij wijze van spreken.

Huizinga

ONS IS DE AARDE TOEVERTROUWD

H. G. de Winkel

„Kleine reptieltjes staan op uitsterven" meldt de krant. Het gaat om bepaalde zeldzaam wordende soorten salamanders, kikkers, padden en hagedissen. Enkele onderzoekers hebben dat met grote zorg geconstateerd.
Waar maken ze zich druk over, zullen sommige mensen zich, lichtelijk geërgerd, afvragen. Laat ze liever meehelpen om een eind te maken aan het onrecht en het moorden in deze wereld...
Is dat inderdaad onze enige opdracht? Of hebben we toch een stuk verantwoordelijkheid voor de natuur die ons omringt?

Het wordt ons op de eerste bladzijden van de bijbel duidelijk gemaakt dat de mens rentmeester is over de schepping. Aan die schepping zelf heeft hij nog niet het geringste bouwsteentje bijgedragen; zelfs de dieren waren er eerder dan de mens. Hij is de jongste van de schepping. Maar wel wordt hij in staat gesteld om de aarde te vervullen, te onderwerpen, te berouwen en te bewaren. Dat is niet alleen zijn mogelijkheid, doch zelfs zijn uitdrukkelijke opdracht. Hij zal zich moeten verantwoorden hoe hij dat gedaan heeft. Wordt als rentmeester aangesteld.
Dat die aarde het werk van God is en derhalve zijn eigendom wordt herhaaldelijk benadrukt. Onder andere in de psalmen, lees daar Psalm 104 eens op na.
Met het beheer van de aarde is er duidelijk iets misgegaan. De mensheid heeft dat wellicht nog nooit zo sterk beseft als in onze tijd. We plegen roofbouw op de beschikbare grond, op lucht, water, dierenwereld en plantenleven. Zelfs op ons eigen lichaam door verkeerde voedingsgewoonten, arbeidsinspanning, genotmiddelen en vrijetijdsbesteding.
De zorg van de milieubeschermers is dan ook zeer begrijpelijk. Met de verontreiniging van het milieu zijn wij bezig om het dak af te breken van het huis waarin wij, onze kinderen en kleinkinderen moeten wonen.
En het blijkt niet een onontkoombaar noodlot te zijn. Er zijn immers berichten dat bijvoorbeeld door een goede waterzuivering in bepaalde rivieren weer vis kan leven.
De strijd tegen het milieubederf is dus geen onbegonnen werk. Het kan wel degelijk resultaat opleveren als men zich inzet om uitstervende diersoorten en plantenrassen te redden. En te weinig heeft men zich in het verleden er om bekommerd welke schadelijke gevolgen produktieprocessen hadden en wat er met het afval gebeurde.

Christelijke bezigheid?
Maar heeft een christen niets beters te doen dan zich daar druk over te maken? Ligt voor de wedergeboren mens niet de grote opdracht om het evangelie van Jezus Christus door te geven en voor te leven? Is mensen redden voor de eeuwigheid niet oneindig veel belangrijker dan deze aarde nog een beetje op te knappen, terwijl je weet dat die zelfde aarde toch tot ondergang gedoemd is? De christen heeft toch niet zijn bestemming op deze aarde, maar in de hemel? En wat er gebeurt aan milieurampen zijn toch tekenen van de ophanden zijnde verschijning van de Heer?
Om een aantal redenen ben ik bang dat dit een eenzijdige benadering is.
In de eerste plaats wel omdat juist de christen vanuit het geloof in de Schriften heeft leren verstaan dat de mens rentmeester is over de schepping, met verantwoordelijkheid tegenover de Schepper. Buiten het geloof om hadden we dat niet geweten. Dat betekent méér dan dat je waakt dat niet het dak boven je hoofd wordt weggebroken. Het betekent dat je zorg wilt dragen vor die schepping die de Here God met blijdschap en liefde geschapen heeft. De schepping waarin Hij zich verheugde toen Hij zag dat alles zeer goed was. Waarin bloemen bloeiden en dieren stoeiden. Je waakt over die schepping, niet alleen uit lijfsbehoud, maar minstens evenzeer uit eerbied en liefde voor de Schepper en Eigenaar. Vanuit zijn opdracht. Wie wedergeboren is, zal niet alleen zijn medemensen, maar ook de aarde met andere ogen bekijken.
De tweede reden is toch juist de zorg voor de medemens. Als mensen die er mischien helemaal geen goddelijke opdracht in zien, zich inzetten voor het behoud van het milieu terwille van de bescherming van het menselijke geslacht en het leven op aarde, hoeveel te meer is er dan reden omdat te doen vanuit de naastenliefde.
De derde reden is dat wij als mensen, ook als gelovige mensen, op deze aarde leven. Hier onze taak hebben die met die aarde verbonden is.
Wij geloven met Christus erfgenamen te zijn van de nieuwe aarde. Maar hoe zal God ons een taak kunnen toebedelen op die nieuwe aarde als wij deze oude aarde niet trouw geweest zijn en er voor gezorgd hebben?

Geen eigenaar
De gedachte van het rentmeesterschap bewaart ons ervoor onszelf als eigenaars van de aarde en haar schatten te beschouwen. Juist die gedachte, dat de mens eigenaar is en maar naar hartelust die aarde kan gebruiken voor zijn eigen doeleinden is de oorzaak van veel ongelijkheid in bezit en voedsel, van veel spanningen en vernietiging van kostbaar leven. Er gaat heel veel mis als de mens zichzelf beschouwt als eigenaar van de schepping en geen zicht heeft op zijn verantwoordelijkheid als rentmeester.
Weliswaar vinden wij in het Nieuwe Testament nauwelijks iets over onze verantwoordelijkheid voor de Schepping. Doch Oude en Nieuwe Testament mogen wij niet van elkaar scheiden; het geloof in Jezus Christus maakt juist de boodschap van het Oude Testament voor ons levend.
Ons is de aarde toevertrouwd, zolang wij nog op deze aarde leven.

NOG EENS: HET AMBT

*reactie op **Paus of paljas? een onjuist dilemma.***

Ik was blij met de reactie van br G. Bosveld (D.C. 3/2/84) op mijn artikel over het ambt (D.C. 13/1/84). Wanneer er geen tegenspraak was gekomen op mijn geschrijf, zou er iets mis zijn geweest. Met mij als schrijver. Of met de abonnees als lezer.
Wie in baptistenkring iets gaat beweren over het functioneren van leiding en gezag in een gemeente, roept onherroepelijk vragen en protest op. Dat zit in de aard en de structuur van onze gemeenten. De discussie tussen br Bosveld en mij is een soort baptisten pasfoto: Zo zijn we met elkaar!
Ik wil u nu uitnodigen rustig naar die foto te kijken. Hopelijk groeien we er van in zelfkennis. En zelfkennis is voorwaarde voor de geestelijke groei.
Voor de goede orde: Ik beschouw dit artikel niet als het laatste woord. Ik hoef ook geen gelijk te hebben. De conclusies waartoe ik zelf kom, zie ik als een bijdrage in een geestelijk bewustwordingsproces.

Een merkwaardig mengsel
Broeder Bosveld legt de vinger bij het functioneren van *geestelijk gezag* in de verhouding tussen gemeente en raad der gemeente. Gezag is in baptistengemeenten bijna per definitie - of per statuten en huishoudelijk reglement - een spannende zaak. Enerzijds kennen onze gemeenten, naar gereformeerd model, een raad van ouderlingen, diakenen en predikant. Anderzijds kennen onze gemeenten aan de ledenvergadering de uiteindelijke beslissingsbevoegdheid toe. Het geestelijk gezag functioneert in onze gemeenten in een merkwaardig mengsel van een calvinistische ambtstheologie en een gemeenteopvatting die de gemeente ziet als de vergadering der gelovigen. Tussen beide zit spanning.
De calvinistische ambtstheologie ziet de ambtsdragers als mannen die Christus' gezag vertegenwoordigen tegenover een onvolkomen en leiding behoevende gemeente die bestaat uit gelovigen en (nog) niet gelovigen. Onze gemeenteopvatting daarentegen gaat stoer uit van een gemeente die een gemeenschap is van gelovigen, die allen de Geest hebben ontvangen die in alle waarheid leidt. Als vanzelf dringt de vraag zich op: Waar en hoe leidt de Geest de gemeente in alle waarheid? Middels de ambtsdragers? Of middels de gemeenschap der gelovigen?

Het leidinggevende gezag in baptistengemeenten is opgebouwd uit twee componenten die zich nooit echt laten mengen. Ze verdragen elkaar moeilijk, omdat ze in de grond van de zaak een verschillende gemeenteopvatting vertegenwoordigen. De in deze artikelen gevoerde discussie is een uiting van de ingebakken spanning in onze gemeentelijke structuur!

Redeneren vanuit de gemeenschap van gelovigen
Als br Bosveld de ouderling als paljas van de gemeente verwerpt, ben ik het van harte met hem eens. Ik wil dit nadrukkelijk onderstrepen: De gemeente is geen democratie maar Christocratie. Christus is het Hoofd van de gemeente. Hij roept mensen tot leidinggevende taken. Hij geeft zulken aan de gemeente tot opbouw van de gemeente. Hartgrondig verwerp ik een democratische gemeenteopvatting waarin de raadsleden gekozen volksvertegenwoordigers zijn.
Ouderlingen, diakenen en voorgangers worden door Christus aan de gemeente gegeven. Ze worden door Hem aangesteld (Hand. 13 : 2; Ef. 4 : 11). De vraag is echter: Hoe doet Hij dat? Ouderlingen en diakenen komen niet uit de hemel vallen. Binnen de gemeente worden ze, in de onderlinge omgang van de leden met elkaar, herkend als mensen met door Christus gegeven gaven tot leiding en dienst. Zo worden ze door de gemeente gekozen. Zo'n verkiezing heeft niets van doen met presidentsverkiezingen. Ze zijn een vorm waarin de gemeente iemands geestelijke gaven erkend.
Christus stelt ouderlingen en diakenen aan. Hij doet dat middels een ontdekking van geestelijke gaven door de gemeente. Of - in het N.T. kennelijk in geval van heel kort geleden gestichte gemeenten - middels een aanstelling door de apostelen. Er is fundamenteel geen verschil tussen een aanstelling door de H. Geest (Hand. 20 : 28), een aanstelling door apostelen (Hand. 14 : 23) en een verkiezing door de gemeente (Hand. 6 : 5).
Waarop ik wil wijzen: De herkenning van geestelijke gaven door de gemeente is geen tijdelijk en uiterlijk „hulpmiddel" van de aanstelling door Christus. Ze is veeleer het permanente kader waarbinnen de aanstelling door Christus functioneert. Ook nà verkiezing en inzegening heeft een ouderling alleen gezag wanneer hij dat via de gemeenschap der gemeente van Christus ontvangt.
In de gemeenschap van gelovigen die allen de Geest ontvangen hebben, bestaan er geen gezag en leiding dan die opkomen uit deze gemeenschap.
In het N.T. functioneert leiding in een dynamisch evenwicht tussen leidinggevende enkeling en gemeenschap der gemeente.
Wat het onderricht in de gemeente betreft is er enerzijds sprake van enkelingen: de leraren (1 Cor. 12 : 28; Ef. 4 : 11). Anderzijds worden gemeenteleden opgeroepen elkaar te leren (Col. 3 : 16).
Wat het pastoraat betreft is er enerzijds sprake van enkelingen die hiervoor verantwoordelijkheid dragen: de oudsten en opzieners. Anderzijds worden gemeenteleden in het algemeen opgeroepen „op elkander acht te geven" (Hebr. 10 : 24, 25).
Leraren, oudsten en opzieners geven niet in hun eentje leiding aan de gemeente. Ze zijn voorgangers in een leidinggevend proces dat ten diepste het geheim is van de door de Geest geleide gemeenschap der leden.

Om over na te denken
Een ouderling komt na een pastoraal bezoek tot de conclusie dat hij meer ontvangen heeft van de mensen die hij bezocht dan hijzelf gegeven heeft. Is die ouderling in leiding tekort geschoten? Neen! Hij heeft iets beleefd van het geheim van het functioneren van leiding in de gemeente. Hij die aangesteld is om pastoraal leiding te geven, ontvangt zelf vanuit de gemeenschap. Tijdens een gemeentelijke bijbelstudiebijeenkomst leert de voorganger van een opmerking van een zuster van de gemeente. Moet die voorganger zich als leraar schamen? Neen! Hij mag daarin iets ontdekken van het geheim van het functioneren van leiding in de gemeente. Hij die aangesteld is als leraar leert zelf van de gemeente.

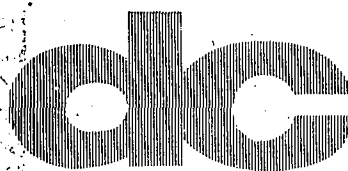
Ik vermoed dat de meesten van mijn lezers dit mooie, levensechte voorbeelden zullen vinden. Hierin wordt iets openbaar van de rijkdom die de Geest in de gemeente heeft gelegd. Maar - en daar gaat het mij om - welke conclusies trekken we hieruit? Als deze voorbeelden méér dan mooie incidenten zijn, als ze te maken hebben met het levensgeheim van de gemeente, hebben ze consequenties voor ons spreken over gezag en leiding in de gemeente.

Om het spannend te maken
Het gezag van Christus functioneert in de gemeente in een dynamisch evenwicht tussen aangestelde enkeling en gemeenschap der gemeente. Gezaghebbende leiding wordt tegelijkertijd gegeven aan de gemeente en ontvangen vanuit de gemeente.
Om een spannend voorbeeld te geven. De raad der gemeente doet de leden een voorstel dat te maken heeft met het geestelijk leven in de gemeente. Op de gemeentevergadering menen de leden, na lang en ernstig gesprek, in het voorstel van de raad toch niet de leiding van de Heer te kunnen ontdekken. Wat moet de raad nu doen? Op haar ambtelijke strepen gaan staan en er een geestelijke prestigezaak van maken? In de trant van: Wij zijn door de Heer aangesteld om leiding te geven en te waken over uw zielen? Die raad zou de gemeentevergadering moeten voorstellen de beraadslagingen te staken en gemeenschappelijk een bidstond te houden. Een bidstond waarin alle bidders met zoveel woorden hun gelijk inleveren, en de zaak in handen van de Heer leggen.
Wat gebeurt er in zo'n bidstond? Ouderlingen, diakenen en voorganger scharen zich in de gemeenschap der gemeente. Ze geven gezag en leiding terug aan de gemeenschap waaruit ze die van Christus ontvangen hebben. Om die daarna opnieuw vanuit die gemeenschap van Christus te ontvangen.

Worden zo'n voorganger, ouderlingen en diakenen paljassen van de gemeente?
Ik houd het er op, dat de Heer der gemeente hen en de gemeente daarvoor zal bewaren. De weg die de raad en de gemeente met elkaar gaan is puur nieuwtestamentisch. De Heer zal die voorganger, ouderlingen en diakenen bekleden met een nieuw gezag dat Hij hen via de gemeenschap der gemeente schenkt.

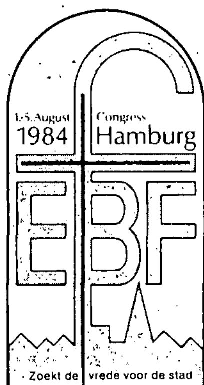
O. d. V.

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin : Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 42,— per jaar, *f* 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

EBF-CONGRES HAMBURG

1-5 augustus 1984

Zoals eerder vermeld, zal het congres niet alleen bestaan uit toespraken en zang- en muziekpresentaties, doch men kan ook deelnemen aan studie- en gespreksgroepen over diverse thema's. Deze thema's sluiten aan bij het centrale thema: Zoek de vrede voor de stad. Ze hebben op een of andere wijze iets te maken met de vraag hoe wij in onze tijd en in onze omgeving de boodschap van Jezus Christus kunnen overbrengen.

De gespreksgroepen komen bij elkaar op donderdagmiddag 2 augustus en vrijdagmorgen 3 augustus. Voertaal is engels of duits.

De thema's waaruit men kan kiezen:

1. Nieuwe media - gevaar of mogelijkheden?
   Kunnen ze helpen de plaatselijke gemeente meer bekendheid te geven?
   De verhouding tussen de presentatie van de gemeente en het overbrengen van de boodschap.
2. Christelijke betrokkenheid in de lokale politiek.
   In hoeverre neemt de plaatselijke gemeente deel aan het leven van de gemeenschap ter plaatse? Wat is de bijdrage van de christenen aan het welzijn van de stad?
3. De betrokkenheid van de christenen in de opvoeding.
   De verantwoordelijkheid van de christenen op het gebied van de opvoeding.
4. De betrokkenheid van de christenen in ecologische vraagstukken.
   Wat zijn de effecten van de problemen van het milieubeheer voor de gehele schepping?
5. De vrede van God - vrede van de wereld.
   De uitdaging van een evangelische boodschap van vrede bij de tweespalt en de wapen-wedloop.
6. Samen met andere christenen de stad bereiken met de boodschap.
   Hoe komt men tot een gemeenschappelijke getuigenis op het lokale niveau?
7. Moslims in ons midden.
   De relatie tussen de prediking van het evangelie en de hulp aan mensen van een andere cultuur en godsdienst, om hen een plaats te geven in de samenleving.
8. Nieuwe religies en nieuwe christelijke bewegingen.
   Is een levende plaatselijke gemeente een antwoord op de vragen die zij oproepen?
9. Groei of stagnatie?
   De plaatselijke gemeente in een veranderende omgeving.
10. Muziek als middel om de omgeving te bereiken.
   Modern getuigenis in verschillende vormen.
11. Zich richten op de toekomst door bijbelstudie.
   Studieprogramma's voor gezin en gemeente en het grote belang van de bijbel.

De groepsleiders komen uit diverse landen; vanuit Nederland zullen de broeders Piet Brongers en Theo van der Laan als groepsleiders fungeren.
Bij de aanmelding dient men op te geven aan welke groep(en) men wenst deel te nemen. Ze staan vermeld op de aanmeldingsformulieren.

TABITHA - AMSTERDAM

Met ingang van 1 februari 1984 hebben we de functie van Algemeen Hoofd van ons Tabitha-Pieter van Foreest-verzorgingshuis toevertrouwd aan de heer P. J. Dijk uit Alphen a/d Rijn.
De heer P. J. Dijk was al een aantal jaren als Pastoraal Maatschappelijk medewerker binnen onze Stichting werkzaam.
Wij menen u hiervan in kennis te moeten stellen.
Namens de directie,
Directeur Algemene Zaken J. H. Meijer

BEROEPINGSWERK

Bedankt voor Veendam J. Schouten te Delfzijl.

Op 1 februari is van ons heengegaan onze zwager en oom

JAN DE GRAAF

Op de leeftijd van 65 jaar, geliefde echtgenoot van Hendrikje Huizing.

februari 1984.

Zwagers
schoonzusters
oomzeggers
Fam. Huizing

Op de leeftijd van 81 jaar, werd door zijn Heer thuisgehaald onze broeder

GEERT DE HAAN

Spreuken 3 : 5

Stadskanaal, 6 februari 1984

Baptistengemeente Stadskanaal-Zuid

Een volkomen vreugde wacht mij, in het zalig Vaderhuis

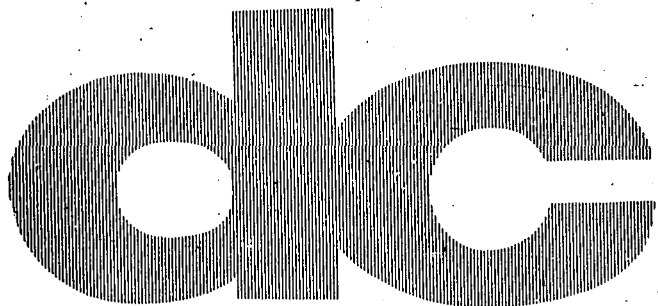
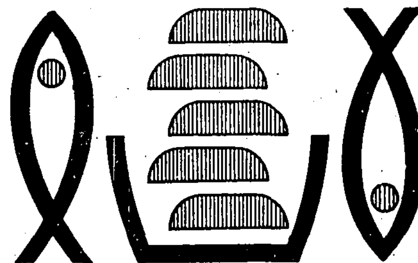
Na een ernstige ziekte, is toch nog onverwacht van ons heengegaan onze zuster

GINY DE JONG

op de leeftijd van 48 jaar.

7 februari 1984

Baptistengemeente Enschede

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

99e jaargang - nummer 8 - 24 februari 1984

„Ik heb toch de kerk niet nodig om te kunnen geloven".
Een bekende uitspraak, waarvan de echo weerklinkt in de vraag:

MOET EEN CDA-ER NAAR DE KERK?

C. van Wier

Een feit is dat veertig procent van alle mensen die op het CDA stemmen nooit een kerk van binnen ziet. Een onderzoek, dat niet lang geleden werd gehouden, toonde dat aan.

Daar kwamen, allicht, reacties op. Een tweede-kamerlid van het CDA pleitte er voor, dat wanneer CDA-ers naar de politieke frontlinies worden gestuurd (bv naar het kabinet of parlement), er aandacht aan hun relaties met de kerk(en) zou moeten worden besteed. Dat is toch niet teveel gevraagd van iemand die vecht voor politieke activiteiten op basis van het evangelie?

In het blad van de Evangelisch Lutherse kerk schreef Nico Vlaming hierover. Het CDA richt een appèl tot de samenleving, waarvan de grondslag gevonden wordt in het evangelie, of, anders gezegd, in het getuigenis van profeten en apostelen. Maar de verkondiging van dat evangelie, het horen en de uitleg ervan, vindt voornamelijk plaats in de kring van de gemeente, die zich schaart rond de Schriften. Zou je als CDA-er daar niet regelmatig moeten zijn, teneinde te horen welk appèl er van dat evangelie uitgaat? Mensen menen dikwijls maar al te licht te weten wat wel of niet christelijk is. Voordat je het weet, noem je iets christelijk wat niets met Christus te maken heeft. Een christen, of hij nu al dan niet politiek geïnteresseerd en actief is, dient steeds weer gevoed te worden door het getuigenis van de apostelen en profeten aangaande Jezus Christus.

Oefenschool voor het christenleven

Dit lijkt ons een belangrijk facet van de zondagse eredienst. Wie naar de kerkdiensten gaat belijdt en bewijst daarmee dat hij wil behoren tot het volk van God, dat bidt: „Spreek, Heer, want uw knecht hoort"! Zeker, er kunnen heel wat dingen zijn die je de lust om te gaan willen ontnemen. Maar een getrouwe burger van het Godsrijk zal zich niet laten verleiden om thuis te blijven en verraad jegens de gemeente te plegen. Immers, wanneer je binnen de gemeente niet in staat bent om als christen te leven, hoe zul je het dan kunnen in een God-vijandige wereld? Wanneer je niet met broeders en zusters kunt of wilt omgaan zoals Christus dat wil, hoe kun je dan leven met niet-gelovigen? Wil je in deze wereld er voor strijden dat mensen met elkaar omgaan zoals God dat heeft gewild, hoe zul je dat waar kunnen maken, wanneer je niet uitgaat van het woord: „Doe wat goed is voor allen, maar inzonderheid voor uw geloofsgenoten?" (Gal. 6 : 10)

Samen het geloof beleven inspireert

Samen steeds weer terugvallen op Gods woord, wil en wijsheid, is een onmisbare factor in het christelijk leven. Hoe kun je eerlijk blijven geloven, zoals de Bijbel dat bedoelt, wanneer je het, wat de gemeentelijke contacten betreft, wel gelooft? Wanneer Jezus belooft, dat Hij aanwezig is waar twee of drie in zijn naam vergaderd zijn, dan houdt dat toch zonder meer in, dat de afwezigen een ontmoeting met hun Heer en Heiland verspelen? Zo'n ontmoeting, ook al kunnen we uiteraard ook in de persoonlijke sfeer Jezus tegen komen, is onmisbaar. Samenkomen om God te prijzen, te danken en te aanbidden is een inspirerende zaak.

Denkt u bijvoorbeeld aan Psalm 116 : 18, waar een gelovige blijkt te weten, hoe geweldig het kan zijn om temidden van andere kinderen Gods te bewijzen dat je trouw wilt blijven aan Hem, wie je eenmaal je leven hebt toevertrouwd.

Waar christenen zo samenkomen, vormen ze een feestvierende schare (Ps. 42 : 5) en gaan ze zeker niet met lege handen naar huis, omdat ze niet met lege handen gekomen zijn. Ze kwamen welbewust om zich opnieuw aan hun Heer te geven en om zich te interesseren voor hun medegelovigen.

Bijzonder veelzeggend in dit verband is telkens weer wat in Hand. 2 over de eerste gemeente gezegd wordt. Daar worden de vier pilaren genoemd waarop de ware gemeente gebouwd is, en de vier voedingsstoffen, waardoor een christen kerngezond kan blijven: het onderwijs der apostelen... de gemeenschap met elkaar... het breken van het brood... en de gebeden...!!!

Wie de kerkdienst verzuimt lijdt honger, of hij zich dat realiseert of niet.

Moet een CDA-er naar de kerk? Dat laten we nu maar even in het midden. Maar u moet het wel, wanneer u een gezonde christen wilt blijven. Om het even, of u in de wereld van de politiek werkt, dan wel nauwelijks of niet politiek geïnteresseerd bent.

DEZE WEEK

EEN LANG GEKOESTERDE WENS GAAT IN VERVULLING

Baptist Nederland heeft een eigen recreatie/conferentiecentrum.
Op 9 februari jl. werd in het Friese Langweer een voorlopige koopacte getekend. Gelijktijdig werd opgericht de „stichting De Nieuwe Oorsprong". Deze stichting zal het beheer voeren over het aangeschafte centrum. Een centrum waar bewoners uit Tabitha-tehuizen hun vakantie kunnen doorbrengen. Ook een centrum waar de NBJB allerlei aktiviteiten kan organiseren en waar de jeugd zijn tenten kan opslaan. Kortom een centrum geschikt voor vele doeleinden waar jarenlang naar is uitgekeken.
Een historisch moment!

In april 1981 kwamen de besturen van stichting „Vrienden van Tabitha" te Amsterdam en stichting (landelijk) Tabitha op de Vinkenhof samen.
Ze spraken over een mogelijke samenwerking bij de oprichting van een vacantie/conferentie-oord ten behoeve van diverse belangstellenden. Bij „Vrienden van Tabitha" leefde de wens om hun doelstelling ruimer perspectief te geven. Die was gericht op het welzijn van patiënten en personeel van de Amsterdamse Verpleeg- en Verzorgingstehuizen Tabitha. Landelijk Tabitha zag zich geplaatst voor het feit dat de door haar opgerichte plaatselijke stichtingen te Scheveningen, Schoonlo en Lunteren zich meer zelfstandig gingen ontplooien, mede vanwege het overheidsbeleid ten aanzien van dit werk. Op de achtergrond speelde mee, dat binnen de Unie veel plannen leefden voor de bouw van een kamphuis/conferentie-oord ten behoeve van allerlei soorten arbeid.
De gesprekken resulteerden in het benoemen van een werkgroep bestaande uit vertegenwoordigers van beide stichtingen. Ze kreeg als opdracht mogelijkheden te onderzoeken en hiervan schriftelijk verslag uit te brengen aan hun achterban.
De werkgroep bestond uit de heren R. Miedema en W. Veenstra van „Vrienden van Tabitha" en W. Koster en C. v. d. Mei namens landelijk Tabitha.
Een jaar later werd deze werkgroep uitgebreid met een NBJB-vertegenwoordiger. Aanvankelijk was wel aan de jeugd gedacht maar meer als een toekomstig gebruiker, dan aan een deelnemer in het projekt.

In die tijd was de NBJB in gesprek met het centrum „De Bron" te Dalfsen om tot een nauwere samenwerking te komen. Dit overleg werd afgebroken en jeugdconsulent P. Brongers trad toe tot de werkgroep.

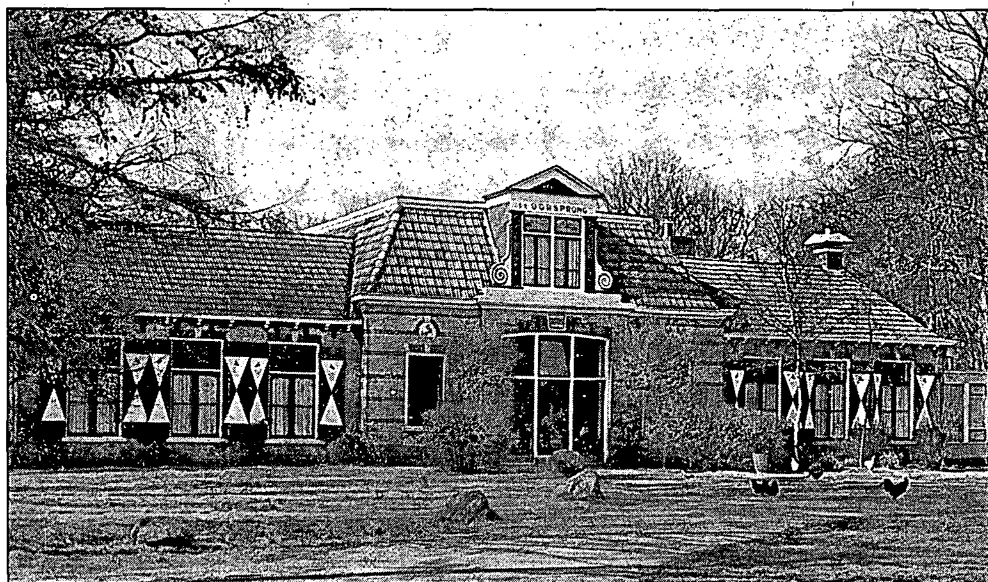
Op zoek
Bijgestaan door architect S. v. d. Mei ging de werkgroep op zoek naar een geschikt tehuis. Werd aanvankelijk gedacht aan de aankoop van een bestaand gebouw, later overwoog men ook de mogelijkheid van nieuwbouw.
Werkgroep voorzitter R. Miedema: „We hebben veel objecten bekeken en zijn daarvoor het hele land afgereisd. Houten, Doetinchem, Ter Apel, Groesbeek, Loenen, het zijn alle plaatsen waar we leuke ervaringen opdeden. Maar het schaap met 5 poten liep er niet tussen. We stelden misschien ook wel te hoge eisen. Het aan te kopen gebouw zou geschikt moeten zijn als vakantieverblijf voor ouderen, voor hulpbehoevenden, voor vormingswerk, voor studiegroepen, voor kampwerk en zo kunnen we doorgaan.

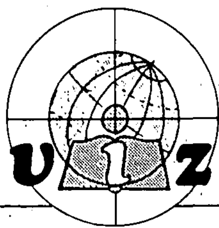
Voorts zou het gebouw aangepast moeten zijn aan de eisen des tijds. Niet een gebouw voor nu", aldus Miedema, „maar ook voor de toekomst.
Uiteindelijk kwamen we terecht in Sint Nicolaasga vlak bij de Friese plaats Joure. Het gebouw sprak ons direct aan. Het grootste deel is 10 jaar oud en alle kamers hebben douche en toilet. Het oude, voorste deel diende in vroegere jaren als stoeterij. Zo zijn de luiken voor de ramen nog beschilderd met afbeeldingen van paarden en is in één van de oude vleugels nog een aantal oorspronkelijke paardestallen te bewonderen. Ook twee ronde blauwe tegels met de beeltenis van een paard boven de voormalige ingang van het mooie karakteristieke koetshuis herinneren aan de in 1885 gestichte stoeterij „De Oorsprong".
Als nadeel hebben we ervaren de excentrische ligging in Nederland. Daar zijn we toch overheen gestapt. Via autosnelwegen is de plaats gemakkelijk te bereiken en naar station Heerenveen is het niet ver.
Het gebouw ligt in de bossen, terwijl het achterland wordt gevormd door de Friese meren en Gaasterland. Recreatiegebieden bij uitstek."
Hebt u in St. Nicolaasga dan toch het schaap met vijf poten gevonden? Miedema: „Dat geloof ik niet. Mijn indruk is wel dat we gevonden hebben wat we zo ongeveer wensten. Laat ik zeggen: een schaap met vier gezonde poten. Een compleet gebouw, geschikt voor het doel wat we voor ogen hebben, met recreatiezalen, 80 bedden en enige hectaren grond tegen een redelijke prijs".

Nieuwe stichting
Voor de aankoop en exploitatie van het centrum is een nieuwe stichting opgericht, genaamd „Stichting De Nieuwe Oorsprong". Hierin participeren: Stichting Tabitha, Stichting Vrienden van Tabitha en NBJB. Deze participanten hebben ook het benodigde kapitaal gefourneerd. Om een sluitende exploitatie te kunnen krijgen zal het centrum ook aan derden worden verhuurd. Daaronder wordt verstaan groepen buiten eigen kring.
Getracht zal worden nog deze zomer gereed te zijn voor de verhuur. Daarvóór zijn werkgroepen geformeerd waarin deskundigen zitting hebben. We houden u op de hoogte.

Het bestuur van de nieuwe stichting wordt gevormd door:
R. Miedema, voorzitter
J. H. Olyslager, penningmeester
W. Koster, secretaris
P. Brongers, algemeen adjunct
Ds W. Veenstra, lid
J. Weishaupt, lid
Mevr. T. v. d. Berg-Luitjens, lid
Architect S. v. d. Mei is van het begin af bij de plannen betrokken geweest en treedt op als adviseur van de Stichting.
Namens het stichtingsbestuur,
J. H. Olyslager

Het voorste deel van „De Oorsprong" diende in vroegere jaren als koetshuis van de in 1885 opgerichte stoeterij (Foto: Uitgeverij Van de Meulen b.v. Sneek)

vizier gericht op...

aandacht voor gebeurtenissen in de wereld

HONDURAS

In 1976 werd in dit land (bijna drie keer zo groot als Nederland; vier miljoen inwoners) een bijbelgenootschap opgericht. Uit collecten en bijdragen van leden komt reeds een bedrag van ƒ 85.000,— per jaar binnen. Er zullen nu 28.000 bijbels verspreid worden onder mensen die zelf geen bijbel kunnen betalen. Het Nederlands Bijbelgenootschap zal ruim ƒ 100.000,— bijdragen in dit project; op elke bijbel moet ƒ 7,21 worden toegelegd.

Wie geeft voor de bijbelverspreiding, weet dus waar zijn geld blijft.

RUSSISCHE BAPTISTEN

zullen dit jaar het honderd-jarig bestaan van de Unie vieren, eind oktober. Zowel in Leningrad als in Novo-Vasilievka, waar baptisten en mennisten elkaar vonden in 1884, zullen vieringen plaats vinden.

De Unie (ongeveer 5.000 geregistreerde gemeenten met plm. 545.000 leden) heeft toestemming ontvangen voor het publiceren van 20.000 nieuwe testamenten met psalmen, 10.000 bijbel-concordanties en 10.000 liedboeken.

OUD-KATHOLIEKEN

in Nederland verloren in ongeveer 25 jaar een derde van hun leden. Als redenen daarvoor worden onder anderen aangevoerd de verspreiding van o.k.'s over het hele land, d.w.z. er komen er velen terecht in plaatsen waar geen o.k. parochie is. Ook gemengde huwelijken werken er aan mee dat het ledental daalde. Voorts blijken jongeren zich in de vaak kleine parochies niet goed thuis te kunne voelen.

Wij herkennen deze redenen voor daling van het ledental. Ook onze gemeenschap verliest leden doordat leden verhuizen naar plaatsen waar geen gemeente te vinden is, ook niet in de nabije omgeving. Ook bij ons gaan leden over naar andere gemeenschappen vanwege hun huwelijk.

Daar staat echter naast, dat door verhuizing leden van verwante groeperingen tot ons komen, en dat door huwelijken mensen zich bij ons aansluiten. Wat dát aangaat, vraag je toch af: zijn de door Prof. Visser, o.k. hoogleraar aan de universiteit van Utrecht, genoemde redenen wel doorslaggevend?

Overigens: drieduizend oud-katholieken brengen jaarlijks één miljoen gulden bijeen voor kerkelijk werk. Dat is niet mis! We constateren het met dankbaarheid, gemengd met een tikkeltje jalouzie.

KINDERSTERFTE

Uit een onderzoek van de Wereld Gezondheidsorganisatie onder 6.000 vrouwen in Zuid-India is gebleken dat de kindersterfte afneemt naarmate er meer tijd is tussen twee geboorten. Bij een tweede geboorte binnen een jaar sterven 200 van de 1000 geborenen; als er 3 à 4 jaar tussen twee geboorten ligt, sterven er 80 van de 1000 geborenen.

Na de geboorte van het derde kind nemen de risico's voor zowel de moeder als het kind sterk toe. Uit een onderzoek in El Salvador blijkt dat van de eerstgeborenen er 60 per 1000 geborenen overlijden. Van de als vijfde kind geborenen sterven er per 1000 geborenen 160.

De kindersterfte is twee keer zo hoog bij een moeder beneden de 20 jaar als bij een moeder tussen de 20 en 30 jaar. Aldus een onderzoek in Argentinië.

Nog één cijfer: kinderen in de allerarmste gebieden van de wereld zijn gemiddeld per jaar 160 dagen ziek.

Door de verslechterde economische omstandigheden is de kindersterfte ook in ontwikkelde landen als de Verenigde Staten en Rusland weer toegenomen.

GEZAG

Er is altijd al, inderdaad altijd al, verschil van mening geweest over de betekenis van gezag voor de mens. Duidelijker gesteld: in hoeverre met het gezag van de overheid, van ouders, van onderwijzers, enz. gehoorzaamd worden?

Sinds Petrus de woorden sprak: Men moet God meer gehoorzamen dan de mensen (Hand. 5 : 29) is ongehoorzaamheid aan gezag niet meer afwezig geweest. Om des gewetens wil is er heel wat ongehoorzaamheid betoond, heel vaak zelfs ten koste van het leven.

Eén methode om het gezag aanvaardbaar te maken, is het aanpassen van de wetgeving. Daarmee wil de overheid aanduiden dat niet elke wetsovertreder een mis-dadiger is. Anders gezegd: de wet kan onbillijk zijn en derhalve tot overtreding aansporen.

Al met al blijft de vraag actueel: Waar liggen de grenzen van het gezag? Waar liggen de grenzen van ongehoorzaamheid? Is burgerlijke ongehoorzaamheid een plicht als de wet als onrechtvaardig ervaren wordt? Zo ja, wordt dan de burger niet zelf de wetgever, de maatgever voor zijn doen en laten? Betekent dat tenslotte niet dat ieder doet wat gezond is in zijn ogen? In de praktijk betekent dát echter wetteloosheid.

Of het helemaal waar is dat een volk de regering krijgt die het verdient, vermag ik niet te beoordelen. Wel is zeker dat iedere burger in dit land (nog) zijn inbreng kan hebben bij de totstandkoming van de wetgeving. Of b.v. christenen, of b.v. baptisten daarvan gebruik maken? Of vinden zij het gemakkelijker de wet te overtreden dan om goede wetten te maken? De wetgeving moet niet een weerspiegeling zijn van wat er leeft in een volk, maar van gerechtigheid. Naar ons gevoelen liggen in de Heilige Schrift de grondslagen verankerd voor gerechtigheid.

ALTERNATIEVE STRAF

Meer en meer legt de rechter aan hen die zich aan een overtreding of een misdrijf hebben schuldig gemaakt, een alternatieve straf op. Daarmee worden de overvolle gevangenissen ontlast. Tevens blijft iemand de schande van een strafuitzitting bespaard. Daarmee worden zijn kansen op een succesvolle terugkeer in de samenleving vermeerderd.

Er moet denk ik duidelijk worden onderscheiden tussen het feit van de schuldigverklaring en de daarbij passende strafvoltrekking. In de wet is veelal vastgelegd wat bij veronachtzaming van de wetsbepalingen het gevolg zal zijn. Er worden meestal minimum en maximum straffen genoemd. Deze straffen worden vandaag dus nogal eens anders vertaald dan voorheen. Is dat een winstpunt? Leidt dat tot een in de hand werken door de overheid van een voortschrijdende minachting van de wet? Leidt dat ook tot de zo gevreesde klasse-justitie?

Duidelijk zal zijn dat strafvoltrekking nooit doel op zichzelf zal mogen zijn. Ook de strafvoltrekking zal middel tot bereiking van een doel moeten zijn.

MINDERHEDEN

Er is zo het een en ander veranderd in de samenstelling van de Nederlandse bevolking in de laatste vijfendertig jaar. Natuurlijk woonden er vroeger vreemdelingen in dit land; soms vrij grote groepen. Maar toch niet in de mate als thans het geval is. Ethnische minderheden omvatten zeker enkele tienduizenden leden, soms enkele honderdduizenden. Dat wil zeggen: vele ethnische minderheden kunnen een complete stad van vijftigduizend of meer inwoners bevolken. Maar zó gebeurt dat niet. Ze zijn verspreid over het hele land met sterke concentraties in het westen.

Drie vragen komen telkens weer aan de orde:

Moeten de minderheden in woonwijken worden geconcentreerd waar zij geheel zichzelf kunnen zijn? Of moeten steeds verdergaande aanpassingen aan onze Nederlandse samenleving bevorderd, zelfs geëist worden?

Moeten minderheden politieke rechten krijgen als b.v. actief en passief kiesrecht, en zo ja, wanneer en in welke mate?

Het is bekend dat ook in ons land vele christenen er de grootste moeite mee hebben dat moslims en hindoes (om maar een paar groepen te noemen) hun eigen godsdienstige ruimten in stad en dorp krijgen. Vrijheid van godsdienst geldt echter niet alleen voor christenen.

Ploeger

GOUDEN JUBILEUM ZUSTERHULP GRONINGEN 1934 - 1984

17 januari 1984

Nadat we allemaal als zusters en donatrices een roos als jubileumgeschenk hadden gekregen, begonnen we deze feestelijke middag.

Na het zingen van lied 4: Grote God wij loven U en het lezen van Psalm 150 werd deze middag geopend met een toespraak door zr Roodenhuis over samen op weg, samen gedenken.

Onder de broodmaaltijd, die zeer goed verzorgd was, werden ons felicitaties overgebracht. Zr Doornkamp feliciteerde ons namens de Vrouwenvereniging „Looft den Heer".

Deze middag werd besloten met het zingen: 'k Wil U o God mijn dank betalen.

Het avondprogramma stond in het teken van herinnering met name een revue over *50 jaar* zusterhulp. Er werd een collecte gehouden voor de zending en voor dit geld het zelfvervaardigde verband te verzenden.

Bij het jubileumlied had zr van Beek, die ook de leiding van deze avond had, nog een aanvulling voor de broeders om donateur te worden. We kregen nog felicitaties van het gewest en het hoofdbestuur. De jeugdgroep Sunray heeft prachtig voor ons gezongen en ook de muzikanten hebben het fijn voor ons gemaakt. Ds v. d. Werf zei in zijn toespraak als het goed gaat op Zusterhulp, gaat het goed in de Gemeente. Ds. Hofman vindt Zusterhulp net een groot gezin waar iedereen zich thuis voelt.

Na het zingen van lied 449, neem de naam van Jezus mede, besloten we deze avond. Dankbaar zijn we voor alles wat de Heer voor ons gedaan heeft en we bidden dat de Heer ook in de toekomst ons wil bewaren en zegenen.

Hartelijk dank aan allen.

Namens het bestuur,

zr. R. C. ten Cate, secr.

BROEDERSCHAP VAN BAPTISTEN VOORGANGERS

De uitnodigingen voor de jaarlijkse conferentie van de Broederschap zijn enige weken geleden verzonden. Inmiddels hebben zich reeds een behoorlijk aantal collegae aangemeld. Maar van verschillende collegae is nog geen reactie ontvangen.

Graag zie ik de aanmelding voor 27 februari tegemoet i.v.m. de verdere voorbereidingen. Wij hopen voor 24 en 25 april DV bijeen te komen in het Slotmaker de Bruïne Instituut te Doorn.

Het onderwerp voor deze dagen luidt: *„Het functioneren van de voorganger in deze tijd"*. Vorig jaar mochten wij met een record aantal deelnemers bijeenkomen rondom het 60-jarig jubileum van de Broederschap. Laten wij ook dit jaar tijd vrij maken voor de Broederschapsdagen.

A. v. d. Berg, secr.
Luchtenburg 20
3328 AM Dordrecht.

CHRISTELIJKE VRIJHEID: GAVE OF OPGAVE

Bij de bestudering van de kerkgeschiedenis wordt duidelijk dat mensen altijd al geworsteld hebben met de vraag: Hoe wil God gediend worden?

Trouwens, in de bijbel zelf komt deze kwestie meerdere malen aan de orde.

De joodse geestelijkheid stond in een eeuwenoude traditie, die zijn wortels had in de mozaïsche wetgeving. Zij zaten niet zo met deze vraag. Immers, in de loop der eeuwen was er zo'n gedetailleerd uitgewerkt systeem van ge- en verboden ontstaan, dat er eigenlijk weinig mis kon gaan. Alles was geregeld en de paden waren nauwkeurig uitgestippeld. Men hoefde zich slechts aan die regels te houden en dan was het goed. Zo wilde God het.

Johannes de Doper, die het optreden van Jezus moest voorbereiden, liet er geen twijfel over bestaan dat de Farizeeën en Sadduceeën stiptheidsaktie ten aanzien van de wet geen haar beter waren dan ieder ander mens.

Jezus zelf stelde herhaaldelijk openlijk vast dat een dergelijke leefwijze of „godsdienst" wel mooi lèèk, maar het bepaald niet was.

Hij zegt tegen ze, dat ze net zulke huichelaars zijn als waar Jesaja over schreef:

„Dit volk, zegt God, eert mij met woorden,
maar hun hart is ver van mij vandaan.
Hun eredienst heeft geen enkele waarde:
de wetten die zij voorschrijven,
zijn louter menselijke wetten!" (Marc. 7 : 6)

Deze uitspraak laat aan duidelijkheid niets te wensen over. Toch is het Jezus er niet om begonnen deze leidslieden nu eens mooi te kijk te zetten tegenover het volk of een fikse ruzie uit te lokken.

Daarvoor is de zaak waar het Hem om gaat veel te heilig.

Johannes de Doper zei: „Reeds ligt de bijl aan de wortel der boom". Je zou bijna zeggen: Jezus zet de bijl er nu in. Het kan niet langer zo doorgaan. Het is niet het belangrijkste dat je keurig op de paadjes loopt. Het gaat om het binnengaan in het Koninkrijk van God. En hoe je loopt moet je zelf maar weten. Of liever nog: Kijk naar Jezus en volg hem. Jezus loopt in alle vrijheid en onderweg gaat het Hem maar om één ding: liefde tot de naaste. Regels en wetten belemmeren deze liefde maar al te vaak. Regels zijn op zichzelf niet verkeerd, zolang ze ons tot nut dienen. Wij dienen de regels niet!

De gemeente te Galatië

In deze gemeente weet men blijkbaar nog niet zo goed raad met de vrijheid die Christus geeft. Er is verschil van mening over de besnijdenis. Zouden ze het toch niet beter kunnen laten doen, dat lijkt meer zekerheid te bieden, denken sommigen.

Nee, zegt Paulus, want: „Christus heeft ons bevrijd om ons vrije mensen te maken. Houd dus stand en buig u niet opnieuw onder het juk van de slavernij" (Gal. 5 : 1) en „U bent geroepen om vrij te zijn. Maar gebruik die vrijheid niet als dekmantel voor zondige praktijken. Nee, wees elkaar juist dienstbaar in een geest van liefde. Want de hele wet is vervat in dit ene gebod: Houd van je naaste als van jezelf. Maar als u elkaar als dieren bijt en verscheurt, valt te vrezen, dat u elkaar verslindt." (Gal. 5 : 13-15).

De gemeente van nu

is in hetzelfde kostbare bezit van de vrijheid in en door Christus en heeft het er soms net zo moeilijk mee.

Hoe wil God gediend worden? Wanneer is het goed? Hoe moeten we geloven? Hoe de bijbel lezen?

Hoe met elkaar omgaan? Wat kan wel en wat niet door de beugel? Het zou heel wat eenvoudiger zijn als we regels hadden die we maar behoefden op te volgen.

Ik heb pas nog de regels gelezen die Franciscus van Assisi heeft opgesteld voor zijn volgelingen. Fijn hoor, om precies te weten waar je aan toe bent. Zelfs wat je kleding betreft. Wij tobben nog wel eens over zwarte kousen en spijkerbroeken!

Wij zouden ons kunnen afvragen waarom God ons geroepen heeft om vrij te zijn en wat die vrijheid betekent.

Wij waren gebonden door de zonde, daarvan maakt Hij ons in de eerste plaats vrij. Verder wil Hij dat we vrij zijn in onze dienst aan Hem en aan elkaar. Niet gebonden aan regels, op die éne na:

„Gij zult de Here uw God liefhebben en uw naaste als uzelf".

Dit is geen bevel, maar een belofte.

Liefde kan alleen gegeven worden op vrijwillige basis. Dat is het wezen van de liefde. En vanwege die liefde, waar alles om draait, heeft God ons volledige vrijheid gegeven.

Daar moeten we zelf onze weg in zoeken.

Daar moeten we mee leren leven.

Daar mogen we mee leven.

Onder de leiding van de Heilige Geest.

Ans Lindenborn

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

„WAAROM PRAATTE ZE NIET GEWOON?"

Met die vraag sluit A. J. Klei op de tweede pagina van Trouw (11.2.'84) het verhaal af dat de wandeling in de Albert Cuyp, een bekende handels-straat in A'dam, hem heeft opgeleverd. Hij zoekt daar nu en dan verpozing en ik heb daar alle begrip voor. Hij vertelt dat hij er twee vrouwen bezig zag. De jongste stond er met een gitaar en strakke blik. De oudere riep met schrille kreten voorbijgangers op zich te bekeren. Hij probeerde met de laatste een gesprek aan te knopen maar dat zat er niet in. De spreekster kon niet gewoon praten. Ze bleef teksten citeren, afgewisseld met zondagsschoolversjes. Ontmoedigd stapte Klei verder.

Hebt u ook naar de witte wereld van Sarajevo gekeken? Dan hebt u temidden van besneeuwde mensen iemand zien staan met een groot bord waarop met forse letters stond: John 3 : 16. Meer niet. Een der Nederlandse tv-mannen zei dat men niet aan een of andere reklame moest denken. Letters en cijfers verwezen naar een bijbeltekst. Misschien hebben enige nieuwsgierigen de man gevraagd welke drank of partij hij stond aan te bevelen en dat heeft deze Amerikaan gelegenheid geboden nadere toelichtingen te verstrekken. Hij zal zijn blij vertrouwen niet hebben prijsgegeven. Je denkt wel: moet het zo? Ik weet: Een man spande de boog zonder een bepaald doel en trof de koning van Israël tussen de verbindingsstukken en het pantser. Dat kan. Als u een Zaaier ergens in een bus deponeert doet u ongeveer net zo. Plus een schietgebedje: Heer, laat dit zaadje goede aarde vinden.

Wij, provincialen, gaan niet naar de Albert Cuyp noch stellen wij ons met geheimschrift op in een ver verwijderd land. Wij wonen hier in onze dorpen, steden, straten. Met wel in het achterhoofd flarden van een gedicht waarin voorkomt: M'n rechterbuurman is vannacht gestorven en ik heb nooit een woord tot zijn behoud gezegd. Of we lezen: Deze dag is een dag van blijde boodschap, en wij houden ons stil. Wij voelen ons schuldenaars...

Kan wat wij evangelisatie noemen uitgroeien tot een obsessie? Tot iets van dwang. We moeten de netten uitzetten en dan flink met de plonsstokken tekeer gaan. Niet op wat geld zien. De kost gaat voor de baat uit. We huren sprekers en muzikanten in. Ik weet, deze toon staat u niet aan. Het is alsof ik spot en dat nog wel opzettelijk. Bedenk dan dat mijn hart wel bij de zaak is en de vraag telkens boven komt: hoe?

Als ik het goed zie zijn we in deze wereld een stem in de woestijn. Onze wereld is steeds meer een woestijn aan het worden. Het proces van de secularisatie = verwereldlijking schrijdt voort. De in vorige eeuwen beloofde hemel is allang ingeruild voor het leven op aarde. Hier en nu! luidt de roep. Als het woord gerechtigheid valt denkt geen burger meer aan die van God maar aan die van de onrechtvaardige strukturen in de samenleving. Valt het woord vrede dan ziet iedereen de zwaarbewapende legerscharen der naties én slechts weinigen horen het lied van de heirscharen Gods in de kerstnacht.

Voor enige gelovigen is God de Eerste en de Laatste, voor de rest is de eeuwig Zijnde een wazig denkbeeld, uit de omloop verdwenen. Eeuwigheid, gericht, hemel, hel, wie houdt zich er nog mee bezig? Wereldvragen zijn: hoe overleven we de recessie, de presidenten, de generaals, de machtigen der aarde. Wie bereiken we met het evangelie? Wie sluiten zich aan bij gemeente of kerk? Onze kinderen, voor een deel. Kerken ruilen onderling een paar leden tegen elkaar uit. Verder zijn we ingesloten tussen niet te tellen aantallen ongelovigen. Ze laten ons voor wie we zijn en komt het tot een gesprek dan zal dat hunnerzijds neerkomen op het verwijt dat wij ons alleen om de ziel - wat wij of zij daarbij ook denken - bekommerd hebben en het lichaam hebben vergeten. Erger: we negeerden ons lichaam. Nog erger: sommige godvrezenden hebben het lichaam willen ontkennen. Zij vielen dan ook wel op hun gezicht.

Zijn wij te geestelijk geworden, te onnatuurlijk? Is dan natuur niet een bron van aandacht en vreugde? Biedt de kultuur niet veel schoonheid en genietingen? Doen wij God, de Schepper en Verlosser tekort als wij zijn werk en zijn gaven aan mensen prijzen? Doen wij Jezus tekort? Wie denkt niet aan zijn toespraak in Nazaret's synagoge, aan het Schriftgedeelte dat hij uitzocht om te lezen. Daar sprak Jezus zijn „troonrede" uit en die was vol verlossing en bevrijding, voor tijd en eeuwigheid, voor aarde en hemel, die in hem samenkwamen en die hij wilde brengen aan alle volken. Misschien hebben wij dat heil in de prediking te zeer en alleen toegespitst op het moment waarop de Heer zei: „Het is volbracht!" Zijn dienst was ten einde.

Het heil Gods geldt heel de mens naar lichaam, ziel en geest. Het evangelie heeft niet alleen onpeilbare diepte, ook mateloze breedte, lengte en hoogte en wij willen leren met alle heiligen wat alle kennis te boven gaat: de volheid van God. Die regen laat neerdalen en zijn zon laat opgaan. Die Jezus gaf om ons te leren hoe het moet: leven.

Huizinga

NBJB UITNODIGING WEEKEND VOOR KADERLEDEN

Beste mensen,

Het wordt de hoogste tijd om jullie uit te nodigen voor het kaderweekend! Dit weekend is bedoeld voor aktieve jeugdleden die zich echt in willen zetten voor hun groep. Daarnaast zijn uiteraard ook leiders en leidsters van jeugdgroepen welkom!

We zullen ons programma zó opzetten, dat je er niet alleen voor jezelf veel aan kunt hebben, maar ook dat je „gereedschap" mee krijgt voor je eigen groep.

Als leidraad hebben we gekozen voor het thema:

Er is hoop/er is nog een hoop te doen

Wat de kosten betreft: we rekenen ƒ 55,— per deelnemer, met een reiskostenvergoeding boven ƒ 10,— (op basistarief openbaar vervoer).

De datum: vrijdagavond 2 maart t/m zondagmiddag 4 maart 1984.

Ons weekend wordt gehouden op De Bron, Oude Oever 10, Oudleusden.

Kom, en geef je op bij het Jeugdburo NBJB, Zuiderdwarsvaart 25, 9203 Drachten

Met vriendelijke groeten, namens de werkgroep RJC,

Piet Stellinga

GRAAG GEDAAN! GRAAG GEDAAN?

We zaten te ontbijten, ongeveer kwart voor acht. We zagen een paar jongens die ons poortje binnen kwamen. Zeker om de fietspomp. Daar was de bel. Ik liep naar de deur en deed open. Ze stapten prompt binnen en zeiden: „Meneer, wilt u de politie bellen. Er is een ongeluk gebeurd". „Wat is er gebeurd?" vroeg ik. „Een fietser en een brommer zijn op elkaar gereden". „Waar?" vroeg ik. „Hier schuin tegenover".

Ik draaide 0011 en uit de verte kwam een stem die me vertelde dat ik Alarm had gedraaid. Ik gaf het mij vertelde door. „Waar woont u?" Ik noemde m'n woonplaats. „Wacht u even", zei de stem. Onmiddellijk had ik de plaatselijke politie aan de lijn en opnieuw vertelde ik wat ik juist gehoord had. Of ik meer bijzonderheden wist. Ik antwoordde ontkennend daarbij een blik op de twee heldere jongens werpend.

„We komen er aan", luidde de kreet. De meeluisterende vrienden verlieten opgewekt het huis en staken over naar de plaats van het onheil. Wij probeerden van achter de ramen ook een deeltje opwinding op te vangen hetgeen mislukte. Ik zag de zwaailichten aankomen en meldde dat aan de huisgenoten. Waarop we verder aten.

Zit ik er naast als ik beweer dat we ons liever op een afstand houden als hier of daar wat passeerde? Goed, even poolshoogte nemen maar dan doorlopen. Hé, dat deden die priester en leviet ook. Met andere woorden: laten we niet tevreden zijn met alleen maar te konstateren dat er met iemand wat fout ging. Afstappen en helpen, dat lijkt meer op de wijze van de Heer.

H.

MET VLAG EN WIMPEL!

31 januari 1984, 13.30 uur: een historisch moment in de geschiedenis van het nederlands baptisme: de eerste vrouwelijke baptisten student beëindigt haar universitaire theologie-studie met een voortreffelijk afgelegd doctoraalexamen. Haar naam: Hetty de Winkel.

Wij, studenten van „De Vinkenhof", willen aan deze bizondere en feestelijke gebeurtenis niet voorbijgaan en daarom staat in het februarinummer van ons „studentenlijfblad" „De Kontaktsleutel" een exclusief interview met de versbakken doctoranda.
Graag geven we ook de lezers van „De Christen" enkele fragmenten uit dit interview door, opdat u onze vreugde méé kunt beleven!

Hetty's „studieloopbaan" verliep als volgt: begonnen in 1975 met de theologiestudie aan de Rijks Universiteit te Utrecht en „De Vinkenhof"; in februari 1979 haar kandidaatsexamen gedaan en 31 januari jl. het doctoraalexamen. Naast de studie vervulde Hetty een paar jaar een baan als lerares godsdienst aan een middelbare school en momenteel werkt ze part-time in een bejaardentehuis te Utrecht.

Een dag waarop je eindexamen doet is óók een dag waarop je een fase in je leven afsluit. Laten we nog eens terugkijken naar „hoe het allemaal zo is gekomen....."

Hetty: Ik ben met de studie begonnen, direkt na mijn eindexamen van het gymnasium, in 1975.
Maar vanaf de 5e klas van het gymnasium werd het duidelijk dat ik theologie zou gaan studeren. Ik wilde iets gaan doen dat waarde heeft: als 16-jarige werkte ik in een bejaardentehuis en de mensen maakten mij duidelijk dat het leven snel gaat. Ik dacht: als het dan zo snel gaat dan wil ik wél iets doen wat waardevol is, voor mezelf, de medemens en ook voor God. Zo kwam ik terecht bij de theologie. Ik zag vele problemen bij mensen en dacht dat dingen zouden kunnen gaan veranderen als mensen zelf van binnenuit veranderen. Dat kan denk ik door het evangelie.
De omgeving had het al eerder gezien dat het deze kant wel op zou gaan. Als ik bijvoorbeeld een dagsluiting hield, dan bekeek ik het tekstgedeelte eerst in het griekse N.T. Dat vond ik heel normaal en dacht dat iedereen dat wel zou doen...

Hoe heb je je studie beleefd? Wat waren de „positieve" en „negatieve" kanten?

Hetty: (...) vooral ben ik steeds meer gaan beseffen dat geloven ontzettend existentieel is, het omvat je hele bestaan, het is de bodem voor mijn bestaan. Ook heeft me enorm aangesproken om heilshistorisch te denken: God is in *deze* geschiedenis, in *deze* tijd gekomen. Dat geeft me het besef dat elk moment van een mens belangrijk is. Elk moment is een mogelijkheid...

Kun je iets zeggen over de kombinatie studie op de universiteit en daarnaast colleges op „De Vinkenhof"?

Hetty: Toen ik begon als 18-jarige, baptist, was het voor mij heel logisch ook naar „De Vinkenhof" te gaan. Ik heb dat ook heel erg waardevol gevonden. Ik had ontzettend veel plezier in de colleges, volgde ze erg intensief, en het waren echte gebeurtenissen voor mij. Vooral ook het praktijk-gerichte (pastoraat en prekenkunde) sprak me erg aan. Je merkt dat je er voordeel aan hebt zo vroeg al met preken bezig te zijn.

Aan het einde van je studie moet je 3 vakgebieden kiezen om mee verder te gaan. Welke koos jij en waarom?

Hetty: als hoofdvak heb ik het O.T. gekozen. In onze gemeenten wordt daar eigenlijk vrij weinig aandacht aan besteed en dat vond ik een uitdaging. Het heeft ook te maken met de taal van het O.T., het hebreeuws: ik houd erg van muziek en poëzie; dat vind ik terug in het hebreeuws. Het N.T. krijgt ook meer reliëf als je daarbij het O.T. uitspit. Als bijvakken heb ik didaktiek en missiologie gekozen.

Ter afsluiting van de studie wordt een skriptie verwacht; jij schreef een skriptie met de titel „Naar lichaam en ziel" die handelt over de „medische beeldspraak bij de profeet Jeremia". Kun je daar iets over vertellen?

Hetty: Ik ontdekte dat ik in mijn preken bijna altijd de nadruk legde op de positieve en fijne dingen van het leven: preken over de liefde van God en de hoop van waar uit je leeft. Maar ook de moeilijke kant van het bestaan moet niet vergeten worden. Zo bezig geweest met het lijden (Job, Jes. 53 en Jeremia). Jeremia heeft me altijd geboeid; het gaat hier om een persoon en je komt veel persoonlijke dingen tegen. Jeremia gebruikt allerlei woorden om het lijden uit te drukken: wond, breuk, ongeneeslijk, geneesmiddelen en geneesheer etc.
De medische beeldspraak bij Jeremia is karakteristiek voor Jeremia zelf en zijn boodschap. Het volk wordt door Jeremia ongeneeslijk genoemd, het oordeel is onontkoombaar. Dat is een situatie die ook typerend is voor Jeremia zelf. Het ongeneeslijke, onontkoombare is in feite gepersonificeerd in Jeremia zélf.
Maar dan klinkt in Jer. 30 : 17 opeens dat God zal genezen!
Waar alles stukloopt van de menselijke kant bekeken, is God de heelmeester van het volk Israël!

Tot slot merkt Hetty op, haar studie als een geschenk te hebben ervaren. Maar het belangrijkste is voor haar het gegeven dat ze van mensen houdt en dat ze hoopt dat mensen in haar iets mogen ontdekken van de hoop die in haar is.

Wij wensen *drs* Hetty de Winkel alle goeds toe voor de toekomst!

Wout Huizing

GEMEENTEBERICHTEN

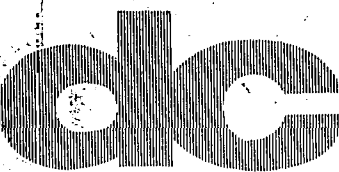
Onze voorganger ds B. Hofman

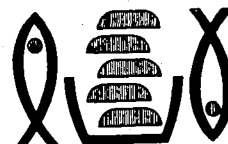
Ter Apel (J. H.) - Zondag 22 januari jl. was voor de Baptistengemeente Ter Apel een blijde dag. Na een vacante periode van slechts 3½ maand mochten we ds B. Hofman als onze voorganger begroeten.
Ds de Zwart, zijn vóórganger, sprak in de morgendienst uit Galaten 5 : 13. Hij vermaande ons als gemeente en voorganger, niet vrijblijvend met elkaar om te gaan, maar, onder de zegen des Heren, garant te staan voor elkaar. Wij mogen in vrijheid met Christus verantwoordelijk zijn voor elkaar. Een gemeente van de Heer moet een thuishaven zijn, waar liefde heerst en de één de ander uitnemender acht dan zichzelf.
De inzegening van ds Hofman was een ontroerend moment; ook de kinderen van de zondagsschool waren hierbij aanwezig. De gemeente beloofde die morgen ds Hofman te zullen bijstaan en achter hem te zullen staan in zijn dienst in onze gemeente. De zondagsschoolkinderen zongen nog voor ons. Het was een blijde, gezegende dienst.
De intrededienst werd 's middags in „Kruispunt", kerkgebouw van de plaatselijke Gereformeerde gemeente gehouden.
De genodigden en gemeenteleden en vrienden werden welkom geheten door br J. Venema. Na voorbede en het zingen van een loflied sprak ds Hofman over de toerusting, die we nodig hebben om te kunnen groeien naar de Heer. (Efeze 4 : 15) Als we ons laten leiden vanuit Gods woord, in alle waarheid, dan pas zal die toerusting goed zijn en zal de gemeente een eenheid in de Heer kunnen worden. Het was een goede boodschap voor ons allen.
Na de prediking zong ons evangelisatiekoor enkele mooie liederen. Van de genodigden richtten enkelen het woord tot ds Hofman en tot ons, als gemeente Ter Apel. Ds Hofman zegde dank voor de goede woorden en daarna zongen we „Komt, laat ons voortgaan kind'ren".
We eindigden deze dienst met het zingen van:

„Wij reizen met elkander,
Wij wand'len hand aan hand".

's Avonds was er dan nog de gemeentelijke feestelijke begroeting van de fam. Hofman. Op een ontspannen, plezierige wijze maakten we een beetje kennis met elkaar. Br Bruintjes leidde deze avond en de voorbereidingskommissie had weer goed werk geleverd. Het programma was goed verzorgd.
Lees verder op pagina 8

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin . Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 42,— per jaar, *f* 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel 030-784457, postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

(Vervolg van pagina 7)

Alle klubs en verenigingen leverden wel een bijdrage. Zelfs onze Baptisten „schoonmaakploeg" presenteerde zich! Br Bruintjes lichtte het „verleden" van br en zr Hofman enigszins door, zodat we nu toch wat beter op de hoogte zijn. Het zangkoor en Sela zongen voor ons.

De familie Hofman in z'n geheel werd door iedereen aangespoord om toch vooral overal aan mee te doen - en dat is natuurlijk een onmogelijke opgave. We hebben wel samen ontdekt, dat het vele werk binnen onze gemeente niet slechts door 1 man (de voorganger), maar door ons allen, samen met de Heer, moet worden verricht. Dan zal de zegen van de Heer zeker niet uitblijven.

Na dit alles dronken we nog koffie in het jeugdgebouw.
Vol goede moed en blijde verwachting gaan we verder, dankbaar voor alles wat de Heer ons geeft.

BOND VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN ZUID EN WEST NEDERLAND

Op zaterdag 28 april a.s. hopen wij weer onze voorjaarsconferentie te houden en nodigen u daartoe hartelijk uit.

De Baptistengemeente Goes zal ons hartelijk verwelkomen en ds A. de Vries zal in ons midden zijn om het gespreksonderwerp: *„Hoe vertaal ik mijn geloof in gewone woorden!"* in te leiden.

Een volledig programma zal nog bekendgemaakt worden, maar noteert u alvast de datum. Het wordt echt weer een fijne ontmoetingsdag, vooral wanneer u er ook bent.

Namens het bestuur,
H. van Doorn-A.

Correctie overzicht bijdragen gemeenten

Emmeloord:
ECU moet zijn 749,30 (i.p.v. 572,15).
UZC moet zijn 963,25 (i.p.v. 1140,40)

VAN DE EINDREDAKTEUR

- In het nummer over rentmeesterschap van 17 februari werd verzuimd te vermelden, dat br G. J. Blanken de foto's voor dit nummer leverde. Met alsnog een woord van vriendelijke dank voor zijn medewerking.

- In de „advertentie", opgesteld door zr A. Lindenborn, ontbreekt de vermelding van het hoofdstuk waaruit de verzen uit Lucas genomen zijn. Het was hoofdstuk 12.

- Soms krijgen wij bericht van een secretaris van een gemeente, dat er een beroep is uitgebracht op... en later dat dat beroep wel of niet is aangenomen. Doch als de secretaris ons dat niet meldt, wie dan? (Als het op het Uniebureau bekend is, wordt het ons ook doorgegeven).

- Als rubriekmedewerker zal ds H. Ploeger dit jaar om de drie weken de pagina „Het vizier gericht op..." vullen. De redaktiekommissie heeft als tweede rubrieksmedewerker br Piet Stellinga bereid gevonden om eenmaal per drie weken een artikel te schrijven dat speciaal bestemd is voor de jongeren. Br Stellinga is de tweede vrijgestelde van de NBJB; hij zal in deze rubriek echter niet als woordvoerder van de NBJB optreden, doch op persoonlijke titel.

- Drie gemeenten hebben positief gereageerd op ons verzoek om als gemeente voor het voetlicht te komen. De naam van de rubriek zal iets anders gaan luiden: Gemeenten voor de lens. In maart zal als eerste de gemeente Westerhaar zich presenteren.

Een volkomen vreugde wacht mij in het zalig Vaderhuis.

Na een ernstige ziekte, is toch nog onverwacht van ons heengegaan onze zuster

GINY DE JONGE

op de leeftijd van 48 jaar.

7 februari 1984

Baptistengemeente Enschede

Vrees niet, want Ik heb u verlost,
Ik heb u bij uw naam geroepen,
gij zijt Mijn
Jes. 43 : 1

Na een langdurig en moedig gedragen ziekte heeft de Heer thuisgehaald onze lieve man en vader

FREDERIK VAN DER WERF

op de leeftijd van 70 jaar.

Sneek, 15 februari 1984
Prinsengracht 20

Sneek:
P. van der Werf-Gorter
Leeuwarden:
M. van der Werf

De begrafenis heeft op 18 februari plaatsgevonden.

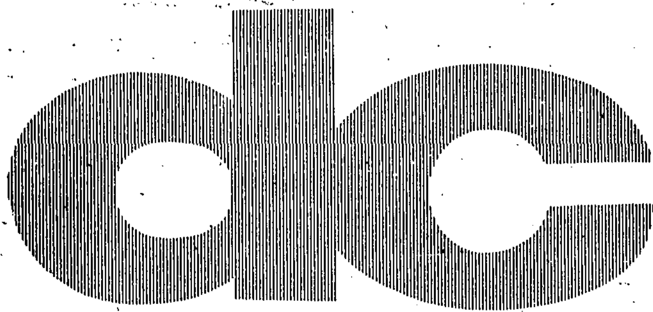
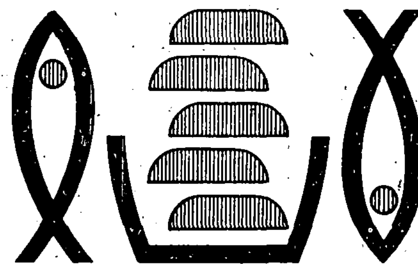
Opgenomen in Heerlijkheid onze zuster

BAATJE AUKEMA

op de leeftijd van bijna 60 jaar.

1 Cor. 15 : 40

Baptistengemeente Stavoren

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 9 - 3 maart 1984

ILLUSIE OF HOOP!

We leven in spannende tijden.
Er zit een geweldige spanning tussen onze christelijke principes, normen, idealen en wensen enerzijds, en het leven van alledag anderzijds. In deze spanning kun je twee kanten uit:
Je kunt in illusie vluchten.
Je kunt, gedreven worden door de christelijke hoop, waardoor je de spannende confrontatie met het leven aankunt.

illusies
Ik las in mijn woordenboek: een illusie is een droombeeld dat niet verwerkelijkt kan worden.
Wie illusies koestert, slaapt. Hij is uit het dagelijks leven gestapt en heeft zich neergelegd om zich in een mooie droom te verbeelden dat het waar is wat hij ziet. Hij vlucht uit de spanning tussen zijn idealen enerzijds en de harde werkelijkheid anderzijds.

Een illusie is een droombeeld dat niet verwerkelijkt kan worden. Maar wie droomt heeft dáár geen last van! In een illusie doe je wat je anders niet kunt maken: je trekt de werkelijkheid binnen de cirkel van je wensen en idealen.
Wie illusies koestert, droomt. Vandaar dat mensen met illusies niet gestoord willen worden. Ze zijn boos als je hen wakker maakt.

Ook christenen kunnen in illusies vluchten. In wat ik nu ga schrijven waag ik het met u als iemand die onbevangen kan lezen, wat ik vanuit een gelovig hart en vanuit enige zelfkennis en kennis van anderen, aan het papier toevertrouw.

Een gemeente waarin verdeeldheid heerst beroept een nieuwe voorganger. Hij staat bekend als een goed pastor, een bekwaam voorzitter en een boeiend spreker. Vol verwachtig wordt hij binnen gehaald. Hij zal de problemen oplossen! Zo'n gemeente vlucht voor het probleem van haar verdeeldheid in de illusie dat die geweldige ds X de gemeente zal leiden tot de christelijke eenheid waarvan de Schrift spreekt.

De raad van een gemeente verkeert in grote verlegenheid over een geval van echtscheiding in de gemeente. Zoiets kan onder Gods kinderen toch niet voorkomen?! Als je leest wat er in de bijbel geschreven staat over echtscheiding...
In zo'n situatie van verlegenheid is er altijd wel iemand die roept: de regels die in onze statuten handelen over de gemeentelijke tucht moeten worden aangescherpt en strenger worden toegepast!
Ik denk dat ook dit een vlucht is. Een vlucht uit de pastorale verlegenheid in de illusie dat strengere regels het probleem van echtscheiding in de gemeente zullen oplossen.

Waarom zijn dit illusies? Je kunt de spanning die er bestaat tussen werkelijkheid en ideaal, tussen onze oude en onze nieuwe mens, tussen wat de gemeente door de week is en wat zij „in Christus" is, niet opheffen. Je kunt de alledaagse levenswerkelijkheid niet op een gemakkelijke wijze binnen de kring van ons christelijk geloof trekken, door ds X te beroepen of door strengere tuchtregels op te stellen. Zoiets kan alleen in illusies.

hoop
Het is kenmerkend voor de *hoop* die een kind van God heeft, dat zij niet een achterdeur is om als gelovige aan de pijnlijke spanning van het leven te ontsnappen. De christelijke hoop staat midden in de branding van het leven, waarin de golven van de alledaagse werkelijkheid hoog opslaan tegen onze christelijke principes, normen en idealen.

De hoop heeft als karakteristiek, dat zij geen zichtbare bevestiging heeft in wat je om je heen ziet gebeuren (Rom. 8 : 24). De hoop vindt haar bewijs niet in de dagelijkse praktijk, maar alleen in het geloof (Hebr. 11 : 1). Gedreven door de christelijke hoop ga je dwars door het dik en dun van het leven, óók door het dik en dun van je eigen christelijk leven en dat van de gemeente. Paulus schrijft: *„wij roemen ook in de verdrukking, daar wij weten, dat de verdrukking volharding uitwerkt en de volharding beproefdheid en de beproefdheid hoop"* (Rom. 5 : 5).
De christelijke hoop gaat dwars door de zee van het leven heen en komt er nog hoopvoller uit. Ze is niet alleen bestand tegen de spanning waarin het alledaagse leven ons plaatst, ze groeit er zelfs in!

Dit geheim van de christelijke hoop is het geheim van pasen. Op Golgotha leek alles te bewijzen dat Gods werk mislukt was. Tegen alle klaarblijkelijkheid in verrees Jezus drie dagen later uit het graf. De kracht van de christelijke hoop is de kracht van het paasfeest.

Welke houding nemen we aan in de spanning waarin het leven - óók de praktijk van ons eigen leven en dat van de gemeente - onze principes en idealen plaatst?

Hoe gaan we om met onze verlegenheid in moeilijke pastorale situaties? Met ons onvermogen om in de gemeente verschillende opvattingen bij elkaar te brengen? Met ons voortdurend onder de maat blijven?
Vluchten we voor onze verlegenheid en onvermogen in de illusies van de „sterke leider", van „duidelijke regels" of van grote leuzen?
Of zijn we bereid om, in de erkenning van verlegenheid en onvermogen, dwars door deze verlegenheid en dit onvermogen heen te gaan, in de zekere hoop dat juist zó een nieuwe dag gloort?

O. d. V.

DEZE WEEK

LID VAN EEN BAPTISTENGEMEENTE... WAT HOUDT DAT EIGENLIJK IN?

C. van Wier

Jaren geleden, toen ik over deze vraag schreef in het blad van een gemeente, nam de eindredacteur van ons weekblad dit artikel over. Dezer dagen vond ik het verhaal weer terug en ik vroeg mij af of het zin zou kunnen hebben om nog eens op deze belangrijke vraag terug te komen. Immers, in ons midden bevinden zich christenen die zich tot onze geloofsgemeenschap aangetrokken voelen. Velen trekken al jaren met ons op.

Sommigen beginnen zich van lieverlede minder gelukkig te voelen met het feit dat ze eigenlijk, in zekere zin, nog als supporters langs de lijn staan, zonder volledig deel te nemen aan de (wed)strijd. Toch aarzelen ze nog om metterdaad zich als lid bij de gemeente aan te sluiten. Ze hebben blijkbaar nog niet volledig door welke consequenties een lidmaatschap heeft of kan hebben, en willen zich daarom niet overhaast binden. Dat laatste is natuurlijk, op zichzelf genomen, verstandig. Overhaaste besluiten leveren maar al te vaak problemen op. En gaat het over de dingen die de gemeente en haar Heer betreffen, dan is bezinning dubbel belangrijk.

Vandaar, dat het misschien goed is om nog eens over de bovenvermelde vraag na te denken. En wellicht kan dit artikel daarbij een handje helpen. Dat geldt niet alleen voor hen die nog lopen na te denken, doch ook voor degenen die al jaren lid van een onzer gemeenten zijn. Immers, realiseren wij ons wel voortdurend en voldoende wat ons lidmaatschap eigenlijk inhoudt? Gaan we met dat lidmaatschap niet soms wat te lichtzinnig om? Hoe dan ook, het kan alleen maar positief zijn, wanneer we ons opnieuw realiseren wat het lid zijn betekent.

Wie lid is of wordt van een Baptistengemeente, erkent daarmee, onder andere, de volgende dingen als zijnde in overeenstemming met de bijbelse principes.

De gemeente: Christus' lichaam

Een Baptistengemeente is geen volmaakte gemeente.

Maar desniettemin is die gemeente een legitieme, bijbelse openbaring van Christus' lichaam. Wie kiest voor het lidmaatschap, erkent daarmee, dat het lichaam van onze Heer in deze wereld zichtbaar wordt via de plaatselijke gemeente van Amsterdam, Moskou, Heerenveen en de gemeente waarvoor hij of zij gekozen heeft (1 Cor. 12 : 27).

Ik ben verantwoordelijk

Het wel en wee van de plaatselijke gemeente heeft te maken met de inzet van de leden. Dat erkent in feite ieder die lid is. Ik ben verantwoordelijk voor het welzijn der gemeente. Zij kan niet zonder mijn steun: mijn gebed, mijn liefde, mijn trouw, mijn offergezindheid, mijn verdraagzaamheid en nederigheid. Al de gaven die God mij gaf, zullen moeten worden ingezet binnen Christus' gemeente. Wie dat eens nader wil bezien, leze o.a.: 1 Cor. 12 : 12-27; Hebr. 10 : 24-25; Rom. 12 : 9-21; 1 Petr. 4 : 7-11.

Het nieuwtestamentisch fundament

Wie zich aansluit bij een Baptistengemeente, weloverwogen, geeft daarmee ook te kennen, dat hij die gemeente ziet als gebouwd op het bijbelse fundament van bekering, geloof en doop op belijdenis. Een levende gemeente kan niet bestaan uit dode leden, d.w.z. mensen die niet opnieuw geboren zijn door de Heilige Geest.

Men leze Hand. 2 : 38 en 41; Ef. 4 : 20-24 en andere plaatsen.

Gemeenschap der heiligen

De bijbelse gedachte van de band die er bestaat tussen kinderen van God, de gemeenschap der heiligen, vindt zijn verwezenlijking in de plaatselijke gemeente allereerst. Het is een rijke gedachte, om te weten dat Gods kinderen een ontelbare schare vormen, verspreid over heel de wereld. Maar voor ons persoonlijk geloofsleven spelen toch die christenen een grote rol, met wie wij een persoonlijk contact kunnen en willen onderhouden. 1 Joh. 1 : 7.

U en... ik

Wanneer mensen elkaar erkennen als kinderen van God en dus als broeders en zusters, dan aanvaarden zij daarmee, binnen het kader der gemeente, de verantwoordelijkheid voor elkaars welzijn. Zij erkennen, in gehoorzaamheid aan Christus' opdracht, dat de ander recht heeft op hun liefde, steun en belangstelling. En dit niet af en toe, doch alle dagen en in alle opzichten. U kunt lezen: Joh. 13 : 34-35; Rom. 13 : 8; 1 Petr. 4 : 10.

Ik en... u

Het mag zaliger zijn om (liefde) te geven dan te ontvangen, toch is het zo, dat iemand die lid van een gemeente wordt, niet alleen zijn eigen plicht tot liefde erkent, doch via zijn lid-zijn ook een beroep doet en mag doen op anderen. Elk nieuw lid dat door de gemeente aanvaard wordt, staat als het ware voor zijn of haar geloofsgenoten en vraagt: „Steek over... en help mij"! Er wordt nogal eens geklaagd over te weinig hulp. Maar... wordt er misschien ook te weinig om gevraagd? De gemeente is er voor u!

Geeft acht!

Een facet van het gemeentelijk leven, waar wij niet omheen kunnen of mogen, is het feit dat wij acht hebben te geven op de handel en wandel van broeders en zusters. Het is de taak van de gemeente om bemoedigend en vertroostend op te treden, doch ook, waar nodig, vermanend en bestraffend. Niet als (schijnheilige) rechters, doch als mensen, die gedreven worden door de liefde van Christus en de bezorgdheid over het welzijn van hen die dreigen af te dwalen.

Deze opdracht ligt daar uiteraard voor de oudsten en voorgangers, maar evenzeer voor de andere gemeenteleden. Wie lid wordt, zal ook dit feit, deze opdracht, moeten aanvaarden.

1 Petr. 5 : 1-4; Hebr. 10 : 24; Gal. 6 : 1-5. En... 1 Cor. 13...

Er zijn meer schapen...

Wie erkent, dat een Baptistengemeente gestalte geeft aan het lichaam van Christus, kan er moeilijk omheen, dat ditzelfde ook gezegd kan worden van andere geloofsgemeenschappen, die zich scharen om de Goede Herder. Het moge zo zijn dat, naar onze mening, in sommige kerken bepaalde dingen niet passen in het bijbelse patroon, toch blijkt Christus ook daar met zijn Geest aanwezig te zijn. Gelukkig! Daarom erkenne ieder lid in onze gemeenten dat wij zeker niet vrij zijn van alle verantwoordelijkheid voor het welzijn van andere gelovigen. Hebben wij niet samen de opdracht ontvangen van Matth. 28 : 19 en Hand. 1 : 8...?

„Wat wilt Gij...?"

Een der principes in onze gemeenschap is ook: wij mogen noch willen ons binden aan menselijke inzettingen, besluiten of voorschriften.

Elke gemeente staat voor haar eigen verantwoordelijkheid tegenover Christus, de Heer, een verantwoordelijkheid waarvan geen weloverTuigd gemeentelid zich losmaakt.

Wat hier nauw bij betrokken is, is de persoonlijke verantwoordelijkheid en de vrijheid van ieder gemeentelid.

Het is van oudsher een der baptistische principes geweest om op te komen voor de vrijheid van geweten en godsdienst. Leden van een gemeente hebben geen recht om elkaar in een bepaalde richting te dwingen, al bedoelt men het nog zo goed. Elk lid zal persoonlijk moeten beslissen en kiezen wat hij ziet als „de wil des Heren".

Uiteraard zal over allerlei dingen gepraat moeten kunnen worden. Maar de keuze is aan ieder persoonlijk. Ef. 4 : 17; Gal. 5 : 1. En de verantwoording eveneens: 2 Cor. 5 : 10.

Lees verder op pagina 3

JEZUS... GENAS

H. G. de Winkel

Om de lezer vast een teleurstelling te besparen: dit stukje gaat niet over gebedsgenezing. Tenminste niet alleen over dat. Het gaat over veel meer.

Over de driedeling in het werk van de Here Jezus zal ik wel eens eerder geschreven hebben. Steden en dorpen doortrekkende leerde Hij in de synagogen, verkondigde het evangelie van het Koninkrijk en genas alle ziekte en alle kwaal, zo beschrijft Mattheüs 9 : 35 de werkzaamheden van de Heer. Op een van de werkbijeenkomsten voor gemeente en evangelisatie in Dalfsen heeft br Chr. Eijer eens een doorlichting gegeven van de gemeente zoals ze reilt en zeilt, en dat reilen en zeilen getoetst aan deze werkzaamheden van de Heer. De inleiding heeft een plaats gevonden in het werkboek voor gemeente en evangelisatie.

Aan dat aspekt van dat genezen door de Heer moet ik nog wel eens denken.
In het kader van de evangelisatie, maar dat niet alleen. Ik weet niet eens of de jonge gemeenten in de bijbel wel zo geëvangeliseerd hebben in organisatorische banen, zoals wij dat doen. Met een commissie die het allemaal regelt, terwijl de gemeente komt kijken en luisteren. Ik denk veel meer dat de gehele gemeente tegelijk evangelisatiebeweging, zendingsbeweging was. Wat zij ontdekten en ervoeren doordat zij in aanraking kwamen met de Here Jezus Christus was zo groot, zo vernieuwend voor hun hele leven, zo bevrijdend dat ze het niet binnenshuis konden houden. Oproepen als „zorg toch dat ieder het weet" kom je in de brieven van de apostelen niet tegen. Wel dat het nieuwe leven van de Thessalonicenzen tot ver in de omtrek besproken werd. Maar misschien idealiseren wij die tijd wel; er staan ook genoeg waarschuwingen in de brieven.

In de plaats gaan staan van een ander
Wat me wel eens bezig houdt is dat het aspekt van het genezen zo verdwenen lijkt te zijn uit onze gemeentearbeid. Daarmee denk ik niet zozeer aan het charisma van de ziekengenezing op zichzelf, zoals dat in bepaalde kringen sterk benadrukt wordt. Waarbij ik zeker geloof in de mogelijkheid dat mensen op het gebed genezen kunnen worden, doch niet als een vaststaand uitvloeisel van een gezond geloofsleven.
Het gaat mij meer om het aspekt dat de arbeid van de Here Jezus niet alleen bestond uit woorden, doch ook uit daden. Soms gingen die daden van hulp aan een mens in nood aan zijn woorden vooraf. Soms zelfs bleef het alleen maar bij een daad van genezing en volgde er niet eens een gesprek of preek.
Nu worden de genezingen en andere wonderen van de Heer tekenen genoemd. Tekenen die voor de Israëliet de aanwijzing konden zijn dat in Jezus de belofte van de Messias vervuld was.
Toch meen ik dat de Heer deze dingen niet deed om zichzelf te „bewijzen". Al verwijst Hij de Joden naar de werken die Hij doet, omdat die getuigen dat Hij door de Vader gezonden is. Zijn genezingen en andere reddende wonderen vloeiden voort uit het feit dat Hij geheel wilde leven naar de wil van zijn Vader. En dat Hijzelf met Goddelijke ontferming bewogen was over die lijdende mensen.
„Welk een vriend is onze Jezus, die in onze plaats wil staan", zingen wij graag. En denken aan zijn plaatsvervangend lijden en sterven aan het kruis. Doch ik denk dat de Heer zijn hele leven in de plaats is gaan staan van de armen, de lijdenden. Dat Hij zich verplaatste in hun lijden, hun eenzaamheid door doofheid of blindheid; dat Hij het verdriet meevoelde van de moeder die haar enige zoon naar het graf moest dragen en haar wanhopige stemming onderging. Vanuit dat meevoelen, dat in hun plaats gaan staan wendde Hij zijn macht aan om hen te genezen.

Als in het Oude Testament de profeten aanklachten van de Here God tegen Israël doorgeven, dan is de inhoud daarvan erg vaak dat men zich het lot van de armen, weduwen en wezen niet aangetrokken heeft. Integendeel, men bestal deze weerlozen en zwakken en buitte ze uit, in plaats van iets te doen aan hun nood. Deze zonden zijn één van de oorzaken geweest van Israëls vervallen tot de ballingschap.

Wat de Heer doet staat daar lijnrecht tegenover. Hij is de rechtvaardige Israëliet, die van harte doet wat de wet reeds verwachtte van alle Israëlieten. Bij Hem wordt het woord van God tot daad gemaakt.

Het woord moet handen en voeten krijgen
In onze dagen wordt door velen de wacht betrokken bij de zuivere prediking van het woord.
Het woord moet ook verkondigd worden naar de bedoeling van de Geest. Met dat woord openbaart God immers zijn wil en gedachten, waardoor de mens alleen maar werkelijk leven kan. Het woord brengt tot wedergeboorte.

Maar gaat er niet fundamenteel iets fout als het alleen blijft bij prediken, leren en luisteren? Als het woord niet, zoals bij de Here Jezus, wordt omgezet in helpende handen?
Soms heb ik het gevoel - en het zou fijn zijn als ik me vergis - dat voor sommigen de volle nadruk ligt op de verkondiging en het leren. Zodra bijvoorbeeld zendingswerk wordt uitgebreid tot gezondheids- en ziekenzorg, tot onderwijs en verbetering van de levensomstandigheden, is er al gauw vrees voor horizontalisme. Vrees dat de prediking op de achtergrond zal komen en de „ziel" van de mens geen voeding meer zal krijgen en achtergesteld zal worden bij het lichaam.
Uit de kerk - ik gebruik nu even de verzamelnaam voor de Nederlandse christenheid - is de direkte zorg voor zieken en sociaal zwakken verdwenen. Daar is het wel begonnen, maar het is nu een overheidstaak geworden.

De vraag is of wij ons daarmee niet grotendeels of helemaal hebben losgemaakt van de zorg voor elkaar. Die zorg die voortkomt uit bewogenheid, uit het je indenken in de nood en zorg van een ander. Kunnen we nog in de plaats gaan staan van die ander, ons verplaatsen in diens gevoelens en situatie?

Zien we de nood?
Kan het gebeuren dat je zoveel nadruk gaat leggen op de (zuivere) verkondiging van het woord, en de bestrijding van alles wat dat woord wil aantasten, en op zoek bent naar steeds diepere waarheden uit dat woord, dat je geen tijd en geen aandacht hebt voor wat er om je heen geleden wordt? Terwijl er toch veel nood is die beslist niet door ons verregaande stelsel van sociale zekerheden en onze uitstekende medische hulp opgelost kan worden.
Zieken hebben niet alleen een dokter en medicijnen nodig, doch ook warme belangstelling. Weduwen en weduwnaars hebben meer nodig dan een pensioentje om van te kunnen leven; ze hebben mensen nodig om mee te kunnen praten. Bejaarden kunnen soms verlegen zitten om mensen met handige handen. En dat er van een goed gesprek, waarin je tracht in de plaats van die ander te gaan staan, een genezende werking kan uitgaan, wisten we al lang.
Van de tijd van Jezus las ik dat in die dagen bij de Joodse godsdienstige leiders de kennis der wet hoger gesteld werd dan het „doen". Want, redeneerde men, kennis leidt tot „doen". Zo werd de bestudering van de wet hoger gesteld dan het doen er van!

Wij kunnen het woord lezen en aanhoren om daarmee onze kennis te verrijken en eventueel om er mee op wacht te staan bij de oude waarheden. Als dat woord ons echter niet aandrijft tot doorgeven en meeleven, draagt het geen vrucht. Niet voor anderen, maar ook niet voor onszelf.

Vervolg van pagina 2

Bent u lid van een gemeente? Misschien kunt u dat lidmaatschap rijker en zinvoller maken door deze dingen weer eens door te denken en er naar te handelen.

Aarzelt u nog? Wanneer datgene wat u hier gelezen hebt, door u herkend wordt als instructies van de Heer, wat verhindert u dan? De gemeente van Christus heeft mensen nodig die zich welbewust aanmelden en op wie gerekend kan worden onder alle omstandigheden.

NBJB

NIEUWS VAN DE ZOMERKAMPEN

* *Tentenkampen* voor jongeren op de Vinkenhof.
Ze beginnen al aardig vol te raken. Haast je! Vermoedelijk is dit het laatste jaar op de Vinkenhof. Het C1-kamp is al vol; B1-kamp is bijna vol. Voor de leeftijden 12-14 jaar; 14-16 jaar en 17 jaar en ouder zijn dit unieke kampen (7-14, 14-21 juli 1984).

* *Zeilen* op de friese meren vanuit Heeg (25 juni - 4 juli 1984).
Bijvoorbeeld een prachtig kadootje voor je schooleksamen.
10 dagen zeilen en van alles beleven voor slechts *f* 300,—.
(16 jaar en ouder).

* *Fietsen*, zwervend door Nederland (o.a. eiland Texel).
Samen met wat buitenlanders (tentje mee). Dit is echt iets nieuws en belooft een hele ervaring te worden! Voor de zekerheid gaat er een aparte bagage-reparatie bus mee!
Datum: 13-21 juli 1984. Prijs: *f* 250,—.
(17-25 jaar).

* *Internationaal kamp* in Mölln (W.-Duitsland).
Samen met 200 jongeren uit verschillende landen van Europa, kamperen in tenten, happening in Hamburg, ekskursie naar de Oost-grens, en dan ook nog een leuke hap en een snap van een Europese konferentie meemaken (zelfs een avond mee helpen verzorgen voor ± 4000 mensen!).
Dat moet je beslist meemaken!
Datum: 27 juli - 5 augustus 1984. Prijs: *f* 350,—. (16-25 jaar).

* *Trektocht* naar Joegoslavië.
Datum: 7-21 juli 1984 (16-25 jaar). Prijs: *f* 850,—.

* *Gezinsweek* (7-14 juli 1984).
Ook deze week op de Nieuwe Koppel kan nog meer deelnemers gebruiken. En dat hoeven beslist niet persé volledige gezinnen te zijn!
Iedereen is daar van harte welkom voor een fijne volledige verzorgde week, met een goed evenwicht tussen tijd voor jezelf en een leuk programma.

Vraag de kampfolder aan bij het Jeugdburo NBJB, Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten, tel. 05120-15687.

JUBILEUM BAPTISTEN-GEMEENTE WESTERHAAR

Op 4 maart 1984 is het 25 jaar geleden dat onze gemeente werd geïnstitueerd. Dit jubileumfeest hopen wij te vieren op vrijdag 9 maart a.s. om 19.30 uur in het Baptisten Centrum, Hoofdweg 53 te Westerhaar.
U wordt hierbij hartelijk uitgenodigd dit feest met ons mee te vieren.
Oud-leden en belangstellenden worden hierbij uitgenodigd.

G. Koning, secretaris

EEN TRIESTE ONTMOETING

(Marc. 10 : 17-27)

„Toen Jezus zijn weg vervolgde, kwam er een man op hem toe die voor Hem neerknielde en vroeg: „Goede meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te krijgen?"
„Waarom noemt u mij goed? Niemand is goed, alleen God!
Overigens u kent de geboden: dood niet, pleeg geen echtbreuk, steel niet, leg geen valse verklaringen af, zet niemand af, eer uw vader en uw moeder."
„Meester, daaraan heb ik me allemaal gehouden, van mijn jeugd af aan."
Jezus keek hem met liefde aan: „Nog één ding kunt u doen. Ga alles wat u hebt verkopen en geef het geld aan de armen en u zult een kapitaal hebben in de hemel. Kom dan terug om mij te volgen."
Een verhaal dat wat onbehaaglijk maakt.
Een paar dingen vallen op:

De man twijfelt aan zijn behoud
Eigenaardig, als je er over nadenkt. Van jongs af aan heeft deze man voorbeeldig en vroom geleefd. Toch twijfelt hij nu of dat wel genoeg is. De bijbel is geen psychologisch handboek, waarin allerlei onderliggende beweegredenen worden aangeduid. Nodig is dat ook niet. Laten we gewoon bij onszelf te rade gaan. Dan weten we maar al te goed waar die twijfel vandaan komt. Wat zijn we vaak uiterlijk hard aan het werk, ook in de gemeente en wat kan het ondertussen van binnen bij een mens spoken. Wat is het moeilijk om aldoor op de juiste manier met mensen om te gaan. Hoe gemakkelijk maken we van kerkgang, kerkzang en zelfs Avondmaalsviering een gewoonte, terwijl we ons nauwelijks bewust zijn van het feit dat de Heilige Geest in dit alles werkt en ook alleen werken kàn als wij Hem de ruimte geven. Het zijn maar momenten, korte ogenblikken, dat ons hart echt helemaal op de Here God is afgestemd.
Is het een wonder dat ook wij af en toe twijfelen of we voor God zullen kunnen bestaan?

Jezus' liefde staat voorop
Als wij te maken hebben met mensen die in onze ogen verkeerd bezig zijn, gebeurt het ons dikwijls dat we boos worden of geïrriteerd. Soms voelen we minachting, hoogst zelden hebben we deze mensen lief. Wij selecteren zo gauw. Persoonlijke gevoelens beïnvloeden onze houding. Soms hebben we bij de eerste kennismaking al moeite met iemand. Bij Jezus is er sprake van onvoorwaardelijke liefde op het eerste gezicht.
Een mens tegenover Hem kan altijd zeker zijn dat het daarmee begint. Jezus schenkt zijn liefde zonder enige terughouding en wat moet het vreselijk zijn als je die liefde niet kunt, durft aanvaarden...

Jezus weet wat er mis is
De liefde waarmee Jezus deze mens tegemoet treedt is zeker niet blind. Jezus kijkt hem aan en doorziet deze man tot in het klokhuis van zijn ziel. En Jezus weet, beter dan de man zelf, waar het verkeerd zit. En Hij aarzelt niet om dit uit te spreken. „Verkoop alles wat je hebt en geef het aan de armen, de echte rijkdom is immers niet hier op aarde te vinden. Kom dan terug om Mij te volgen."
De man kan dit niet, het geld is de baas over hem.

„Gij kunt niet God dienen én Mammon
In meerdere bijbelverhalen wordt duidelijk dat Jezus weet dat geld, bezit, een belangrijke rol in het leven van een mens speelt.
Jezus waarschuwt dat geld tot een dwingende meester kan worden in plaats van tot een dienend betaalmiddel.
Materialisme is de mens niet vreemd, integendeel, het zit ons ingebakken, als de zonde zelf.
Daar moet Jezus het tegen opnemen, telkens weer, toen en nu.
De wereld lijkt erdoor beheerst te worden.
Nee, niet de hele wereld, maar wij rijke westerlingen zeer zeker.
Wij klagen immers nu reeds, we nemen geen genoegen met „minder", we hebben immers velerlei „rechten"!
(Terwijl ik dit schrijf voel ik me schuldig. Ik schaam me soms zo. Mag ik er wel iets over zeggen. Of moet ik eerst alles loslaten, eer ik recht van spreken heb...)
„Jezus keek de kring van zijn leerlingen rond. „Wat is het voor rijke mensen toch moeilijk om het koninkrijk van God binnen te komen!" zei Hij. Zijn leerlingen stonden versteld over die uitspraak, maar Jezus herhaalde: „Wat is het moeilijk het koninkrijk van God binnen te komen! Ja, voor een kameel is het gemakkelijker door het oog van een naald te gaan dan voor een rijke het koninkrijk van God binnen te komen. Toen stonden zij verslagen. „Wie kan dan nog gered worden?" vroegen ze. Jezus keek hen aan en antwoordde: „Menselijk gezien is dat onmogelijk, maar bij God niet. Voor God is alles mogelijk."
Wat moeten wij doen om behouden te worden?

Ans Lindenborn

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

TRAINING VAN HET LICHAAM HEEFT SLECHTS BEPERKTE WAARDE...

Het was in de namiddag dat ik aan de kostersvrouw de liederen voor de zondag opgaf. We wisselden wat vriendelijke woorden en begonnen toen aan psalmen, lofzangen en gebeden om daarna over de komende zondagmorgendienst een beetje door te praten. „De jeugd zal in mindere mate verschijnen", zei zij. „Ja," zei ik, „dat denk ik ook. In een naburige gemeente zal er gedoopt worden. Laten ze daar maar heen gaan". „Dat doen ze ook, maar ik denk dat een paar *thuis zullen blijven want om half tien begint* het schaatsen in Sarajevo." Even was ik uit mijn blijmoedig spoor maar zei dat dat wel mee zou vallen.
Om u gerust te stellen, het viel mee. Maar, zoals u merkt, 't prikte mij wel.
Sport. Ja, natuurlijk. De dertigjarigen en ouder draven hijgend over eenzame wegen. Bij de jongeren is er spel, spanning, inspanning, glorie of afgang. Ik heb het vermoeden dat meerdere vrouwen in de afgelopen weken gezucht hebben over voortdurende uitzendingen die flitsende schaatsers, voortrazende skiërs, zoevende sleetjes als raketten toonden en de mannen en kinderen bonden aan dat spektakel, alles en allen om zich vergetend en nauwelijks bereid om te eten of om naar bed te gaan. Ik keek ook, nauwelijks selektiever. Hebt u dat Engelse paar over het ijs zien gaan, zwaaiend, zwenkend als sierlijke vogels vol gratie, begeleid door muziek van Ravel. Ik ontwijk het woord dansen want bij het horen van dat woord hebben we wat afwijzende gevoelens, maar het was indrukwekkend. Voor onze jongens waren de beelden van de hockeyers die dwarrelend door elkaar schoten om die wat uit de kluiten gegroeide damsteen in het bewaakte hokje van de tegenstander te slaan.
Stoot u zich niet aan deze schilderingen die op verheerlijking van het spel lijken. Wij beoefenen dat ook zij het wat minder georganiseerd en geperfektioneerd. Ik denk aan voetbaltoernooien tijdens landdagen, aan volleybal „waarmee zelfs grote mensen zich wel vermaken" (Van Dale).
Lang geleden schreef ik al dat het begrijpelijk is dat mensen die de hele week in een kantoor of werkplaats zitten of staan, behoefte hebben om bijna verwaarloosde lichaamsdelen eens goed te gebruiken. U kunt weten: het lichaam is een tempel en dat nog wel van de Heilige Geest.
Miljoenen keken naar wat enigen deden. Met welk een inzet deden die enigen het en met welk een spanning volgden wij de verrichtingen, soms onder barre omstandigheden. Hoe werden de „helden" aangevuurd en met vreemde kreten ondersteund. Ik zag enkelen van hen aan het einde van de tocht neerstorten in de sneeuw. Anderen zegen neer op de banken, bogen het hoofd in schaamte en verborgen zich en hun verdriet: geen goud, geen zilver, geen brons. Geen erebogen bij de thuiskomst. Ze hadden toch gegeven wat ze hadden. Ze waren tot het uiterste gegaan. Vol hoop vertrokken, met lege handen terug. Dit stukje schrijf ik ook in de veronderstelling dat u er door heen kunt kijken. Niet alleen lezen wat er staat maar wat er achter staat. Er door heen schijnt.
Met name onze broeder Paulus, de man die in Israël, Turkije, Griekenland en ten dele ook Italië de weg wist, haalt nogal eens beelden aan uit de wereld van sport en spel. Hij, of was het iemand anders, heeft het over een wolk van getuigen, dat zijn de supporters, die rondom ons ligt. Hij ziet de strijdende gelovigen tot een schouwspel geworden voor heel de wereld, voor engelen en mensen.

Een ander maal denkt hij aan de hardlopers in het stadion die rennen om een prijs, een vergankelijke krans. Hij is het die schrijft: ik loop niet in den blinde, ik boks niet als een die in de lucht slaat. Hij traint z'n lichaam en houdt het onder kontrole om niet, na anderen tot de wedstrijd te hebben opgeroepen, zelf misschien gediskwalificeerd te worden. Aan zijn einde denkend valt hij terug op beelden uit het stadion: ik heb de goede strijd gestreden, de wedloop voleind, het geloof bewaard; nu wacht mij de krans der gerechtigheid. Het is duidelijk: de stadsmens spreekt en schrijft anders dan de man uit een landelijk dorp zoals bijvoorbeeld Nazaret. Maar beiden zeggen hetzelfde.

Tenslotte gaat het om de algehele toewijding aan de Heer van ons leven. Een konstante konsentratie gericht op Jezus, leidsman en voleinder van het geloof. Dat bewaart voor slappe handen, knikkende knieën. Ik wens u en mijzelf inspiratie van de Heilige Geest op deze rit door dit toch prachtige ondermaanse; ook van God.

Huizinga

ECHTSCHEIDINGEN

In 1983 waren er weer meer echtscheidingen dan in het voorgaande jaar, melden de kranten. 33.000 huwelijken werden door scheidingen ontbonden.

Achter vrijwel elke scheiding zit een tragedie. Van soms jarenlange spanningen. Van ergernissen. Soms van ontrouw aan elkaar. Wie niet in God gelooft en geen boodschap heeft aan de bijbel, zal daar op zichzelf niet zo zwaar aan tillen, dat men van elkaar afgaat en ieder weer de eigen weg zoekt. Het kan als een bevrijding werken, dat je nu tenminste geen rekening meer hoeft te houden met die ander, die ook zijn wensen en nukken had. Je bent weer vrij. En misschien was het wel juist die beknotting van je vrijheid, die het huwelijk zo moeilijk maakte. Want in je huwelijk moet je je levensruimte eerlijk delen met de ander. En als je nu dat delen niet geleerd hebt?

Niettemin zal in vele gevallen een scheiding toch pijn veroorzaken. Over de kinderen willen we nu niet eens spreken, maar twee mensen hebben toch iets in elkaar gezien, iets van elkaar verwacht, de bedoeling gehad er samen wat van te maken. Emotioneel moet er toch wel iets van binnen kapotscheuren als je zo uit elkaar gaat.
Voor een gelovige is het nog veel moeilijker om tot een scheiding over te gaan. Want er staat immers een duidelijk gebod van Jezus Christus op de achtergrond van je huwelijk....
Maar als er nu geen liefde meer is, kan het huwelijk toch niet doorgaan? Want liefde is toch de basis? Als je elkaar nu zo mateloos irriteert, dag in dag uit, je ergert aan wat die ander allemaal doet of nalaat, en het stapelt zich elke dag hoger op, dan moet het toch wel breken?
- Moét je je dan ergeren aan wat die ander in jouw ogen verkeerd doet? Zou je daar niet over kunnen praten en je bezwaren uitspreken? En als je ergernissen te maken hebben met een karaktertrek van de ander, waar hij of zij maar met moeite of helemaal niets aan veranderen kan, is het dan onmogelijk om dat maar te aanvaarden, gewoon vanuit de liefde?
Zouden veel echtparen ook niet uit elkaar raken omdat ze elkaar gewoon niet vergeven willen en alle fouten van de ander blijven opsparen, om ze op een kwade dag uit te storten over het hoofd van de ander? En ze dan weer op te rapen om ze een volgende keer weer te kunnen gebruiken?

Daarvanuit denk ik, dat christenen een aantal redenen minder hebben om te gaan scheiden. Als ze zich er over verwonderen dat ze zelf in Christus door God aanvaard zijn, zullen ze ook eerder hun partner kunnen aanvaarden zoals hij of zij is. Als ze zich bewust zijn van Gods mateloze vergeving, kunnen ze die paar zonden van hun echtgenoot of echtgenote ook wel vergeven.

Als ze zich bewust zijn wat de Here God allemaal van hen moet verdragen, kunnen ze ook van die dichtstbijzijnde naaste veel verdragen. En als ze werkelijk geloven in de kracht van de Heilige Geest, die de liefde van God in je hart uitgestort heeft, dan moeten er wel heel zwaarwegenende redenen zijn om dan bij elkaar weg te willen.

Voor een gelovige is liefde meer dan een verliefdheid, meer dan een gevoel dat door de ander in je wordt opgewekt. Liefde is de band met elkaar waarin je jezelf geeft aan de ander, in een zwakke afspiegeling van de liefde waarmee God zich in Christus aan ons geeft.

De W.

Statistiek der Unie

Nu van alle gemeenten de opgaven zijn binnengekomen, kunnen wij u de nieuwste statistische gegevens van de Unie en het ledental van de gezamenlijke gemeenten per 1 januari van dit jaar doorgeven. Daaruit blijkt weer een kleine stijging, zoals u zelf kunt konstateren. Maar ook, dat zich in 1983 nogal wat leden aan onze gemeenten hebben onttrokken.

Ledental per 1 januari 1983			12.280
Gedoopt	428		
Met attestatie binnengekomen	251		
Uit andere kerken overgekomen	127		
Wederopgenomen	21		
Korrektie ledenlijst	2		
		+ 829	
Overleden	146		
Met attestatie vertrokken	296		
Naar andere kerken overgegaan	133		
Zich onttrokken	174		
Uitgesloten	9		
Korrektie ledenlijst	4		
		− 762	
			+ 67
Ledental per 1 januari 1984			12.347

Financiële sektie

De Commissie der Unie heeft in haar vergadering op 13 februari tot lid van de financiële sektie benoemd *ds A. de Vries* te Emmen. Daarmee is, de vakature, ontstaan door het aftredend- en niet-herkiesbaarzijn van br H. ter Braak, vervuld. De beide andere leden van de financiële sektie van de Commissie der Unie zijn de broeders A. van den Hoef (penningmeester-administrateur) en A. Niessink.

Zending Unieberichten

Verleden week hebben wij aan de gemeenten en de leden van de 103de Algemene Vergadering de volgende brieven en financiële stukken gezonden:

* Brief van de Commissie der Unie dd. 22 februari aan de afgevaardigden der gemeenten en de overige leden van de 103de Algemene Vergadering;
* Tekst van het door br A. Niessink, op 28 oktober 1983 te Dordrecht gehouden, betoog bij de algemene financiële beschouwingen;
* samengestelde balans van de Unie van Baptistengemeenten in Nederland (Unie en Permanente Commissies) per 31 december 1982;
* Herziene begroting van de Unie Zendings Commissie voor 1984 (agendapunt 22);
* Herziene begroting van de Evangelisatie Commissie der Unie voor 1984 (agendapunt 35);
* Herziene begroting van de Commissie voor de Opleiding voor 1984 (agendapunt 47).

De gemeenten hebben daarenboven enkele (andere) stukken ontvangen, die met de voortzetting van de verleden jaar in Dordrecht geopende Algemene Vergadering niet van doen hebben.

Jubilerende gemeente

Op 4 maart is het vijfentwintig jaar geleden, dat te *Westerhaar* een gemeente werd geïnstitueerd. Ter gelegenheid daarvan is er op 9 maart een feestelijke bijeenkomst. Namens de Commissie der Unie is aan de jubilerende gemeente een brief met hartelijke gelukwensen gezonden.

Voortzetting AV

De voortgezette 103de Algemene Vergadering - we hebben het u reeds eerder laten weten - zal worden gehouden *op 24 maart a.s., aanvang 10.30 uur, in de kapel van de gemeente te Arnhem, Willen van Kleeflaan 6.*

Daar zullen dan de agendapunten aan de orde komen, die verleden jaar in Dordrecht niet meer konden worden afgehandeld, t.w. de begrotingen voor 1984 van de Permanente Commissies en van de Unie.

De herziene begrotingen van de Permanente Commissies zijn verleden week aan de leden van de Algemene Vergadering (afgevaardigden der gemeenten én overige leden) toegezonden, zoals wij hierboven meedeelden.

De begrotingen voor 1984 van „De Vinkenhof" (agendapunt 61) en van de Unie (agendapunt 62) zijn gepubliceerd op blz. 24 v. resp. op blz. 27 vv. van het AV-boek 1983, waarnaar moge worden verwezen.

Om de kosten zo laag mogelijk te houden, wordt men verzocht om zelf brood, etc. mee te nemen. Wel zal in Arnhem, waar wij die dag te gast zijn, voor koffie en thee worden gezorgd.

Gelet op het aantal zitplaatsen in de kapel, zal er - behalve voor de plm. 270 leden van de Algemene Vergadering - helaas slechts voor een zeer beperkt aantal (overige) belangstellenden plaatsruimte zijn!

Van de meeste gemeenten hebben wij inmiddels de stemkaarten, door de sekretarissen ingevuld en ondertekend, terugontvangen.

Wij zien de stemkaarten van de andere gemeenten graag op korte termijn tegemoet.

Algemene Vergadering

Het houdt niet op, want ook deze regels gaan over de Algemene Vergadering. Maar in dit geval over de 104de Algemene Vergadering, die later in het jaar - op 17, 18 en 19 oktober zal worden gehouden.

In tegenstelling tot eerdere berichten zal deze in *Emmen* plaatsvinden. Zo'n jaar of tien geleden werd in het midden van de gemeente aldaar ook al eens een Algemene Vergadering gehouden.

De Commissie der Unie heeft in haar vergadering op 13 februari besloten, het konferentiegedeelte op de donderdagmiddag om 15.30 uur te laten beginnen en uiterlijk om 17.00 uur te doen eindigen.

Daardoor komt er eerder op diezelfde middag meer tijd en ruimte voor de behandeling van de verschillende agendapunten, die in het verleden nogal eens in het gedrang dreigden te komen.

Lijst van uitgaven

In het vorige nummer zijn we begonnen met het opsommen van allerlei publikaties, die de Unie en de NBJB in de loop der jaren hebben uitgegeven en die momenteel nog bij het Uniebureau te Bosch en Duin resp. bij het Jeugdbureau te Drachten verkrijgbaar zijn. We hadden deze keer de resterende uitgaven willen noemen, maar moesten aan andere berichten en mededelingen voorrang geven. Onvoorziene omstandigheden voorbehouden, zal het tweede deel van onze „lijst van uitgaven" in het nummer van 9 maart worden gepubliceerd.

Ontvangt u onze hartelijke groeten!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

GEMEENTEBERICHTEN

Studenten uit Rüschlikon in Coevorden
Coevorden (J. V.) - Sinds het jubileumartikel van oktober 1983 hebben wij niets meer van ons laten horen. Hierbij dan een teken van leven. Onze samenkomsten op de zondagmorgen worden goed bezocht, onze kapel is redelijk gevuld. Wij moeten het doen als kleine vacante gemeente met gepensioneerde voorgangers en voorgaande broeders. Een en ander functioneert prima, afwisseling van spijs doet eten. Maar de aanleiding van dit schrijven is het weekend van 11 en 12 februari jl. Wij mochten toen een aantal studenten begroeten uit Rüschlikon, die voor en met ons drie diensten hebben verzorgd, een in het plaatselijk ziekenhuis, en twee op zondag 12 februari. De morgendienst stond onder leiding van zr De Vlas, die met haar echtgenoot in Rüschlikon studeert. De prediking in deze dienst werd verzorgd door br Cladio Musto, afkomstig uit Milaan (Italië).
Deze broeder sprak n.a.v. Marcus 10 : 13-16. Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert ze niet. De wisselwerking ouders-kinderen werd zo aan de kaak gesteld, dat je als ouders je wel moet afvragen hoe we bezig zijn in de opvoeding van onze kinderen. Staat de TV centraal, of vormen we als gezin die eenheid zoals Paulus in zijn brieven beschrijft.
De kapel was goed vol, er moesten nog stoelen worden bijgezet. De vertaling Frans-Nederlands werd gedaan door zr Hessels. Om 7.00 uur n.m. kwamen we weer bijeen onder leiding van br De Vlas. In deze dienst sprak br Oluda Oludare uit Nigeria, die al meer dan 25 jaar voorganger was, en nu districtsleider is. Dit is te vergelijken met het werk wat ds Reiling doet in ons land. Br Oludare sprak op aanstekelijke enthousiaste wijze; de blijdschap van deze broeder sloeg over op de aanwezigen. Openbaring 7 stond centraal, het laatste gedeelte waarin gesproken wordt over de schare die niemand tellen kan en de witte klederen die iedereen ontvangt. Broeder Oludare heeft een zuster onder de preek laten opstaan die een witte blouse aan had, br Oludare zei: „die blouse is niet wit, het kleed dat we daar aankrijgen schittert je tegen, ik zie jullie misschien in deze wereld nooit meer terug, maar ik zie jullie allemaal terug in het witte kleed tussen de schare die niemand tellen kan."
Hier klonk vanuit de kerk een veelvuldig „Amen" op. De vertaling Engels-Nederlands werd gedaan door br Vlas.
Na deze dienst hadden we nog een ontmoeting met de studenten waarin we vragen konden stellen onder het genot van een kopje koffie, er werd driftig gebruik van gemaakt. Kort gezegd een geweldig fijn en enthousiast weekend, niet alleen in de kerk maar ook met onze gasten thuis. Taalbarrière? Geen probleem! Engels, Duits, Frans, Nederlands, armen en benentaal, dit alles was menigmaal aanleiding tot heerlijk ontspannen lachen! En we hebben veel van elkaar geleerd. Als de mogelijkheid zich weer voordoet willen we graag weer zo'n weekend „fieldservice" vanuit Rüschlikon, van harte aanbevolen! Dit soort „fieldservice" zou vanuit De Vinkenhof ook moeten worden gestimuleerd; dit zou een beter begrip geven voor de C.v.d.O., voor de opleiding en alles wat daarmee samenhangt.
Tot slot: wij hadden twee Amerikanen, een Italiaan en een Nigeriaan in ons midden, drie totaal verschillende werelden en toch één in Christus!

MEDEDELINGEN

Adressenboekje
Penningmeester van de gemeente te *Harderwijk* is thans: mevr. L. A. Boschma-Cuperus, Nieuwstraat 38, 3771 AT Barneveld, telefoon 03420-12396.
Penningmeester van de gemeente te *Workum* is thans: H. P. de Boer, Noard 165, 8711 AE Workum.

Telefoonnummer van *mevr. A. Pots-van der Veen* te Borger is thans: 05998-34946.

Beroepingswerk
De gemeente te *Harderwijk* heeft tot voorgangers in bijzondere dienst beroepen ds B. Stuut en ds M. A. van der Vlugt, beiden te Harderwijk, en hen afgestaan voor de geestelijke verzorging bij de Koninklijke Landmacht. Beiden hebben dit beroep aanvaard.

RADENCONFERENTIE GEWEST FRIESLAND

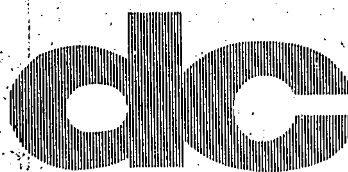
Op D.V. zaterdag 3 maart a.s. hoopt het gewest Friesland haar radenconferentie te houden in het Multifunktioneel Centrum „De Kaap" te Stavoren, Voorstraat 84.
De conferentie heeft als onderwerp: Rouwverwerking, ingeleid door ds M. J. G. Vink te Bergum.
Aanvang 9.30 uur; sluiting 1.00 uur.
Vergeet u niet brood mee te nemen voor de lunch? Voor koffie en soep wordt gezorgd.
Tot zaterdag in Stavoren.
Namens het bestuur,
D. M. Stichter, secretaris

81255
is het gironummer van
HET NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten
Bosch en Duin
Doe er wat aan!

GELOVEN IN DE ONDERGANG

Een broeder vertelde me hoe hij op een bedrijf in de Randstad in aanraking kwam met een merkwaardig verschijnsel. Hij werkte er voor de eerste dag, en werd ingelicht door zijn collega's. Ze vertelden hem dat het bedrijf er helemaal niet best voor stond. Het zou wel niet lang meer duren of de zaak was failliet. Het was er niet een, die zo sprak, maar die sfeer van pessimisme doortrok het bedrijf.
Nog in zijn proeftijd ging hij eens praten met de direkteur. De man zei: Hoe komen ze er bij? Het is een gezond bedrijf. We kunnen jaren vooruit. De broeder heeft er vijf jaar gewerkt. Uiteindelijk ging het bedrijf toch op de fles....
Waardoor, vraag je je dan af. Kan het zo zijn dat zo'n groep personeel gewoon geen geloof heeft in het voortbestaan van zo'n zaak, waardoor ongetwijfeld de arbeidsvreugde en de arbeidsprestaties zakken. Zodat uiteindelijk, zonder dat nu direkt te willen, dat personeel zelf de oorzaak is dat hun pessimistische verwachtingen in vervulling gingen? Er bestaat zoiets als zichzelf vervullende profetie. Wie geen geloof heeft in de toekomst van het bedrijf, zaagt de tak door waarop hij zelf zit. Zou dat ook wel eens kunnen voorkomen in de gemeente?
Er zijn wel eens tijden dat er ook in de gemeente een sfeer heerst van „het wordt toch allemaal niks, laten we er maar mee ophouden". Daar zijn oorzaken genoeg voor aan te wijzen. Bijvoorbeeld een gemeente die sterk ontvolkt door trek naar de steden. Of juist een grotestadsgemeente die zoveel moeite heeft om de mensen bij elkaar te houden, en onder zware druk staat van de omgeving. Of doordat er mensen wegtrekken naar andere groeperingen, waar meer te „beleven" valt. Het gemeenteleven voltrekt zich zelden volgens een rechtlijnig patroon; het heeft vrijwel altijd zijn „ups and downs".
Vaak zien we echter dat er in zulke crisismomenten mensen opstaan die het er niet bij laten zitten. Die weer lichtpunten aandragen om de gemeente nieuw elan te geven, een nieuwe impuls.
Gelukkig als er zulke mensen komen. Maar zelfs indien niet, dan mag een gemeente zich nog nooit laten verleiden tot zulk een pessimistisch denken. Ze moet zich realiseren dat de gemeente geen uitvinding is van de mensen, doch dat zij door de Heer zijn samengeroepen om zijn opdracht uit te voeren. Ook al heeft het werk dan voor een tijd schijnbaar weinig succes, de opdracht blijft en kan niet teruggegeven worden. Wij hebben geen volmacht om de zaak op te heffen.
Wat we wel nodig hebben in zo'n situatie is een nieuwe visie op onze roeping. Een reiniging van ons geloof, dat ontdaan moet worden van alle insluipsels van ongeloof en twijfel. Wie weet, moet de gemeente zich ook wel eens bekeren!
De W.

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling ƒ 42,— per jaar, ƒ 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland ƒ 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

T.Z.T.

Te zijner tijd zullen we er wel eens op terugkomen, zeggen we. Of te zijner tijd zal er wel een oplossing komen voor dat probleem.

Te zijner tijd, op zijn tijd... op wiens tijd eigenlijk? Komt deze term voort uit het geloof, dat God de tijden in Zijn hand heeft en bepaalt op welke tijd iets gebeuren zal? Zodat we zouden moeten schrijven: te Zijner tijd? Op Gods tijd?

Als een christen daar wat op nadenkt, zal hij die term zeker zo invullen, al wordt hij doorgaans gedachtenloos gebruikt.

Nu is dat te Zijner tijd meer belijdenis dan belevenis voor ons. We hebben het er nogwel eens moeilijk mee om het aan de Here God over te laten wanneer iets gebeuren gaat. Wanneer Hij een bepaalde belofte zal vervullen. Of wanneer Hij een oplossing gaat geven voor de brandende vragen waar we mee zitten.

Ongeduldige, westerse mensen als we zijn willen we overal een oplossing voor hebben, en liefst direkt. We hebben immers zoveel in onze macht. Wij behoeven er geen dagen meer over te doen om van Groningen naar Maastricht te reizen. Zelfs naar Amerika kost het ons nauwelijks een dag.

Als we een beetje goed in ons geld zitten kunnen we ons vrijwel onmiddellijk aanschaffen wat we nodig hebben. Wachten irriteert ons, daar hebben we niet veel geduld meer voor. We hebben haast. En daarom hebben we er geen zicht meer op dat een heleboel dingen zich door een geleidelijke ontwikkeling oplossen. Dat er wel eens wonderen gebeuren, maar dat zich veel vaker processen afspelen die hun tijd nodig hebben. Dat ongeduld kan ons parten spelen bij de bekering van mensen. Wij denken vaak dat dat een kwestie is van gewoon goed duidelijk overbrengen van de boodschap, en als het maar duidelijk genoeg geweest is dan zal die ander zich onmiddellijk bekeren. We hebben te weinig oog voor de verborgen werking van het evangelie, als een zaad dat de tijd moet hebben om te ontkiemen. Snelle beslissers zijn niet altijd blijvers; mensen die het eerst doorworsteld hebben groeien zeker niet uit tot trage christenen.

Het kan ons een heleboel teleurstellingen besparen als wij wat meer oog zouden hebben voor dat te Zijner tijd. Door de dingen in Gods hand te leggen en biddend af te wachten wanneer Hij er iets aan gaat doen, in plaats van onszelf dodelijk te vermoeien met zijn oplossing te verhaasten door onze aktiviteiten. Ons werkzame aandeel kon de Heer nog wel eens voor de voeten lopen.

Een mooi voorbeeld van het te Zijner tijd is Handelingen 1. Daar vragen de discipelen aan Jezus of Hij nu het koningschap over Israël zal gaan herstellen? De Heer ontkent niet dat dat eens gebeuren zal, maar zegt: Het is niet uw zaak de tijden en gelegenheden te weten, waarover de Vader de beschikking aan Zich gehouden heeft. Het komt wel, maar op Zijn tijd.

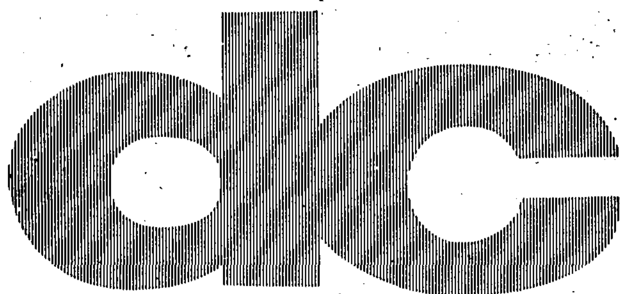
Wachten op Gods tijd is een teken van geloof in zijn beloften. Méér teken van geloof dan zelf proberen de vervulling te forceren.

David heeft verschillende malen de verzoeking afgelsagen om Saul van het leven te beroven en zo het beloofde koningschap naar zich toe te trekken. Hij kon wachten in het geloof. Op Gods tijd zou het zijn vervuling krijgen.

De zachtmoedigen hebben geleerd om te wachten op Gods tijd, en zij zullen de aarde beërven.

„Zeg niet: ik zal het kwaad vergelden; wacht op de HERE, Hij zal u helpen" staat er in Spreuken 20 : 22. Te zijner tijd zal Hij het voor de zijnen opnemen. Wie gelooft, weet te wachten op Zijn tijd.

De W.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 10 - 9 maart 1984

Hoort lijden wel bij het christen-zijn?

LIJDEN

H. G. de Winkel

We leven in de lijdensweken. Ooit in de kerk ingevoerd als toeleiding naar Goede Vrijdag en Pasen.

Jezus Christus zullen wij zien gaan als het geduldige onschuldige Lam, dat zonder tegenspreken naar de slachtbank geleid wordt. De volkomen tegenstelling van de revolutionair, die met gewapende vuist de wereld zal veranderen en daarom aan die wereld niets wezenlijks verandert. Hij is de duldende, lijdende knecht des Heren, die de aangewezen weg tot het einde toe gaat, gebukt onder het kruis. En die zó door zijn eigen vrijwillige dood de mensen tot in de kiem van hun leven verandert.

„Eens voor altijd" wordt zijn verzoenend leven en sterven genoemd. Definitief, voldoende, volmaakt, onherhaalbaar. Niemand kan en hoeft iets toe te voegen aan het lijden, sterven en de opstanding van Christus.

En toch... toch krijgt de gemeente ook vaak lijden over zich heen. Soms in grote, zware golven, waarin velen de Heer in een gewelddadige dood gevolgd zijn, evenals Hij „afgesneden uit het land der levenden".

Toch is het niet alleen de schepping, die zucht en lijdt aan de dienstbaarheid der vergankelijkheid en zucht als in barensnood. Kinderen Gods worden er niet uit afgezonderd om vanaf een hoge, veilige schuilplaats neer te zien op de lijdende mensheid. Integendeel, ziekte, dood, rampen en tegenslagen treffen zowel gelovigen als ongelovigen.

Dat niet alleen, maar heel vaak komt daar voor de gelovigen nog een schep bovenop. Er wordt op hun schouders nog een extra last gelegd. Die van vervolging, verachting, miskenning, verdrukking om de naam van Jezus.

Vreemd is dat niet, want de Heer heeft het zijn discipelen gezegd. Alleen zijn wij het misschien wat afgewend. We leefden in een land waarin het geloof weinig openlijke tegenstand ontmoette, en waarin het zelfs een soort deugd was. Of daar altijd wel zo'n levend geloof uit gegroeid is...?

Doch het is een grote misvatting te menen dat strijd en lijden niet meer bij het christenleven behoren. Of dat nu het gewone lijden is, wat alle mensen overkomt, dan wel het lijden omwille van het volgen van Christus. De gemeente is een bruggehoofd, een vooruitgeschoven post van de hemel in een wereld die met die hemel nog niet van doen wil hebben. En dat is een erg ongemakkelijke positie, want die vooruitgeschoven post wordt voortdurend bedreigd en aangevallen. Van buitenaf en zelfs van binnenuit.

Bij de verdediging kunnen wij geen gebruik maken van de wapens van de wereld; wij kunnen niet terugslaan. Dat is een stuk lijden.

Lijden kan echter het aanvalswapen zijn waarmee God de verlossing bewerkt. Dat is het lijden van Christus, en ook het lijden van de christen. Want uit het lijden van Christus kwam het nieuwe leven voort. En vele malen is gebleken dat uit het lijden en zelfs uit de dood van Christus' getuigen nieuw leven voortkwam, omdat openbaar werd hoe het leven van die martelaar beheerst werd door, en geborgen was in Jezus Christus, de levende Heer. Wat heeft Paulus niet een lijden moeten doorstaan opdat er gemeenten geboren zouden worden!

Wij moeten het lijden niet naar ons toetrekken. Doch als het ons door de toelating van de Heer overkomt, kan dat mogelijk tot onze eigen loutering zijn, maar misschien ook tot redding van anderen. Uit het lijden van de gemeente en uit de manier waarop ze dat lijden ondergaat kan nieuw leven geboren worden. Dan is ons lijden de barensweeën van nieuw leven.

Geweld lokt geweld uit. Maar geduldig lijden met het Lam van God kan harten van mensen zacht maken, zodat ze zich verbaasd afvragen: Door welke kracht kunnen die mensen het zó ondergaan?

„Immers, indien wij met Hem lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking".
Is de grootste verheerlijking van Jezus niet de verlossing van een ontelbare schare?

DEZE WEEK

CHRISTENEN KENNEN VEEL BEMOEDIGENDE MOMENTEN

Soms breken zulke momenten in het leven door, dank zij het feit dat er bereidheid is om eigen bezittingen te delen met anderen. En wanneer dan de Heer besluit om deze offerbereidheid meteen te belonen, kunnen er verrassende dingen in het leven plaatsvinden.

Dat ondervond een Duitse diakones, die werkt in het Bethaniahuis in Solingen. Bewogen met de vele noodlijdenden in de huidige wereld, had zij in de weken voorafgaande aan de kerstdagen 24 pakketten klaargemaakt. De drukte en spanning van het kopen, inpakken en verzenden had heel wat van haar krachten gevergd, maar haar tevens een gevoel van innerlijke blijdschap gegeven.
Maar er moest eigenlijk nog een pakket verzonden worden, en wel naar Polen. Er was nog precies voldoende geld voor dit doel. Maar een blik naar een van de lege wanden in haar woonvertrek herinnerde haar aan een langgekoesterde wens: een koekoeksklok. Tenslotte mag een mens toch ook wel eens iets kopen voor eigen plezier!
De bijbel zegt toch dat wij anderen moeten liefhebben als onszelf?
De 24 verzonden pakjes waren voldoende bewijs voor haar liefde jegens de naaste. En nu was het zaak om ook eens aan zichzelf te denken.
Maar toen de kerstdagen in aantocht waren, slaagde zij er niet in om in eigen hart vrede te krijgen. Ze was al verschillende keren op pad geweest om eens naar een koekoeksklok te gaan kijken, maar telkens had ze het geld toch maar weer terug gedaan in haar beurs.

Misschien hebben de mensen in Polen mijn hulp niet eens meer nodig, probeerde ze zichzelf wijs te maken. Maar opeens zag ze duidelijk, dat deze gedachten alleen maar een poging waren om haar goede voornemens te verijdelen. En uiteindelijk gebruikte zij toen toch haar geld voor dingen die in Polen niet te krijgen zijn. Binnen de kortste keren was het pakje klaar en verzonden!

Een diakones in tweestrijd...

Opgelucht ging ze terug naar huis om even bij te komen van de lange wandeling naar het postkantoor. Opeens ging de bel. Een beetje aarzelend opende zij de voorkeur en ontdekte op de stoep een postbode, met in zijn handen een pakket voor haar. Ze had niet het flauwste benul van wie dit pak zou hebben kunnen sturen. Na wat moeite ontdekte zij de naam van de afzender. En toen schoot haar iets te binnen. Het waren mensen uit het Zwarte Woud, die ze een poos geleden had ontmoet en aan wie ze wat christelijke lectuur had gestuurd.
Toen het papier was verwijderd en de doos open ging, moest ze krachtdadig haar gevoelens onderdrukken, teneinde niet te gaan schreeuwen van blijdschap. In de doos vond ze een koekoeksklok, een echte koekoeksklok uit het Schwarzwald!
De mensen hadden blijkbaar behoefte om hun waardering te laten blijken voor de hen toegezonden lectuur. Of was het God zelf, die de familie uit het Zwarte Woud gebruikte om zowel de muur in de kamer alsook het leven van deze diacones op te fleuren?
Noem het maar zoals u wilt. Maar de Duitse diacones is er zelf van overtuigd, dat God niet slechts luistert naar de stille wensen in ons hart, maar dat Hij ook met ons praat, desnoods via de stem van een koekoek. Want zo vaak de koekoeksklok tijd en uur aangeeft wordt zij er aan herinnerd, hoe een overwinning van begerige gevoelens kan leiden tot de grootste innerlijke vreugde.

Dit verhaal werd door de algemene secretaris van de BWA geschreven in zijn nieuwsbrief, eind vorig jaar.
De vertaling is uit het weekblad der Deense Baptisten.

C. v. W.

VAKATURE-WIJZER

Jeugdwerkloosheid is voorlopig haast niet op te lossen. Tenminste niet door particulier intitiatief of andere goede zorg.
Toch bestaan er mogelijkheden om aan de slag te komen in de zgn. 2e of 3e wereld. Om beroepsuitoefening te combineren met evangelisatie- en zendingswerk.

Samen met een lerares uit Leeuwarden is ds P. Boomsma (geref. pred.) gaan uitzoeken welke bereidheid er was bij diverse evangelische organisaties om mee te doen bij het opstellen van een vakaturewijzer, waarin informatie wordt gegeven over de mogelijkheden voor jonge mensen om te werken in dienst van het evangelie.

Tientallen organisaties bleken bereid om via een dergelijke vakature-wijzer bekend te willen maken welke mogelijkheden men voor handen heeft.

Ze zijn nog niet zover als de Noordamerikaanse organisatie Interchristo, die over tienduizenden vakatures informatie kan geven, maar het initiatief lijkt veelbelovend. Immers er moet iets gebeuren. Talent blijft liggen; jongeren gaan twijfelen aan zichzelf, terwijl het Koninkrijk van God wacht op werkers.

Informatie over dit onderwerp kan men krijgen op het volgende adres:
Vakaturewijzer, Postbus 57, 9050 AB Stiens.

Wilt u de vakaturewijzer ontvangen, stort dan *f* 3,— op giro 3956294 t.n.v. P. Boomsma, Stiens.

EBF-CONGRES HAMBURG

1-5 augustus 1984

De secretarissen van de gemeenten hebben aanmeldingsformulieren voor dit congres ontvangen. De aanmelding dient te geschieden voor 30 april a.s.
Het congresgebouw beschikt over een parkeergarage, van waaruit men direkte toegang heeft tot het gebouw. Een parkeerkaart voor 5 dagen kost DM 25. Overigens is het gebouw zeer gemakkelijk per openbaar vervoer te bereiken; het station Dammtor is in de onmiddellijke omgeving en dit station is uit alle richtingen bereikbaar.
Zoals eerder gemeld bedraagt de deelnemersprijs DM 96 per persoon, waarbij kinderen onder de 14 jaar geen toegang behoeven te betalen. Jongeren van 14-17 jaar en studenten betalen DM 48, echtparen en gezinnen met kinderen tot 17 jaar of met studerende kinderen betalen totaal DM 144. In deze bijdrage is begrepen het programma met liederenboek, alle teksten voor de bijbelstudies en gespreksgroepen, gebruik van de koptelefoon en een naambordje.
Ook als men slechts een dag het congres wil bezoeken is opgave nodig, behalve voor de openingsbijeenkomst en de sluitingsdag.

Aansluitend bij het congres zijn er nog twee internationale bijeenkomsten.
Van 28 juli tot 5 augustus wordt in Mölln bij Hamburg het 4e Europese Jeugdkamp gehouden, onder het thema: Stenen beginnen te leven. (Stones begin to live) Het congres is voor jongeren van 16-25 jaar. De kosten zijn ongeveer DM 255. In het programma is een bezoek opgenomen aan het congres, en verder zijn er enkele excursies. Informatie en aanmelding bij Gemeindejugendwerk, Rennbahnstrasse 115 b, D 2000 Hamburg 74.
Verder wordt van vrijdag 27 juli tot dinsdag 31 juli in Lübeck het 20 Internationale Seminarium voor Gemeente-groei gehouden (Church-Growth).
Informatie hierover aan hetzelfde adres.

81255
is het gironummer van
HET NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten
Bosch en Duin
Doe er wat aan!

LANGS DE RAND

RUBRIEK VOOR JONGEREN

DOOR PIET STELLINGA

OVER FIETSEN, ONDER ANDERE

Kom, vanavond moet er wat op papier. Ik schuif de rommel op mijn bureau wat aan de kant en daar zit ik nu. Rechts de telefoon, links een boek over Paulus en voor me een nog onbetaalde rekening. Zo is het leven.

Zullen we eens kennismaken? Mijn naam staat boven dit stukje. Mijn leeftijd niet en die mag je ook best weten: 34. Oud genoeg voor grijze haren (hier en daar) en jong genoeg om soms helemaal weg te zijn van iets. Van fietsen, bijvoorbeeld, om maar eens wat te noemen. Je hoeft dat niet persé verder te vertellen, maar ik rijd wel eens een tochtje, in komplete outfit. Je weet wel: met zo'n zwarte sportbroek, kleurig hemd en een snel petje. Ik voel me dan net een prof, als ik de pedalen gesel. Vooral als er publiek langs de kant staat...

Heb jij dat ook: dat genieten van applaus? Dat je het heerlijk vindt om bewonderd te worden? En dat je ook wel eens dingen doet of juist niet doet om maar in de gunst te blijven van allerlei mensen om je heen? Ik wel.

't Kan zijn dat je die gedachte al langer had, maar het is de bedoeling dat ik me in deze rubriek richt tot de jongeren, zo eens in de drie weken. Daarom ben ik maar begonnen met je en jou, als je het niet erg vindt. En misschien zeur ik daarom ook wel wat over mijn leeftijd. Want ik weet natuurlijk ook wel dat je met 34 jaar niet zo jong meer bent. 't Doet me denken aan de kontakt-advertentie die ik eens las: „Jongeman, 49 jaar, zoekt..." Wat heb ik daar als 18-jarige toen om gelachen met mijn vrienden. Toen nog wel.

Maar goed, ik dwaal af. Want eigenlijk wilde ik nog een gedachte ontvouwen over deze gloednieuwe rubriek in dit weekblad. Dat zit zo. Een week geleden wandelde ik binnen bij een meisje dat ik vrij goed ken. Ze is van Baptisten huize en dat doet er nu wel wat toe. We kletsten wat en toen vertelde ik haar zo van „mijn rubriek voor jongeren". Ach wat leuk, zei ze. En waar ga je het zoal over hebben? Dat leek mij ook wel wat en ik vroeg haar om eens mee te denken. We kwamen tot een flinke lijst kloeke en interessante onderwerpen. Wil je weten welke? Bel me maar eens (zou ik trouwens leuk vinden, hoor - zomaar even praten over bijvoorbeeld deze stukjes).

Nee, dacht ik, toen ik naar huis reed. Dat wordt niks zo. Al dat geschrijf over kloeke en interessante onderwerpen. Het zijn er zoveel en er is al zoveel over gezegd. En wees nou eens eerlijk: zit jij nu te wachten op mijn mening over kloeke en interessante onderwerpen? Nou dan.

Dus toen bedacht ik het volgende. Ik ga op reis met een goede, desnoods scherpe pen. Op bezoek bij een jongere. En dan vraag ik dat meisje of die jongen het hemd van het lijf. Niet op een onbeschofte manier natuurlijk, maar wel vasthoudend en zeker niet oppervlakkig. En van die ontmoeting maak ik een verhaaltje. Da's een interview, inderdaad, maar dan wel een speciale. Niet eentje om te vernemen hoe goed iemand is of slecht, maar om te kunnen luisteren naar iemands leven.

Je mag best weten dat ik weg ben van dit plan. 't Geeft me haast zo'n gevoel als bij het fietsen, maar daar hebben we het al over gehad. En ik zal mijn best doen om niet al te erg te letten op applaus, dan wel boe-geroep. Af en toe iemand die zegt: ik heb er wat aan, dat zou al heel mooi zijn.

Tot kijk.

RENDERLOO REÜNIE

Het is bijna zover...

Nu 24 maart snel dichterbij komt, willen wij u vragen, niet langer te wachten met uw definitieve aanmelding. Hoe dat moet staat in De Christen van 10 februari.

Wij moeten, voor onze afspraken, nu toch echt weten hoeveel deelnemers wij kunnen verwachten.

Leest u ook onze vragen in dat nummer nog eens door. Daar zijn weinig reacties op gekomen. Kunt u ons helpen, reageer snel, de tijd dringt.

De reünie wordt gehouden in restaurant „De keet" Eperweg 57, Heerde, duidelijk herkenbaar door de grote „R" - van Renderloo Reünie - op het dak. Voor deelnemers die per auto komen is een route-beschrijving afgedrukt. Komt u met openbaar vervoer, dan brengt bus 124 van de VAD u van NS station Zwolle of Apeldoorn, naar De Keet. Vertrektijden 5 min. voor het hele en halve uur. Reistijd ongeveer een half uur..

En nu het programma voor deze dag.

12.30 tot 13.30 uur: Aankomst en ontvangst van de deelnemers.

13.30 uur: Opening!

14.00 tot 15.15 uur: „Even langs Renderloo". Wandeling naar Renderloo en de Renderklippen.

15.30 uur: Veluwse koffietafel.

17.15 tot 18.15 uur: Onderling contact, bijdragen.

18.15 uur: Sluiting. Maar er kan nog best nagepraat worden.

Als u nog over de bundel „blijde geluiden" beschikt, is het raadzaam deze mee te nemen.

Als antwoord op vragen hierover; Brengt u geen bloemen of cadeau's mee voor Luit en Ant. Uw aanwezigheid wordt zo op prijs gesteld door hun beiden, dat uw komst echt voldoende is.

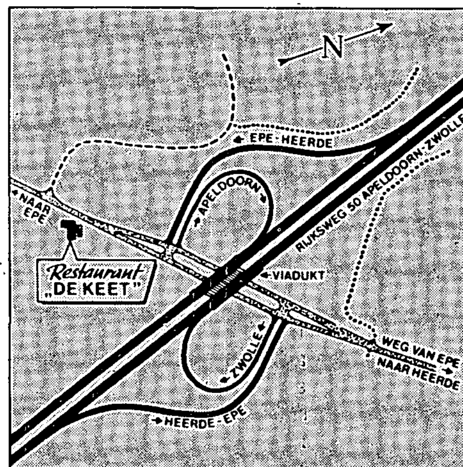
Mocht u mensen kennen die zich al opgegeven hebben, maar De Christen niet lezen, geeft u een en ander dan even door.

Heeft u nog vragen, suggesties of bijdragen, graag snel schrijven of bellen naar het contactadres van de commissie:

Benno C. Benne
Kerspel 68, 1161 BP Zwanenburg
tel. 02907-3080, postgiro 106435.

Hartelijk gegroet en tot 24 maart:

De commissie

JEUGDBUREAU NBJB VERHUISD

Het Jeugdburo (van de NBJB) is verhuisd. Sinds begin deze week bewoont men het nieuwe onderkomen, dat overigens evenals het „oude" Jeugdburo in Drachten is gevestigd.

Nadat enkele jaren geleden aan de Zuiderdwarsvaart een gloednieuw kantoor kon worden betrokken, werd in de loop van 1983 duidelijk dat de groei van de NBJB uitbreiding onvermijdelijk maakte. Aanvankelijk zocht men naar een aanvullende ruimte, maar dit plan kon worden herzien, toen zich de mogelijkheid voordeed een uitermate kompleet pand aan te schaffen.

In dit nieuwe kantoor, enige malen zo groot als het voormalige Jeugdburo, kunnen nu alle (kantoor)aktiviteiten van de NBJB royaal worden ondergebracht. Het nieuwe Jeugdburo is de afgelopen weken geducht onder handen genomen door vrijwilligers, zodat het geheel nu een bijzonder verzorgde indruk maakt.

Het ligt in de bedoeling om binnenkort nadere aandacht te schenken aan deze voor de NBJB toch wel belangrijke mijlpaal.

Gedacht wordt daarbij aan enige open dagen, zodat zoveel mogelijk NBJB-ers en zij die de NBJB een warm hart toedragen het nieuwe gebouw van top tot teen kunnen verkennen.

Noteert u alvast het nieuwe adres:

Jeugdburo NBJB,
De Singel 5, 9203 XX Drachten
Telefoon 05120-15687.

VOORJAARSCONFERENTIE GEWEST NOORD-WEST NEDERLAND

De voorjaarsconferentie van het gewest Noord-West Nederland wordt gehouden op vrijdag 23 maart a.s. in de Baptistenkapel te Heemskerk, Maarten van Heemskerkstraat 41. Aanvang 20.00 uur.

Het onderwerp voor deze avond is jeugdwerk. Wij hebben br P. Brongers bereid gevonden hier een inleiding over te houden. Ook zullen enkele jeugdwerkers uit de gemeenten iets vertellen over hun werk.

De agendapunten voor deze bijeenkomst worden u nog toegezonden. Wilt u deze bijeenkomst in uw gemeente bekend maken? Allen - ook niet-raadsleden - zijn van harte welkom!

Hebt u uw gewestelijke bijdrage al overgemaakt? Hartelijk dank. Is het er nog niet van gekomen? Misschien kunt u het in orde maken. Hartelijk dank.

Joke de Raaf, secretaresse

EN PLAATSTE HEM IN DE HOF VAN EDEN...

(Gen. 2 : 15)

In onze tuin staan verschillende vruchtbomen. Een aantal is al behoorlijk oud en erg mooi om te zien. Bomen zijn schitterend, in welk jaargetijde dan ook. Vooral van die waardige, eeuwenoude bomen geven me een heel speciaal gevoel. Als ik op straat loop of in een bos en ik zie zo'n heel dikke stam, dan moet ik er altijd even mijn hand op leggen en ik voel iets van eerbied en genegenheid. Ja, zo heb ik dat met bomen.

Een vruchtboom brengt niet zomaar vrucht voort. Hij moet goed verzorgd worden. Er moet extra voedsel zijn in de vorm van mest of een flinke ring kompost om de stam. Om de paar jaar moet er gesnoeid worden, voorwaar geen eenvoudig karwei! Vooral niet als een boom vele meters hoog is. En als je dan zo gelukkig bent dat er een veelheid van vruchten verschijnt, is ook het plukken lang niet gemakkelijk. Balancerend op een ladder dien je de vruchten één voor één te oogsten en voorzichtig in je mand te leggen.

Wat het bovenstaande met de hof van Eden te maken heeft?

Meer dan we waarschijnlijk denken. Ik zou overigens een soortgelijk verhaal kunnen houden over onze moestuin, of moet ik zeggen: over ons zaaddragend gewas?

„En de Here God nam de mens en plaatste hem in de hof van Eden om die te bewerken en te bewaren".

Misschien is het goed dat we ons realiseren dat deze woorden heel wat inhielden. De Here God had alles gemaakt en het was zeer goed. Toen stelde Hij de mens aan als bewaarder van al dat mooie. De mens werd daardoor medewerker van God op de aarde. Mede*werker*, het woord zegt het al. De hof was geen luilekkerland waar de rijpe vruchten in je schoot vielen of op zijn minst allemaal binnen handbereik waren.

Het beeld dat wij van het paradijs hebben is waarschijnlijk net zo sprookjesachtig en onnatuurlijk als het beeld dat we van de nieuwe aarde hebben. Een droomwereld, die niets te maken heeft met de aarde waarop wij leven.

Maar zo werkt God niet.

Dat wat God „in den beginne" geschapen heeft, is in zekere zin dat wat we nu hebben. Het is het „werk van zijn vingers", zegt de psalmist. En dat zal Hij niet verloren laten gaan.

De nieuwe aarde is deze aarde, door God vernieuwd.

Daarom is alles wat wij doen, hier en nu, alles waarmee we bezig zijn van wezenlijke betekenis. We mogen daar nooit onverschillig over denken.

Nog steeds heb ik gezwegen over de zondeval van de mens, waardoor al het mooie ook een lelijke kant heeft gekregen.

De arbeid in de hof, het medewerker Gods zijn op aarde was bedoeld als een zegen, maar later droeg het ook de vloek in zich; zwetend en zwoegend moet de mens zich in leven houden.

Wij hebben allemaal weet van die keerzijde, die overal aan is. Gezond staat tegenover ziek, geluk tegenover verdriet en leven betekent tegelijkertijd moeten sterven.

De nieuwe aarde is deze aarde, maar bevrijd van alle schaduwzijden. Alles wat we nu doen, alles wat er is, zal God gebruiken en ten goede keren.

We mogen dit weten en er nu reeds rekening mee houden in ons bezig zijn van dag tot dag.

Ans Lindenborn

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

WAT WE WETEN....

We weten dat we niets weten. Twee keer twee is vier en de aarde draait om de zon en de zon is een vuurtje in het heelal, zoals er vele, zeer vele vuren branden in de oneindige ruimte. Of die ruimte oneindig is nemen we aan al kan niemand zich iets dergelijks voorstellen.

Drie maal drie is negen en zulke dingen moet je weten bij de bakker, maar wat je niet weet intrigeert ons veel sterker want niemand weet hoe het leven is ontstaan. Kan dat in dit verband: ontstaan, of moet je schrijven: geboren, of geschapen. Het bloed, dat merkwaardig sap, wordt sinds vele jaren door mijn lichaam gedreven en mijn geest staat te morrelen aan de deur die naar verborgenheden leidt en mij ziet een verstolen glimlachende Mona Lisa. De deur blijft gesloten.

Kennis van feiten uit de ons omsingelende geschiedenis is te verwerven. Kennis uit de wereld van techniek is te veroveren. Doordringen in de diepten van oceanen en het uitbreken uit de aantrekkingskracht van de aarde is mogelijk. Het is verbazingwekkend wat wij kunnen. Maar het mysterie van het er zijn der dingen en vooral dat de mens er is, spelend, denkend, stijgend, is onoplosbaar. Dat wat we eigenlijk willen weten: wie we zijn en of er ooit eerder wezens waren of nu zijn aan ons gelijk, miljoenen lichtjaren hier vandaan, we weten het niet.

Wij zijn eenzamen, zoekenden en er is geen antwoord. We worden overspoeld door theorieën, door veronderstellingen, maar niemand schuift de kim terzijde. Na zoveel eeuwen denken, filosoferen hebben we geen antwoord op de meest voor de hand liggende vraag: wie zijn wij, wij mensen. We bedelen bij elkaar om enig licht, om olie in onze lampen, maar niemand heeft die. In het einde is er het grote zwijgen, wachtend. Wachtend op wat, op wie?

Vindt u het niet benauwend en nog grotere onzekerheid oproepend als u bedenkt dat we in dit immense heelal helemaal alleen zijn? Dat deze kleine aarde de enige plaats is waarop geleefd wordt, geleden en gelachen. Overvalt u niet een vreemde angst zoals het een kind moet gaan dat achtergelaten wordt op een eindeloze vlakte waarover de duisternis valt?

Wie die denken kan en wil zal niet om zich heen grijpen naar iets waaraan hij zich kan vasthouden, zoals een drenkeling zelfs grijpt naar een strohalm. Flets herinner ik mij een morgen in een kollegezaal in Hamburg waar een niet door allen gewaardeerde docent ietwat nerveus over God begon te spreken. God, zei hij, God is het enige vaste punt! Toen zweeg hij lange tijd.

Ik keek TV om te luisteren naar wat ik zou horen. Een zwerver over deze aarde werd door Sonja aangesproken over zijn doen en laten. De man kreeg geen zinnig woord over de lippen en ik zei: hij is dronken of niet goed bij zijn hoofd. De volgende dag las ik dat hij „stoned" was, onder invloed van drugs. Na hem verschenen een man en vrouw die juist een christelijk liedje hadden gezongen. Ze waren naar hun zeggen, al was het niet met dezelfde woorden, overgegaan uit de duisternis tot het licht. Sonja was zeer nieuwsgierig om over die ommekeer iets te vernemen. Wie Jezus dan was voor hen. Beiden betuigden, maar vooral de man, dat hij altijd een zoekende geweest was. Dat hij de bijbel was gaan lezen en bij Jezus rust gevonden had. Jezus' woorden hadden hem de deur geopend voor de weg, de waarheid, het leven.

De bijbel begint met de mededeling dat God de wereld schiep; verhaalt ons ook de schepping van de mens. Deze mens ontdekt zijn eenzaamheid en God geeft een ander mens naast hem. De verrassing en vreugde moet groot geweest zijn. Maar ze verloren God uit het oog. Wat hun bleef was de herinnering aan wat eens was. „Toen begon men de naam des Heren aan te roepen". Men zocht de weg terug maar vond die niet. Het paradijs was verloren. Het park, waarin God wandelde in de avondkoelte, was ontoegankelijk geworden.

Toen was God ook alleen en zijn schepping in scherven. Sindsdien heeft God niet opgehouden te trachten het kontakt te herstellen. In de eeuwen die verstreken heeft God toenaderingspogingen ondernomen, met name tot het volk Israël. Hij openbaarde zich aan sommigen uit hen en bereidde via een lange weg van erediensten en profetieën zijn eigen komst voor, hetgeen zijn vervulling vond in „...en gij zult hem de naam Jezus geven..."

God is hier, hier in ons midden... Twee keer twee is vier en veel verder komen we niet totdat het waar wordt: „Zie, ik sta aan de deur en ik klop. Idien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met mij".

Ooit citeerde ik hier een woord van Franz Werfel:

> Voor hen, die in God geloven, is geen verklaring nodig.
> Voor hen, die niet in Hem geloven, is geen verklaring mogelijk.

Wij zijn niet alleen.

Huizinga

HOE GAAT HET EIGENLIJK MET DE ANDERE CHRISTENEN IN DE USSR?

Vrij regelmatig worden we via allerlei bladen geïnformeerd over het wel en wee van onze Baptisten broeders en zusters in Rusland. Het onrecht dat hen wordt aangedaan schrijnt, ook bij ons. En over de vastberadenheid en moed van onze geloofsgenoten, over de groei van hun gemeenten, dwars tegen allerlei verdrukkingen heen, verblijden we ons. Maar er zijn meer christenen daarginds dan alleen de Baptisten. Hoe gaat het met hèn? Want ook hun lot gaat ons aan, raakt ons.

In Rusland is ook de Lutherse kerk. Over deze geloofsgemeenschap lazen we het een en ander in „ELK", het blad van de Evangelisch Lutherse kerk in Nederland.

Dr Paul Hansen bezocht een groot aantal Lutherse gemeenten in Siberië en Centraal Azië en vertelt van zijn ervaringen.

In meerdere plaatsen zijn de kerkgebouwen van de Lutheranen te klein geworden en waar men toestemming kreeg om de gebouwen te vergroten, bleken ze na korte tijd al weer te klein te zijn geworden. In de hoofdstad van de republiek Kasachstan, Alma Ata, trof dr Hansen twee jaar geleden een gemeente aan met 600 leden. Nu zijn het er al 1051 geworden. Ook daar werd het kerkgebouw dus veel te klein. Toen men toestemming tot uitbreiding kreeg, kocht men voor 10.000 roebel twee oude huizen, brak die af en verbouwde met de zo gekregen oude bouwstenen het kerkgebouw...!

Vele gemeenteleden werkten energiek mee in hun vakantietijd, en genieten van de vrucht van hun werk in een gebouw dat nu 800 mensen kan bevatten. De inwijdingsdienst duurde 6 uren (!) en werd door meer dan 1000 mensen bijgewoond, onder wie dr Hansen zelf.

In een andere plaats werd een (nog) niet geregistreerde gemeente bezocht. Sinds 10 jaren komt deze gemeente samen, 's zomers in de open lucht en 's winters in twee woonhuizen. Eveneens in Kasachstan ligt de grote industriestad Karaganda. Hier is de sterkst groeiende Lutherse gemeente, met 2800 leden. Er is in de kerkzaal slechts ruimte voor 600 mensen, zodat de mensen verzocht worden om de middagdienst niet bij te wonen wanneer ze 's morgens al zijn geweest.... Wie de ene maand de morgendiensten bijwoont, wordt de volgende maand voor de middagdienst ingedeeld.

In 1978 waren er 107 mensen boven de 18 jaar die belijdenis deden. Op een dinsdag werden er twee buitengewone diensten gehouden en dr Hansen verbaasde zich over het grote aantal jonge mannen en vrouwen die aanwezig waren..

We kunnen ons alleen maar verblijden over deze berichten. Immers:

> Hij leidt meer schapen naar zijn stal
> dan ònze kudde alleen;
> wat ons op aard' ook scheiden moog',
> in Christus zijn wij één.

C. v. W.

uit het Uniebureau

Lijst van uitgaven van de Unie van Baptistengemeenten in Nederland en van de Nederlandse Baptisten Jeugd Beweging

In het nummer van 24 februari hebben wij een lijst gepubliceerd van boeken, brochures, folders, studiemateriaal en tijdschriften, die door de Unie en haar onderscheiden kommissies zijn/worden uitgegeven (rubrieken I t/m V). Deze kunnen worden besteld bij het Uniebureau, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin.
Hieronder treft u een opsomming aan van de verschillende uitgaven van de Nederlandse Baptisten Jeugd Beweging (rubriek VI). U kunt die bestellen bij het Jeugdbureau, Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten. We tekenen daarbij (wellicht ten overvloede) aan, dat alle prijzen eksklusief verzendkosten zijn (tenzij anders vermeld).

VI. Nederlandse Baptisten Jeugd Beweging
RJC
1. *RJC - Wat kun je ermee?,*
folder over opzet, aktiviteiten en uitgaven van de RJC *gratis*
2. *RJC - liederenbundel (met noten),*
110 koren, gospels en andere liederen. *f* 6,—
(bij 10 of meer ex) *f* 4,—
3. *Zing en wees blij,*
85 kampliederen (zonder noten) *f* 1,—
4. *In de boot,*
boekje over liefde, sex en huwelijk voor jongeren-met-vragen, „versierd" met spreuken en gedichten. *f* 4,—
5. *Begin bij het begin,*
15 bijbelstudies over de hoofdzaken van het geloof. *f* 2,—
6. *Programma Suggesties,*
losbladige uitgaven met ideeën voor een jeugdavond of een jeugddienst.
Verschijnt ca. 8 maal per jaar. *f* 14,—
7. *Speciale PS-uitgaven:*
1. Tussenjeugd-suggesties, deel 1 Onderwerpen hulp bij opzet en programma van tussenjeugdgroepen *f* 6,—
2. Tussenjeugd-suggesties, deel 2 Speel een spel, een verzameling van spelletjes, spelen en kwissen e.d. *f* 4,—
3. Kampwijzer
Hulp bij het leiden van een kamp *f* 5,—
4. Jeugddiensten *f* 6,—
8. *Breek er eens uit,*
folder over opzet en doelstellingen van de Stichting „Breek er eens uit". *gratis*

JMC
9. *JMC - folder,*
folder over opzet, aktiviteiten en uitgaven van de JMC. *gratis*
10. *Pratend bezig zijn,*
suggesties voor gesprekken over het evangelie vanuit het bezig zijn op de klub met o.a. aanknopingspunten voor een gesprek, suggesties voor vertellingen en tips voor bezigzijn *f* 2,50
11. *Handenarbeidkollage*
van Ted van der Leeden.
Een aanvulling op „Pratend bezig zijn" met praktische tips *f* 10,—
12. *Koor en lied,*
een gezamenlijke zangbundel van JMC en LZC met een JMC-supplement met totaal 150 liederen.
Met muziek. (inclusief porto) *f* 3,75
Zonder muziek. (inclusief porto) *f* 1,75
13. *Ons kontakt,*
uitgave t.b.v. het klubwerk met materiaal voor jaarfeesten, kampen, bijzondere bijeenkomsten als Kerst en Pasen en talloze tips voor de vulling van de klubavonden.
Verschijnt 4 maal per jaar. *f* 8,—

LZC
14. *Kursus Praktisch Zondagsschoolwerk,*
een boekje voor zondagsschoolleiders en voor hen, die dat willen worden. *f* 6,—
15. *Verhalenrooster voor het Zondagsschoolwerk,*
een handleiding bij de voorbereiding van de vertelling van het bijbelse verhaal.
Delen I, II en III. *f* 3,50
Deel IV. *f* 6,—
16. Bij de verhalenroosters zijn diverse werkstukjes verkrijgbaar. Per set (inclusief porto) *f* 2,50
17. *Koor en lied,*
een gezamenlijke uitgave van JMC en LZC.
Een aantal liederen in een zestal rubrieken ondergebracht.
Met muziek. *f* 3,75
Zonder muziek. *f* 1,75
18. *PS-junior,*
programmasuggesties voor het zondagsschooluur.
Suggesties voor de verwerking van de vertelling en voor andere aktiviteiten in het kader van geloofsvorming. *f* 7,—
19. *Kerstsuggesties,*
een verzameling van gedichten en stukjes ten dienste van de kerstfeestvieringen op zondagsschool en klub. *f* 6,—
20. *De Belhamel,*
een periodiek. Verschijnt ca. 10 maal per jaar *gratis*
Behandelt per keer een bepaald thema en geeft daarvoor ook verwerkingsmogelijkheden voor kinderen *bij lidmaatschap van LZC*

Vakantie-Bijbelweek
21. *Jezus is een echte vriend:*
a. instruktiemap *f 4,50*
b. werkmateriaal-pakket *f 2,50*
c. onderdelen:
- uitnodiging *f 0,05*
- vel clowntjes (labels) *f 0,15*
- masker *f 0,15*
- oosters huis (2 platen) *f 0,30*
- oosters huis (1 plaat, eenvoudig) *f 0,15*
- wonderboom (2 platen) *f 0,30*
- barmhartige Samaritaan *f 0,30*
- verloren zoon *f 0,20*
- poster (5-delig) *f 1,—*
22. *Wij zijn op reis:*
a. instruktiemap *f* 4,50
b. werkmateriaal-pakket *f* 2,50
c. onderdelen:
- uitnodigingskaart/reisgids *f* 0,10
+ eventueel naamstrip *f* 0,10
- lokomotiefjes (labels) *f* 0,05
- 5 liederen (briefkaartformaat) *f* 0,20
- letters EXODUS (per 6 stuks) *f* 0,60
(per stuk) *f* 0,10
- koffer (2 platen) *f* 0,25
- brood in mandje (1 plaat, 6 strippen) *f* 0,30
- oase (2 platen) *f* 0,25
- eindplaat *f* 0,25
- vriendenkaart *f* 0,05
- poster (5-delig) *f* 1,—

EENHEID

Het dagblad dat wij ons laten bezorgen herinnert er aan dat het in augustus 40 jaar geleden is dat zich uit de gereformeerde kerken een groep losmaakt om als vrijgemaakte gereformeerden door het leven te gaan. Natuurlijk waren er daarvoor ook al een aantal afscheidingen, maar mogelijk spreekt deze wat meer tot mijn verbeelding, omdat 1944 binnen het kader van mijn geheugen ligt. Dat was dus midden in de oorlog.

In die tijd wist ik daar niets van. In ons dorp merkten we van die scheuring niets. Heel andere dingen vroegen de aandacht, want de invasie in Normandië had immers plaatsgehad. En in september beleefden we voor één zondagavond dat er inplaats van Duitse soldaten Engelsen in het dorp liepen.

De aanleiding tot die afsplitsing is volgens de encyclopedie de verbastering van de leer en het misbruik van de tucht, waaraan de synode zich schuldig gemaakt zou hebben.

Het zal wel waar zijn, maar het verwondert je toch wel dat de mensen midden in de ellende van een oorlog en het verlangen naar bevrijding zo bezig kunnen zijn met godsdienstige leerverschillen. En daar een kerkscheuring voor over hebben. Een nuchtere buitenstaander zou denken: Hadden ze op dat moment niets beters te doen? Er was toch een grote nood?

Natuurlijk zullen knappe koppen wel kunnen uitleggen waarom die scheiding er moest komen, en waarom de toestand onhoudbaar was geworden. Maar het is en blijft geen kleinigheid als gelovigen zo uit elkaar gaan en dan elkaar soms voorlopig ook niet meer aankijken.

Waarom scheiding?
Als een groep zich wil afscheiden uit een groter verband, moeten daar toch wel ontzaglijk zwaarwegende argumenten voor zijn.

Het wil mij ook nog niet duidelijk voor de geest komen welke argumenten er zouden kunnen zijn, als je verder eenzelfde geloof hebt en eenzelfde visie op het kerk-zijn. Je leeft allemaal uit dezelfde Schrift. Evenveel moeite heb ik trouwens met het persoonlijk verlaten van de gemeente. De gegronde argumenten daarvoor kan ik niet goed op tafel krijgen, behalve wanneer je - en dat kan natuurlijk wel - een andere visie krijgt op de struktuur van de gemeente, zodat je je in een andere kerk beter thuisvoelt.

Wellicht wordt soms (vaak?) als argument aangedragen dat de Schrift niet meer zuiver gebracht wordt. Of de „verbastering van de leer" bij de vrijgemaakte gereformeerden nu betrekking heeft op de uitleg van de Schrift of op de gereformeerde leer, die mnen uit de Schrift gedistilleerd heeft, weet ik niet. Mogelijk allebei, het is nauw verweven.

Maar het argument dat de Schrift niet meer zuiver gebracht wordt is natuurlijk al veel vaker gehanteerd.

Nu kan het brengen van het Woord alleen betrekking hebben op de uitleg. Zolang er voorgelezen wordt uit de Bijbel, ontstaan er nog geen aanvaringen. Die komen pas bij de uitleg, de verkondiging en de leer.

Je kunt daarbij van de gedachte uitgaan dat je alleen maar één kunt zijn als je het Woord ook op één manier verklaart en uitlegt. Daar zou weer de gedachte achter kunnen zitten dat de Bijbel het absoluut betrouwbare Woord van God is - en wie zou dat niet geloven - en dat je daarom dat Woord ook maar op één manier kunt uitleggen.

Als mensen, die willen leven vanuit dezelfde Bijbel omdat ze willen leven onder het gezag van God, toch uit elkaar gaan, kan de oorzaak eigenlijk in niets anders liggen dan in de uitleg die je er aan geeft, en de uitwerking van dat Woord in het praktische leven.

Nu kun je bij zo'n scheiding natuurlijk zeggen: zij gebruiken de Schrift niet goed en wij wel. Zij leggen die niet goed uit en wij wel. Maar dat lijkt mij een riskant standpunt, want waaraan meet je af of jouw uitleg de juiste is? De zelfverzekerdheid waarmee mensen meenden de ware leer te hebben heeft mij wel eens verbaasd.

Is eenheid: eenheid van uitlegging?
De vraag is echter: gaat het om de eenheid van uitlegging? Gaat het erom dat wij allemaal precies hetzelfde denken en dezelfde uitlegging geven aan het Woord? Als dat onze eenheid moest bewerken zouden we in ons Nederlandse Baptistenwereldje snel een dogmatiek op stapel moeten zetten die ons precies vertelde hoe we de Bijbel moeten lezen en uitleggen...

Het kan natuurlijk nooit zo zijn dat iedereen het Woord maar naar eigen believen gaat uitleggen en de dingen zó mag omkeren dat er bijvoorbeeld een heel andere verzoeningsleer uitkomt, waarin de kruisdood en de opstanding van Jezus Christus niet meer het reddende middelpunt zijn. Wij gaan er vanuit dat de medegelovigen luisterend naar de Schrift zich door de Geest laten leiden bij hun uitleg, en niet de bedoeling hebben om eigen vindingen in te kleden in een Bijbels kleed. Zo'n inkleding is spoedig te ontmaskeren. Wij moeten er van uitgaan dat wie het Woord verkondigt dat ook wil doen in verantwoordelijkheid aan Hem die tot die taak geroepen heeft.

Desondanks blijft dat er verschil kan bestaan in uitleg. Maar... is de uitleg van het Woord de bindende faktor voor de eenheid van Gods kinderen? Is die eenheid niet van een heel ander karakter en heel andere oorsprong?

Wat ons samenbindt
Wij geloven immers dat onze eenheid ontspringt aan het geloof in de Here Jezus Christus. Aan het feit dat wij wedergeboren zijn tot kinderen Gods. Onze eenheid is de verbondenheid aan de Vader en de Zoon, die bewerkt wordt door de Heilige Geest. Het is de eenheid van de Geest.

Die eenheid is ook het verlangen van de Heer. „Opdat zij allen één zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons één zijn". De eenheid van Gods kinderen is die van de Vader en de Zoon. De eenheid van de volmaakte liefde tot elkander.

Het Woord en de Geest nemen ons bij de hand en leiden ons tot Jezus. In Hem worden wij verenigd met de Vader en met elkaar, en uit zijn mond horen wij het gebod om elkander lief te hebben zoals Hij ons liefheeft.

Wij zullen daarom critisch moeten staan tegenover elke beweging en bewering die een afscheiding tracht te bewerken tussen mensen die toch Christus als Heer belijden en Hem willen volgen, en zich daarbij willen laten leiden door Woord en Geest.

„Wat God samengevoegd heeft, scheide de mens niet" geldt niet alleen voor het huwelijk, waarin twee mensen van verschillende aard met elkaar optrekken. Het geldt net zo goed voor de gemeente, waarin de Heer mensen van allerlei aard samenbinden wil in zijn liefde.

De W.

RADIODIENST UIT TREEBEEK

In het EO-programma „Laat ons de rustdag wijden" zal op 24 maart de dienst uitgezonden worden van de gemeente te Treebeek. Aanvang 20.45 uur.

Voorganger is ds C. Molema, die naar aanleiding van Marcus 12 : 1-12 zal spreken over „Hij zond zijn eigen Zoon".

Uit Lofzangen en Gebeden worden de volgende liederen gezongen: 227 : 1-2-3; 454 : 1-2-3; 412 : 1-2-3.

Er is medewerking van het koor Sursum Corda o.l.v. H. Niemeijer, en organist is Jan de Jonge.

ZENDINGSWERKGROEPEN ZUID-OOST DRENTHE

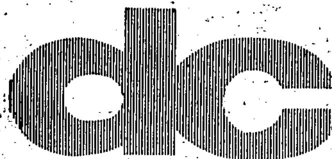
Uitnodiging aan alle zendingswerkgroepen en kontaktpersonen voor de zending in het gewest Z-O. Drenthe.

Zaterdag 17 maart hopen wij onze gewestelijke voorjaarsvergadering te houden. A. M. Blaauw-Tijman vertelt en toont dia's over onze zendelingen in Sierra Leone.

We beginnen om 14.30 uur. Plaats van samenkomst: De Wegwijzer aan de Prinsesselaan Emmen.

T. Drenth-Hietkamp,
secr. van het gewest

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eind-redacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling ƒ 42,— per jaar, ƒ 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland ƒ 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

UIT DE GEMEENTEBLADEN

Waar blijft de rubriek „Uit de gemeentebladen”? werd de redaktie gevraagd. Hetgeen leidde tot het besluit om u weer geregeld wat te laten meelezen uit de diverse gemeenteberichten.

Om maar bij de basis te beginnen: de zondagsschoolkinderen in *Harderwijk* gaan een aktie houden ten bate van de gemeente in Santiago, Chili. De oudere kinderen gaan deur aan deur ontbijtkoek verkopen, zo meldt Ons Kompas.

Een trapje hoger naar De Schakels in *Arnhem,* de tussenjeugdgroep. Zij willen wereldkundig gemaakt hebben dat het hun erg goed gaat, want ze zijn met tientallen, zodat ze nauwelijks meer in de jeugdzaal passen. Er wordt aangeschakeld vanuit Renkum, Oosterbeek, Zevenaar, Wolpheze, Schaarsbergen, Elst en Huissen. Van heinde en ver dus...
Ook zij kijken buiten de eigen kring. Elke week gaat er een kaart naar een zieke in de gemeente. En ze zamelen geld in voor de bouw van woningen voor wezen, halfwezen en achtergelaten kinderen in Haïti, één der armste landen in de wereld. Aldus de Gemeenteklok.

„Contact” van de gemeente te *Alkmaar* vermeldt dat men daar al geruime tijd de dienst begint met lofprijzing. De reakties daarop zijn nogal verschillend. Sommigen vragen of het een pinkstergemeente wordt, en dat het op een chaos zal uitlopen.
Hans van 't Zand schrijft o.a. daarover: Mocht de tijd komen dat in deze gemeente in vreemde tongen gesproken zou gaan worden, dan spreken we eenvoudig met elkaar af dat we ons zullen houden aan de richtlijnen, die Paulus hierover gaf in 1 Cor. 14 : 27-28...
Laten wij zo niet uit angst lofprijzing afwijzen, maar hierin een goede weg proberen te vinden.;
Over het opheffen van de handen: „Laten we eerst vaststellen, dat het opheffen van de handen een Bijbelse zaak is... Ik zou ervoor willen pleiten dat we in de gemeente elkaar de ruimte geven om onszelf te zijn; laat diegenen die zich in hun hart gedwongen voelen om in aanbidding de handen op te heffen, dat doen! En laten zij, die deze behoefte niet hebben, het niet doen!

In *Groningen-Noord* is men gestart met een Jeugdpastoraat. In de eerste bespreking die gehouden werd is gepraat over het kind in de gemeente. „Als gemeente zullen wij er voor moeten zorgen dat het kind zich thuis voelt in de gemeente. Eigenlijk is dat nog te zwak uitgedrukt. Voor het kind zal de gemeente als iets moois gezien en beleefd moeten worden. En om 's zondags naar de kerk te gaan zou een feest moeten zijn. Als dit het geval is, wordt voor het kind de weg geëffend naar de gemeente toe”.
Zo lazen wij in „Tussentijds”.

Dat in onze gemeenten de jeugd er niet buiten staat, kan uit dit overzicht in elk geval wel blijken...

De W.

GRAAG GEDAAN! GRAAG GEDAAN?

Een gezond mens kan moeilijk de hele dag thuis zitten. Mij tot die groep rekenend probeer ik elke dag even in de buitenlucht te komen. Niet dat die in een druk bereden stad zo gezond is, maar je lichaam heeft toch beweging nodig.
Dus liep ik die morgen tegen elven even naar 't postkantoor. Er is altijd wel wat weg te brengen. Vandaar ga ik door de stad terug. 't Was er stil. Een hoek omslaande zag en hoorde ik een jongetje dat naar alle windstreken zijn stem verhief: Mammie! Drie jaar oud en drie turven hoog. Hij stond aan de rand van een plein dat ik wilde oversteken. Vlak bij hem vertoefde een heer met een klein plat koffertje. Een reiziger van een der winkels daar. Hij keek naar het ventje en naar een winkeldeur. Ik passeerde beiden en vroeg de heer: Verloren? Hij haalde zijn schouders op, poogde te glimlachen en slenterde een paar passen verder. Die meneer hoorde dus niet bij het kereltje noch bij diens mammie. Tien meter verder bekeerde ik mij en liep terug. „Waar is je mammie?” vroeg ik hem. Ja, dan wordt het moeilijk. „Is ze in een winkel? Of is ze naar de markt? Koopt ze misschien ergens snoep” „Ja, snoep”, zei hij maar ik denk dat hij dat zei omdat ik het hem voorzei.
Ik pakte hem bij de hand en wandelde wat verder terug, de stad in. „Is ze hier?” vroeg ik toen we een koffiehuis, meestal door vrouwen bezet, passeerden. Hij wist het niet. Ik keek naar binnen. Maar welke moeder zal daar koffie zitten drinken terwijl haar zoontje haar zoekt. We kwamen voorbij een restaurant. „Patajes”, riep hij. Je kon daar inderdaad zulke, hete, gele stokjes kopen. Ik deed dat niet want zo zou een kinderlokker wellicht doen en die indruk wilde ik niet geven te zijn. We stapten verder, hand in hand. Toen hoorde ik een klein kind kraaien. Hij zat op de arm van een nog jonge moeder. Plotseling veerde mijn vriendje op, maakte zich los en rende naar die vrouw met kind. Zijn moeder, die anders niets kon zeggen dan: „Waar was je? Waar ben je geweest?” Hij zei dat hij bij de auto's was geweest. Dat kon want die stonden op het plein. „En waar is je fietsje?” Hij wist het weer niet. Ik verliet de gelukkigen, zelf nog rondspeurend of ik z'n fietsje ergens zou zien.
Moraal: het is niet onmogelijk dat u iemand tegenkomt die wel niet schreeuwt maar wel z'n Vader kwijt is. Laten we ons omkeren en met hem meewandelen.

H.

Na een langdurig en moedig gedragen ziekte heeft de Heer thuisgehaald onze broeder

FREDERIK VAN DER WERF

op de leeftijd van 70 jaar.

Sneek, 15 februari 1984

Baptistengemeente Sneek

Er is een plaats van ware rust,
dicht bij het hart van God.

In Jezus ontslapen onze zuster

STOFFER DINA PRINS TUIN

in de leeftijd van 73 jaar.

24 februari 1984

Baptistengemeente Treebeek

81255

is het gironummer

van het

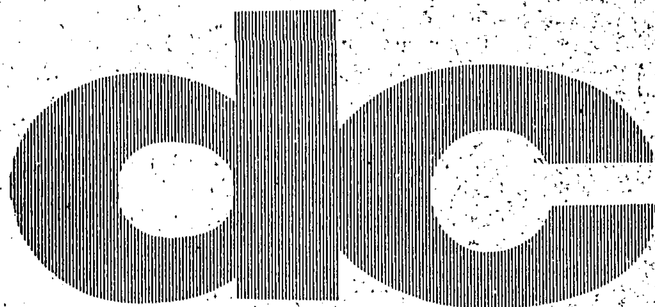
NOODFONDS

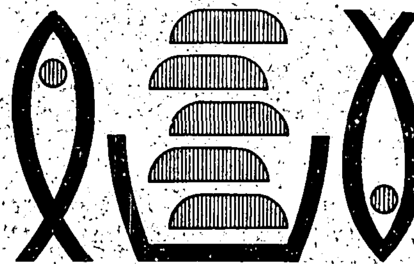
van de

Unie van Baptisten Gemeenten

Bosch en Duin

Doe er wat aan!

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 11 - 16 maart 1984

Delen wij onze tijd in, of doet God dat?

HET UUR VAN JEZUS

Huizinga

Uren, dagen, maanden, jaren vliegen als een schaduw heen en die trekt op oudejaarsavond over de ingetogen aanwezigen bijeen in de kerk. Daar leidt de prediker des Woords ons met grote stappen door wereld, natie, gemeente en eigen huis en herinnert ons aan de Eeuwige in wiens ogen duizend jaren als de dag van gister zijn. Wat zijn daarbij vergeleken onze zeventig jaren of, indien wij sterk zijn, tachtig jaren?

Het oude gezang beëindigde het eerste vers met de bedreigende woorden: Al het heden wordt verleden schoon 't ons toegerekend blijft. U zult het lied niet meer vinden in het Liedboek van de (enige, H.) kerken. In de oude hervormde bundel stonden nog achttien gezangen van Rhijnvis Feith, in de nieuwe maar meer één. Waaruit moge blijken dat niets van ons hier beklijft. Ook dat laatste woord is van de dichter, die in het aangehaalde gezang schreef: Op de weg die wij betreden staat geen voetstap die beklijft. Wij tellen onze leeftijd bij jaren. Niemand zal ooit zeggen dat hij veertig jaar, twee maanden, dertien dagen en twaalf uur is. Wat is een uur. Een korte tijd voor de bezige jeugd, een lange soms voor de oudere die aan het raam zit, wachtend op post of krant of op een groet van een voorbijganger.
Jaren geleden was er een tv-spel met een jonge Marleen Spaargaarn en een oude Abram Mossel. Hij gaf haar op zekere dag een zonnewijzer. Daarop aangebracht waren de woorden: Ik tel alleen de heldere uren. Allicht, want de zon moet wel schijnen wil je de tijd weten. Soms schijnt die zon niet en dan juist worden de uren geteld want ze duren zo lang, de zonloze.

Jezus telde de uren. Zijn blik was daarbij op de Heer van alle tijd. Hij was met z'n moeder en vrienden op een bruiloft genodigd en dat feest dreigde in het water te vallen omdat de wijn opraakte. Maria zag de gezichten van het bruidspaar en van de feestleider. De schande stond voor de deur. Het zou hun levenlang met hen gaan. Ze hadden niet eens voor voldoende wijn gezorgd. Maria benadert haar oudste zoon, Jezus, en attendeert op een en ander. Hij wijst haar terug. Weet zij dan nu nog niet dat hij moet zijn in de dinger des Vaders? Dat hij geen aanwijzingen nodig heeft van mensen? Hij antwoordt: „Mijn uur is nog niet gekomen". Dat wil zeggen: het uur van handelen komt wel en ik zal niet te vroeg zijn noch te laat. Ik wacht op indikatie van Hogerhand.

In zo'n woord zou een aanwijzing kunnen liggen voor ons als wij bezig zijn onder en met mensen. Zij, die geloven, haasten niet. Hebt u ooit van Jehu gehoord? Over hem staat geschreven in 2 Kon. 9 vers 20: En zoals zij voortjagen, zo jaagt alleen Jehu, de zoon van Nimsi, want hij jaagt als een razende. Over Jezus zult u dat niet lezen. Hij wandelde door het land, sprak met Jan en alleman, zaaide zoals een boer het vroeger deed, rustig schrijdend over de akker, met brede armzwaai uitstrooiend wat hij bezat, vertrouwend op Gods zon en regen. Jezus *moest* door Samaria gaan, maar omstreeks twaalf uur zat hij bij de bron om een vrouw te ontmoeten die hij de weg zou wijzen naar het leven. Dat was geen afspraak. Dat was op Gods tijd en Jezus telde de uren. Hij had alle tijd voor de Samaritaanse. Hij werkte met het oog op Gods uurwerk.

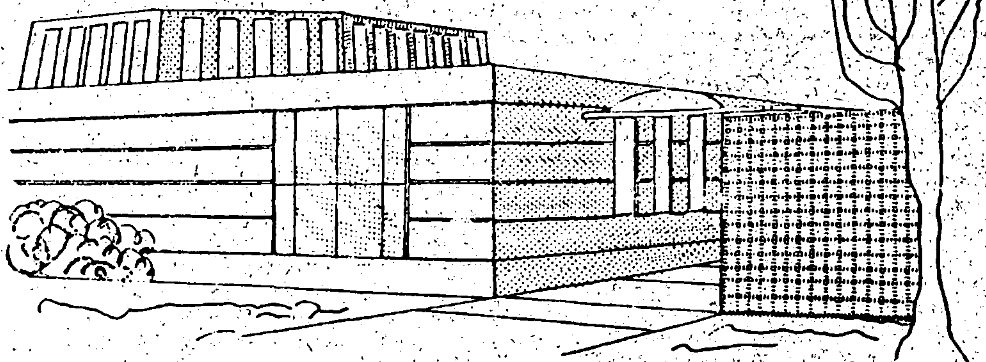
Als z'n broers, die niet in hem geloofden, hem aanraden naar Judea te gaan, zegt hij: „Mijn tijd is nog niet gekomen, mijn tijd is nog niet vervuld". Het is nog niet zo laat. Johannes heeft het achteraf door en schrijft daarom meer dan eens dat „zijn uur nog niet was gekomen".
Zongen wij vroeger niet: Ik weet hoe 't vast gebouw van uwe gunstbewijzen naar uw gemaakt bestek in eeuwigheid zal rijzen? Dat vast gebouw wordt niet even opeens in elkaar gezet maar overwogen opgetrokken, steen voor steen, stap voor stap. Met de vinger op bestek en tekening.
Dan valt, als een paar Grieken met Jezus willen spreken, het woord: „De ure is gekomen dat de zoon des mensen moet verheerlijkt worden." Als hij straks het paasfeest zal vieren weet hij „dat zijn ure gekomen is om uit deze wereld over te gaan tot de Vader".

Johannes had Jezus geleerd naar de klok te kijken, te wachten op Gods wenk, en wij moeten leren tekeningen te lezen, tekenen bij mensen te verstaan en op het uur te letten waarop wij moeten handelen. Met het ene oog op God en het andere op de mens. Opdat we niet te vroeg beginnen en opdat wij niet te laat komen.

Victor Hugo zei: Het uur is de ademtocht der eeuwigheid.

DEZE WEEK

AV-gangers WELKOM IN ARNHEM

Welkom op deze verlengde Algemene Vergadering, roepen we u nu alvast toe. Opdat u weet wie die „wij" in Arnhem zijn vertellen we u hier iets over de geschiedenis van onze gemeente en over het werk dat wij hier mogen doen. Werk waarin wij op verschillende terreinen ook de steun vanuit de Uniegemeenschap mochten genieten.

De beginjaren

Het begon in Arnhem met een klein groepje baptisten in 1917, o.l.v. evangelist Boersma. Er werd gedoopt in het Rijnzwembad. Toen Boersma in 1920 vertrok telde de gemeente 51 leden; er zette zich echter een daling in. In 1930, het officiële oprichtingsjaar van de gemeente, kwam er een nieuw begin o.l.v. br. De Neef. In 1932 sloot de gemeente zich aan bij de Unie.

De gemeente kwam in verschillende zalen bijeen. De slag om Arnhem maakte een abrupt einde aan alle aktiviteiten. Verschillende leden kwamen om door bombardementen of ondervoeding.

Na de oorlog: periode van groei

Mei 1945 kwamen de eerste leden weer terug. Men begon aan de wederopbouw.

Van de 100 stoelen in de vergaderzaal stonden er nog maar 30. De eerste naoorlogse predikant was ds Hooghwinkel, tot 1949. Het werk kwam gelukkig weer goed op gang.

In 1950 kwam ds Broertjes, en werden plannen gemaakt voor een nieuwe kapel. In 1953 viel het besluit voor de bouw. De kosten werden geraamd op *f* 120.000,—, een gigantisch bedrag als men bedenkt dat de gemeente toen 100 leden telde en het jaarsalaris van de voorganger *f* 3.800,— was. De uiteindelijke kosten waren nog hoger en men was erg gelukkig met de gift van *f* 38.000,— van de Zuidelijke Baptisten in Amerika. In 1955 deed ds Bosma intrede en op 25 maart 1956 werd de nieuwe kapel in gebruik genomen.

Er begon nu een periode van bijzondere groei, die zich voortzette tot buiten de grenzen van Arnhem. In deze periode diende ook ds Stukker de gemeente.

In 1961 werd een bescheiden begin gemaakt met het werk in Doetinchem, dat in 1967 leidde tot de instelling van een zelfstandige gemeente. Ook in Ede, dat in de oorlogsjaren al een evangelisatiepost was, werd in 1962 begonnen met bijbellezingen en een bidstond. Schoksgewijs groeide hier het werk.

De gemeente bleef groeien. Toen ds Bouritius (tot 1976) het werk kwam voortzetten, begon de kapel echt te klein te worden. Er werden nu zondagmorgendiensten gehouden in de aula van de Chr. Technische School.

In 1977 toen ds Van 't Wout inmiddels zijn intrede had gedaan, werd Ede een wijkgemeente. Er werd een tweede predikant beroepen, ds Muilwijk, met als bijzondere opdracht het werk in Ede. Reeds op 16 maart 1980 vond de institutie van de baptistengemeente Ede plaats met 101 leden.

In Zevenaar begonnen we eenmaal per maand een dienst te houden. In 1979 werd dat elke zondagmiddag, in het gebouw van de Gereformeerde Kerk.

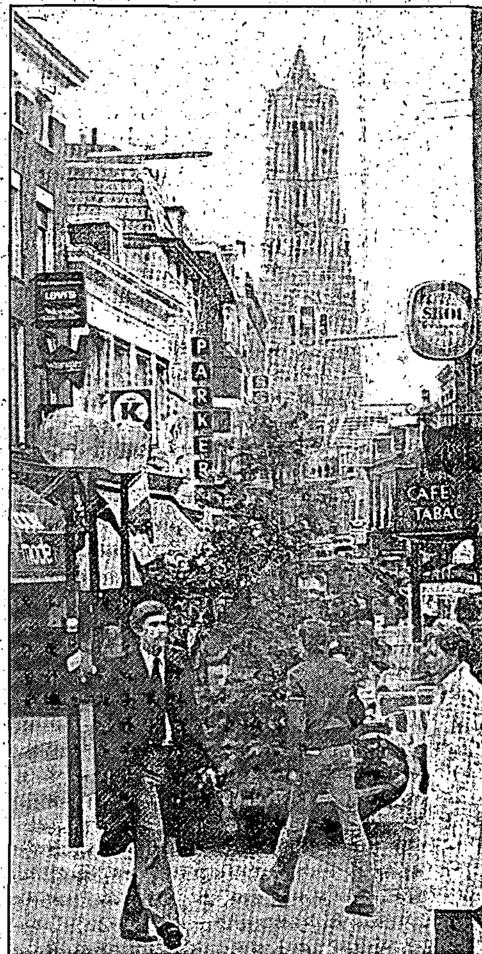
Nu: één gemeente met drie wijkgemeenten

De gemeente bleef na afsplitsing van Ede gestaag groeien; momenteel zijn er 376 leden. De voorbereiding van nieuwbouwplannen stimuleerde de vraag: hoe willen en kunnen wij als baptistengemeente in Arnhem het best functioneren? Eén grote gemeente? Dat vraagt een groot en duur gebouw. Eén gemeente, opgedeeld in kleinere eenheden? Dan kan volstaan worden met de verbouw van de kapel en kan elders vergaderruimte gezocht worden. Eendrachtig koos de gemeente voor het laatste.

In die lijn werd in Zuid vergaderruimte gevonden in de aula van een mavoschool en werd ds Ploeger in 1983 als parttime predikant aan de gemeente verbonden voor het werk in wijkgemeente Arnhem-Zuid. Broeder Bennik assisteert daarbij in de prediking.

In die lijn worden thans gelden gereserveerd om in Zevenaar in een eigen gebouw het werk te kunnen voortzetten. In die lijn hopen wij als gemeenteleden in Arnhem en wijde omtrek ons beter te kunnen laten inschakelen in de dienst van het evangelie van Jezus Christus. Gezegend en gezonden!

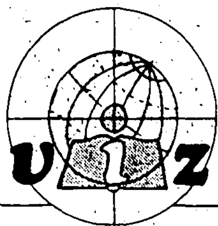
J. G. Brongers

Centrum Arnhem met toren Eusebiuskerk. Uit info brochure VVV Arnhem

Enkele gemeente aktiviteiten

- per wijkgemeente een zangkoor
- het jeugdkoor Miracle
- diverse jeugdgroepen voor de leeftijdscategorieën 12-15; 16-20; 20 en ouder
- een jeugdbijbelklas
- een zevental GBS-groepen
- per wijkgemeente zondagsschool en crèche
- zusterhulp
- per wijkgemeente bidstonden
- een ophaaldienst voor gehandicapten
- een bandrecorderdienst
- deelname in interkerkelijk evangelisatiewerk en in een zgn. open huis voor „daklozen" etc.
- diverse werkgroepen en commissies, o.a. een commissie voor bijzondere diensten die de organisatie van deze AV-dag verzorgt.

vizier gericht op...

aandacht voor gebeurtenissen in de wereld

WETGEVING
Elke wetgeving heeft ten doel het verkeer tussen mensen op een goede wijze te regelen. Zonder wetgeving viert de macht van de sterksten hoogtij hetgeen nu juist niet de bedoeling is. Van wie niet de bedoeling is? In ieder geval niet van de God van Israël, die wij als Schepper en Onderhouder dienen en vereren. Van deze God weten wij in ieder geval dat Hij in zijn bevelen aan Zijn volk telkens weer op de rechten van de zwakken in de samenleving gewezen heeft.

Er zijn geen christelijke wetten, er er kunnen geen christelijke wetten zijn. Er kunnen wel wetten zijn die de geest van de boodschap van Jezus Christus ademen, weerspiegelen, verduidelijken.

In onze dagen is de vraag actueel wat allemaal in wetten geregeld moet worden en hoe dat dan geregeld moet worden. Duidelijk is, dat de huidige bewoners van dit land minder behoefte hebben aan allerlei regelingen dan de vroegere bewoners. Of wellicht juister gezegd: Er werd in vroeger dagen zonder raadpleging van het volk - van alles en nog wat geregeld - bv. prostitutie, filmkeuring, echtscheiding - waaraan de Nederlanders van nu geen behoefte meer hebben.

Twee dingen zijn daarbij van belang. Ten eerste: hoever kan de individuele vrijheid van een burger gaan zonder daarbij de belangen van de zwakken te schaden? Tweedens: hoever moet een overheid gaan in het eerbiedigen van de vrijheid der burgers om nog als gezaghebbend te kunnen worden gewaardeerd?

USSR
Wij vergeten maar al te gauw en al te vaak dat „Rusland" maar een klein deel is van de Sowjet-Unie, zoals „Holland" maar een klein deel van Nederland uitmaakt. De USSR telt ruim zestig nationaliteiten, die voor een groot deel een eigen godsdienst hebben. Beter gezegd: hun eigen vorm van óf de christelijke óf de mohammedaanse óf de boeddistische godsdienst. Godsdienstvorm én nationaal gevoel gaan vaak hand in hand.

Met name de opleving van de Islam baart de overheid zorgen. Er zijn geen of nauwelijks mohammedaanse soldaten in Afganistan. Vele van hen die er waren liepen over naar de verzetsstrijders daar. Omdat ze zich méér Mohammedaan dan Rus voelden.

Ook de aanhangers van de Islam hebben hun ondergrondse activiteiten en hun ondergrondse pers, net als de Christenen. De opkomst van de arabische wereld, die tegelijk een vernieuwing van de Islam heeft ingeluid, is voor de nationale eenheid van de USSR wellicht zelfs een groter gevaar dan de aanwezigheid van de internationaal georiënteerde christelijke kerk.

SECTEN
Niet alleen in ons land zijn aanhangers van nieuwe religies - zoals ze vaak genoemd worden - te vinden. Overal in West-Europa en Amerika duiken ze op. Sommigen verwerven zich een groeiende aanhang, anderen blijven min of meer aan de rand. Er is reeds veel over de nieuwe religies geschreven. Met name over hun invloed op jongemensen. Méér over hun invloed is echter geschreven over hun methoden. Woorden als indoctrinatie, hersenspoeling, onderdrukking, onttrekking aan de invloed van familie, enz. worden dan veelvuldig gehoord.

Het Europese Parlement krijgt binnenkort een voorstel van de Britse afgevaardigde Richard Cottrell te behandelen, waarin getracht wordt een aantal richtlijnen voor de europese staten aan te geven waarlangs zij zouden moeten handelen ten aanzien van deze nieuwe religies. Een verbod op godsdienstige activiteiten zonder meer is in strijd met de vrijheid van godsdienst van de burgers. Tot die vrijheid behoort ook het werven voor zijn ideeën. Cottrell stelt o.a. voor, dat secten minderjarige leden niet voor familie en vrienden mogen verbergen, dat minderjarigen geen langdurige financiële en andere verplichtingen mogen worden opgelegd. Het onderwijs aan leden van bedoelde groeperingen moet toegankelijk zijn voor inspectie door de overheid.

De onvermijdelijke vraag is: in hoeverre moeten soortgelijke bepalingen voor „secten" eerlijkheidshalve ook gelden voor bestaande kerken en godsdienstige groeperingen? Welke gevolgen heeft dat bv. voor onze eigen gemeenschap?

DIACONIE
Nu verschillende diaconieën besloten hebben aan uitkeringsgerechtigden extra verstrekkingen te geven, en daartegen verzet is aangetekend, niet omdat men uitkeringsgerechtigden geen extraatje gunt maar omdat men het met de methode principieel niet eens is, komt de vraag naar de bedoeling en de betekenis van het diakonaat der gemeente van Jezus Christus weer in alle hevigheid naar boven. Vast staat dat de uitspraak dat de diaconie de milddadigheid van het pannetje soep en de afgedankte kleren is, historisch gezien absoluut fout is. Natuurlijk is er vaak soep uitgedeeld, alsmede gedragen kleding. Maar er is veel meer gebeurd, ook in de vorige eeuw en de eerste helft van deze eeuw. Bartimeüs, Effatha, Zon en Schild om maar een paar namen te noemen - zijn evenzeer activiteiten van de diaconie der gemeente geweest.

Dit laat echter onverlet de vraag óf, en zo ja hoe, de gelovigen handreiking behoren te doen aan hen die in de huidige situatie onder het bestaansminimum komen te leven. Ergerniswekkend is wel dat velen, ook instellingen die zeggen zich voor de belangen van uitkeringsgerechtigden en anderen in te zetten, nú pas tot de ontdekking komen dat er mensen op of onder het minimum moeten leven. Dat is echter al jaren zo.

GEWETEN
We schreven vaker over gewetensbezwaarden, bv. ten aanzien van het vervullen van dienstplicht, van het betalen van heffingen voor het Kalkarproject en defensiebelasting. Positief in de ontwikkelingen vandaag de dag is het feit dat mensen meer en meer het gevoel krijgen voor zichzelf én voor anderen verantwoordelijk te zijn. De gedachte dat een mens zich kan verschuilen achter de uitspraak: Befehl ist Befehl, is bij velen volledig verdwenen.

Zoals zo vaak, is ook nu weer de kwestie hoe je oprechte gewetensbezwaarden kunt onderscheiden van politieke tegenstanders van politieke beslissingen. Gewetensbezwaar mag niet een ontsnapping zijn aan politieke verplichtingen; het mag ook niet een strop worden waaraan een mens wordt opgehangen.

OUD-KATHOLIEKEN
hebben een nieuw psalter gekregen. Anders dan bij de reformatorische kerken worden de psalmen bij de oud-katholieken veelal onberijmd en spreekzingend gebruikt. Dat is dan: op joodse wijze, op oudchristelijke wijze.

Het nieuwe psalter, gebaseerd op een nieuwe vertaling van de hebreeuwse psalmen, zal onderdeel zijn van een nieuw kerkboek van de oud-katholieke kerk. Dit nieuwe kerkboek zal volgend jaar verschijnen.

Met het aanvaarden van de beslissing, niet het liedboek der kerken als kerkboek te aanvaarden, heeft de oud-katholieke kerk duidelijk gemaakt dat er vergaande verschillen tussen haar en de andere kerken zijn. In zekere zin is een kerkelijke gemeenschap wat zij zingt.

GIROBETAALKAARTEN
Nadat vele jaren lang op jonge en oudere (maar vooral op jongere) Nederlanders een beroep werd gedaan, een gironummer te nemen, en nu praktisch alle salaris- en uitkeringsbetalingen via post- of bankgiro worden gedaan, en daarop praktisch alle salaris- en uitkeringsadministraties zijn ingesteld, nú, nu er geen weg terug is, wil men - nadat men o zovele malen gewezen heeft op de gratis behandeling van alle postgirozaken, nú willen postgiro en banken een bedrag innen ter dekking van de kosten. Dát moet niet kunnen! Eerst de mensen in een onafhankelijke positie manoeuvreren en dán laten betalen, dát is verwerpelijk te achten. De politieke partijen die ten aanzien van de postgiro wat in de melk te brokkelen hebben, zullen nu moeten laten zien wat zij denken.

Ploeger

MEDEDELINGEN

Rektifikatie

In de *Lijst van uitgaven van de Unie*, die werd gepubliceerd in het nummer van 24 februari, dienen enkele korrekties te worden aangebracht:

De folder „Een beetje informatie over Baptisten" (rubriek I, nummer 9d) is uitverkocht en derhalve niet meer verkrijgbaar.

De L & G-bundel met opdruk „Eigendom der gemeente" (rubriek IV, nummer 18b) kost niet ƒ 17,60, doch slechts ƒ 15,—. Waarvan akte!

Bijdragen gemeenten januari 1984 + februari 1984 (met vergelijkende cijfers 1983)

	jan. 1984	januari 1983	
ECU	4.149,36	4.835,54	
CvdO	4.640,21	5.623,59	
UZC	12.180,52	10.821,30	
NBJB	1.527,30	1.276,44	
UBS	159,95	747,88	
	22.657,34	23.304,75	daling 2,8%

	tot en met febr. 1984	tot en met febr. 1984	
ECU	5.821,52	10.057,39	
CvdO	7.568,82	10.993,77	
UZC	19.119,55	21.080,98	
NBJB	2.371,—	2.304,—	
UBS	678,30	1.635,61	
	35.559,19	46.071,75	daling 22,8%

We zijn van bovenstaande cijfers, om u de waarheid te zeggen, wel even geschrokken.

De daling van de bijdragen over de maand februari van dit jaar (in vergelijking met het resultaat van februari 1983) met niet minder dan 22,8% moet ons allen te denken geven.

Hoe dan ook, wij menen er goed aan te doen om de jongste financiële gegevens zo spoedig mogelijk aan u door te geven!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

VOORGANGERSCONVENT REGIO HOLLAND

Maandag 19 maart worden de voorgangers van de regio Holland verwacht voor het convent in de Triomfatorkapel te Alphen aan de Rijn. De aanvang is 12.30 uur; de inleiding door ds F. Lourens zal gaan over alternatieve geneeswijzen.

Zoals bij de vorige ontmoeting afgesproken is, zijn de echtgenotes ook van harte welkom! Wij rekenen graag op aller aanwezigheid.

A. van den Berg

DE ZEVENDE DAG

Vorige week hebben we gezien dat het niet de bedoeling was dat de mens in een hangmatje tussen twee bomen in de hof van Eden ging liggen luieren.
Het behoort tot de scheppingsorde dat de mens werkt.
De mens is geschapen naar Gods beeld en de bijbel begint met een verhaal over God die werkt. Gods scheppend bezig zijn wordt werken genoemd.

„Toen God op de zevende dag het werk voltooid had, dat Hij gemaakt had, rustte Hij op de zevende dag van al het werk, dat Hij gemaakt had. En God zegende de zevende dag en heiligde die, omdat Hij daarop gerust heeft van al het werk, dat God scheppende tot stand had gebracht." (Gen. 2 : 2 e.v.).

En blijkbaar is God nooit opgehouden te werken, want Jezus zegt in Joh. 5 : 17 „Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik werk ook".

Behalve dan die ene dag, die Hij zichzelf gunde om te rusten.
Die dag werd door Hem gezegend en geheiligd.
Geen verplichte snipperdag, maar een beloning, de kroon op het werk.

De mens is naar Gods beeld geschapen om te werken en om beloond te worden met een gezegende, geheiligde dag.

Er heeft altijd al grote verwarring geheerst over de manier waarop we deze bijzondere dag dienen door te brengen.
Het achtste gebod spreekt over „geen werk doen" en we weten dat de joden zich hieraan naar de letter trachtten te houden. Omdat het leven niet stilstond werden hier en daar niet-joodse bedienden ingeschakeld om noodzakelijke handelingen te verrichten!

Jezus was in zijn dagen altijd geweldig relativerend bezig ten aanzien van het wetticisme van de joden.
In onze tijd is de zondag nog altijd een omstreden dag binnen diverse geloofsgemeenschappen. Elk meent te weten wat wel en niet geoorloofd is. Ik heb nog nooit gehoord hoe men tegenover de vrije zaterdag staat, je zou zo zeggen dat daar toch ook de nodige vragen over te stellen zijn.

In het Oude Testament is de sabbat de tijd van Jaweh, de tijd voor contact met Hem. Op die dag wordt daarom de arbeid neergelegd en gaat men op naar het heiligdom. De rust, die de heiligheid van die dag met zich meebrengt, verlangt de wet voor allen, ook voor het dier. De sabbat is dus in alle opzichten een weldaad.

Het leven is allengs gecompliceerder geworden. Werken, zoals in het gebod bedoeld, lijkt vooral betrekking te hebben op lichamelijke arbeid. Een dag rust geeft dan herstel van krachten.
Iemand die de hele week ingewikkeld denkwerk heeft verricht, zal 's zondags misschien het meest ontspannen en herstel van krachten opdoen tijdens een lange fietstocht of wat werken in zijn tuintje. Een ieder doe wat zijn hart hem ingeeft.
„Dit is de dag die de Heer heeft gemaakt en gegeven, laat ons Hem loven en danken, verheugd dat wij leven". Ik denk dat het erom gaat, dat er op zondag extra ruimte is om de Heer te danken voor de afgelopen week met goede en minder goede ervaringen. Ik denk dat we op zondag heel bewust mogen genieten van een adempauze in het jachtige leven van alledag. Ons opgaan naar het heiligdom, de zondagse eredienst, is daarin een stralend hoogtepunt.

Ans Lindenborn

VAN DEZE KANT BEKEKEN

VERSTARRING NOCH VERWARRING

De Open Deur is een maandblad over kerk, geloof en levensvragen voor mensen binnen en buiten de kerken. Het kost *f.* 17,65 per jaar. Een goed blad van 16 bladzijden, gevuld met zinnige artikelen, foto's, korte gedichten en spreuken. Geen agressief evangelisatieblad, maar voor nadenkers binnen en buiten de kerken alleszins leesbaar.

Ik kwam in het maartnummer een korte bijdrage tegen van en over Roger Garaudy, een franse filosoof, die bekend geworden is door vele publikaties over het gesprek tussen christenen en marxisten. Hij beschrijft de diepe teleurstelling die hij opdeed in een vergadering van de Kommunistische Partij op 6 febr. 1970. Hij sprak de partijleden toe en zijn woorden vielen als bakstenen ter aarde. Na zijn toespraak was er een dodelijke stilte, de kilte van een graftombe. Niemand van de tweeduizend kameraden onderstreepte door woord of applaus de rede. Hij had het gevoel van weg te zinken in een put. Men schuwde hem als een melaatse. Hij verliet de zaal en reed weg. De zin die me bezighield was: „Van nu af weet ik dat een partij, welke dan ook, een machine is die de initiatieven aan de basis reeds verkracht."

In ons weekblad wordt niet over politieke partijen geschreven. Misschien ook maar goed. Het kost veel zelfbeheersing meningen te moeten lezen die men veroordeelt. Tot een openlijk protest wil men het niet laten komen. We willen het graag mooi houden. Zij het niet tot elke prijs. Wat moet er door die denker zijn heengegaan toen hij na zijn rede niets dan stilte hoorde, de afwijzing voelde. Gisteren nog vrienden, vandaag hem niet meer kennend. De oppermachtige partij laat geen initiatieven van de basis toe. Er zijn landen waar maar één partij is toegestaan. Dat systeem lijkt ons onjuist. Het schijnt een verzwakking te zijn wanneer er dertien optreden die ons eens in de vier jaren om strijd verzekeren dat ze het welzijn van het volk zoeken, toch liever dertien dan één. Ik zoek een kostuum dat mij past in snit, kleur en prijs. Weliswaar konfektie, maar een pak naar maat kan niet.

Een partij, en zeker waar er maar één is toegelaten, veroudert. Ooit begon ze als een veerkrachtig gezelschap met aantrekkelijke ideeën. Klein maar dapper. Naarmate ze groeide namen verplichtingen toe, werden kompromissen gesloten, de handel in geven en nemen floreerde en langzamerhand verloor ze haar markant gezicht. Van tijd tot tijd voerde ze nog wel een theaterstuk op maar het oude elan is weggezakt. De moeizame strijd om te overleven werd ingewikkelder. De zetel in de kamer steeds zachter en profijtelijker en de leiding bezwoer de zittenden nu geen eksperimenten uit te halen. Namen noemen we niet. U kent zelf onze gerenommeerde frakties.

De Fransman schrok toen hij ontdekte dat alle gezetenen niet meer opstonden tot de strijd. De partij onderdrukte elke aanzet tot vernieuwing. Het woord basis liet mij denken aan wat men in de r.k. kerk kan vaststellen. Her en der zucht men onder het juk van Rome en sommigen trachten het af te werpen. Doch van uit het centrum zendt men „regeringsgetrouwen" als bisschoppen om opstandigen uit te schakelen. Of in te kapselen. Geen politieke noch religieuze groep schijnt aan verstarring te kunnen ontkomen. Dat roept tegenkrachten op. Die op hun beurt, zoals alle leven, bij de geboorte al weer ouder worden en dezelfde weg opgaan als de vaderen. De wind gaat naar het Zuiden en loopt om naar het Noorden, aldoor draaiend gaat hij voort en op zijn kringloop keert de wind weer terug. Wie ontzag heeft voor God weet het juiste midden te houden. Zegt de Prediker.

Wat tot ons kwam was niet volmaakt. Wat we hebben is niet volkomen. Wat morgen zijn zal is niet perfekt. Het blijft juichen en jammeren en hoogmoed gaat aan de val vooraf. Al ontkomt niets en niemand aan veroudering, om te blijven leven is het goed om konstant kritisch te staan tegenover al wat uit onze hoofden, harten en handen komt. Dat hoeft niet te betekenen dat je van louter navelstaren niet meer de blik naar voren en naar boven richt. We blijven wakker en open voor elk geluid. Dat zal mede onze rijkdom uitmaken, dat we niets op voorhand buitensluiten of afwijzen. Een voortdurende oplettendheid, toegerust als wij zijn door de Geest des Heren, zal ons bewaren voor verstarring zowel als voor verwarring. Het zal vooral aankomen op luisteren naar de Heer en naar elkaar, zoals dat gebeurde in Handelingen 15, een groots hoofdstuk in de geschiedenis der gemeente.

Huizinga

ROUTEBESCHRIJVING NAAR DE BAPTISTEN KERK, WILLEM VAN KLEEFLAAN 6, ARNHEM

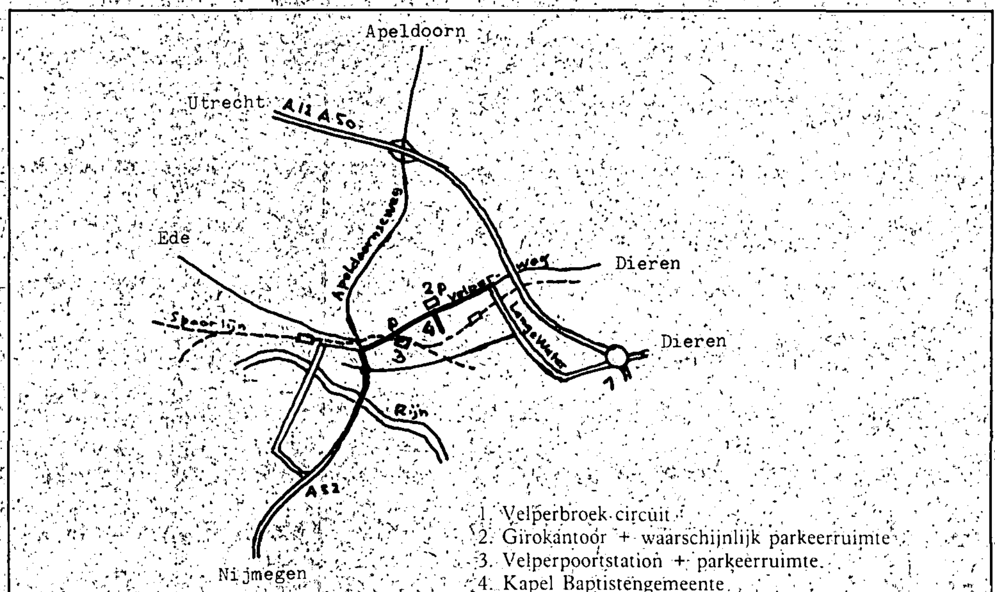
Komend vanuit het **Noorden** en het **Westen**, richting Oberhausen aanhouden. Bij 't Velperbroek-circuit afslag Arnhem nemen, daarna afslag Presikhaaf. De weg (het Lange Water) blijven volgen, spoorweg over (v. Remagenlaan) en daarna bij stoplichten linksaf, u is dan op de Velperweg. Deze volgen tot voorbij Girokantoor (d.i. rechts), daarna 1e weg links = W. van Gulikstraat, weer 1e weg links = Gerh. Voethstraat. Aan 't eind v. d. Gerh. Voethstraat ziet u links de Kapel van de Baptistengemeente met ingang aan de Willem Kleeflaan.

Komend vanuit het **Oosten** komt u automatisch op het Velperbroek-circuit. Verder, zie beschrijving hierboven.

Komend vanuit het **Zuiden**: Na de oude Rijnbrug bij de rotonde rechtdoor rijden = Eusebius Buitensingel. Bij Musis Sacrum (= links), rechts afslaan de Steenstraat in, die uitrijden, bij 't Velperpoort station (viaduct) rechtdoor = Velperweg, dan 1e weg rechts = W. van Gulikstraat, dan weer 1e weg links = Gerh. Voethstraat. Aan 't eind Gerth. Voethstraat ziet u links de Kapel van de Baptistengemeente, met ingang aan de W. v. Kleeflaan.

Komend vanaf het **Hoofdstation** neemt men de blauwe bus (kan een trolley zijn, er rijden ook andere) lijn 1 richting Velp of lijn 2 richting Geitekamp. Uitstappen tegenover Girokantoor, iets teruglopen en Willem van Kleeflaan inslaan. Op 50 meter rechts vanaf de hoek staat de kapel.

Tegenover deze straat aan de overkant stapt men weer richting station, zelfde lijnen.

uit het Uniebureau

Verantwoording van de in januari ontvangen bijdragen van gemeenten, instanties en partikulieren

ECU
Winschoten 180,—; Dokkum 184,—; Deventer 128,15; Hengelo 145,65; Utrecht-Noord 826,36; Nieuwe Pekela 174,55; Musselkanaal 400,—; Apeldoorn 1000,20; Groningen-Zuid 432,05; Almelo-Ger. straat 678,40; AV-kollekte Dordrecht 1465,50.

CvdO
Winschoten 195,—; Vroomshoop 85,—; Deventer 309,35; Hengelo 295,80; Utrecht-Noord 898,26; Nieuwe Pekela 215,25; Musselkanaal 300,—; Apeldoorn 1161,35; Rotterdam-Zuid 566,65; Groningen-Zuid 224,95; Almelo-Ger. straat 388,60; E.T.,W. 100,—; O.d.V.,B. 250,—; A.G.S.-W.,H. 20,—; B.L.C.,E. 25,— (beurzenfonds).

UZC
Lelystad 30,10; Winschoten 304,—; Deventer 23,—; Stadskanaal-Noord 3500,—; Hengelo 753,60; Emmercompascuum 516,60; Utrecht-Noord 1400,68; Valthermond 600,—; Musselkanaal 500,—; Groningen-Zuid 2500,—; Apeldoorn 2052,54; Apeldoorn 510,55 (WIN); M.S.v.d.W,A. 400,; H.K.,H. 10,—; I.v.N,S. 1000,—; N.N.,L. 30,—; N.N. 100,—; NBVB (salarissen zendelingen) 15.500,—; NBVB (schoolgeld) 2000,—; NBVB (studiekosten) 5000,—; NBVB (medicijnen) 5000,—; NBVB (preventieve gezondheidszorg) 5000,—; NBVB (bijbelschool Ndiki) 5000,—; NBVB (meubilair school Gbendembu) 5730,09; NBVB (mobiele kliniek Sierra Leone) 10.000,—; Gewest Z.O.-Drente 4100,—; Aktie 40 MM, Hengelo (waterputten Kameroen) 1100,—; Aktie 40 MM, Hengelo (gezondheidszorg Sierra Leone) 1100,—; Aktie 40 MM, Hengelo (gezondheidszorg Kameroen) 1100,—; Rotterdam-Zuid (school Gbendembu) 450,50; Gewest Friesland (mobiele kliniek) 15,—; Gewest Holland (Aktie OKE) 2500,—; Groninger Bond (bijbelschool) 10.000,—.

NBJB
Winschoten 52,—; Hengelo 342,10; Utrecht-Noord 242,75; Nieuwe Pekela 147,—; Musselkanaal 92,50; Apeldoorn 600,—; Almelo-Ger. straat 50,95.

10-cents-fonds
Utrecht-Noord 131,95; Winschoten 28,—.

Noodfonds
Stavoren 122,55; Apeldoorn 15,—; Almelo-Ger. straat (Polen) 393,70; Almelo-Ger. straat 493,90; Pernis (Aktie 4 miljoen) 610,30; Utrecht-Centrum 100,—; W.B.,E. 50,—; N.N. 100,—; G.Y.,D. 100,— (Aktie 4 miljoen); S.V.,M. 50,—; M.R.,A. 15,—; J.H.,G. 10,—; J.B.,H. 15,—; M.H.P.,Z. 10,—; L.D-S.,E. 100,—; G.L.,H. 50,—; J.C.,E. 50,—; G.d.J.,G. 25,—; A.B.,V. (Aktie 4 miljoen) 25,—; L.d.R.-N.,G. 50,—; R.J.N.,V. 25,—; J.K.,S. 100,—; J.M.V.,K. 15,—; G.B.-t.W.,R. 100,—; W.B.,H. (Aktie 4 miljoen) 100,—; A.G.B.,-S.,Z. 10,—; L.B.,Z. 10,—; J.G.,H. (Aktie 4 miljoen) 100,—; M.H.P.,Z. 10,—; Zusterhulp Scheveningen 40,—; Zusterhulp Enschede-Trefpunt 50,—; NBVB (projekt Oost Europa) 3000,—; NBVB 5000,—.

Voortzetting van de 103de Algemene Vergadering te Arnhem op 24 maart 1984

In aansluiting op onze medelingen in het nummer van 2 maart zouden wij graag nog het volgende onder uw aandacht willen brengen:
* De leden van de Algemene Vergadering (afgevaardigden van gemeenten en overige leden) - *zij alleen* - nemen plaats op de stoelen in de kerkzaal recht tegenover het podium c.q. de UC-tafel;
* Gezien de beschikbare akkommodatie is er - helaas - slechts plaats voor *maximaal tachtig belangstellenden*, die géén leden van de Algemene Vergadering zijn, uitsluitend in het (rechter) zijvak;
* de sekretarissen van die gemeenten, waarvan wij de stemkaarten nog niet hebben ontvangen, worden verzocht om deze *per omgaande* in te vullen, te ondertekenen en aan het Uniebureau op te willen sturen;
* De leden van de Algemene Vergadering willen hun eigen brood, etc. wel meenemen. Voor *koffie en thee* zal uiteraard door de gemeente te Arnhem, waar wij die dag te gast zijn, worden gezorgd;
* Alle AV-gangers worden verzocht om daarenboven hun liederenbundel *Lofzangen en Gebeden* mee te nemen, opdat wij in Arnhem niet slechts spreken en luisteren, maar daar ook samen kunnen zingen;
* *In dringende gevallen* kan het dienstig zijn om te weten, dat de kerk telefonisch te bereiken is onder nummer 085-514956. Maar men beperke het telefoonverkeer die dag (en daarvóór) zoveel mogelijk;
* Als er niets tussengekomen is, treft u elders in dit nummer een *routebeschrijving* aan en een artikel, waarin de ontvangende gemeente zich aan de AV-gangers (en aan de lezers van ons blad) voorstelt;
* De Algemene Vergadering zal *om 10.30 uur precies* worden heropend. Iedereen wordt verzocht om tijdig aanwezig - en gezeten - te zijn. Vooraf wordt een kopje koffie geschonken.
* De *tijdsindeling* ziet er als volgt uit:
  9.30 uur - Kerk open. Aankomst van AV-gangers. Koffie.
  10.30 uur - Heropening van de Algemene Vergadering door de voorzitter, *ds J. Schouten*.
  13.00 uur - Lunchpauze. Koffie.
  13.45 uur - Hervatting van de beraadslagingen.
  ca. 15.30 uur - Sluiting van de Algemene Vergadering. Koffie / Thee.

Ds P. Jager neemt afscheid van Harderwijk wegens vertrek naar Stadskanaal-Noord.
Zondag 25 maart is het zover. Dan zal *ds P. Jager* afscheid nemen van de gemeente te Harderwijk, die hij sinds 20 mei 1979 - bijna vijf jaar lang dus - als voorganger heeft gediend. Ter gelegenheid daarvan heeft de Commissie der Unie door middel van een brief van haar belangstelling doen blijken.

Advieskollege inzake het beroepingswerk door benoeming thans volledig bemand.
De Commissie der Unie heeft in haar laatstgehouden vergadering tot lid van het Advieskollege inzake het beroepingswerk benoemd *br W. Stuut* te Scheemda, die deze benoeming heeft aangenomen. De beide andere leden van het Advieskollege zijn ds H. Ploeger te Arnhem en dr. J. Reiling te Bilthoven.

Bijeenkomsten en vergaderingen van besturen/kommissies in de komende weken
16 maart - Unie Zendings Commissie te Bosch en Duin.
26 maart - Publiciteits Commissie te Bosch en Duin.
30 maart - Evangelisatie Commissie der Unie te Zwolle.
9 april - Dagelijks Bestuur der UC te Zwolle.
3/4 mei - Commissie der Unie te Apeldoorn.

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

GEMEENTEBERICHTEN

Klazienaveen vernieuwde het gebouw (H.J.)

Waarde broeders en zusters,

Het is al weer enige tijd geleden, dat we ons gebouw aan de Derksweg in Klazienaveen, weer in gebruik hebben genomen. Zowel binnen als buiten werd het gebouw, mede door de financiële steun van enkele zustergemeenten, gerenoveerd. Een kleine uitbreiding werd zelfs mogelijk, zodat we nu ook de beschikking hebben in ons gebouw over een doopvont. Deze werd op 11 december jl. voor het eerst gebruikt. Een jonge broeder (organist) en zuster werden aan de gemeente toegevoegd.

De renovatie van het gebouw werd praktisch geheel met eigen krachten en middelen uitgevoerd. Ook vrienden van de gemeente hebben ons geholpen. Tevens hebben we nu de beschikking over een ruime parkeergelegenheid. Het interieur is bij de renovatie aangepast (zie foto).

Uiteraard zijn wij erg blij dat we na ruim tien jaar geen gebruik meer behoeven te maken van het wijkgebouw Noorderbreedte. Onze dank gaat uit naar allen die ons op welke wijze dan ook hebben geholpen.

Bovenal zijn we God dankbaar dat hij ons zo rijkelijk heeft gezegend.

WIE HEEFT 2 RECHTER HANDEN

We vragen vrijwilligers met 2 rechter handen om in de week van 16-20 april a.s. (Paasvakantie) te komen helpen het aangekochte centrum „De Nieuwe Oorsprong" te Sint Nicolaasga gebruiksklaar te maken.

a. Jongelui voor tuinwerkzaamheden en allerlei klussen,

b. personen die goed met de verf(wit)kwast om kunnen gaan.

Deskundige leiding is aanwezig. Reis-, logies- en verblijfkosten zijn voor onze rekening.

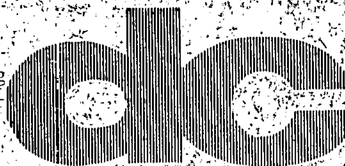
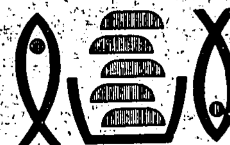
Hebt u, heb jij tijd en zin om te helpen? Schrijf naar J. H. Olijslager, Köllinglaan 13, 6952 HK Dieren of bel 08330-15987.

Bestuur Stichting „De Nieuwe Oorsprong"

81255 is het gironummer van het NOODFONDS van de Unie van Baptisten Gemeenten Bosch en Duin

Doe er wat aan!

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling ƒ 42,— per jaar, ƒ 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland ƒ 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457. postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

„Mijn genade is u genoeg”

Voor ons nog onverwacht heeft de Here thuisgehaald Zijn kind, onze lieve moeder en oma

JANNA H. WINKENBACH

op de leeftijd van 74 jaar, sinds 3 augustus 1981 weduwe van Jan Bos.

Hoogezand, 1 maart 1984
Frans Halstraat 15

Correspondentie-adres: J. Bos, Kerkstraat 301, 9603 AJ Hoogezand.

Sappemeer : Janny
Zuidbroek : Gerard en Alie
Hoogezand : Jaap en Janny
Noordbroek: Greetje en Peter
en kleinkinderen

De begrafenis heeft op 6 maart plaatsgevonden.

Door de Heer werd thuisgehaald onze zuster

JANNA WINKENBACH

sinds 3 augustus 1981 weduwe van Jan Bos.

Zij werd 74 jaar.

„Al wat zij deed uit liefde voor Jezus, dat houdt zijn waarde en zal blijven bestaan”

1 maart 1984

Baptistengemeente Hoogezand

Wie in de schuilplaats der Allerhoogsten is gezeten, vernacht in de schaduw des Almachtigen.

Het heeft de Here behaagd tot Zich te nemen onze geliefde zuster

CATHARINA
OP DEN DIJK-VAN DER LAAN

op de leeftijd van 66 jaar.

Muntendam, 29 februari 1984

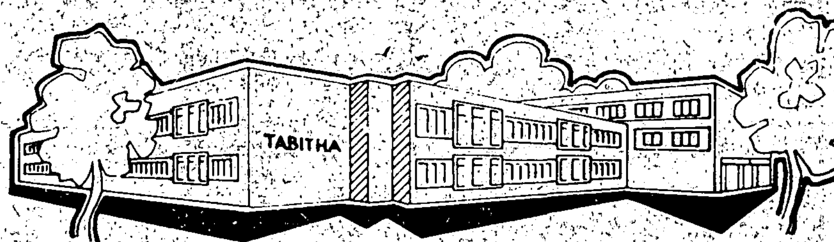
Baptistengemeente Muntendam

TE HUUR STA-CARAVAN
volledig ingericht, staande op Ameland.
Geen kind.

Inl. S. Dijkhuizen, Couperusstraat 132, 9721 JJ Groningen. Tel. 050-265337

VAKANTIE OP DE VELUWE
nabij bos en strand.

Klein appartement, bed. kamer, keuken, eigen WC en ingang.
Zeer billijke prijs.
Inl. 03410-23343.

In ons psycho-geriatrisch verpleeghuis willen wij op korte termijn de volgende vakatures vervullen:

A. HOOFD AKTIVITEITEN BEGELEIDING

Taakstelling:
- leidinggeven aan een team van 10 medewerkenden,
- verantwoordelijk voor de organisatie van recreatie, ontspanning en creatieve bezigheidstherapie voor 240 geestelijk gestoorde ouderen.

Funktie-eisen:
- relevante scholing op minimaal middelbaar niveau,
- leidinggevende capaciteiten en ervaring,
- organisatorisch inzicht,
- leeftijd plm. 25 tot 45 jaar,
- ervaring in bejaardenzorg strekt tot aanbeveling.

B. DOKTERSASSISTENTE

Taakstelling:
- verantwoordelijk voor de medische administratie,
- administratieve ondersteuning van de artsen.

Funktie-eisen:
- in bezit van diploma doktersassistente,
- bij voorkeur ervaring in soortgelijke funktie in de intramurale gezondheidszorg,
- belangstelling of ervaring in geautomatiseerde verwerking van medische gegevens.

Bovendien hebben wij in ons verzorgingshuis voor meer-zorgbehoeftige ouderen in Amsterdam-Oost de plaats vrij van

AKTIVITEITENBEGELEIDER(STER)

(part-time, 24 uren per week)

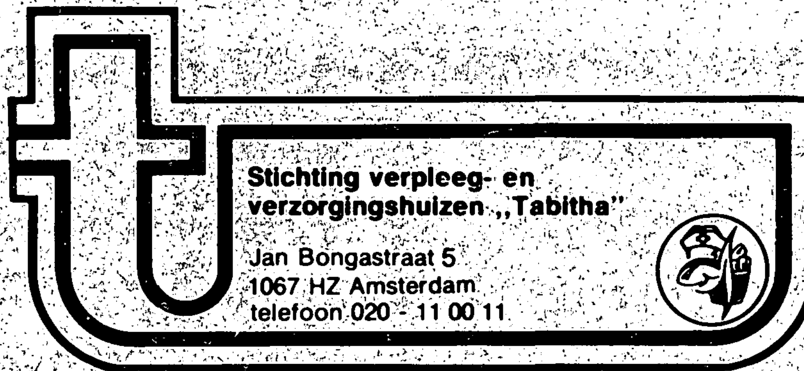
Taakstelling:
- samen met 6 collega's ontwikkelen van recreatie, ontspanning en creatieve bezigheidstherapie voor 128 bewoners.

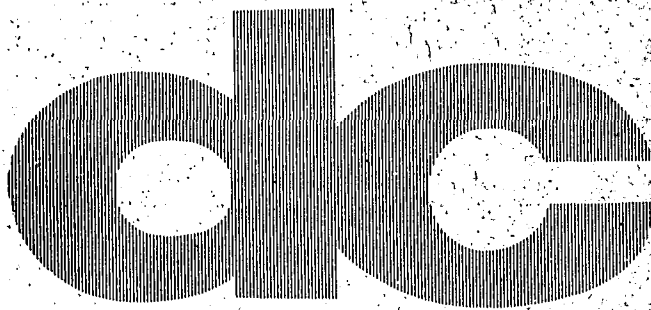
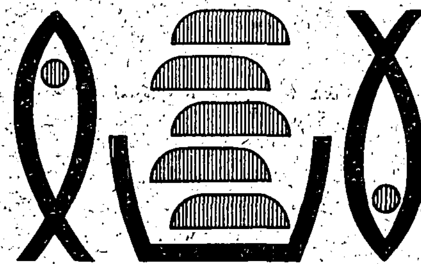
Funktie-eisen:
- gerichte opleiding,
- soortgelijke ervaring in bejaardenzorg.

Arbeidsvoorwaarden:
- volgens de CAO voor het ziekenhuiswezen, cq. CAO-Bejaardenhuizen,
- salariëring afhankelijk van opleiding, ervaring en leeftijd.

Uw schriftelijke sollicitatie verwachten wij graag vóór 26 maart a.s. op onze afdeling Personeelszaken.

Informatie desgevraagd vooraf bij hoofd Personeelszaken, de heer L. G. Nobbe (adres en telefoonnummer hieronder)

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 12 - 23 maart 1984

LEVEN UIT DE VERZOENING

Het wonder komt in de lijdensweken weer in zijn volle sterkte op ons af. Dat wonder, namelijk, dat God met het offer van zijn Zoon een nieuw klimaat geschapen heeft, het klimaat van de verzoening. Het mag, ja moet wijd en zijd door Gods dienaars uitgeroepen worden: God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, door hun hun overtredingen niet toe te rekenen.

God rekent deze wereld de ongerechtigheden niet toe. Nog niet. Het verschrikkelijke dat mensen elkaar en vooral de Schepper aandoen wordt nog niet gestraft. Niet vergolden. Inplaats van vergelding schept God het nieuwe klimaat van de vergeving, de verzoening, de vrede. Vrede met God en daarom vrede met elkaar.

Een wonder is het. Want een wonder is iets dat buiten de normale orde ligt. Dat niet logischerwijze ergens uit voortvloeit.
Volgens de logica heeft de heilige God geen reden om welwillend te zijn tegenover mensen die Hem ontvluchten om hun eigen leven te kunnen leven. Als zijn schepselen zo willen handelen kan dat alleen maar de gerechtvaardigde toorn van de Schepper oproepen.
Dezelfde logica zal ook in de menselijke verhoudingen alle verkeerde handelingen moeten afstraffen. Sla je mij, dan sla ik jou. Pak je mij, dan pak ik jou, liefst nog een beetje harder. Vergelden zit ons ingebakken. Ons eergevoel, ons rechtsgevoel, ons gevoel van eigenwaarde verdragen geen aanslagen. Wij laten ons niet neerhalen, we laten ons niet nemen. Als we niet direkt terug kunnen slaan, wachten we onze kans wel af, desnoods jarenlang. Ons denken is ingesteld op vergelden. Vergelden is de negatieve kant van belonen. Wie goed doet moet beloond worden. Zo menen velen dan ook zalig te kunnen worden door een zo goed mogelijk leven te leiden. Als mensen op die weg wandelen van het geloof dat je je zaligheid verdienen moet, ligt al gauw in het verlengde daarvan dat een verkeerde behandeling ook afgestraft moet worden.

God keert onze „rechtsorde" om
Nu kondigt de Here God vergeving van zonden af, en daarmee keert Hij onze hele rechtsorde van goed-kwaad denken om. Hij brengt verzoening tot stand door het offer van zijn eigen Zoon. Bij de kruisiging daalt geen vuur van de hemel om de misdadigers te verteren, doch na de opstanding wordt aan diezelfde mensen vergeving verkondigd, als zij zich willen bekeren. Veel mensen hebben daar moeite mee, begrijpen dat niet. Het past niet in hun denkkaders van de goeden belonen en de kwaden straffen.
Je kunt het ook alleen verstaan als je ontdekt hebt dat je bij God met dat goed-kwaad principe zelf in de hoek van de veroordeelden terechtkomt. Als God ons goed-kwaad principe op onszelf gaat toepassen zouden we verloren zijn.
Wie dat is gaan beseffen, en dan het klimaat van Gods verzoening in Christus binnentreedt, ervaart dat als een waarachtig wonder.
Dat wonder mogen we dan ook gaan toepassen op onze medemensen. Wij mogen vergeven. Wij kunnen schulden kwijtschelden. Wij worden in staat gesteld om mensen die ons iets, soms heel veel, hebben aangedaan, tegemoet te treden en te zeggen dat wij hun vergeven hebben. „Zalig zijn de vredestichters, want zij zullen kinderen Gods genoemd worden". Wie zonden vergeeft is bezig om relaties te herstellen en vrede te stichten.

Waarom is vergeven zo moeilijk?
Wij hebben diepe bewondering voor de Here Jezus, die zich niet gewroken heeft, en zelfs aan het kruis nog om vergeving bad voor de mensen die Hem dit alles aandeden. Wij voelen ons oneindig ver van Hem verwijderd bij die handelwijze.
Waarom gaat het ons vaak zo moeilijk af om van harte te vergeven wat men ons aangedaan heeft?
Ik denk omdat „genade" voor onze natuurlijke mens met zijn goed-kwaad denksysteem altijd een vreemd element is.
Wie beledigd is, of in zijn eergevoel aangetast, in zijn gevoel van eigenwaarde gekrenkt of in zijn rechtsgevoel geraakt, verzet zich er tegen om die ander die je dat aangedaan heeft zó maar vrijuit te laten gaan. Je gekwetste gevoelens vragen om genoegdoening, om eerherstel.
En toch belijden wij dat onze oude mens, ons vlees, met Christus gekruisigd, gestorven en begraven is. Toch worden wij opgeroepen om elke dag ons kruis op ons te nemen, dat kruis waaraan het „vlees" verder moet sterven. Waaraan wij onze leden die op de aarde zijn moeten doden.

Is niet juist de noodzaak om de ander van harte te vergeven een zeer effektief middel in Gods hand om onze eerzuchtige, snelgeraakte en beledigde oude mens met zijn goed-kwaad denken te doden?
Echte vrede vloeit voort uit vergeving. En vergeving komt voort uit Gods verzoening in Christus.

De W.

Voor het eerst:
Gemeenten voor de lens. De gemeente te Westerhaar.
Er werd dankbaar gebruik gemaakt van het boek: Baptisme in Nederland door ds J. van Dam. Nog te verkrijgen bij het Uniebureau.
Bent u nog geen abonnee op De Christen? Wij maken het u gemakkelijk: in dit blad vindt u een bon waarmee u zich kunt opgeven.
Vandaag nog posten, dan ontvangt u het blad spoedig!

DEZE WEEK

CARNAVAL MOET!

Dat neemt u natuurlijk niet serieus, want onder ons wordt als regel niet zo positief over carnaval gesproken. Immers, er gebeuren tijdens de feestelijkheden nogal eens dingen die wij moeilijk weten te plaatsen binnen het leefpatroon van een christen.

Carnaval: een christelijke zaak!
Zo mag je het gerust stellen. Althans, wanneer je er van uitgaat, dat de volgende verklaring van het woord juist is. In carnaval zit het latijnse woord voor „vlees" en je zou het dan ook kunnen omschrijven als: afscheid nemen van het vlees, met al zijn aanverwante artikelen.

Carnaval en lijdenstijd
Dat carnaval gevierd wordt in de week die vooraf gaat aan de periode waarin het lijden van Jezus Christus herdacht wordt, schijnt verband te houden met het feit, dat mensen er behoefte aan hebben om eerst nog eens uitvoerig te genieten van alle geneugten des levens, alvorens zich terug te trekken in de stilte van de lijdenstijd. Immers, in deze tijd wordt men geacht alle verlangens naar pret en plezier in een hoek te drukken, want de vastentijd is begonnen. Geen aandacht voor de verlangens van het vlees, maar eerbied voor en bezinning op het wonder van Gods liefde in Christus. Wat de carnavalvierders hiervan in de praktijk terechtbrengen, is vers twee. Maar zo zou het wel moeten zijn.

Vlees.... iets goeds op tafel?
U kent wellicht de reclame, waarmee men probeert ons er toe te bewegen eens wat meer vlees op tafel te brengen. Wanneer we echter op de hoogte zijn van wat de bijbel over „ons vlees" te zeggen heeft, zullen we deze reclameleus moeilijk kunnen gebruiken. Gods woordt spreekt bepaald niet positief over het vlees. Integendeel.

Vlees en zonde
Het woord vlees behoeft niet altijd negatief over te komen. Het kan simpelweg duiden op ons lichaam, zoals God het heeft geschapen. Wanneer Adam stomverbaasd in de ogen van Eva kijkt, roept hij enthousiast: „Dit is vlees van mijn vlees"!... Maar dikwijls ook wordt het woord gebruikt om aan te duiden dat ons lichaam sterfelijk is en zwak, kwetsbaar. Dat klinkt dan al heel wat minder vrolijk, temeer omdat we immers weten, dat onze zondigheid daaraan debet is. Tussen Jes. 40 : 6, „Alle vlees is gras en al zijn schoonheid als een bloem... Het gras verdort en de bloem valt af" en Gen. 2 : 17, „...ten dage dat gij van deze boom eet, zult gij sterven", ligt een tragische en fatale band. Van hieruit is het duidelijk, dat het vlees, de mens, de menselijke gezindheid, een noodlottige connectie met de zonde heeft. In Ef. 2 : 1 vv gaat Paulus daar nadrukkelijk op in. Hij herinnert er aan, dat wij allemaal eens hebben geleefd in de begeerten van het vlees, dat wij handelen zoals ons vlees ons dat ingaf en dat wij, dientengevolge, kinderen van Gods toorn waren, ten dode opgeschreven.

Paulus wist wat vlees was
Nergens in de schrift wordt er zo uitvoerig ingegaan op de negatieve facetten van het vlees, de mens, als in de brieven van Paulus. Wie kent niet de uitspraak: „Want ik weet, dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees, geen goed woont"! (Rom. 7 : 18) Dat is bepaald geen feit dat Paulus, vanuit zijn theologische studie, als een christelijk dogma heeft ontdekt. Zijn persoonlijke levenservaring zit er achter. Immers, wie heeft ooit, op een zo schokkende wijze, kennis gemaakt met de misleidingen van het vlees, dat wil zeggen, met de menselijke neiging om dwars tegen de wil van God in te gaan, als Paulus? Meerdere malen heeft hij, vol spijt en verdriet, zichzelf en anderen er aan herinnerd: „Want ik ben de geringste van alle apostelen, niet waard om een apostel te heten, opdat ik de gemeente van God vervolgd heb" (1 Cor. 15 : 9). Het heeft Paulus zijn levenlang geplaagd, dat hij met „goede bedoelingen" streed tegen Christus en satan in de kaart speelde. Hij liet zich bedriegen door zijn vlees. Vandaar ook zijn uitroep, die overkomt als een noodkreet: „Ik, ellendig mens"!

Wantrouw jezelf!
Dat zal bij menigeen zeer negatief overkomen. Immers, we leven in de eeuw van de assertiviteit, het zelfvertrouwen. Hoe kun je leven, wanneer je geen zelfvertrouwen hebt? Hopelijk begrijpt u wel wat wel en wat niet bedoeld wordt.
Wanneer het tot mij is doorgedrongen, zoals dat bij Paulus het geval was, dat ik bepaald niet uitgesproken en welbewust een misdadiger behoef te zijn om toch volkomen verkeerd te leven, dan is er voor mij alle reden om, bij elke gedachte die er door mijn hoofd gaat, bij ieder plan en voornemen, bij alles wat ik bezig ben te doen, mijzelf doodserieus af te vragen: Waar ben ik mee bezig? Zit ik wel op het goede spoor? Doe ik werkelijk wat God wil? Wat hebben veel christenen, in het voetspoor van Paulus, achteraf moeten constateren, dikwijls na veel schade en schande, dat ze hun vlees vrij baan hadden gegeven. Hun eigen visie, gevoelens en belangen hadden een grotere invloed op hun doen en laten gehad dan de wil van hun Meester. En zo zijn gezinnen verwoest, gemeenten gescheurd en tienduizenden mensen, inplaats van voor Christus gewonnen te zijn, geworden tot felle tegenstanders van Hem. Ontstellend veel vrome woorden en christelijke acties en tradities bleken achteraf slechts leugens van satan te zijn geweest.
Onwillekeurig denk ik hierbij ook even aan de moordpartij tussen Iran en Irak. In de naam van Allah! God wil het!... Het wordt de hoogste tijd, dat christenen weer eens zichzelf gaan wantrouwen.

Geest en vlees
Het „vlees" is een kwade, misleidende macht, waartegen mensen met een verduisterd verstand en een van God vervreemd leven, niet opgewassen zijn. Onze hedendaagse wereld, barstend vol met moordlust, onrecht en bedrog, is daar een verbijsterend bewijs van. Toch zal een ware christen zich niet door deze feiten uit het veld laten slaan. Immers, hij stemt in met Paulus' uitspraak: „...gij hebt Christus leren kennen"! Hij weet van de Geest van Christus, die in staat is gebleken om de bedriegelijkheid van ons vlees te ontmaskeren en te bestrijden.
„Wandelt door de Geest en voldoet niet aan het begeren van het vlees", schreef Paulus aan de Galaten. De Heilige Geest geeft inzicht in de duistere achtergronden van ons vlees, in onze neiging om steeds weer, alleen of allereerst, te doen of te laten wat in ons belang schijnt te zijn. Hij schenkt ook de moed, de kracht en de wil om daar tegenin te gaan: „Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede".

Carnaval.. moet!
Het komt bij sommigen ouderwets en fundamentalistisch over, maar het is en blijft een christelijk feit: wij zullen dagelijks afscheid moeten willen nemen van ons vlees, onze menselijke en zondige inborst, zoals een alcoholist vecht tegen de fatale macht van de drank.. „Wie Christus toebehoren, hebben het vlees met zijn hartstochten en begeerten gekruisigd" (Gal. 5 : 24). Wie dat niet doet, niet wil, is ten dode gedoemd.
Het is een vaak onthutsende strijd, vanwege persoonlijke nederlagen. Maar verlies de moed niet. God accepteerde u als zijn kind zoals u bent, inclusief de neigingen van uw oude natuur. Wie volhardt in de strijd, wordt nooit terzijde geschoven, alle nederlagen ten spijt.

Een carnavalslied

Verlosser, Redder, Heer, moge onze
tong U prijzen,
maar stemme met ons lied *de daad*
dan overeen!
Indien dáárin ons hart zijn dank niet
kan bewijzen,
als liederen voor U, vol roem, ten
hemel rijzen,
is 't schoonste lofgezang vergeefs!
't Is dood alleen.

C. v. Wier

INZENDING BERICHTEN

Soms bereiken ons nog op het laatste moment berichten met het verzoek deze te plaatsen in het nummer van „aanstaande vrijdag".
Dat kan soms nog net, of net niet meer.

Algemene regel is dat artikelen en berichten de vrijdag voor de verschijning bij de eindredakteur dienen te zijn.

Komen ze later dan is de plaatsing niet meer zeker.

25 jaar gemeente Westerhaar, met een voorgeschiedenis

DE GEMEENTE WESTERHAAR

„Allemaal even stilstaan; anders kan ik geen foto maken". En de groep trekt een vriendelijk gezicht en staart even onbewegelijk voor zich uit.
Zo is het wellicht ook als je een gemeente voor de lens haalt: Een momentopname, even stilstaan. Je ziet een vriendelijk gezicht van een gemeente.
Doch de gemeente heeft een geschiedenis achter zich van samen optrekkende en soms van elkaar weglopende mensen. Dat heeft die gemeente gemaakt tot wat zij op dit moment is. Maar ze trekt weer verder, met haar strijd en vreugden, haar verdriet en overwinningen. Gevormd wordend voor de Grote Dag. Een gemeente leeft en is daarom altijd in beweging.
De secretaris van Westerhaar, br G. Koning, dook daarom ook eens in de ontstaansgeschiedenis. Maakte daarbij o.a. dankbaar gebruik van het boek van ds J. van Dam: Baptisme in Nederland.

Ontstaan
Kapper J. van Loo uit den Ham las uit de bijbel de doop der gelovigen, en liet zich dopen, in 1928. Een kapper heeft het voorrecht te kunnen praten onder zijn werk. Van Loo praatte niet over het weer of de dorpspolitiek, maar over de Heer.
Vrienden raadden hem aan om in de omtrek te gaan evangeliseren, en dat gebeurde o.a. in Vroomshoop. Met de bedoeling om „in eenvoudige termen te spreken over de teekenen der tijden die wijzen op de wederkomst van den Heiland."
Zekere G. Bloemendaal uit Daarlerveen kwam onder zijn gehoor. Zocht een woonhuis waar Van Loo zou kunnen spreken en begon toen zelf een kerkje te bouwen in Daarlerveen, met doopvont. Pinksteren 1934 meldden zich 14 mensen voor de doop.

Naar Daarlerveen
In 1935 kwam Van Loo in Daarlerveen wonen. De 40 gemeenteleden brachten de woninghuur op, ƒ 3,25 per week, verder hield hij de kapperszaak aan. Hij preekte in het kerkje van Bloemendaal. Totdat er een meningsverschil kwam. Een vrouw uit de omgeving, bekend als overspelig, kwam tot bekering en vroeg de doop aan. Voorganger en gemeente aanvaardden haar, doch niet de eigenaar van de kerk... die het gebouw afsloot. De notulen vermelden: „Enkele mannen gingen op een zaterdagmiddag, toen J. van Loo niet in de buurt was, naar de kerk, groeven door de fundamenten, beurden een luik op en boven gekomen beurden zij een deur uit hare hengsels om de inventaris - stoelen, preekstoel, orgel enz. - buiten te zetten."
De eigenaar van de kerk liet de politie beslag leggen op de goederen, doch de rechter wees ze naderhand toe aan de gemeente.
In 1936 werd de woning van Van Loo, een oude werkplaats, verbouwd tot kerk, inclusief doopvont.

In diezelfde tijd werd ook in Westerhaar een zaaltje gebouwd bij de familie Wessels. Van Loo stopte zijn kapperszaak om zich meer aan de gemeente te kunnen wijden. Hij leefde van giften en van de verkoop van koffie. Pas na de oorlog werd besloten om een vaste bijdrage te gaan innen.
In 1947 sloot de gemeente zich aan bij de Unie.

Kerkbouw
Van Loo begon in 1948 zelf in Daarlerveen een kerk te bouwen, die in 1950 gereed was. De preekstoel met het prachtige houtsnijwerk is nu nog te bewonderen in de kerk te Vroomshoop. In 1953 vertrok J. van Loo naar Canada.
Sindsdien hebben verschillende broeders de gemeente gediend. De ECU zond er J. Bouritius heen. Ds W. Harkema, toen in Almelo, heeft veel aandacht gegeven aan dit werk; menigmaal stond hij in een boerenschuur in de omtrek op een strobaal het evangelie te verkondigen.

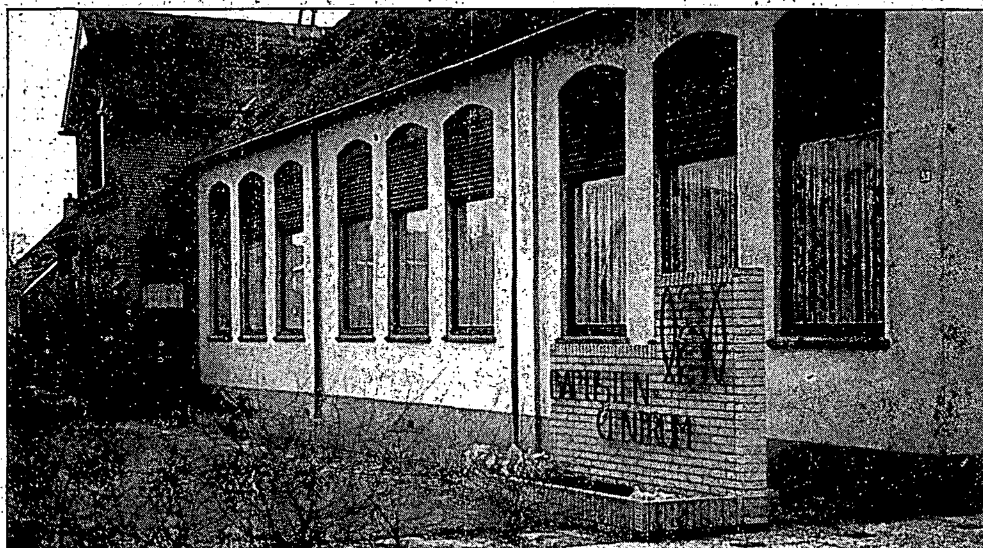
Deling
Ds. G. van 't Wout werkte van 1954 tot 1959 in de gemeente. Hij werkte aan een verdeling van de gemeente in Westerhaar en Daarlerveen-Vroomshoop. In 1959 werd onder ds R. J. Voorhaar de gemeente geïnstitueerd. Ook in 1959 kreeg de gemeente haar eigen gebouw. In 1970 kon men een schoolgebouw kopen dat met inzet van veel eigen krachten werd omgebouwd tot een doelmatig gemeentecentrum.
Van 1963 tot 1967 diende ds Jac. Schouten de gemeente, opgevolgd door ds H. D. Dekker. Deze vertrok later naar het Chr. Jongerenverbond, doch overleed op 12 juni 1970 na een langdurige ziekte.
Na een vacante periode, waarin ook een tijd ds W. Kos de gemeenten Vroomshoop en Westerhaar gediend heeft, werd in 1982 ds Agtereek beroepen. Hij is „Twent met de Twentenaren".

Mooie, droevige en vervelende dingen hebben elkaar afgewisseld. Dingen soms waarvan men zegt: Moest dat wel zo? Overheerste het verstand niet vaak de liefde?
Toch, ondanks verschillen van meningen, voelt Westerhaar zich één gezin, want men houdt van elkaar. De bede is dat dit nog lang zo zal blijven.

De W.

* Westerhaar telt ca 180 leden, waarvan veel jongeren: 75 onder de 30 jaar. Voorts 55 tussen 30 en 50, en 50 leden boven de 50 jaar.
* Tijdens de morgendienst zijn er ca. 50 kinderen in de zondagschool.
* Men heeft een groep jongere jeugd, oudere jeugd en ook jongens- en meisjesclubs.
* De zang- en muziekgroep „New Life" telt 48 leden.
* Zusterhulp heeft ca. 25 leden.
* Zoals elke gemeente is er ook wekelijkse bijbelstudie.

De Gemeente ondervindt wel de gevolgen van de werkloosheid, maar dat levert nog geen problemen op.
Wij mogen met de gemeente dankbaar zijn voor de 40 jonge mensen die in de laatste tijd toegevoegd zijn. Het legt de gemeente ook de verantwoordelijkheid op voor de begeleiding en opvang, en daarvoor vraagt men ook gebed.
De zegen brengt de noodzaak mee van uitbreiding; men is de mogelijkheden aan het bekijken.

MENS - WERK

Met een beetje fantasie kun je in de lijnen van je handen de hoofdletters M en W ontwaren. Deze letters zijn de afkorting van bovenstaande opdracht, zegt men.

We kwamen tot de ontdekking dat de bijbel leert dat het Gods bedoeling is dat de mens werkt. Zo is hij geschapen. Met een behoefte tot werken.
Misschien klinkt dit sommigen van u wel wat vreemd in de oren.
Nou, nou, behoefte om te werken? Welnee, maar het moet gewoon. „Wie niet werkt, zal niet eten" staat er immers geschreven!

Dat deze tekst in een tijd van grote werkeloosheid hard aankomt bij mensen zonder baan, is duidelijk. Daarom moeten we eerst een correctie toepassen op dit citaat.
Paulus schrijft aan de gemeente te Tessalonika:
„Want ook toen wij bij u waren, bevalen wij u dit: Wil iemand niet werken, dan zal hij ook niet eten. We horen namelijk, dat sommigen onder u zich ongeregeld gedragen, door geen werk te verrichten, maar bezig te zijn met wat geen werk is; zulke mensen bevelen wij en wij vermanen hen in de Here Jezus Christus, dat zij rustig bij hun werk blijven en hun eigen brood eten". (2 Tess. 3 : 10-13)

Het gaat hier om mensen, die in het vooruitzicht van de komst van de Heer niet meer gewoon leven en werken. Paulus wijst hen erop dat ze het beste door kunnen gaan met hun dagelijks werk om ongeregeldheden te voorkomen. Het blijkt nl. dat een mens die niets te doen heeft altijd tot verkeerde dingen komt. Dat geldt voor kinderen en kennelijk ook voor volwassen mensen. Veel vandalisme vloeit voort uit verveling.
De Spreukendichter drukt zich heel kernachtig hierover uit:

Ga tot de mier, gij luiaard,
zie haar wegen en wordt wijs;
hoewel zij geen aanvoerder heeft,
noch leidsman, noch heerser,
bereidt zij in de zomer haar brood,
verzamelt zij in de oogst haar spijs.
Hoelang, luiaard, zult gij nederliggen,
wanneer zult gij opstaan uit uw slaap?
Nog even slapen, nog even sluimeren,
nog even liggen met gevouwen handen -
daar komt uw armoede over u als een snelle loper
en uw gebrek als een gewapend man.
Een nietsnut, een onheilstichter is hij,
die met bedriegelijke mond rondgaat,
die met zijn ogen knipt,
met zijn voeten schuifelt, met zijn vingers wijst,
in wiens hart draaierijen zijn, die aldoor kwaad smeedt,
die twist stookt. (Spreuken 6 : 6-15)

Wat is werk?
Er is arbeid denkbaar die met vreugde gedaan wordt. Men voelt zich inderdaad een beetje medewerker van God. Ik denk b.v. aan een boer - hoewel ook in de landarbeid de mechanisatie een feit is geworden. Een boswachter ervaart wellicht iets van het „bewerken en bewaren". Allen die - op welke manier dan ook - werkzaam zijn in de hulpverlening, dienstbaar zijn aan de medemens, zullen hun werk kunnen beleven als door God bedoeld.

Misschien zou ik veel meer kunnen noemen....

Er is arbeid denkbaar, die nuttig en nodig is, maar niemand heeft behoefte om dat werk te doen. We kijken erop neer of schamen ons ervoor. Als we aan het verhaal van de voetwassing denken, dan leert Jezus ons nederige dienst niet uit de weg te gaan, maar juist de gelegenheid aan te vatten te laten zien dat geloven en dienen hand in hand gaan.

Er is arbeid denkbaar, die op de keper beschouwd helemaal niet nuttig of nodig is, integendeel. Wie heeft echt behoefte aan een elektrische tandenborstel of een apparaatje dat het je mogelijk maakt vanuit je zitplaats de televisie (in hoeverre is die eigenlijk nodig?) te bedienen.

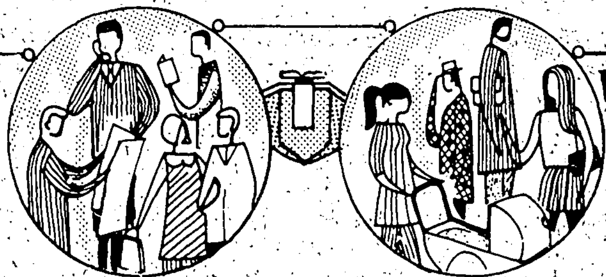
Om nog maar niet te spreken over het direkt of indirekt betrokken zijn bij de wapenindustrie. Er is arbeid denkbaar die haaks staat op je overtuiging als christen.
Werk is meer dan een betaalde baan. De mens is geschapen met een innerlijke behoefte om bezig te zijn en velen hebben mogelijkheden gevonden om die behoefte in te vullen. Niet alleen in betaalde arbeid, maar eveneens op allerlei andere manieren. Een hobby is méér dan een aardig tijdverdrijf. In diepste wezen verraadt een mens in zijn liefhebberijen (mooi woord hè?) waar hij het liefst mee bezig is.

Werk in onze gemeente doen we niet alleen omdat we de Heer willen dienen. Meestal vinden we het fijn. We hebben allemaal bepaalde gaven of talenten die we gebruiken willen.
Hulp aan de naaste (buren, bejaarden, etc.) doen we vrijwillig, dwz. uit vrije wil. Het is belangrijk en nodig, er wordt een beroep op ons gedaan, maar het mes snijdt aan twee kanten. De eerste zegen is voor degene die het doet.

In een tijd van werkeloosheid (d.i. gebrek aan betaalde arbeidsplaatsen) is het belangrijk te beseffen hoeveel werk er is dat een waarde heeft die niet in geld kan worden uitgedrukt, maar deze verre te boven gaat.

Ik ben mij ervan bewust hoe moeilijk het is zover te komen. Ontslag komt keihard aan en het gevoel niet meer mee te tellen raakt een mens heel diep. Het is nu eenmaal zo dat het hebben van betaald werk een stuk zekerheid, sociale staus, en je-nuttig-voelen met zich meedraagt.
Het hele gezinsleven moet worden herprogrammeerd.
Je levensweg is niet langer volgens een bepaald patroon uitgestippeld en je weet niet welke kant je uit moet gaan.
Ik denk dat wat ik hierboven geschreven heb wel wáár is, maar dat het heel moeilijk is, om vanuit de diepe put waarin je als werkeloze valt omhoog te kruipen. Ik heb misschien wat al te gemakkelijk gezegd, dat er nog zoveel waarde- en zinvol werk is.
„Je moet eerst maar eens iets van de diepte van die put willen weten voor je ons wijst op alternatieve mogelijkheden", zegt u misschien tegen mij.
En u heeft gelijk....

Ans Lindenborn

Van deze kant bekeken...

„NOTHING IN THE GOSPELS IS TRIVIAL. THE DUST OF THAT IS GOLD."

Het is een uitspraak van A. Maclaren en ik kan mij voorstellen dat u het plan opvat om deze woorden in uw bijbel te schrijven: Niets in de evangeliën is alledaags. Het stof van dat land is goud. Wie onder ons zou niet een lofzang willen schrijven als hij leest wat Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes hebben geschreven over die ene Mens, geboren uit Maria, het meisje uit Nazareth.

We zitten soms wat aan met het Hooglied, dat lied der liefde dat hij en zij elkaar afwisselend toezingen. We haasten ons dan ook om te zeggen dat men die beurtzang geestelijk moet verstaan, de verhouding van God tot Israël en omgekeerd of ook die van Jezus tot zijn gemeente, en omgekeerd, beschrijvend. Ik heb er niets tegen maar voor mij is het een lied dat de natuurlijke liefde tussen twee mensen verwoordt. Of is die liefde van God, die beiden schiep, geen wonder? Vindt u het niet prachtig als hij zegt: „Als een *lelie* tussen *distels*, zo is mijn vriendin tussen meisjes", en zij antwoordt: „Een *boom vol abrikozen* midden in het *struikgewas*, zo is mijn lief te midden van de mannen". Wij beschikken niet over zo'n bloemrijke taal. Wie onzer zou de hals van de bruid willen vergelijken met een toren van ivoor en welke bruid zou van marmeren zuilen spreken als ze de benen van haar geliefde wil aanduiden? Zoals deze twee over elkaar spreken kunnen of durven wij het niet. Zo'n lied wordt in de christelijke kerk niet gezongen en daarover nadenkend mag men zich afvragen wat ons in de weg staat om dat wel te doen. Is de liefde, zoals het meisje zegt, niet een vuur van de Heer? Dit "lied der liederen", zoals de Hebreeuwse titel luidt, vindt u in het Nieuwe Testament niet geciteerd. Toch vond het een plaats in de bijbel. De overweging daarbij was vooral dat men in deze twee figuren enerzijds God anderzijds de gemeente moest zien. Zoals Hosea namens God schrijft: „Israël, ik wil je maken tot mijn bruid, ik wil je winnen voor altijd met recht en met gerechtigheid, met liefde en bewogenheid. Ik wil je voor mij winnen met trouw, jij zult je toevertrouwen aan mij, de Heer".

Ik begon met een uitspraak van Maclaren die uitdrukt dat de evangeliën voor hem het hoogland der liefde zijn. Het stof van dat land is goud. Toen verdwaalde ik en beland-de in het hooglied. Het kwartet heeft, ieder naar zijn aard, ons iets verteld uit het leven van Jezus en hun verhaal is dusdanig dat wij steeds weer door deze volmaakte Heer bekoord worden. Hoe hij er uiterlijk uitzag weten we niet. Niemand heeft ons een beschrijving gegeven. Maar zijn innerlijk wezen straalt als de zon en dat in alle omstandigheden. Hij omarmt en zegent kinderen, wijst een theoloog de weg naar het werkelijke leven met God, leidt een vrouw die het spoor bijster is op de eeuwige weg, is met ontferming over de scharen bewogen als hij ziet als er geen herder is die zijn leven waagt voor de kudde. Hij waarschuwt godgeleerden en berispt hun gedrag, gedreven door waarheid en liefde. Hij viert met de zijnen het paasmaal en overreikt Judas met intense droefheid een stuk brood. Hij staat alleen in de arena als de leeuwen uit tempelkringen zich op hem werpen en wie zal ooit kunnen zeggen wat door hem heen sneed toen het volk riep dat Barabbas moest worden vrijgelaten en hij gekruisigd? De enige die het recht had om te leven stierf onder onze handen. Zal iemand de afgrond peilen in zijn woord: Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten?

Deze Jezus, waarlijk Gods zoon, is meer dan ooit iemand voor of na hem.

In het Hooglied vinden we liefde maar hier is zelfs het stof van dit land goud. Hier wordt elke voorstelling door de werkelijkheid overtroffen. Jonatan, de kroonprins, sluit een verbond met een jonge herder omdat hij hem liefhad als zichzelf. Hij overhandigde hem zijn mantel, zwaard, boog en gordel en zei daardoor meer dan woorden konden uitdrukken. Als David de dood van Jonatan memoreert zegt hij: „Het is mij bang om u, mijn broeder Jonatan, gij waart mij zeer lief; uw liefde was mij wonderlijker dan liefde van vrouwen."

Er is natuurlijke liefde. Anders is de liefde van deze twee vrienden. Maar boven beiden, anders, meer, dieper, alles omvattend is de liefde van Jezus.

Teed're liefde van de Heer, voor die liefde buig ik neer,
van die liefde vraag ik meer! Liefde, o zo groot!
Jezus, die op aarde kwam, die de zonde op zich nam,
brengt in mij die liefdevlam. Liefde, o zo groot.

Huizinga

VAN HER EN DER...

Kinder-tienerkamp van de Baptistengemeente Eindhoven. Dit jaarlijkse kamp voor de leeftijd van 6-12 jaar en 13-16 jaar wordt nu gehouden van 11 t/m 18 augustus in „Ferme de Jean" te Heeze.

De groepen worden naar leeftijd ingedeeld; er komen 6 groepen. De prijs is *f* 95,— per kind.

Wie interesse heeft voor dit kamp kan kontakt opnemen met mevr. Pelle, Hendrik de Keyzerplein 34, 5622 GC Eindhoven, tel. 040-441931. Daar kan een inschrijvingsformulier worden aangevraagd met nadere informatie. Er kunnen maximaal 85 kinderen deelnemen.

De **Evangelische Alliantie** houdt op 7 april een follow-up conferentie over de uitspraken van Wheaton 1983 - ik zal mijn gemeente bouwen. Op deze dag zal het thema „Plaatselijke gemeente" centraal staan. De algemeen directeur van de World Evangelical Fellowship Dr. David Howard uit Wheaton zal aanwezig zijn; verder werken mee ds C. van Andel, N.H. predikant te Bergschenhoek en P. Rothuizen, voorganger van een Evangelische Gemeente in Den Haag. Het thema is: Vernieuwing van de plaatselijke gemeente in de praktijk.

De dag wordt gehouden in De Brug, Schuylenburgerweg 2, Amersfoort. Verdere informatie bij het secretariaat van de EA, Hoofdstraat 55, 3971 KB Driebergen, tel. 03438-13693.

Vandalisme heeft zich gericht op het welbekende Spurgeon's College in Londen. Bezoekers van avondlessen werden lastig gevallen en er werden vernielingen aangericht aan gebouwen en bezittingen; ook werd er ingebroken. De studenten hebben een bewakingsdienst georganiseerd.

Rev. **Lewis Misselbrook**, de vrijgestelde voor het advieswerk voor evangelisatie in de Baptisten Unie van Groot Brittannië en Ierland, gaat in december werken voor de Baptisten Unie van Schotland. In die maand start er een programma voor drie jaar van de Schotse baptisten onder de naam van Scotreach.

Voor een aantal mensen uit onze gemeente is Rev. Misselbrook geen onbekende, daar hij eens meewerkte aan de ECU-conferentie te Dalfsen.

81255
is het gironummer
van het
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten
Bosch en Duin
Doe er wat aan!

GOED NIEUWS UIT VEENENDAAL

R. Reiling

Opnieuw begonnen
Tot mijn grote vreugde heb ik een nieuw begin mogen maken met mijn werkzaamheden. Aanvankelijk was het even proberen hoever de polsstok reikte. Voorlopig maak ik gebruik van een uitschroefbaar exemplaar, die aangepast kan worden bij de mogelijkheden van het moment. Soms een beetje langer, soms een beetje korter. De bevindingen tot nu toe geven aanleiding om de eerste afspraken voor de komende tijd te maken. Een paar keer mocht ik weer voorgaan in de prediking en allerlei voorbereidende werkzaamheden konden thuis ter hand genomen worden. Mijn vrouw en ik zijn dankbaar voor de belangstelling en de gebeden van velen. We hebben in de tijd van beproeving veel van Gods liefde en genade ervaren. Meer dan ooit weten we weer, dat het onze allergrootste rijkdom is, dat we kinderen van God mogen zijn. Ons verlangen om Hem ter beschikking te staan is verdiept.

Regionale ontmoetingsdagen
DV hopen we voor de aanvang van het zomerseizoen alle regio's te hebben bezocht om zoveel mogelijk de contact-personen voor evangelisatie, voorgangers en raadsleden te ontmoeten. Om begrijpelijke redenen konden we de data niet vroeger vaststellen. We hebben er begrip voor, dat het sommigen dan ook niet mogelijk zal zijn om te komen, maar we hopen toch dat velen hun best willen doen. Dan hebben we in elk geval een start, waarop we in de toekomst kunnen voortbouwen. Voorlopig gaat het om de volgende data:
14 april: 20.00-22.00 uur, Z. O. Drente
4 mei: 20.00-22.00 uur, Noord-Holland
9 mei: 20.00-22.00 uur, Friesland
19 mei: 14.00-16.00 uur, Zuid-West Nederland
22 mei: 20.00-22.00 uur, Twente
28 mei: 20.00-22.00 uur, IJsselgewest
1 juni: 20.00-22.00 uur, Groningen

Nadere mededelingen volgen nog.

Werkboek voor Gemeente en evangelisatie
Door mijn ziekte is ernstige stagnatie ingetreden bij de verzorging van het Werkboek voor Gemeente en Evangelisatie.
Er is een achterstand in copie ontstaan, waarin we zo spoedig mogelijk zullen trachten te voorzien.
De eerstvolgende zending aan de abonnees zal nog voor het eind van deze maand bij de drukker gereed komen. Het Uniebureau zorgt ervoor, dat dit dan zo snel mogelijk op zijn bestemming komt.

Werkbijeenkomst voor Gemeente en Evangelisatie
Aan de voorbereiding van dit jaarlijks gebeuren wordt alweer met ijver gewerkt. Op het programma zullen we nog niet vooruitlopen. Toch is er wel reden om te verwachten, dat de conferentie weer een heel eigen gezicht zal vertonen. We hopen dan ook dat een ongekend groot aantal deelnemers van de partij zal zijn op *24, 25 en 26 september 1984.*
De plaats van handeling is als vanouds DE BRON in Oudleusen bij Dalfsen. We houden u verder op de hoogte van alle plannen en voorbereidingen.

Met hartelijke groet,

R. Reiling,
Prins Willem Alexanderpark 173
3905 CE Veenendaal
Tel. 08385-27355

DOE MEE
EN ZORG VOOR EEN NIEUWE ABONNEE

Vul onderstaande strook in en stuur dit in een open envelop aan:

Uniebureau, Antwoordnummer 52, 3720 WB Bilthoven

(Geen postzegel plakken)

- -

Noteer mij als nieuwe abonnee:

Naam + voorletter(s): ....

Straat + nummer: ....

Postcode + woonplaats: ....

Westerhaar (G.K.) - 9, 10 en 11 maart jl. werd 't zilveren jubileum van onze gemeente gevierd. 1 maart was het 25 jaar geleden dat onze gemeente werd geïnstitueerd. Vrijdag 9 maart was de herdenkingsdienst. Vele genodigden waren aanwezig. O.a. alle onze oud-voorgangers en natuurlijk ds B. Posthumus die in de achter ons liggende jaren vele diensten verzorgde. We stelden het erg op prijs dat mevr. S. Dekker-Bakker met haar twee zoons ons kwamen feliciteren. Wijlen ds H. D. Dekker had een groot aandeel in het kopen van ons huidige kerkgebouw. Ds Agtereek sprak een korte herdenkingsrede. Medewerking werd verleend door 2 trompettisten de heren Snippe, van Westerhaar en het orgel werd bespeeld door br. Jaap Wessels.
Zaterdagmiddag 10 maart speelde een groot deel van de gemeenteleden en vrienden samen een levend ganzebord. Ieder was ontspannen bezig om toch maar in de „prijzen" te vallen.
Zaterdagavond hadden alle clubs en verenigingen, elk op eigen wijze, een bijdrage in de vorm van een terugblik op de achter ons liggende 25 jaar. Zelfs was er een open raadsvergadering met „oude" gevallen, gelukkig geen ernstige, want er werd erg veel gelachen. Voor een keer was de oude club „De Zaaiers" weer samengesteld om enkele liederen van vroeger te laten horen.
Zondagmorgen 11 maart dankdienst m.m.v. The Burning Candles uit Zwolle. Ds Agtereek sprak n.a.v. Exodus 3 : 1-13. De brandende braambos.
De Gemeente (het braambos) waarin Gods vuur brandt verteert niet maar blijft bestaan.
Zondagavond een massale samenkomst weer m.m.v. The Burning Candles in de grote zaal van het dorpscentrum. Ds Agtereek sprak over het thema: Mens durf te leven, n.a.v. 1 Koningen 19. Het waren goede dagen die we samen vierden. Dagen van blijdschap en grote dankbaarheid. Dagen waarin de gemeente liet zien gemeente te zijn. Aanwezig zijn en meedoen. Onze gemeente groeit in aantal maar ook naar elkaar. Het is een gemeente apart, zoals een oud-voorganger haar bestempelde. Wel apart ja, maar fijn om er bij te horen. Begonnen we in 1959 met 65 leden nu telt onze gemeente 184 leden. We zijn ons echter wel bewust, zoals ook op de uitnodigingen stond, zo de HEER het huis niet bouwt, tevergeefs werken de bouwlieden daaraan.

WIE HEEFT TWEE RECHTER HANDEN?

We vragen vrijwilligers met 2 rechterhanden om in de week van 16-20 april a.s. (Paasvakantie) te komen helpen het aangekochte centrum „De Nieuwe Oorsprong" te Sint Nicolaasga gebruiksklaar te maken.
Deskundige leiding is aanwezig.
Reis-, logies- en verblijfkosten zijn voor onze rekening.
Hebt u, heb jij tijd en zin om te helpen? Schrijf naar J. H. Olijslager, Köllinglaan 13, 6952 HK Dieren of bel 08330-15987.

Elkander aanvaarden is wel heel bijbels, maar niet altijd even gemakkelijk. Of moeten we soms eens anders naar elkaar gaan kijken?

IEDER HEEFT ZIJN TIK...

O. de Vries

Een tijd lang verkeerde ik in een vrij gesloten leefgemeenschap van christenen. Ik laat in het midden waar het was en wie het betrof. Je leerde er je medegelovigen kennen in persoonlijke gesprekken. En in wat anderen je over hen wisten te vertellen: Van br A. moest je weten dat... En de fam. B. gedroeg zich zo, omdat ze nu eenmaal...
Nadat iemand geprobeerd had mij zo enig inzicht bij te brengen in de diepste beweegredenen van een medebroeder, voegde ze er verontschuldigend aan toe: „Je moet maar denken: ieder heeft zijn eigen tik. En die tik ziet een ander meestal beter dan je het zelf doet!"

kunnen lachen om jezelf en om anderen

Ieder heeft zijn tik... Dit is voor mij een belangrijk woord geworden. Het heeft me sindsdien geholpen om minder problematisch om te gaan met mensen waarvan ik soms diep in mijn hart denk: ook een vreemde vogel! Als je er zo een beetje relativerend om kunt lachen, kun je er ook mee leven.

Een beetje lachen om mensen... Dat hoeft geen spotlach te zijn. Zo'n lach - glimlach staat wat vriendelijker en komt misschien dichter bij wat ik bedoel - kan iets met genade te maken hebben. Genade is goddelijke ruimte om in te leven. De genade is als een huis. Een huis waarvan God de deur voor je open doet. God neemt je er zoals je bent, en daarin neemt Hij het kwade van je af. En zo veer je op.

Wie van genade weet, kan om zichzelf lachen. En ook broederlijk glimlachen om anderen. Dat komt door de ruimte die Gods genade schept.

Mensen die niet ruim ademhalen in de lucht van Gods genade, zijn dikwijls heel ernstige mensen. Genadeloze mensen zijn vaak bloedserieus. Ze wegen elk woord op een goudschaaltje. Elke daad wordt kritisch bekeken. Ze hebben geen andere keus. Dit is hun dilemma: of oppervlakkig zijn, of heel serieus worden.

Wie van genade weet, heeft ruimte om in te leven, met zijn fouten en tekorten en eigenaardigheden en met zijn tik. En hij heeft in zijn hart die ruimte ook voor anderen.

een mensenhart en een torenflat

Ieder heeft zijn tik... Zo'n uitspraak helpt ook om naar jezelf te kijken. Waarom zou ik geen tik hebben? Soms omdat ik in dienst van de Heer sta?

Wat er allemaal een rol kan spelen in je dienst aan de Heer!

Je bent een trouw huisbezoeker en een toegewijd pastor. Ze mogen je zelfs 's nachts opbellen. Naast veel liefde, kan hierin ook de behoefte een rol spelen om jezelf onmisbaar te voelen.

Je bereidt je preken erg zorgvuldig voor. Uren zit je in je studeerkamer. Laten we aannemen dat de gemeente er zeer door wordt opgebouwd. Liefde tot het Woord zal in die studieaktiviteit een belangrijke rol spelen. Maar misschien ook de neiging om voor de alledaagse kleinheid van het gemeenteleven te vluchten in de grootsheid van bijbelse gedachten?

Zou een succesvol evangelist ook niet diep in zich iets hebben van een geslaagde vertegenwoordiger of een gedreven politicus? De diepe behoefte om mensen „over te halen", „hen te bewerken", hen op een bepaalde manier „te bezitten"?

Ik denk wel eens: een mens - ook een christenmens - heeft meer verdiepingen dan het hoogste flatgebouw. Er is wel iets in ons denken, voelen en geloven, of er zit wel een verdieping onder: een karaktertrek, onvervulde wensen, jeugdherinneringen, of gewoon een tik.

mogen zijn zoals je bent

Van veel grote gelovigen uit de kerkgeschiedenis is bekend dat zij een tik hadden.

Augustinus was ijdel. Hij belijdt zelf dat het zijn ik-gevoel streelde als mensen zichtbaar en hoorbaar genoten van zijn preken. Dat stimuleerde hem om nog beter te preken.

Luther is in veel opzichten voer voor psychologen.

De pastoor van Ars - een frans roomskatholiek geestelijke uit de 19e eeuw die velen tot zegen is geweest - was een zonderling, zelfs „zwakzinnig".

Ik heb christenen leren kennen waarvan velen zeiden dat ze „vreemd" waren. Ik denk dat ze daarin ook gedeeltelijk gelijk hadden. Maar ondertussen waren ze in hun vreemdheid velen tot zegen en maakten ze onder burgerlijk ingestelde „normale" christenen iets los.

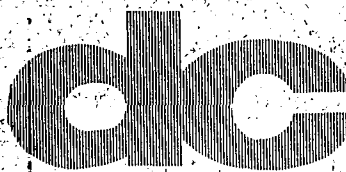
In zijn genade neemt God ons zoals we zijn. Hij schept ons ruimte om in te leven met onze karaktereigenschappen, onze gevoeligheden, onze herinneringen, onze vreemde tik.

Wij willen mensen „normaal" hebben. Tussen twee haakjes: hebt u ooit een normaal mens ontmoet? En hoe beviel dat?

God neemt een mens met zijn tik en gebruikt hem zelfs met zijn tik. En zo wordt een mens normaal.

Er zijn tikken die storend werken en een mens omlaag halen. Maar denkend aan Augustinus, Luther, de pastoor van Ars en sommigen die ik heb mogen leren kennen, denk ik: er bestaat ook zoiets als een door God geheiligde tik.

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds. F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling ƒ 42,— per jaar, ƒ 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland ƒ 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

1924 *Eben Haëzer* *1984*
Op D.V. 29 maart a.s. vieren onze geliefde ouders, groot- en overgrootouders

BRUINE BILDER
en
ANJE BILDER KLUIN

hun 60-jarig huwelijksfeest.
Dat de Heer hen samen nog mag sparen.
Delfzijl, Commandementsplein 16

Hun dankbare kinderen:
m/s Eben Haëzer:
E. Bilder
H. Bilder-Faber
Delfzijl:
N. Bilder
J. Bilder-Huizinga
Hoogezand:
E. H. Bilder
F. F. Bilder-Buurma
Klein- en achterkleinkinderen

Gelegenheid tot feliciteren, vrijdag 30 maart, van 16.30 tot 18.30 uur, in de Baptistenkerk, Joh. v. d. Kornputplein 9 te Delfzijl.

Heden overleed in de zekerheid van zijn geloof, op Gods tijd en wijze, onze broeder

GJALT HIETKAMP

op de leeftijd van 96 jaar.

Nieuw Weerdinge, 12 maart 1984

Baptistengemeente Nieuw Weerdinge

Op de gezegende leeftijd van 95 jaar is door de Heer thuisgehaald ons oudste lid der gemeente, onze broeder

WILLEM MOOIBROEK

Psalm 139

Baptistengemeente Groningen-Zuid

TE HUUR:
Eengezinswoning, rustig gelegen.
In de periode van 7 juli tot 28 juli.
Tel. 05498-12939.

GEZOCHT:
Als landdag-commissie van de Groningerbond zijn wij op zoek naar gasbranders voor het verwarmen van worst en om water op te koken.

Indien iemand van deze branders in zijn bezit heeft en wel graag wil gaan verkopen, houden wij ons als landdagcommissie graag aanbevolen.

Wilt u dan graag een bericht aan ondergetekende doorgeven met vermelding van prijsopgave.

Namens de landdagcommissie,

H. Kip,
Het Voorste Streekje 35,
9649 GV Muntendam
Tel. 05987-19057

Thema: "Dit is pas leven"

Paasconferentie op "De Bron" te Dalfsen

20-23 april 1984

Is het christelijk geloof een illusie? Wie deel gekregen heeft aan de opstanding van Jezus Christus kan eerlijk zeggen dat hij uit de wachtkamer van het leven is gehaald. De toekomst is al begonnen. De schepping zucht en wacht op wat nog komen moet, maar voor wie gelooft is het een vervulde werkelijkheid. Dit is pas Leven.

Verder worden de volgende onderwerpen behandeld: Evangelisatie en communicatie, opzetten en starten van gebedsgroepen, leiding geven aan jezelf, en missionair bezig zijn in de gemeente.
Iedere deelnemer heeft de kans om twee van de onderwerpen te volgen. N.a.v. de hoofdstudie wordt nagepraat in kleine gespreksgroepjes.

Kosten:
Volwassenen f 175,-
kind. 3-12 jr. f 125,-
kind. 0-2 jr. f 40,-
Tieners/studerende jeugd en derde en vierde kind extra reductie.

Kinderprogramma:
Terwijl u geniet van de diverse studies, volgen uw kinderen een eigen programma.

OPGAVEFORMULIER

Hierbij geef ik mij op voor de Paasconferentie:

Naam: hr./mw.* .... leeftijd: ......
(a.u.b. voorletter(s) vermelden)
☐ gehuwd ☐ ongehuwd
Naam echtgenote: .... leeftijd: ......
Adres: ....
Postcode/plaats: ....
Telefoon: ....
Kinderen: 1) .... leeftijd: ......
2) .... leeftijd: ......
3) .... leeftijd: ......
4) .... leeftijd: ......

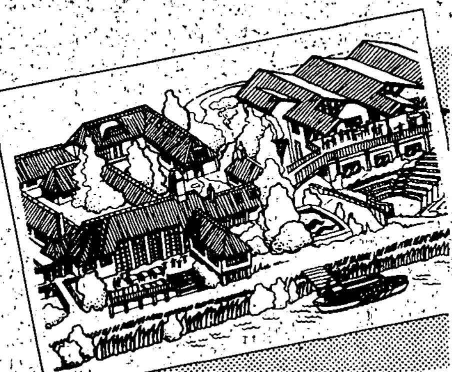
*** Doorhalen wat niet van toepassing is.**

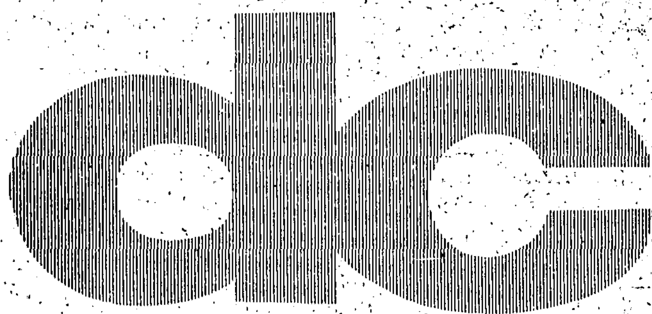
Na ontvangst van de antwoordcoupon krijgt u een bevestigingsbrief met acceptgirokaart. Daarmee kunt u het inschrijfgeld overmaken.
Inschrijfgeld: f 20,- p.p.
Bij annulering ontvangt u uw inschrijfgeld niet terug.
U kunt zich opgeven door de antwoordcoupon volledig ingevuld te sturen naar: Instituut voor Evangelisatie, t.a.v. conferenties, postbus 271, 3940 AG Doorn.

spreker ds. R. Reiling, predikant voor evangelisatie bij de Unie van Baptistengemeenten.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 13 - 30 maart 1984

In een aantal landen worden christenen vervolgd,
Kunnen wij alleen maar vanuit de verte machteloos toekijken?

ZITTEN WIJ OOK GEVANGEN?

C. van Wier

Gelukkig niet. Toch zouden wij moeten doen alsof! Dat begrijpt u niet goed? Of flitst u meteen al een bijbeluitspraak door het hoofd?

Er staat immers in Hebr. 13 : 3: „Denk aan de gevangenen alsof je met hen gevangen zat; aan hen die mishandeld worden, als iemand die zelf ook een lichaam heeft".

Blijkbaar hebben de Hebreeën ooit die mentaliteit gehad. De schrijver van de brief complimenteert hen min of meer met het feit dat ze destijds intens hebben meegeleefd met christenen die het verschrikkelijk moeilijk hadden, dank zij hun navolging van Christus. Leest u maar eens wat er staat in hoofdstuk 10 : 32-34. Prachtig is zoiets! Door en door christelijk.

Denken, leven en handelen wij vandaag ook zo? Er is reden en aanleiding voldoende toe, zoals uzelf ook weet. Schrikbarend veel christenen lijden om hun geloof. En allicht denkt u dan meteen aan onze Russische geloofsgenoten.

In de baptistengemeente van Heerenveen werden wij onlangs uitgenodigd om een handtekening te zetten op een lijst die gezonden zou worden naar de Russische ambassade in ons land. Het ging over het meisje Galina Vladimirovitsj-Viltsjinkaja. U kent haar verhaal? Enkele maanden na haar vrijlating uit een strafkamp, waar ze jaren had gezeten om redenen van haar geloof, werd ze opnieuw gearresteerd en veroordeeld. Ze zou drugs in haar bagage hebben gehad: een boosaardige, valse beschuldiging, teneinde haar zover te krijgen dat ze mee zou willen werken met de KGB, de Russische geheime dienst, die alle gangen van de geregistreerde baptistengemeenten controleert. Ze weigerde en is nu weer voor jaren opgesloten, terwijl ze lichamelijk nog in uiterst slechte toestand verkeerde, dank zij de voorgaande strafperiode.

Nog voor haar tweede veroordeling schreef ze in een brief, die door medegevangenen naar buiten werd gesmokkeld, aan haar familie en bekenden, onder andere:

„Allereerst wil ik jullie groeten in de naam van onze Here Jezus Christus. Ere zij Hem, die in deze wereld gekomen is om zoveel zondaren te redden. Vaak peins ik over Gods liefde. Hoe oneindig is die. Och, hadden we slechts een fractie van die liefde. Hoe vaak ontbreekt het ons aan liefde voor de vervolgers...
Op een nacht werd ik wakker en kon niet meer in slaap komen. Ik dacht aan jullie. Bij jullie was het nog vrijdag, ongeveer negen uur 's avonds en dus waren jullie met elkaar in gebed. Ik werd opeens blij, want jullie waren immers ook voor mij aan het bidden. Ja, wij ervaren jullie gebeden sterk. Daarom heeft de Here ook gezegd: „Bidt voor elkander". Zonder jullie gebeden, geliefden, zouden we er slecht voor staan en zouden we hier niet staande blijven".

Daar word je even stil van. Zulke christenen zijn er dus ook. Maar wat doe je dan vervolgens? Zou het meest voor de hand liggende niet zijn, dat we proberen de aanwijzingen van de brief aan de Hebreeën ter harte te nemen? Meeleven, mee strijden, denken en bidden, alsof we zelf gevangen zaten! Via hulporganisaties hebben honderden Russische christen-gevangenen brieven en kaarten uit vele landen ontvangen. Reacties daarop hebben aangetoond dat de meeste post inderdaad overkwam en de lijdende christenen uitermate bemoedigde.

Wanneer u ook op deze wijze uw christenzijn en uw verbondenheid met vervolgde geloofsgenoten zou willen beleven en uitleven, dan zou u eens contact kunnen opnemen met bijvoorbeeld de volgende twee organisaties:

Stichting Friedensstimme Nederland
Postbus 15
288 AA Gouda

of

Stichting „De akker is de wereld"
(„Kruistochten")
Postbus 47
3850 AA Ermelo

Zij sturen u graag gratis hun bladen, vol informatie en de oproep tot broederlijke meelevendheid met hen die lijden om Christus' wil.

DEZE WEEK:

VOORTZETTING 103e ALGEMENE VERGADERING

24 maart in Arnhem

Het kon net: 189 stemgerechtigde afgevaardigden, de Unie-Commissie, de Permanente Commissies en verder allen die op een of andere wijze met ons gezamenlijk werk te maken hebben, allemaal in de verbouwde kapel van de gemeente Arnhem. Er kon ook niemand meer bij. Het was een warme ontvangst door Arnhem - de koffie stond klaar. En een warme vergadering, met zoveel mensen in dit gebouw. Was de vergadering inhoudelijk ook zo warm? Dat viel niet tegen!

De vergadering had zich uit te spreken over een zeer belangrijke rest van de A.V. te Dordrecht, namelijk de begrotingen van de Permanente Commissies. Deze zouden beter aangepast dienen te worden aan de reële mogelijkheden van het ogenblik.

De voorzitter, Jac. Schouten, attendeerde in zijn openingswoord op het feit dat dit een unieke vergadering was. Nog nooit was een A.V. opnieuw bijeengeroepen om een vorige vergadering voort te zetten!

Volgens br Schouten had het afwijzen van de begrotingen ter A.V.-Dordrecht te maken met twee problemen: een financieel en een geestelijk. Hij stelde daarbij het geestelijke probleem voorop. Als dat opgelost is, is er ook een weg om klaar te komen met de financiële problemen. Daarvoor verwees hij naar Romeinen 12 : 1, waar vermaand wordt om onze lichamen te stellen tot een levend, heilig en God welgevallig offer. Wij geloven in ons priesterschap, doch dat priesterschap houdt in dat ons lichaam, d.w.z. ons leven, een offer zal zijn voor God. Als dat zo is, zullen de problemen van 1984 overwonnen kunnen worden, al zijn die anders dan in 1584 of in 84.

Wat is dit voor vergadering?

De bespreking begon met stoeien over de status van de vergadering. De Unie-Commissie had bepaald dat alleen afgevaardigden van de vergadering in Dordrecht nu weer mee konden doen, hetgeen enkele gemeenten in verlegenheid gebracht had. De UC had toch ook nieuwe leden achter de tafel zitten? De gemeenten zijn toch vrij om af te vaardigen wie zij geschikt achten? Een afvaardiging vroeg wat dit voor vergadering was: een Extra Algemene Vergadering of een Buitengewone Algemene Vergadering? Een moeizame, tijdrovende discussie over wat formele dingen, waarbij uiteindelijk vastgesteld werd dat het gewoon de voortzetting was van de niet afgesloten vergadering in Dordrecht. Met excuses van de UC voor schoonheidsfoutjes in de procedure, maar het was voor haar ook voor het eerst dat ze hiermee te maken kreeg.

Algemene discussie

Vanuit een aantal gemeenten kwamen er vanzelfsprekend opmerkingen. Doch er was ook nagedacht en er werden mogelijke oplossingen aangereikt.

Met alle goede bedoelingen die er spraken uit woorden en moties blijkt toch dat we, gebonden door eerdere afspraken en door reglementen, de inkomsten en uitgaven niet kunnen verschuiven naar plaatsen waar ze op een zeker moment harder nodig zijn. De idee om bijvoorbeeld de Unie-contributie niet te verlagen en uit het overblijvende een fonds te vormen ten behoeve van de tekorten van de Permanente Commissies kon daarom niet toegepast worden. Evenmin kan men de vrijwillige bijdragen, die immers voor bepaalde doelen gegeven worden, naar evenredigheid gaan verdelen. Het op zichzelf wel goede idee van Hengelo om vóór 1 april aan het Uniebureau op te geven hoeveel men in het volgende jaar denkt te kunnen bijdragen, durfden de afgevaardigden blijkbaar niet over te nemen. Dat is bijna een jaar vooruit denken.

Bemoedigend waren de reakties van enkele gemeenten die in concreto extra financiële steun toezegden aan de P.C.'s. Zwolle maakt voor een garantiefonds ƒ1,— per lid over. Sneek verhoogt de vrijwillige bijdragen met 30 procent. Den Haag stelt de som van de vrijwillige bijdragen gelijk aan de verplichte. Dordrecht zal eenmaal per jaar een „Uniezondag" houden en de kollekte van die dienst bestemmen voor het gezamenlijke werk, om maar een paar voorbeelden te noemen.

In deze algemene discussie dook ook steeds het verlangen op om vanuit de Unie-Commissie eens een duidelijke lijn, een visie op het werk te horen. Er werd gevraagd om een geestelijk geïnspireerd beleid te ontwikkelen.

Zoals te verwachten was werd de noodzaak tot herstructurering van de Unie-organisatie nog eens onderstreept, en ook de oproep gedaan om meer mogelijkheden te scheppen - tijdens de AV of daarbuiten - waar het beleid besproken en eventueel bekritiseerd kan worden.

De stemmingen

Het snoeiwerk van de P.C.'s in hun begrotingen is niet tevergeefs geweest. Alle begrotingen werden met een zeer ruime meerderheid aangenomen. Het voorstel van de ECU om het dienstverband van de evangelist met 20 procent te verminderen, werd eveneens aangenomen. ECU-voorzitter Bouritius kon meedelen dat br Reiling inmiddels een part-time funktie als aanvulling gevonden heeft. De afgevaardigden kregen nog een bezorgd geluid mee naar huis om aan hun penningmeesters over te brengen. Op deze 24e maart was er voor het Uniewerk nog 30.000 gulden minder binnen dan over het eerste kwartaal 1983...

Om ruim 4 uur kon de voorzitter de vergadering sluiten. „Met elkaar kunnen wij het aan", was zijn slotwoord.

Nog enkele gedachten

Een eenheid als onze Unie, die mensen en gemeenten van allerlei aard bijeen tracht te brengen en te houden, staat bloot aan voortdurende spanning. Allerlei inzichten moeten samengebracht worden in één bedding, om zo een gezamenlijk beleid te kunnen voeren. Soms dringt zich de vraag op: Zullen de verschillen het winnen en de eenheid verbreken?

Of zijn de krachten en argumenten die ons samenbinden toch het sterkst?

Na deze vergadering menen wij te mogen zeggen dat de wil om bij elkaar te blijven en samen te werken nog steeds het grootst is. Doch om dat te kunnen invullen zal er wel het een en ander gezegd moeten worden. Vandaar de vraag aan de Unie-commissie om een bezinning, een richtingaanwijzing voor ons gezamenlijk werk. De geestelijke basis en de motivatie zullen verduidelijkt moeten worden, willen de gemeenten met enthousiasme hun aandeel blijven leveren voor het Uniewerk.

Wel komt daarbij de vraag boven: Moet die inspiratie en die motivatie komen van de zijde der Unie-Commissie, die immers meer uitvoerend, dan beleidsbepalend orgaan is van de Algemene Vergadering? Zou het niet uit de gemeenten zelf moeten komen, gezien de nadrukkelijke federatieve structuur van onze Unie?

De UC zal voor een moeilijke opgave staan, als zij zich wil gaan bezighouden met die inspiratie en motivatie, met die geestelijke basis van ons werk. Toch denk ik dat de gemeenten het verwachten en mogen verwachten. Wellicht moet er naast de FCU ook nog een GICU komen, een geestelijke en inhoudelijke adviescommissie voor UC en AV...

Tenslotte het systeem van de vrijwillige bijdragen. Het werkte goed in de vette jaren. Nu, in de magere jaren, blijkt het niet zo goed te voldoen. Zonder er een beter systeem voor te weten mag nog wel even gewezen worden op de zwakke plek erin.

De begroting voor een bepaalde Permanente Commissie wordt aangenomen met een meerderheid van stemmen, zeg 60% van de uitgebrachte stemmen. Een deel onthoudt zich van stemming of stemt tegen. Tegenstemmers en onthouders zijn niet tegen op dat werk, maar kunnen er zich niet aan binden om het bedrag op te brengen.

Van een vóór-stemmende gemeente bekijkt de penningmeester hoeveel de gemeenten samen moeten opbrengen, deelt dat door 12.000, het aantal leden van de aangesloten gemeenten, zodat hij het bedrag per lid krijgt. Vervolgens vermenigvuldigt hij dat met het aantal leden van zijn gemeente, en maakt dat bedrag over. Zo handelt die 60% vóórstemmende gemeenten. Zij brengen dus

Lees verder op pagina 4.

LANGS DE RAND

RUBRIEK VOOR JONGEREN

DOOR PIET STELLINGA

VERLIEFD

Zij: slank, niet al te groot. Lichtblauwe ogen die nuchter de wereld inkijken. Hij: Breed gebouwd. Iets uitdagends in zijn blik. Draait graag een sjekkie.

Samen: verliefd.

Met zijn drieën zitten we in de kamer. „Ik ben een hele tijd stapelgek geweest op een ander," zegt Ronald. „Dat was op een meisje die nou net helemaal anders is dan zij". En hij knikt daarbij naar z'n vriendin Marjan: „Maar zij voelde niet iets speciaals voor mij. Toen, nu ongeveer een jaar geleden gingen m'n maat en ik naar Marjan en haar vriendin. Dat wil zeggen, we gingen naar een plek waar zij ook kwamen. 's Avonds bleven we wat bij elkaar. Zo is het eigenlijk begonnen. Een beetje gek eigenlijk. Na die avond heb ik 'd'r nog eens opgebeld om zo'n beetje, nou ja, om te vragen of ze écht wat voor me voelde. Dat bleek dus zo te wezen".

Marjan verschuift, benen onder haar achterste. „Vreemd, om zo te praten over jezelf," zegt ze. „'t Was in het voorjaar dat dit allemaal gebeurde. We hadden eigenlijk best wel zin om samen op vakantie te gaan, maar dat gebeurde niet".

Waarom niet?

„Nou, we hadden allebei al iets anders geregeld! En je kunt natuurlijk niet zomaar een ander laten vallen. Ook al ben je verliefd".

Verliefd... Zien jullie elkaar veel?

O ja. Dat komt natuurlijk ook omdat we allebei over veel vrije tijd beschikken. En Ronald woont zo'n beetje op zichzelf, op een flat. Nou ja, wat wil je? Natuurlijk ben je dan veel bij elkaar."

Met z'n drieën zitten we wat stil te wezen. Ronald trekt aan z'n sjekkie.

„Ik vind het fijn, dat het kan", zegt hij bedachtzaam. „'t Lijkt me waardeloos om elkaar steeds bij anderen, bijvoorbeeld bij je ouders, tegen te moeten komen. Hoe kun je dan ooit aan elkaar wennen? Nee, ik vind het prima zo."

„Je moet ook niet vergeten, dat we elkaar zo heel snel hebben leren kennen", zegt Marjan. „Intensief en snel. We hebben zo'n beetje het idee dat we al heel veel van elkaar weten. We willen zelfs nooit meer zonder elkaar. Als 't zomer is, gaan we trouwen".

Ben je ook veranderd, naar elkaar toe?

„Ik wel", zegt Ronald, „die eerste maanden waren er echt wel dingen die ik niet tegen Marjan zei. Maar nu wel. Ik ben nu helemaal open naar haar toe. En daarom ga je nu ook beter met elkaar om. Ik bedoel: als je alleen maar positieve dingen zegt tegen elkaar, dan is dat niet helemaal echt. Je moet ook kunnen zeggen: dat vind ik stom van jou. Dat moet kunnen, gewoon. Nou, en dat kan nu bij ons".

Trouwen... Ronald en Marjan zijn allebei lid van een baptistengemeente. Aktieve leden ook. Ronald: „Dat wij gaan trouwen, dat geeft mij toch wel een apart gevoel. Aan de ene kant vind ik er trouwens niks bijzonders aan: allemaal gewoontes enzo. Maar je laat de mensen iets zien. En daarover vraag je een zegen van God. Zo van: bij ons leven hoort God". „'t Doet mij ook denken aan toen ik gedoopt werd", vult Marjan aan. „Toen liet ik ook aan de mensen iets zien. En net als ons trouwen blijft ook mijn doop een herinnering voor later: iets waarop je terug kunt zien."

Trouwen... Niet bang dat het fout loopt?

„Wat moet je daar nou van zeggen? Natuurlijk ga je je best doen voor elkaar, dat is zeker. Maar goed, wij zijn ook niet gek. Wij zien ook heus wel dat veel huwelijken de mist ingaan". „Kijk", vervolgt Ronald, „daarom vind ik het ook vervelend dat je in de kerk moet beloven dat je bij elkaar blijft, totdat je dood gaat. Dat wil ik wel beloven, maar zo iets kun je niet beloven... Wie kan nu iets zeggen over z'n hele leven... Ik wil wèl beloven dat ik m'n best zal doen. En ik wil graag aan God vragen om me te helpen. Maar die zin over tot de dood u scheidt, die mag om mij er wel uit".

„Ik zal m'n best doen", vult Marjan aan, „om van ons huwelijk geen sleur te maken. Dat lijkt me afschuwelijk, een huwelijk vol sleur".

„Ja", zegt Ronald, „we zullen proberen ons kontakt zo levendig en echt mogelijk te houden. Dus alles eerlijk tegen elkaar zeggen. En gewoon fijn vol kameraadschap met elkaar om te gaan".

't Is al laat geworden. Buiten is het donker en koud. En wij praten over liefde, warmte en geluk. Kom, laten we een glas gaan drinken! Want twee mensen gaan het met elkaar wagen.

P.S. Alleen de namen heb ik wat veranderd - anders loop je zo te koop... En nog wat: dat meisje uit Zelhem die m'n telefoonnummer wilde weten, hier heb je hem: 05153-479.

IN MEMORIAM
GRIETJE VAN VEEN

Op 22 maart jl. is op de leeftijd van 74 jaar overleden zuster Grietje van Veen.

Vele oudgedienden in ons landelijk jeugdwerk zullen van dit bericht met ontroering kennis hebben genomen. Want in dat werk was zuster Van Veen jarenlang een begrip. In vrijwel alle takken van het NBJB-werk heeft zij gediend. Vooral in het werk van de JMC, het jongens- en meisjeswerk, en in het kampwerk. In die laatste tak van arbeid heb ik vele jaren met haar samengewerkt. Lang voordat zij bekend werd door de buitenlandse reizen die ze elk jaar organiseerde was zij betrokken bij het kampwerk, zowel landelijk als regionaal. Meermalen heeft ze, hoewel fysiek niet sterk, de zware taak van het leiden van een kamp vervuld. Nog herinner ik mij die nacht op Renderloo toen er uit het kamp dat wij samen leidden een jongen, die wij eigenlijk nauwelijks kenden, verdwenen was, zoekgeraakt op een nachtelijke dwaaltocht. Wat hebben we die nacht wat afgesjouwd om te zoeken en zo mogelijk te vinden. Zij was onvermoeibaar en bleef op toen veel jongere mensen afknapten en hun slaapzak opzochten.

Vele jaren was zij secretaresse van de Landelijke Kampcommissie en zij deed dat met grote trouw en toewijding. Secretariaatswerk lag haar en het feit dat zij haar gaven in kon zetten in het werk van de Heer maakte voor haar alle verschil. Zij had weinig pretenties maar zorgde er voor dat de commissie geruisloos liep. Ons kampwerk heeft zeer veel aan haar te danken.

Het is mij niet mogelijk alle functies op te noemen die zuster Grietje van Veen in de loop der jaren heeft vervuld. Zij bleef het jeugdwerk trouw ook toen ze de leeftijd die gewoonlijk voor dat werk passend wordt geacht allang gepasseerd was.

Vreemd genoeg had je bij haar nooit het gevoel dat het zo langzamerhand tijd werd op te stappen. Ze deed zich ook niet jeugdig voor. Zij bleef eenvoudig die ze was. En ze deed haar werk.

Tot in haar laatste levensjaar bleef ze bezig met haar buitenlandse reizen.

Ook daarmee bewees ze veel mensen op vacantie een grote dienst.

Nu zij na een moeilijk ziekbed is weggenomen past het ons dankbaar te zijn voor alles wat onze Heer ons in deze eenvoudige zuster heeft geschonken.

J. Reiling

NIEUWE KOPPEN

De lezer heeft het gemerkt in het vorige nummer: Onze tekenaar, br Pax is weer achter zijn tekentafel gaan zitten en heeft „Gemeenten voor de lens" voorzien van een kop, en tevens „Van deze kant bekeken" eens door een andere bril bezien. Die bril toont aan dat je het best ook eens van de andere kant kunt bekijken, vandaar dat de tekst op zijn kop terechtkomt.

Met dank aan br B. Louwerse te Steenwijk, die schuilgaat achter de naam Pax.

LOFZANGEN EN GEBEDEN

Wij maken u er op attent dat de volgende uitvoeringen thans leverbaar zijn:

L & G (PVC): zwart, rood, lichtbruin*, donkerbruin*	ƒ 18,50
L & G (PVC): „eigendom der gemeente", rood	ƒ 15,—
L & G: grootdruk met koker, donkerbruin	ƒ 26,50
L & G: harmonisatie deel I	ƒ 22,—
L & G: harmonisatie deel II	ƒ 26,50
L & G: harmonisatie supplement	ƒ 8,50
L & G: harmonisatie 150 psalmen	ƒ 11,50

„Gezegend en Gezonden":

inlegvellen norm. formaat	ƒ 0,15
inlegvellen groot formaat	ƒ 0,25
vierstemmige bladmuziek	ƒ 0,10

* Deze kleuren zijn nog maar beperkt leverbaar.

Prijzen: per stuk, netto, exclusief verzendkosten.

Bsteldadres: Adm. ZBC, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin.

Namens de zangbundelcommissie,

I. v. d. Burgh-de Graaff (sekr.)

VOORTZETTING 103E ALGEMENE VERGADERING

Vervolg van pagina 2

wel 60% van de begroting op. Maar de andere gemeenten blijven daar bij achter. Zo kun je nooit begrotingen halen.

Het verschil met een plaatselijke gemeente, die ook leeft van vrijwillige bijdragen is dat dáár ieder geeft wat hem goeddunkt. De een ƒ 25,— per jaar, de ander enige duizenden guldens. Met elkaar wordt het opgebracht; er zullen nauwelijks gemeenteleden zijn die hun bijdrage bepalen door de begroting te delen door het aantal leden.

Het was daarom misschien het begin van een doorbraak, dat er gemeenten waren die nu eens boven de becijfering uit wilden gaan en meer wilden doen. Dat benadrukt het karakter van de vrijwilligheid meer dan het rekenwerk dat precies vaststelt wat je verplicht bent. Moeten we niet die kant op? Niet meer vragen: wat moeten we doen, maar wat kunnen we doen?

De W.

Zr Grietje van Veen
Tijdens de vergadering werd bekendgemaakt dat op 74-jarige leeftijd overleden is zr Grietje van Veen te Emmen.
Zij was niet alleen met grote inzet bezig in het plaatselijk werk, doch was ook landelijk zeer bekend.
Elders een „In Memoriam" van prof dr J. Reiling.

ZIJ LIETEN TERSTOND HUN NETTEN LIGGEN...

(Marc. 1 : 18)

Werken behoort bij de mens, hebben we de laatste weken geconstateerd.
Het is een door God gegeven opdracht, al vanaf het begin.
Ook in het Nieuwe Testament zagen we dat Paulus het werk (je eigen brood verdienen) een goede zaak vond.
Ten tijde van de kerk-reformatie is het werken nog meer als goddelijke levensorde naar voren gehaald. Waarom eigenlijk?
De toenmalige kerk leerde dat de hoogste vorm van vroomheid en de beste dienst aan God in het klooster te vinden was. Een leven van meditatie en gebed, van lofprijzing en onthechting; dat was eigenlijk wat God wilde. Dat was het échte werk, want men bad en leefde dáár voor alle andere gelovigen.
De kerk was er ook in dit opzicht in geslaagd vat te krijgen op de dienst aan God, zoals ze inmiddels bijna alle geloofsgoed binnen de kerkmuren had gehaald. Heil kon slechts in en via de kerk verkregen worden. Ja, Jezus Christus zelf was binnen de kerk te vangen in brood en wijn en goddelijke vergeving was in woorden vastgelegd op papier en over de toonbank verhandelbaar.
De reformatoren bevrijdden genade en vergeving uit de kerkelijke boeien. Tegen het kloosterleven zette men zich af met een beroep op de goddelijke kultuuropdracht, reeds gegveven in Genesis 1.

Zijn we door God tot werken geroepen?
Ondanks het feit dat in de bijbel meerdere malen duidelijk wordt gemaakt dat leven en werken bij elkaar behoren is het niet zo dat wij voor God bestaan kunnen bij de gratie van ons werk.
De arbeid die wij verrichten - hoe nuttig en nodig ook - is niet bepalend voor onze waarde als mens voor God.
Ook hier zien we weer dat de maat waarmee God meet niets te maken heeft met die waarmee wij mensen plegen te meten. De vraag: „Wat doe je?" Of: „Wat doet je man, je vader?" is een typisch menselijke vraag.
Status, belangrijkheid en aanzien worden dan bepaald door de hoogte van onze sport op de maatschappelijke ladder.
Jezus zelf heeft bij meerdere gelegenheden te kennen gegeven dat zijn Vader andere maatstaven aanlegt. Een kind, zo zei Jezus, staat in het middelpunt van Gods belangstelling. Kinderen kennen geen standsverschil, kinderen diskrimineren niet en jagen niet op de beste baantjes.
Toen Jezus op zoek was naar medewerkers aarzelde Hij niet hen weg te roepen van hun dagelijks werk.
Jezus had hen voor iets anders nodig.
Het komen van het Koninkrijk van God was belangrijker dan de visserij.
Dat was toen zo en dat is nu nog zo.
De kranten, radio en televisie hebben de mond vol over de zorgwekkende toestanden in de wereld. Men kent maar één doel, één verlangen: herstel van de economie!
En niemand vraagt: „Herstelt Gij in deze tijd uw Koningschap?"
God heeft ons geroepen met het oog op zijn Koninkrijk tot Zijn medewerkers op aarde.
Hieraan zijn meerdere kanten:
- de aarde bewerken en bewaren, d.w.z. zorgvuldig omgaan met al het geschapene
- mens zijn samen met andere mensen, d.w.z. Gods liefde en zorg voor ieder mens handen en voeten geven
- prediker zijn van het evangelie van het Koninkrijk
- volgeling zijn van Jezus Christus, die ook medewerker van God was op aarde en dit met de dood heeft moeten bekopen.

God heeft ons geroepen om op de plaats waar we gesteld zijn te bidden en te werken, te leven naar Zijn wil en Woord...

Komt, laat ons voortgaan, kinderen!
De Vader staat ons bij.
Zou soms de last ons hindren,
Hij gaat aan onze zij.
Ja, Hij bemoedigt ons
en zendt in de verschrikking
zijn zon tot een verkwikking:
Hij maakt het goed met ons!

Ans Lindenborn

van deze kant bekeken...

Leer mij, o Heer, uw lijden recht betrachten, in deze zee verzinken mijn gedachten...

Het was op een zondagmorgen dat ik bovenstaande regels zei en erover nadacht. U moet er geen bijzondere vroomheid achter zoeken, al vele jaren, maar met name in de „lijdensweken", overvallen mij nevelflarden en kom ik tot de konklusie: onvolkomen is ons kennen en onvolkomen ons profeteren.
Het heeft waarde zich af te vragen waarom Jezus in een stal werd geboren en daar in een voederbak voor dieren werd neergelegd. Wij denken niet dat hij het zelf op die tijd bewust onderging. Wij vragen ons af hoe hij de eerste dertig jaren van zijn leven beleefde, al valt er door de kier van: U wist toch wel dat ik moet zijn waar mijn Vader is! een streep van licht op en uit de twaalfjarige. Daarna rolt de mist weer binnen die pas optrekt als Jezus door Johannes wordt gedoopt. De doper zegt: „Zelf wist ik niet van hem. Ik kende hem niet. „Eerst na het neerdalen van de Geest betuigt hij dat deze de zoon van God is.
Groot is het geheim van onze godsdienst: Hij heeft zich vertoond in menselijke gestalte, hem is recht gedaan door de Geest, en hij is verschenen aan de engelen. Hij is verkondigd onder de volken, er werd in hem geloofd over de hele wereld en hij werd opgenomen in heerlijkheid. Dit is een lofzang op Jezus, op doorreis door onze tijd.
Wat ik mij afvroeg op die zondagmorgen was: Hoe zal ik het lijden van Jezus recht betrachten? Bij dat woord lijden wenden we ons onmiddellijk naar het einde van zijn leven. Maar, hoezeer de Heer ook gedreven werd door de wil van de Vader en zijn liefde tot de aarde en haar bewoners, is zijn verkeren hier niet, althans voor een deel, een lijdensweg geweest? Hij zuchtte eens: „O, ongelovig en verkeerd geslacht, hoe lang zal ik nog bij u zijn? Hoe lang zal ik u nog verdragen?" Zulke woorden openen deuren:
Zodra echter in deze tijd het woord lijden valt, ijlen we naar de geleende paaszaal, zien hoe hij de voeten wast van twaalf mannen en hoe hij Judas het brood geeft. We gaan naar Getsémane en zien hoe daar de angst der hel hem bijna alle troost doet missen. Hoe Judas hem kust en hij gevankelijk wordt afgevoerd. Het gaat daarna van verhoor naar verhoor. We zien een doornenkroon, een rode mantel en horen wilde kreten van het volk terwijl Pilatus z'n handen wast. En dan begint het eerst recht: het kruis, de hamerslagen, zeven kruiswoorden naar links en rechts vallend en naar boven klimmend.
O Heer, laat mij uw lijden recht betrachten: Dat ik niet alleen denk aan het lichamelijk geweld dat u treft. U is ook een mens en pijn is pijn en dorst is dorst. In deze zee verzinken mijn gedachten. Doch slechts een wadenzee als ik diepten ontwaar die liggen in: En hij werd dodelijk beangst en bad des te vuriger. Zijn zweet werd als bloeddruppels die op de aarde vielen. In het allerlaatst is er geen bodem meer. In onvoorstelbare nood valt hij terug op de kreet van David - is hij niet Davids zoon? - Mijn God, mijn God waarom hebt gij mij verlaten.
Wie mag dan God wel zijn als de Eeuwige deze enige, die hij liefheeft en van wie hij zelf getuigde: Gij zijt mijn zoon, de geliefde, in u heb ik mijn welbehagen, wie mag dan God wel zijn als deze gehoorzame, dienende, zich offerende zoon wordt prijsgegeven? God laat God vallen. In deze zee verzinken mijn gedachten. Déze zoon is met de Vader de berg opgeklommen en er was geen engel des Heren om wat stond te gebeuren te keren. Het ging door. God wil het! Iedereen wil het. In de tempel en in de hel.
Van twaalf tot drie uur kwam er duisternis over het gehele land en we denken aan de drie dagen waarin dikke duisternis was over Egypte en niemand de andere kon zien noch van zijn plaats kon opstaan. Een buitenste duisternis. Maar die daar hangt is toch geen onbruikbare dienaar, die eruit gegooid wordt, de duisternis in?
Wij zijn aan het eind van ons Latijn. We wachten desondanks. Maar op de derde dag, nog voor de klok van achten zal hij er zijn en zeggen: „Wees niet bevreesd. Ik ben de eerste en de laatste en de levende en ik ben dood geweest en zie, ik ben levend tot in alle eeuwigheden".
Vergeef het Heer. We hebben alles zo keurig op de rij staan. We kontroleren even of we een onderdeel vergeten hebben. Misschien vergaten we uw lijden echt en recht te betrachten. En vergaten we ook waarom dit alles is geschied.

Huizinga

RECORD AANTAL DEELNEMERS

Voor de jaarlijkse conferentie van de Broederschap van Baptisten Voorgangers hebben zich een record aantal deelnemers gemeld.

Want 82 voorgangers hebben zich laten inschrijven voor de bijeenkomst in het SBI.

Op de dinsdag en woensdag na Pasen, 24 en 25 april, zullen wij een gastvrij onthaal vinden in Doorn. Het is verheugend, dat ons de tijd en de mogelijkheden gegeven worden om op deze wijze samen te komen.

Enkele collega's hebben nog niet gereageerd op de uitnodiging. Graag ontvangen wij nu spoedig de laatste aanmeldingen.

De verschillende stukken voor de conferentie zullen tijdig aan de deelnemers verzonden worden.

A. v. d. Berg, secretaris

VAKANTIE VOOR ANDEREN

Vrijwilligers gevraagd voor West-Duitsland

Het Interkerkelijk Werkverband voor de Rekreatie zoekt voor aanstaande zomer nog een veertigtal vrijwillige medewerkers/sters die bereid zijn in hun vakantie een paar weken recreatiewerk te verrichten op campings in de Duitse Bondsrepubliek.
Al sedert een aantal jaren werkt het Duitse „Kirche Unterwegs" samen met Nederlandse vrijwilligers vanaf 18 jaar. De vrijwilligers geven leiding zowel aan sport en spelals aan gesprekken en campingdiensten.
In teams wordt samengewerkt door Nederlandse en Duitse medewerkers. Een redelijke tot goede kennis van de Duitse taal vormt daarom een voorwaarde.
De Nederlandse vrijwilligers worden vooral ingezet ten behoeve van de Nederlandse vakantiegasten. Reis- en verblijfkosten van de vrijwilligers worden vergoed. Ter voorbereiding wordt op 12 en 13 mei in Driebergen een weekend georganiseerd.
Voor inlichtingen en aanmeldingen dient contact te worden opgenomen met het IWR, per adres: Kerk en Rekreatie, postbus 203, Leusden, tel. 033-943244.

VOORJAARSCONFERENTIE GRONINGER BOND

Op 14 april a.s. zal door de Gron. Bond de voorjaarsconferentie worden gehouden te Veendam in de Baptisten Kerk, Beneden Oosterdiep 6. Aanvang 14.00 uur.
Voor deze conferentie hebben wij br Drijfhamer, direkteur van het Gewestelijk Arbeidsbureau te Stadskanaal bereid gevonden een inleiding te houden over het onderwerp: de gemeente en de werkloosheid.
Ook zal hier verteld worden over het wel en wee van de gastgemeente, terwijl er tevens muzikale bijdragen zullen zijn.

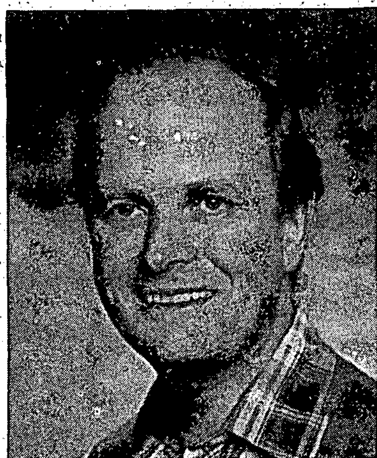
Iedere belangstellende - ook niet-raadsleden - is van harte welkom.

G. A. Mulder, secretaris

uit het Uniebureau

Broeder A. van den Hoef 12½ jaar in dienst van de Unie
De komende zondag - 1 april - is het 12½ jaar geleden, dat *br A. van den Hoef*, destijds wonend en werkend in Apeldoorn, werd benoemd tot penningmeester-administrateur der Unie. Voor hemzelf is dat een verrassing; niet die benoeming natuurlijk (en daarom ook dit jubileum niet), maar deze mededeling, kompleet met foto!

Toen de toenmalige penningmeester-administrateur ds T. Jansma op 1 oktober 1971 met emeritaat ging (hoewel hij nog een tijdlang administraties van enkele stichtingen heeft verzorgd, trad br A. van den Hoef met ingang van diezelfde datum in dienst van de Unie als zijn opvolger.
Inmiddels zijn we 12½ jaar verder en heeft onze broeder, die adviserend lid is van de Commissie der Unie, adviserend lid of adviseur ook van een groot aantal (andere) kommissies en besturen, niet alleen zijn plaats in het werk van onze gezamenlijke gemeenten in Unieverband gevonden, maar valt hij daaruit eigenlijk niet meer weg te denken.
Moge hij zijn taak ten dienste van onze Uniegemeenschap nog vele jaren met vreugde en zegen vervullen!

J. A. Brandsma

Verantwoording bijdragen februari 1984 (gemeenten, instanties en partikulieren)

ECU
Amsterdam-Centrum 63,60; Arnhem 898,26; Deventer 127,50; Lelystad 28,55; Musselkanaal 324,25; Nieuwe Pekela 50,—; Winschoten 180,—; J.H.,S. 50,—.

CvdO
Amsterdam-Centrum 129,80; Arnhem 826,36; Deventer 128,85; Dokkum 230,—; Lelystad 14,60; Musselkanaal 204,—; Nieuwe Pekela 100,—; Treebeek 335,—; Vroomshoop 765,—; Winschoten 195,—.

UZC
Almelo Geraniumstraat 435,15; Amsterdam-Centrum 50,30; Arnhem 1400,68; Deventer 268,85; Eindhoven 100,—; Klazienaveen 200,—; Lelystad 26,50; Musselkanaal 513,—; Rotterdam-Zuid 1000,—; Sneek 745,55; Stavoren 200,—; Treebeek 1415,—; Vroomshoop 280,—; Winschoten 304,—; H.K.,H. 10,—; P.v.H.,H. 25,—; N.N.,L. 30,—; P.v.H.,H. 50,— (WIN); Zusterver. + vrouwenver. Groningen-Zuid 400,—; Gewest Z.O. Drenthe 900,— (projekt).

NBJB
Amsterdam-Centrum 32,85; Arnhem 242,75; Emmeloord 156,90; Musselkanaal 19,20; Treebeek 340,—; Winschoten 52,—.

UBS
Arnhem 131,95; Eindhoven 358,40; Winschoten 28,—; P.v.h.,H. 25,—.

Noodfonds
Arnhem 5014,07 (Libanon); Haarlem 128,80; Hengelo 100,— (Polen); Sneek 600,—; Stavoren 266,75; Winschoten 328,—; H.d.V.,H. 90,—; M.R.,A. 15,—; J.H.,G. 10,—; J.B.,H. 15,—; O.d.L.-B.,A. 50,—; L.B.,S. 35,—; D.J.B.,A. 10,—; S.V.,M. 100,—; H.J.H.,G. 25,—; J.M.V.,K. 15,—; P.J.H.O.,H. 100,—; M.J.v.D.,H. 30,—; H.v.O.,K. 25,—; C.M.,L. 250,—; W.B.,E. 50,—; Vrouwenzendingsgroep Zusterhulp, Den Haag 400,—.

Voortgezette (103de) Algemene Vergadering in Arnhem
De 103de Algemene Vergadering van onze Unie, die verleden jaar oktober in Dordrecht werd geopend, is de vorige week gesloten! Zaterdag 24 maart vulden een groot aantal afgevaardigden van gemeenten, leden van kommissies en besturen en tal van belangstellende gemeenteleden uit alle delen van het land de verbouwde en aan de eisen des tijds aangepaste kapel van de Arnhemse gemeente aan de Willem van Kleeflaan. Deze voortzetting (en afsluiting) was nodig, omdat destijds in Dordrecht niet alle agendapunten konden worden afgehandeld.
Was het begin van de morgenzitting wat moeilijk, naarmate de dag vorderde ging het steeds beter. Eerst was er een algemene beschouwing over de Uniefinanciën naar aanleiding van een brief, die de Commissie der Unie op 22 februari aan alle gemeenten had geschreven. Daarover ontstond een levendige diskussie, waaraan vele afgevaardigden (en door broeders en zusters achter de *groene tafel*, zoals dat heet) werd deelgenomen. Bemoedigend was het, dat verschillende gemeenten (grote én kleine gemeenten) financiële toezeggingen deden!
Daarna werden de begrotingen van Unie Zendings Commissie, Evangelisatie Commissie der Unie, Commissie voor de Opleiding, „De Vinkenhof" en de Unie aan de orde gesteld. Er werd een aantal moties en amendementen ingediend, waaruit de betrokkenheid van veel gemeenten voor de financiële mogelijkheden van het Uniewerk naar voren kwam. Alle begrotingen zijn met overgrote meerderheid van stemmen aangenomen, hetgeen de kommissies - wij hebben ze hierboven genoemd - als een bemoediging hebben ervaren.
Nadat *ds J. Schouten*, de voorzitter van de Algemene Vergadering, na een woord van dank aan de gemeente Arnhem, het kostersechtpaar en de andere medewerkers dit samenzijn voor gesloten had verklaard, haastten velen zich naar Restaurant „De Keet" aan de oude weg van Epe naar Heerde, niet ver van „Renderloo", waar zij zich voegden bij honderden vrienden van *Luit en Ant Siesling* om zo hun dank te tonen voor alles, wat die twee voor onze jeugd, voor ons jeugdwerk in de naoorlogse jaren hebben betekend en gedaan!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

81255
is het gironummer van het
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten
Bosch en Duin
Doe er wat aan!

REISVERSLAG NEDERLAND-POLEN

(8-12-'83-16-12-'83)

Met een auto vol hulpgoederen, een hart vol geloof en biddende medestrijders achter zich, vertrokken twee broeders, C.J. Eijlander en H. v. d. Stolpe, uit de Baptistengemeente Ede naar Polen.

Doel: brengen van kleding, wat voedsel, zondagsschoolmateriaal en het leggen van kontakt met Baptisten in Polen.

De materialen werden afgeleverd in Bialystok, een stad van 200.000 inwoners, 40 km van de Russische grens.

Daar is de op een na grootste Baptistengemeente in Polen met ± 300 leden. Op zondagen gonst het er van de aktiviteiten: G.B.S.-groepen, zangrepetities, jeugdaktiviteiten en natuurlijk de eredienst.

Ook in de week zijn er vele aktiviteiten. De kerk leeft; de vele jonge mensen getuigen daarvan.

De kerk is er, temidden van politieke onrust en spanningen, met een boodschap van vrede en hoop.

Helaas zijn de kerken beknot in hun taak vanwege vele tekorten.

Vanzelf stel je dan de vraag: „Kunnen wij iets doen?"

Die vraag stelden wij aan de Algemene Secretaris van de Baptistenunie ds M. Stankiewicz op zijn kantoor te Warschau.

Hij noemde ons vijf gemeenten in bergdorpen aan de Russische grens, waar grote armoe heerst, als wij ook daar kleding zouden kunnen brengen zou geweldig zijn.

Deze gemeenten tellen tussen de 80 en 150 leden.

De Poolse Unie heeft een grote behoefte aan toga's (voor de 20 nieuwe predikanten die dit jaar afstuderen), doopkleding, zondagsschoolmaterialen en bijbels. Bijbels zijn er wel, maar de jonge mensen zouden er ook graag één bezitten.

Ons streven is om in april 2000 bijbels bij ds Stankiewicz af te leveren, dit kan legaal gebeuren.

Toen we afscheid namen wensten we hem Gods zegen namens onze medebroeders en zusters in Nederland.

Zal het bij de wens blijven?

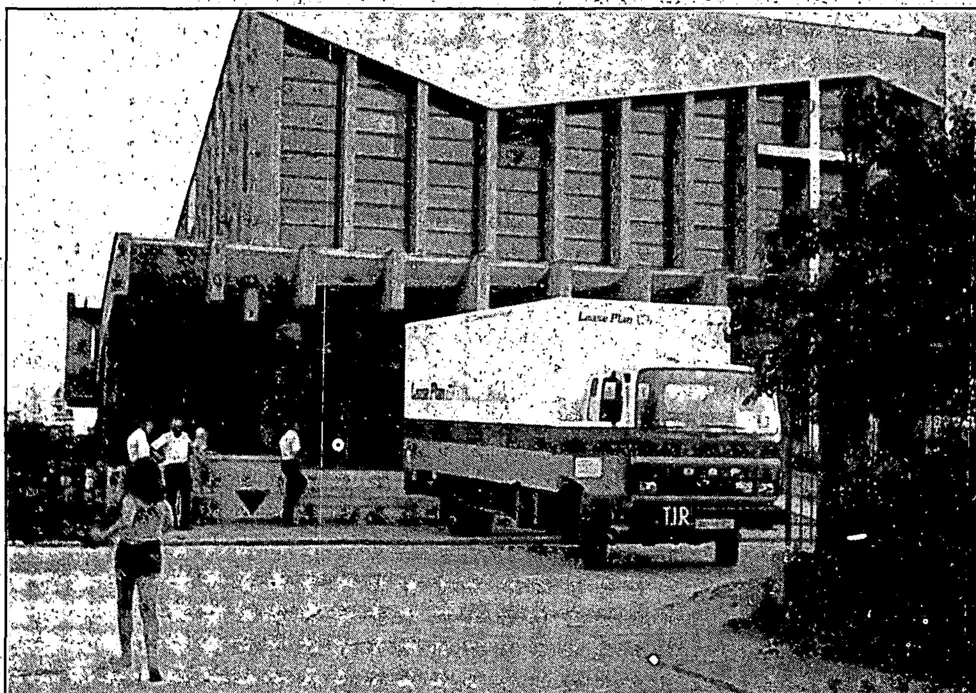
Of zullen wij met velen in staat zijn om Gods instrument te zijn in het zegenen van onze broeders en zusters?

Een vrachtauto is er, speciaal voor ritten naar Polen.

De Poolse christenen groeten u.

Wie verdere inlichtingen wenst, kan terecht bij de penningmeester van de Baptistengemeente Ede, H. A. Kanning, Hicksweg 33, 6871 KS Renkum, tel. 08373-12971, of bij C. J. Eijlander, Amsterdamseweg 10, 6711 BG Ede, tel. 08380-11297.

Baptistenkerk te Bialystik, Polen

GEMEENTE BIJBELSCHOOL

Met een blij gezicht kwamen de mensen uit de G.B.S. Zij hadden een goed uur met elkaar gehad. De tijd was omgevlogen. Waarom was het nu zo goed?

Er werd open met elkaar gesproken en degene die anders weinig zegt, had nu vrij over zijn geloofsbeleving gesproken.

Daardoor leerden ze elkaar beter kennen. Nu er ook over de achtergronden gesproken was, over de situatie waarin de opvoeding had plaatsgevonden, leerden zij elkaar ook beter te begrijpen. Fijn dat de G.B.S. er is.

Naast het luisteren naar de bijbel is ook belangrijk om naar elkaar te luisteren. Op G.B.S. leer je dat. Daar ontdek je ook dat de mens reageert vanuit zijn achtergronden en vanuit zijn situatie waarin hij leeft. Daardoor komt er meer begrip voor elkaar. Samen ga je luisteren naar datgene dat van uit de bijbel tot je komt. Dat valt bij de één anders, dan bij de andere.

Ga je daarover praten dan ontdek je de rijkdom en de kracht van het Woord. De Heilige Geest is bezig te leren. Als je daar voor open staat, dan is er groei.

Het kan ook anders uitpakken. Vooral, wanneer we denken dat we alles, of tenminste al heel wat weten en dat onze mening de juiste is. Dan ga je op de G.B.S. bezig om je mening op te dringen aan de ander. En als daar geen gehoor aangegeven wordt dan is de G.B.S. niet goed meer en men verlaat de groep. Maar waar ligt dat aan? Er was niet een samen luisteren naar het woord van de Heer. Men wist het al. De Heilige Geest had geen ruimte om te werken, de dingen lagen al vast.

Op de G.B.S. is niet één persoon aan het woord, die uitleg geeft van het bijbelgedeelte. De groep is samen bezig om te leren en te zoeken naar wegen om het Woord van de Heer gestalte te geven in het leven.

Is in uw gemeente een G.B.S. dan neemt u toch deel! Zo niet, meldt u zich dan bij de stuurgroep in uw gemeente.

Is in uw gemeente geen G.B.S. vraag er dan eens naar. Inlichtingen kunt u altijd verkrijgen bij de secretaris van de landelijke stuurgroep: Mevr. M. v. d. Werf, Oldegalileën 155, 8922 AD Leeuwarden.

K. Corporaal

Door de Here is thuisgehaald onze lieve zuster, schoonzuster en tante

GRIETJE VAN VEEN

op de leeftijd van 74 jaar.

Emmen, 22 maart 1984

Emmen:
M. Wiersema-van Veen
H. W. van Veen
M. B. van Veen-Proosly
Neven en nichten

Correspondentie-adres: Fam. H. W. van Veen, Druwerbrink 334, 7812 TR Emmen.

De begrafenis heeft op 26 maart plaatsgevonden.

De Heer heeft tot Zich genomen zijn moegestreden kind, onze zuster

GRIETJE VAN VEEN

op de leeftijd van 74 jaar.

Baptistengemeente Emmen

Ps. 23 : 1
De Heer is mijn Herder, mij ontbreekt niets.

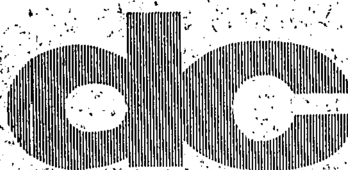
Op 18 maart 1984 nam de Heer tot Zich onze broeder

TEUNIS ROELOFS

op de leeftijd van 33 jaar, sinds juni 1981 een trouw lid van onze gemeente.

Baptistengemeente Hoogezand

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling ƒ 42,— per jaar, ƒ 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland ƒ 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Op 90-jarige leeftijd is door de Heer thuisgehaald onze zuster

NANTJE HINDRIKS-BARELTS

Baptistengemeente Emmen

Thema: "Dit is pas leven"

Paasconferentie op "De Bron" te Dalfsen

20-23 april 1984

Is het christelijk geloof een illusie?
Wie deel gekregen heeft aan de opstanding van Jezus Christus kan eerlijk zeggen dat hij uit de wachtkamer van het leven is gehaald. De toekomst is al begonnen.
De schepping zucht en wacht op wat nog komen moet, maar voor wie gelooft is het een vervulde werkelijkheid. Dit is pas Leven.

OPGAVEFORMULIER

Hierbij geef ik mij op voor de Paasconferentie:

Naam: hr./mw.* leeftijd:
(a.u.b. voorletter(s) vermelden)
☐ gehuwd ☐ ongehuwd
Naam echtgenote: leeftijd:
Adres:
Postcode/plaats:
Telefoon:
Kinderen: 1) leeftijd:
2) leeftijd:
3) leeftijd:
4) leeftijd:

*** Doorhalen wat niet van toepassing is.**
Na ontvangst van de antwoordcoupon krijgt u een bevestigingsbrief met acceptgirokaart.
Daarmee kunt u het inschrijfgeld overmaken.
Inschrijfgeld: f 20,- p.p.
Bij annulering ontvangt u uw inschrijfgeld niet terug.
U kunt zich opgeven door de antwoordcoupon volledig ingevuld te sturen naar: Instituut voor Evangelisatie, t.a.v. conferenties, postbus 271, 3940 AG Doorn.

Verder worden de volgende onderwerpen behandeld:
Evangelisatie en communicatie, opzetten en starten van gebedsgroepen, leiding geven aan jezelf, en missionair bezig zijn in de gemeente.
Iedere deelnemer heeft de kans om twee van de onderwerpen te volgen. N.a.v. de hoofdstudie wordt nagepraat in kleine gespreksgroepjes.

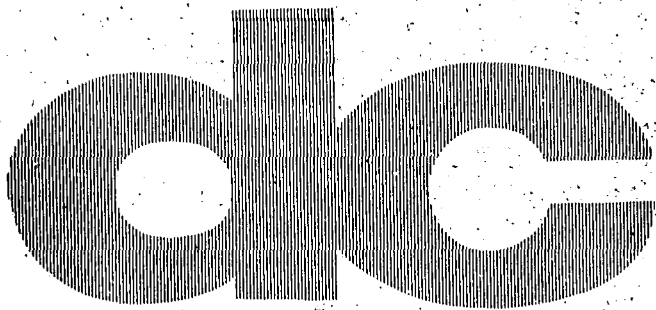
Kosten:
Volwassenen f 175,-
kind: 3-12 jr. f 125,-
kind: 0-2 jr. f 40,-
Tieners/studerende jeugd en derde en vierde kind extra reductie.

Kinderprogramma:
Terwijl u geniet van de diverse studies, volgen uw kinderen een eigen programma.

spreker ds. R. Reiling, predikant voor evangelisatie bij de Unie van Baptisten-gemeenten.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 14 - 6 april 1984

KRUISRAKETTEN EN KRUISDRAGEN

over politiek en navolging van Christus

Begin maart sprak de synode van de gereformeerde kerken zich uit tegen de plaatsing van kruisraketten in ons land. Een storm van reacties barstte los. Pro en contra. Eén van de verwijten aan het adres van de synode luidde, dat ze de kerk tot politieke partij had gemaakt. De kerk behoort het evangelie te prediken. Politiek hoort thuis in parlement en regering.
Dit verwijt verdient overweging in ons baptisten weekblad. Ze heeft immers te maken met de scheiding tussen kerk en staat, waarvoor baptisten zich vanaf de 17e eeuw hebben ingezet. Ze is ook een poging het eigen karakter van de gemeente te duiden. En dát eigen karakter is ons dierbaar.

navolging: niets voor een volk
Eén van de argumenten die de gereformeerde synode gaf voor haar uitspraak, luidde dat het in strijd is met leven in *navolging van Jezus* om vertrouwen te stellen in wapens. Het Confessioneel Gereformeerd Beraad (C.G.B.) protesteerde hiertegen met de opmerking „dat de kerk de overheid niet kan en mag vragen om in haar beleid de navolging van Christus te betrachten. De navolging van Christus zal de kerk haar eigen leden moeten voorhouden".

Ik ben van mening dat deze kritiek terecht is. De gemeente van Jezus Christus kan regering en parlement niet oproepen het gehele nederlandse volk te verplichten Jezus na te volgen. Dat zou onverantwoord zijn. Je mag ongelovigen niet belasten met de consequenties van de navolging van Jezus in weerloosheid.
Jezus wees Petrus' aanbod af Hem met het zwaard te verdedigen. Dat was voor Jezus het begin van zijn gang naar Golgotha. De navolging van Jezus in weerloosheid is wat anders dan een hoogstaand principe, dat op een veel menswaardiger manier onze nationale veiligheid garandeert dan kruisraketten doen. De navolging van Jezus heeft altijd iets te maken met kruisdragen. Wie Christus navolgt, gaat een weg waarop het kwaad niet bestreden, maar ondergaan en gedragen wordt. Ongelovigen komen zichzelf op deze weg onherroepelijk tegen. De gemeente kan deze weg gaan, het nederlandse volk (of welk volk dan ook) nooit.

scheiding tussen kerk en staat
Het eerder genoemde C.G.B. schrijft in haar protest tegen het synodebesluit: „De overheid heeft als taak om, na zorgvuldige overweging en taxatie van de bestaande situatie, die beslissingen te nemen, die de minste risico's voor de veiligheid van land en volk met zich meebrengen".
Dit roept de gedachte op van: Kerk en overheid hebben ieder hun eigen terrein, hun eigen taak, hun eigen verantwoordelijkheid. En zó gaat het samen goed!
Dit is een oude gereformeerde gedachte: De overheid is op haar eigen wijze een „dienaresse Gods", een dienaresse die „het zwaard niet tevergeefs draagt". Kerk en staat blazen ieder hun eigen partijtje in het grote concert dat God dirigeert. Hoe verschillend de afzonderlijke partijen ook van melodie zijn: samen klinkt het toch mooi.

Deze oude gereformeerde gedachte blijkt in onze tijd steeds meer een illusie te zijn. Misschien was het vroeger nog mogelijk om met een zekere godsdienstige eerbied te spreken over „het zwaard dat de overheid als dienaresse Gods draagt". Dat zwaard is allang onverhuld een satanisch machtsmiddel geworden. Kan een dienaresse Gods zich van duivels instrumentarium bedienen? Om het heel plat te stellen: Kun je de demon van het totalitaire communisme bestrijden met de demon van atoomwapens?

De tijd van een probleemloze functieverdeling tussen kerk en staat is voorbij. Laten we elkaar niet voor de gek houden. Een gemeente die het evangelie predikt zal de dans van het politieke geweld niet kunnen ontspringen. Zonder dat ze zelf aan politiek doet - dat is haar roeping niet! - zal ze Christus navolgend lijden onder het politieke machtsspel. Met de prediking van het evangelie zal ze zich het ongenoegen van de machthebbers op de hals halen.
Als ze duivels noemt wat in het politiek en militair bedrijf duivels is, bedrijft ze nog geen politiek!
De gemeente kan, krachtens haar aard en roeping, geen politiek bedrijven. Ze leeft van Christus' weerloze zelfovergave en is geroepen tot navolging. De navolging van Jezus laat zich niet in politieke programma's vertalen. Politiek is machtsspel. Weerloosheid en machtsspel sluiten elkaar uit.

bang voor lijden?
Een gemeente die Jezus navolgt, die het demonische demonisch noemt en er niet aan meewerkt, haalt zich lijden op de hals. Misschien nu, van eigen regering of geledingen uit eigen volk. Misschien later van een mogelijke vijandelijke bezetter. Zo gaat dat met navolging van Christus! Het is geen probleemloze oplossing voor het kwaad onder mensen. Het is vaak begin van lijden om Jezus' wil. Zit hier misschien iets van onze angst om als baptisten gemeente over kruisraketten en zo te praten?

O. d. V.

DEZE WEEK

EEN INSPIREREND BEGIN

na één jaar regionale cursus Practisch Gemeentewerk

Op de eerste zaterdag van oktober 1983 kwamen op zes plaatsen in Nederland in totaal 180 mensen bijeen. Ze zouden dat daarna tot half maart 1984 nog negen zaterdagen doen. We hebben het over de deelnemers aan de regionale cursus Practisch Gemeentewerk, die door de Werkgroep Toerusting van onze geloofsgemeenschap is georganiseerd en een enthousiast onthaal heeft ontvangen.
Het is een tweejarige cursus. Na de zomervakantie volgen nog tien cursuszaterdagen.
Onderstaand een verslag van het eerste cursusjaar, samengesteld uit impressies van cursisten.

ontmoeting
Een cursist schreef: *„Cursisten en cursusleiders kwamen uit verschillende gemeenten bij elkaar als losse stukjes van een puzzle. Na verloop van tijd gingen de stukjes in elkaar passen. Het werd een fijn geheel, een groep, een gemeenschap waarin plaats was voor elkaars opvatting, beleving en denken".*
Dit aspect van ontmoeting speelde ook in de andere cursusplaatsen een zegenrijke rol. Uit een ander deel van het land kwam de reactie: *„In de groep is een vrijheid ten opzichte van elkaar ontstaan, waarvan ik zou willen dat deze er ook in de gemeenten zou zijn. Open en eerlijk werden vragen gesteld en besproken".*
Waar mensen elkaar in een cursus ontmoeten, komen ze elkaar ook tegen in hun wederzijdse eigenaardigheden en hebbelijkheden. Dat was niet georganiseerd - zoiets hoef je niet te organiseren! - maar werd niet uit de weg gegaan. Zo leer je immers met elkaar omgaan! Een deelnemer schreef: *„Een ieder heeft zo zijn stokpaardjes".* Achter die paar woorden gaat waarschijnlijk wat cursuservaring schuil....

programma
De cursusdagen, die duurden van 10.00-15.00 uur, waren steeds opgebouwd uit drie onderdelen:
1. bijbelstudie
2. gesprekken over vragen uit de sfeer van geloof en leven, die de *meningsvorming* bevorderen
3. praktische oefeningen in het leiden van groepen

leren uit de bijbel
In de bijbelstudie lag het accent op het aanreiken van kennis en inzicht in het Oude Testament. In tien lessen hielpen de cursusleiders de deelnemers de grote lijnen in het Oude Testament te zien lopen. Dit gebeurde aan de hand van onderwerpen als „Israël", „Verbond" en „Woord Gods". De stof werd op de cursus besproken en in gestencilde vorm aan de deelnemers mee naar huis gegeven.

leren van elkaars mening
Wat is bekering? Wat is geloof? Waarom is het avondmaal in de ene gemeente „open" en in de andere „gesloten"? Deze en soortgelijke vragen kwamen aan de orde in het cursusonderdeel *meningsvorming.* Na een korte inleiding gingen de deelnemers in kleine groepjes uiteen om te leren naar elkaar te luisteren en met elkaar te praten.

leren leiden
Wie in een gemeente voor groepen staat, weet iets van het verschil tussen leiden en lijden. Het derde cursusonderdeel bedoelde groepsleiders te bewaren voor het groepslijden: Hoe ga ik om met conflicten? Hoe stel ik een programma op? Hoe maak ik een dagsluiting? In zo levensecht mogelijke situaties werden deze en andere onderwerpen aan de orde gesteld en soms ook gespeeld.

geïnspireerd verder
Een cursist schreef: *„Na het eerste jaar alles overziend was de algehele stemming er een om in oktober vol verwachting aan het tweede en laatste jaar te beginnen. We weten immers wat ons te wachten staat! Tot die tijd zullen we de „zachte G" van de zuster uit Limburg, de soep en de koffie van Silo, en last but not least de lessen, moeten missen...."*
In het najaar gaan we verder. Met dezelfde deelnemers. Vol goede moed. Zelden in de geschiedenis van baptist Nederland zal een zo breed opgezette, regionaal gespreide cursus zijn gehouden met zoveel mensen die betrokken zijn bij het werk in hun plaatselijke gemeente. Dit zijn bemoedigende ervaringen.

O. d. V.

BOUWEN AAN DE GEMEENTE

Gemeente-opbouw is een woord dat we graag in de mond nemen. Het is het doel dat voorgangers voor ogen hebben en waar raadsleden toe aansporen. Hoe verschillende verwachtingen een vacante gemeente ook mag hebben van een nieuw-beroepen voorganger, hij moet in elk geval een gemeentebouwer zijn.

Hoeveel mag een gemeente in dat opzicht van een voorganger verwachten? En hoeveel de voorganger van de gemeente? Wat mag de Here God Zelf verwachten van gemeente en voorganger samen?
Het blijft een wonderlijk feit dat God wil samenwerken met mensen. Of toch niet zo wonderlijk als we bedenken dat wedergeboren mensen Gods kinderen zijn. De Vader betrekt zijn kinderen in zijn plan en werk.

Al zijn kinderen. De hele gemeente dus, en niet enkel speciaal geroepenen. Dat een bouwwerk een architekt nodig heeft en een opzichter die leiding geeft en het werk verdeelt, doet niets af aan het feit dat het gebouw door samenwerking en door inzet van allen van de grond moet komen.

Hoe de eerste christengemeente in Judea, Galilea en Samaria zo kon groeien kunnen we lezen in Handelingen 9 : 31. De gemeente had vrede. Dat kan nauwelijks iets anders betekenen dan: ze konden goed met elkaar omgaan, in liefde. En ze werden voorlopig van buitenaf met rust gelaten.
Zij werd opgebouwd. Wat moet je daar anders bij denken dan dat ze samen zich lieten onderwijzen vanuit het Woord? Ze bestudeerden het en namen het ter harte. Zonder het Woord bouw je geen gemeente op.
In dat opbouwen zit iets van hechtheid, samenvoeging. Het gaat hier nog niet op de numerieke groei, toename van de ledenlijst, maar om geestelijke groei. Daarvoor is kennis nodig; kennis die aanspoort om er naar te leven. Geestelijke opbouw gaat vooraf aan numerieke opbouw, en dan ontstaat er een gemeente met een goede ondergrond.

Zij wandelde in de vreze des Heren. Het was hun ernst met het christenleven, waardoor ze zich gingen onderscheiden van hun omgeving. Er was een verlangen om voor God te leven inplaats van voor eigen genoegen.

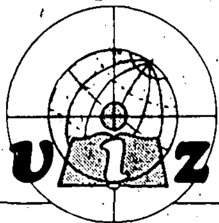
Hieruit blijkt het menselijke aandeel in de opbouw. Men liet zich onderwijzen uit het Woord en leefde uit dat Woord in de „vreze des Heren".

Daar kan zegen op komen, en die blijft dan ook niet uit. De gemeente nam in aantal toe door de bijstand van de Heilige Geest. God doet het werk dat buiten bereik ligt van de mogelijkheden van zijn kinderen. Hij voegt toe.

Al ons pogen om door evangelisatiearbeid mensen er bij te winnen moet wel stuk lopen als de gemeente niet bij het begin begint: In vrede leven, zichzelf geestelijk opbouwen door het woord en wandelen in de vreze des Heren.

Moeten we ons bij ons spreken over gemeenteopbouw misschien eens spiegelen aan deze tekst?

De W.

vizier gericht op...

aandacht voor gebeurtenissen in de wereld

LIBANON
Dit land wordt nog steeds geteisterd door twisten. Men kan niet zeggen: door broedertwisten. Want vele groepen beschouwen zich echt niet als broeders. Uiteraard zullen de verschillende bevolkingsgroepen hun eigen peultjes moeten doppen. Maar ook hier wordt weer overduidelijk dat de kinderen, de vrouwen, de bejaarden het eerst en het ergst de slachtoffers zijn. Indien de grootmachten der aarde - Amerika en Rusland - het eens zouden zijn, zouden zij een einde kunnen maken aan dit zinloze bloedvergieten, aan deze vernietiging van woningen, bedrijven, en ook van eeuwenoude cultuurschatten. Maar Libanon is een speelbal der machten.
En welke kerk laat over deze situatie haar stem horen? Geen!

HERVORMDE KERK
In de jaren 1980 en 1981 verloor de Ned. Herv. kerk ongeveer 65 duizend leden. Van de 2,7 miljoen Nederlanders die als hervormd ingeschreven zijn, is 31,7% belijdend lid, 41,6% is dooplid en behoort 26,6% tot de groep die uit hervormde ouders geboren is, zonder dat zij door deze ouders ten doop gehouden werd. Velen uit deze laatste groep beschouwen zichzelf niet als hervormd, en zij weigeren dan ook bij overgang naar een andere kerkelijke gemeenschap daarvan de herv. kerk bericht te sturen.
Het ledenverlies wordt vooral veroorzaakt doordat er minder nieuwgeborenen als hervormd worden ingeschreven, dan er wegens overlijden worden uitgeschreven.

BEDEVAARTEN
De rooms-katholieke bedevaartplaatsen - met name zulke waarvan beweerd wordt dat Maria daar verschenen is - krijgen een steeds grotere toeloop te verwerken. Als reden daarvoor wordt o.a. aangevoerd de behoefte van de moderne - ook van de moderne mens! - om iets tastbaars te hebben als bemoediging voor zijn geloofsbeleven. Men kan dit als menselijke, al te menselijke godsdienst afdoen, daarmee is het feit niet weggeloochend. Zomin als te loochenen is dat zelfs niet (bijzonder) godsdienstige mensen naar een kapel(letje) gaan in zo'n bedevaartsoord om te mijmeren, zelfs om te biechten bij een volkomen onbekende priester. Daaraan moet de conclusie verbonden worden dat ook moderne mensen de behoefte hebben over hun binnenste ervaringen te praten; dat zij steun zoeken en aanwijzingen voor hun leven. Anders gezegd: het strikt persoonlijke komt in veel preken nauwelijks aan bod. Ieder mens moet tenslotte eerst antwoorden hebben op zijn strikt persoonlijke vragen, wil hij - vanuit het evangelie - kunnen komen tot aandacht voor naasten en verren.

BRAAKLAND
Dat is onbezaaid, onbebouwd land. Land zonder opbrengst dus. Nutteloos. Jammer want er zou wat kunnen groeien, het zou dienstbaar kunnen zijn? Komt de voedselvoorziening wel goed als er land braak blijft liggen?
Israël moest alle zeven jaren de akkers braak laten liggen. Het land moest tot rust komen, zoals mens en dier na zes dagen werken moe(s)ten rusten.
Het is een goede gewoonte om in het gemeentelijke leven, en ook in Unieverband, bestuurlijke en andere dienstverbanden niet langer (dan twee keer drie jaren) zes jaren te laten duren. Een sabbatsjaar voor ouderlingen, bestuurders, enz. is een goede zaak. Men moest zo'n jaar benutten om tot rust te komen, om te lezen en zodoende nieuwe indrukken op te doen voor wellicht een nieuwe periode van zes jaren.
En voorgangers? Zij zouden in het zesde jaar van hun diensttijd in een gemeente een beroep naar een nieuwe gemeente kunnen aannemen. In het eerste jaar in een nieuwe gemeente heeft ook een voorganger de gelegenheid zich te bezinnen op (de inhoud en uitvoering van) zijn werk. Hij kan in een eerste jaar beter enige afstand tot allerlei taken houden dan later. Braakland lijkt nutteloos land, maar de oogsten worden daarna rijker.

JEHOVAGETUIGEN
mogen in Tanzania niet bestaan. Elf jaar geleden werd hun organisatie verboden. Dit verbod werd de laatste jaren niet meer streng gehandhaafd, zodat er nu zo'n vijfduizend aanhangers zijn. Hun vergaderruimten moeten nu echter vernield worden, op last van de regering, omdat zij weigeren deel te nemen aan ontwikkelingsprojekten van de overheid.
Welke politicus in Nederland - en politici in Nederland zijn daarin toch sterk en voortvarend - neemt het op voor deze verdrukte, van haar fundamentele mensenrechten beroofde groep?

VIJFTIG JAAR GELEDEN
publiceerde het blad der duitse baptisten Der Wahrheitszeuge een verklaring van de zogenaamde Reichsbischof dr Müller: „Onder de indruk van het grote uur, waarin de leiders der Duitse Evangelische Kerk met de Rijkskanzelier (lees: Hitler) bijeen waren, bevestigden zij eensgezind hun onvoorwaardelijke trouw aan het Derde Rijk en zijn Führer. Zij veroordelen ten scherpste elke kritiek aan de staat, het volk en de partij die alleen bedoeld zijn het Derde Rijk te bedreigen".

ZWINGLI
Hoewel het 500 jaar geleden is dat deze Zwitserse hervormer geboren werd, is er weinig aandacht aan hem besteed. Het zal baptisten bekend zijn, dat de eerste dopersen een nauw contact hadden met de r.k. priester Zwingli; het leek er zelfs op dat hij geheel aan hun kant zou gaan staan. Hij echter haakte af, en werd zelfs een bestrijder van zijn vroegere vrienden. Hij bleef echter een rechtzinnig belijder van zijn Heer Jezus Christus, voegde zich in het cultuurpatroon van die tijd en had niet de minste moeite met de eenheid van kerk en staat. De dopersen gingen juist uit van de absolute scheiding van kerk en staat. Tot in onze tijd toe.

ONTWIKKELINGSHULP
De Rekenkamer van de Europese Gemeenschap heeft in haar jaarverslag over het begrotingsjaar 1982 vastgesteld dat allerlei organen van deze Gemeenschap bijzonder traag werken, zodat hulp aan met name ontwikkelingslanden vaak veel te laat komt. Ook in de ontwikkelingslanden zelf blijven door allerlei burocratische maatregelen voedsel- en medicijnzendingen soms maanden op de havenkade liggen.
Je vraagt je toch in gemoede af of daar niets aan te doen is. Je kunt je ook voorstellen dat mensen heel weinig interesse hebben om voor ontwikkelingswerk, dat langs ambtelijke wegen verwerkelijkt moet worden, te geven. Geen wonder dat christenen de voorkeur geven aan zending en missie en incidentele of meer permanente acties ten behoeve van noodlijdenden en hulpbehoevenden. Ons Noodfonds doet daarbij - in samenwerking met de Europese Baptisten Federatie en de Baptisten Wereld Alliantie - een uitstekend stuk werk.

VREDESPOGINGEN
Zolang staten en overheden niet het recht op dienstweigering door hun onderdanen erkennen, komen al hun betuigingen van goede wil tot de vrede ongeloofwaardig over. Alle overheden die vredesdemonstraties met geweld keren, zijn bezig hun overtuigingskracht als zouden zij de vrede en het welzijn voor allen zoeken, te ondermijnen. Alle overheden die andersdenkenden (ook wel dissidenten genoemd) óf achter slot en grendel, óf over de grenzen zetten, hebben het recht om als pleiters voor de vrede op te treden verloren.

BEROEPSVERBOD
Het bestuur van de Limburgse Immigratiestichting, die zich inzet voor aanvaarding en gelijkberechtiging van buitenlanders en Surinamers, heeft ontslag aangevraagd voor een medewerker die lid is van de Centrumpartij, tevens lid van het hoofdbestuur en districtsvoorzitter van deze partij. Reden: de doelstellingen van de stichting staan lijnrecht tegenover die van de CP. De medewerker vindt de ontslagaanvraag puur discriminerend, uiteraard. Er zijn echter grenzen aan verdraagzaamheid!

Ploeger

RENDERLOO - REÜNIE

„In liefde saamverbonden, met blijdschap in 't gemoed"

Zo ontmoetten wij elkaar op 24 maart '84 voor onze „Renderloo-Reünie", onder de rook van Heerde. En een „blij weerzien" was het! Na ruim 30 jaar. Je kent niet iedereen even snel terug, soms pas tijdens gesprekken wordt de herkenning levend en dat „herkennen" komt dan denk ik ook, mede door onze verbondenheid in onze Heer en in Zijn Gemeente. Dàt geeft de warmte, dat is voor mijn gevoel ook het hoofdmotief van 't elkaar terug willen zien. Er waren zoveel herinneringen op te halen. Met de één had je een gesprekje over een nog altijd bewaarde brief omtrent in te leveren vleesbonnen voor 't kamp in Kootwijk (1946). Met de ander had je vaak fijne, bemoedigende gesprekken gehad die nu, na al die jaren, nog niet vergeten waren. Nadat de eerste oproep verscheen over de te houden reünie, betrapte je jezelf er steeds op, liederen uit „Blijde Geluiden" door het huis te galmen.

Je kwam gaandeweg al helemaal in de ban van 't naderend weerzien. Natuurlijk zong je ook „Wij zijn NBJB-ers" en dat op je 52ste. En dan zeker; „Ik voel de winden Gods vandaag". Voor mij persoonlijk was het een feest dat dit lied als eerste gezongen werd toen de „grote dag" aangebroken was. Dat „in liefde saamverbonden, met blijdschap in 't gemoed" in vele toonaarden te bespeuren viel. Oude vriendschappen die opgehaald werden, maar ook duidelijk zichtbaar aan de echtparen die stijfgearmd op weg gingen voor onze wandeling naar de Renderklippen en het vertrouwde Renderloo. Vonden we er nog de boom met het ingekerfde hart? Terugdenkend onderwijl en opnieuw genietend van de banden eens gesmeed in één van onze kampen. Onder „Renderloo" vatten we dan ook Kootwijk, Loenen, Oud Soerel, Junne, Stepelo en meerdere regionale kampen. 't Was fijn te ontdekken dat die banden „voor het leven" gesmeed waren. Niet ieder die je graag ontmoet zou hebben, was aanwezig. Je weet de oorzaak niet. We zijn wat ouder geworden en van sommigen weten we dat ze nogal aan huis gebonden zijn of naar verre oorden getrokken en wellicht zijn enkelen 't zicht op onze Gemeenten wat kwijtgeraakt. Fijn te weten dat onze Hemelse Vader 't zicht op ons niet verliest. Ook zullen er sommigen niet meer onder ons zijn.
Dat zijn zo van die gedachten die bij je opkomen als je weer thuis bent en nadenkt over zo'n vreugdevolle dag.

Heel fijn was ook het weerzien met Luitenant Siesling (ook één geheel dus).
Geweldig knap vond ik het dat ze al onze namen nog zo wisten. Ze hadden destijds dan ook alle aandacht voor ieder persoonlijk.
Wat waren dat fijne jaren.
Luit en Ant, nogmaals hartelijk bedankt!
Mede dank zij hen en de voorbereidingscommissie, die heel wat werk verzette, werd het voor ons een onvergetelijke dag.

„Blijven w'in Zijn leger strijden, want Jezus' dienst is goed'!"

H. Huizinga-de Jong

INDIEN GIJ NIET VAN HARTE VERGEEFT...

(Matth. 18 : 25)

Wij kunnen niet ontkennen dat iedere gelovige zich ervan bewust is te leven uit de vergeving.
Vaak gebruiken wij termen zonder nu precies te weten wat de bedoeling ervan is. We zijn ermee opgegroeid en vertrouwd, ze klinken bekend en juist in onze oren en veel predikanten nemen dit soort uitdrukkingen in hun preken op zonder enige nadere uitleg en niemand verwondert zich daarover. We weten allemaal precies waar het over gaat... denken we.
Totdat je gedwongen wordt eens in je eigen woorden te zeggen wat de betekenis van zo'n term is. Je staat er dan versteld van hoe verbazend moeilijk dat eigenlijk is.

Leven uit de vergeving

In het woordenboek vind ik bij het woord „vergeving" alleen maar een ander woord, dat me niet veel verder helpt: „vergiffenis".
Zoek ik dat op dan lees ik: kwijtschelding. Een mooi nederlands woord, dat mij in zoverre duidelijk maakt dat ik iets kwijt raak, maar waarom dat nu scheldend moet gebeuren begrijp ik niet helemaal. Hoewel, als mijn kinderen buiten hun boekje zijn gegaan, dan mopper ik daarover en eindig ongeveer zo: „Nou ja, jullie weten het voortaan en laat het nooit meer voorkomen!" Daarmee is voor hen en mij het incident gesloten. Kwijtschelden, ja toch wel een goed gevonden combinatie.
Als we zeggen: leven uit de vergeving, uit de kwijtschelding, moeten we nog invullen dat het hierbij gaat om **onze** schuld en dat die ons wordt kwijtgescholden door God.

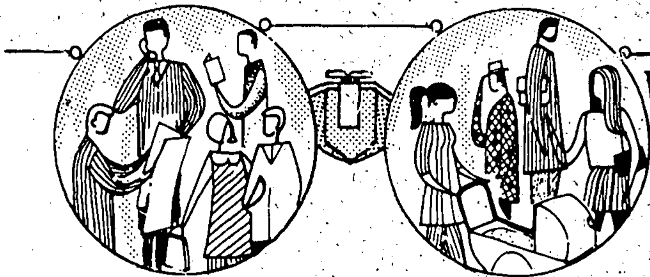
Kwijtschelding van onze schuld

Het is onvoorstelbaar hoe hoog een schuld kan oplopen. De man in de gelijkenis van Matth. 18 : 21-35 weet ervan mee te praten. Toen de koning bij wie hij in het krijt stond begon te rekenen kwam hij uit op een eindbedrag van tienduizend talenten, ongeveer *ƒ* 35.000.000,— een fantastisch bedrag. Onherroepelijk dreigde zijn faillissement en in die dagen betekende dat, dat niet alleen al zijn bezittingen verkocht zouden worden, maar ook hijzelf, zijn vrouw en zijn kinderen. Hij wierp zich op de grond en smeekte de koning om uitstel.
Misschien juist wel vanwege de naïviteit van de man, die om wat extra tijd vroeg, waarna hij zou betalen, krijgt de koning medelijden. Immers, al zou de man honderd jaar worden dan was de tijd nog te kort om zo'n bedrag bij elkaar te krijgen.
Wat een geweldige opluchting moet dat geweest zijn toen de koning hem zomaar dat hele bedrag kwijt schold. De man zal op straat gelopen hebben alsof hij vleugels had. Een ongekend gevoel van bevrijding hebben ervaren. Voor het eerst van zijn leven helemaal vrij van schuld. Eindelijk opgelucht adem kunnen halen. Eindelijk leven, leven uit de vergeving.
Moet ik het verhaal nog verder vertellen?
Het is haast onvoorstelbaar wat er gebeurt: de man komt onderweg een collega, een medemens, tegen die *ƒ* 40,— van hem geleend heeft. Hij grijpt hem dreigend bij de keel en eist onmiddellijke terugbetaling. Hoe de man ook smeekte en soebatte om een beetje extra tijd (en in dit geval zou dat voldoende zijn geweest) het werd hem niet vergund en hij moest de gevangenis in.
Een afschrikwekkend verhaal, met een vreselijke afloop, want als het de koning ter ore komt, hoe deze man tegenover de ander is opgetreden, trekt hij zijn woorden in en de man wordt weer voor het gehele bedrag aansprakelijk gesteld. Logisch, zeggen wij. Zijn eigen schuld. Wie doet er nu zoiets?

Leven uit de vergeving

Nu nog even over het woord „leven" in deze uitdrukking. God heeft ons onze gigantische schuld kwijtgescholden eens en voor al. Op Golgotha heeft God gezegd: „Zó erg was het met jullie, maar nu is het weg, jullie zijn bevrijd van jullie schuld. Leef daaruit! Iedere resterende dag van je leven mag je verlicht opademen, vol vreugde en verwondering over het heerlijke, vederlichte gevoel van vrijheid. En als je dan iemand tegenkomt die jou wat schuldig is, dan kun je dat met een handgebaar wegwuiven. Het is immers niets, vergeleken bij jouw schuld."
Leven uit de vergeving. Het lijkt voor de handliggend, het lijkt gemakkelijk.
Maar **is** het dat ook?
En beseffen we het belang ervan, de absolute noodzaak.
Het vergeven van onze medebroeder en -zuster is voorwaarde voor onze eigen vergeving...
Een ernstige zaak...

Ans Lindenborn

Van deze kant bekeken...

DE PAUS

In een vakje van mijn portefeuille waarin verder nauwelijks iets van waarde ontdekt kan worden, heb ik nog twee postzegels die uitgegeven werden om Luther nog eens onder de aandacht van de mensen te brengen. Die twee bewaar ik tot de leider van de Rooms-Katholieke kerk naar Nederland komt. Dan zal ik ze gebruiken. Jammer, ze zijn uitverkocht, anders zou ik nog wat inlaan. Deze mededeling zal u niet schokken. Het haalt ook niets uit, maar wat blijft de kleine man verder nog over. Misschien een ingezonden stukje voor een krantenrubriek, maar dat zet ook geen zoden aan de dijk. Hij komt en zal onze bodem kussen.

Daar zal wel wat van oudsher achter zitten, achter dat kussen, ik weet het niet. Misschien is er iemand van u die deze spektakulaire maar weinig indrukwekkende daad kan toelichten. Ik kan me voorstellen dat een mens die zijn levenlang in den vreemde heeft doorgebracht tot zulk een wilde eksplosie van vreugde komt als hij op Schiphol landt. Eindelijk thuis. Dat is bij Rome's pontifex Maximus, de allerhoogste priester, niet het geval want hij doet het overal. Misschien is het een uitdrukking van dankbaarheid en liefde, van eerbetoon en ootmoed.

Hij zal duidelijk willen maken dat hij graag een brug wil slaan tussen het eeuwige Rome en de halsstarrige protestanten. Hij zal ook denken aan de leden van zijn kerk in deze provincie die nogal kritiek hebben op de alles omvattende organisatie van de wereldkerk en haar regering vanuit het vatikaan. Er zullen er ook zijn die dat kussen met diepe ontroering zullen bekijken, zoals sommigen het steeds doen als een dergelijk gebaar van hogerhand komt.

Een niet helemaal verklaarbaar ding bij mij is mijn afweer tegen deze kerk. Ik ben niet naar een christelijke, een protestantse school, geweest. Van die kant ben ik niet geïndoctrineerd. In de dorpen waar ik m'n jeugdjaren doorbracht waren geen r.k. kerken. Kwam ik later in kontakt met roomskatholieken dan vielen ze me niet meer tegen of mee dan andere gelovigen. Het viel me wel op dat we een wat andere taal spreken. Dezelfde uitdrukkingen maar met een andere lading. Ons geloof wortelt in ons hart, is een zeer persoonlijke zaak, zoekt gedurig naar eigen woorden om het te belijden. Mijn ervaring was dat zelfs bij r.k. priesters het geloof meer kerkgebonden was. Voor diverse gedachten citeerden ze vaststaande uitdrukkingen uit het geloof door de kerk geformuleerd. Het „vrije" bidden ging hun moeilijk af als ze het niet uit een boekje konden voorlezen. Zelfs zij die de ruimte door het geloof in Gods heil zijn gaan zien aarzelen en tasten terug naar de tijd waarin alles voor hen was geregeld. Een buurman die zelden of nooit ter kerke ging kreeg jaren geleden een hartaanval. Hij zei tegen z'n vrouw: „Waarschuw de dokter en de geestelijkheid." Iedere instantie nam een deel voor z'n rekening.

In de kerkprovincie Nederland zijn wel verontrusten, bijna vrijgemaakten, met name onder de studerende jongelui, onder dichters en andere kunstenaars. Laten we hopen dat ze niet onder kerkelijke druk retireren, maar doorstoten tot de gemeente die zich in elk geslacht vernieuwen kan en moet. Al wat leeft beweegt en relikwieën doen dat niet en evenmin de door de eeuwen gladgeschaafde uitspraken van deskundigen in geloofszaken.

Waarom die innerlijke afwijzing van deze kerk? Irriteert ons de rijkdom, de macht? Prikkelt ons het te lenig vermogen om zich aan te passen aan regeersystemen in diverse staten, die wij van onderdrukking beschuldigen? Gedraagt zich deze kerk al als de triomferende kerk, terwijl wij meer zijn ingesteld op de zwijgende, lijdende gemeente? Ligt aan onze afweer een innerlijk verzet ten gronde uit jalouzie of zijn wij van gevoelen dat het volk Gods, als de Heer zelf, slechts voorbijgaande getuigen zijn van het rijk dat onderweg is om te komen. Woorden als vreemdeling en bijwoner zijn ons niet onbekend. Wij hebben geen macht in aardse zin en zoeken die ook niet. Wij reizen niet in gepantserde wagens, beschermd door bewapende mensen. Er zit voor ons teveel machtsvertoon in de reizen van kerkvorsten. Het herinnert in geen enkel opzicht aan Jezus die op een geleend rijdier de stad van David binnenrijdt. En weent. En op weg naar het einde de dochters van Jeruzalem oproept niet over hem maar over zichzelf en hun kinderen te huilen. Dat was zijn laatste openbare bediening des Woords.

Huizinga

TOOGDAG NBJB

Op hemelvaartsdag (31 mei) wordt weer de jaarlijkse Toogdag van de NBJB gehouden. Ook deze keer vindt dit jongerenfeest plaats in 't Huiken te Elburg.

Vanaf tien uur 's morgens valt er te genieten van een ijzersterk programma, boordevol muziek. Zo is opnieuw de Duitse rock-formatie Damaris Joy gekontrakteerd. Maar daarnaast zullen ook de band Design en de kabaretgroep Scyniario van de partij zijn.

Verweven in het programma (ds Chris Eyer heeft de leiding) zitten verder royale pauzes, waarin jongeren „van eigen bodem" zullen optreden. Kortom: het belooft een dag van grote klasse te worden.

Trouwens, ook niet gek is het plan van een groepje Friese jongeren dat in de buurt van Elburg gaat kamperen...

De entree voor de Toogdag is vastgesteld op *f* 10,—, terwijl *f* 80,— betaald wordt voor een groepskaart van 10 personen. Informeer hierover eens op de jeugdgroep of bij het Jeugdburo NBJB.

Ook voor kinderen wordt op de Toogdag een programma gebracht. Wie ervoor voelt, om hieraan mee te werken, kan kontakt opnemen met het Jeugdburo (telefoon 05120-15687, vragen naar Piet Stellinga).

MEDEDELINGEN

Adressenboekje

Sekretaris van de gemeente te *Groningen-Zuid* is thans: H. Mostert, Dukdalf 28, 9732 BK Groningen, telefoon 050-410501.

Penningmeester van de gemeente te *Veendam* is thans: J. Brongers, Continentenlaan 83, 9642 BE Veendam, telefoon 05987-16054.

Algemene Vergadering

De 104de Algemene Vergadering zal worden gehouden te *Emmen* op 17, 18 en 19 oktober 1984. Zoals reeds enkele malen is meegedeeld, dienen voorstellen *uiterlijk op 15 april* in het Uniebureau te zijn binnengekomen.

Gemeente Goes

Konsulent: br M. G. Ezinga, Korte Noordstraat 29, 4331 CG Middelburg, telefoon 01180-34878;

Sekretaris: br P. van Netten, Prinses Margrietstraat 14, 4455 AX Nieuwdorp, telefoon 01196-13418;

Penningmeester: br J. Vandongen, Trumanstede 94-04. 4463 WG Goes, telefoon 01100-23078.

Voor 1 juli heeft Goes nog geen spreker kunnen vinden. Wie helpt? Graag kontakt opnemen met de sekretaris.

UIT DE GEMEENTEBLADEN

In het kader van de „Week van de eenheid" had de gemeente *Utrecht-Silo* enkele speciale gasten uitgenodigd voor de dienst op zondag 22 januari.
Deze gasten kwamen uit de Waalse gemeente, de Lutherse gemeente en de Centrumgemeente van de Gereformeerde kerk. Zij zonden ook een reaktie in, hoe de dienst op hen overgekomen was.
De mensen uit de Waalse gemeente was de zeer verzorgde dienst opgevallen en het aanzienlijke aandeel dat „gewone leden" hadden in de liturgie. Het zeer hartelijke welkomstwoord, uitvoerige voorbeden, die door „leken" gedaan werden. Door een jongeman met gitaar werden de kinderen bij de dienst betrokken, en het geheel had iets privé's, iets huiselijk-geslotens.
De bezoekers van de Evangelisch-Lutherse gemeente viel op het bij name noemen van zieken, van mensen die moeilijkheden hebben of met een dochter verblijde gemeenteleden. Men had wel het gevoel iets te missen; het was meer een „samenkomst" dan een „viering". De liturgie, het aansteken van de kaarsen met het licht van de Paaskaars had men gemist.
Reaktie van een Gereformeerde: „Al vrij vroeg kwam de kollekte langs, zodat aan mij de gedachte ontsnapte: „eerst de ‚waar', dan de poen". De preek vond ik wat zweverig. Om het anders te zeggen: goed om je ziel te laven, maar voor mij persoonlijk te weinig konkreet om daadwerkelijk in mijn leven toe te passen.
Ook hier werd de medewerking van gemeenteleden als positief ervaren.
Zover enkele aanhalingen uit *„Regelrecht"*, waaruit blijkt hoe anderen tegen je gemeente aan kunnen kijken vanuit hun achtergronden.

Leiden heeft met een zeer grote meerderheid de beslissing genomen om zr N. Schouten als gemeentelijk zendelinge te aanvaarden, zo meldt *De Sleutel.* Op 29 januari werd afscheid van haar genomen, en in februari vertrok zij naar Santiago Veruguas, Panama.

„Laat de liefde winnen" is een programma dat uitgebracht werd in het Werkboek voor Gemeente en Evangelisatie van de ECU. In *Hoogeveen* is men met dit thema aan het werk geweest en heeft de aktie inmiddels afgesloten. Door met elkaar in liefde te wandelen zullen er heel wat dingen moeten verdwijnen uit het persoonlijke- en gemeenteleven, en dingen geleerd moeten worden, schrijft de voorganger in zijn kommentaar. Misschien horen we via de ECU-voorzitter of de evangelist nog eens nader over deze aktie...
De raad van dezelfde gemeente stelt aan de gemeente een diaken/diakonessenberaad voor, dat zich zal bezighouden met de problemen van bijv. werkloosheid en drugsverslaving. Uit „De Schakel".

Over *werken en werkloosheid* heeft men in *Vriescheloo* gesproken in een evangelisatieweekend van 17-19 februari. Aan de orde kwamen: de christen aan- en in zijn werk; de christen zonder werk; de christen nooit werkloos.
In hetzelfde nummer wordt gemeld dat men er ook in de praktijk wat aan doet. Want een meisje met kantooropleiding LEAO, nu werkloos, heeft vier dagen per week een baan van half tien tot half vier in de Raadskamer van de kerk. Zij verzorgt daar alle mogelijke typewerk voor de voorganger, de secretaris en de verenigingen, verzorgt de layout van *De Klopper*. Dat alles met officiële toestemming van de bevoegde instanties, dus met behoud van uitkering! Waarbij de voorganger, ter voorkoming van overbelasting, optreedt als chef-typekamer.

Wat we niet veel meer tegenkomen, vonden wen in *Gemeente-Leven* van de gemeente te *Eindhoven.* Daar werd namelijk in januari weer begonnen met doopondericht. Vroeger heel gewoon, doch als wij ons niet vergissen is het wat in onbruik geraakt.

Het blad *Gemeenteberichten* van *Doetinchem* heeft een nieuw jasje gekregen met een tekening van de kapel, gemaakt door W. Boontje uit Arnhem. Een stukje vakwerk!
Men is in die contreien blijkbaar gewend om vroeg op te staan, want de afgevaardigden voor de AV te Arnhem op 24 maart werden opgewekt om de vergadering om half acht te beginnen. De anderen begonnen pas om half elf...

Baptistenkerk Doetinchem

Tenslotte nog een kostelijke gedachte, gedeponeerd in de kollektezak van de gemeente te *Dordrecht:*
„Wij moeten wel achter Jezus aan. Anders kan Hij immers niet naar ons omkijken."
De W.

GEMEENTEBERICHTEN

Afscheid ds P. Jager

Harderwijk (A. V.) - Op 25 maart jl. was het zover dat ds P. Jager voor de laatste keer als officiële voorganger van onze gemeente de dienst leidde. Na op 31 december 1983 het beroep van de gemeente te Stadskanaal-N aangenomen te hebben, moest het afscheid van onze gemeente wel volgen.

De afscheidspreek in deze morgendienst was n.a.v. 2 Petrus 3 : 17 en 18. In de bijna 5 jaar dat hij als voorganger in ons midden was, waren we als gemeente samen op weg naar het rijk van God.

In deze periode heeft hij ons trachten te bemoedigen, te versterken en op te bouwen. Daar ging het telkens om in de prediking. Jezus Christus stond hierbij centraal. Ds Jager wenste tenslotte de gemeente toe dat zij bij voortduur mag opwassen in de genade en in de kennis van onze Heer en Heiland, Jezus Christus.

Er waren in deze dienst vele genodigden aanwezig, waarvan enkelen na afloop van de dienst ds Jager toespraken. Een der raadsleden sprak nog een woord van dank waarna de scheidende predikant gez. 496 werd toegezongen.

's Avonds nam de gemeente op een informele wijze nog afscheid van haar voorganger.

Bijna alle takken van arbeid binnen onze gemeente presenteerden zich op deze avond aan het voorgangersgezin. In de vorm van zang, voordracht en toespraakjes werd op soms zeer ludieke wijze dank en goede wensen geuit. Het e.e.a. ging vergezeld van diverse cadeaus.

Aan het eind van de avond nam de gemeente met een persoonlijke handdruk afscheid van de familie Jager.

ALGEMENE VERGADERING NBVB

Op 10 april a.s. zal in de Baptistenkerk te Arnhem de Algemene Vergadering gehouden worden van de NBVB.
De aanvang is om 11.00 uur. Om 10.30 uur is er koffie!

L. B. A. Buitenhuis-Boiten,
secretaresse

BEROEPBAAR GESTELD

De broeders W. Huizing te Bosch en Duin en H. G. Lammerts van Bueren te Leerdam hebben met goed gevolg hun seminariumexamen gedaan. Op 30 maart 1984 werden beide broeders beroepbaar gesteld voor alle gemeenten.

Namens de Commissie voor de Opleiding,
H. Sikkema, sekretaris

EEN BAPTISTENKERK ZONDER DOOP-GRAF

Gelovigen vullen het Godshuis van de Baptistengemeente in Minsk elke week meerdere malen. De begane grond zowel als de driezijdige galerij. Tijdens een doordeweekse dienst zong een van de vele koren, die de gemeente bezit, in het engels voor de aanwezige bezoekers uit het westen. De deelnemers aan de dienst, die aan de late kant waren, moesten genoegen nemen met een staanplaats tussen de velen die al geen zitplaats meer konden vinden.

Van binnen is dit gebouw een der allermooiste en fraaist ingerichte die onder de Baptisten van heel de wereld gevonden worden. Maar het kerkgebouw, dat vorig jaar voltooid werd na een verbouwing van het bestaande bouwwerk, heeft geen doop-graf. De gemeenteleden, die samen een keten vormden en bouwstenen en planken van hand tot hand doorgaven, weigerden om een doopvont in de kerk te metselen. „Onze mensen gaven er de voorkeur aan om doopdiensten te blijven houden zoals dat vroeger gebeurde" verklaart dominee Konstantin Lomako, die hier gedurende de laatste zes jaar voorganger is.
Dat betekent, dat doopkandidaten en gemeenteleden een reis van veertien kilometer moeten maken naar een kunstmatig meer, bekend als het meer van Minsk.
„Het was behoorlijk koud, toen wij in 1979 een en vijftig mensen doopten" herinnert dominee Lomako zich. Hij weet ook te vertellen van een doopdienst in 1980, het jaar waarin de verbouwing begon. Zijn zoon, Sergei, was een van de zesenvijftig mensen die toen de doop ondergingen.
Lomako beschrijft de periode van de bouw als een onvergetelijke herinnering aan samenwerking. Het werk begon op de eerste juli in 1980. Omstreeks de eerste september begon een en ander gestalte te krijgen en in oktober was de buitenkant klaar. „Wij hielden iedere dienst volgens een van te voren opgesteld schema, gedurende de bouwperiode" vertelt hij.

De gemeente in Minsk heeft twintig lekenpredikanten en zeven gemeentedienaren. Uit een verslag blijkt, dat de gemeente reeds in 1912 bestond, maar zeer zeker werd zij nog veel eerder gesticht. Hoewel de diensten gedurende de tweede wereldoorlog van tijd tot tijd werden gestaakt, waren er in 1946 toch nog honderdvijftig leden. Vandaag de dag zijn er meer dan achthonderd.
In de omgeving van Minsk zijn momenteel vijfendertig gemeenten, met in totaal rond de vijfendertighonderd leden, aangesloten bij de geregistreerde Baptistengemeenten van de Sovjetunie.

In de republiek Byelorussia werden de eerste Baptisten al gevonden in 1855. Enkele boeren, die werkzaam waren geweest bij duitse families, kwamen daar tot het geloof. Na hun terugkeer stichtten zij een gemeente in het dorpje Ut.
Dominee Ivan Bukati, eertijds voorganger van de gemeente in Minsk, en nu, sinds 1976 districtsleider van de geregistreerde Baptisten in Byelorussia, geeft de juiste aantallen leden van de republiek. „In het begin van dit jaar waren er vijftienduizend leden in honderdzevenentachtig gemeenten. Wanneer de overige Baptisten (de niet geregistreerde) worden meegeteld, alsmede de Pinksterchristenen, met wie wij een bijzonder goede gemeenschap hebben, zijn er meer dan twintigduizend."
Hij omschrijft Byelorussia als: „...steden waar iedereen, met uitzondering van enkele gezinnen, gelovig is". Ook zijn er dorpen, waar vijfhonderd tot achthonderd mensen christen zijn.
„Wij weten, dat het in feite nog veel meer zijn" voegt dominee Bukati er aan toe. „Onze statistieken kloppen lang niet met de statistiek van God".

EBPS (John Wilkes).
Uit het deens, C. v. W.

MINI-VREDERIJKJE

Jesaja 11 tekent ons een onvoorstelbaar beeld van een wereld, waarin vrede heerst. Die vrede daalt als een geschenk van God neer op de aarde met de komst van de Messias, het rijsje uit de wortelstomp van Isai. Met goddelijke wijsheid door de Geest zal Hij de aarde op volkomen rechtvaardige wijze regeren.
Zelfs de dierenwereld zal betrokken worden in die vrede. Alle aandrang tot verslinden van ander leven zal weggevloeid zijn uit de aard van de dieren. Wolf en schaap trekken samen op zonder elkaar iets in de weg te leggen. De panter vlijt zijn lichaam tegen het bokje aan, en samen liggen ze daar vredig te slapen. Een kalf, een jonge leeuw en het kleinvee grazen samen onder de hoede van een kleine jongen. Koe en berin lopen zij aan zij voedsel te vergaren. Kraaiend van plezier trekt een baby aan de staart van een adder. Het kwaad is weggevlucht, mensen en dieren voelen zich niet meer door elkaar bedreigd en trekken samen spelend op zonder ook maar een spoor van angst voor elkaar te hebben.

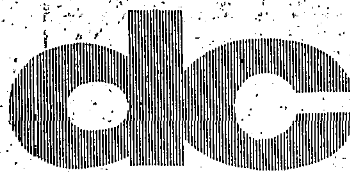
Er is veel fantasie voor nodig om je dat voor te stellen. Het is zo onwaarschijnlijk.
Is er meer of minder fantasie voor nodig om je voor te stellen hoe dan de *mensen* wel met elkaar zullen omgaan?
Die omgang met elkaar als mensen zal zeker niet minder zijn dan die tussen de dieren en tussen mens en dier. Terwijl nu nog de ene mens voor de ander een wolf is, zoals de oude Romeinen zeiden, zul je in die tijd zonder risico's op de late avond door de stad of het bos kunnen lopen. Wie zou het in zijn hoofd halen om je te beroven of kwaad te doen? Voor wie zou je bang moeten zijn?
Zo zal het zijn als Christus regeert...
Maar regeert Christus dan niet reeds op deze aarde? En wel speciaal in zijn gemeente, het eerste gebied op aarde waar de Here God zijn vrede heeft laten neerdalen?
De gemeente is de plaats waar de vrede met God gekend wordt. Het is de nieuwe mensheid die leeft uit de vrede van Christus. Die gemeente is geroepen om monsterkamer te zijn van de vrede die God in petto heeft voor de hele wereld. „Wereld, wil je weten wat Mijn plannen zijn voor de toekomst? Kijk dan naar mijn gemeente".
De gemeente is het mini-vrederijkje van God. In die gemeente moet te zien zijn hoe beren, koeien, schapen, leeuwen en slangen door de vrede van Christus leren met elkaar om te gaan...

De W.

81255
is het gironummer
van het
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten
Bosch en Duin

Doe er wat aan!

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin . Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 42,— per jaar, *f* 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457, postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Op 84-jarige leeftijd werd door haar Heer en Heiland thuisgehaald, onze zuster

HARMANNA KOMDUUR

Psalm 73 : 23b, 24

Baptistengemeente Groningen-Zuid

Op de leeftijd van 75 jaar is na jaren van ziekte in haar Heer en Heiland ontslapen, onze zuster

JANTJE CAMIES-RENGERS

Baptistengemeente Nieuw-Weerdinge

81255
is het gironummer
van het
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten
Bosch en Duin
Doe er wat aan!

Thema: "Dit is pas leven"

Paasconferentie op "De Bron" te Dalfsen

20-23 april 1984

Is het christelijk geloof een illusie?
Wie deel gekregen heeft aan de opstanding van Jezus Christus kan eerlijk zeggen dat hij uit de wachtkamer van het leven is gehaald. De toekomst is al begonnen.
De schepping zucht en wacht op wat nog komen moet, maar voor wie gelooft is het een vervulde werkelijkheid. Dit is pas Leven.

OPGAVEFORMULIER

Hierbij geef ik mij op voor de Paasconferentie:

Naam: hr./mw.* .... leeftijd:
(a.u.b. voorletter(s) vermelden)
☐ gehuwd ☐ ongehuwd
Naam echtgenote: .... leeftijd:
Adres:
Postcode/plaats:
Telefoon:
Kinderen: 1) .... leeftijd:
2) .... leeftijd:
3) .... leeftijd:
4) .... leeftijd:

* *Doorhalen wat niet van toepassing is.*

Na ontvangst van de antwoordcoupon krijgt u een bevestigingsbrief met acceptgirokaart.
Daarmee kunt u het inschrijfgeld overmaken.
Inschrijfgeld: f 20,- p.p.
Bij annulering ontvangt u uw inschrijfgeld niet terug.
U kunt zich opgeven door de antwoordcoupon volledig ingevuld te sturen naar: Instituut voor Evangelisatie, t.a.v. conferenties, postbus 271, 3940 AG Doorn.

Instituut voor evangelisatie

Verder worden de volgende onderwerpen behandeld: Evangelisatie en communicatie, opzetten en starten van gebedsgroepen, leiding geven aan jezelf, en missionair bezig zijn in de gemeente.
Iedere deelnemer heeft de kans om twee van de onderwerpen te volgen. N.a.v. de hoofdstudie wordt nagepraat in kleine gespreksgroepjes.

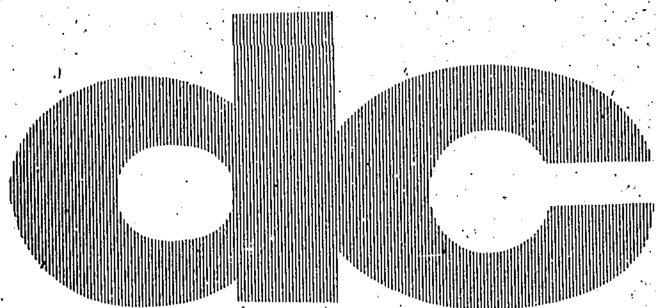
Kosten:
Volwassenen f 175,-
kind. 3-12 jr. f 125,-
kind. 0-2 jr. f 40,-
Tieners/studerende jeugd en derde en vierde kind extra reductie.

Kinderprogramma:
Terwijl u geniet van de diverse studies, volgen uw kinderen een eigen programma.

spreker ds. R. Reiling, predikant voor evangelisatie bij de Unie van Baptisten-gemeenten.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 15 - 13 april 1984

DE PET

„Zet die pet af", zei de baas. Maar de bandenmonteur, die de „gewone man"-pet van de Vara droeg, vertikte dat. Hij kon met die pet op net zo goed banden verwisselen als met of zonder andere pet. Tot grote ergernis van zijn baas.
Wie had er nu gelijk? Natuurlijk heeft zo'n pet geen enkele invloed op dat werk. Alleen kijken de klanten er misschien een beetje vreemd tegenaan en zullen sommigen het zien als een soort reclame. Daar was die baas bang voor. Maar wat heeft die monteur daar nou mee te maken? Die moet toch zelf weten wat hij aantrekt en opzet?

„Moet ik toch zelf weten" is een slagzin van vandaag. Ieder moet zelf maar weten hoe hij leven wil. Zondags gaat iemand een schuur timmeren, ook al weet hij dat zijn buren aan weerszijden trouwe kerkgangers zijn en zich daar waarschijnlijk aan zullen stoten. Een draagbare radio verscheurt de stilte van het wandelbos, waar mensen eens even het lawaai van de stad ontvluchten. Met knipperende koplampen jaagt de auto met 160 km. per uur iedereen naar de rechterkant van de autoweg.

Het schijnt een onderdeel te zijn van het moderne levensgevoel, waarin sterk de nadruk gelegd wordt op het jezelf zijn. Je moet je eigen identiteit ontdekken, ontwikkelen en bewaren. Elk mens is uniek, en het is uiterst belangrijk om je gevoel van eigenwaarde niet te laten vervormen door de meningen van anderen. Dat schijn je dan het beste te kunnen doen door te leven zoals je zelf wilt, zonder daarbij veel rekening te houden met de gevoelens van anderen.

Daarmee ben je dan in een geheel ander spoor dan wij in de bijbel van Christus leren. Het valt op dat zijn gebod tot naastenliefde altijd terechtkomt bij het rekening houden met een ander. „Ieder lette niet slechts op zijn eigen belang, maar ieder lette ook op dat van anderen". Deze stelregel heeft een werkingsgebied zo breed als de samenleving is. Ze is overal toepasbaar.
Niet alleen kijken wat voor jezelf van belang is, maar ook rekening houden met wat voor de buurman van belang of van waarde is. Rekening houden met zijn gevoelens.
Misschien kom je naar de mening van sommigen in het grote leven niet ver met deze stelregel. In het zakenleven bijvoorbeeld kun je toch moeilijk rekening gaan houden met de belangen van je konkurrent? Of zou God zo machtig zijn dat Hij je kan zegenen als je niet zover gaat met je methodes dat je die ander dooddrukt?

Zou het in een bedrijf zover kunnen komen dat de werkgever zich eens even op de plaats denkt van de werknemer, en de werknemer op die van de werkgever, zodat ze allebei niet alleen denken aan hun eigen belangen, maar ook aan die van de andere groep? En gelukkig, ze zijn er die zo denken!
Heeft niet de politicus de moeilijke taak om bij zijn beslissingen niet alleen rekening te houden met de belangen van zijn eigen partij, maar ook met die van het volk in zijn totaliteit?
En gaat het in de verkondiging van het woord in de gemeente alleen om wat ik zelf aan dat woord gehad heb, of net zo goed om wat een ander er aan gehad heeft? Je bent samen naar de kerk geweest, en de een zegt: ik vond er niet veel aan, vanmorgen. De ander is enthousiast: precies een woord voor mij. Ga je dat enthousiasme uitdoven omdat jij er niets aan vond, of laat je je een beetje aansteken door wat die ander er uit gehoord heeft? Ben je blij met wat die ander er aan had?

Als Paulus in de brief aan de Filippenzen die uitwerking van het tweede gebod geeft: ieder lette niet slechts op zijn eigen belang, maar ook op dat van anderen, spoort hij aan om te leven in de gezindheid van Christus Jezus. Hij is zover gegaan in het rekening houden met de belangen van anderen, dat Hij de ladder van de vernedering is afgedaald tot aan de laagste trede: vanuit de hemel naar de dood aan het kruis. Omdat Hij onze belangen op het oog had. Hij ging zover dat Hij niet eens meer aan zijn eigen belangen dacht, doch alleen aan de onze.

Eigenlijk is dat niet iets wat je kunt aanleren, dat rekening houden met elkaars gevoelens en belangen. Al kun je je er in oefenen om het aan te kweken en te leren aanvoelen wat in het belang van die ander is. Maar de ware gezindheid voor zo'n houding wordt ons toch aangereikt door de Geest van Christus.
Zou het leven er niet een stuk fleuriger op worden, als we eens wat meer ruimte scheppen voor de gevoelens en de belangen van anderen en leren om daar rekening mee te houden?
En is Jezus Christus juist in zijn volledige inzet voor ons niet de enige Mens, die volkomen Zichzelf gebleven is?

De W.

DEZE WEEK:

Als de zaak verstopt zit, moet er schoongemaakt worden.
Over geestelijk schoonmaak houden.

IK HEB ME GEËRGERD! IK HEB ME BEKEERD...

C. van Wier

Kent u dat?
De gemeentevergadering was niet helemaal zonder incidenten verlopen. Weliswaar had de voorganger, die serieus rekening hield met bepaalde problemen die de kop boven water zouden kunnen steken, van te voren al via zijn inleidend woord geprobeerd de vrede te handhaven, maar van olympische kwaliteit was die poging toch niet gebleken.
Tijdens de bespreking van zaken die bij sommigen geheel andere gevoelens opriepen dan bij anderen, vielen er enkele woorden die, bijbels gezien, niet helemaal verantwoord waren. Weliswaar leidde dit, mee dank zij de taktvolle leider, niet tot nucleaire explosies, maar een beetje sfeerbedervend was het toch wel. Twee beetjes zelfs!

Geen wonder dat de volgende dag, toen twee gemeenteleden elkaar tegen het lijf liepen, door een van hen werd opgemerkt: „Ik heb me gisteravond doodgeërgerd"!... De ander bleek daar alle begrip voor te hebben. „Ik aanvankelijk ook" zei ze. „Maar achteraf kwamen er bij mij toch ook andere gevoelens naar boven. Ik vroeg me af of ik wel vanuit de juiste mentaliteit reageerde op wat die bewuste broeder zei, toen hij zich kwaad maakte. Wat ik hem toen als antwoord gaf, vond ik, bij nader inzien, net zo negatief als wat hij zelf zei. Dat zat me dwars. Toen heb ik de telefoon gepakt en hem mijn excuses aangeboden".

De ander trok verwonderd zijn wenkbrauwen op en vroeg: „Nou, en toen"? „Wel, het ging prima. Hij bleek zijn eigen uitlatingen ook niet zo geweldig te vinden. Zo los je geen problemen op, vond hij. En omdat hij het fijn vond dat ik belde, besloot hij om meteen maar de voorganger op te bellen en zijn verontschuldigingen aan te bieden"!

Ik heb me bekeerd
Zo zou je het antwoord van die zuster wel mogen omschrijven. Immers, toen ze inzag, dat haar spontane reactie toch wel puur menselijk was geweest en niet paste in het kader van onderlinge liefde en aanvaarding, probeerde ze de zaak weer recht te zetten. Ze handelde toen vanuit haar bekeringsbesluit om Jezus Christus te volgen en vanuit zijn Geest te denken en te handelen. Ze zou gezegd kunnen hebben, toen de ander verklaarde dat hij zich geërgerd had: „Ik heb me bekeerd"!

Een nieuw mens... een nieuw geluid!
Misschien vroeger wat meer dan vandaag werd als een van de kenmerkende verschilpunten tussen Baptistengemeenten en andere kerken genoemd het feit, dat in onze gemeenten met veel meer nadruk werd gewezen op de noodzaak van de persoonlijke bekering dan in andere geloofsgemeenschappen. Principieel is deze zaak niet veranderd. Voor en aleer iemand wordt toegelaten tot de doop en het gemeentelidmaatschap wordt er naar zijn of haar bekering gevraagd. Is het nieuwe leven, waarvan de doop getuigt, ook werkelijk begonnen? Heeft God zijn verlossing in Jezus Christus werkelijk tot een feit kunnen maken in het leven? Wanneer dat het geval is, dan mag ook worden verwacht dat gedachten, woorden en daden iets zullen laten zien van de mentaliteit die het doen en laten van Jezus beheerste.

Wil je mij vergeven?
Niet gauw vergeet ik deze woorden van een broeder in de eerste gemeente die ik mocht dienen. We hielden de wekelijkse bijbellezing en bidstond. Toen er gelegenheid gegeven werd tot gebed stond een broeder op, keek een zuster aan en vroeg haar: „Wilt u mij vergeven dat ik verkeerde gedachten over u heb gehad?"...

Deze man had kennelijk verstaan dat een bekeerd mens zich alle dagen moet bekeren, dat hij zich telkens opnieuw moet laten leiden door de Geest van God. En wie dat wil zal onder andere in een goede verhouding willen leven met broeders en zusters. Vandaar die schuldbelijdenis, ik noem het bekering, van deze broeder!

Een vrolijk kerstfeest
In dezelfde gemeente gebeurde het dat twee gezinnen, die al een hele tijd met elkaar overhoop hadden gelegen, vlak voor de kerstdagen elkaar opzochten en de problemen uitpraatten. Er werden zonden beleden en handen gedrukt. Men bekeerde zich! Dat zich bekeren en de Heer de teugels in handen geven, tot blijde dingen leidt, bleek in één van die gezinnen, waar twee kinderen tot bekering kwamen tijdens de kerstfeestviering. Een maand later lieten zij zich dopen.

Hoe vaak?
Dat bekering een eenmalige zaak is, lijkt mij moeilijk als juist te aanvaarden. Wijlen broeder Ekke de Haan vertelde eens, als een van zijn vele humoristische verhalen, dat hij tijdens zijn huwelijkssluiting in het gemeentehuis als antwoord op de bekende vraag: „Aanvaardt u als uw wettige echtgenote..." had gemompeld: „Voor 'n jáár"... Sindsdien, beweerde hij, vragen wij elkaar ieder jaar, op de trouwdag, of we samen verder zullen gaan of niet. En we hebben al meer dan 25 keer besloten om dat maar te doen!...
Zou een christen zo ook niet dagelijks, welbewust, moeten besluiten om zijn weg met Christus te vervolgen? De zonden van gisteren worden beleden en, mee dank zij een dagelijkse bekering, bestreden. Wie hier wellicht nog vraagtekens achter plaatst zou eens kunnen lezen wat over een hernieuwde bekering wordt gezegd tegen de gemeente van Epheze, in Openb. 2 : 5.

Een zegen voor de gemeente
Vele keren is het voorgekomen dat er een geweldige opwekking in een gemeente ontstond waar mensen eerlijk, zonder excuserende argumenten, tegenover God en hun broeders hun zonden beleden. Daar kreeg blijkbaar de Heilige Geest weer vrij baan, en werden steeds opnieuw mensen aangesproken door het nieuwe en rijke leven dat Jezus ons geven kan en wil.
Zo'n bekering wordt vaak tegengehouden door het feit dat wij ons spiegelen aan andermans fouten en zonden. Waarom zouden wij open kaart spelen, zonden belijden, ons verootmoedigen, waar de ander het toch ook niet doet? Maar wie zich spiegelt aan Jezus zal gemakkelijker door de knieën gaan, letterlijk en figuurlijk.
En er valt heel wat te belijden, met name ook binnen het gemeentelijk verband. Wat een kritiek wordt er geuit op Jan en alleman. Wat een ongeïnteresseerdheid heerst bij velen jegens de ander, die ook Gods kind is. Wat overwint dikwijls de gemakzucht waar het gaat om offers en persoonlijke inzet. Wie in dit opzicht ooit zover komt dat hij zijn schulden eerlijk toegeeft tegenover de Heer, zal er niet onderuit kunnen, dat hij door deze zondige instelling ook al te vaak andere mensen heeft benadeeld en tekort gedaan. Hij had immers de naaste niet lief gelijk zichzelf. Had wellicht de practisch ingestelde Jacobus dit in gedachten, toen hij opwekte: „Belijdt elkander uw zonden"?
Nogmaals, waar dat echt gebeurt, blijft een rijke zegen niet uit!

Wat willen we?
Ons ergeren? Of ons bekeren? U kent allicht het gezegde: Een heiden bekeren is een christelijk werk; maar een christen bekeren is een heidens werk?... Inderdaad, het is gemakkelijker om je vol hartstocht te storten in de strijd tegen allerlei vormen van onrecht in de wereld, dan tegen de zonden bij je zelf. Maar voor Gods Geest is niets onmogelijk. Vandaar... Als we werkelijk willen...

UITNODIGING
Op tweede Paasdag a.s. wordt de Bondsdag van het gewest Zuid-Oost Drenthe gehouden in de baptisten kerk „Het Baken" in Angelslo. Het programma begint om 10.30 uur en eindigt ongeveer 13.00 uur; de koffie staat om 10.00 uur klaar.
Medewerking zal worden verleend door Le Groupe Evangelique en ds Nijland, terwijl de leiding in handen zal zijn van ds V. d. Steen.
Iedereen is van harte welkom.
Het gewestelijk bestuur

NIEMAND OVERTUIGT MIJ VAN HET TEGENDEEL!

over de dwaasheid van verstandige discussies

O. de Vries

Een tijdje geleden had ik een gesprek met een broeder over een heet hangijzer in onze geloofsgemeenschap. Hij vermoedde dat ik er anders over zou denken dan hij deed. Vóór we in gesprek gingen zei hij heel nadrukkelijk: „Je moet één ding goed begrijpen: Ik heb mijn mening. En niemand overtuigt mij van het tegendeel!".

Bijna was ik boos geworden. Het klonk zo vreselijk dom en eigenwijs. Maar nog net op tijd dacht ik: Die man heeft gelijk! Zo gaat dat met ons, met hem en met mij. Als het gaat over zaken die je heel diep raken, praat niemand je een andere mening aan.

een spelletje schaak

Veel gemeentelijke discussies hebben iets van een spelletje schaak. De partijen zitten elk aan een kant van de tafel achter hun stukken. Ze schuiven bijbelteksten, theologische argumenten en artikelen uit de gemeentelijke statuten als pionnen over het bord.

Zulke discussies zijn geestelijk uitzichtloos. Op zijn hoogst kun je de discussie winnen. Maar tegelijk verlies je de broeder of zuster aan de andere kant van het schaakbord. De verliezer van het spelletje schaak voelt zich machteloos, niet begrepen, onrecht aangedaan, en bijt voor zichzelf nog hardnekkiger vast in zijn eigen standpunt.

op twee niveaus

In discussies houden we elkaar grondig voor de gek. We doen alsof het gesprek beslist wordt met bijbelteksten en geloofsargumenten. We spelen het spel met deze stukken. Maar daar achter zitten we zelf, met onze ervaringen, onze geloofstraditie, onze gevoelens. Met deze dingen komen we niet aan zet. Maar ze zijn, als het om de practische uitkomst gaat, vaak belangrijker dan de argumenten waarmee we het spel spelen.

In een gesprek tussen gelovigen over een verschil in inzicht zijn twee dingen aan de orde:

de zakelijke mening, voorzien van bijbelse argumenten,

de eigen identiteit.

Je eigen identiteit! Je bent iemand. Je bent op een bepaalde manier tot geloof gekomen. Bepaalde ervaringen in de persoonlijke omgang met God en in de gemeente hebben je als christen gevormd. Deze en soortgelijke zaken hebben je gemaakt tot wie je bent. En je meningen passen daarbij. Zoals een overall past bij een loodgieter en een krijtstreepjescostuum past bij een directeur.

Dat is het probleem van discussiëren over bepaalde meningen: Je kunt sommige meningen niet opgeven zonder je eigen levensgeschiedenis op te geven.

Een christen die de verschrikkingen van de bezettingsjaren 1940-1945 heeft meegemaakt en de bevrijding door de geallieerde legers als een bevrijding van Godswege heeft beleefd, zal hierdoor sneller anders over de modernisering van de Navo-kernmacht praten dan een christen die deze ervaring niet heeft. Ze discussiëren samen over Matth. 5 (de navolging van Jezus) en over Rom. 13 (over de overheid).

Maar er is veel méér in het spel dan een juiste uitleg van deze bijbelgedeelten. Het gaat ook om de eigen gelovige identiteit, die in de uitleg van deze teksten verdedigd wordt.

Iemand is opgegroeid in een christelijk gezin, waarin vader op een heel positieve wijze hoofd van het gezin was en op een zegenrijke manier de toon aangaf en de beslissingen nam. Zijn gesprekspartner is opgegroeid in een christelijk gezin waarin moeder op even zegenrijke manier geestelijk leiding gaf. Deze verschillende ervaringen, waardoor mensen geworden zijn die ze zijn, zullen een belangrijke rol spelen als ze van mening verschillen over de plaats van de vrouw in de gemeente. Ze discussiëren over 1 Cor. 14 : 34. Maar het gaat over méér dan de juiste uitleg van dit vers. Het gaat ook om de eigen gelovige identiteit.

discussies winnen en mensen winnen

Discussies - ook discussies over bijbelteksten - maken niemand tot een ander mens. We kunnen als christenen nog jaren met elkaar discussiëren en debatteren over kernbewapening, vrouw in de gemeente, euthanasie, abortus etc. etc. Het zal weinig uithalen. De discussies zullen ons op een bepaald ogenblik alleen van elkaar vervreemden.

De dichteres Maria de Groot zei over de eindeloze debatten die theologen sinds de tweede wereldoorlog over Israël houden: „Jullie praten daar zo lang over, omdat jullie nog nooit om Auschwitz gehuild hebben".

Soms moet een mens tot diep in de fundamenten van zijn bestaan geschokt worden om overtuigd te worden. Dan lever je niet alleen je mening in, maar ook jezelf. Wie tot tranen toe bewogen wordt begrijpt vaak meer van een moeilijk probleem dan wie er over debatteert. Omdat hij daarin zelf bewogen wordt.

Meningen en inzichten kunnen nog ter discussie gesteld worden. Maar geen mens stelt zichzelf ter discussie.

Kan een mens dan nooit veranderen? Zeker wel! Als hij tot diep in zijn ziel geraakt wordt, kan hij er toe komen zijn identiteit in te leveren. De bijbel noemt dat *bekering*. Bekering is een persoonlijke crisis, waarin je zo fundamenteel geraakt wordt en door God met je hele hebben en houden ter discussie gesteld wordt, dat je je identiteit uit handen geeft.

Misschien moeten we eerst tot in onze botten voelen wat het kernwapenprobleem inhoudt,

misschien moet - als het gaat over abortus en euthanasie - eerst ons hart zich in ons binnenste omdraaien,

misschien moeten we - als het gaat om de plaats van de vrouw in de gemeente - eerst het schaamrood op onze kaken voelen over al ons gepraat, vóór we er echt uitkomen.

We discussiëren over meningen, en achter die meningen blijven we onszelf en bevestigen onszelf met onze argumenten.

Alleen God kan ons tot in onze fundamenten in een crisis brengen waarin we een ander mens worden.

GRAAG GEDAAN! GRAAG GEDAAN?

Ze huppelde de konsistoriekamer van de kerk binnen. Het vertrek dus waar de kerkeraad vergadert. U hebt gelijk, dat moet een kind geweest zijn want wie anders huppelt daar naar binnen. Het was vóór de dienst en er waren nog maar een paar mannen aanwezig die niet donker gekleed of in een zwaar gesprek gewikkeld waren.

Ze eindigde haar vrolijk pad vlak bij me en keek omhoog. Ik naar beneden en wilde haar juist vragen hoe ze heette, toen zij vroeg: „Hoe heet jij?" Bijna uit mijn evenwicht zei ik: „Dat wilde ik jou nou net ook vragen. Hoe heet jij?" „Henderika" zei ze. „Mooi," zei ik en vroeg: „Waar is je moeder?" Die was hier niet, die was thuis. Waar is dan je vader, informeerde ik. Ze wees me op een der aanwezige mannen. En ze had ook nog meer broertjes en zusjes. Of die ook namen hadden. Ze noemde ze allemaal achter mekaar op. „Zo zo", zei ik, „hoe komen de mensen toch aan al die namen." „Nou," zei ze, er er was een zekere verachting over zoveel onwetendheid in haar stem, „die krijg je toch zeker als je geboren wordt!" Zo in de geest van: je naam krijg je mee bij je geboorte, opgeplakt of opgespeld.

Haar vader loodste haar de kamer uit.

Ik hecht nog aan namen die mij met een vorig geslacht verbinden. O ja, er zijn zeer modieuze in omloop. Nietszeggende, in de lucht hangende aanduidingen. De kinderen zijn er voor een leven mee opgezadeld. Ieder z'n meug, maar vader en moeder konden beter een naam zoeken waarin iets van geloof of hoop of liefde tot uitdrukking zou komen.

Naast mij ligt een geboorteaankondiging. De zoon zal bij het heilig doopsel de namen ontvangen: Augustinus Andreas Maria. Wij kennen dat heilig doopsel dat aan zuigelingen bediend wordt niet, maar mocht u een nieuwe naam willen hebben, als voorschot op de nieuwe naam die niemand weet dan die hem ontvangt, dan zou u op de dag van uw doop een door uzelf gekozen naam aan de oude kunnen toevoegen.

H.

EENHEID IN VERSCHEIDENHEID

Zoals u wel weet heeft er op 16, 17 en 18 maart jl. een weekend plaatsgevonden in „Het Anker" in Den Dolder.
Dat was georganiseerd door de ANS-werkgroep. Ik zou daar graag wat over willen vertellen. Het thema was „eenheid in verscheidenheid".
Het begon vrijdagavond. Het was leuk om bekenden weer terug te zien en anderen te leren kennen. Het programma begon vrij laat, omdat iedereen kwam binnendruppelen. Met elkaar was het een groep van 44 man. We begonnen met een puzzel die een poster ging vormen. Daarna moesten we elkaar in groepjes voorstellen. Na het programma was de tijd aan jezelf. Zaterdagmorgen gingen we na het ontbijt in groepjes praten over onze verwachtingen die we van dit weekend hadden. Er waren heel wat verwachtingen. Daardoor moest je tot een overeenstemming komen om de grote verwachting uit te beelden. Dat kon van alles zijn, een lied, een toneelstuk of wat ook maar.
's-Middags hadden we een hoogtepunt. Theo van Willigenburg kwam een lezing houden over het sociologische aspect van eenheid in verscheidenheid. Hij bracht het schitterend dus was het een geweldige middag. Het was tijd om te eten, hoewel we moeilijk afscheid konden nemen van Theo en zijn lezing. Na het eten was er de voorbereiding voor de bonte avond en voor de dienst van zondagochtend. De bonte avond werd een succes. Er was veel ontspanning en dat deed ons goed. Na een nacht die niet zo rustig is verlopen als de eerste nacht (er hing iets in de lucht) brak de zondag aan. Om negen uur zaten we al in de kerkdienst. Klaas Touwen had de leiding. Er werden enkele liederen gezongen en een gedicht voorgedragen. Dat werd opgevolgd door een ontbijt. Nadat iedereen genoeg had gingen we verder. De preek was een duidelijk hoogtepunt, gevolgd door nog een hoogtepunt: het avondmaal. Het was een geweldige beleving. Dat kwam ook terug in het evaluatiegesprek dat 's middags werd gehouden. Er werd een kaars doorgegeven. Je moest de kaars aansteken en dan kon je zeggen wat je van het weekend vond en dan kon je de kaars uitblazen en was voor jou het weekend afgelopen. Ik wil enkele uitspraken noemen. Een jongen zei dat hij de verscheidenheid het hele weekend duidelijk had gezien, maar dat de eenheid pas goed uitkwam toen er avondmaal werd gevierd. En dat beaamden velen van ons. Een ander zei dat men in zo'n weekend liet zien hoe mooi het leven kon zijn maar dat de volgende dag iedereen weer in zijn eigen doen en laten zat. Het kontakt moest dus blijven bestaan.

Met de tekst „hachaj qinnamon wechoe jeeneek welachad et chelqo, wat betekent „Het leven is een pijpkaneel, ieder zuigt daaraan en krijgt zijn deel" namen we afscheid van elkaar. Ik kan terugkijken op een geslaagd weekend en hoop dat de ANS-werkgroep het werk zal voortzetten.

Alida Schipper, Kampen

„ZE HEEFT GEDAAN WAT ZE KON..."

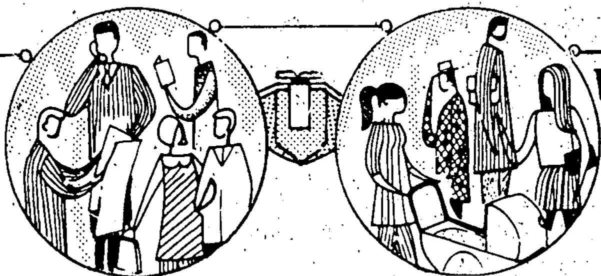
Jezus en zijn discipelen zijn te gast bij Simon, de melaatse.
Er komt een vrouw binnen. Ze draagt een kruik. Vastberaden loopt ze naar Jezus toe, breekt de nauwe hals van de kruik en giet de hele inhoud over zijn hoofd.
Het gezelschap zit stomverbaasd toe te kijken, te verbouwereerd om iets te zeggen. Die kostelijke, dure olie, die normaal per druppeltje wordt afgepast, al die olie, zomaar in één keer verbruikt! Het is gewoon niet te geloven. Hoe kan iemand dat nu doen.
Hun verontwaardiging krijgt stem en ze zitten onder elkaar te fluisteren, boze blikken op de vrouw werpend:
Zo'n kruik, wat kost die wel niet. Een kapitaal, een heel jaarsalaris! Nou, als het dan toch weggegeven moest worden, had het beter bij de armen terecht kunnen komen...

Jezus heeft al drie maal met zijn vrienden gesproken over zijn naderend lijden en sterven. In het Marcus-evangelie lezen we dat Petrus de eerste keer bestraffend reageert. Een vreemde reactie!
Bij Jezus' tweede aankondiging van zijn lijden geeft Marcus het volgende commentaar: „Doch zij (de discipelen) begrepen dit woord niet en durfden Hem er niet naar vragen." De derde keer lezen we slechts de aankondiging en geen enkele reactie van de kant van de discipelen.
Je krijgt de indruk dat ze het niet willen horen, er niet aan willen en dat kunnen we ons eigenlijk heel goed indenken.

Nu gebeurt er dit ongewone. Op koninklijke wijze wordt Jezus gezalfd. Een koning? Jezus? Het is allemaal wat verwarrend en het dreigende gevaar dat allen toch wel voelen naderen wordt er niet door afgewend. Integendeel.
Jezus begint te spreken en dan kunnen ze er niet meer omheen. En Jezus zelf?
Zijn woorden maken de gedane aankondigingen tot een voldongen feit, tot een onherroepelijk besluit. Hiermee heeft Hij voor zichzelf iedere eventuele „weg terug" onmogelijk gemaakt. Zijn volledige aanvaarding van het „moeten lijden" is hiermee uitgesproken.

En de vrouw? Wat was haar bedoeling?
Heeft zij er iets van begrepen, iets van gevoeld? Ze zalft Jezus als een koning. Jezus zegt: Het is goed wat ze doet. Ze zalft mijn lichaam voor mijn begrafenis. Lang leve de koning. De koning die sterven moet.
Ongeweten heeft ze het begrepen. Onbewust heeft ze een gebaar gemaakt, dat volkomen recht doet aan de persoon van Jezus.
Hij is immers de Christus, die moet lijden en sterven te Jeruzalem.
Maar Jezus' blik is niet gericht op Jeruzalem als Hij spreekt over zijn naderende dood. Over de gehele wereld, waar dit evangelie - van mijn lijden en sterven - verkondigd zal worden, zal ook over deze vrouw gesproken worden, zegt Jezus. Hij overziet de volle reikwijdte van Zijn kruisoffer. Hij draagt de hele wereld in zijn hart. Hij is de Koning die sterft voor een wereld die sterven zal aan haar twijfel en strijd.
Deze vrouw heeft gedaan wat ze kon, zegt Jezus. Is er een grotere loftuiting mogelijk?

Ans Lindenborn

van deze kant bekeken ...

PROTESTANTEN HEBBEN GEEN PAUS

Niet zovaak meer hoor je een rooms-katholiek spreken over de heilige vader in Rome. Een protestant zal het zeker niet doen. Hij herinnert zich woorden van Jezus die met het oog op schriftgeleerden en Farizeeën, zijn leerlingen op het hart bond zich geen rabbi te laten noemen: gij zijt allen broeders!, maar ook niemand op aarde vader te noemen want één is uw Vader, hij, die in de hemelen is. Jezus wilde zijn volgelingen bewaren voor onzalige onderscheidingen die de eenheid zouden aantasten door offers te brengen aan menselijke ijdelheid.

In de loop der eeuwen is de macht van de opperpriester van Rome zeer gegroeid. Reeds rondom 1300 scheef Bonifatius dat het wereldlijke zwaard onderworpen moest zijn aan het geestelijke en dat de wereldlijke macht eveneens onderworpen moest zijn aan de geestelijke. Ruim honderd jaar geleden, 1870, werd het dogma van de onfeilbaarheid aangenomen. Dat leerstuk zegt „dat de paus in zijn ambt als herder en leraar aller christenen, krachtens zijn allerhoogste autoriteit een door de gehele kerk aan te nemen geloofs- en zedenleer verkondigt door de goddelijke bijstand, die in de heilige Petrus aan hem is toegezegd en die met onfeilbaarheid werkzaam is, waarmee de goddelijke Verlosser gewild heeft dat zijn kerk in het verkondigen der geloofs- en zedeleer voorzien zou zijn." Kort gezegd: de paus is voor de Roomsen het onfeilbare zichtbare opperhoofd van de kerk.

Raak je het stuk van de onfeilbaarheid aan in een gezelschap waarin ook r.k. priesters aanwezig zijn, dan valt er bij deze en gene een lichte glimlach van ongeloof te bespeuren, terwijl anderen van mening zijn dat deze uitspraak nimmer had moeten gebeuren. Maar het werd als dogma geformuleerd en aangenomen. Nu zitten ze er mee. Ik denk dat de huidige paus zeer terughoudend zal zijn in het doen van uitspraken vanuit de stoel van Petrus. Onfeilbaar wil zeggen dat het gesprokene aan geen dwaling, aan geen vergissing onderhevig is. Welke mens kan zo spreken?

Protestanten hebben geen paus. Soms een paar kleine pausjes; ze hebben geen lang leven. Wij besluiten onze beslissingen graag met: het heeft de Heilige Geest en ons goed gedacht... Zo deden het de eerste christenen. Ze zaten met een zwaar probleem. Wie zou het verlossende woord spreken? In Antiochië zeiden broeders tegen de heidenen die tot geloof gekomen waren dat ze zich moesten laten besnijden naar het gebruik van Mozes, anders konden ze niet behouden worden. Paulus en Barnabas verzetten zich met alle macht. Men kwam overeen de zaak aan de broeders in Jeruzalem voor te leggen. Paulus en Barnabas vertelden hoe het hun vergaan was. Toen stonden er uit de partij der Farizeeën, die gelovig geworden waren, enigen op die eisten dat de tot geloof gekomen heidenen besneden moesten worden. Het ging aan op een botsing. Niet nodig, zelfs fout, zei Paulus, begrijpen jullie dan niet dat God met de heidenen andere wegen gaat dan met ons? En de wet van Mozes was goed, maar aan ons, Joden, gegeven. Waarop de Farizeeën antwoordden dat het woord van God was en wat goed was voor de Joden ook goed zou zijn voor de heidenen. Petrus staat op en herinnert eraan dat de wet een juk was dat niemand van hen had kunnen dragen. Dat genade alleen behoudt, de heiden zowel als de Jood. Paulus en Barnabas nemen het woord en vertellen dat zij die genade van God gezien hebben onder de heidenen. En dan staat de eerwaarde en zeer gewaardeerde Jakobus op, spreekt tot hen allen en besluit zijn toespraak met: Daarom ben ik van oordeel dat men hen, die zich uit de heidenen tot God bekeren, niet verder lastig moet vallen. Dat moet die wetsgetrouwe Farizeeën wel door merg en been gegaan zijn. Was het om dezen tegemoet te komen dat hij nog wel een paar dingen noemde die men van de bekeerde heidenen verwachtte? Maar de gemeente van het nieuwe verbond was gered.

Besloten wordt een brief naar Antiochië te zenden. Paulus en Barnabas met nog een paar broeders zullen die brief overhandigen. In die brief komt de zinsnede voor: Het heeft de Heilige Geest en ons goed gedacht... Zo moet er vergaderd en gesproken worden. Niet één man, niet een klein aantal ingewijden, maar heel de gemeente wijst de weg.

Je denkt even aan onze algemene vergaderingen. Honderden broeders en zusters hebben een duidelijke opdracht van de zenden de gemeenten: ze moeten het volgende opmerken, een wijziging voorstellen, vóór stemmen of tegen. Misschien zou men thuis de afgevaardigden de vrijheid moeten geven te luisteren naar wat anderen zeggen en, indien meerder licht tot een ander stemgedrag zou kunnen leiden, de gedelegeerden toe te staan af te wijken van eigen voornemen. Weer thuisgekomen kunnen ze daarover een verklaring afgeven.

Protestanten hebben geen paus. En, als 't goed is, ook geen pausjes.

Huizinga

MEEHELPEN IN SPANJE

De Spaanse baptisten organiseren in de zomer een aantal vakantieprogramma's: groepen christenen van diverse nationaliteiten komen dan bij elkaar in een soort jeugdherberg.

Voor 1984 zocht men nog vrijwilligers die mee willen helpen om de vakanties in goede banen te leiden: schoonhouden, keukenwerk, buitenwerk enz.

Aangeboden wordt vrije kost en inwoning en een klein wekelijks zakgeld. Minimum leeftijd: 18 jaar.
Wie hiervoor belangstelling heeft, kan kontakt opnemen met het Jeugdburo.

Jeugdbureau NBJB, De Singel 5, 9203 XX Drachten; tel. 05120-15687.

150-JARIG BESTAAN VAN DE ONCKEN-GEMEENTE IN HAMBURG

De EBF viert met het congres van 1-5 augustus in Hamburg het 150-jarig bestaan van de baptistengemeenten op het vasteland.

(Wie zich nog niet aangemeld heeft moet zich haasten: de sluitingsdatum is 30 april.)

De secretarissen van de gemeenten hebben de nodige informatie ontvangen).

De oudste gemeente van het Europese vasteland is de Oncken-gemeente in Hamburg. Ze bestaat dezer dagen 150 jaar en gaat dat vieren van Goede Vrijdag tot eerste Paasdag.
Er is een feestprogramma met uiteraard enige herdenkingssamenkomsten, een terugblik en ook een rondrit door Hamburg met bezoek aan historische plaatsen, waaronder het graf van Oncken.

Aansluitend is er een orgelconcert in de bekende Michaeliskirche.

Bij de viering zal met dank aan God gedacht worden aan de man die van zo grote betekenis geweest is: Johann Gerhard Oncken.

Hij bracht vanuit Engeland het principe van de doop na bekering en de gemeente van gelovigen mee naar Duitsland en was daar een vurig evangelist, die zelfs reizen maakte naar Denemarken, Rusland en Roemenië.

Zijn levensmotto was: Tot eer van God en tot welzijn van het volk.

Representatie
Op 28 maart vond te Amsterdam de herdenking plaats van het honderdzeventigjarig bestaan van het Nederlands Bijbelgenootschap, waarbij de UC zich door *ds J. A. Brandsma* liet vertegenwoordigen.
Met de komst van ds P. Jager naar Stadskanaal-Noord op 8 april behoort voor deze gemeente de vakante periode tot het verleden. Namens de UC was *br. A. Scheerhoorn* bij de intrede aanwezig.
De Algemene Vergadering van de Nederlandse Baptisten Vrouwen Beweging, die op 10 april te Arnhem werd gehouden, zag *ds H. Ploeger* als afgevaardigde namens de UC in haar midden.

Unieberichten
Verleden week is - voor de vierde keer dit jaar - een zending brieven en mededelingen naar de gemeenten gegaan:
* een brief van de Evangelisatie Commissie der Unie d.d. april inzake *De Zaaier*, waarvan ter kennisneming het nieuwste nummer werd bijgesloten;
* een rondzendbrief van *Anneke Oppenhuizen* en *Ducky Rosier* d.d. april, waarin zij over de jongste ontwikkelingen berichten;
* een brief van het bestuur van de Stichting Pensioen- en Invaliditeitsfonds d.d. 6 april inzake wijziging van het Pensioenreglement;
* een brief van de Commissie der Unie d.d. 6 april over (a.s.) vakatures in kommissies en besturen, waarvoor kandidaten kunnen worden gesteld;
* een folder *Helpen we echt...?*, met een begeleidende brief van de Stichting Oecumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen.

Graag spreken wij de hoop uit, dat de gemeenten van deze zending uit het Uniebureau ook nu weer met belangstelling kennis zullen nemen.

Radiokerkdienst
Reeds eerder hebben wij u laten weten, dat de volgende radiokerkdienst vanuit Harlingen wordt uitgezonden. 't Was de bedoeling op 20 mei, maar door bijzondere omstandigheden moest worden uitgeweken naar 24 juni. In deze dienst zal voorgaan *ds K. M. Gerritsen*. We hopen u te zijner tijd daarover nader te informeren.

Gemeentebezoek
Zoals u weet, is het overgrote deel van onze gemeenten inmiddels namens de UC bezocht. Verwacht mag worden, dat de resterende gemeenten nog vóór de zomervakantie bezoek zullen ontvangen. De broeders *ds W. Kos* en *ds H. Ploeger* zullen het gemeentebezoek ten behoeve van de UC evalueren. Daarvoor zal in de vergadering op 17 september tijd worden ingeruimd.

Hulp aan België
Van *ds K. Wümpelmann*, sekretaris van de Europese Baptisten Federatie, kwam enkele dagen geleden een overzicht binnen van de hulp aan België. U herinnert zich misschien, dat het gebied rondom Luik eind vorig jaar door een aardbeving werd getroffen. Daar bevinden zich vier (Franstalige) gemeenten, dat is een derde van alle gemeenten in Wallonië. Slechts één gemeente kreeg praktisch geen schade, de overige drie daarentegen wel! De Europese Baptisten Conventie zond $ 3.000,—, terwijl van de Baptisten Wereld Alliantie $ 5.000,— werd ontvangen. De Europese Baptisten Federatie stelde een bedrag van DM 10.000,— beschikbaar voor hulpverlening aan de getroffen gemeenten. Reeds eerder besloot de UC om uit het Noodfonds *f* 5.000,— voor dit doel te bestemmen.

Zendingsnieuws
Zoals voor de meeste andere commissies is het ook voor de UZC een drukke tijd. De komende maandag - 16 april - vergadert de kommissie opnieuw. Dan komen verschillende jaarstukken aan de orde, die u, al dan niet gewijzigd, later in het jaar in het AV-boek zult aantreffen. Daarnaast vraagt een aantal brieven de aandacht, dat de vorige keer niet meer kon worden behandeld.
Die vorige vergadering was op 16 maart, precies een maand daarvóór. Behalve allerlei berichten, onderwerpen en verslagen vermeldde de agenda een gesprek, dat weliswaar niet zo erg lang duurde, maar dat zeker de moeite waard was. We komen daar straks op terug.
Hadden we op 20 januari een gesprek met *drs G. J. van Butselaar*, de (nieuwe) algemene sekretaris van de Nederlandse Zendingsraad, in de loop van dit jaar hopen we kennis te maken met de sekretaris binnenland, *drs P. Bijlefeld*, zo hebben we tijdens onze laatstgehouden vergadering afgesproken.
Eind 1982 heeft de UZC voor het eerst een ontmoeting met de ouders van onze zendelingen belegd. De reakties over-en-weer waren bijzonder positief, zodat we besloten om opnieuw een dergelijke bijeenkomst te houden. Dat zal zijn op 17 november in Apeldoorn, hetgeen de ouders reeds is meegedeeld.
Dan hadden we op 16 maart een gesprek met *zr A. C. Zantvoord*, die zich als dokumentaliste sinds medio 1983 voor het Informatiecentrum inzet. Uit het verslag van haar werkzaamheden bleek, dat allerlei materiaal (diaseries, foto's, artikelen en folders) is gezonden aan maar liefst zeventien gemeenten. Daarnaast werden het gewest Twenthe, de Landelijke Zondagsschool Centrale, een lagere school te Nieuwe Pekela en enkele partikulieren over de zending en het werk van onze zendelingen geïnformeerd, een bemoedigende ontwikkeling!
Uiteraard werden de broeders en zusters, die namens de Unie en de daarin verbonden gemeenten zijn uitgegaan naar Kameroen en Sierra Leone, niet vergeten. Door middel van hun rondzendbrieven blijven de gemeenten op de hoogte van de voortgang van het werk, ook van de problemen daarbij.
Zoals aan het begin werd meegedeeld, komt de UZC op 16 april opnieuw bijeen. Dan zal ook verslag gedaan worden van het zendingsberaad van de Europese Baptisten Zending, dat deze keer - van 23 tot en met 25 maart - te Lüneburg is gehouden.
De Nederlandse delegatie naar de vergadering van de Zendingsraad bestond uit de zusters *J. Blaauw-van Lune* en *A. Pflaum-Alting* en *ds D. P. van 't Wout*. U hebt wellicht in *Gemeente en Zending* gelezen, dat te Lüneburg een wisseling van de wacht heeft plaatsgevonden. Maar *ds M. Otto*, die veertien jaar penningmeester van de Europese Baptisten Zending is geweest, heeft eveneens zijn taak neergelegd. Ook hem willen wij hartelijk danken voor alles, wat hij voor de zending in deze periode onder vaak moeilijke omstandigheden heeft gedaan!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

81255
is het gironummer
van het
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten
Bosch en Duin

Doe er wat aan!

RENDERLOO - REÜNIE

Vorige week een eerste reaktie, hier het „officiële"verslag.

Er zijn mensen, die beweren, dat een reünie doorgaans vervelend is. Wanneer zulke mensen eventueel toch de Renderloo-reünie op 24 maart jl. bezocht hebben, dan moeten ze wel op slag hun mening herzien hebben, want de gezelligheid straalde hen al bij binnenkomst tegemoet. Het vrolijke gebabbel van de bijna 200 deelnemers, voorzien van een naamkaartje, zorgde voor een ontspannen sfeer en onder de koffie met koek waren de verraste uitroepen van herkenning niet van de lucht!

De zaal van restaurant „De Keet" (in de buurt van Renderloo) was versierd met NBJB-vlaggen, foto's, Jong-Levens en zelfs de oude NBJB fietsvlaggetjes ontbraken niet! Met moeite konden we onze gesprekken om half 2 onderbreken, om naar het openings- en welkomstwoord van br Benno Benne te luisteren.

We werden even weer bij een stukje Renderloo-geschiedenis bepaald. Renderloo is a.h.w. wat in de vergetelheid geraakt. Hier wilden enkele oud-Renderloo-gangers wat aan doen èn het feit, dat Luit en Ant Siesling, die jarenlang de energieke leiders op Renderloo waren, dit jaar hun 50 jaar samengaan mogen beleven, deden het reünieplan geboren worden.

Het werd een succes! Luit en Ant, getooid met een corsage, waren het stralende middelpunt èn gastheer en gastvrouw van deze dag.

Onze dankbaarheid toonden we nog eens in een welgemeend „Lang zullen ze leven" en door het aanbieden van 31 rozen, omdat het 31 jaar geleden is, dat ze Renderloo verlieten.

Verschillende gasten werden door br Benne verwelkomd. Natuurlijk zongen we uit „Blijde Geluiden" en iedereen bleek het NBJB-lied nog te kennen!

Hoewel de zon verstek liet gaan en het aardig stormde, gingen we toch met een grote groep er op uit voor de wandeling langs de Renderloo zèlf en naar de Renderklippen. Dit was beslist een hoogtepunt van de dag! Herinneringen sprongen op ons af en het was, of de tijd had stilgestaan. Op de Renderklippen zagen we de eerste A.V.-gangers al per auto aankomen. Terug in „De Keet" waren de overigen al in druk gesprek met oude bekenden (hoewel het onderwerp „A.V." taboe was!).

Wandelen maakt hongerig en de fantastische Veluwse koffietafel, aangeboden door onze gastheer en gastvrouw, viel dan ook bijzonder in de smaak. En nòg was de dag niet om! We mochten luisteren naar wat anekdotes uit de kamptijd, - mevrouw Margreet Kiwiet (speciaal voor de reünie overgekomen uit de V.S.) bracht ons de groeten over van haar man - en er werd zelfs na 30 jaar nog een nieuw vlaggetouw aangeboden voor een eertijds doorgesneden exemplaar!

Dominee Piet Brongers, die de NBJB „vannu" vertegenwoordigde, zei in enkele woorden, dat een stukje „Renderloo-leven" nu weer doorgegeven kan worden aan de nieuwe generatie o.a. door middel van „de Nieuwe Oorsprong".

En natuurlijk kreeg Luit Siesling zèlf het woord. Renderloo - van ± 1949 tot ± 1971 ons Jeugdcentrum had een bijzonder grote plaats in zijn hart. Zelf heeft hij, met Ant, van 1951 tot 1953 al z'n krachten aan dit stuk werk gegeven. Zo vertelde hij enkele dingen uit zijn leven, over veel fijne dingen - ook van veel moeilijkheden - over zijn idealen en zijn omzwervingen. Dat hij nog altijd een zwerver is, bleek uit zijn laatste zin: „Achter de kim is het stralende Licht; ik geloof, dat ik dáár eens thuis zal komen".

Het slotwoord was aan ds J. Reiling, die namens de vele aanwezigen een dankwoord tot Luit en Ant sprak en deze dag met dankgebed eindigde.

Er was veel werk verricht door de voorbereidingscommissie, maar de vele blijde gezichten zullen zeker een beloning voor hen geweest zijn.

Toch willen we iedereen, die deze dag georganiseerd èn betaald hebben, nogmaals heel hartelijk bedanken.

(Jammer alleen, dat ± 40 later gekomen deelnemers de administratiekosten ad *f* 4,75 nog niet gegireerd hebben. Doet u het nog even? Giro 106435 t.n.v. B. C. Benne, Zwanenburg)!!!

We waren met velen die dag op de Renderloo-reünie en we hebben even het oude vuur weer zien oplaaien.

Zullen we dat vuur verder in onze gemeente uitdragen?

Eén van de velen,

Rie Ekkelenkamp-Hulleman

LEZERS AAN HET WOORD

DE GEMEENTE EN HAAR OUDSTEN

Er zijn in ons blad enige artikelen verschenen over de oudsten in de gemeente. De aanleiding hiertoe was, dat er in de gemeente soms moeilijk broeders te vinden zijn, die zich beschikbaar willen stellen voor het ambt van ouderling of diaken.

Toen ik deze artikelen had gelezen, en ook nog even dacht aan het opschrift van het eerste artikel waar stond: „Gebrek aan ouderlingen en diakenen een gebrek aan gemeenschap?" (DC, 27 januari) rees bij mij de vraag wat dan een goede gemeenschap is.

Een mooi voorbeeld vinden we in 1 Thessalonicenzen 1 en 2. Bij het lezen van deze hoofdstukken vielen mij 3 dingen op, die ik graag onder uw aandacht wil brengen:

1. Hoe gaven de oudsten leiding in de gemeente?
2. Hoe werd dit door de gelovigen aanvaard?
3. Wat werkte dit in de gemeente uit?

1. Hoe gaven de oudsten leiding in de gemeente?

1.1. *Zij wilden geen mensen, maar Gode behagen*
(1 Thess. 2 : 3-6)

In hun dienst in de gemeente hielden zij volledig rekening met de wil van God; Hij moest Zijn goedkeuring kunnen geven aan hun handelen. Ze hadden zich nooit afgegeven met vleitaal om persoonlijk bij de broeders en zusters in de gunst te komen. Ook in hun werk waren ze niet bezig geweest om er persoonlijk beter van te worden. Ze waren er ook niet op uit om van de broeders en zusters eer te ontvangen voor wat ze deden. In hun hart brandde maar één verlangen en dat was dat zij tot zegen mochten zijn voor de gemeente.

1.2 *Zij waren in hun midden als een moeder*
(1 Thess. 2 : 7-8)

Paulus zegt hier „Wij gedroegen ons in uw midden als een moeder die haar kleine kinderen koestert". Zoals een moeder zich geheel geeft voor haar kinderen; ze voedt en kleedt ze, ze vertroost ze als ze verdriet hebben, zo hebben Paulus en de zijnen zich in de gemeente gegeven met grote genegenheid, omdat zij liefde voor de broeders en zusters hadden gekregen. Ja, zij deelden hun leven met hen.

1.3. *Zij waren in hun midden als een vader*
(1 Thess. 2 : 11-12)

Zij waren in de gemeente ook werkzaam als een vader, die de opgroeiende kinderen wel eens apart moet nemen om ze te vermanen als ze de verkeerde kant op dreigen te gaan, of ze moet aanmoedigen als ze door teleurstellingen soms de moed laten zakken. Zij spoorden ieder persoonlijk aan te blijven wandelen in een levenswandel die Gode waardig is.

2. Hoe werd dit door de gelovigen aanvaard?
(1 Thess. 2 : 13)

Als we vers 13 lezen, dan zien we dat er in de gemeente iets gebeurt.

In de eerste plaats zien we dat het gepredikte woord Gods, dat zij van Paulus en de zijnen hadden ontvangen, werd ontvangen als een woord van God Zelf. De gelovigen aanvaardden hen dus als boodschappers van God Zelf.

In de tweede plaats lezen we dat het woord Gods ook werkzaam was in de gelovigen. Dat aanvaarden van het woord betekende dus voor hen dat zij er ook naar handelden.

3. Wat werkte dit in de gemeente uit?
(1 Thess. 1 : 6-10)

Ten eerste zien we dat de gemeente te Thessalonica een voorbeeld is geworden voor alle gemeenten in Macedonië en Acháje (vers 7).

Lees verder op pagina 8

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 42,— per jaar, *f* 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Vervolg van pagina 7

Ja, hun geloof dat zich op God richt is overal bekend geworden (vers 8).

Wat hield dat geloof van hen, waar zo veel over gesproken werd, dan in? In de verzen 9 en 10 lezen we daarover dat zij zich radicaal van de afgoden hadden afgekeerd om de levende en waarachtige God te dienen, en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, die hen van de komende toorn heeft verlost.

Tenslotte
In het begin hebben we ons de vraag gesteld „Wat is een goede gemeenschap".

Als we in onze gemeente willen spreken van een goede gemeenschap, dan betekent dat, dat alle gelovigen hierbij betrokken zijn, en dat het wat dit betreft geen verschil maakt of men voorganger, ouderling, diaken of gemeentelid is.

En ik geloof, dat als wij als gemeente een goede gemeenschap willen zijn, waar de Heer door Zijn Heilige Geest kan werken, de gemeente van Thessalonica ook een voorbeeld voor ons is, zoals zij dat ruim 1900 jaar geleden voor Macedonië en Acháje waren.

Uw broeder in Christus,

G. de Valk

OP VAKANTIE MET DE NBJB

Voor jongeren, voor ouderen, voor gezinnen, voor alleenstaanden, kortom voor iedereen biedt het vakantiepakket van de NBJB mogelijkheden.

Ook in de prijzen zit nogal wat variatie: vanaf *f* 155,— tot en met *f* 850,—.

Het gaat om de volgende vakanties:

* Ouderenweken op De Bron
* Gezinsweek naast De Vinkenhof
* Trektocht naar Joegoslavië
* Internationaal kamp in Duitsland
* Zeilkamp
* Fietstocht door Nederland (nieuw)!
* Tentenkampen op De Vinkenhof.

Al onze vakanties staan uitvoerig beschreven in de kampfolder.
Vraag'm aan bij het Jeugdburo.

Jeugdburo NBJB,
De Singel 5, 9203 XX Drachten.
Telefoon 05120-15687.

Voor de vele kaarten, die we uit het hele land ontvingen t.g.v. ons 50-jarig huwelijk en ook i.v.m. onze verhuizing uit Den Haag naar Westervoort zeggen wij langs deze weg hartelijk dank!

Fam. Noordhoek-Tromp,
Mosterdhof 41, 6931 AH Westervoort.
Tel. 08303-3139.

Op 4 april overleed onze broeder

RIEKEL VENEMA

in de leeftijd van 56 jaar.

Baptistengemeente Hengelo
Wijkgemeente 't Venster

„Veilig in Jezus armen"

Op 31 maart is in haar Heiland ontslapen onze zuster

BAUKJE V. D. ZWAAG-HOEKSTRA

in de leeftijd van 85 jaar.

Baptistengemeente Treebeek

In de Heerlijkheid des Heren is ingegaan onze lieve zuster, schoonzuster en tante

GEESSIEN TEN WOLDE

weduwe van N. Bilder, op de leeftijd van 78 jaar.

Rotterdam, 27 maart 1984

Uit aller naam: J. C. de Bruyn

Korr. adres: Vijverlaan 305, 2923 TG Krimpen a/d IJssel.

De begrafenis heeft op 30 maart jl. plaatsgevonden.

„Ik ben de opstanding en het leven,
wie in mij gelooft zal leven, ook al is hij gestorven;
en een ieder die leeft en in Mij gelooft zal in eeuwigheid niet sterven."
Johannes 11 : 25, 26

Op 27 maart overleed na een kortstondige ziekte onze geliefde zuster

GEESSIEN TEN WOLDE

weduwe van N. Bilder, op de leeftijd van 78 jaar.

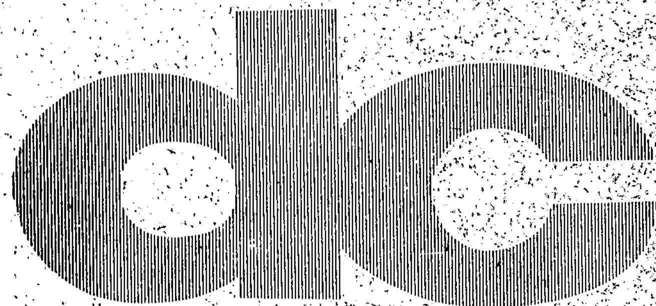
Baptistengemeente Rotterdam-Zuid

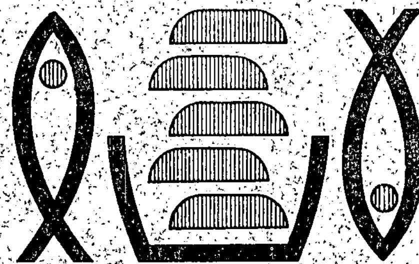
Op de gezegende leeftijd van 90 jaar nam de Heer tot Zich onze broeder

TJALLING SIPMA

sinds 6 oktober 1975 weduwnaar van Gerlofke Boksma.

30 maart 1984 Baptistengemeente Dokkum

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 16 - 20 april 1984

HIJ SPRAK ALLEEN MAAR OVER GOD

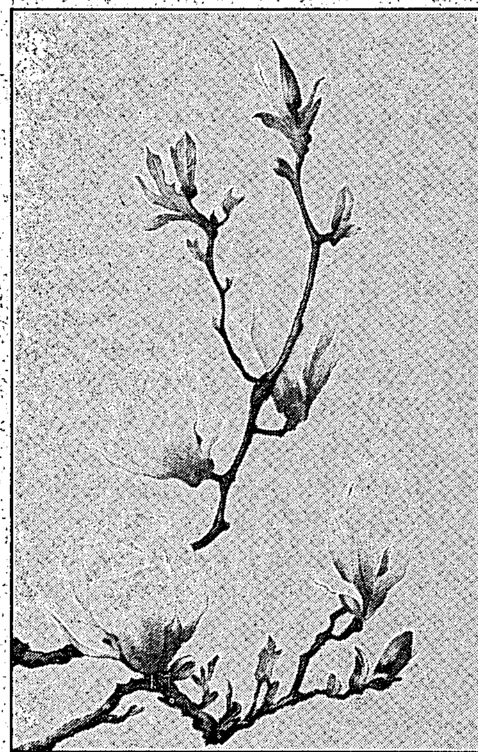
Er was een man in Israël. Twee duizend jaar geleden.
Het was een stille man. Hij legde niemand iets in de weg.
Hij deed eigenlijk niets. Hij sprak alleen maar over God.
Hij liep van Noord naar Zuid, van Zuid naar Noord en her en der werd hij gehoord, maar wat hij zei was ongehoord en verder deed hij niets. Hij praatte konstant over God. Hij scheen te weten wat hij zei. Over God.

Soms legde hij zijn hand op een verdoold, verziekt, verloren leven en dan was dat een wonder: die mens stond op en de verlepte roos ging bloeien. Maar verder sprak hij alleen over God.
Het was alsof hij op de rotsen sloeg die water gaven in de woestijn, die in een bloementuin veranderde.
Hij zette niemand tegen iemand op, vermoeide niemand met betogen. Maar wie hem hoorde dacht aan Jakob die eens zei: „De Heer is werkelijk aanwezig op deze plek en ik, ik besefte het niet! Wat een ontzagwekkende plaats is dit. Dit moet wel het huis van God zijn, dit is de poort van de hemel."
In ruil voor wat de mensen van hem ontvingen gaven ze hem zijn dagelijks brood. Tientallen, honderden trokken met hem op, terwijl hij toch alleen maar sprak over God. Want zij waren vermoeid en belast maar vonden rust bij hem die zei dat God zijn vader was.
U, die zoveel eeuwen later leeft, weet hoe het hem verging. Deskundigen in zaken van geloof en leven ergerden zich over zijn gezelschap, zijn omgang met het uitschot, wierpen hem oppervlakkigheid en onwetendheid voor, vroegen hem zich te legitimeren en wie wel zijn leermeester was geweest, waar hij eigenlijk vandaan kwam. En als hij zei: van God, dan wilden ze hem wel grijpen en stenigen. Terwijl hij toch alleen maar sprak over God, de zorgende, zoekende, zegenende Vader.
U hebt gelezen of gehoord hoe ze met hem handelden. In Gods naam hebben ze hem schuldig verklaard: hij lastert God!
Ze stenigden hem niet, hoewel hun zo geprezen schriften dat voorschreven, maar sleepten hem van verhoor naar verhoor tot ze bereikten wat ze wilden: in samenwerking met de Romeinen kruisigden ze hem. Ze legden God, de Levende, het zwijgen op en vierden z'n dood. De onruststoker, die toch alleen maar over God sprak, zweeg. Voorgoed.
Vergist u zich niet: zo gevaarlijk is het over God te spreken.
Zelfs, en vooral, bij hen die volkomen op de hoogte zeggen te zijn van God. De Heer, die zijn troon heeft in de hemel, lacht met hen, spot met hen.
God zegt op alle zondagmorgens tegen koningen en priesters: Ikzelf heb hem aangesteld als koning, als koning op de Sion, mijn heilige berg.
En tot de verworpene zegt God: Jij bent mijn zoon, vanaf heden ben ik je vader. Vraag mij wat je wilt, ik geef je heel de aarde in handen, ik stel alle volken onder je beheer. Dat wetend kunnen wij, mensen dezer dagen, het paasfeest vieren.
Ieder jaar heb ik ergens de boodschap laten horen, die ik vond op het uithangbord aan de molen in Rotterdam, na de grote verwoesting, en ik zal het waarschijnlijk ook de volgende jaren doen:

Door alle stormen onverstoord
maalt deze molen rustig voort:
aan God is immers het laatste woord.
Vanouds de grutterij „de Noord".

Ziende op deze bezeten wereld, op zovele zwijgende zonen en dochters van God, zou men wanhopig kunnen worden. De machten der duisternis zijn sterk en rukken aan met opgestoken vaan. Ze winnen zelfs.
Weest niet bevreesd. Jezus is waarlijk opgestaan.
Aan God is immers het laatste woord!

Huizinga

HIJ IS OPGESTAAN

Nu zal het leven als een bloemknop opengaan.
In de woestijnen zullen rozen bloeien,
want zie, de Heer is waarlijk opgestaan.
Mijn beker zal van vreugde overvloeien.

Wij zullen juichend door de paarlen poorten gaan.
De gouden straten zullen wij betreden,
want zie, de Heer is waarlijk opgestaan:
wij zullen leven tot in eeuwigheden.

Uit: De gouden horizon, E. IJskes-Kooger.
Uitgave Buijten en Schipperheijn.
Ets: Maarten Langbroek.

DEZE WEEK

Ik begrijp niets van Jezus' lijden.
Ook in mijn vroomste momenten,
Ook in mijn theologische helderste momenten,
begrijp ik niets van Jezus' lijden.

Het kruis is het familiegeheim tussen God en zijn eigen Zoon. Het gaat om mij. Maar ver boven mijn begrijpen en denken handelt God de problemen die Hij met mij heeft, af in de verhouding tot zijn eigen Zoon.

Het lijden van Jezus is onverklaarbaar. Iedere verklaring berooft het van zijn heilskarakter. Verklaard heil is geen heil. Alles wat van God tot mensen komt heeft iets van „boven bidden en boven denken" en van „Uw gedachten zijn hoger dan mijn gedachten".

Over Golgotha moet je niet te veel verstandige dingen willen zeggen. Er werd tijdens de kruisiging van Jezus heel wat gezegd. Let er eens op, van welke aard de woorden zijn die op Golgotha vallen. Het zijn voor het overgrote deel óf spotwoorden óf gebeden. De joden spotten: „Als Hij de Christus is, laat Hij dan van het kruis afkomen". De romeinse soldaten spotten: „Als Hij de koning der joden is, laat Hij zichzelf redden!"
De ene moordenaar aan het kruis bidt: „Gedenk mij als U in uw Koninkrijk gekomen bent!"
Na Jezus' sterven verheerlijkt de hoofdman over de romeinse soldaten God: „Deze mens was rechtvaardig!"

Spot. Gebed. Verheerlijking van God. Dat zijn op Golgotha de enige mogelijkheden om te reageren. Een zogenaamd „verstandig woord" valt er niet. Voor discussie en genuanceerde beschouwingen is geen plaats.

Spot of gebed of lofprijzing. Dat zijn heel primaire reacties. Reacties van mensen die in hun ziel geraakt zijn. Van mensen die weten dat het op Golgotha om henzelf gaat.

O. d. V.

IK GELOOF NIET MEER...

C. van Wier

Dat hoor je mensen nog wel eens beweren, nadat ze ooit eens in het midden van de gemeente hun geloof in Jezus Christus beleden.
Een jonge broeder werd, nadat hij was gedoopt, door zijn voorganger gewaarschuwd voor onze grote tegenstander die alle dagen weer probeert om ons geloof de grond in te boren. Hij antwoordde: „Ik heb midden in de wereld geleefd en ik ken de duivel. Bij mij krijgt hij geen kans weer!"... Maar vandaag leeft hij weer als eertijds en belijdt openlijk dat hij nergens meer in gelooft.

Geen wonder
Van sommige mensen ben je geneigd om te zeggen: Geen wonder dat ze niet meer geloven. Wat hebben ze verschrikkelijk veel moeten doormaken!
Ik ontmoette enkele maanden geleden een broeder uit een van mijn vroegere gemeenten. Hij werd indertijd al ziek en leed erg veel pijn. Keer op keer belandde hij in het ziekenhuis en vele keren werd hij geopereerd. Kon hij het aanvankelijk nog op zijn benen volhouden, nu ligt hij al sinds jaar en dag in bed, triest en eenzaam, terwijl ook zijn vrouw allerlei lichamelijke problemen heeft, waardoor ze hem soms nauwelijks verzorgen kan. Toen ik hem vroeg of hij het nog vol kon houden, antwoordde hij: „Ik geloof niet meer!" In zo'n geval ben je geneigd om te reageren met: „Dat is geen wonder..." Toch zei ik dat niet. Want hij voegde nog iets aan zijn woorden toe.

Wie gelooft, weet wat twijfel is
Wanneer we geloven omschrijven als: vertrouwen op God, op Jezus, dan ontkom je er niet aan dat allerlei omstandigheden aan dat vertrouwen op Gods beloften, op zijn doen en laten, gaan knagen.
Een meisje van tien jaar vroeg in een ietwat verdrietige stemming aan haar moeder: „Heeft God de duivel ook geschapen? Waarom dan?
En kan Hij nou helemaal niks doen aan al die nare dingen in de wereld?"
Zulke vragen kent iedere christen. Naarmate je inzicht in satans funeste invloed en macht groeit en de ellende van de wereld steeds dichter bij je bed komt (om dan je persoonlijke verdrietelijkheden nog maar even buiten beschouwing te laten) worden dergelijke vragen steeds brandender. Misschien lukt het Gods brandweer wel om, bijvoorbeeld 's zondags tijdens de preek, de vlammen wat te onderdrukken, maar wie durft te beweren, dat de brandweer het vuur geheel meester is in zijn leven?

Het ergste wat me overkomen is...
...dat is dat God me op deze wereld heeft gezet! Dat dacht en zei iemand eens. Het leven, hoewel het een christen betrof, kwam bij hem over als een soort straf. Wat zou ik eigenlijk gemist hebben wanneer ik nooit geboren zou zijn, vroeg hij zich af. Begrijpt u daar iets van? Job wel. Na allerlei moedige geloofsuitspraken, zoals „De Here heeft gegeven, de Here heeft genomen, de naam des Heren zij geloofd", kwam hij er uiteindelijk toch toe om de dag van zijn geboorte te vervloeken. Wat een wonder!...
De bijbel is, wat betreft de geloofservaringen van Gods kinderen, zeer eerlijk en realistisch. U zou Psalm 88 in dit verband eens kunnen lezen: „...ik ben radeloos!"

Vraagtekens
Dat mensen vraagtekens zetten achter Gods bestaan, zijn uitspraken en beloften, kan verschillende oorzaken hebben. Ons verstand speelt de mens dikwijls parten. Dat er tussen hemel en aarde meer bestaat dan waarvan wij in onze filosofie hebben gedroomd, wil er bij ons verstand meestal moeilijk in. Wanneer de bijbel vertelt van onbegrijpelijke wonderdaden Gods, of spreekt van minstens even onverklaarbare toekomstige wonderen, dan rijzen de vraagtekens als paddestoelen uit de grond van ons verstand. Abraham en Sara hadden het moeilijk met die vraagtekens, toen aan hen, als een stel bejaarden, nog een kind werd toegezegd.
Maar twijfel heeft vaak ook sterke relaties met onwil en ongeloof. Woorden en opdrachten van God vertrouwen en uitvoeren, wanneer je van tevoren weet dat je geloofsvertrouwen je bepaalde dingen gaat kosten, die een mens graag voor zichzelf behouden wil, dan is de twijfel een al te graag aanvaard excuus. Zou dat nou zo wel zijn? Dat geloof ik niet (meer).
Maar de menselijke angst lijkt toch wel de belangrijkste oorzaak van twijfel en innerlijke onrust. Weliswaar was Jezus zelf aan boord, toen de discipelen in een laaiende storm belandden en was de kans dat ze samen zouden vergaan nihil, omdat Jezus' uur nog niet gekomen was, maar desalniettemin deed de angst de twijfel als een toren omhoog rijzen: „Heer, behoed ons! We vergaan!"
Welke gelovige kan zich in deze angstgevoelens niet herkennen? God is een machtige en getrouwe God! Maar, alles goed en wel, zou Hij kans zien om ons uit de problemen te bevrijden? Wanneer we echt proberen om ons rustig te houden in een wereld als die van vandaag, laten we ons dan niet als naïeve kinderen met een kluit in het riet sturen?

Komt, verwondert u!
De angst, als oorzaak van twijfel, is waarschijnlijk wel het kwaad waaraan God het meeste wil en kan doen. Wie zien wil ontdekt oneindig veel dingen die onze angst kunnen doen verdwijnen. De discipelen verwonderden zich uitermate, omdat ze konden constateren dat Jezus Christus zelfs de wind en de golven beheerste! Dit wonder, samen met de vele andere machtige daden Gods,

even ons alle reden om niet te vrezen, doch alleen te geloven! Wat in Hebr. 11 : 6 staat, is in dit verband veelzeggend: gelovigen mogen ervan uitgaan, dat God een beloner is van degenen die Hem serieus nemen. Daarvan getuigt immers dat hele hoofdstuk?

Ik wéét het!
De zieke, zwaar invalide broeder, waarover ik u iets vertelde, verklaarde dat hij niet meer geloofde. Maar hij voegde daar nog iets aan toe. Hij zei: „Ik geloof niet meer, ik wéét het zeker!"
Hij was door zijn strijd en twijfel heen! Van dit leven had hij geen hoge verwachtingen meer. Maar wel ervoer hij dagelijks Gods beschermende liefde en zag hij uit naar de heerlijkheid van het leven na dit leven. God beloofde hem dat en hij wist dat dit eens een onbeschrijfelijk heerlijk feit zal worden! Voor hem en miljoenen anderen is het geloof de zekerheid van de dingen die men hoopt en het bewijs der dingen die men niet ziet.

Ik heb het geloof behouden!
Iedere gelovige weet dat geloven niet automatisch doorgaat. Er moet voor gestreden worden. Maar in die strijd staat God aan onze kant. Dáárom kon Paulus verklaren, dat hij door alle strijd heen het geloof behouden had. God had hem reden te over gegeven om elke vorm van twijfel en onzekerheid opzij te schuiven. Wie in de strijd des geloofs in de problemen geraakt, mag met de vader van de epileptische jongen bidden: „Ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp!"
Zo ging het Abraham met zijn grijze haren, die zich niet kon voorstellen dat hij ooit nog eens met Sara's baby in de armen zou lopen. „Hij werd versterkt in zijn geloof en gaf Gode eer, in de volle zekerheid, dat Hij bij machte was hetgeen Hij beloofd had ook te volbrengen" (Rom. 4 : 20).
„Al wie op Hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen".
Gelooft u dat?

RECTIFICATIE

Ds N. J. van Beek te Groningen was zo vriendelijk mij opmerkzaam te maken op een fout in het bericht over het 150-jarig jubileum van de Oncken-gemeente in Hamburg.

Oncken bracht namelijk niet het principe van de doop op bekering mee uit Engeland. Wel kwam hij in een Methodistenkapel in Engeland tot bekering en keerde enige jaren later naar Duitsland terug om te gaan werken voor een Bijbel- en Traktaatvereniging.

Hij kwam zelf tot de erkenning van de doop op het geloof en zocht een gelegenheid om zich te laten dopen.

Dat is uiteindelijk gebeurd door prof. Barnas Sears uit Amerika.

22 april, 1e Paasdag, is de exakte datum waarop 150 jaar geleden de gemeente in Hamburg gevestigd werd.

De W.

LANGS DE RAND

RUBRIEK VOOR JONGEREN

DOOR PIET STELLINGA

NA MORGEN

* komt er weer een dag. Tenminste, daar gaan we van uit. Want we leven natuurlijk best wel in een spannende tijd. Hoe denkt Heleen over de toekomst?

* We praten met elkaar op haar kamer, hoog boven de begane grond. Het is er gezellig: witte muren met fraaie posters. De vele planten voor het raam ontnemen je bijna het uitzicht op de bossen rondom. De toekomst.....

* „Binnenkort raak ik hier mijn baan kwijt. Natuurlijk niet leuk, maar toen ik hier kwam, wist ik al dat het maar voor een tijdje zou zijn, dus..... Ik hoop dat ik gauw weer iets zal vinden. En dan het liefst part-time. Dan hou je tenminste nog wat tijd over voor andere dingen".

* Zoals?

* „Nou, studeren bijvoorbeeld. Ik heb best zin om weer wat tijd aan studie te besteden. Niet full-time, hoor, maar zo'n beetje erbij. Da's denk ik wel typerend voor mij. Ik doe het liefst een paar dingen tegelijk. Dat vind ik plezierig".

* Enne..... hoe zie je verder jouw toekomst?

* „Ja, daar kan ik nog niet zoveel van zeggen, dat hangt van zoveel dingen af. Maar het liefste zou ik later een poosje kinderen in mijn huis willen opnemen. Kinderen zonder ouders, bijvoorbeeld. Of zwakbegaafde kinderen die dan een tijd bij me zouden kunnen wonen. Nee, ik wil geloof ik niet zelf kinderen krijgen. Tenminste, daar verlang ik nu niet naar".

* Hou je van zwakzinnige kinderen?

* „Ja. Dat is één van de dingen die ik overgehouden heb van dit werk hier. Ik ben gaan houden van deze kinderen die gewoon jouw hulp nodig hebben. Er is hier een jongetje, Arnold heet hij, dat volledig in zijn eigen wereld leeft. Hij heeft nagenoeg geen kontakt met de mensen om hem heen. Autistisch, noemen ze dat. En laatst zag hij naar me. Wel tien seconden keek hij me aan! Dat was zo indrukwekkend... dat vergeet ik nooit weer".

* Heeft dat misschien... is dat een geloofservaring?

* „.....Zo beleef ik het wel, ja. Dat soort dingen hebben te maken met God. Het maakt je blij - je beleeft zoiets als een geschenk".

Terwijl Heleen nog eens een kop thee inschenkt, kijk ik naar buiten. De zon schijnt. De wereld is zo gek nog niet.

„Weet je," zegt Heleen, „ik ga niet zo erg gebukt onder de zorgen van deze tijd. Werkloosheid en zo - ik heb er mee te maken, maar het maakt me niet kapot. Ik geloof dat ik kansen heb om mijn leven zinvol in te richten. En dat zinvolle hangt, voor mij tenminste, niet meteen van werk af. Ik heb mijn idealen en ik ben blij dat ik ze heb. Dat geeft mij moed voor de toekomst. Maar er zijn natuurlijk wel dingen, ook in mijn leven, die me dwars zitten".

„Waar denk je aan?"

„Het heeft zijdelings te maken met werkloosheid: het geldprobleem. Als ik geen werk vind, krijg ik maar lage uitkeringen. Dat je dan niet aan allerlei luxe toekomt is niet zo'n ramp. Ook zonder auto kun je best gelukkig zijn. Maar je bouwt een studieschuld op. Mijn vriend moet nog een aantal jaren studeren. Hij krijgt een beurs, maar die moet wel voor een groot deel terugbetaald worden. Dat wordt een enorm bedrag. Als ik nou een baan had, kon je zoiets gemakkelijker binnen de perken houden".

„Je hebt dus een vriend".

„Ja. We kunnen het heel goed vinden met elkaar. Ik maak niet zo gemakkelijk kontakten. O ja, ik heb wel kennissen, hoor. Maar echte vrienden, nou nee. Geen probleem overigens, ik zit er niet mee. Blijkbaar gaan mensen niet zo gauw vertrouwelijk met mij om. Bij Alex, mijn vriend, is dat dus anders. We houden veel van elkaar. Dat maakt natuurlijk dat je wat blij naar de toekomst kunt zien".

Ik kijk naar buiten. Een vogel wiekt voorbij. Over de toppen van de bomen vliegt hij de verte tegemoet.

MEDEDELINGEN

De Raad van de Baptistengemeente Siddeburen deelt mee dat met ingang van 12 april 1984 broeder W. J. Pijnacker Hordijk geen voorganger meer is van de baptistengemeente te Siddeburen.

J. Blaauw, sekretaris

Het curatorium van het seminarium deelt het volgende mee.

De opening van het cursusjaar 1984/1985 vindt plaats op zaterdag 8 september.

Wilt u deze datum alvast noteren, want u bent van harte welkom.

Th. van der Laan

OUDERENWEKEN NBJB

Ook in 1984 zijn er weer de vakantieweken voor ouderen.

En evenals voorgaande jaren worden ook nu weer deze vakanties gehouden op het bekende konferentie-oord „De Bron", prachtig gelegen aan de Vecht nabij Dalfsen.

Trouwens, wie is oud...

Je zou kunnen zeggen: iemand die genoeg gewerkt en gejakkerd heeft om nu te kunnen genieten van alledaagse genoegens.

Kijken naar een rivier in het zonlicht, luisteren naar een dagsluiting, een eindje wandelen, praten met leeftijdsgenoten. De gasten in deze vakantieweken hebben de beschikking over tweepersoons kamers en uiteraard geniet u volledig pension.

Hoe u de week wilt besteden, hangt van uzelf af.

Terwijl de (ervaren) leiding genoeg dingen regelt die samen gedaan kunnen worden, kunt u ook uw eigen dagindeling bepalen.

U bent van harte welkom.

Datum:

18 mei-25 mei, leiding S. A. Wijchers (01), prijs *f* 305,—

30 juni-7 juli, leiding J. Scholtens (02), prijs *f* 305,—

7 juli-14 juli, leiding K. Brongers (03), prijs *f* 325,—

P.S.

* Mocht u niet in staat zijn tot lichte corveediensten, schrijft u dan in voor de 03 week.

* Als u een éénpersoonskamer wenst, dan kunt u dat kenbaar maken. In dat geval betaalt u *f* 25,— meer.

...DAT WIJ HET ZIEN EN GELOVEN

(Marc. 15 : 32)

Jezus wordt uitgedaagd door spottende overpriesters en schriftgeleerden om nu eens te tonen wat Hij waard is. Hij heeft immers zoveel anderen gered! Dat geven ze nu dus wel toe. Als Hij nu echt de Koning van Israël is, dan is het een koud kunstje voor Hem om zichzelf te redden. „Kom maar van dat kruis af, als we dat zien dan geloven we je!"

Het doet denken aan de verzoeking in de woestijn. De Satan wil Jezus ook verleiden om zijn eigen wil te doen. Zelf het heft in handen te nemen. Je kunt het immers, doe het dan toch, man...

Het is bijna onvoorstelbaar voor ons wat daar gebeurt. Wie van ons zou zó kunnen handelen als Jezus doet. Zo tot het uiterste gehoorzaam zijn en zijn wil in overeenstemming brengen met die van Zijn Vader. In die donkere nacht in de hof van Gethsemane heeft Hij erom gebeden: „Doch niet wat Ik wil, maar wat Gij wilt..."

En dit gebed zal Hij bij voorduring in zijn hart gehad hebben.

Toen de soldaten Hem meevoerden, Hem sloegen en bespotten en nu op deze donkerste plek van de wereld wordt het lokaas hem voorgehouden.

Wat moet het afschuwelijk moeilijk geweest zijn om niet in te gaan op dit verleidelijke aanbod. Als je nu van het kruis kunt afkomen, heb je het bewijs geleverd dat je degene bent, voor wie je je uitgeeft.

Wij citeren graag Jesaja 53 over het willoze lam en het stemmeloze schaap om dit dan zo maar toe te passen op Jezus' lijden en sterven. Dat mag wel, Philippus legt de boekrol van de kamerling ook zo uit, maar laten we ons niet teveel verkijken op het woord „willoos".

Die spottende stemmen klinken op het moment dat Jezus op z'n zwakst is, ze herinneren Hem aan de mensen die Hij gered heeft, wonderen die Hij verrichtte en ze zeggen zelf dat ze overtuigd zullen zijn dat Hij de Christus is als Jezus nu zichzelf redt. Waarschijnlijk is dat ook zo. Als Jezus opeens zachtjes zwevend afdaalde en voor hen stond, zouden ze op hun knieën neervallen en Hem aanbidden...

Het moet Jezus de grootst mogelijke wilsinspanning gekost hebben om te blijven waar Hij is. Om te blijven wie Hij is: het Lam dat de zonden der wereld wegdraagt.

Niet mijn wil, maar Uw wil, o Vader.

Een woordeloos gebed. Een bittere strijd tot het bittere einde.

Voor ons? Voor mij? Ik weet hier geen raad mee, geen weg mee. Ik wil er helemaal niet zo diep over denken. Ik begrijp het niet en ik vind het heel moeilijk te aanvaarden dat het zo gaan moest.

Het schijnt dat men in verschillende kerken langzamerhand zo verlegen is geraakt met het lijdensverhaal dat men het kruis naar de achtergrond heeft verwezen en verdonkeremaand.

Daar gaat het niet meer om en men stort zich op het tweede gebod: Ge zult uw naaste liefhebben. Zolang verwaarloosd door de kerk. Men springt nu op de bres voor vrede en gerechtigheid. Het ligt ons moderne mensen ook veel beter. Nu kunnen we zelf weer wat doen. De handen uit de mouwen en aan de slag. Diep van binnen voelen we ons veel plezieriger met deze regeling...

Ik overdrijf, ik weet het. Ik weet ook heel goed dat deze dingen belangrijk zijn en bij onze opdracht behoren.

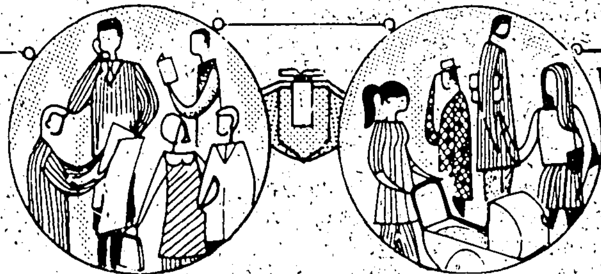
Maar als we op deze wijze van een stuk verlegenheid proberen af te komen, slaan we de plank ook weer mis.

Gelovend de wereld in, en helpen waar je kunt, prima en broodnodig, maar het mag niet ten koste gaan van dat andere, voor ons moeilijk te verteren punt: Gods Zoon werd een mens met de mensen. En Hij leed en stierf als een mens op een vreselijke manier aan het kruis, om voor onze schuld te boeten.

Het kruis blijft rotsvast staan. Daar kunnen we niet omheen, daar mogen we niet omheen, ook niet in onze prediking, in ons getuigenis. Hoe pijnlijk we dat misschien soms ook vinden.

Ze wilden eerst zien dat Hij zichzelf redde, dan zouden ze Hem geloven.
Maar wat valt er dan nog te geloven?
En als Hij zichzelf nu eens gered had...
Wat was er dan van ons geworden...

Ans Lindenborn

van deze kant bekeken ...

MIJN SCHILD ENDE BETROUWEN....

Omstandigheden dwongen me thuis te blijven. Dat is geen ramp, maar de zojuist vermelde omstandigheden brachten ook mee dat ik weinig interesse kon opbrengen voor literatuur of ander vermaak. Dus zat ik voor me uit te staren en zag toen op een rij van boeken een bundel papieren, bijeengehouden door een elastiekje. Ik nam het pakje en bevond dat de inhoud bestond uit vele krantenknipsels en brieven. Elk stuk had te maken met een brief die ik op 30-12-'66 schreef. Ruim 17 jaar geleden dus. De brief was gericht aan de inspekteur van de direkte belastingen. Hem schreef ik op de een na laatste dag van dat jaar dat ik „na langdurig beraad" besloten had 15% van het door mij te betalen belastingbedrag niet te zullen voldoen omdat ongeveer dat percentage bestemd was voor het leger. En dat ik graag van hem zou vernemen aan welke instantie of instelling ik als christen het bedrag zou kunnen overmaken.

U herinnert zich nu weer een en ander en hebt ook kunnen konstateren dat mijn idealisme strandde op de wetten van dit land; dat mijn gehoorzaamheid aan m'n geweten en voorzover ik dat kon beoordelen ook aan de Schriften als onuitvoerbaar door de ambtenaar werd gekwalificeerd. Ik wil daar nu niet verder op terugkomen. In deze wereld kan men niet niet-zondigen.

U kunt zich wel voorstellen dat er enige vreugde bij mij is nu ik lees dat zowel de synode van de gereformeerde kerk als die van de hervormde gemeente er bij de regering op aandringt af te zien van het (laten)plaatsen van perfekte vernietigingswapens, die de mens in staat stellen de schepping terug te brengen tot voorbij het vertrekpunt aangegeven door het woord Gods: Er zij licht! Daarvóór wordt de situatie beschreven als: De aarde nu was woest en ledig en duisternis lag op de vloed. Het is meer dan schokkend te bedenken dat de brutale nu-mens de aarde van God zou durven verwoesten. Het is onvoorstelbaar. Er zijn geen woorden voor. In het dagblad dat ik lees hebben niet minder dan 115 personen door ingezonden brieven hun gedachten over de oproep der twee grote kerkgemeenschappen geuit. De een juicht over het woord van de kerk, de andere wil de kerk het zwijgen opleggen. Men kan in dit verband wel vragen of een kerk kan spreken. Zegt iemand nu: dat moet toch kunnen, dan beaam ik dat van harte, maar kan ze het ook. Een individu kan het. Voor zijn besef kan hij het zelfs namens God doen, in gehoorzaamheid aan Jezus Christus en zijn Geest. Maar hoe schrijnend is het verschillend stemgeluid der gelovigen. Neem onze eigen kleine gemeenschap. Over de onderhavige zaak is in dit blad niet gerept ofschoon het elk levend wezen aangaat. Waarom zwegen wij? Uit onverschilligheid? Nee, dat niet. Wisten we niet of we het wapentuig zouden moeten aksepteren of weigeren? Hielden we ons stil omdat we vreesden de andere te ergeren als we ons standpunt zouden bekend maken? Maar moet ons deze stilte niet benauwen? Wie denkt niet even aan de tijd van de jonge Samuël: Nu was in die dagen het woord des Heren schaars; gezichten waren niet talrijk. Terwijl we nu meer dan negentien eeuwen Jezus door de landen zien gaan: *Het Woord des Heren!* De stem der synodes beluisterend is er hoop.

Beter laat dan nooit.

Uit de korrespondentie van 17 jaar geleden viste ik een stuk dat ik toen schreef. Hier volgt iets daar uit: Het gebeurde in Kassel waar de baptisten hun uitgeverij - in de oorlog verwoest - heropenden. Ik was er heen gezonden om de unie te vertegenwoordigen. Na de plechtigheden zaten mensen aan tafeltjes te praten. Achter mij hoorde ik een Duitser druk en luid vertellend van zijn schone tijd in Frankrijk en zijn wonderbare tijd in Polen. Het ergerde mij. Ik schoof met mijn stoel net zo lang tot ik aan zijn tafeltje zat. Hij stelde zich voor, ik volgde zijn voorbeeld. Waarop hij dadelijk zei dat hij, helaas, niet in Holland geweest was. (Hij bedoelde als soldaat) „U is een christen, neem ik aan", vroeg ik hem. Hij antwoordde: „Ja, hoezo, ik ben toch een baptist". „Laten we hopen dat het een het andere dekt", zei ik. „Ik zou u graag eens iets willen vragen. U was in de oorlog. Als een christen. U was vliegenier. Laten we aannemen dat er een nieuwe oorlog uitbreekt met Rusland. U krijgt de opdracht om boven Moskou twee atoombommen te laten vallen. U bidt God dat u bewaard mag blijven. U arriveert boven de stad, laat uw last vallen en komt behouden weer thuis en u dankt God. Maar wat doet u met die 200.000 Moskovieten die er helemaal niet meer zijn?" Het bleef een poosje stil. Toen zei hij: „Ja, heute ist das ja nicht so leicht". Ik vroeg: „Is er verschil, behalve dan gradueel, of u er één doodt of 200.000?" Hij gaf geen antwoord.

Ik bid vaker dan vroeger het Onze Vader. U moet wel weten waarom. Maar is dat voldoende?

Huizinga

BROEDERSCHAP VAN BAPTISTEN VOORGANGERS

Dinsdag 24 en woensdag 25 april DV komen 85 baptisten voorgangers voor hun jaarlijkse conferentie naar het Slotemaker de Bruïne Instituut te Doorn.

Het hoofdthema luidt: „Het functioneren van de voorganger in deze tijd".

Inmiddels hebben alle deelnemers de conferentie-stukken toegezonden gekregen. Wij hopen op een gezegende bijeenkomst.

Graag tot ziens in Doorn waar je om 9.30 uur verwacht wordt!

Voor de thuisblijvers volgt hier het adres: SBI, Amersfoortseweg 98 te Doorn; telefoon 03430-14544.

A. v. d. Berg, secretaris

BOND VAN BAPTISTEN VOORGANGERS IN ZUID EN WEST NEDERLAND

Ja, het is bijna weer zover. Zaterdag 28 april a.s. om 10.00 uur hopen wij elkaar weer te begroeten op onze voorjaarsconferentie.

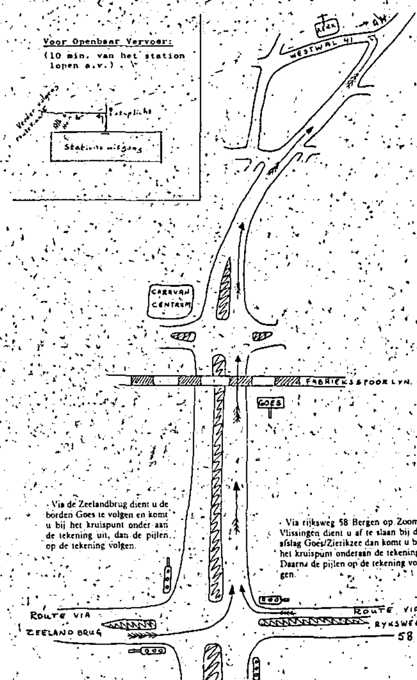
Dit keer zijn we te gast in de gemeente te Goes, adres: Westwal 41.
Het is de kerk van de Doopsgezinde Gemeente en u bent er hartelijk welkom.

Ds A. de Vries hoopt het onderwerp „*Hoe vertaal ik mijn geloof in gewone woorden*" in te leiden. Daarna gaan we er fijn met elkaar over praten. We leren graag van elkaar.

Mogen we zeggen: Tot ziens in Goes.
Hoe u er kan komen vindt u hierbij aangegeven.

Namens het bestuur,

H. van Doorn-A.

uit het Uniebureau

Deze keer - we hebben het trouwens al eens vaker gedaan - nemen we u mee naar Duitsland, Frankrijk, Hongarije, Spanje en Zweden, vijf landen in Europa, waar ook Baptisten wonen en werken. We doen dat om u te informeren, laten we dat vooropstellen. Maar ook, omdat we van hen kunnen leren.

Duitsland
In Lüneburg vond eind maart de jaarlijkse vergadering plaats van de Zendingsraad van de Europese Baptisten Zending. Deze stond in het teken van het afscheid van *ds Helmut Grundmann,* die na zeventien jaar zijn werk als algemene sekretaris beëindigde. Maar ook de penningmeester van de Europese Baptisten Zending, *ds Manfred Otto, legde in Lüneburg zijn taak neer.*
De nieuwe algemene sekretaris, ds Horst Niesen, voorheen predikant te Lüneburg, werd in een zendingsdienst in de „Friedenskirche" in zijn werk ingeleid door *ds André Thobois* uit Parijs. Deze riep eveneens een hartelijk welkom toe aan *br Ernst Massierer,* die het penningmeesterschap op zich heeft genomen. 't Was een indrukwekkende dienst, waarin o.a. het woord werd gevoerd door *ds Joseph S. Mans* uit Sierra Leone.
Deze vertelde, dat in een kleine gemeente in dat deel van Sierra Leone, waar de moslims de overhand hebben, onlangs meer dan zestig bekeerlingen zijn gedoopt, niet zozeer als gevolg van evangelistische en pastorale aktiviteiten, maar onder invloed van de oogarts *dr Ingrid Gralle* en haar staf, verbonden aan de oogkliniek in Lunsar.
Een andere spreker, *ds Emmanuel Mbenda* uit Kameroen, maakte gewag van snelle groei van de gemeenten in zijn land. Daarbij is het geen uitzonderling, zo merkte hij op, dat er 200 à 300 personen min of meer gelijktijdig tot geloof komen, zodat de kerkgebouwen nauwelijks alle gemeenteleden en overige belangstellenden kunnen bevatten.

Frankrijk
Clermont-Ferrand, hoofdstad van de provincie Auvergne, telt zo'n 250.000 inwoners. Het aantal protestantse christenen, verdeeld over vier gemeenten, bedraagt slechts een kleine driehonderd. Onlangs werd in Clermont-Ferrand voor het eerst een dienst van de Baptistengemeente gehouden. Zeventien belangstellenden waren daarbij aanwezig.
Voorganger in deze dienst was *ds John Perkins,* die pogingen in het werk stelt om in Issoire, waar wegens de dood van de voorganger de meeste aktiviteiten werden stopgezet, het gemeenteleven opnieuw van de grond te krijgen. Enkele andere steden, waar de Franse Baptisten met nieuw werk zijn begonnen: Annecy, Carcassonne, Boulogne-sur-Mer en Saint Malo.

Hongarije
Tijdens een receptie in Boedapest werd *ds Janos Laczkovszki,* jarenlang voorzitter van de Hongaarse Unie, van overheidswege geëerd met de Gouden Medaille, de hoogste onderscheiding van het land. Tijdens zijn voorzitterschap hebben de Baptisten in dat land éénenveertig kerken gebouwd. Vier projekten, twee grote en twee kleine, die in aanbouw zijn, komen daar nog bij!
In zijn afscheidstoespraak vertelde *dominee Laczkovszki,* dat alleen al in 1983 meer dan tienduizend (!) boeken zijn gedrukt. Verschillende uitgaven zijn ook in de gewone boekhandels verkrijgbaar. Van een liederenboek, dat kort geleden in een oplage van zevenduizend eksemplaren verscheen, zijn nog maar zeshonderd stuks over.
Ds Janos Viczian is de nieuwe voorzitter van de Hongaarse Baptisten. Hij studeerde in Boedapest en vervolgens in Canada (Hamilton en Toronto), waar hij vijf jaar voorganger van de Hongaarse emigrantengemeente was. Ook diende hij een tweetal gemeenten in zijn geboorteland (Irsek Csenad en Békéscsaba). Naast het voorzitterschap van de Hongaarse Baptistenunie blijft *dominee Viczian* predikant van zijn gemeente in Boedapest.

Spanje
De Spaanse Baptisten zijn opvallend aktief, als het om radio en televisie gaat. Dat geldt ook van de andere protestantse kerken, een kleine minderheid in een land, waar Rome eeuwenlang de dienst heeft uitgemaakt en waar andersdenkenden (christenen en niet-christenen) het zwaar te verduren hadden.
Maar sinds de socialisten in Spanje aan de macht zijn, krijgen de protestantse kerken meer mogelijkheden om in de openbaarheid te treden. Zo hebben Baptisten en Methodisten besloten om de handen ineen te slaan bij het opzetten van een aktie die in elk Spaans gezin de Bijbel moet brengen.
In september zullen de protestantse kerken in Spanje met een eigen televisie-programma komen, waarvoor de regering toestemming heeft gegeven. Vertegenwoordigers van deze kerken kwamen op 24 maart in Madrid bijeen, want een dergelijke onderneming vraagt natuurlijk de nodige voorbereiding, het maken van goede afspraken, etc.
In Denia, aan de Spaanse oostkust, hebben de Baptisten een eigen radiostudio. Deze zal worden uitgebreid en voor het verzorgen van televisie-uitzendingen geschikt worden gemaakt. *Ds Jorge Pastor-Mut,* die de leiding heeft, vertelde dat de Spaanse Baptisten via plaatselijke radiostations elke week dertien programma's verzorgen. Het aantal luisteraars wordt op meer dan één miljoen geschat!

Zweden
Het oudste Baptistenseminarium op het vasteland van Europa vinden we niet in Duitsland, zoals velen onder ons misschien menen, maar in Zweden. Daar werd al in 1866 een seminarium gesticht, dat aanvankelijk in Stockholm was gevestigd, maar later naar het nabuurige Bromma werd overgebracht.
Dit seminarium nu krijgt over enkele maanden een nieuwe docent in de praktische theologie. Het is *ds Larsake W. Persson,* die leraar is aan de zendingsschool van de Oerebro Mission. Hij studeerde zelf aan het seminarium van de Zweedse Baptisten en vervolgens aan de Universiteit van Uppsala. In die stad was hij ook jeugdpredikant, totdat hij tot konsulent van het landelijk jeugdwerk werd benoemd. Later verbond hij zich aan de gemeente te Vasteras, die hij verscheidene jaren heeft gediend.

Hiermee is onze kleine rondreis ten einde. Het is wel eens goed om met geloofsgenoten in andere landen kennis te maken, om ons door hen te laten inspireren, ook om van hen te leren. De gemeente van Christus is er niet voor zichzelf, voor het bereiken en vervullen van haar eigen aspiraties, maar voor de Heer, voor zijn Koninkrijk, om zijn woord de wereld in te dragen.
Vivit, Hij leeft!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

81255
is het gironummer van het
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten
Bosch en Duin
Doe er wat aan!

EEN TWEEDE MAN VOOR GRONINGEN-NOORD

In de baptistengemeente Groningen-Noord is het besluit gevallen om de mogelijkheden te onderzoeken een tweede man (of vrouw) als werker in de gemeente aan te trekken. Wel moet er nog het een en ander geregeld worden, maar we hopen toch, halverwege 1984 een tweede man te kunnen verwelkomen. Helaas kan het geen werker worden in volledig dienstverband. Het gaat om een half-timer.

Wat willen we zeggen?
In dit artikel willen wij kort uiteen zetten, wat de situatie in Groningen is en wat voor iemand wij zoeken.
Wij weten niet precies, wie uit onze beweging in aanmerking komt voor dit stukje werk. Als u aangesproken raakt door dit artikel en wel voelt voor dat werk, kunt u kontakt opnemen met de schrijver van dit artikel of met de sekretaris van de gemeente.
Wij plaatsen deze oproep nu al, zodat wij zo snel mogelijk kunnen gaan onderzoeken of er voor die andere helft van de werkweek een passende werkkring gevonden kan worden.

De situatie van Groningen-Noord
De baptistengemeente Groningen-Noord telt ruim 350 leden, met daar om heen nog een grote vriendenkring. De leden en vrienden wonen verspreid over de hele stad, maar ook over twee provincies. De gemeente is een stads- en streekgemeente.
Vanwege de afstand tussen de mensen is er weinig onderling kontakt. Voor velen betekent de zondagmorgenkerkdienst het enige ontmoetingspunt. Voor de jongeren werkt de grote onderlinge afstand waarschijnlijk nog negatiever als voor de ouderen. De jongeren krijgen niet snel hun vriendjes in de gemeente en zij raken slechts langzaam thuis in de gemeente.
Groningen is een stad. Voor de wijde omgeving is het dè stad.
In die stad valt van alles te beleven. Alle moderne verschijnselen tref je in de stad aan. Uiteraard werkt dat door in de gemeente. Het is moeilijk in een stad een levende gemeente te zijn, waar licht en warmte van uitstraalt.
De laatste jaren gaat onze aandacht uit naar de jongeren in en buiten de gemeente. Wij ontdekken, dat veel van onze jongeren de weg naar de gemeente (en naar de Heer) niet vinden.
Voor onze jongeren willen wij een thuis bieden. Zij moeten het mooi gaan vinden bij ons. Voor hen moet er wat te beleven zijn. Wij zijn bezig het jeugdwerk uit te bouwen. Wij hebben een ruimte in één van onze kerkgebouwen, waar jongeren in het weekend terecht kunnen en in een eigen sfeer elkaar kunnen ontmoeten.
Wij hebben een groep van tien personen, die jongerenpastoraat bedrijft. De nood bij jongeren is soms groot, en in de gemeente hebben wij daarvoor niet de nodige opvang en begeleiding.
Onze kerkdiensten willen wij iets dichter bij de jongeren en de kinderen brengen, zodat er voor hen iets meer te beleven valt. Om dit alles verder uit te werken, zoeken wij een werker.

Een jeugdwerker
Onze gedachten gaan uit naar iemand die klaar is (of bijna klaar) voor voorganger in onze Unie. Dat het om een theologisch geschoolde gaat, blijkt straks ook wel uit de opsomming van zijn taken.
Verder moet hij gemakkelijk om kunnen gaan met jongeren. En natuurlijk niet alleen met jongeren, maar eigenlijk met iedereen in en buiten de gemeente, ook met de huidige voorganger. Met hem zal hij veel moeten samenwerken.
De volgende taken vullen wij voorlopig voor de nieuwe werker in:
- Betrokken zijn bij het jeugdwerkersoverleg en opbouwend en stimulerend bezig zijn naar de leiding toe.
- Zelf meedraaien in de leiding van de oudere- en/of tussenjeugd.
- Leiding geven aan het jongerenpastoraat.
- Jongerenbezoekwerk verrichten en meedoen met het werk van de Metro (een ruimte voor jongeren in ons kerkgebouw De Cirkel).
- Bijbelstudies voor jongeren opzetten.
- Zoeken naar mogelijkheden van jongeren-evangelisatiewerk, en het uitwerken daarvan.
- Betrokken zijn bij de liturgiekommissie en zijn inbreng hebben op de raadsvergaderingen.
- Eenmaal per maand een dienst verzorgen in De Cirkel, en eenmaal per maand in De Vuursteen.
- Maandelijks berichtgeving doen van zijn bevindingen in Tussentijds (het maandblad van de gemeente).

Een gave
Meestal eisen wij van de voorganger een schaap met vijf poten te zijn. De meest uiteenlopende bezigheden moet hij verrichten. In Groningen-Noord proberen wij in kontakt te komen met iemand, die de gave van jeugdwerker heeft.
Bij ons kan hij (of zij) die gave dienstbaar maken aan het werk van de gemeente van Jezus Christus, onze Heer.

J. H. Hofman, pred. Groningen-Noord, tel. 050-420404.
(Sekretaris van de gemeente is: H. van der Molen, Ranonkelstraat 42, 9741 LV Groningen. Tel. 050-777407).

GEMEENTEBERICHTEN · GEMEENTEBERICHTEN · GEMEENTEBERICHTEN

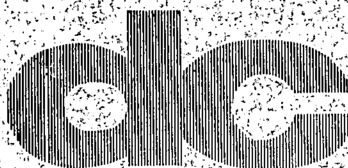
GEMEENTEBERICHTEN

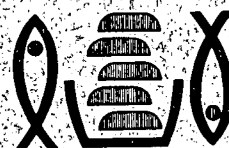
Feest in Stadskanaal-Noord
Stadskanaal-Noord (F.R.) - Zondag 8 april jl. was het opnieuw feest in de gemeente Stadskanaal-Noord.
Na een vakante periode van anderhalf jaar mocht onze gemeente op die dag haar nieuwe voorganger begroeten.
's Morgens vond de bevestigingsdienst plaats van ds P. Jager. In een vol kerkgebouw weden voorganger en gemeente aan elkaar verbonden. De dienst stond onder leiding van de oud-voorganger van onze gemeente, ds J. H. Hofman.

Nadat de voorzitter van de gemeente, br. L. L. Drijfhamer, de nieuwe predikant en zijn gezin welkom had geheten en de leden-administratie had overhandigd kon deze indrukwekkende dienst worden afgesloten en kon een ieder persoonlijk alvast even kort kennis maken met de familie Jager.
Voor de familie van het voorgangersgezin had het kostersechtpaar, de fam. R. Drenth gezorgd voor koffie en een keurig verzorgde maaltijd.
's Middags om 15.00 uur begon de intrededienst. Vele gasten waren hierbij aanwezig. Een groot aantal met ons in de Groninger Bond verbonden gemeenten stuurden een afvaardiging naar de „oudste" gemeente in Nederland, terwijl uiteraard ook de Unie niet ontbrak. De gemeente Harderwijk, vorige gemeente van ds P. Jager, was met een sterke vertegenwoordiging aanwezig. Diverse plaatslijke kerken lieten eveneens hun belangstelling blijken, terwijl de plaatselijke overheid was vertegenwoordigd door de burgemeester van onze woonplaats, de heer A. A. Beckeringh van Rhijn.
De echtgenote van de burgemeester, mevrouw L. S. Beckeringh van Rhijn - vertegenwoordigde de plaatselijke Raad van Kerken.
Enkele broeders, die de gemeente op de zondagmorgen in de dienst voor zijn gegaan, waren aanwezig, anderen hadden op schriftelijke wijze hun felicitaties kenbaar gemaakt. En uiteraard ontbrak ook ons oud-voorgangers echtpaar, de fam. J. H. Hofman deze middag niet. En opnieuw werd het een feestelijk gebeuren, die ruim 2 uur in beslag nam, maar voor niemand een minuut te lang heeft geduurd.

Voor velen van onze gemeente was het voor het eerst dat men de nieuwe voorganger hoorde preken. Een preek waarin opgeroepen werd om het werk binnen de gemeente gezamenlijk aan te pakken en niet alleen maar aan de voorganger over te laten.
Aansluitend konden de genodigden persoonlijk kennis maken met het gezin Jager. En uiteraard ontbrak het beroemde kopje koffie van onze gemeente hierbij niet!
Nadat met een aantal gasten nog een broodje was genuttigd kon een ieder zich opmaken voor de begroetings-avond voor de gemeente. Een avond waarin elke vereniging en club of commissie zich kon presenteren aan de nieuwe predikant. En dat dit in onze gemeente een hele klus is moge blijken uit het feit dat er welgeteld 29 (!) verschillende instanties binnen de gemeente werkzaam zijn. Wonderwel bleek ds Jager, weliswaar met de hulp van mevrouw Jager en de drie kinde-

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: ƒ 42,— per jaar, ƒ 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland ƒ 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Vervolg van pagina 7

ren, in staat aan het eind van de avond de betrokken mensen te herkennen.

Bovenstaand een kort verslag van het gebeurde op 8 april in Stadskanaal-Noord.

Dankbaar stellen wij vast, dat er achter ons een periode ligt, die misschien niet gemakkelijk was. Maar wel een periode, waarin wij de aanwezigheid van de Heer der Gemeente duidelijk hebben mogen ervaren.

Hij leidde ons erdoor heen en gaf ons een nieuwe voorganger in de persoon van ds P. Jager.

Eén bevestiging hiervan willen wij u niet onthouden. In de week voorafgaand aan de bevestiging en intrede, melddden zich een drietal jonge mensen, die hun hart aan de Heer wilden geven en zij vroegen de doop aan. Zij wilden Jezus ook gehoorzamen in de doop.

Op de intrede- en bevestigings-dag zelf en wel vlak voor het begin van de begroetingsavond van de gemeente, gaf opnieuw een zuster te kennen de Heer te willen volgen. In de week daaropvolgend meldde zich opnieuw een zuster waarmaa het aantal op vijf kwam.

Op eerste Paasmorgen zal het zo de Heer wil, dubbel feest zijn wanneer zr. L. Bügel-Koops, Angela Bügel, Anja Hamster, Erika Aeilkema en zr. J. Zondag-v. d. Laan door middel van de doop aan de Gemeente zullen worden toegevoegd.

En aldus gaat de gemeente te Stadskanaal-Noord verder op weg. Met de familie Jager. Vertrouwende op de zegen van de Heer!

Op 91-jarige leeftijd is door de Here thuisgehaald onze zuster

PETRONELLA KROES-MEIJNER

31 maart 1984

Baptistengemeente Scheveningen

Heden is door de Heer thuisgehaald onze lieve moeder, groot- en overgrootmoeder

ENGELINA BUURMA

weduwe van Johannes Zantvoord, in de ouderdom van 91 jaar.

Kinderen,
klein- en achterkleinkinderen

Zwolle, 15 april 1984

Correspondentie-adres: W. Zantvoord, Regestraat 6, 8051 HX Hattem.

De begrafenis heeft inmiddels plaatsgevonden.

Op de gezegende leeftijd van 91 jaar is door de Heer thuisgehaald onze zuster

ENGELINA BUURMA

weduwe van Johannes Zantvoord.

15 april 1984

Baptistengemeente Zwolle/Kampen.

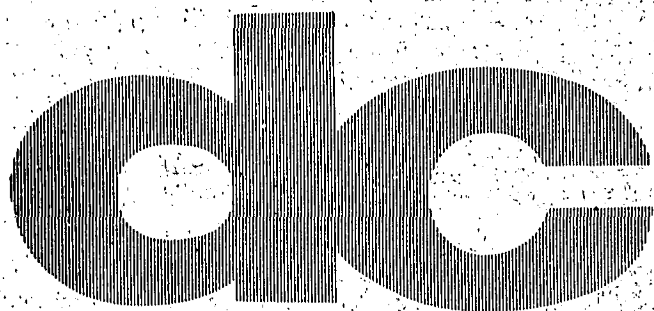
Voor ons onverwacht heeft de Here tot Zich genomen onze broeder

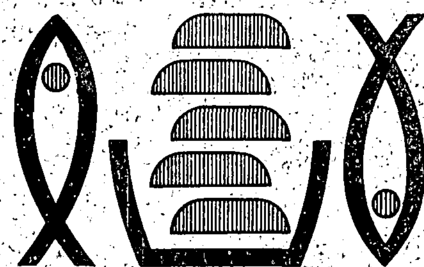
GERBEN ENGELSMAN

op de leeftijd van 69 jaar.

„De Here zal uw uitgang en uw ingang bewaren van nu aan tot in eeuwigheid".
Ps. 121 : 8

Baptistengemeente Vriescheloo

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 17 - 27 april 1984

LEVEN MET EEN LEUGEN

Ans Lindenborn

Het opstandingsbericht in het Mattheüs-evangelie wordt voor en na geflankeerd door twee merkwaardige verhalen. Fijntjes beschrijft de evangelist de onzekere houding van Farizeeën en schriftgeleerden. Wat hebben ze het moeilijk!
Uit alle macht hebben ze getracht Jezus te ontmaskeren en omlaag te halen. Kosten noch moeiten hebben ze gespaard om zich van Jezus te ontdoen. Judas werd betaald voor zijn verraad. Ook de valse getuigen zullen wel zijn omgekocht. Het is één en al bedrog waarmee ze zich bezig hielden. En het spreekwoord luidt: Zoals de waard is, vertrouwt hij zijn gasten.
Daarom hebben ze nu bij Pilatus aangeklopt met het verzoek het graf van Jezus te verzekeren, want, zeggen ze „Wij hebben ons herinnerd, dat die verleider bij zijn leven gezegd heeft: Na drie dagen word Ik opgewekt. Geef daarom bevel het graf te verzekeren tot de derde dag; anders konden zijn discipelen Hem komen stelen, en tot het volk zeggen: Hij is opgewekt uit de doden, en de laatste dwaling zou erger zijn dan de eerste".
Pilatus zal waarschijnlijk ook het liefst de hele onverkwikkelijke affaire zo snel mogelijk hebben willen vergeten en staat het de joodse leiders zonder meer toe de nodige maatregelen te nemen.
Zo is in de hof van Jozef van Arimathea niet alleen een zware sluitsteen voor het graf gerold, maar komen er ook bewakers bij te staan en de steen wordt bovendien verzegeld, zodat hij niet onopgemerkt weggehaald kan worden.
Achteraf beschouwd mogen we deze achterdochtige lieden wel dankbaar zijn, want het getuigenis van de Opstanding is ermee gediend, dat het graf zo ontoegankelijk was gemaakt. De Here God doet alle dingen meewerken ten goede, zegt Paulus.
En, zoals dat wel vaker het geval is met mensen die kuilen graven voor een ander... het fraai bedachte plan keert zich in alle hevigheid tegen hen als de bewakers vertellen wat er gebeurd is. Een vreemd verhaal: „In alle vroegte was er een grote aardbeving, een engel daalde uit de hemel neer en naderde het graf, hij wentelde de steen weg en ging erop zitten. Zijn uiterlijk was als de bliksem en zijn kleding wit als sneeuw. We waren verschrikkelijk bang en verder weten we niets meer...
Toen we weer bij onze positieven waren zagen we dat het graf leeg was en toen zijn we onmiddellijk hierheen gekomen".
Dat was inderdaad een ernstige zaak.
Er werd direct een vergadering gehouden, waarin ze moesten praten over wat hun te doen stond. Tenslotte besloten ze weer tot omkoping. De soldaten moesten met veel geld de mond gesnoerd worden over de ware toedracht der gebeurtenissen. In plaats daarvan moesten ze het volgende leugenverhaal opdissen: zijn discipelen zijn 's nachts gekomen en hebben Hem gestolen terwijl wij sliepen.
En omdat het natuurlijk geen pas geeft dat je als bewaker ergens aangesteld wordt en dan in slaap valt, werden ze ook op dit punt gerustgesteld: „En indien dit de stadhouder ter ore komt, wij zullen het in orde brengen en maken dat gij buiten moeite blijft..."
Ze nemen het geld aan en doen zoals het hun gezegd is.
Het Mattheüs-evangelie, in de vorm zoals wij dat nu hebben, is tot stand gekomen zo'n 50 jaar nadat het bovenstaande plaatsvond en toen geloofden de joden nog steeds deze leugens, zegt Mattheüs. Het was blijkbaar gemakkelijker te leven met de leugen van Jezus' dood dan met de waarheid van zijn opstanding.
De schrijver van het evangelie geeft blijk van een grote liefde voor het joodse volk. Ook wil hij duidelijk maken dat in Jezus de verbondenheid van God met zijn volk zijn vervulling vindt. Telkens weer wijst hij terug naar het Oude Testament. Scherp is ook zijn kritiek op het jodendom van zijn dagen, dat pretendeerde de zuivere voortzetting te zijn van Israel's godsdienst, zoals die in het Oude Testament is opgetekend, maar dat in werkelijkheid alle echtheid en waarde verloren heeft.
Mattheüs laat als geen ander uitkomen dat Jezus in de eerste plaats tot de verloren schapen van het huis Israels is gekomen.
Het moet de schrijver droef te moede zijn geweest dat dit voor het grootste deel op een mislukking is uitgelopen. Althans, zo moest hij in zijn dagen wel constateren.
Echter, dezelfde profeten, door hem zo dikwijls aangehaald, boodschapten herhaaldelijk het uiteindelijke heil, ook, nee juist voor Israël.

Micha 7 : 18-20 luidt:
Wie is een God als Gij, die de ongerechtigheid vergeeft en de overtreding van het overblijfsel van zijn erfdeel voorbijgaat, die zijn toorn niet voor eeuwig behoudt, maar een welbehagen heeft in goedertierenheid. Hij zal zich wederom over ons ontfermen, Hij zal onze ongerechtigheden vertreden. Ja, Gij zult al onze zonden werpen in de diepten der zee. Gij zult trouw bewijzen aan Jacob, goedertierenheid aan Abraham, gelijk Gij van oude dagen af aan onze vaderen hebt gezworen".

In dit nummer een nadere kennismaking met Groningen-Zuid.
En verder het begin van weer regelmatige bijdragen van de Unie Zendings Commissie.
De redaktie is blij de lezers ook deze informatie te kunnen geven.
Hebt u nog geen abonnement? Wij maken het u heel gemakkelijk: u kunt de bestelbon in dit nummer zonder postzegel verzenden!

DEZE WEEK

De realiteit dat ook wij moeten sterven verbannen we onwillekeurig. Dat neemt het feit niet weg.

RUST ZACHT!...?

C. van Wier

Twee rouwkaarten lagen er vanmorgen in de brievenbus. Een broeder is „in Jezus ontslapen" en een zuster werd „door de Heer thuisgehaald". Vierenzeventig en eenennegentig jaar oud.
Ergens ontkom je er dan uiteraard niet aan, dat je gedachten even terugdwalen naar de dagen waarin je met deze mensen persoonlijke contacten had. Je herinnert je verschillende dingen en daardoor laat het sterven van deze mensen je niet onberoerd.

Gelijk met de kaarten lag er een kerkblad op de deurmat. Het bleek te zijn samengesteld vanuit het thema „Opstanding". Het is immers de week van Goede Vrijdag en Pasen! Diverse schrijvers geven in dit blad hun gedachten weer over de dood in het licht van Christus' verrijzenis. En met de beide rouwkaarten zogezegd nog in je hand, krijg je dan het gevoel, dat het wonder van de Paasdag je meer aanspreekt dan anders. Je zit even in een stuk realiteit, zowel wat betreft de dood, alsook wat God daartegen heeft gedaan, dank zij zijn scheppingsmacht.

De dood hoort bij oude mensen
Meer dan vroeger leeft dat gevoel bij de massa. De op de kaarten vermelde leeftijden werken dat gevoel stevig in de hand. Werd de gemiddelde Nederlander honderd jaar geleden nog geen veertig jaar oud, vandaag is dat getal bijna verdubbeld. Meermalen komt het voor dat mensen al ruimschoots volwassen zijn voor ze in hun directe familiekring te maken krijgen met een sterfgeval. Daarvoor kun je dankbaar zijn. Maar het kan er ook de oorzaak van zijn dat veel mensen, ook christenen, minder dan vroeger met de dood weten om te gaan en er zich minder mee bezighouden. Met name de jeugd gaat er (te) gemakkelijk vanuit, dat de dood voor hen geen actuele zaak is. Maar daardoor dreigt dan wel het wonder van Pasen aan dagelijkse troost en kracht in te boeten. Het gezegde: „Oude mensen moeten sterven, jonge mensen kunnen sterven", zou wellicht voor zowel oudere als jonge christenen een stimulans kunnen zijn om er voortdurend bij stil te staan, dat wij leven en zullen leven, dank zij de opstanding van onze Heiland. Ons jaagt de dood geen angst meer aan!

Zelfbedrog?
Mensen kunnen zichzelf heel wat wijsmaken! Wat iemand graag wil, dat gelooft hij al erg gauw. Zo gaat dat ook met de problemen rondom de dood. Althans volgens sommigen, o.a. de Amerikaanse psychotherapeut Yalom. De mens verdedigt zich tegen de dreiging van de dood, door bijvoorbeeld onbewust ervan uit te gaan dat weliswaar ieder mens eens zal moeten sterven, maar dat dat niet van toepassing is op hemzelf. Elke gedachte aan de dood wordt opzij geschoven en er wordt geleefd met een enorm stuk energie, alsof de dood nooit aan bod zou komen.
Een andere vorm van zelfinbeelding is, volgens deze geleerde, het geloven in de macht van een Redder, die voor ons de dreiging van de dood wegneemt, die ons er doorheen helpt. Geloven is: geen oog hebben voor de feiten en er niet mee om durven gaan! Er is geen God die ons liefheeft en van de dood verlost. Er is alleen maar een stuk „kosmische onverschilligheid", d.w.z. we leven in een kosmos, een heelal, waar niemand zich werkelijk voor de mens inzet en hem liefheeft. De mens moet zichzelf redden, eerlijk en dapper leven....
En daarna? Uiteraard niets meer!

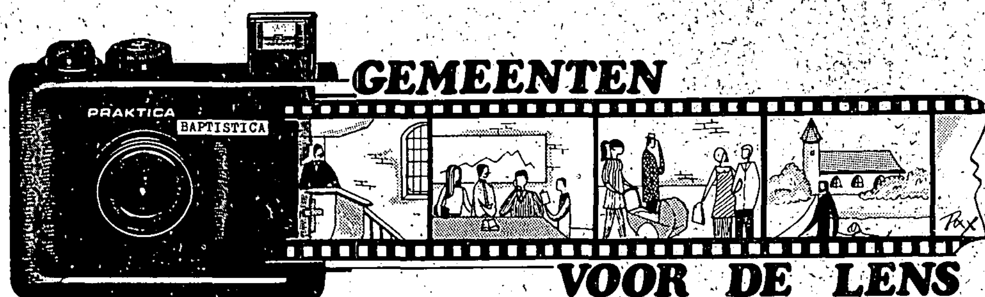
Zijn er bewijzen?
Voor de bekende Amerikaanse psychiater Elisabeth Kübler-Ross wel. Zij specialiseerde zich in de begeleiding van stervende mensen. Aanvankelijk ontkende zij de mogelijkheid van een leven na de dood. Maar dank zij vele dingen die ze vernam van mensen die klinisch dood waren geweest, groeide bij haar het geloof in een leven na dit leven. Het is voor haar zelfs geen geloof meer, doch een feit, dat duidelijk bewezen is door wat mensen, wier hart tot stilstand kwam, zelf hoorden, zagen en meemaakten.
Over deze dingen wordt verschillend gedacht. Dat zal ons nauwelijks verwonderen. Zijn er keiharde, zakelijke bewijzen voor het wonder van dat leven, dat niet eindigt bij de dood, maar dat doorgaat tot in de eeuwige heerlijkheid bij God? Willen we spreken van „bewijs", dan is er o.i. maar één: „De Heer is waarlijk opgestaan"! en „Hij is door de apostelen gezien! Gelóóft u dat?

Jezus leeft en wij met Hem
Ooit was er tussen ons en de dood een fatale relatie: „De ziel die zondigt, zal sterven". Vandaar Jesaja's verklaring in hoofdstuk 40: „Alle vlees is gras, en al zijn schoonheid als een bloem des velds. Het gras verdort, de bloem valt af..." Mens, zonde, dood... een tragisch trio.
Maar sinds Jezus' komst op aarde, sinds zijn dood en opstanding, geldt voor ons: „Wie gelooft, heeft eeuwig leven". Ons geloof in Hem, die voor ons zijn leven opofferde, brengt een eeuwige en niet te verbreken relatie tot stand. De noodlottige band met onze zondeschuld is voor altijd verbroken. En zoals een afgestorven bloem het volgende voorjaar weer tot nieuw leven komt dankzij het uitgestrooide zaad, zo komen wij na onze dood opnieuw tot leven. Niet bij wijze van spreken, maar in de letterlijke zin van Jezus' woorden in Joh. 6 : 40: „Want dit is de wil mijns Vaders, dat een ieder, die de Zoon aanschouwt en in Hem gelooft, eeuwig leven hebbe, en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage".

Rust zacht!...?
Het is gelukkig niet alleen waar dat voor ons achter de deuren van de dood geen dreigend monster meer wacht, waardoor we ons hoofd rustig kunnen neerleggen en onze familie, bewogen en bedroefd, op onze grafsteen kan laten graveren: „Rust zacht"! Er is voor ons geen dreiging meer, maar de belofte die werkelijkheid wordt: „Heb Ik u niet gezegd, dat gij, zo gij gelooft, de heerlijkheid Gods zult zien"?
Ons vleselijk lichaam zal veranderen in een geestelijk lichaam zonder zonde en de bittere vruchten daarvan. Een verheerlijkt lichaam, verrotte en verwoeste aarde zal plaats maken voor een nieuwe aarde, vol van gerechtigheid en vrede.
Daarom bestaat de toekomst voor een gestorven kind van God niet uit een zalig rustbed, waarop je in eeuwigheid slaapt. Wij zullen leven en tot in alle eeuwigheden Hem zien, dienen en prijzen die voor ons zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven!

GEMEENTEBERICHTEN

Valthermond (J.H.G.) - Het valt mij vaak op in deze rubriek, dat gemeenten iets te schrijven hebben met een bepaald hoogtepunt in hun gemeente, bv. de komst van een nieuwe voorganger. (Sommigen zien in het vertrek van een voorganger misschien een hoogtepunt). Ook het in gebruik nemen van een nieuwe of gerenoveerde kerk kan men terecht als een hoogtepunt zien.
Daar de gemeente Valthermond permanent vakant is, hebben wij op het gebied van voorgangers geen hoogtepunt te melden. Ook ons kerkgebouw is in redelijke staat, hoewel we op den duur wegens ruimtegebrek misschien wel iets anders moeten zoeken. Onze hoogtepunten waren de laatste maanden twee doopdiensten. We zijn dankbaar dat ook in een kleine gemeente het werk van de Heilige Geest doorgaat en vrucht draagt. Op 5 februari werden in een bomvolle kerk twee zusters en een broeder gedoopt door ds H. C. v. d. Flier (emeritus predikant) uit Ter Apel. En op 1 april werd een jonge zuster gedoopt door br J. Verkouter uit Nieuw Buinen. Het ledental van onze gemeente bedraagt momenteel 42.
In maart hadden we samen met twee buurgemeenten een gezamenlijk evangelisatieweekend, dat vrij goed werd bezocht ook door mensen van buiten deze drie gemeenten. Laten we hopen dat dit weekend op langere termijn vruchten mag afwerpen.

DE GEMEENTE TE GRONINGEN-ZUID

Deze keer een stadsgemeente, uit de provinciehoofdstad Groningen. Met de voor onze gemeenschap betrekkelijk hoge leeftijd van 104 jaar. De gemeente kent vergrijzing; eenderde van de leden is ouder dan 65 jaar. Betekent die vergrijzing ook veroudering, zodat in de gemeente alles veel strammer en stroever gaat dan vroeger? Die indruk krijgen we niet. De 104-jarige is nog springlevend en vitaal.

Het begin

In de tweede helft van de vorige eeuw kwam op twee plaatsen een groepje mensen bijeen, die tot de overtuiging gekomen waren dat men op het geloof gedoopt diende te worden. In de ene groep, in de buurtschap De Papiermolen werkte evangelist De Vrieze uit Foxhol. Men huurde voor hem twee woningen in de Warmoesstraat, doch eer hij van daaruit kon gaan werken overleed hij.

Bij zijn begrafenis ontmoetten de twee groepen elkaar, en ook het echtpaar Van Baaren, leden van de baptistengemeente te Franeker. Men besloot om over samengaan te overleggen, en op 25 januari 1880 verenigde men zich in het lokaaltje Warmoesstraat 68 „in biddend opzien tot den Heer" onder de naam van Gemeente van Gedoopte Christenen.

De gemeente telde 11 leden.

En verder

Een gemeente is als een schip, dat soms vaart bij gunstige wind en kalme zee. Maar dat soms ook de steven diep in de hoge golven boort en de ondergang nabij lijkt. Zal het schip het houden?

In 1881 werd N. van Beek evangelist van de gemeente, en in 1882 voorganger. In een drietal evangelisatiediensten kwamen eens 70 mensen tot bekering, waarvan er zich 22 meldden voor de doop! De eerste kerk kwam er: op 2e Pinksterdag 1882 werd aan de Warmoesstraat het gebouw in gebruik genomen. In 1884 telde men reeds 114 leden.

Grote spanning ontstond er toen in 1895 de opvolger van ds N. van Beek, ds J. Horn, zich met 40 leden aan de gemeente onttrok. In 1896 kwam ds B. Planting terecht in een totaal ontredderde en verdeelde gemeente. De Heer gaf nieuwe zegen. In 1905 kwamen er zoveel mensen tot bekering dat men de tel kwijtraakte!

Onder ds A. Hof, die de gemeente diende van 1914-1927, werd de kerk aan de Meeuwerderweg gebouwd. Voor baptistenbegrippen een grote kerk met 650 zitplaatsen, die op 31 mei 1925 in gebruik genomen werd. Van ds J. Louw wordt gezegd dat hij „denkend mediteerde". Hij was vooral leraar, man van kennis en wijsheid, die velen onderwezen heeft. In zijn periode van 1927-1948 werden 460 mensen gedoopt.

Zijn opvolger, ds L. de Haan, stierf plotseling, 3 weken na zijn intrede op 20 november 1949. Er was grote verslagenheid in de gemeente...

1 januari 1951 werd besloten tot splitsing in Noord en Zuid. In Noord werkte reeds ds G. Vegter; in Zuid kwam ds G. Brongers. In 1956 werd de deling definitief door instituering van de gemeente Groningen-Noord.

Na de splitsing

Het is goed om een plant te scheuren als hij te groot wordt. Doch het leek aanvankelijk of het meest vitale deel in Noord terecht gekomen was. Zuid had nog twee van de zeven zondagsscholen, en maar enkele vriendenadressen. De gemeente was sterk vergrijsd en voornamelijk door overlijden liep een aantal jaren het ledental terug.

Nog is eenderde van de leden boven de 65, al betekent dat geenszins dat zij niet meer meetellen en meedoen.

Doch de oude plant loopt weer uit. Men meldt dat er veel jeugd is; jong groen aan de oude plant dus. Er wordt met blijdschap en daarom goed geofferd. En de huidige voorganger, ds P. van der Werf, telde 70 mensen die zich op een of andere wijze inzetten voor de arbeid van de gemeente. En dat op een ledental van 220!

Enkele bijzonderheden: Men heeft een gespreksgroep „Gulden Midden" in de leeftijd van 40-50 jaar. En een wekelijks mannenkontakt, dat zich bezighoudt met bijbelstudie en gebed. Op dezelfde avond dat eens per 14 dagen - zusterhulp vergadert. Samen uit, samen thuis. Samen met de gemeente Noord houdt men wekelijks een dienst in Roden. De eerste zichtbare vruchten zijn enige dopelingen uit Roden. Ook houdt men enkele malen per jaar samen met Noord een evangelisatiedienst en gezamenlijke raadsvergaderingen.

Wat voor de gelovigen gezegd wordt in Psalm 92 : 15, mag zeker gezegd worden van de gemeenten: Zij zullen in de ouderdom nog vrucht dragen, fris en groen zullen zij zijn.

De W.

Info

* De gemeente telt 221 leden. Men heeft:
* zondagschool
* jongere- en oudere jeugd
* een jongens- en meisjesclub
* een 18+ groep die diverse onderwerpen bespreekt
* een kleine GBS-groep
* zusterhulp, met daarnaast een vrouwenvereniging
* zangkoor
* jeugdkoor en kinderkoor
* maandelijkse kontaktmiddag voor bejaarden. Voor hen wordt jaarlijks een busreis georganiseerd
* evangelisatiewerkgroep en zendingswerkgroep

LANDDAG VAN DE GRONINGER BOND

In „de Kuil" bij Gieten op tweede Pinksterdag 11 juni.

Evenals voorgaande jaren is er nu ook weer onze Pinksterlanddag. Het belooft weer een gezellige dag te worden, met veel zang en Woordverkondiging. Een mannenkwartet zal ook zijn medewerking verlenen. Voor de kleintjes onder ons zullen er ook weer leuke spelletjes zijn. En voor de rijpere en tussenjeugd zal er weer een volleybaltoernooi zijn. De aanvang is 10 uur en de toegang is vrij. Nodig anderen uit om samen deze dag als een waar Pinksterfeest met ons te beleven.

Natuurlijk kan ook nu weer tegen redelijke prijzen koffie en frisdrank worden verkregen. Wilt u deze dag samen met uw gemeente of in uw persoonlijk gebed voorbereiden? Opdat velen zullen kiezen voor Jezus, de Koning van ons hart.

Tot ziens op de landdag.

Namens de landdag-commissie,

br H. Kip, sekretaris

NBJB TOOGDAG '84

venals in voorgaande jaren organiseert de [N]ederlandse Baptisten Jeugdbeweging [N]BJB dit jaar op Hemelvaartsdag, donder[d]ag 31 mei 1984, haar „Nationale Toogdag".

De organisatie van deze jongerendag heeft, gezien de goede ervaringen in voorgaande jaren, wederom gekozen voor het gemeenschapscentrum „'t Huiken" in Elburg.

Het programma van deze jongerendag geeft de organisatoren alle aanleiding om optimistisch te zijn over het te verwachten aantal bezoekers.
Men heeft zich namelijk verzekerd van de komst van zeer bekende groepen, namelijk *Damaris Joy* uit W. Duitsland en *Design* uit eigen land.

Damaris Joy was ook al aanwezig op de Toogdag'83, waar ze een groot succes was. De groep heeft twee langspelers gemaakt, t.w. „Damaris Joy Live" en „Revive Us". Ongetwijfeld zal de groep op de Toogdag '84 een repertoir brengen van deze langspeelplaten.

Design is een driemansformatie. In 1982 opgericht en nu al zeer veelbelovend. Regelmatig zijn er liedjes van deze groep te beluisteren in NCRV's Gospelrock. Het kwalitatieve peil alsmede de close-harmony-sound van de groep staat hoog aangeschreven.

Naast het muzikale gebeuren op de Toogdag '84 is er in het programma ook ruimte gelaten voor enkele kritische kanttekeningen. Deze zullen geplaatst worden door cabaretgroep Scyniario. Het evangelie wordt op een eigentijdse manier gebracht met „Voor de gek gehouden".

Tijdens de pauzes is er van alles te beleven. Er is de traditionele verkoop- en informatiemarkt; er zijn 3 volleybalvelden; er zijn ruimtes voor gesprek en ontmoeting. Daarnaast is er een speciaal pauzeprogramma: „Laat naar je kijken". In dit programma treden diverse gospelgroepen op. Medewerking verlenen o.a. Return, Thesis, Burning Flame en Daybreak.

De presentatie van het jongerenevenement is in handen van ds Chr. Eijer, predikant te Enschede.

Het programma van de Toogdag '84 begint om 10.00 uur en zal duren tot ongeveer 17.00 uur.

De toegangsprijs van TIEN gulden zal, gezien het gebodene, voor niemand een beletsel behoeven te zijn.

Voor meer informatie kan men zich wenden tot het correspondentie-adres van de Toogdag:
Esdoornhof 125, 8266 GE Kampen, tel. 05202-11866.

HET IS PASEN GEWEEST

Gij roept het jonge leven wakker,
een tuin bloeit rond het open graf.
Er ruisen halmen op de akker
waar zich het zaad verloren gaf.
En vele korrels saam
een kostbaar brood in uwe naam.

Supplement Lofzangen en Gebeden 1 : 2

Als je niet oppast zou je achteloos over de inhoud van dit lied van Jan Wit heenzingen. Want het opent ons het venster dat vanuit Goede Vrijdag en Pasen uitzicht geeft op Gods eeuwen vol nieuw leven.

In het midden van dit vers is dat graf. Hèt graf, waarin op die Grote Verzoendag voor alle tijden liefdevolle handen het levenloze lichaam van Jezus Christus neerlegden en het afsloten met een zware steen. In tranen ging die kleine schare naar huis. In diepe rouw, omdat Hij, die zij lief gekregen hadden boven alles op aarde, hun ontnomem was.

* * *

Maar het graf is geopend. Jezus Christus is niet meer onder de doden, Hij is opgewekt. Er is nieuw leven, jong leven, onvergankelijk leven tevoorschijn gekomen in zijn opstanding.

* * *

Rondom dat graf roept God allerwege jong leven wakker uit de doodsslaap. Een tuin van nieuw leven, die zich alsmaar uitbreidt, komt tot bloei vanuit dat middelpunt, dat open graf van Jezus Christus. Honderden worden duizenden en duizenden worden miljoenen. Het opstandingsleven vermenigvuldigt zich en zaait zich uit naar alle windstreken.

* * *

Het graf is deze aarde, waarin de graankorrel gezaaid werd. En zie, welk een rijke oogst die gestorven graankorrel oplevert! De wereldwijde akker van ruisende halmen, bewogen door de wind van Gods Geest, brengt miljoenen graankorrels op.

* * *

Deze mensenwereld wordt door haat en ongerechtigheid uit elkaar gescheurd in ontelbare groepen, en groot is de eenzaamheid.
Doch de miljoenen graankorrels worden verzameld en saamverbonden tot een kostbaar brood in zijn Naam. „Omdat het één brood is, zijn wij, hoe velen ook, één lichaam". Het jonge leven, dat miljoenvoudig oprijst rondom het open graf, verenigt zich tot één lichaam, Christus' gemeente.

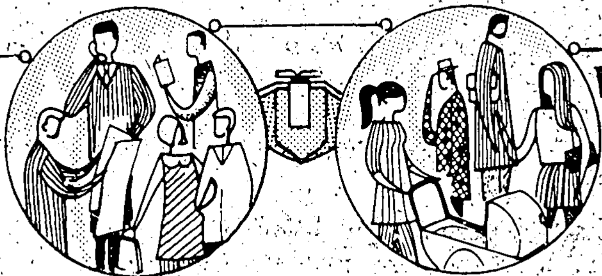
* * *

Rondom het graf bloeit het nieuwe leven op en plant zich voort.
Het is het leven van Jezus Zelf, die in de diepste bewogenheid met onze ellende Zic[h] zelf liet inzaaien in kruisdood en graf, om ons te ontrukken aan de dood.

* * *

Zal de wereld kunnen zien dat Jezus Christus het nieuwe leven gewekt heeft?

De

Van deze kant bekeken...

HIJ SPRAK ALLEEN MAAR OVER GOD

Daarover werd op de voorpagina van 20-4 geschreven en u hebt het kunnen lezen. Het gaf mij ook daarna te denken. De gedachten gingen onder meer uit naar de taak van hen die zeggen zich geroepen te voelen het evangelie bekend te maken, hetgeen voor een deel neerkomt om op de zondagen naar aanleiding van een verhaal of woord uit de Schriften te verkondigen dat God met de mensen wil leven, terwijl daarnaast woorden van troost, van aansporing en vermaan worden geuit.

We zijn in deze tijden aangeland in een fase van verwarring op nagenoeg alle terreinen van het leven. Alle media, de informatiebronnen als krant, periodiek, radio en televisie spuien ononderbroken meningen over letterlijk alles. Het hele bestaan lijkt op een anatomische les. Alles ligt op de snijtafel en rondom het slachtoffer, dat zijn wij, staan de andere slachtoffers, dat zijn wij ook, te analyseren. De mens wordt in stukjes gehakt en daarna weer samengeplakt: zijn eigen bestaan, geaardheid, begaafdheid; zijn huwelijk en de diverse ervaringen er in; zijn arbeid en de waarde er van; zijn burgerschap in dit land en de financiële, morele, psychische lasten, onder meer in verband met werkloosheid en de onvoorstelbare afmetingen van bewapeningen.

Je komt er niet meer uit. Het leven wordt van haast alle kanten aangerand, belast.

Een deel der medemensen belandt bij de dokter of de psychiater, gaat hongerig naar de Walletjes of dorstig naar de kroeg. Sommigen gaan naar de kerk.

In de kerk staat op zondagmorgen de predikant. Vóór hem zit de gemeente, jong, oud, kinderen van deze tijd. Het verschil tussen dit publiek en het bovengenoemde is dat zij het hier zoeken. Het zijn dezelfde mensen, levend in dezelfde omstandigheden met dezelfde vragen, maar ze zoeken het hier. Wát zoeken ze hier? Ze ontmoeten gelijkgezinden en dat is al wat. Maar dat doen ook die anderen: soort zoekt soort. Ze vinden hier bij orgelspel en zang een zekere rust die niet meer overal te krijgen is. En ze willen luisteren naar de predikant die in de voorbije week aan hen gedacht heeft en gezocht heeft naar waardevaste woorden in de Schriften om ze door te geven aan de pelgrims. Misschien heeft hij ook antwoorden gevonden op de honderd en één vragen die de hoorders thuis hadden, op de zaak, in de school. Wie weet zal hij vanmorgen een wegwijzend woord zeggen.

We raken wel eens ongerust als we zien dat predikanten uit hun werk in de gemeente gaan om in inrichtingen, tehuizen, scholen te werken. Meestal als geestelijke verzorger, wat ze in feite in de gemeente ook waren. Ik denk dat achter het heengaan een heel komplex van beweegredenen schuilgaat. En dat één der oorzaken zou kunnen zijn: de gemeente verwacht een helder woord, wil een pad in de wildernis; wacht op een gefundeerd betoog met ANWBborden, waarmee geloof en geweten kunnen instemmen. Maar kan de dienaar op alle nu aan de orde zijnde kwesties ingaan? Is hij zo op de hoogte van interne en eksterne problemen? Hij is ook maar een mens met begrensde kennis en inzicht. Waar begint hij aan en wat laat hij liggen. En wat gebeurt er als hij praktische antwoorden op praktische vragen zal geven en een deel der gemeente hoort hem hoofdschuddend aan? Hoe luidt het verlossende woord en wie zal het zeggen?

Jezus sprak alleen maar over God. Met nu en dan een lichtbundel op de omringende wereld. In onze ogen was de wereld van toen minder geschonden dan de onze, al hadden ze toen ook geloofsvragen en levensproblemen. Jezus sprak nagenoeg alleen over God. Dat was de hoofdzaak, zijn allereerste opdracht: God weer tevoorschijn te halen van achter de beelden die in de loop der eeuwen waren ontstaan.

Indien mensen God vinden, hervinden, zich tot hem bekeren, zullen ze zelf de weg weten door struiken heen en heg. U kent het woord radikaal. Afkomstig van radix en dat woord betekent wortel. Jezus heeft niet zitten snoeien aan de levens of aan de samenleving. Hij tastte naar de wortel. Uit de gezonde wortel zou een nieuw leven kunnen groeien 'en de bladeren van het geboomte zouden zijn tot genezing der volkeren'.

Hebben wij voorschriften nodig? Weten we echt niet wat we moeten doen of zeggen? Ik denk van wel. Uw broer denkt er anders over? O ja, en de predikant misschien weer anders. Tenslotte komt het altijd aan op onze eigen verantwoordelijkheid. En 'indien iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden', zegt Jakobus.

Ons is toch de bijstand, de voorlichting beloofd en gegeven. Het leerstuk van de Heilige Geest gaat pas aangloeien als 't een levensstuk wordt. De Geest is er niet alleen voor een goeie preek maar ook voor een verlicht leven.

Huizinga

VAN HER EN DER

Ds H. Ploeger - jawel, onze medewerker met de rubriek „Het vizier gericht op..." was tot deze maand part time verbonden als ziekenhuispredikant aan het Diaconessenhuis in Arnhem. Deze dienst heeft hij op 25 april verlaten. Het zal hem wel geen lege tijd opleveren, want hij is ook deeltijdvoorganger van de gemeente te Arnhem voor de wijk Zuid.

Het *Nederlands Bijbelgenootschap* bestaat dit jaar 170 jaar. Weliswaar geen jaar om een groot jubileum te vieren, maar toch wel een kroonjaar dat wel even onder de aandacht mag komen.

Varende koffiebar. Van de organisatie „Dordtse Evangelisatie" vernamen wij dat er van 21 juli tot 4 augustus weer een vaartocht met de motorspits „Elja" en het m.s. Sica gehouden wordt. Het ruim van de Elja wordt omgebouwd tot koffiebar en de Sica dient als slaapschip vanwege de twee ruimen.

De vaarroute is: Dordrecht-Spijkenisse-Zierikzee-Goes-Dordrecht. In elk van deze plaatsen wordt een gerichte campagne van drie dagen gehouden. Na elke campagne zijn er rekreatiedagen om op verhaal te komen.

Opgave voor deelnemers: Bert Spaans, tel. 078-163368.

Vakantiekamp. Vanuit de gemeente Alphen aan de Rijn-Noord wordt een kampweek georganiseerd van 21-27 juli, voor kinderen in de leeftijd van 7-12 jaar. Het is voor de zesde keer dat men dit organiseert. Om aan de verlangens tegemoet te komen dat ook oudere broers of zusjes mee kunnen, is er nu tegelijk een kamp voor de leeftijd 13-15 jaar. Men oppert de mogelijkheid om ook voor de noordelijke provincies een dergelijk kampwerk op te zetten, daar men hierin een aanvulling ziet van hetgeen de Vinkenhof-kampen geven. Geïnteresseerden kunnen een film van het kamp 1983 bekijken.

Voor inlichtingen: Fam. Stapper, telefoon 02503-17415.

81255
is het gironummer
van het
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten
Bosch en Duin
Doe er wat aan!

BERICHTEN UIT EN OVER DE ZENDING

Om mee te beginnen

In haar laatste vergadering - dat was op 16 april - kreeg de Unie Zendings Commissie weer verschillende brieven, verslagen en onderwerpen te behandelen. Er was ook een brief bij van de redaktie van *De Christen,* die een vraag of verzoek behelsde: of niet de UZC op geregelde tijden, bijvoorbeeld eenmaal in de maand, iets zou willen schrijven over de zending, over het werk van onze zendelingen.

Want de kommissie mocht dan drie à vier keer per jaar een eigen zendingsblad *(Gemeente en Zending)* uitgeven, maar de redaktie van ons weekblad had toch het gevoel, dat de zending hierin onvoldoende aan bod kwam. En, zo redeneerde zij, overigens volkomen terecht: Wil *De Christen* een blad zijn van en voor onze gemeenten, wil deze krant haar lezers informeren over personen, gebeurtenissen en ontwikkelingen in Unieland, dan mogen berichten uit en over de zending daarin niet ontbreken.

Welnu, de UZC kon en moest, goedbeschouwd, de redaktie van *De Christen* wel gelijk geven. Dat was op zichzelf een belangrijke konklusie, maar daarmee wilde de kommissie toch niet volstaan. Zij besloot, om kort te gaan, te voldoen aan het verzoek om uitbreiding van de berichtgeving in ons weekblad en ernaar te streven, daarin eenmaal in de maand iets over de zending, over het werk van onze zendelingen te vertellen.

De ene keer zullen het slechts enkele korte berichten zijn, de andere keer wordt het misschien een uitvoeriger verhaal. Op verzoek van de UZC hoopt ondergetekende ervoor te zorgen, dat er elke maand in *De Christen* iets over ons zendingswerk te lezen valt. Daarbij mag ik bij gelegenheid op (de) andere leden van de kommissie een beroep doen, zo hebben we afgesproken. En daarmee is deze nieuwe rubriek dan aangekondigd, toegelicht en „te water gelaten", als ik dat zo mag zeggen!

Zr Janneke van Oosten

Zoals u weet, hebben wij in Kameroen momenteel nog één zendelinge. Dat is *zr Janneke van Oosten,* die sinds 1976 in het noorden van dat land werkzaam is geweest als verpleegkundige. Deze laatste jaren - daarvóór was zij vooral kuratief bezig - zette zij zich in voor preventieve medische zorg. De meesten van u kennen haar wel; hetzij persoonlijk, hetzij uit haar rondzendbrieven, die zij met grote regelmaat aan de gemeenten en haar vrienden in Nederland stuurde.

Dat nu zal niet lang meer het geval zijn. Want zoals verleden jaar oktober tijdens de Algemene Vergadering in Dordrecht reeds met zoveel woorden werd aangekondigd door *ds J. ter Braak,* toen nog voorzitter van de UZC, zal onze zuster haar werkzaamheden in Kameroen beëindigen. Het behoeft geen betoog, dat dat de kommissie - en niet alleen de kommissie, maar zeer velen in onze gemeenten - bijzonder spijt.

Acht jaar lang immers heeft *zr Janneke van Oosten* haar werk met grote inzet, liefde en trouw verricht, onder moeilijke omstandigheden veelal. Maar aan de andere kant heeft de kommissie er volledig begrip voor, dat zij thans het moment gekomen acht om haar taak in Kameroen aan anderen over te dragen. Begin mei keert zij definitief naar Nederland terug. Het spreekt vanzelf, dat daaraan nog passende aandacht zal worden gewijd.

De UZC is dankbaar voor de toewijding van onze zuster, voor alles wat zij gedurende een reeks van jaren voor onze zending, voor de (zieke) medemens in Kameroen heeft betekend en gedaan. De Heer moge deze arbeid zegenen, ook in de komende weken en jaren. Hij zegene *zr Janneke van Oosten,* nu zij over enkele dagen naar ons land terugkeert en daarmee voor haar een nieuwe levensfase begint!

Graag tot een volgende keer!

J. A. Brandsma

uit het Uniebureau

Op verzoek van de ECU, de Evangelisatie Commissie der Unie, volgt hieronder de tekst van een brief, die deze kommissie de vorige week aan de gemeenten heeft gezonden.

Musselkanaal, 18 april 1984

AAN DE GEMEENTEN

Geachte broeders en zusters,

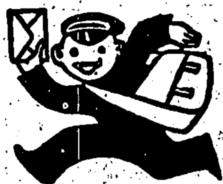
Het spijt de Evangelisatie Commissie der Unie aan de gemeenten te moeten meedelen, dat zij van broeder R. Reiling het bericht ontvangen heeft, dat hij per 1 oktober 1984 ontslag neemt als evangelist in dienst van de Uniegemeenschap.

In een daartoe op 17 april jl. belegde ekstra-vergadering heeft de ECU besloten, dit ontslag te aanvaarden. Blijkens een mededeling van broeder Reiling zal hij ook persoonlijk de gemeenten op de hoogte stellen van zijn ontslagname.

De ECU stelt u hierbij van deze zaak op de hoogte. Zij zal zich uiteraard in de komende tijd bezinnen op maatregelen, die de voortgang van het werk moeten waarborgen.
Zij rekent daarbij op uw aller voorbede.

Wij wensen u Gods rijke zegen toe in uw arbeid.

Met vriendelijke groeten,
namens de ECU,
w.g. R. A. Kos-Servaas, sekr.

LEZERS AAN HET WOORD

HOE RIJK IS DE KERK?

Er zijn mensen - misschien ook wel leden van de kerk - die beweren dat de kerk schatrijk is. Als ze hiermee bedoelen, dat de kerk rijk is aan geestelijke schatten, dan hebben ze gelijk. Maar ik meen dat zij de rijkdom van de kerk in *materiële* zin op het oog hebben...

Hoe is zulk een niet bewezen, oppervlakkige uitspraak te verklaren?
Achter deze volzin „De kerk is schatrijk" verschuilen zij zich als het op een financiële bijdrage voor de kerk aankomt, om van een offer maar niet te spreken?

Als iedereen de twijfelachtige mening was toegedaan, dat de kerk schatrijk is, dan zou niemand iets geven en moest de kerk binnen de kortste keren wel straatarm zijn...
Een andere uitspraak, die ten opzichte van het geld opgeld doet, is: „Je kan niet overal aan geven". Meestal komt het dan hierop neer, dat men *nergens* aan geeft.
Ik geloof dat het goed is als wij in deze kwestie ook eens duidelijk onze houding bepalen.

De geschenken van GOD
Laten wij bedenken, dat GOD ons zoveel geeft. Allereerst Zijn Zoon JEZUS CHRISTUS, de Weg tot eeuwig behoud, waarom we met Paulus uitroepen: Gode zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave! (2 Cor. 9: 15). Verder deelt GOD ons Zijn genadegaven mee, zoals gezondheid - en die is onbetaalbaar! - voedsel, kleding, onderdak, enz. enz. Ook geeft Hij ons talenten waarmee we mogen woekeren...

Wat stellen wij tegenover al deze *gegeven* dingen? Waaraan besteden wij onze tijd, energie en gaven?

Onze eigenlijke roeping
Zo zijn er mensen, die leven in materiële welvaart en in geestelijke armoede. Dat schijnt soms samen te gaan. En de kerk, de gemeente als zodanig, lijdt daaronder, omdat we dan onze *roeping* niet duidelijk meer zien.

Wij weten dat in het Oude Testament over tienden wordt gesproken, met andere woorden: de gelovigen gaven tien procent van hun verdiensten voor de gemeente, of liever: aan de HERE. Dit is de bijbelse maatstaf. Als wij ons daaraan houden, zitten we op de goede golflengte. Doch de liefde tot GOD en Zijn dienst zondert soms méér af dan tien procent.
In ieder geval worden wij ook in het Nieuwe Testament opgeroepen om niet bekrompen te zijn. En GOD verbindt Zijn rijke zegen aan mildheid van onze kant.

Liefde en toewijding
Hoe staat het dan met onze bijdrage aan de gemeente? Dragen wij metterdaad bij tot verlichting van de financiële last?
Het wordt namelijk zo licht vergeten, dat de penningmeester soms menige zucht moet slaken als de gelden niet volgens de gemaakte *afspraak* binnenkomen.
De apostel achtte het noodzakelijk de broeders op te wekken de vroeger toegezegde gave vooraf in gereedheid te brengen, zodat zij klaar ligt als een milde gave en *niet* als een afgeperste gift.
Laten wij allen 2 Corinthe 9 eens aandachtig lezen en in praktijk brengen wat vers 7 uitdrukt:
Een ieder doe, naardat hij zich in zijn hart heeft voorgenomen, niet met tegenzin of gedwongen, want GOD heeft de blijmoedige gever *lief*!

Dordrecht W. J. v. d. Leer

EERBIED VOOR DE GEMEENTE A.U.B.

Er kan soms met een zekere minachting gesproken worden over de kerk of de gemeente. Ze schiet hierin tekort en speelt daar niet genoeg op in. Je merkt niet veel van de uitwerkling van wat ze predikt. En in geval van nood laat de gemeente je in de kou zitten. Zo gaat het soms nog een poosje door, als mensen hun ongenoegen over de gemeente aan het spuien zijn. Die gemeente is ook niet veel zaaks, als je het zo hoort. Schuldbewust knikt de kerk of de gemeente dan ook vaak „ja". We zijn een onvolmaakte gemeente. We weten dat er nog van alles aan mankeert. En als we niet goed oppassen generen we ons op een zeker moment nog dat we er bij horen, want we kunnen het niet ontkennen dat er nog een heleboel aan te merken is op die groep mensen die als gemeente van Jezus Christus samen optrekken.

Wat wij daarbij over het hoofd zien is dat die gemeente van feilbare, kwetsbare en struikelende mensen geen aardse stichting is, maar in het leven geroepen door Jezus Christus, die haar wel met zijn levensbloed heeft moeten kopen. In zijn ogen dus ontzaglijk kostbaar. Die hele groep van mensen, op wie hoofd voor hoofd een heleboel gegronde aanmerkingen te maken zijn, heeft Hij bij elkaar geroepen en verzameld om samen voor en door Hem te leven. De gemeente ontleent haar waardigheid niet aan de kwaliteit van haar leden, maar aan haar geroepen zijn door de Here Jezus Christus. Wat ze in de ogen van de wereld ook mag zijn, ze is door Hem voor de Vader zonder vlek of rimpel, heilig en onbesmet gemaakt.

Die waardigheid van de gemeente wordt heel sterk benadrukt als ze het lichaam van Christus genoemd wordt, waarvan Hij het Hoofd is: Hij, Zelf de Heilige op wie niets was aan te merken, heeft die gemeente zo volmaakt gereinigd dat ze zijn lichaam mag heten. Hij heeft haar lief met zijn volmaakte, goddelijke liefde, en zal voor haar zorgen.

Als we daar over nadenken zullen we niet meer zo snelde moed hebben om laatdunkend te doen over de gemeente. Wie die gemeente aanraakt, raakt de Heer Zelf aan. Wie een liefdeloos oordeel over haar uitspreekt, kwetst daarmee haar Hoofd en Heer.

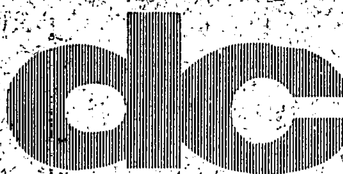
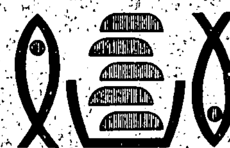
Mag er dan geen kritiek zijn op de gemeente, als er dingen fout gaan?

Dat is niet gezegd. Wie de brieven aan de gemeente leest in Openbaring 2 en 3 ziet dat de Heer zijn kritiek ook niet spaart. En de apostel Paulus stelde ook de misstanden aan de kaak. Maar daarachter staat altijd de liefde van Christus, die zijn lichaam, de gemeente, wil reinigen om vrucht te kunnen dragen.

Als er kritiek is, zal het alleen gezonde kri-

Lees verder op pagina 8

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr. O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 42,— per jaar, *f* 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Vervolg van pagina 7

tiek zijn als het gebeurt uit liefde tot de gemeente, opdat ze beter aan haar roeping kan beantwoorden.
En kritiek op de gemeente betreft ook altijd onszelf als leden van dat lichaam. Wij kunnen ons er niet buiten plaatsen om vanaf een afstandje onze mening te spuien.

Als we het over de gemeente hebben, hebben we het over het lichaam van de Heer. Over die verzameling mensen die in zijn ogen zo kostbaar is dat Hij zijn leven daarvoor offerde.
Dat maakt dat wij toch met de nodige eerbied zullen spreken over de gemeente.

De W.

Ds T. JANSMA 75 JAAR

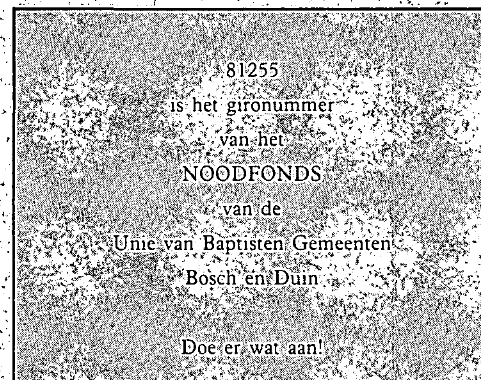
Op 30 april a.s. zal het niet alleen verjaardag zijn in de koninklijke familie maar ook ten huize van br en zr T. Jansma in Arnhem. Br Jansma is immers op dezelfde dag geboren als onze oud-koningin Juliana!
Er is voor ons alle reden om bij dit feit stil te staan. Br Jansma was immers de eerste sekretaris-administrateur van de Unie, die van het gemeentewerk werd vrijgesteld. Dat was in 1946, vlak na de oorlog, toen de Unie aan een nieuwe periode in haar geschiedenis begon. Een kwart eeuw lang vervulde br Jansma deze taak, vanaf 1967 samen met br Th. van der Laan die het sekretariaat van hem overnam.
Dr Jansma werd geboren in Haulerwijk en groeide in de gemeente aldaar op, evenals zijn vrouw. Hij bezocht de HBS in Assen en daarna het seminarium in Hamburg. Op 17 september 1933 werd hij bevestigd in zijn eerste gemeente te Nieuwe Pekela. Tien jaren diende hij deze gemeente om daarna in 1943 midden in de oorlog te verhuizen naar Haarlem. Na zijn benoeming in dienst van de Unie hadden br en zr Jansma bijna negen jaren het bureau van de Unie in hun huis aan de Tetterodestraat dat daarop bepaald niet berekend was. In 1955 kocht de Unie een pand aan de Dalweg te Arnhem, waarin behalve voor de familie Jansma ook plaats was voor het Uniebureau. Vanuit dit adres zijn talloze brieven en stukken de gemeenten ingegaan. Met name de voorbereiding van de Algemene Vergadering werd in de loop der jaren sterk verbeterd. In 1967 was het werk zozeer in omvang gegroeid dat er uitbreiding moest komen in de persoon van br Van der Laan.
In 1971 ging br Jansma met vervroegd pensioen en werd het Uniebureau verplaatst naar De Vinkenhof waar het thans nog is gevestigd.
Onze gemeenschap heeft br Jansma leren kennen als een toegewijd en nauwgezet werker die nooit aan de weg timmerde of eer voor zich opeiste. Onze Unie heeft veel aan hem en aan zijn vrouw te danken! Het mag ter gelegenheid van deze verjaardag wel eens gezegd worden door iemand die het door de jaren heen heeft meegemaakt.

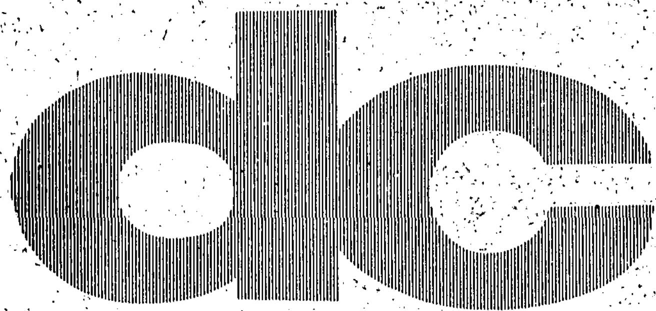
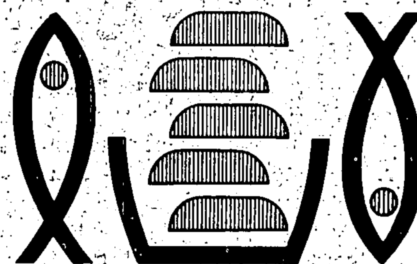
J. Reiling

MAAKT JEZUS HET ONMOGELIJKE MOGELIJK?

Onmogelijk lijkt het wat Jezus van zijn discipelen vraagt: Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen, opdat gij kinderen moogt zijn van uw Vader, die in de hemelen is. Wie is tot zoiets in staat? Wij verwonderen ons er niet zo over dat de Heer het Zelf blijkbaar wel kon. Aan het kruis bad Hij immers: Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen. Maar Hij is dan ook Jezus, Gods Zoon! En wij zijn maar gewone mensen...
Maar de Heer verwijst ons er naar, dat wij als kinderen van God openbaar zullen worden als wij onze vijanden liefhebben. Dat mensen hun familie en vrienden liefhebben ligt voor de hand, dat doen de heidenen ook, de onbekeerden. Maar voor mensen die door Gods genade kunnen zeggen dat zij kinderen van God zijn, geldt dat dat dan ook zal blijken in de manier waarop zij met hun vijanden omgaan.
Daar is liefde voor nodig, die je niet uit je natuurlijke voorraad kunt halen. De liefde die nodig is om over al je bezwaren en gevoelens ten opzichte van die ander, die jou zoveel leed berokkent, heen te stappen, ontvang je alleen maar van je Vader in de hemel. Hij deed immers hetzelfde!
Wie zijn uiteindelijk je vijanden? Had Jezus vijanden? In menigte, zou je zeggen. Er zijn heel wat mensen geweest die het op Hem gemunt hadden.
Ja, maar beschouwde Jezus die mensen dan ook als zijn vijanden? Was die vijandschap wederkerig?
Nee, moeten we dan zeggen. Die vijandschap was eenrichtingsverkeer, in de richting van de Heer. Maar niet van Hem uit naar anderen toe. De Heer beschouwde de mensen niet als zijn vijanden.
Daar is de eerste stap om voor je vijanden te kunnen bidden: Beschouw niemand als jouw vijand, ook al ziet iemand jou wel als zijn vijand.
Volgende vraag: Wie is: Wie is er het grootste slachtoffer, als iemand je iets misdoet? Ben je dat zelf, of is dat misschien de dader? Natuurlijk voel je jezelf het slachtoffer van wat die ander je aangedaan heeft. Maar... wat jou aangedaan werd, maakt je niet schuldig voor God. Het heeft die ander schuldig gemaakt. Hij heeft er zich het oordeel van God mee op de hals gehaald. De misdadiger is zelf het eerste en grootste slachtoffer van zijn daad.
Wie is het grootste slachtoffer van de bom, die gegooid wordt? Degene die er door getroffen wordt, of hij die de bom gooide of opdracht gaf?
Zou het mogelijk zijn dat vijandschap verder escaleert, zich ophoopt als er vijandschap tegenover gezet wordt, maar dat vijandschap zich kan doodlopen op liefde?
Spanningen tussen volken worden vaak kunstmatig in leven gehouden door van anderen een vijandsbeeld te schetsen. Wat zou er gebeuren als we eens niet meer geloven in dat vijandsbeeld, maar in elk mens iemand zien die behoort tot die wereld die God - hoe is het mogelijk - nog steeds liefheeft?

De W.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 18 - 4 mei 1984

„Elke doopsbediening is een goddelijke verklaring, bekrachtigd en ondertekend door de Heilige Geest".

EEN DOOPDIENST

C. van Wier

In het blad „Kruistochten", van de stichting die zich bezig houdt met de nood van vervolgde christenen, staat deze maand een prachtige foto van een doopdienst in Rusland, in de Oekraine. Langs het water van een meer staan duizenden mensen onder een stralende zon. En ook de helling en rug van een heuvel direct daarachter, zijn overdekt door een nauwelijks te tellen menigte van belangstellenden. Vooraan, in het water, staan enkele dopelingen, in het wit, met naast hen een voorganger, die een doopcandidaat onderdompelt.

Uiteraard spreekt zo'n foto je, als Baptist, bijzonder aan. Niet alleen vanwege de duizenden belangstellenden, maar ook vooral, omdat onder omstandigheden, als die waaronder Russische christenen leven, zulke dingen toch gebeuren! Mensen hebben de moed en de vrijmoedigheid om, ondanks risico's die zij lopen, blijmoedig te getuigen van Gods genadewerk in hun leven.

Er was een tijd, dat binnen onze geloofsgemeenschap nauwelijks over iets meer gesproken werd dan over de doop. Vandaag is dat wellicht wat minder het geval, omdat allerlei omstandigheden zich in de loop der tijden heben gewijzigd. Maar dat neemt niet weg, dat de doop een rijke en veelzeggende zaak onder ons is gebleven. Door velen wordt de aankondiging van een doopdienst als iets verrassends en verblijdends ervaren en in menige gemeente is de opkomst in een doopdienst nog steeds groter dan op andere zondagen. Een gemeente die zich realiseert wat de inhoud en betekenis van de doop is, kan een doopdienst eigenlijk alleen maar ervaren als een feest.

Elke doopsbediening is een goddelijke verklaring, bekrachtigd en ondertekend door de Heilige Geest: „Het oude is voorbijgegaan, zie het nieuwe is gekomen"! Wie besluit om Jezus Christus te volgen, ook in de doop, daalt met Hem in het graf, om daar al zijn zonde, schuld en onreinheid neer te leggen. Wanneer het water van het doopgraf zich boven zijn hoofd sluit, is heel zijn zondig verleden voor eeuwig en altijd uit het gezicht verdwenen. Het komt nooit meer boven water, omdat de dood van Christus, zijn bloed, reinigt van alle zonde! Dàt is de geweldige troostende en bemoedigende verklaring van Godswege, voor een mens, die maar al te goed weet wie hij was en is en bijna elke dag weer zijn zal.

Maar rijst daarop de dopeling uit het watergraf omhoog, dan is het alsof de engelen van Efratha opnieuw neerdalen uit de hemel, om te zingen van de vrede Gods, voor mensen des welbehagens. Hoe het leven van een mens, na zijn doop, ook zijn mag, het is een leven geworden van een onverbrekelijke eenheid met Christus. Nooit ziet God ons weer alleen, eenzaam en schuldig. Steeds overstraalt Jezus' nabijheid ons, die gedoopt zal zijn, zodat alleen het nieuwe leven in Gods overwegingen een rol speelt.

Maar ook van de menselijke kant is de doop een geweldige verklaring, een getuigenis aangaande het wonder van vernieuwing, door God tot stand gebracht. Zo'n doopdienst als die op die Russische foto, is daarom ook iets geweldigs. Want onder de toeschouwers zullen allicht honderden zijn geweest voor wie de doop nog een onbekende zaak is. Zij hebben daar, wanneer ze niet bewust horende doof wilden zijn, het getuigenis vernomen van mensen die Gods liefde hebben ervaren in hun leven. En hopelijk is het tot hen doorgedrongen, hoe die liefde Gods ook naar hen toe wil stromen.

Ja, voor een gemeente die welbewust getuige is van de doop van bekeerde mensen, is elke doopdienst een geweldige bemoediging en stimulans. Gods Geest werkt nog steeds onder ons. En Hij die een goed werk onder ons begonnen is, zal het ook volkomen afmaken.

We wensen u nog vele van zulke diensten toe! En... misschien ben u wel iemand, die door een volkomen overgave aan de Heer, en de gemeente, en de belangstellende, en uzelf een geweldige zondag kan bezorgen.

DEZE WEEK

HEIMWEE NAAR GOD

Kunnen wij, kleine doorsnee figuren, ver en diep genoeg zien om te weten waar we zijn? Mijn zeer beperkte kennis, van wat ook, zit mij dwars. Jezus verweet zijn tijdgenoten dat ze als blinden rondtastten, maar kan een mens meer? Willem de Merode heeft veel gedacht, geschreven, gedicht. Zeker heb ik hier wel eens een paar regels aangehaald uit zijn lied Veni Creator, waarin hij de Schepper aanroept om te zien naar deze wereld die op instorten staat:

Verlosser! Kom! de wereld wacht!
Die struikelen en dolen,
heel dit wanhopige geslacht
heeft zich aan U bevolen.
Blinden gaan tastend naar U uit
en luistren scherp op elk geluid,
de dove speurt alom
of hij U ziet genaken!
Heer, doe de heemlen flakkeren
en blaken!
Kom!

Altijd weer treft mij het beeld van tastende, scherp luisterende blinden en van de naar een teken spiedende doven.

Hunkeren de mensen naar hun Schepper?

Jezus zegt: Hoe het weer worden zal weten jullie. Bij een wolk uit het Westen zeggen jullie dat er regen komt, bij wind uit het Zuiden dat er hitte zal zijn. Maar wat er boven wolk en wind uitgaat, gaat jullie voorbij. Voor zaken waarbij de bliksem dieper en wijder inslaat dan bij welke gewone donderbui ook hebben jullie geen oog. Huur- en broodprijzen kennen jullie uit het hoofd maar voor de werkelijke levensvragen, voor wat er onder de zon geschiedt, voor wat er plaatsgrijpt in deze tijd is er geen oor dat hoort, geen oog dat ziet. Niet storen s.v.p.

Jezus signaleerde dat vaker. Tenslotte stonden Johannes de Doper en Jezus op het breekpunt der tijden. Een eeuwenoude deur sloeg dicht, een nieuwe weg lag open voor de volken der aarde. God verliet de tempel en woonde voortaan op bergen en in dalen. Wetten, inzettingen, overleveringen, offeranden, priester en leviet - één grootse geschiedenis - het was alles gewijd en zinvol, maar tijdelijk. Het wel onderhouden tuintje der Joden wordt wereldakker. Die overgang hebben de Joden in de dagen van Johannes en Jezus niet onderkend. „Wij hebben voor u op de fluit gespeeld en gij hebt niet gedanst; wij hebben klaagliederen gezongen en gij hebt geen misbaar gemaakt. „De grote verandering is u ontgaan. Het wordt nooit meer zoals het was. De Here God heeft het oude huis verlaten om de tocht voort te zetten door alle landen en volken.

Maar wie ziet zoiets? Toen ik voor de eerste keer van m'n leven de kanalen van Noord-Nederland verliet en de zee aan Neerlands smalle kust begroette werd ik doodstil. Het geruis had ik reeds gehoord, nu zag mijn oog het onvoorstelbaar eindeloos water. De aanblik was overweldigend.

Sedert ik de bijbel lees en daarin God zie voortgaan van eergister tot overmorgen, licht ontstekend en liederen van verlossing uitreikend, rijst nu en dan de vraag: blijf ik hem bij? Waarmee en met wie is God vandaag in deze wereld bezig? Welke weg slaat de Eeuwige nu in? Niet dat de Altijdzijnde het verleden verloochent, maar God blijft er niet bij staan. Door de wereld gaat een woord en het drijft de mensen voort: „Breek uw tent op, ga op reis naar het land dat Ik u wijs". „Here God, wij zijn vervreemden door te luisteren naar uw stem. Breng ons saam met uw ontheemden naar het nieuw Jeruzalem".

Het binnenkomen Gods in ons leven verandert ons. We worden hervormd door de vernieuwing van ons denken. We raken verward in een dodende strijd als we ons gedrag afstemmen op wat ten diepste werelds is en tegelijk op de nieuwe aarde willen wonen. „Vuur ben ik komen werpen op de aarde".

Hier wordt alleen nog gekozen, niet gedeeld. Vanmorgen las ik een brief die jaren geleden geschreven is door een man die ik onder bijzondere omstandigheden leerde kennen. Ik poogde hem naar de bron des levens te leiden. Toen dat mondeling niet meer ging schreef ik hem. Toen antwoordde hij mij: „Uw brieven ontvangen. Tot nu toe heb ik rechtstreeks nog nooit iets van mij laten horen. Tot mijn spijt hebben al uw woorden en aanhalingen uit de bijbel mij niet geholpen. Deze doen mij totaal niets en helpen mij nooit verder. Integendeel, ze brengen mij in opstand en verbittering en moet er niets van hebben. U weet hoe ik hier tegenover sta (....) Ik wens u verder het beste toe. „Is deze man nu iemand die Gods voetstappen ziet noch hoort? God weet het.

Ben ik iemand die de voetstappen wel hoort en ziet? God weet het.

Zal in de advertentie die u nooit zult lezen staan: Hij wandelde met God, en hij was niet meer, want God had hem opgenomen!?

Huizinga

GRONINGEN-ZUID VOOR DE LENS

Een goede vriend en goede lezer maakt ons er op attent dat wij een naam vergeten waren in dit artikel, nl. die van ds J. A. Brandsma, die 18 jaar voorganger was van de gemeente alvorens hij algemeen secretaris van de Unie werd.

Juist hij heeft veel meegemaakt van de vergrijzing van de gemeente, zodat hij in zijn periode een groot aantal begrafenissen heeft gehad.

De W.

GEMEENTEBERICHTEN

Volle diensten in Zutphen

Zutphen (F. de J.) - Na het vertrek van ds Molema naar Treebeek in augustus 1983 kwam er een gevoel van verlatenheid in de gemeente. Het blijkt echter steeds weer, dat Hij door wil gaan met Zijn werk en dan kom je wel eens beschaamd uit.

Ruim een maand zijn we vakant geweest, toen mochten wij ds J. A. Scholten als nieuwe consulent begroeten. Het werk gaat door, Bijbellezing, bidstond, het verenigingsleven gaat weer met nieuwe bezieling verder.

Met de Kerstdagen was onze kerk overvol en in maart mocht een jonge broeder gedoopt worden, en in april mocht een jong echtpaar door de doop aan de gemeente worden toegevoegd.

Met de Paasdienst was de kerk zo vol, dat de Raad in de consistoriekamer moest blijven, er was geen plaats meer voor hen.

Misschien in uw ogen geen dingen om over naar huis te schrijven, maar voor ons als kleine gemeente zijn de overvolle diensten ware feesten.

Wij willen dan ook graag dat anderen met ons deze vreugde beleven.

Hieruit moge blijken, dat hoe somber alles soms lijkt, Gods werk doorgaat!

Zo mag de gemeente Zutphen met Zijn hulp de toekomst in vol vertrouwen tegemoet gaan.

Tentkampagne Scheemda

Scheemda (O. N.) - In de week van 23-27 mei wordt op het Vredenhoventerrein in Scheemda een tentevangelisatiecampagne gehouden.

De eerste avond wordt geleid door ds Bouritius, met medewerking van het bekende Scheemder Mannenkoor.

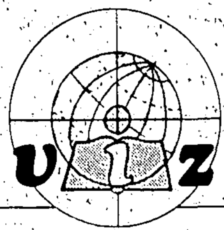
Donderdag spreekt ds Boskamp; het duo Harry en Frank treedt op in deze dienst en het blazers-ensemble Prins Hendrik uit Scheemda begeleidt de samenzang.

Vrijdagavond gaat ds Bijlefeld uit Midwolda voor, en is er optreden van de gospelband Amnesty. Zaterdag 26 mei staat in het teken van de jeugdevangelisatie. Om 2 uur een programma voor kinderen tot 12 jaar; om 3 uur een openluchtsamenkomst in Scheemda met de groep Adullamites uit Almelo.

's Avonds verzorgt deze groep het hele programma en is de tent ingericht als koffiebar.

Zondagavond wordt de kampagne afgerond met een avonddienst, waarin ds W. P. van Berkel zal spreken en de gospelgroep Joy uit Midwolda zal meewerken.

Alle avonden beginnen om 19.30 uur. De organisatie is van de Baptistengemeente Winschoten, de Ned. Hervormde kerk te Scheemda en de Bijbelstudiegroep daar ter plaatse, die iedereen van harte uitnodigen voor deze kampagne.

vizier gericht op...

aandacht voor gebeurtenissen in de wereld

AFRIKA
Meer dan 150 miljoen mensen hongeren in dit continent. De Wereldvoedselorganisatie van de UNO heeft de rijke landen om hulp gevraagd. Tegelijk worden onze kranten gevuld met berichten over een boterberg, een melkplas, een wijnplas in de EEG. 't Is met recht een rare wereld. En dat wij mensen dan kennelijk niet in staat zijn zódanig onze economie in elkaar te zetten dat ieder te eten krijgt, is bevreemdend. Is tegelijk een aanklacht. Want het ligt niet aan onze onwil om werkelijk met de naaste te leven, ook als ons dat geld kost.

BULGARIJE
Het werk der baptisten gemeenten is in dit land in de vorige eeuw begonnen. Uit vijf verschillende beekjes is een bescheiden riviertje geworden: er zijn nu in dit land zo'n 700 baptisten, verenigd in 10 gemeenten. Uit welke beekjes ontstond dit riviertje?
1. Rond 1865 moesten verschillende Duitse gezinnen vluchten uit Zuid-Rusland vanwege vervolging om des geloofs wil;
2. Vanwege het Brits en Buitenlands Bijbelgenootschap werkten colporteurs niet zonder zegen;
3. Vroegere inwoners van Bulgarije die in het buitenland tot de arbeid van baptisten gemeenten tot geloof gekomen waren, gaven een zegenrijk getuigenis aan hun landgenoten;
4. Met name Amerikaanse zendelingen werkten met zegen;
5. Waar de bijbel verspreid wordt, gaan mensen de bijbel lezen. Uit spontaan ontstane bijbelkringen groeiden gemeenten.

RIJKE PREDIKANT?
De zwarte baptisten voorganger James Battle in St Paul/Minnesota, heeft met enkele anderen een particuliere spoorwegmaatschappij met een lijn van een 160 km overgenomen. Niet om zijn geld goed te beleggen, maar om de minderheden in de USA aan te moedigen zelf economische eigendommen te verwerven om arbeid en inkomen voor deze minderheden te verwerven. De predikant is reeds eigenaar - met anderen uiteraard, en met medewerking van banken en overheidsinstanties - van een schoonmaakbedrijf en van een transportbedrijf.

SCHAAMTEGEVOEL
De uitdrukking: er wordt schaamteloos gezondigd, is met name in christelijke kringen nogal eens - terecht overigens - te horen. Ook niet-christen hebben hun zorgen over het verdwijnend schaamtegevoel. Schaamtegevoel heeft niet enkel met sexualiteit te maken. Het ontbreken van schaamtegevoel na het plegen van belastingfraude, na het veroorzaken van een ongeluk onder invloed van alcohol, na het gepakt worden wegens zwendel met een uitkering, en soortgelijke en andere dingen meer, is onthutsend. Zodra het over het schaamtegevoel in sexuele zaken gaat, worden vooral christenen van achterlijkheid, verkalking, wereldvreemdheid, huichelachtigheid en dergelijke beschuldigd. Men zou echter moeten beseffen dat schaamtegevoel tot het gezonde denken over jezelf als mens behoort. Naaktzwemmen is niet het toppunt van bevrijding en vrijheid, eerder een teken van verlies van zelfrespekt.

VATICAAN EN USA
Met name de baptisten in de zuidelijke staten van de Verenigde Staten hebben grote moeite met de benoeming van een Amerikaanse ambassadeur bij het Vaticaan. Zij zien daarin een aantasting van de scheiding tussen kerk en staat. Deze scheiding is in de USA één der oudste en eerste verworvenheden toen Engeland zijn heerschappij aldaar verloor. De Amerikaanse baptisten zien in het Vaticaan - terecht - geen staat (hoewel het een souvereine staat is) maar een kerkelijke gemeenschap, die op historische gronden haar zetel heeft op een stukje volkenrechtelijk erkende onafhankelijke bodem. Een ambassadeur die in het Vaticaan geplaatst wordt, is daar vertegenwoordigd bij een kerkelijke hoogwaardigheidsbekleder, niet bij een (serieus te nemen) staatshoofd.

RENTMEESTERSCHAP
Dat is de uitdrukking voor verantwoordelijkheid die vanuit het nieuwe testament heel duidelijk tot de christenen komt. Die verantwoordelijkheid is ook van kracht als het gaat om het deelnemen aan het verkeer. Drie zaken moeten daarbij onder de aandacht van gelovigen worden gebracht:
1. Het deelnemen aan het verkeer met een in slechte staat verkerende auto, motor, brommer of fiets is onverantwoordelijk;
2. Het niet opvolgen van verkeersvoorschriften: rijden door rood licht, maximumsnelheid verwaarlozen, voorrangsregels niet eerbiedigen, enz., is onverantwoordelijk;
3. Het deelnemen aan het verkeer na het gebruik van alcohol, van rijvaardigheid beïnvloedende geneesmiddelen of van andere middelen waardoor het reactievermogen (sterk) daalt, is onverantwoordelijk.
En wat onverantwoordelijk is, is niet in overeenstemming met het beleven van het bijbelse begrip rentmeesterschap.

SECTEN
Het Europese Parlement zal zich bezig houden met een resolutie over de zogenaamde nieuwe secten. De Franse Protestantse Federatie (waartoe ook de baptisten gemeenten behoren) heeft geprotesteerd tegen dat voornemen, omdat naar haar gevoelen zo'n resolutie onnodig en gevaarlijk is. De vrijheid van meningsuiting blijft een onmisbaar oermenselijk recht. Misbruiken moeten altijd worden bestreden, maar wat misbruiken zijn, moet wel goed omschreven worden. Ook de Nederlandse overheid houdt zich met deze zaak bezig. Wij zullen waakzaam moeten zijn, opdat ongewenste activiteiten van religieuze bewegingen niet meteen als strijdig met het welzijn van staat en volk worden betiteld. Dán komen we gemakkelijk tot onderdrukking van de vrije meningsuiting.

BARMEN
Aanstaande 31 mei zal het vijftig jaar geleden zijn dat een deel van de predikanten van de Duitse Evangelisch-Lutherse kerk zijn verzet kenbaar maakte tegen het nazi-regiem. Aan de zogenaamde Barmer Thesen, waarin dit zich verzettende deel zijn geloof uitdrukte, zijn onverbrekelijk de namen verbonden van Karl Barth en Martin Niemöller (laatstgenoemde overleed 6-3-'84). Natuurlijk werd in deze Barmer Thesen niet alles gezegd wat gezegd had moeten worden. Elke schriftelijke weergave van een innerlijke overtuiging is een uittreksel uit het vele dat aan de innerlijke overtuiging ten grondslag ligt. Maar als vaandel van een oppositiegroep was en werd deze geloofsbelijdenis voldoende en ver genoeg zichtbaar en als zódanig heeft zij zegenrijk werk gedaan.

FEBE
Wat was zij? Een diacones of een vrouwelijke diaken? Het woord diacones komt in het nieuwe testament niet voor. Dat zij in de vertaling van het Ned. Bijbel Genootschap een dienares der gemeente genoemd wordt, beantwoord volledig aan de bedoeling van het woord. Maar er staat dat zij diaken was. Er is geen apart woord voor een vrouwelijke diaken en zo blijft alleen de mogelijkheid open om als het Griekse woord diakonos wordt gebruikt, dit - als het om mannen gaat - te vernederlandsen tot diaken en als het om vrouwen gaat dit te vertalen tot dienares. Voor mannen wordt diakonos derhalve tot een ambtsaanduiding en voor vrouwen tot een werk-aanduiding: zij dient. Maar een diaken die niet dienaar is, is geen diaken (zie Rom. 16 : 1).

VERONTRUSTING
Ouderen zijn verontruster over ontwikkelingen in het kerkelijke leven dan jongeren. Dit blijkt uit een NIPO-enquête, uitgevoerd in opdracht van de NCRV. Is dit verwonderlijk? Het laat zich niet ontkennen dat ouderen bij het bepalen van hun standpunt ten aanzien van allerlei zaken hun ervaringen laten meewegen. Die kunnen zij niet van zich afschudden. Maar ook hun opvoeding, scholing en vorming speelt in hun oordeelvorming nu een grote rol. De ware wijsheid zal wel daaruit bestaan, dat jongeren en ouderen bereid zijn naar elkaar te luisteren, en samen naar de Schriften.
Ploeger

TEN DERDEN DAGE OPGEWEKT, NAAR DE SCHRIFTEN...

Als de Here Jezus in Lucas 24 : 46-49 aan zijn discipelen zijn laatste en grootste opdracht geeft, opent Hij eerst hun verstand, zodat zij de Schriften ook begrijpen. Zij moeten weten dat die op Hem betrekking hebben, en dat het lijden de Christus niet overvallen is; doch dat het reeds vastlag in de Schriften. Evenals zijn opstanding op de derde dag.

Nu valt het ons niet moeilijk om uit het Oude Testament achteraf het lijden van de Christus aangekondigd te vinden. Jesaja 53 is ons daarbij heel vertrouwd, en ook Psalm 22 : 1-22 zien wij aan het kruis zich letterlijk voltrekken. Voorzover de gebeurtenissen en woorden van de Heer aan het kruis in de psalmen reeds vermeld zijn, vinden we ze juist in die psalmen waar de naam van David boven staat, en waarin David zijn eigen ondervonden lijden heeft neergeschreven. De Zoon van David ondergaat hetzelfde lijden, doch in hevige en absolute mate die zelfs zijn vader David nooit heeft ondergaan.

Wordt de opstanding ook geprofeteerd?
Het is bijzonder moeilijk om in het Oude Testament een plaats te vinden waarin de opstanding op de derde dag aangekondigd wordt.
In Mattheüs 12 : 40 verwijst de Heer wel naar het voorbeeld van Jona. „Want gelijk Jona drie dagen en drie nachten in de buik van het zeemonster was, zo zal de Zoon des mensen in het hart der aarde zijn, drie dagen en drie nachten". De Heer zegt dit echter als een reaktie op de vraag van de ongelovige Joden naar een teken. Zij zullen geen ander teken ontvangen dan het teken van Jona, de profeet. Zijn belevenis is dus wel van profetische betekenis; hoewel het geen direkte inhoudelijke aankondiging is van de opstanding van de Christus.
De enige tekst die naar mijn mening een aanwijzing vormt is Hosea 6 : 2: Hij zal ons na twee dagen doen herleven, ten derden dage zal Hij ons oprichten, en wij zullen leven voor zijn aangezicht.
Iemand zal zeggen: Die tekst heeft toch duidelijk te maken met het geestelijke en nationale herstel van het volk Israël, dat door God in het vooruitzicht gesteld wordt en dat zich eenmaal zal voltrekken.
Dat is ook zo. Maar... wij kunnen de geschiedenis van Israëls herstel niet losdenken van de Christus.

Er zijn voldoende aanwijzingen om te geloven dat God in de Here Jezus Christus opnieuw begonnen is met het volk Israël. Wij hebben daarover geschreven in DC van 27 januari jl. Israël wordt in Hosea 11 : 1 de zoon van God genoemd, die Hij uit Egypte geroepen heeft. Later zal Jezus Christus dezelfde weg gaan en ook de verzoekingen moeten doormaken die Israël als opvoedingsprogramma moest ondergaan in de woestijn. Tijdens zijn verzoeking gaf de Here Jezus de antwoorden aan de verzoeker, die Israël eigenlijk had moeten geven.

Door geloof en bekering ontstaat er rondom Jezus een nieuw Israël, waarop de Heilige Geest wordt uitgestort. Het maakt de vervulling mee van Jesaja 44 : 3: Want Ik zal water gieten op het dorstige en beken op het droge; Ik zal mijn Geest uitgieten op uw nakroost en mijn zegen op uw nakomelingen. Zij zullen uitspruiten tussen het gras, als populieren langs de beken. Waar de regen van de Geest neerdaalt, bloeit nieuw leven op voor God. Daar ontstaat het door de Geest geleide volk.

Waar dat nieuwe leven begon
Waardoor is in feite dat nieuwe leven ontstaan? In de dood van Jezus Christus, waarin God de belofte van Psalm 130 : 8 waar maakt om Israël te verlossen van al zijn ongerechtigheden. En in zijn opwekking uit de doden op de derde dag. Zijn dood en opstanding betekenen de verwekking van Israël tot het nieuwe, ware leven voor God door de Geest, zoals zelfs onder de oude bedeling geen Godsgetrouwe Israëliet het gekend heeft.
In deze opstanding tot het nieuwe leven van Jezus Christus deelt in onze dagen slechts een klein deel van het lichamelijke nageslacht van Abraham. Daarentegen is een grote schare uit allerlei volken, die er oorspronkelijk geheel buiten stonden, in die opstanding betrokken. Wij geloven echter dat God ook zijn beloften eenmaal waar zal maken dat geheel Israël wedergeboren wordt en zal delen in de opstandingszegen van Christus.
Als wij in Ezechiël 37 : 1-14 de geestelijke en nationale opstanding van Israël lezen, is de aanzet daarvoor de dood en de opstanding van Jezus Christus. Op grond van zijn dood en opstanding kan God ook zijn volk tot leven brengen, en niet op grond van Israëls eigen gedrag.
Vanuit die lotsverbondenheid tussen Jezus Christus en Israël kunnen wij Hosea 6 : 2 dan zien als de aankondiging van de opstanding van Jezus op de derde dag, waarin dan ook Israël betrokken zal worden. Jezus Christus is de eersteling van het nieuwe volk Israël.
Wellicht is door sommigen wel eens verondersteld dat in deze tekst uit Hosea 6, met een beroep op bijvoorbeeld 2 Petrus 3 : 8 de dagen tijdperken zijn van duizend jaar. Wij zouden dan nu aan het einde gekomen zijn van het tweede millenium na Christus en vlakbij de geestelijke en nationale opstanding van Israël staan.
De mogelijkheid dat dit herstel van Israël nabij is, sluiten wij niet uit. Het nationaal ontwaken van Israël, begonnen in 1948, kan een teken zijn, doch het is nog geen wedergeboorte van het volk. Doch de Here Jezus heeft bij zijn hemelvaart en ook op andere momenten duidelijk laten merken dat het tijdstip van zijn verschijning en daarmee het herstel van Israël verborgen blijft voor alle rekenaars.
In de uitleg die wij hier gegeven hebben aan Hosea 6 : 2 heeft het begrip derde dag niets te maken met tijdperken, maar letterlijk met de derde dag na de dood van de Here Jezus Christus, waarop Hij opstond en voor Israël en de volkenwereld het opstandingsleven tevoorschijn bracht.

De W.

Fietsen in je vakantie? Da's iets voor uitslovers. Voor fanatieke figuren die houden van sport en natuur. Want wie gaat er nou voor z'n lol op de pedalen staan... Typisch iets voor dwarsliggers - mensen met teveel fantasie, energie en moed.
Zeg nou zelf: wat is er nou aan om een dagje uit te puffen op Texel? Helemaal niets toch zeker? Fietsen... het idee alleen al!

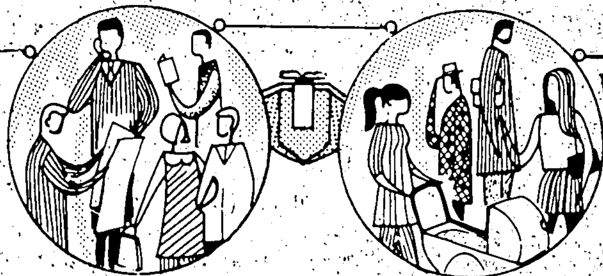
Enne, *zeilen* in Friesland. Ook zoiets geks. Al dat natte, kouwe water... 't Schijnt dat je niet eens een motor in zo'n bootje hebt.
Nee hoor, zeilen en zeilen leren is iets voor aparte vogels. Voor mensen die toch altijd al wat anders willen.

FIETSEN	ZEILEN
13-21 juli	35 juni-4 juli
17-25 jaar	16 jaar en ouder
f 250,— all in	*f* 300,—

AVONTURENTOCHT

We hebben een bus, een chauffeur, en een reisdoel: Joegoslavië!
De rest hangt van jou af...
Heb je zin in avontuur, in het ondernemen van allerlei ongewone dingen,
wil je eens een tijdje „niets" zeker weten,
kun je tegen een stootje,
kortom: wil je wel eens wat anders...
GA DAN OOK MEE!!
We kunnen bijvoorbeeld:
- met een passagiersschip naar Venetië
- naar Sarajewo
- naar Dubrovnik
- heerlijk luieren aan het strand
- klimmen in de bergen
- en... wat wil je zelf?

Tijdens deze unieke *vakantie* is er de tijd om met de prachtige natuur bezig te zijn, en

van deze kant bekeken

HIJ SPRAK ALLEEN MAAR OVER GOD (II)

Tweemaal al schreef ik die korte zin boven de vele zinnen die daarna volgden en nog laat het mij niet los. Vanmorgen onderweg zijnde vroeg ik me af of ik duidelijk genoeg had kunnen formuleren wat rondhing in mijn gedachten en of wat daar rondwaarde tot in het allerlaatste juist zou zijn. Er zit niets anders op dan opnieuw te gaan zitten om dat wat daar smeult naar buiten te brengen. Zoals dat bij u het geval is wanneer iemand u uitdaagt over uw geloof te spreken en u dwingt woorden te vinden voor wat in verstolen schuilhoeken leeft aan wat men geloof kan noemen.

Aan deze aflevering ging vooraf een aanduiding van de verwarrende toestanden, waarin wij in deze overgangs- of is het de ondergangsperiode, leven. Woorden als: het wordt nooit meer zoals het was, gaan door je heen. Vroeger had alles zijn bestemde plaats en tijd. Alles had z'n grenzen. De wereld was in orde. Nu schijnen alle fundamenten aan betonrot te lijden en het vast gebouw van overleveringen en eerbiedwaardige inzettingen stort aan de lopende band in. Oude waarden en normen devalueren, glijden stervend weg. Indien jongeren protesteren tegen zulke pessimistische beschrijvingen en beweren dat er nu pas ruimte komt voor het leven, zal ik de hand op de mond leggen en denken: de tijd zal 't leren. Intussen zitten we wel op een onbekende weg en niemand weet waar die heen leidt.

Predikers zitten aan hun buro. Oude en nieuwe boeken, kranten liggen overal. De wind waait uit het Oosten, draait door het polaire Noorden en gaat naar het Westen en al gaan regenen. We worden bedolven onder politieke uitspraken, gekonfronteerd met een sterk veranderde samenleving. Konstateren dat geld het hoogste en laatste schijnt te zijn en dat je dat op vele manieren stelen kunt of „verdienen" in de handel in wapens, huizen en mensen. De prediker moet daar wat van zeggen, zou je zeggen. Over veel meer zaken zou hij wat moeten zeggen. Hij woont niet op eenzame hoogten, drijft niet met z'n huiselijk arkje over de woeste wateren. Hij is onder ons en moet wat zeggen.

Jezus sprak alleen maar over God. Niet dat de wereld hem koud liet. Hem ging deze wereld aan het hart. En hoe! En juist daarom wist hij maar één weg die redding voor de gemeenschap en de enkeling kon brengen: de weg naar God. Over God sprak hij. Hij zei het verlossende woord.

Is er over God nog niet genoeg gesproken? Ik vrees: nee, niet genoeg. O ja, zijn naam wordt in elk geval op de zondagen duizendvoudig herhaald, van de zaal van het koninkrijk tot de kathedraal in Rome. Wij hebben geen oordeel over de wijze waarop men hier en der over God spreekt en of er namens God gesproken wordt. Maar wij ontkomen er niet aan over onszelf te denken. Over hoe wij over de Eeuwige spreken. Om over de Altijd-bij-ons-zijnde iets te kunnen zeggen zullen wij altijd bij hem moeten zijn. Ik neem aan dat een man als Henoch het gekund heeft want hij wandelde met God. En zelfs de minder illustere Lot, die toch door Petrus beschreven wordt als een rechtvaardige, die zwaar te lijden had onder de losbandige wandel der Sodomieten. Mozes spant de kroon: de Israëlieten konden hun ogen niet op hem gericht houden, zo heerlijk straalde zijn gezicht. Maar hij kwam dan ook regelrecht uit Gods tegenwoordigheid. De veel geroemde Paulus kon zoiets niet laten zien, wel laten ruiken: Want wij zijn de wierook die Christus brandt voor God. Voor de een een verfrissende geur, voor de andere een kwalijke reuk. Bij Mozes was 't geen kunstlicht, bij Paulus geen aftershave.

Hij sprak alleen maar over God, deze Jezus. Hij beklom vaak een heuvel en bracht de nacht daar door in gebed. Daarom verdwaalde hij overdag niet in het struikgewas van diverse „godsdienstige" richtingen en was hij niet aangesloten bij de klub van ijveraars voor nationale herleving. Hij zei alleen: Wordt wederom geboren. Begin bij 't begin.

Ja, er zijn vergiftigde rivieren en zeeën, misdaden tegen het leven, krenkingen van waarheid en recht, ontsporingen van overheden en onderdanen en er is aan het maken van wetten om al het onwettige te bestrijden geen einde, maar de bevrijding is van God en zijn gezonden Zoon. Paulus preekte in Efeze. „en velen van hen die gelovig geworden waren kwamen hun schuld belijden en uitspreken wat ze bedreven hadden. En heel wat mensen die magie bedreven hadden, gooiden hun boeken op een hoop en staken er voor de ogen van allen de brand in. Men berekende er de waarde van en kwam uit op 50.000 zilverstukken."

Zo slaat God bevrijdend toe door hen die hem aan het woord laten.

Huizinga

---

met jezelf, en met God!

Er is tijd voor gesprek, er is tijd voor ontmoeting, er is tijd voor alleen-zijn.

Lijkt je dit wat? Ben je tussen de 16 en 25 jaar?

GA DAN OOK MEE!!!

Bel even naar het Jeugdburo van de NBJB voor meer informatie, of... om je op te geven.

MENSEN MET TWEE RECHTER HANDEN

Ook deze zomer zal het weer gonzen van bedrijvigheid op het terrein van De Vinkenhof: de tentenkampen brengen nu eenmaal een hoop drukte en gezelligheid met zich mee.

Om alle kampers ook dit jaar weer op een goede manier te kunnen ontvangen, moet er echter nog heel wat gebeuren! Daarom wordt er een speciaal werkkamp op touw gezet.

Liefhebbers hiervoor zullen de tenten gaan opzetten, de keuken inrichten, enz. Wie voelt hiervoor?

Het gaat om de periode van 18-30 juni. Voor kost en inwoning wordt gezorgd. Mensen met een uitkering kunnen ook meedoen; de vergunningen hiervoor zijn geregeld.

Speciaal wordt uitgekeken naar een elektriciën, maar ook anderen met twee rechterhanden kunnen zich aanmelden bij het Jeugdburo NBJB, De Singel 5, 9203 XX Drachten. Tel. 05120-15687.

81255

is het gironummer

van het

NOODFONDS

van de

Unie van Baptisten Gemeenten

Bosch en Duin

Doe er wat aan!

uit het Uniebureau

Representatie
De UC heeft zich bij de intrede van ds P. Jager te Stadskanaal-Noord op 8 april laten vertegenwoordigen door *br. A. Scheerhoorn.*

De Algemene Vergadering van de Nederlandse Baptisten Vrouwen Beweging te Arnhem op 10 april is namens de UC door *ds H. Ploeger* bijgewoond.

Op 5 mei zal in Antwerpen de Jaarvergadering worden gehouden van de Bond van Vrije Evangelische Gemeenten in België. Wij hebben - evenals in voorgaande jaren - ook nu weer een uitnodiging ontvangen. Namens de UC hoopt *ds W. Kos* aanwezig te zijn.

Unieberichten
In de week na Pasen heeft weer een zending Unieberichten haar weg naar de gemeenten gevonden. Deze berichten zijn, zoals in de meeste gevallen, voor onze gemeenten bestemd. We hebben de indruk, dat ze in toenemende mate ook de aandacht krijgen, die ze veelal verdienen. Er zijn gemeenten, die de brieven uit het Uniebureau in hun maandblad publiceren, zodat alle leden (en vrienden) daarvan kennis kunnen nemen. Andere gemeenten gebruiken voor dit doel vaak een prikbord, dat in de hal van het kerkgebouw is aangebracht.

Eén van de berichten, die verleden week het Uniebureau heeft verlaten, gaat over het adressenboekje, dat elk jaar om deze tijd verschijnt. Aan de voorbereidingen is inmiddels de laatste hand gelegd. De kopij bevindt zich in Sneek om door de firma Weissenbach gezet en gedrukt te worden. De sekretarissen hebben een bestelformulier ontvangen. Alle bestellingen lopen namelijk via hen, hetgeen een kostenbesparend effect heeft. We zouden het op prijs stellen, als we deze formulieren zo spoedig mogelijk weer in ons bezit mochten hebben!

Jubileumfeest
Er zijn tachtig gemeenten bij de Unie aangesloten. Een aantal daarvan is al oud, voor onze begrippen althans, en heeft reeds het eeuwfeest gevierd. Verschillende andere gemeenten zijn later of pas na de Tweede Wereldoorlog ontstaan. Zo'n gemeente is die te *Amsterdam-West*, die in januari 1959 werd opgericht. Ter gelegenheid van het vijfentwintigjarig bestaan is er op 20 mei een jubileumdienst in de (twintig jaar jonge!) Herdenkingskerk. Namens de UC is aan de gemeente een brief met hartelijke gelukwensen gezonden.

Rüschlikon '85
Aan het *Baptist Theological Seminary* te Rüschlikon hebben sinds 1949, het jaar van de oprichting, broeders uit Nederland theologie gestudeerd. Ook nu bevinden zich daar enkele studentenechtparen, die na voltooiïng van hun opleiding naar ons land zullen terugkeren. Onze financiële bijdrage ten behoeven van Rüschlikon is altijd zeer bescheiden geweest, moest - en moet - dat ook wel zijn. Elk jaar stellen wij voor dit doel een bedrag van *f* 2.500,— beschikbaar. Dat is niet veel, maar we hebben ook zoveel verplichtingen.

Toch was de UC van oordeel, dat een verhoging van onze jaarlijkse bijdrage terecht zou zijn. Vandaar dat besloten werd om dit bedrag met *f* 500,— te verhogen en met ingang van 1985 op *f* 3.000,— te brengen.

Naar Kerkrade
We weten niet, of u ooit van de *European Baptist Convention* hebt gehoord. Zo niet, dan zal het u misschien verbazen, dat deze haar Algemene Vergadering eind oktober in Nederland zal houden; in Kerkrade, om precies te zijn.

Dat is één week na onze eigen Algemene Vergadering. Wie weet, kunnen we u te zijner tijd over de gang van zaken in het Limburgs in deze rubriek wel iets meer vertellen!

Maar goed, de EBC (zo duiden we haar kortheidshalve aan) is een verband van Engelstalige Baptistengemeenten in Europa. De eerste gemeente ontstond in 1957 in Wiesbaden (Duitse Bondsrepubliek). Thans zijn er meer dan veertig gemeenten, grotendeels bestaande uit Amerikaanse militairen en hun gezinnen, bij de EBC aangesloten. Eén van die gemeenten is in ons land (in Kerkrade) gevestigd. Uitvoerend sekretaris van de EBC is *ds John W. Merritt*; verschillenden van u kennen hem wellicht van internationale bijeenkomsten, waar hij zelden verstek laat gaan. Zo vertegenwoordigde hij de EBC verleden jaar september in Södertälje (Zweden), waar de Algemene Raad van de Europese Baptisten Federatie toen vergaderde.

De ruim veertig gemeenten zijn over tien landen in Europa verspreid; het merendeel bevindt zich in de Duitse Bondsrepubliek. In Wiesbaden is het administratief en bestuurlijk centrum van de (Unie van) Engelstalige Baptistengemeenten sinds jaar en dag gevestigd. Van daaruit worden de kontakten met de gemeenten elders in Europa onderhouden.

De EBC maakt weliswaar geen onderdeel uit van, maar zij weet zich wel nauw verbonden met de *Southern Baptist Convention*, de grootste Baptistenunie ter wereld, die vele miljoenen leden kent. Vrijwel alle predikanten, die binnen de EBC hun werk verrichten, zijn „Southern Baptists". De meesten wonen al jaren in Europa - en dat kun je vaak wel merken!

Behalve Amerikaans militair (en burger)personeel en hun gezinnen hebben studenten, zakenmensen, vluchtelingen en onderdanen van andere (Engelstalige) landen hun plaats in de gemeenten van de EBC gevonden. Zo telt de Baptistengemeente te Brussel (België), die een sterk internationaal karakter draagt, maar liefst zevenentwintig verschillende nationaliteiten!

De relatie met de *Southern Baptist Convention* werd hierboven al gememoreerd. Zo dragen de gemeenten, die in de EBC verbonden zijn, duizenden dollars bij voor het zendingswerk van de „Southern Baptists". Maar ook het *Baptist Theological Seminary* in Rüschlikon (Zwitserland) mag zich in de belangstelling en vrijgevigheid van de Engelstalige gemeenten (in Europa) verheugen.

Volgens *dr Richard Walker*, tweemaal voorzitter van de EBC, thans predikant in Wiesbaden, onderhouden deze gemeenten met tal van Unies in Europa goede betrekkingen. Niet alleen is er in diverse garnizoensplaatsen sprake van een gezamenlijk gebruik van kerkgebouwen, soms zelfs worden er kerken voor gemeenschappelijke rekening gebouwd. Dat was, om een voorbeeld te noemen, in Wiesbaden het geval.

Onze Amerikaanse zegsman stelt, dat „veel van onze mensen naar Europa komen zonder ook maar van het bestaan van Engelstalige Baptistengemeenten te weten. Maar wanneer zij weer uit Europa weggaan, hebben zij de plaatselijke gemeente meer naar waarde leren schatten. En dat lijkt ons een opmerking, die ons allen wat te zeggen zou moeten hebben.

Vanuit het Uniebureau groeten wij u hartelijk!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

VOORGANGERS NAMEN AFSTAND VAN HUN GEMEENTEN

In het opschrift hierboven mag niemand lezen: voorgangers deden afstand van hun gemeenten. Ze namen er voor twee dagen afstand van tijdens de conferentie van de Broederschap van Baptisten Voorgangers, op 24 en 25 april. Gastvrij ontvangen in het Slotemaker de Bruïne Instituut te Doorn.
Met dat afstand nemen wordt niet alleen bedoeld dat ze eens even hun gemeente de gemeente lieten en zich terugtrokken uit hun arbeid. Ze werden in deze conferentie gelijk weer bij hun werk betrokken, maar op zo'n wijze dat zij de gemeente en hun taak daarin eens even op een afstand konden bekijken. Om zo te zeggen eens even vanaf een heuveltje. Dan zie je ook het geheel weer eens.

Voorzitter ds Anne de Vries kon een grote schare voorgangers verwelkomen. Jammer genoeg waren er ook weer de onvermijdelijke afmeldingen, doch met elkaar was er een grote opkomst van mensen uit de gemeenten of aanverwant pastoraat.
Een ongevalletje had ds O. H. de Vries verhinderd om de inleiding te verzorgen. Dit bracht in zijn plaats prof. dr J. Reiling achter de katheder. Hij bepaalde het gezelschap bij hetgeen zo kenmerkend is voor onze tijd: de voortdurende, onophoudelijke veranderingen. Waar we mee moeten leren leven, maar die we ook moeten verwerken. Dit voortdurende veranderende beeld van onze samenleving maakt dat niemand er goed zicht op kan krijgen. Ooit heeft de godsdienst een toonaangevende rol gespeeld in onze samenleving, doch wij moeten er aan wennen dat hij nu een randverschijnsel geworden is waar brede scharen aan voorbijleven.
Ook onze gemeenten worden beïnvloed door de omgeving en de maatschappij. Ons handelen in de gemeente wordt lang niet altijd bepaald door geestelijk of bijbels denken, doch gewoon vanuit ons maatschappelijk denken.

Wat betekent de voorganger in die situatie waarin de een veranderingen wil en de ander zich daar juist tegen verzet, terwijl zij beiden bij hem steun zoeken? Daar is je taak als voorganger, als christen en als theoloog in het geding.
Vanuit 1 Cor. 1, 2 en 3 reikte Reiling enkele gedachten aan over de taak en positie van de voorganger. Tegenover een overtrokken verering van bepaalde voorgangers in Corinthe stelt Paulus de juiste positie: De apostelen zijn dienaren, door wie zij tot geloof gekomen zijn, en aan wie de geheimenissen van het geloof zijn toevertrouwd.
De vormgeving van het evangelie is niet op zichzelf de gemeente, doch het Koninkrijk Gods, dat in de gemeente ten dele zichtbaar wordt.
De gemeente is de vormgeving van het geloof, dat immers het antwoord is op het evangelie. De gemeente wordt gevormd door het evangelie, doch ook door de kultuur waarin ze leeft. Daar moet de voorganger oog voor hebben en zijn gemeente in leiden.
Onze gemeenten leven in een heel andere tijd dan het Oud-testamentische Israël. En ook in een andere tijd dan de jonge gemeente van het Nieuwe Testament. In de oude tijd was het leven doortrokken van de godsdienst; dat kennen wij nu niet meer.
Hoe ga je met elkaar om in de gemeente? Vanuit de liefde van Christus, waardoor je rekening houdt met elkaar en elkaar niet bewust zult kwetsen. Ieder heeft voorts zijn eigen verantwoordelijkheid tegenover de Heer.
Als Paulus in de brief aan de Galaten een hard standpunt schijnt in te nemen t.o.v. de eis van Joodse christenen tot besnijdenis, is dat geen gebrek aan liefde, doch omdat daarbij het woord van het kruis in het geding is. Waar ligt dan de grens van mijn vrijheid van handelen? Daar, waar het geloof van de ander er op stuk gaat.
Tot zover wat aantekeningen uit de boeiende inleiding.

Groepen
Men had vooraf kunnen kiezen voor deelname aan gespreksgroepen over een bepaald thema. O.a. Relaties, Echtelijke en andere relaties, Maatschappelijk-politieke betrokkenheid, Arbeid/niet-arbeid, De verhouding tussen de generaties.
Het zou de moeite waard zijn om eens in kaart te krijgen wat er uit die groepen gekomen is. Dat is zelfs wat teveel gezegd, want met twee dagen intensief denken en praten over zo'n thema kun je vaak nog niet met afgeronde konklusies komen. Dat bleek wel uit de verslaggeving aan het eind van de conferentie.
Uw redakteur nam deel aan het onderwerp over de generatieverhoudingen.
De ontwikkeling van de gedachten was pakkend: Van een indeling in leeftijdsgroepen die in de gemeente wat langs elkaar heenleven kwamen we op het verschijnsel interessegroepen, waarbij de leeftijdsgrenzen vervagen. In bijv. de zendingswerkgroep doet de leeftijd er weinig meer toe. Zulke interessegroepen hebben een duidelijke functie; aan de voorganger de taak om die te herkennen en in te voegen in het geheel.
De voorganger zal zelf vaak moeten fungeren als oproeper van vragen, die zijn hoorders moeten beantwoorden om zich zodoende hun eigen taak en roeping bewust te worden.
Een opkomende vraag was: Luisteren de ouderen wel naar de jongeren, en de jongeren naar de ouderen?

Omlijsting
Enkele voorgangers van het gewest Zuid-Oost Drenthe hadden gezorgd voor een gezellig programma voor de dinsdagavond. Liefhebbers konden daarna onder leiding van br Tj. Pel nog een boswandeling maken.
Voorgangers uit de regio Holland zorgden voor een waardige afsluiting van deze ontmoetingsdagen, in de vorm van een viering rondom het Woord, waarin ds J. B. van der Veen ons niet alleen een boodschap meegaf, doch ons ook een lied uit Zaïre bijbracht.

In de vacature van de aftredende voorzitter ds A. de Vries werd voorzien in de verkiezing van ds J. L. Muilwijk. Ds A. van den Berg kreeg het vertrouwen voor een volgende periode als secretaris.

Van de vele broederlijk-kollegiale gesprekken in de vrije tijd kun je geen verslag maken, doch ze hebben wel in belangrijke mate bijgedragen tot de waarde van zulke conferentiedagen.

De W.

---

5 MEI

IK KOM ER NIET UIT

Op 5 mei hangen de vlaggen uit. We herdenken de bevrijding in 1945. Een feest om nooit meer te vergeten. De druk die er van je afviel. De onwennigheid de eerste weken, maanden zelfs dat je je overal vrij kon bewegen en dat je nergens bang meer voor hoefde te zijn. Het heerlijke gevoel dat de grauwe uniformen verdwenen waren.

De grote tanks met Canadezen en Engelsen hadden we al enkele weken voor de bevrijding begroet in de plaats waar wij geëvacueerd waren. We waren dankbaar voor hun overmacht op de Duitsers en voor onze vrijheid. En we zijn het nog.

En toch... als ik er over nadenk, was die overwinning en bevrijding er door een militaire overmacht. Men heeft Duitsland plat gekregen met bombardementen, die duizenden burgerlevens gekost hebben, zoals ook Duitsland Nederland in 1940 plat kreeg door Rotterdam te bombarderen.

Kan ik dan achteraf dankbaar zijn voor die overwinning, die ontzettend veel mensenlevens gekost heeft, zowel burgers als militairen? Moeten we het militaire systeem van de overmacht in stand houden, opdat onze vrijheid gewaarborgd wordt? Die vrijheid, waarvoor ik toch nog steeds dankbaar ben, als ik terugdenk aan de jaren 1940-1945. Is dat dan verkeerd?

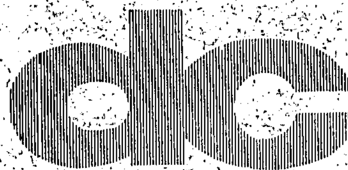
Ik kom er niet uit.

De W.

GEDACHTE

Alleen onze eigen zonden versperren onze weg tot God, nooit die van anderen.

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr. O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling ƒ 42,— per jaar, ƒ 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland ƒ 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457, postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

JUBILEUM AMSTERDAM-WEST
20 MEI 1984

In januari 1959 werd onze gemeente opgericht.
In maart 1964 werd de Herdenkingskerk in gebruik genomen.
In augustus 1964 werd in tegenwoordigheid van vele genodigden uit binnen- en buitenland de Herdenkingskerk aan de Baptistengemeente Amsterdam-West overgedragen.
(Er was toen in Amsterdam het Europees Baptisten Federatie-congres, zoals dat dit jaar in Hamburg is).

Zondag 20 mei a.s. willen we als gemeente dit feit in de dienst herdenken en allen die daarbij aanwezig willen zijn, zijn van harte welkom. De dienst begint om 10.00 uur en zal worden geleid door onze consulent ds G. Vegter.
Ons zangkoor „CREDO" zal in de dienst medewerking verlenen.
Adres: Postjesweg 150, 1061 AX Amsterdam.

M. L. de Jonge, secretaresse

„LEVEN IN ONTMOETINGEN"
Dit is het thema van een vakantieweek met een boeiend programma (zomercursus), in het Slotemaker de Bruïne Instituut, een centrum van de christelijk sociale beweging.
Het centrum is gelegen op de mooie Utrechtse Heuvelrug te Doorn en beschikt over een moderne accommodatie met twee- en veel éénpersoonskamers, allen voorzien van douche, toilet en wastafel.
Twee van deze vakantieweken worden gehouden van maandag t/m zaterdagmorgen te beginnen op 16 en 23 juli a.s. Het weekend hieraan voorafgaand kunt u alvast komen om vakantie te houden.
Bovendien zijn er in deze periode nog enkele plaatsen vrij om zonder een programma vakantie te houden.
Inlichtingen worden gaarne verstrekt door mevr. J. C. v. Doorn, Amersfoortseweg 98, 3941 EP te Doorn van dinsdag t/m vrijdag 9.00-17.00 uur. Telefoon 03430-14544.

Kosten cursus ƒ 200,—
Kosten weekend ƒ 80,—
Kosten vakantie zonder programma ƒ 350,— + ƒ 30,— toeslag voor éénpersoonskamer.

ONVERGETELIJKE
ZOMER-KAMPEN
in het „Krimdal" te Hoenderloo
in de week van 21 t/m 27 juli

- **KINDERKAMP** (7 t/m 12 jaar)
- **JEUGDKAMP** (13 t/m 15 jaar)

Vraag voor meer informatie de kampfolder aan bij:
H. Stapper, tel. 02503 - 17415

Deze kampen zijn aktiviteiten van de Baptistengemeente Alphen-noord.

NETTE WEDUWE ZOEKT GEZELLIGHEID
Wie schrijft mij eens.
Mevr. R. Profijt, P. M. Hackstraat 23, 7676 BJ Westerhaar.

ARBEIDERSWONING TE HUUR
voor vakantie in Drenthe.
Is nog vrij in het hele seizoen.
Prijs: ƒ 30,— per dag.
Tel. 05997-1298.

Wij gaan 3 maanden naar familie in Canada.
Wie wil gebruik maken van onze eengezinswoning aan de rand van Amsterdam, tegen onze vaste kosten van ƒ 700,— per maand, voor 3 personen.
Periode: 18 mei-15 augustus.
Fam. Heynen, tel. 020-191022.

Na een moedig gedragen lijden heeft de Here tot Zich genomen onze broeder

CORNELIS GRINGHUIS

op de leeftijd van bijna 85 jaar; weduwnaar van Bouchie Bos, eerder van Jacoba Bos.

Hoogezand, 21 april 1984

Baptistengemeente Hoogezand

„Houdt in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt"
2 Tim. 2 : 8a

Na een kort, doch moedig gedragen lijden heeft de Heer tot Zich geroepen, Zijn kind, onze lieve en zorgzame vader en grootvader

HENDRIK AALDRING

op de leeftijd van 78 jaar.

Sinds 11 oktober 1978 weduwnaar van Hendrika Engelsman.

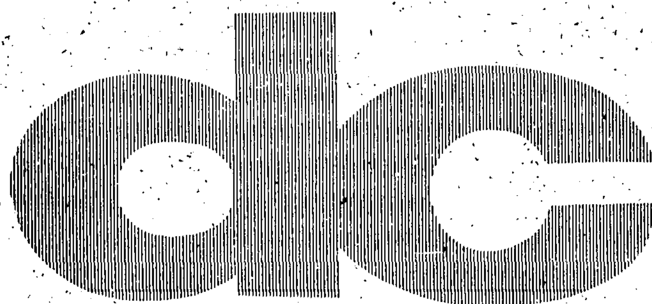
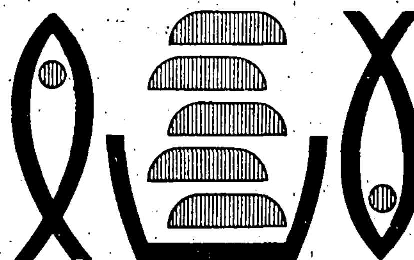
Paterswolde, 24 april 1984

Correspondentie-adres: Jennerstraat 10, 9728 GX Groningen.

'k Heb maar één bede:
Ga gij, Heer, mij voor.
Schrede, voor schrede
Zie 'k immer Uw spoor!
Niets vraag ik verder
Ik volg maar alleen,
Gij weet, mijn Herder,
Het "hoe" en "waarheen"

Groningen:
D. Kajuiter-Aaldring
Jacob, Erica, Hilda
Hengelo (O.):
J. Aaldring
J. A. Aaldring-Rietberg
Pieter, Sander, Machteld
Gieten:
A. Scholte-Aaldring
J. Scholte
Heidi, Agnes, Bart

De begrafenis heeft plaatsgevonden op zaterdag 28 april jl. te Eelde.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 19 - 11 mei 1984

De stilte tussen Pasen en Pinksteren is geen dood tij

DE STORM NA DE STILTE

Huizinga

Veertig dagen zijn elf mannen met Jezus in retraite geweest.
„Min de stilte in uw wezen, zoek de stilte die bezielt.
Zij die alle stilte vrezen, hebben nooit hun hart gelezen, hebben nooit geknield".

Met deze regels begint een gedicht van C. S. Adama van Scheltema, dat ik las in een bundeltje dat op 18 mei 1886 door een vriendin aan mijn tante gegeven werd. Het was ter herinnering aan haar vertrek op die dag naar Bethesda-Sarepta, het diakonessenhuis in Haarlem, waar zij haar leven lang dienares der zieken is geweest.
Lang geleden, ja, maar haar gestalte in de kledij der diakonessen van die dagen, haar moederlijk gelaat, bekroond met een sneeuwwitte kap, zal ik nooit vergeten. Evenmin vergeet ik dat wij, neefjes en nichtjes, als zij met vakantie in het zeer nederig huisje van haar ouders vertoefde, ons aan haar met uitgestoken handen moesten vertonen, opdat zij kon kontroleren of ze schoon waren en hoe het met de nagels stond. Ik onderging de inspektie altijd met onrust maar stond toch graag naast haar want ze rook lekker naar manufakturen en karnemelkzeep.
Ik weet, dit is een mislukt begin en ik zal de verzoeking weerstaan om meer uit dit bundeltje aan te halen. Zoals het strijdlied: Waakt op proletaren!
Tussen pasen en pinksteren zoeken predikers ijverig naar stof voor een toespraak waarin de opstanding en het nieuwe leven elkaar de hand reiken. Het begin der Handelingen lezend trof mij weer de hunkering der apostelen naar het herstel van het koningschap in Israël. Na '40/45 hebben we daar begrip voor. Maar onze gedachten zijn zelden Gods gedachten en Jezus, die 40 dagen lang met zijn mannen sprak over het koninkrijk van God moet iets van teleurstelling hebben ondervonden, toen zij terugvielen op oude, nationalistische ideeën. Gods koninkrijk houdt niet op bij de grenzen van welk volk ook. Het heeft geen grenzen. Hans Redeker zei ooit:

> Dit zijn de ware fronten niet, zij liegen
> ons staten, vijanden en grenzen voor.
> Het ware front loopt onze zielen door
> en staat loodrecht op linies die bedriegen.

Weer kan ik het hele lied niet brengen maar dan toch de laatste regel citeren, waarin hij belijdt dat hij op die éne, laatste Veldheer wacht. Zoals u en ik.
Als Jezus met zijn mannen zit te praten blust hij de hoop op het koninkrijk Israël. Hij wijst naar het pinksterfeest. Hij zegt: na mij komt er een nieuwe fase in Gods werk in deze wereld. Het reddende woord, de boodschap van heil en vree, heeft de Vader in en door mij gegeven, maar dat moet nu verder klinken in alle landen. Het zal blijken een woord van bevrijding te zijn, een waarlijke verlossing. Jullie vragen mij hoe het nu verder zal gaan. Mannen, er is in het rijk van God geen stilstand, geen dood tij, en in deze dagen wil ik u de harten openen voor heel de wereld. In jullie is meer dan Jona, de gedwongene. In jullie is meer dan Salomo, want jullie weten van Gods wereldwijde liefde. De Heilige Geest, ooit nu en dan een profeet aanrakend, zal over jullie allen komen. Er zal geen vrees meer in jullie wonen. De kracht van die Geest zal jullie uitdrijven tot aan de einden der aarde. Eerder zei ik u: Slaat uw ogen op en beschouwt de velden, dat zij wit zijn om te oogsten. Verlies geen tijd in twisten maar laat verwachting en hoop uw hart vervullen. Heft de slappe handen op en strekt de knikkende knieën. In het sterfjaar van koning Uzzia, juist toen, zag Jesaja de Heer zitten op een hoge en verheven troon. Z'n zomen vulden de tempel. Nog regeert de Almachtige en z'n zomen golden over heel de aard. Gij zijt mijn getuigen!
Ieder van ons kent het prachtige verhaal van Marta en Maria. Maria zit te luisteren, Marta staat in de keuken. Maria geniet van de stilte waarin woorden van Jezus als een zachte regen vallen op dorstig land. Marta zoemt als een bezige bij door de kamers. Zoiets als drie jaren hebben de leerlingen naar de Meester geluisterd, hebben schatten verzameld. Nu is de dag gekomen dat ze uit zullen gaan om het brood uit te delen aan de duizenden.
Geloofd zij de Heilige Geest die kwam uit als een storm, als een vuur. De tweede fase begint en de dorre vlakte der woestijnen zal zich verblijden eindeloos. Een pinksterlied van J. J. L. ten Kate, die een eeuw geleden leefde, preekte en dichtte, een lied om nog eens te lezen en te zingen (394 L & G). Komend uit de stilte met de Heer. Waakt op proletaren.

DEZE WEEK

Passen vrijheid en gehoorzaamheid wel bijelkaar?

MOETEN IS DWANG!!!

C. van Wier

Meestal, wanneer iemand dat zegt, zit er een stukje protest achter. Er is tegen hem gezegd, dat hij dit of dat moet doen. Maar hij wil niet dat een ander uitmaakt wat hij zal doen. Dat regelt hijzelf wel. Vandaar dan dat stuk verzet: „Moeten is dwang"! Ik laat me niet dwingen, ik heb recht op mijn persoonlijke vrijheid!

Een christelijke zaak

Zo zou je ontegenzeggelijk het strijden voor de vrijheid van enkeling en volk, in onze tijd, kunnen noemen. Nooit heeft God mensen het recht gegeven om de vrijheid van anderen in te dammen ten behoeve van persoonlijk voordeel en winst. De waarde en de rechten van ieder individu staan bij Hem hoog genoteerd, want elke geboorte onderstreept hoeveel aandacht en liefde de Schepper besteedt aan elk mensenkind. Die aandacht geldt bepaald niet alleen de prenatale periode. Heel zijn leven staat een mens midden in Gods belangstelling en mag hij zich beroepen op al de rechten en vrijheden die hij van zijn Maker heeft gekregen. „Opdat wij waarlijk vrij zouden zijn, heeft Christus ons vrijgemaakt"!

En de wet dan?...

Als God wil dat mensen vrij zullen zijn, dan vormt de wet toch wel een probleem. Want hoe je het ook uit wilt leggen, wetten en voorschriften beperken vaak op een behoorlijke wijze onze persoonlijke vrijheden van denken, doen en laten. „Gij zult! Gij zult niet!" Het zijn verkeersborden die heel wat levenswegen voor de mens afsluiten; politiemensen, die ons vastberaden in een bepaalde richting sturen, waar wijzelf juist de andere kant hadden gekozen. Is dat dan geen aantasten van persoonlijke vrijheid? Worden we daar niet gedwongen tot dingen, die we uit eigen beweging nooit zouden hebben gekozen? Is dat niet mensonwaardig?

Gehoorzaam zijn

Gehoorzamen heeft alles te maken met wetten, voorschriften en bevelen. Gehoorzaam kun je alleen maar zijn, wanneer iemand je iets heeft opgedragen. Vandaar dat ook het woord gehoorzamen vandaag bij massa's mensen grote weerzin opwekt. Gehoorzaam zijn wordt door velen ervaren als: ondergeschikt zijn, niet meetellen, gediscrimineerd worden. Je hebt maar te doen wat een ander zegt en wil. De ander heeft rechten en gezag. Jij niet! Jij hebt maar te gehoorzamen. Jij moet!

Gezag

Een groot deel van het verzet tegen alle vormen van gezag, zal zeker deze gedachtengang wel als achtergrond hebben. We worden er dagelijks mee geconfronteerd: verzet tegen wat regeringen willen en voorschrijven. Verzet tegen het ouderlijk gezag, wat o.a. daaruit blijkt, dat veel jongeren zo spoedig mogelijk het ouderlijk huis verlaten, teneinde volledig op eigen benen te kunnen staan. En niet in de laatste, doch in de eerste plaats: Gods gezag! Daaruit komen alle andere vormen van gezagsverwerping voort.

Wie geen God erkent als zijn rechtmatige Heer, zal zich allicht ook niet veel gelegen laten liggen aan wat deze God te zeggen heeft over overheden en onderdanen, over ouders en kinderen.

Is God een tiran?

Wie oppervlakkig kennis neemt van wat God, via zijn wetten, aan Israël doorgaf, zou de indruk kunnen krijgen dat God een absoluut despoot is. De Joden hadden maar te doen wat God hen voorschreef. En wee degene die zich aan Gods wetten niet stoorde!

Maar wie wat zorgvuldiger bestudeert wat er allemaal achter Gods wetgeving schuilgaat, komt allicht tot een andere conclusie. Achter de wet leeft geen tiran, doch een God van liefde! Een goede herder!

Op arendsvleugelen!

Wie alleen Exodus 20 leest, waar de tien geboden „kil en zakelijk" worden doorgegeven, krijgt een onjuiste visie op de dingen. Noodzakelijk is het om bijvoorbeeld ook eens te lezen wat staat in het voorgaande hoofdstuk. Israël is bevrijd uit Egypte's funeste macht en aangekomen bij de berg Sinaï. En daar mag Mozes deze woorden aan het volk doorgeven: „Gij hebt gezien wat Ik de Egyptenaren aangedaan heb, en dat Ik u op arendsvleugelen gedragen en tot Mij gebracht heb"!

Wie de wet leest, moet zich realiseren, dat het woorden zijn van een God, die zijn volk op de handen draagt! Hij zoekt hun geluk en is dag en nacht bedacht op hun welzijn! In dat kader passen de woorden van de wet, hoe merkwaardig die soms ook bij ons kunnen overkomen.

De wet doet de zonde kennen!

Die uitspraak van Paulus (Rom. 3) kent u allicht. Dat klinkt niet gezellig: dank zij de wetsvoorschriften van God, krijgen wij het gevoel dat er aan onszelf niets deugt!

En terecht. Want alleen degene die zich ziek voelt, zal de medicijnen van zijn arts accepteren. Alleen de tollenaar vraagt om vergeving en... krijgt die! Alleen degene die zich door het licht van Gods wet in het zonnetje gezet weet, zal zich willen laten beschijnen door het licht van Jezus, die zegenend verklaart: „Ga heen! Uw zonden zijn u vergeven"!

Wie zo de wet ziet, ervaart daarin Gods arendsvleugelen, die ons dragen, en niet Gods oordeel dat ons vernietigt.

De wet doet meer!

Ik kocht een paar struiken voor in de tuin. De tuinier gaf me duidelijke instructies voor het planten, teneinde mij het plezier van een goedgroeiende en bloeiende struik te laten beleven. Zo mogen we ook Gods wetten zien. Wanneer ons persoonlijk leven werkelijk tot bloei zal komen, dan zullen we Gods „plantinstructies" moeten opvolgen.

En voor mens en samenleving geldt hetzelfde! Alleen daar, waar God wordt bemind en gediend met heel ons hart, ziel en verstand, zullen de bloemen van eigen leven en samenleving opengaan! Daar alleen wordt de wereld leef- en bewoonbaar!

Zó is God!

Hij is de God, die „alzo lief de wereld heeft gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft...". En die liefde schuilt ook achter al de wetsvoorschriften die Hij aan Israël gaf! Het is weliswaar zo, dat onze relatie tot die wetten een heel andere is als die van de Joden destijds, toch is het eveneens waar, dat we met dezelfde God van liefde en barmhartigheid te doen hebben.

Ik wil gehoorzaam zijn

Dat zei een jonge zuster, die zich wil laten dopen. Niet omdat ze zich daartoe gedwongen voelt. Maar omdat zij iets ervaren heeft van wat we hier zojuist gezegd hebben.

Wie doet wat God zegt, bouwt aan zijn eigen levensgeluk en veiligheid. Moeten behoeft helemaal geen dwang te zijn. Een mens kan besluiten om iets te doen uit liefde jegens zijn Heer. Dan dwingt die liefde hem weliswaar, maar je zult dan moeilijk kunnen zeggen: „Moeten is dwang"!

Hetzelfde overkomt je, wanneer je doet wat God zegt, omdat je gelooft: Dit is voor mijzelf en/of die ander het allerbeste! Wie zo gehoorzaamt, voelt zich niet achteruit gedrukt of gedepersonaliseerd. Integendeel Pas dan voelt hij dat hij léeft!

Zo leefde Jezus!

Hij gehoorzaamde! Tot in de dood! Vanuit de liefde Gods. En vanuit deze instelling, kon hij zijn tijdgenoten, die dank zij de leer van de farizeeën de wet Gods ervoeren als een alles-in-elkaar persend juk, zeggen: „Neemt mijn juk op u, want mijn juk is zacht".

Wat God ons voorschrijft, wat Christus ons zegt, bruist op uit de liefde Gods en beoogt ons eeuwig welzijn! En daarom houden wij het op Maria's advies aan de medewerkers tijdens de bruiloft in Kana: „Wat Hij u ook zegt, dóe dat"!

IK VOEL ME SOMS ZO EENZAAM

Het ligt ons wel eens voor in de mond: Als je in Jezus gelooft, ben je nooit meer alleen. Dat is een onomstotelijke waarheid. En een gelovige, die toch wel eens overvallen wordt door een gevoel van eenzaamheid, houdt dan zijn of haar mond maar. 't Zal dan wel aan mij liggen, denkt zo iemand. Ik ben blijkbaar nog niet ver genoeg gevorderd in mijn geloof.

Dat gevoel van eenzaamheid kun je verwachten bij mensen die na een huwelijksleven alleen overgebleven zijn. De ander is niet meer bij je, om welke reden dan ook. De dood maakte scheiding. Maar ook kan het huwelijk gestrand zijn, en een echtscheiding kan net zo goed een of twee mensen in eenzaamheid achterlaten. De pijn kan zelfs nog erger zijn, omdat je weet dat die ander nog leeft.

Er zijn natuurlijk nog wel meer redenen te noemen die een mens het gevoel van eenzaamheid kunnen geven. Bijvoorbeeld het ongehuwd blijven, of leven in een omgeving waarin je het gevoel hebt dat je niet begrepen of aanvaard wordt.

Eenzaamheid slechts bij alleenstaanden?

Bij dit alles schijnt het alsof mensen die getrouwd zijn dan geen last zullen hebben van eenzaamheid. Of mensen die beroepshalve dagelijks met veel mensen in aanraking komen en dus veel mensen spreken. En dan de mensen die de gave hebben om vlot kontakten te leggen en die zich altijd weten te omringen met vrienden en kennissen.

Want eenzaamheid schijnt voort te komen uit het gesprek aan mensen in je omgeving waar je mee kunt praten, tegen wie je je eens kunt uitspreken. Je zou dan willen dat er zo iemand was, maar helaas...

Of het zo eenvoudig is, betwijfel ik. Als wij eens honderd mensen van allerlei status, m/v, jong/oud, gehuwd, ongehuwd of gehuwd geweest zouden ondervragen of ze zich nooit eens eenzaam voelen, zouden dan niet minstens negentig van hen eerlijk bekennen: Ik wel?

Ieder mens kent zijn eenzaamheden

Men zal wellicht zeggen: Ik heb een goed huwelijk, we praten veel samen. Of ik heb enkele heel goede vrienden, waar ik een vertrouwelijk gesprek mee kan hebben. Of ik heb een baan die mij voldoening bezorgt en waarin ik veel mensen ontmoet. Maar er zijn toch ogenblikken dat ik mij eenzaam voel. Die ander kan toch nooit helemaal begrijpen wat ik ervaar en voel en hoe ik de dingen onderga. Dat kan ik nooit helemaal met die ander delen, dat moet ik alleen verwerken.

Daar sta ik alleen voor en niemand kan daarin met mij meegaan.

Om dan dit beeld kompleet te maken: verwonder je er niet over als er onder die overblijvende tien mensen van de honderd nog enkele weduwen of weduwnaars zijn die zeggen: Nee, ik voel mij eigenlijk nooit helemaal alleen. Zulke buien van eenzaamheid ken ik nauwelijks, want ik ervaar dat de Heer bij mij is. Ik ben toch nooit alleen. Ze zeggen dat met zo'n overtuiging dat het geen schijnvroomheid is.

Eenzaamheid hoort bij een mens

Dat doet vermoeden dat eenzaamheid lang niet altijd gebrek is aan kontakt met meelevende mensen, maar dat het iets is wat in je zelf kan zitten.

Het kan zijn dat wij soms van anderen verwachten dat zij een bepaalde leegte zullen opvullen die wij bij onszelf voelen. En dat wij daarmee teveel vragen, omdat zij ons daarmee niet kunnen helpen.

Want we zullen er rekening mee moeten houden dat elk mens wel zijn eenzame ogenblikken kent. Wij kunnen nooit volledig doordringen in elkaars leven, in elkaars ervaringen, belevingen, gevoelens. Dat is onmogelijk, want hoeveel we als mensen ook met elkaar gemeen hebben, toch blijft elk mens een wereldje op zichzelf. Ieder mensenleven is een apart boek, waarvan geen kopieën bestaan. Elk mens heeft zijn eigen karakter en beleeft en voelt de dingen op zijn eigen manier.

Het is dus niet abnormaal dat zelfs de mens met de best denkbare relaties toch ogenblikken heeft waarin hij of zij zegt: Och, ze snappen er allemaal niks van. Niemand begrijpt me. Het feit dat elk mens uniek is brengt ook een stukje eenzaamheid in zich.

Onnodige eenzaamheid

De andere kant is ook dat er soms (vaak?) meer eenzaamheid doorleden wordt dan eigenlijk nodig is.

Alleenstaande mensen klagen er dan over dat er nooit eens iemand een kop koffie bij hen komt halen. Maar wat gebeurt er als je adviseert: Nou, zuster Dinges zit ook alleen. Waarom gaat u niet eens bij haar een kop koffie drinken? Een paar verschrikte ogen kijken je dan aan: Ja, maar je kunt toch niet zo maar naar een ander toegaan? En zo zitten achter een aantal deuren mensen te wachten tot er eens iemand bij hen komt...

Wat maakt mensen toch zo verlegen om naar elkaar toe te stappen en een praatje te maken? Hoe komt het dat mensen soms een hele tijd in de kerk kunnen komen, daar zien hoe vrienden en kennissen na de dienst heel gezellig in groepjes staan te praten, en niemand spreekt „die vreemden" aan? Hoe zou het komen dat je soms de doop afkondigt van iemand die al twee jaar in de diensten komt, en je hoort verwonderd: Wie is dat? Kennen we niet.

Hoe komt het dat bij het veelgeprezen kontaktmiddel van koffiedrinken na de dienst toch nog mensen ergens eenzaam in een hoekje aan een tafel zitten, omdat de gemeente voor hen nog vreemd is?

Niemand loopt hen zo met opzet voorbij. Maar we trekken toch weer altijd op onze vrienden en kennissen aan; eigenlijk zien we die alleen maar, de anderen vangen onze aandacht niet.
En als we ze wel opmerken, zijn we vaak nog te verlegen om zo maar eens een praatje aan te knopen.
Met onze eigen relaties in de gemeente zullen we soms vreemd opkijken als wij zo'n trouwe, maar onopgemerkte bezoeker eens horen zeggen: Ik voel mij vaak eenzaam in jullie gemeente...

Klachten over eenzaamheid zijn lang niet altijd ongegrond.
Met open ogen rondkijkend kun je eenzaamheden ontdekken, die je voorheen niet zag.

Nooit echt alleen

Zoals gezegd: geen mens kan ooit helemaal met je meegaan door de eenzaamheden die je soms ondergaat.
We mogen er bij zeggen: Jezus Christus wel.

Het is niet voor niets dat Hij aan het einde van zijn leven op aarde als de meest eenzame mens wordt beschreven.
De woorden: eenzame ziel in Psalm 22 : 21 zijn in hun volle kracht van toepassing op de stervende Heer aan het kruis. Is er grotere eenzaamheid te denken dan van God verlaten te zijn, nadat je eerst verraden bent door een van je volgelingen, daarna door de rest verlaten en tenslotte verloochend door een van je drie beste vrienden?

Jezus Christus is door eenzaamheden heengegaan die ons zelfs onbekend zullen blijven.
Maar als Degene die toegang heeft tot de binnenste diepten van het mensenhart weet en kent Hij die eenzaamheden die niet bespreekbaar zijn, omdat toch niemand die met ons mee kan voelen.
Waar niemand met ons mee kan gaan, kan Hij wel bij ons zijn. Ja, Hij was daar al vóór ons uit.

Het is dus toch waar dat een christen nooit alleen is. Al heeft elk mens behoefte aan direkte menselijke kontakten, de echte eenzaamheid van volslagen verlatenheid hoeft er niet te zijn voor de mens die op elk moment van dag en nacht een gesprek kan beginnen met zijn Heer in de hemel.
Dat kan niemand ons afnemen.

H. G. de Winkel

BELANGRIJK

U bent welkom op het ***landelijk GBS-weekend***

25, 26 mei a.s. (vrijdagavond tot zaterdagmiddag) op de bron in Dalfsen

Doel
Ontmoeting en inspiratie voor het plaatselijke werk.

Kritische beoordeling van materiaal en aanpak.

Instruktie en toerusting.

Bezig met vragen, suggesties om te komen tot konkrete stappen van aktie.

Samen ervaren van Gods Geest die leiding geeft.

Voor wie?
Voor Gemeenten (leiders dus) die nog moeten beginnen en graag willen weten wat er allemaal bij komt kijken.

Voor Gemeenten (leiders dus) die al een tijdje mee draaien en met bepaalde vragen, moeilijkheden in hun situatie zitten. Om eens te luisteren hoe anderen het doen.

Voor gemeenten (leiders dus) bij wie het eerste vuur al weer gezakt is en die hopen op een nieuwe injektie.

Kortom: Dus ook voor u!

Wat gaat er gebeuren?
Er is ruimte voor ontmoeting, bespreking, maar ook konkrete oefening met GBS materiaal. Brainstorming en praktisch overleg m.b.t. toekomst(ig materiaal).

De uitnodigingen worden wel verstuurd, maar misschien krijgen niet alle leiders die zelf in handen.

Houd de datum vrij en probeer er met een groepje naar toe te gaan. Het is de moeite waard.

Stuur aanmelding of vragen naar:

M. v. d. Werf, Oldegalileën 155, 8922 AD Leeuwarden, tel. 058-150347.

Graag vóór dinsdag 15 mei.

P.S. We hopen op zo'n weekend veel meer te kunnen doen dan op de gebruikelijke evaluatiedag.

Er is veel meer gelegenheid voor inhoud, toerusting en konkrete uitwerking van suggesties.

Bovendien hebt u de gelegenheid in kontakt te komen met de „werkers" (schrijvers etc.) op het landelijk vlak.

BEROEPINGSWERK

Beroepen door de baptistengemeente te Veendam, ds B. Louwerse te Steenwijk.

„IK HEB UW NAAM GEOPENBAARD AAN DE MENSEN"...

(Joh. 17 : 6)

De Israëliet voelde bij het denken aan de naam van God een grote afstand. Men durfde en wilde uit eerbied deze naam niet uitspreken of opschrijven.
Men liet dan gewoon een open plek in de regel waar Jahwe bedoeld werd.
Die afstand heeft misschien wel eens belemmerend gewerkt op de gevoelens van Israël ten opzichte van hun God. Menselijk gesproken zou je ook kunnen veronderstellen dat God zelf zijn liefde voor zijn volk toen niet echt kon tonen. Herhaaldelijk drukte Hij hen met de neus op het feit dat ze alles aan Hem te danken hadden: „Ik ben de Here, uw God, die u uit Egypte hebt bevrijd".
Wellicht waren de oprechte bedoelingen waarmee velen God dienden ingegeven door dankbaarheid. Maar ontzag voor de Heilige en angst voor de gevolgen van ontrouw waren toch eveneens menigmaal de drijfveren van Israël's godsdienst. Trouwens - in alle eerbied gesproken - Gods handelen met zijn volk werkte dit in de hand. Je zou bijna over een soort dienstverhouding kunnen spreken. In het Oude Testament spreekt men over de Here God en zijn knecht Abraham of Mozes, etc. En dat zijn dan toch de mensen die Hem het meest na stonden.

Jezus Christus: Gods openlijk getoonde liefde
Eerst door de komst van Jezus op aarde wordt het ons duidelijk dat Gods heiligheid geen afstand behoeft in te houden, integendeel God wil niet gediend worden uit angst of plichtsbesef, maar omdat men van Hem houdt.

Kan een mens God liefhebben? Is dat eigenlijk wel mogelijk?
Waardoor onstaat liefde en waarop is deze gegrond? Waarom houden mensen van elkaar? Waarom hou je wel van deze maar niet van gene? 't Is niet eens zo gemakkelijk te verklaren. Ouders houden meestal heel veel van hun kinderen, omdat ja, waarom eigenlijk? Omdat ze een stuk van henzelf zijn misschien?

En God schiep de mens naar Zijn beeld
Wij zijn een stukje van God en dat verklaart Zijn grote liefde voor ons, maar hoe kan onze liefde voor Hem nu gewekt worden? Toch beloofde Jezus dat, toen hij zei: „Gij zult de Here uw God liefhebben..." U dacht toch niet dat dat een bevel was. Dat zou immers onmogelijk kunnen. Heeft u ooit getracht op commando van iemand te houden? Een belofte dus... en hoe is die dan gerealiseerd?

In de eerste plaats hebben wij God leren kennen in Jezus Christus. Niet helemaal, niet volkomen, dat is op aarde niet voor ons weggelegd, maar wel het allerwezenlijkste van Hem, namelijk Zijn liefde, die zo groot is, dat Hij er alles voor over had om ons terug te brengen bij Hem.

In de tweede plaats is het de Geest, die ons hart doet uitgaan naar God, niet meer als naar een oneindig verre Heer, maar als naar een tedere, liefdevolle Vader. Paulus schrijft in Rom. 8 : 15, 16:

„Want gij hebt niet ontvangen een geest van slavernij om opnieuw te vrezen, maar gij hebt ontvangen de Geest van het zoonschap, door welke wij roepen: Abba, Vader. Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn". Abba betekent ongeveer: Pappie.
Ik denk wel eens dat we niet zo goed raad weten met de Geest. Misschien houden we wat al te krampachtig ons hart vast (letterlijk en figuurlijk) voor wat er gebeurt als we de Geest daar vrije toegang verlenen.
We zingen ook altijd erg zachtjes: „Geest van God, daal in mijn hart, kom opnieuw tot mij. Breek mij, neem mij, vul mij, vorm mij".
Tjonge, dat is nogal wat om echt te willen.
We zijn op weg naar Pinksteren.
Het is misschien als voorbereiding niet zo kwaad om eens te bedenken in hoeverre wij al van Jahwe tot Abba zijn gekomen...

Ans Lindenborn

Van deze kant bekeken ...

DE KERK IS BUITEN HAAR OEVERS GETREDEN

Een uitspraak die mij bijna buiten mijn oevers liet treden al viel dat niemand op want ik was alleen.
Een zeer korte toelichting op de herkomst van deze als noodkreet bedoelde uitspraak. Drs P. Bukman, voorzitter van het CDA, zoals u weet een politieke partij die uit drie ingrediënten is gebakken: KVP, AR en CHU, heeft die uitspraak gedaan als reaktie op woorden van gereformeerde politici, die door het manende woord van de synode inzake een nieuwe stap op de weg van de nucleaire bewapeningswedloop in een moeilijke positie zijn geraakt. Voorzover ze dat al niet waren.
Daarbij laat ik het. De politici, christelijk georiënteerd of door humane overwegingen geleid, moeten maar zien hoe ze klaar komen met dit stuk dat zozeer het denken en het geweten belast. We hebben begrip voor de oproep aan gelovigen om in hun gebeden te denken aan hen die straks hun stem moeten afgeven. Het zal wel een hoofdelijke stemming worden. Je zult maar worden opgeroepen.
De zin: de kerk is buiten haar oevers getreden! greep mij aan. Het beeld roept schrik op. Wij kennen dat in deze lage landen, doorsneden van rivieren. We hebben de meters langs de waterwegen zien staan. Een soort thermometer die aangeeft hoe hoog de stand klimt bij dooiende sneeuwmassa's en onophoudelijk neerplenzende regenbuien. Gedurig worden de waterhoogten bekend gemaakt en boeren die vee buiten hebben besluiten op een gegeven ogenblik de dieren naar de stal achter de dijken te halen. Dit land kan niet zonder dijken. Het leven kan niet zonder dijken. Tenzij het leven te zeer in de houdgreep van onze kunstwerken komt. Dan kun je doorbraken verwachten. Dijken zijn kunstwerken, van welk materiaal ze ook zijn gebouwd. Eeuwenoud zijn ze soms. Drs Bukman sprak van oevers. Ook goed. De vraag die bij mij boven kwam was: heeft de kerk oevers? Die vraag dreef naar de volgende: welke kerk is dat? Ik weet geen ander antwoord dan: de gemeente van Jezus Christus, en weet tegelijkertijd dat de voorzitter van het CDA die naam niet genoemd heeft. En juist van die gemeente mag iedereen in staat of kerk verwachten dat ze buiten door mensen gemarkeerde oevers treedt. De door de Heer gegrepenen onttrekken zich niet moedwillig aan door diverse instanties opgeworpen dijken maar er kunnen situaties ontstaan dat zij de strijd moeten aanbinden tegen God onterende voornemens en handelingen.
Dijken, gebouwd om staten en kerken, wie weet met materiaal uit de Schriften en geschriften van filosofen, zijn door mensen gelegd en worden door sommigen beschouwd als gewijde weringen, geboren uit geloof en kracht van denken. Maar al wat van de mens komt is eindig, vergankelijk. Onvergankelijk is de gemeente des Heren.
In het Noorden van Friesland liggen een aantal dijken achterelkaar. Ik weet niet of ik ze in de juiste volgorde opnoem, maar ze heten de slaper, de dromer en de waker. De waker ligt aan de buitenkant, aan de zee. Daarop staande kun je het wassende, woelige water konstateren. De gemeente is de waker en zij zal soms moeten roepen dat er zwaar weer op til is. Zij moet het kunnen en als ze het kan zal ze het moeten hoe ook de wijzen dezer wereld het hoofd schudden en het uitbazuinen als irrealistisch.

Jezus heeft ons voor het blok gezet door ons er uit te roepen. Hij duidt positie en taak aan met woorden als: Gij zijt het zout der aarde, gij zijt het licht der wereld. Hij vraagt ons niet of wij dat willen zijn. De omgang met Jezus maakt de gelovigen tot zulke gezegende en voor sommigen lastige elementen. Daar staan ze en ze kunnen niet anders. Ze zijn door de weder-geboorte reformatoren en revolutionairen „van huis uit". Klonk het niet zo negatief dan zou je ze „dwarsliggers Gods" kunnen noemen.

Gelovigen zijn ver-slaaf-den van de grote dienaar des Heren: Jezus, de knecht Gods. Uit die relatie putten ze hun wijsheid en woorden. Zij zijn bezig in de dingen des Vaders, herscheppend, op weg naar morgen. Omdat zij weten wat achter hen ligt zetten zij hun voet in de Schelfzee en zullen midden in het water op het droge gaan. De dag zal komen dat zij Egyptenaren dood op de oever van de zee zullen zien liggen.
Wat een zin steek er in de zin: de gemeente is buiten haar oevers getreden.
En mochten soms de beelden u verwarren omdat de aardse dijken van kerk en staat aantastbaar zijn gebleken, verheug u dan in 't leven van een volk dat als een dijk door alle eeuwen staat en tegelijk als stroom de oevers mag vergeten.

Huizinga

VAN HER EN DER

Zondag 27 mei is aangekondigd als speciale gebedsdag voor de Russische broeders en zusters in gevangenschap. Dit initiatief is genomen door de Broederraad van Evangelische Christenen en Baptisten in de Sovjet-Unie, en overgenomen door Missionswerk „Friedenstimme". In vele westerse landen zal worden gebeden om kracht, trouw en volharding voor hen die lijden om Christus wil. Aldus „Kruistochten".

Op Hemelvaartsdag, 31 mei, organiseert de Evangelische Zendings Alliantie, de EZA de Wereldwijde Zendingsdag. Deze wordt gehouden in de Jaap Edenhal te Amsterdam. De eerste samenkomst begint om 10.15 uur, en er is een „zendingsbeurs".
De EZA is een samenwerkingsverband van 60 zendingsgenootschappen, die niet gebonden zijn aan bepaalde kerken. Zij hebben met elkaar bijna 1000 Nederlandse zendelingen aan het werk.

„De Mediene" is de naam van een tentoonstelling die tot en met 25 november gehouden wordt in het Joods Historisch Museum, Waaggebouw, Nieuwmarkt 4 in Amsterdam.
De Mediene was bij de Nederlandse joden het woord voor de joodse gemeenschappen in „de provincie", waarmee alles aangeduid werd wat buiten de hoofdstad van het joodse leven in Nederland, Mokum (Amsterdam) leefde. In deze tentoonstelling is van alles te zien over de geschiedenis van het jodendom in de Mediene, met foto's van allerlei synagoges, die inmiddels vaak andere bestemmingen hebben gekregen. Ook de zeer uiteenlopende beroepen van de joden zijn uitgebeeld.
De tentoonstelling is geopend van dinsdag-zaterdag van 10-17 uur, en op zon- en feestdagen van 13-17 uur. Meulenhoff heeft een boek uitgegeven onder de titel: De Mediene; de geschiedenis van het joodse leven in de Nederlandse provincie.

81255

is het gironummer

van het

NOODFONDS

van de

Unie van Baptisten Gemeenten

Bosch en Duin

Doe er wat aan!

UIT DE GEMEENTEBLADEN...

Wat is een *Samen-Delen-Zendings-Zondag?* Dat kunnen ze u in *Zwolle* precies vertellen. Op 8 april was dat. Eerst een dienst, daarna koffie en om kwart over elf een forumdiscussie met mensen van de UZC, Leprazending en Tear Fund. Ook samen praten en denken over de zending zat er natuurlijk in.

Belangrijk nieuws meldt *De Schalm* van *Zwolle* verder: Tijdens de jaarvergadering werd besloten dat *Kampen* per 1 januari 1985 zelfstandig gaat worden.

Wat doen de gemeenten „naar buiten", dus gericht op de werving voor het Koninkrijk? In *Mirthe-praat* van de Baptistengemeente Den Haag-Delft-Zoetermeer lazen we dat men tijdens een 6-weekse Paasaktie in april en mei in Delft, Den Haag en Scheveningen aan de duizenden buitenlandse toeristen, die de bollenstreek bezoeken, een traktaat in hun eigen taal willen aanbieden.
De Heraut van *Scheveningen vertelt over de telefoonaktie De Beste Weg. „De mensen, die we opbellen kunnen soms de vreemdste vragen stellen, met als gevolg dat we soms met de mond vol tanden zitten." Men wil nu eens samen met de medewerkers praten over veel voorkomende vragen.*

Als ouderen in de zondagmorgendienst op bezoek gaan bij de zondagsschool, kun je wat beleven, diepen we op uit de Gemeentebode van *Emmen.* Zondag 18 maart was dat. Men luisterde naar een vertelling die ook door een aantal kinderen gespeeld werd. Doch men was ook met de handen bezig zoals op de zondagsschool gebruikelijk, met kleuren en plakken, worstelen met pijpenreinigers en collages maken. Bovendien praatten mensen in twee groepen over: Wat kunnen groten van kleinen leren wat „geloof" betreft. In de afsluitende toespraak kwam naar voren dat Jezus een kind als levende preek in het midden zet.
De evangelieverkondiging en -beleving won aan breedte en diepte met deze bezigheden, schrijft men.
Mannenverenigingen schenen iets uit de oude doos te zijn, dachten we. Maar mis, in Spijkenisse roept men via een advertentie broeders op voor weer een mannenvereniging. Vereisten: zin om van gedachten te wisselen over diverse bijbelse onderwerpen, genegen om een ontspannend spel te doen, en in bezit van een goed humeur. Vorige week konden wij van Groningen een mannengroep melden, nu dus ook van Spijkenisse?
Hoe we dit wisten? Uit De Christen! Deze slagzin kwamen we tegen in de *Boodschapper* van de gemeente te *Groningen-Zuid.* En men had een artikel overgenomen uit ons aller weekblad. Dat doet je goed, te ontdekken dat de inhoud doorgegeven wordt. Overigens zorgt een abonnement natuurlijk dat je niet alleen onder ogen krijgt wat de redakteur voor je uitgezocht heeft.
Wat ons verder opviel was de vermelding van adressen voor de Vriendenlijst in *Meeleven* van de gemeente Ede. Of veel gemeenten zo'n lijst kennen weet ik niet. Het geeft de vrienden wel het gevoel er ook bij te horen, en dat is een belangrijke faktor, lijkt ons toe.
Tenslotte een aansporing om vooral op te letten wat je zegt, zoals dit verhaaltje uit *Gemeenteleven* van 2e Exloërmond ons kan leren.
„Lang geleden"...
In een onzer gemeenten knoopte eens een baptist meisje verkering aan met een jongen die niet naar de kerk ging. Voortaan ging hij wel. Toen hij voor de eerste keer meeging stond na de dienst ook daar de voorganger bij de deur. Toen hij de jongen opmerkte zei hij: „Zo, ook een nieuw gezicht?" Waarop de jongen antwoordde: „Nee dominee, dei heb ik altied al had."

Zeggen we soms ook niet: Er waren weer een paar „vreemden" in de kerk?

De W.

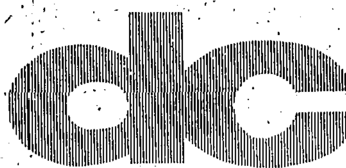
Ds A. VISSCHER OPGENOMEN IN ZIEKENHUIS

Wegens hartklachten moest ds A. Visscher te Almelo worden opgenomen in het Prinses Irene Ziekenhuis te Almelo.
Zijn toestand is bevredigend.
Wij wensen hem van harte beterschap toe en mevr. Visscher sterkte in deze situatie.

GEMEENTEBERICHTEN

(Nieuw Buinen - W.R.) - Geachte broeders en zusters.
Hoewel Pasen ieder jaar weer een feest is in onze gemeente, was het dit jaar toch wel een bijzonder feestelijk. De eerste paasdag begon met door een groep mensen op diverse plaatsen in deze omgeving te zingen van en over onze opgestane Heer. Daarna volgde er een broodmaaltijd waaraan door plm. 90 personen werd deelgenomen.
Vervolgens werd de eredienst gehouden waarin ons zangkoor enige liederen zong en waarin acht doopkandidaten getuigenis van hun geloof gaven.
En 's avonds de doopdienst. Alle stoelen (en tafels) moesten worden gebruikt om de ongeveer 300 belangstellenden plaats te geven. Nooit eerder hebben wij zoveel mensen in een dienst ontvangen.
Deze doopdienst o.l.v. ds W. Kos, onze konsulent, met als overdenking Rom. 6, was een feestelijk besluit van deze eerste paasdag 1984 en een dag voor onze gemeente om niet te vergeten.

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 42,— per jaar, *f* 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN.
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

BIJBELGETROUW OF 'CHRISTUSGETROUW?'

In de laatste tijd duikt het woord bijbelgetrouw nog al eens op. Ik weet niet goed wat ik met dat woord aan moet.
De bijbel is het boek dat mij bekend maakt wie God is. De God, die ik anders hoogstens ergens kan vermoeden achter de dingen die ik zie, maar meer ook niet. In dit boek heeft Hij zijn gedachten laten optekenen, zijn plannen en alles wat Hij ons te zeggen heeft. Het is de wegwijzer naar Jezus Christus, de Verlosser. De enige, betrouwbare en onmisbare wegwijzer.
Maar een wegwijzer is er om mij de weg te wijzen naar het doel waar ik naar toe moet. Hij onthult mij ook uit welke richting ik kom, maar vooral welke richting ik in moet om te komen waar ik moet zijn.
Die wegwijzer is geen doel op zichzelf. Ik kan niet mijn armen om de wegwijzer slaan en zeggen: Ik blijf bij je, ik blijf je trouw. Daarvoor is hij niet bedoeld. Hij verwijst door naar Jezus Christus, de levende Heer. Hem moet ik mijn trouw betuigen, bij Hem moet ik zijn. Daarvoor zal ik elke dag mijn wegwijzer nodig hebben, maar de Heer is het doel.
Als wij blijven steken in het „bijbelgetrouw" kan het wel eens gebeuren dat anderen doorlopen in de richting die de wegwijzer aanwijst en bij Christus terechtkomen, terwijl wij niet verder komen dan die wegwijzer omklemmen, en op wacht staan dat die wegwijzer de nodige eerbied ontvangt en vooral gelezen wordt met de bril van onze eigen uitleggingen.
Als het gaat over trouw, spreek ik liever over trouw aan Jezus Christus, de Heer. Een trouw, die daaruit zal blijken dat de informatie van de wegwijzer wordt omgezet in een zich gestadig vernieuwend leven in de omgang met de Heer en met de mensen.

De W.

,,'k Ben een koninklijk kind, door de Vader bemind,
en 'k zal wonen in 's Konings paleis."

In haar Heer en Heiland ontslapen, zuster

SELIE ROZEMA

op de leeftijd van 78 jaar.

Leeuwarden, 1 mei 1984

Bestuur en leden
Baptistengemeente Leeuwarden

Door de Heer werd thuisgehaald onze broeder

CORNELIS CHRISTIAAN VAN DRUTEN

op de leeftijd van 75 jaar.

Hengelo (O), 30 april 1984

Baptistengemeente Hengelo (O)
wijkgemeente 't Centrum

Nog onverwacht is van ons heengegaan onze broeder

GERRIT BEEKMAN

op de leeftijd van 71 jaar.

Baptistengemeente Emmen

Psalm 23

Op 28 april 1984 heeft de Heer tot Zich genomen onze zuster

NEELTJE CATHARINA WIEMAN-WARNER

Baptistengemeente Ede

Door de Heer thuisgehaald, onze broeder

STOFFER HOLTJER

op de leeftijd van 80 jaar.

Stadskanaal, 28 april 1984

Baptistengemeente Stadskanaal-Noord

De **NEDERLANDSE BAPTISTEN JEUGDBEWEGING** vraagt voor haar Jeugdburo in Drachten:

a. EEN ADMINISTRATIEF MEDEWERKER(STER)
voor 20 uur per week.

Voor deze funktie wordt gevraagd iemand die:
* in het bezit is van tenminste een MAVO-diploma
* goede typevaardigheid heeft
* zelfstandig kan werken
* bereid is om alle op het buro voorkomende werkzaamheden te doen
* bekend is met het werk van de NBJB
* ouder is dan 25 jaar.

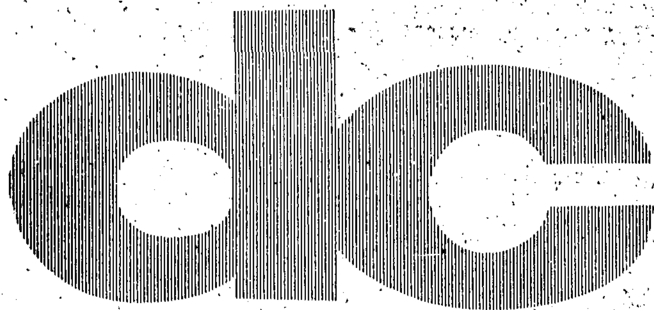
b. EEN PART-TIME MEDEWERKER(STER)
voor 8 uur per week.

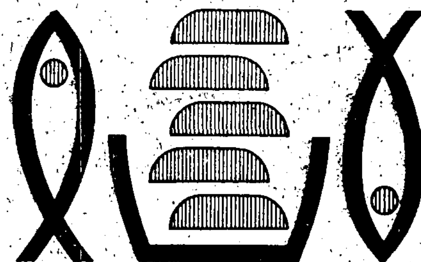
Voor deze funktie wordt gevraagd iemand die:
* het NBJB-materiaal vermenigvuldigt (kopieerwerk) en het verzamelen en verzenden hiervan verzorgt
* beschikt over enig technisch inzicht
* bereid is om op onregelmatige tijden te werken
* zelfstandig kan werken
* bekend is met het werk van de NBJB.

Geboden wordt:
Salaris afhankelijk van leeftijd en ervaring volgens de CAO van het Welzijnswerk.

Werktijden kunnen in onderling overleg worden vastgesteld.

Sollicitaties kunnen binnen 10 dagen worden gericht aan het bestuur, p/a Jeugdburo NBJB, De Singel 5, 9203 XX Drachten.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

99e jaargang - nummer 20 - 18 mei 1984

Is de „moderne mens" nog bereikbaar voor het evangelie?

MODERNE MENS

H. G. de Winkel

Bestaat er zoiets als de „moderne mens"? Is de mens van vandaag radikaal anders dan welk voorgeslacht ook?
Soms denk je van wel. Niemand heeft ooit geleefd in een tijd als de onze, met zijn stormachtige wetenschappelijke ontwikkelingen en zijn ongekende technische mogelijkheden. Die ons enerzijds een wereld van comfort bezorgen waarvan onze voorouders niet konden dromen. Maar die aan de andere kant huiveringwekkende bedreigingen over ons brengen.

Als een mens inderdaad alleen maar produkt zou zijn van zijn tijd en omgeving zou er inderdaad een moderne mens kunnen bestaan. Doch een mens is pas in tweede instantie kind van zijn tijd, en in de eerste plaats een schepsel met geërfde eigenschappen. Hij ondergaat de invloeden van zijn tijd, wordt er door gevormd en soms misvormd. Maar het „basisgegeven" verandert niet. De mens van vandaag is niet eerlijker dan die van 3000 jaar geleden, niet humaner. Zelfs niet wijzer, al is zijn kennis vele malen groter. De moderne tijd heeft aan de instelling, aan het hart van de mens nog niets veranderd. Niet ten goede en niet ten kwade. Laten wij ons niets verbeelden.

Er is geen verschil

Het is juist vanwege dit basisgegeven, die grondstruktuur van de mens, dat het evangelie zijn zeggingskracht behoudt. Het evangelie is niet gebonden aan kultuurvormen, aan tijden, aan gewoonten, zodat de ene bevolkingsgroep wèl zou kunnen verstaan en de andere niet.
Het evangelie spreekt die grondstruktuur van de mens aan, die nooit veranderd is en die niet afhankelijk is van huidskleur, tijd of omgeving. Zijn boodschap is hetzelfde voor een papoea, die nog in het stenen tijdperk leeft, de professor aan de wereldberoemde universiteit en de president-direkteur van de multinational. Als het gaat om de fundamentele dingen van het mens-zijn zoals zonde, verhouding tot God en medemensen, liefde en verlossing, dan wordt in principe bij allemaal dezelfde mens aangesproken, met dezelfde geaardheid.

Het evangelie kent geen volksaard

Dat het evangelie bijvoorbeeld niet typisch Joods is, heeft Paulus nog al eens moeten verdedigen, toen hij de bekeerde heidenen niet onderwierp aan het inlijvingsritueel van de Joden en hun niet de wet voorschreef. Als hij zegt dat hij de Joden een Jood wil zijn, en hun die naar de wet leven als onder de wet staande, maar voor hen die zonder de wet leven zelf wil zijn als zonder de wet, dan is dat geen meedraaien met alle winden. Hij kan dat alleen doen omdat het evangelie in feite losstaat van alle plaatselijke en nationale windrichtingen. Het is niet gebonden aan plaatselijke gewoontes, gebruiken, opvattingen. Zelfs niet aan de Joodse.
Als mensen in zendingslanden de indruk gekregen hebben dat het christelijk geloof en het westerse leefpatroon met zijn kultuur bij elkaar hoorden, is het evangelie blijkbaar verkeerd overgebracht. Dan werd het niet alleen een bekering tot Christus, maar ook tot de westerse leefgewoonten, die vaak helemaal niet zo christelijk zijn.

Wel is het zo, dat het evangelie, als het gaat doorwerken, verkeerde en zondige facetten van kultuur en samenleving blootlegt, opdat die veranderd zullen worden. Het verandert op zichzelf niet de leefgewoonten en de kultuur van het gebied waarin het uitgezaaid wordt, maar zuivert het wel van de afgoderij en van de on-menselijkheid door de doorwerking van de liefde.

De dingen niet door elkaar halen

De gemeente ondergaat de invloed van het evangelie, en als het goed is leeft ze daaruit. Tegelijk ondergaat ze de invloed van de kultuur en de tijd waarin ze leeft. Nog een derde faktor werkt op de gemeente in: de traditie, de gewoontevorming binnen de gemeente zelf. Traditie is gegroeid vanuit het verstaan van het evangelie, en door wat men op een zeker moment voor goed hield.
Zo leeft de gemeente uit drie faktoren: het evangelie, de omgeving en de traditie. Het is van belang om die drie niet te verwarren of te vermengen. Het kan gebeuren dat iets wat uit de maatschappij opkomt wordt aangezien als iets wat afkomstig is van het evangelie, en daarom verdedigd wordt. Wat dan bijvoorbeeld volkstraditie is of maatschappij-ontwikkeling, wordt dan aan anderen opgelegd als evangelie. En zo kunnen ook tradities ontstaan in de gemeente, gepresenteerd worden als het evangelie zelf.

Het is goed om ook in onze evangelisatiearbeid in het oog te houden dat er in wezen geen verschillende soorten van mensen bestaan, waarvan de één van nature veel meer openstaat voor het evangelie dan de ander. De mens die gebonden zit onder een bijzonder zware uitverkiezingsleer is niet moeilijker of makkelijker te bereiken dan wie in een omgeving woont die bij voorbaat als vrijzinnig te boek staat.
De punkfiguur in zijn verzetshouding is even moeilijk te overtuigen van het evangelie als de keurige meneer die met zijn diplomatenkoffertje op weg is naar kantoor. Het zou onze schroom om er op uit te gaan wel wat excusabeler maken als we inderdaad konden vaststellen dat de soort mensen om ons heen tot de moeilijkst bereikbare groep behoren.

Doch wij krijgen er op deze wijze ook oog voor dat het geloof in Jezus Christus wel de mens in de kern van zijn bestaan moet en kan raken en tot vernieuwing brengen. Maar dat, afhankelijk van tijd en gewoonten van de omgeving, de beleving daarvan op heel verschillende manier tot uiting kan komen.

DEZE WEEK

In een biddende en vierende gemeente bloeit de verkondiging op

GEESTELIJKE VERNIEUWING VAN DE GEMEENTE

Met vriendelijke dank aan de redaktie van het Centraal Weekblad, Opinie- en Informatieblad voor de gereformeerde kerken, nemen wij onderstaand artikel van prof. dr. K. Runia uit het nummer van 6 april over.

Het is opvallend dat er in het Nieuwe Testament eigenlijk niet eens zoveel over de vernieuwing van de gemeente wordt gesproken. Ik denk dat dat samenhangt met het feit dat de meeste geschriften van het Nieuwe Testament zich richten tot de gemeente in de *missionaire* situatie. De grootste nadruk valt dan ook op de *opbouw* van de gemeente.

Maar ook dan wordt wel telkens naar de Heilige Geest verwezen. De uitbreiding van de gemeente kan alleen plaats vinden door de kracht van de Geest (denk maar aan de Handelingen der Apostelen) en hetzelfde geldt ook van de opbouw van de gemeente.

Door K. Runia

In latere gedeelten van het Nieuwe Testament komt echter ook de *vernieuwing* naar voren. Dan krijgen we namelijk te maken met „oudere" gemeenten of gemeenten-van-de-tweede-generatie, en deze worden zeer ernstig gewaarschuwd tegen verslapping en verflauwing. We vinden deze waarschuwing bijvoorbeeld
- in de zeven brieven van Christus aan de gemeenten in Klein Azië (Openbaring 2 en 3)
- in de brief aan de Hebreeën
- in de brief van Judas en de tweede brief van Petrus
- maar ook al in de laatste brieven van Paulus, de zogenaamde Pastorale brieven, die gericht zijn aan zijn helpers Timotheüs en Titus.

Telkens weer wordt die vernieuwing betrokken op de Heilige Geest. Alle zeven brieven aan de gemeenten in Klein Azië eindigen met de woorden: „Wie een oor heeft die hore wat de Geest tot de gemeenten zegt". Het opmerkelijke hierbij is dat Jezus Christus zelf degene is die de brieven aan Johannes „dicteert". Toch wijst Hij aan het slot naar de Geest die tot de gemeenten spreekt. Ik denk dat daar een dubbele reden achter zit: (a) de verhoogde Christus doet al zijn werk door de Geest; (b) alleen door de Geest kunnen de gemeenten ook werkelijk horen en zo tot vernieuwing komen.

Wat gebeurt er nu bij die vernieuwing? We kunnen ook zeggen: wat moet er gebeuren en wat moeten wij zelf doen? De Geest schakelt onszelf immers in! Ook nu willen we weer wat dingen op een rijtje zetten.

Bekering

Het eerste wat we moeten doen, is dat we ons bekeren. Dat is een geweldig zwaar woord dat bij sommigen misschien wel negatieve gevoelens oproept. Toch kunnen we er niet omheen. Vernieuwing begint met de bekering van ons zondig verleden. Het is opvallend dat in de zeven brieven aan de gemeenten in Klein Azië niet minder dan acht keer over bekering gesproken wordt!

Het Griekse werkwoord dat gebruikt wordt, betekent letterlijk: tot andere gedachten komen, veranderen in je denken. Het is niet voldoende dat er wat uitwendige veranderingen plaats vinden. De verandering moet in de kern van ons bestaan komen. We moeten ons bekeren van onze eigenmachtige ideeën, van onze eigenmachtige werken, van onze eigengerechtigheid en we moeten terugkeren tot het hart van het evangelie, tot de eerste liefde, tot de eerste werken, toen we in vlam stonden voor de Heer, alles van Hem verwachtten en ook alles voor Hem wilden doen.

Bidden

Dat alles kan alleen, als we weer een biddende gemeente worden. Dat is het geheim van een levende gemeente. Het is opvallend hoe vaak we in de Handelingen der Apostelen, het boek over de jonge gemeente, lezen over het bidden van die gemeente.

In Handelingen lezen we dat na de hemelvaart de apostelen en de anderen die zich bij hen gevoegd hadden, „eendrachtig bleven volharden in het gebed". Als na de uitstorting van de Heilige Geest de gemeente zich geweldig uitbreidt (drieduizend worden gedoopt), lezen we van die jonge gemeente: „Zij bleven volharden bij het onderwijs der apostelen en de gemeenschap, het breken van het brood en de *gebeden*". Als ze later vervolgd worden, gaan ze in gebed, en dan staat er: „En terwijl zij baden, werd de plaats waar zij waren bewogen, en ze werden allen vervuld met de Heilige Geest en spraken het woord Gods met vrijmoedigheid" (4 : 31). Als Petrus in de gevangenis zit, wordt er in de gemeente voortdurend voor hem gebeden (12 : 5).

Voordat Paulus en Barnabas als zendelingen uitgezonden worden, vast en bidt de gemeente (13 : 3). Als Paulus afscheid neemt van de oudsten van de gemeente in Efeze, bidt hij met hen allen (20 : 36). Hetzelfde gebeurt met de gemeente van Tyrus; ze bidden gewoon op het strand (21 : 5).

Een gemeente die geestelijke vernieuwing zoekt kan deze alleen vinden, als ze een biddende gemeente is.

Vieren

Ze is ook een gemeente voor wie de samenkomst van de gemeente, dat wil zeggen de hele eredienst, van groot belang is. Ik denk dat, als we eerlijk zijn, we moeten erkennen dat onze kerkgang vaak pure traditie is. We gaan er wel heen, maar verwachten eigenlijk maar weinig. Dat zal dan ook wel de reden zijn dat we vaak maar weinig krijgen.

Pas als we weer leren zien hoe belangrijk de samenkomst van de gemeente is, als we ons er op voorbereiden en er biddend heengaan, zal er ook wat veranderen. Ik denk dat het vooral vaak aan de voorbereiding schort. De praktijk is vaak zo dat we het zaterdagavond laat maken, dat we op zondagmorgen ons geweldig moeten haasten en bijna buiten adem in de kerk komen.

Maar dan zijn we natuurlijk helemaal niet „klaar" voor de viering in de samenkomst. Die valt, bij wijze van spreken, als een brok steen zo maar in ons leven en we weten eigenlijk niet wat we er mee moeten doen. Het hele gebeuren gaat meer óver ons heen dan dóór ons heen.

In vroegere tijden werd (terecht!) veel aandacht geschonken aan de voorbereiding op de viering. Eigenlijk was elke zaterdagavond een avond van voorbereiding. De grootmoeder van mijn vrouw, die nadat ze weduwe was geworden soms wel eens een paar maanden achter elkaar bij hen logeerde, legde op zaterdagavond om een uur of acht haar breiwerk neer, met de opmerking: „Nu is het genoeg geweest". En dan ging ze zich in feite klaar maken voor de zondag.

Ik denk dat dit alles belangrijker is voor de vernieuwing van de gemeente en haar eredienst dan alle liturgische veranderingen die we bedenken. Niet dat ik de waarde van de liturgie wil onderschatten. Een goede, verzorgde en levendige liturgie kan een geweldige stimulans zijn. Maar ze helpt weinig als de mensen die de liturgie samen moeten vieren er niet klaar voor zijn. Het is opvallend hoeveel psalmen gebeden zijn ter voorbereiding van de ontmoeting met God.

Verkondiging

Wanneer we weer een biddende en vierende gemeente worden, zal ook de verkondiging weer opbloeien. Een biddende gemeente zal ongetwijfeld ook bidden voor de predikant die de eredienst mag leiden en die het Woord mag verkondigen.

Er wordt tegenwoordig nogal eens geklaagd over de preek. Sommigen vinden haar een volkomen verouderde instelling. Anderen zeggen: de preek is wel nodig, maar er is niet veel aan, je hoort bijna nooit iets nieuws. Weer anderen zeggen: het is allemaal zo eenzijdig; het komt allemaal van die ene persoon; waarom zou die ene persoon het beter weten dan alle anderen in de kerk? Zo zou ik nog wel een poosje door kunnen gaan. De papieren van de „preek" staan bepaald niet hoog genoteerd op de beurs van de publieke opinie, zowel buiten als in de kerk.

Toch staan we voor het feit dat in de geschiedenis van de kerk alle oplevingen (en dus alle vernieuwingen van de gemeente) altijd te danken zijn geweest aan de geestelijke vernieuwing van de prediking. Geloof maar dat er wat gebeurt, als het Woord werkelijk

Lees verder op pagina 3

Vervolg van pagina 2

gebracht wordt, zoals Paulus zegt, „met betoon van Geest en kracht" (1 Corinthiërs 2 : 4).

Maar ook dan zal er wel gebeden moeten worden! Door de predikanten zelf, als ze zich voorbereiden op de verkondiging. Ze zullen dan moeten bidden voor zichzelf (dat ze het Woord mogen verstaan) en voor hun gemeente (dat die het Woord werkelijk mag horen en zo ook verstaan). Maar er zal ook gebeden moeten worden in en door de gemeente. En ook hier gaat het er om dat we bidden voor onszelf en voor anderen in de gemeente, met name ook voor de predikant.

Zijn al deze dingen (de viering en de verkondiging) niet veel te vanzelfsprekend geworden? Houden we zo zelf de vernieuwing van de gemeente niet tegen? Zijn we zo zelf niet de oorzaak dat er „niets gebeurt"? Zeker, de Heilige Geest moet het doen. Maar het behoort tot de „methode" van de Heilige Geest dat Hij het *niet buiten mensen om* doet.

JUBILEUM AMSTERDAM-WEST

20 mei 1984

In januari 1959 werd onze gemeente opgericht.
In maart 1964 werd de Herdenkingskerk in gebruik genomen.

In augustus 1964 werd in tegenwoordigheid van vele genodigden uit binnen- en buitenland de Herdenkingskerk aan de baptistengemeente Amsterdam-West overgedragen. (Er was toen in Amsterdam het Europese Baptisten Federatie congres, zoals dat dit jaar in Hamburg is).

Zondag 20 mei a.s. willen wij als gemeente dit feit in de dienst herdenken en allen, die daarbij aanwezig willen zijn, zijn van harte welkom. De dienst begint om 10.00 uur en zal worden geleid door onze consulent ds G. Vegter.

Ons zangkoor „CREDO" zal in de dienst medewerking verlenen.

Adres: Postjesweg 150, 1061 AX Amsterdam.

M. L. de Jonge, secretaresse

CONVENT VAN VOORGANGERS REGIO HOLLAND

Aanstaande maandag 21 mei 1984 zal het convent om 12.30 uur bijeenkomen in de Triomfatorkapel te Alphen aan de Rijn.
De genodigden hebben inmiddels een schriftelijke uitnodiging ontvangen.

Uiteraard rekenen wij op uw aanwezigheid, doch als men onverhoopt niet kan komen, geef dan even bericht!

Ook de echtgenotes van harte welkom.

A. van den Berg

LANGS DE RAND

RUBRIEK VOOR JONGEREN

DOOR PIET STELLINGA

EEN ROCK-KONCERT

Vandaag geen interview, maar het verslag van een adembenemende avond.

Wij in Sneek hebben vanmorgen een bus vol Zweedse jongeren uitgezwaaid.

De afgelopen dagen waren ze (van de Stockholmse baptistengemeente) met hun koor en rockgroep bij ons te gast. Nou, dan maak je opwindende dingen mee.

Gisteravond bijvoorbeeld. Met een bus vol mensen en appratuur trokken we naar een tehuis voor geestelijk gehandicapten. Bedoeling:
een koncert voor de bewoners.

In een grote, halfdonkere zaal begon het avontuur met het opzetten van boxen en dat soort spul. Toen uittesten en inzingen. Steeds meer mensen kwamen binnen, al of niet op eigen kracht. De overmoedigste koncertgangers omhelsden ons uitzonderlijk gastvrij. Wil er trouwens iemand meezingen of drummen? Geen probleem, kom er maar bij.

Het koncert is ondertussen soepel van start gegaan en het strakke slagwerk brengt velen in beweging. Het koor raakt op dreef en zingt zich uitbundig moe.

Dan mag de rockformatie in de aanval. Meedogenloos dendert de rock-sound door heel Maartenswoude. De zaal trilt en schudt. Wild van enthousiasme brengt een grote man zijn degelijk gebouwde rolstoel bijkans on zeep. Een verpleegster probeert tevergeefs een opstandig meisje te vangen. Voorzichtig, temidden van golven van geluid, nipt een gerimpeld manneke van een bekertje sinas. En de band speelt op volle toeren. Wat verscholen tussen de boxen zit Kristen Lundgrun, gitaris van eenzame klasse.

Heel Zweden danst nu, al of niet met bewoners. Vanavond wordt er muziek gemaakt in overvloed, kom, geniet ervan en doe mee!

Doe mee: Zweden en Friezen, verplegers en verpleegden, mensen met veel en weinig verstand, bijbelkenners en onwetenden. Doe mee, en beleef dat het evangelie in vuur en vlam kan zetten!

Terug in de bus valt de avond over Friesland. Door de gigantische voorruit van de Zweedse volvo-car zie ik de laatste lichten in het westen. Een vriendelijk Zweeds meisje komt naast me zitten en geniet in stilte mee. Is het waar dat op sommige dagen de hemel gewoon wat dichter bij ons is?

P.S. De groep heet: Af Jord Band. Als er een plaat uitkomt, zal ik je waarschuwen.

Rotterdam-Zuid (J.T.) - Na de Intrededienst van ds N. A. van der Leer op 15 januari jl. is er heel wat gebeurd in de gemeente. Het voorgangersechtpaar is druk in de kennismakingsbezoeken gedoken en daarmee zijn ze enorm gevorderd. Daarnaast vroeg de gemeentelijke arbeid direkt al de aandacht. Lief en leed, allerlei diensten, vergaderingen en huisbezoeken. Zoals we in dit blad enige tijd geleden hebben vermeld is zuster G. Bilder overleden. Ook de man van zuster Oosthoek is gestorven, maar wij mogen weten dat ze leven bij Hem.
We hebben fijne, gezegende diensten gehad, o.a. een kinderopdragingsdienst, een gezinsdienst, Goede Vrijdag en een mooie Paaswijding van Zusterhulp.
Niet te vergeten de geweldige Paasmorgen, waarbij we met de voorzang begonnen met: „Daar juicht een toon...." terwijl de voorganger de kansel betrad met de uitroep: „De Heer is waarlijk opgestaan". Deze uitroep was ook op elke stoel terug te vinden door middel van een welkomstkaartje. Verschillenden namen aan de uitvoering van het programma deel. Het zangkoor en het kinderkoor „Benjamin" kwamen fijn over, vooral toen ze gezamenlijk zongen. De dirigent en dirigente, resp. br M. van Hunen en zr M. C. van Noort-de Weger hadden heel veel aandacht besteed aan de voorbereiding zo ook de zangers en zangeressen. Ds van der Leer gaf op duidelijke wijze de Paasboodschap door.
Naast genoemde groepen is er nog het „Trio Siloam" met organist br Peter Gill. Deze vocale en instrumentale medewerkers/sters zijn een kostbaar bezit in de gemeente. Een muziekgroep is in wording en geducht aan het repeteren en daar hopen we spoedig meer van te kunnen vertellen.
We kunnen gestadige groei bemerken in de opkomsten van de diensten en ook de bijbellezing en bidstond mag zich in goede belangstelling verheugen.

Tegenwoordig is het echtpaar J. Eisinga bewoner van de kosterij en het is een voordeel voor de gemeente en voor hen, dat ze naast de kerk wonen.
We hopen binnenkort een doopdienst te hebben.

De broeders van de Raad doen nauwgezet hun werk en de diaconessen niet minder. In gedachten spelen zij al met de voorbereidingen om Deo Volente volgend jaar het 50 jarig bestaan van de gemeente te vieren.

Hartelijke groet vanuit Rotterdam-Zuid

ESTAFETTENLOOP

Het Olympisch vuur moet worden doorgegeven vanuit Griekenland tot op de plaats van bestemming. Onderweg moet het zorgvuldig brandend gehouden worden. Overal langs de route staan mensen klaar om het over te nemen en verder te dragen naar de volgende man. Zo belandt tenslotte het vuur duizenden mijlen van de oorspronkelijke plaats. Gedragen door vele handen, doorgegeven over een lange afstand, maar hetzelfde vuur.

Dit beeld kwam bij me op toen ik afgelopen zondag de inzettingswoorden van het Avondmaal hoorde. Wonderlijk genoeg kunnen woorden opeens iets zeggen, terwijl ze jarenlang zwijgend aan een mens voorbijgaan.

„Want zelf heb ik bij overlevering van de Here ontvangen, wat ik u weder doorgegeven heb..." (1 Cor. 12 : 23a).

Opvallend is het gebruik van de term „bij overlevering van de Here". Dit is immers een tegenstrijdigheid. Of je ontvangt iets bij overlevering of je ontvangt het van de Here. Allebei tegelijk kan niet. Als ik een nieuwtje hoor over Pietje, maar Klaasje vertelt het me dan zeg ik: Ik hoorde van Klaasje dat Pietje, enz.
Paulus denkt hier kennelijk anders over.

Hij heeft Jezus niet zelf horen spreken in de bovenzaal. Hij was daar niet bij aanwezig toen Jezus het brood en de wijn tot symbolen van zijn lijf en bloed stempelde.

Maar deze gebeurtenis eist Paulus ook voor zichzelf op, zich beroepende op de terugwerkende kracht van de Heilige Geest. „Want zelf heb ik bij overlevering van de Here ontvangen..."

Men heeft het hem verteld, hij heeft het van horen zeggen, en tòch van de Here!

Ook wij!
Paulus heeft gelukkig niet het monopolie, het alleenrecht op deze toverspreuk, op dit geloofsmysterie. Het geweldige van het evangelie, doorgegeven door de eeuwen heen, gedragen door zovele handen, is dat het rechtstreeks van de Heer komt tot een ieder die het ontvangt.

Daar gaat het om in de prediking, daar gaat het om in de verkondiging van de dood des Heren: het Avondmaal.
Tot deze erkenning mogen wij allen komen; zelf heb ik bij overlevering van de Here ontvangen...!

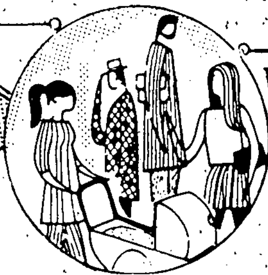
Het eindpunt is nog niet bereikt
Paulus zegt er in één adem nog dit bij: „wat ik u weer overgegeven heb"...
Hij wist dat hij ergens langs de route stond: ontvangen en weer doorgegeven...
In eerste instantie aan de gemeenteleden van de Griekse stad Corinthië, en die weer door aan de volgende generatie en zo voort...

En nu hebben wij het op onze beurt bij overlevering van de Here ontvangen en is het onze opdracht om het weer over te geven.
Een geweldig gegeven!
Beseffen we het wel? We zijn al zo afgestompt, we zitten vaak zo blasé in de kerk, zo verwend, zo gewend aan rituelen en gebruiken. Zo kritisch soms. De dominee heeft mooi gepreekt, zegt de één. 'k Weet niet, zegt de ander, ik was een beetje duf.

En ondertussen gebeurt er wat, ontvangen wij iets van de Here! Merken we het niet? Hij geeft het zijn geminden in de slaap, zegt de Schrift. Er zit wat in. De genade Gods, zo rijk en vrij, is niet afhankelijk van onze instelling of instemming.

Slechts af en toe schiet je met een schok overeind:
„Want zelf heb ik bij overlevering van de Here ontvangen..." en je ervaart iets van het heilig vuur en je weet dat het doorgegeven moet worden, „totdat Hij komt".

Ans Lindenborn

van deze kant beken...

NAAMLOZEN

U hebt gemerkt dat die 40 dagen mij nogal bezig hebben gehouden. Ik bedoel de dagen waarover Lukas in Hand. 1 iets aanduidt. We vroegen ons af wat Jezus na de opstanding heeft gedaan. Enige informatie over verschijningen in Jozefs tuin, in Emmaüs, in een zaal in Jeruzalem en aan het strand van het meer van Tiberias hebben we maar het aantal is op de vingers van één hand te tellen.
Veertig dagen kunnen lang duren. Vooral voor die elf mannen. Hoe gaat het nu verder? Wat moeten we doen? Te midden van turbulente gebeurtenissen zegt Petrus: ik ga vissen en dat doet je toch vreemd aan. Kapt hij met de zaak van Jezus? En hij ging niet alleen. Aan de andere kant: ze gingen niet alle elf mee. 't Was half om half. Alsof de groep al uitelkaar begint te vallen.
Johannes vertelt wie er wel gingen. De eerste die na Petrus genoemd wordt is Tomas. Die ondoorgrondelijke, onberekenbare, eenzame man, ook de tweeling genoemd. Had hij een broer of zuster die tegelijk met hem geboren werd? Of was hij in zichzelf een tweeling, een dubbel-mens, heen en weer geworpen tussen uitersten. Natanaël was de derde. Van hem zei Jezus bij de eerste ontmoeting: „Dat is een echte Israëliet, een man zo eerlijk als goud!" Vreemd wel dat we hem later nooit meer horen noemen. Voorts de twee zonen van Zebedeüs, hijzelf dus, Johannes, en Jakobus. Tenslotte nog twee van zijn discipelen.
Merkwaardig. Waarom noemt Johannes ze niet. 't Kan zijn dat ze niet bij de apostelgroep behoorden. Dat het zo maar een paar mannen waren, overigens wel leerlingen van Jezus. Maar je denkt toch allereerst aan twee van de vroegere twaalf. Het weglaten van hun namen opent de poort voor vermoedens. Het zouden Bartolomeüs en Taddeüs hebben kunnen zijn. Weet u iets over die twee apostels te vertellen? 't Is toch opvallend dat we van een aantal van de door Jezus uitverkorenen later niets meer horen. Een paar domineren, de rest verdwijnt in nevelen. Petrus, Johannes en Jakobus kennen we, maar de anderen? Waren ze te onbelangrijk? De bekende drie die met Jezus het huis van Jaïrus binnengingen, ook met hem dieper Getsemané ingingen, waren zij toch wel de echte intimi, de boezemvrienden van Jezus? Het zou ons een beetje tegenvallen, maar toch, het lijkt er op. Het blijkt dat we maar weinig weten van de werkelijke relatie van Jezus met ieder van zijn discipels.
Een werkelijkheid die wij ook kennen is dat we mensen vergeten. Johannes noemt er vijf die met Petrus het water opgaan en zegt terloops dat er nog twee meer waren. Of hij heeft hun namen niet gekend of hij heeft die vergeten of ze waren niet belangrijk genoeg. Dat laatste is krenkend. Tenslotte heeft ieder mens een naam, zijn naam.
De werkelijkheid is dat wij ook mensen vergeten. De een heeft een sterker geheugen dan de andere. Maar ook hij met een hoofd als een ijzeren pot ontkomt niet aan dat drama. Onze aandacht is gevestigd op de bekende drie. De vergetenen hebben te weinig indruk gemaakt. Hun namen verschenen zelden of nooit in het gemeenteblaadje of in De Christen. Ze staan wat achter de muur van de garage in de schaduw als lelietjes van dalen en niet in de voortuin als indrukwekkende rododendrons. Die, achter de muur, bloeien ook, ze geuren zelfs verrukkelijk, maar dat merken alleen zij die met hen in de schaduw staan.
Ik zeg niet dat ik me erger aan Johannes in verband met die twee naamloze broeders, ik ken de omstandigheden niet. Toen ik zover was stond ik op en keek uit het raam. Opeens dacht ik aan een spreuk, ooit ergens gelezen, zo luidend: Remember me I only ask but if remembrance is a task, forget me. Dat is: Herinner je aan mij, maar als herinnering een opgave wordt, vergeet me dan. Zo selekteren we en worden geselekteerd.
Vergeten. Over het hoofd gezien. Naamloos geleefd en geruisloos weggezonken, spoorloos verdwenen. Soms denk ik van een mens: dat is er zo een. Waarom denk ik nu opeens aan de Joden die aan Babels stromen zaten te schreien. Ze zeiden zacht voor zich heen: Jeruzalem, als ik jou vergeet, mis ik liever mijn hand. Als ik niet meer aan jou denk, als ik jou niet boven alles stel, boven iedere vreugde, mis ik liever mijn tong! Dan komt als tegenhanger Gods het woord: Jouw naam, Jeruzalem, jouw naam staat in de palm van mijn handen, onuitwisbaar. Je muren zie ik altijd voor me! Dat zegt de levende God.
Die twee, wie ze ook waren, hebben een geweldigde morgen gehad. Ze zullen nooit de man op het strand vergeten, noch Johannes en Petrus en de maaltijd. Zittend in het zand zagen ze uit over het water terwijl de zon rees en rees en zij waren er bij en wisten dat ook hun namen in het boek des levens stonden.
Johannes noemde hun naam niet. Hij kon het niet, of wilde het niet, of dacht dat het beter was het niet te doen. Wat betekent dat als u blij mag zingen: En mijn naam staat ongedeerd in zijn handpalm gegraveerd.

Huizinga

GEBEURTENISSEN IN GEMEENTEN

Zondag 3 juni om 15.00 uur zal de gemeente te *Den Helder* D.V. haar nieuwe kerkgebouw in gebruik nemen.
Het nieuwe adres wordt dan: Baljuwstraat 3a.

Op uitnodiging van de RJC-afdeling van de gemeente te *Kollumerzwaag* geeft op 1 juni a.s. om 20.00 uur de bekende reli-rock-formatie DAMARIS JOY uit Duitsland een groots concert in Buitenpost. De groep is o.a. te beluisteren op de toogdag van de NBJB, op hemelvaartsdag, in Elburg.
Het concert wordt gehouden in het Lauwers College, en alle jongeren zijn er van harte welkom.

Stadskanaal-Noord krijgt op zondag 27 mei bezoek van *ds Mustafa Musyimi,* die werkzaam is in het kader van de Nairobi Baptist Church in een van de grootste steden van Afrika.
Tijdens een bijzondere dienst, die aanvangt om 20.00 uur, zal ds Mustafa Musyimi het een en ander over zijn werk vertellen. Na de dienst zal er, onder het genot van een kopje koffie, in de ds J. W. Weeninkzaal gelegenheid zijn om vragen te stellen en om wat na te praten over dit stuk werk in een ander wereldeel.
Alle belangstellenden van harte welkom!

GEMEENTEN VOOR DE LENS

In het nummer van 25 mei a.s. zal een van onze meest zuidelijke gemeenten zich presenteren, nl. de gemeente te Sittard-Heerlen.

GEESTELIJKE BEÏNVLOEDING DOOR GENEESKUNST

De laatste jaren worden we overspoeld door een vloed van „alternatieve geneeswijzen": acupunctuur, yoga, homeopathie, speciale diëten. Veel christenen zijn ernstig bezorgd over de opmars van alternatieve geneeswijzen. Ze wijzen op de heidens religieuze achtergronden van yoga en acupunctuur. Wie zich laat behandelen door een acupuncturist, of yoga- oefeningen doet om zijn rugpijn kwijt te raken, zou zich bloot stellen aan besmetting met demonische machten!
Aan de andere kant mogen sommige alternatieve geneeswijzen zich juist verheugen in de waardering van veel christenen. Dat geldt vooral van sommige „natuurgeneeswijzen". Wat „natuurlijk" is, is volgens sommigen bijna per definitie goed en zelfs christelijk. Voor velen is de homeopathie christelijker dan de officieel erkende geneeskunde, omdat de homeopathie niet een ziek deel van de mens, maar de gehele mens zegt te behandelen.

Geestelijk neutraal?
De acupunctuur, overgewaaid uit China heeft een eeuwenoude godsdienstige achtergrond. De meeste westerse acupuncturisten aanvaarden de praktijk van het naalden prikken als experimenteel gegeven en verwerpen de godsdienstige achtergrond. Is de behandeling door een acupuncturist die de godsdienstige verklaring verwerpt, toch een geestelijk geladen behandeling die de patiënt besmet met heidendom en occulte machten?

De yoga-oefeningen die in het westen als een soort heilgymnastiek worden gepropageerd, hebben een oosterse godsdienstige achtergrond. Maar als een groep bejaarden in Nederland die oefeingen doet om de gewrichten soepel te houden, onder leiding van een fysiotherapeute die niets moet hebben van oosterse religies, raken deze bejaarden dan tegen wil en dank besmet met hindoeïstische mystiek?

In vergelijking met acupunctuur en yoga-oefeningen lijken sommige natuurgeneeswijzen en de moderne medische wetenschap geestelijk „neutraal". Maar is dat zo?

Wat gaat er om in iemand die bang is voor kanker en daarom het Moermandieet volgt? Zeer veel tijd en energie moet gestoken worden in het bereiden van de maaltijden. Op logeerpartij bij een kennis moet een fles bietensap mee, want anders gaat er iets mis. In deze zorg voor je maaltijden en je lichaam, raak je lagen in je persoonlijkheid waarin ook religieuze gevoelens wortelen. Het lijkt me niet eenvoudig om geestelijk onaangedaan te blijven bij het volgen van zo'n dieet...

Is de medische wetenschap zoals die aan de universiteiten gedoceerd en beoefend wordt, geestelijk wel zo neutraal als zij wil lijken? Staat zij niet in dienst van een bepaalde „geloofsovertuiging"? In dienst van het geloof in het menselijk kunnen en kennen?

In het ziekenhuis op bezoek bij een stervende maakte ik het meer dan eens mee, dat het sterfbed in een niet gebruikte badkamer werd gereden. Er was geen kamer waarin je rustig kon sterven. In de „geloofsovertuiging" van zo'n ziekenhuis was kennelijk geen plaats voor de dood.
Waarom wordt aan een doodzieke patiënt voor duizenden guldens aan medicijnen, apparatuur en werkuren besteed, terwijl het zijn lijden alleen maar rekt en niemand serieus gelooft in zijn herstel? Natuurlijk, wat op de intensive-care-afdeling van een modern ziekenhuis wordt gedaan met een doodzieke patiënt, heeft officieel niets van doen met de heidense riten en magie. Alles wat daar gebeurt is zuiver wetenschappelijk.
Maar is het wetenschappelijk medisch bedrijf wel zo zuiver? Ademt ook de moderne geneeskunde niet een geestelijke sfeer waardoor je besmet kunt raken? Ik denk van wel. De wetenschappelijke geneeskunde heeft zijn „geloofsbelijdenis". Zij staat in dienst van het geloof in de mens die in principe alles kan verklaren en alles kan beheersen. In dit geloof kan de dood alleen maar een nederlaag zijn die zo lang mogelijk moet worden uitgesteld.

Een christelijke visie
Een christen leeft vanuit het geloof in de overwinning die Jezus Christus in zijn kruisdood en opstanding heeft behaald op het rijk der duisternis (zie Col. 2 : 15). Deze overwinning stelt ons in een vrijheid. We behoeven niet voortdurend bang te zijn voor de duivel. Sommige christenen ontwaren overal vormen van occultisme en demonische machten. Zo'n angst voor de duivel kan het karakter krijgen van een ontkenning van de overwinning van Christus!

Behoeven we daarom niet meer op onze hoede te zijn voor demonische machten? Zeker wel. Maar als we door geloof het eigendom zijn van Christus en leven in de sfeer van zijn overwinning, behoeven we niet bang te zijn dat de naald van een acupuncturist of de ontspanningsoefening tijdens fysiotherapie ons van Christus aftrekt. Evenmin als de slangetjes en electrische draadjes op de intensive care!
We moeten op de hoede zijn voor datgene uit de sfeer van de gezondheidszorg wat beslag legt op ons hart, ons denken en voelen. De één zal geestelijk wel en de ander niet een Moermandieet kunnen volgen. Zodra zo'n dieet een cultus wordt, gedreven door de angst voor kanker, ben je geestelijk in de gevarenzône.
Veel beoefenaars van alternatieve geneeswijzen werken in de sfeer van persoonlijke beïnvloeding, waarbij zaken als wederzijdse sympathie, gevoeligheid en openheid een grote rol spelen. In deze sfeer moet je als christen op je hoede zijn voor geestelijke beïnvloeding. Persoon en levensovertuiging van de genezer - of dat nu een alternatieve genezer is of een hoogleraar in de cardiologie - zijn van beslissend belang, zodra een medische behandeling het karakter krijgt van jezelf geestelijk aan iemand toevertrouwen..

O. d. V.

LANDDAG GEWEST Z.O. DRENTHE

Op tweede Pinksterdag vindt traditiegetrouw de landdag plaats van de Baptistengemeenten in Z.O. Drenthe.
De plaats is weer de speelweide in vak 121 in het Valtherbos bij Emmen.
In het programma is voor „elck wat wils" te vinden, zoals muzikale opening door het korps Laus Deo uit Emmen.
De gehele dag zal onder leiding staan van ds S. P. van der Steen uit Emmen, terwijl in de morgen- en middagdienst resp. ds J. Paas uit Nieuw Weerdinge en ds B. Hofman uit Ter Apel het Woord zullen verkondigen.
De morgengebeurtenis zal iets anders van opzet zijn dan u gewend bent, maar misschien is dat juist voor u een stimulans om nu zeker te komen. Ook de kinderen komen deze dag ruimschoots aan hun trekken met o.a. flanelbord en poppenkast. Verder zal er muzikale medewerking zijn van diverse groepen.
Ook kunt u sportief aan de slag in het wisselbekerspel tussen de diverse gemeenten. De dag begint om 10.00 uur en eindigt ongeveer om 16.00 uur.
Tot ziens op de landdag!
Namens de voorbereidingskommissie,

J. H. Grooten, secr.

Ds H. VAN DER WERF OVERLEDEN

Op 66-jarige leeftijd is te Emmen overleden ds H. van der Werf.
Prof. dr J. Reiling was bereid om een In Memoriam te schrijven.
De Heer geve mevr. Van der Werf troost en kracht bij het heengaan van haar man.

VERSCHIJNINGSDATA DE CHRISTEN

Zoals gebruikelijk zal gedurende de zomermaanden het blad weer om de veertien dagen gaan verschijnen.
Het blad gaat dan verschijnen op: 1-8-22 juni; 6-20 juli; 3-17-31 augustus

Redaktie.

BEROEPINGSWERK

Ds R. Reiling te Veenendaal heeft een beroep (2e maal) ontvangen van de onafhankelijke baptistengemeente Keizersgracht te Amsterdam.

IN MEMORIAM
DS H. VAN DER WERF

Hendrik van der Werf werd op 16 mei 1918 geboren in Sneek. Sneker is hij diep in zijn hart altijd gebleven. Wat gemeente is leerde hij in de gemeente daar en een gemeentemens was hij in hart en nieren. In die gemeente ook ontmoette hij zijn Heer en besloot zijn leven aan de dienst van deze Heer te wijden. Zijn theologische opleiding begon hij tijdens de oorlog, toen er alleen maar een soort nood-opleiding van de hervormde kerk functioneerde. Na de oorlog maakt hij zijn studie af aan de rijksuniversiteit in Groningen, de verzamelplaats van de eerste groep oorlogse- en naoorlogse studenten.

Op 7 september 1947 werd hij in zijn eerste gemeente bevestigd. Dat was de gemeente in de Tweede Exloërmond, de startplaats van zoveel voorgangers. In 1950 vertrok hij met zijn gezin naar Utrecht maar in 1955 keerde hij naar Zuid Oost Drente terug. Tien jaren lang werkte hij in Emmen. Toen vertrok hij opnieuw naar het Westen en werd voorganger in 's Gravenhage. In 1972 verliet hij de residentie en vestigde zich in Doetinchem als voorganger van de gemeenten Doetinchem en Zutphen. Kort nadat hij in 1977 een beroep naar Delfzijl had aangenomen kreeg zijn gezondheid een zware knauw door een hartaanval. Toch vertrok hij kort daarop naar de gemeente die hem had beroepen maar reeds het volgende jaar moest hij zijn werk opgeven. Op 16 juni 1978 ging ds Van der Werf met vervroegd emeritaat.

In onze gemeenschap heeft broeder Van der Werf een zeer bijzondere plaats ingenomen. Hij is voorzitter van de NBJB geweest; vele jaren was hij lid en voorzitter van de Unie Zendingscommissie en van de Unie-Commissie. Enkele jaren was hij ook docent in de pastorale theologie aan het seminarium „De Vinkenhof". Vele jaren maakte hij deel uit van de redactie van ons weekblad De Christen en van De Zaaier.

Henk van der Werf was een man die zich niet gemakkelijk voor een ander ontsloot. Het viel hem moeilijk zich tegenover anderen te uiten. Zelfs in zijn geschriften openbaarde zich iets van diezelfde terughouding. Maar daarachter ging een zeer gevoelig mens schuil, die iets van een kunstenaar in zich had. Naar buiten voorzichtig, luisterend en vragend, van binnen bruisend en geestig, een hartstochtelijk dienaar van zijn Heer.

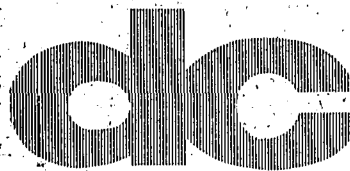
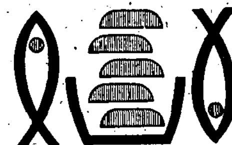
Een persoonlijke herinnering. Op 19 november 1945 bezochten wij samen een jeugddag in Foxhol. We bleven er logeren want Henk van der Werf zou de volgende dag in de diensten voorgaan. 's Nachts deelde hij mij mee dat hij had besloten dat ik in de middagdienst zou spreken. Ik stemde er niet mee in maar aan het eind van de morgendienst kondigde hij af: vanmiddag spreekt broeder Reiling. Zo gebeurde het.

Maar na een kort woord was ik uitgepraat en kondigde aan dat na het volgende lied broeder Van der Werf nog een woord zou spreken. Zo brachten wij samen de dienst tot een goed eind. Het was voor mij het begin van de verkondiging van het evangelie. De eerste preken die ik daarna maakte, legde ik aan hem en aan wijlen broeder Jan Bosma ter beoordeling voor. Bosma's oordeel was - naar zijn aard - altijd mild en bemoedigend. Van der Werf's beoordeling was - naar zijn aard - diepgaand, critisch en opbouwend.

Deze regels zijn geschreven in dankbaar gedenken.

J. Reiling

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 42,— per jaar, *f* 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Door de Heer thuisgehaald onze broeder

ALDERT VAN DER SCHAAF

op de leeftijd van 70 jaar.

Leeuwarden, 5 mei 1984

Baptistengemeente Leeuwarden

Op vrijdag 1 juni 1984 hopen D.V. onze ouders en grootouders

A. HUIZING
A. HUIZING-ZOET

hun 55-jarige huwelijksdag te herdenken.

Musselkanaal, 9581 HE
Schoolkade 110.

Gelegenheid te feliciteren 's avonds van 8 tot 10 uur in „Kegelhuus de Soos", Schoolstraat 112, Musselkanaal, 9581 GE.

In haar Heer en Heiland is ontslapen onze zuster.

MANNA SMALBIL

op de leeftijd van 79 jaar.

Hengelo, 8 mei 1984

Baptistengemeente Hengelo
wijkgemeente centrum

Door de Heer werd thuisgehaald, onze broeder

TRIENKO ROZEMA

op de leeftijd van 60 jaar.

„De Heer is waarlijk opgestaan"

Stadskanaal, 10 mei 1984

Baptistengemeente Stadskanaal-Noord

Ontslapen in zijn Heer en Heiland op de leeftijd van 82 jaar

WARNTJE JACOBS

„Genade van God, zo rijk zo vrij"

Baptistengemeente Vriescheloo

Ontslapen in zijn Heer en Heiland op de leeftijd van 79 jaar

NICOLAAS EVERS

„Zalig zijn zij die in de Here sterven"

Baptistengemeente Vriescheloo

Als ik maar weet o Heer, dat in mijn zorgen
In mijn verdriet, mijn moeite en mijn pijn
Altijd Uw grote liefde ligt verborgen
Zodat ik ondanks alles blij kan zijn.

Na een liefdevolle verpleging in Hillama State te Bergum heeft God thuisgehaald zijn moegestreden kind, onze lieve moeder en grootmoeder

SIETSKE DE VRIES-VAN DER MEER

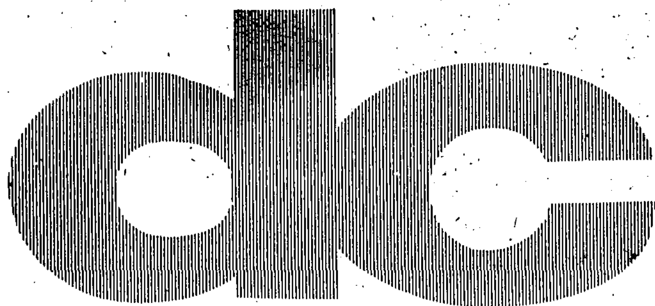
op de leeftijd van 76 jaar, sedert 26 oktober 1977 weduwe van Sape de Vries.

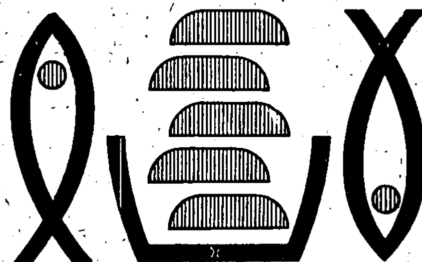
Mattheus 11 : 28
Komt allen tot Mij, die vermoeid en belast zijt en ik zal u rust geven.

Noordbergum:
Tine van den Berg-de Vries
Hannie van den Berg
Sita

Bergum, 10 mei 1984.

De begrafenis heeft inmiddels plaatsgevonden.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 21 - 25 mei 1984

VEERTIG DAGEN LANG

Huizinga

En waarom hebben ze er ons hoegenaamd niets van verteld? Mattheüs had het uit de eerste hand kunnen doen. Johannes ook. Ze zwijgen. Lukas, niet een van de twaalf, rept er in z'n inleiding op de geschiedenis van de gemeente over, maar veel is het niet. Er heerst diepe stilte over de veertig dagen. Niet één der evangelieschrijvers sluit daarmee zijn bericht. Ze beëindigen toch al merkwaardig hun verhaal. Verbinding verbroken, zou je kunnen zeggen. Er komt geen druppel water meer uit de kraan. Is dat niet vreemd?

We hebben nauwelijks een voorstelling van wat de discipelen van Jezus tegen het einde van een driejarige tocht met hem hebben beleefd. Het begin was opwindend. Zo'n onthullende denker hoorde je niet alle dagen. Z'n woorden waren „als gouden appelen op zilveren schalen". Wat hij deed voor lijdende mensen kan alleen aanduidend beschreven worden. En in zijn licht leefden de vertrouwden, dromend van belangrijke plaatsen in het voor de deur staande koninkrijk.

Toen stortte alles in: Jezus werd gearresteerd, verhoord en officieel terechtgesteld. De rechtszittingen waren een aanfluiting, een politiek spel tussen een hogepriester en een gouverneur. God deed er het zwijgen toe en de leugenaar van den beginne stookte de oven zeven maal heter dan gewoonlijk.

Jezus' volgelingen werden radeloos en gingen door de diepste dalen. Het was uit met Jezus en met hun dromen. Ze waren voor hun leven geblameerd en God ging de mist in.
Toen gebeurde het. De aarde beefde, een engel wentelde de grafsteen weg en Jezus verrees. Van hen had niemand daarop gerekend. Vrouwen die de dode wilden zalven kwamen de boodschap van de engel vertellen en daarna volgde in snel tempo het ene bericht op het andere, kulminerend in de kreet: de Heer is waarlijk opgestaan! Maria heeft hem ontmoet. En Petrus. En de twee mannen op weg naar Emmaüs. En de avond van die eerste dag bracht een schokkend feest. „Maar dit is van bevoegde zijde wedersproken. Men late zich geen knol voor een citroen verkopen", luidt het bulletin der heren.
Hebt u een idee hoe deze verslagenen dit al les verwerkten? Ik niet. Zeker, Jezus had het eerder al gezegd hoe het zou gaan, maar wie let daar zo op. Trouwens, het kan ook helemaal niet: opstaan uit de doden. Goed, er is een verhaal over een 12-jarig meisje, over een jongeman uit Naïn, over de oudere Lazarus uit Betanië, maar toen was Jezus er en aan zijn macht waren geen grenzen.

Zover komt het als God uit het oog wordt verloren. Dan kan alleen nog wat wij kunnen. Maar hier staat hij en groet de zijnen en ons: „Ik wens jullie vrede".
Na de paasdagen valt de stilte. Er wordt niet meer gereisd, niet meer in het openbaar gesproken of geleefd. Er is geen demonstratieve optocht langs de huizen van Kajafas of Pilatus. Het is zo stil na „een nacht van waken voor de Heer om ons uit het diensthuis te leiden".

Alleen Lukas schrijft in zijn tweede boek: Hij verscheen hun veertig dagen lang en bewees hun overtuigend dat hij leefde en sprak met hen over het koninkrijk van God. Logeerde Jezus ergens? Vertoefde hij in de woestijn of op de bergen? Of schoof hij zo maar uit de onzienlijke wereld die van ons binnen en verdween dan weer? Veertig dagen. 't Waren ook veertig dagen dat hij, na zijn doop, in de woestijn gebracht werd waar hij verzocht werd.

Moest Jezus telkens opnieuw bewijzen, overtuigend bewijzen, dat hij leefde? O ja, het zou vandaag net zo gaan. Want we zouden morgen zeggen: misschien was het toch een zinsbegoocheling, gister. Want hoe kan zoiets dat niet kan. Tenzij God zegt: Er zij licht.
De levende Jezus bewees: ook het koninkrijk van God, zijn heerschappij, is er en manifesteert zich nu ik bij u ben en het zal zich voor aller ogen openbaren op de tijd die alleen bij God bekend is. Beste discipelen, mijn apostels, vrienden, ik zit hier om u te leren dat God niet dood is en niet aan banden gelegd kan worden. Niet achter een verzegelde steen weggesloten kan worden. Ik ben het bewijs dat de Verhevene leeft en macht heeft over stof en geest, over verleden en toekomst. Laat geen vrees uw gedachten, woorden en werken afremmen, onderdrukken. Ik leef en gij zult leven en de einden der aarde zullen vol worden van Gods heerlijkheid, gelijk de wateren de bodem van de zee bedekken.

In '40/'45 ging hier een spreuk rond die ongeveer zo luidde: Engeland verliest alle veldslagen behalve de laatste. God verliest het schijnbaar in onze aardse werkelijkheid. Het is kortzichtigheid. Het is ongeloof. Bidt gij het Onze Vader.
„Luister!" zegt Jezus, „ik kom gauw". De Geest en de bruid zeggen: „Kom!"

„O konden wij eens zo samen staan
aan de allerlaatste brug,
en saam en blij er overgaan
wij kwamen nooit terug!"

DEZE WEEK

Tegenstand uit je eigen kring doet nog meer pijn dan dreiging van buitenaf.
Over lijden aan je roeping

PROFETEREN IS GEEN PROFITEREN

C. van Wier

Nee, die indruk krijg je bepaald niet, wanneer je de geschiedenis van Israëls profeten leest. Niemand van hen belandde in een villa of droeg een jas vol decoraties en koninklijke onderscheidingen. Nooit werd een profeet met een gouden handdruk eervol ontslagen en uitgeroepen tot burger van het jaar...

Geen gewapend beton

Onwillekeurig ben je geneigd om Israëls profeten te overschatten. Er zijn immers van hen zulke geweldige dingen bekend, en ze hebben zich met zoveel overgave gewijd aan hun goddelijke opdrachten, dat je het gevoel krijgt niet met gewone mensen, zoals wij, te doen te hebben. God kiest voor zijn werk toch alleen maar supermensen, die de felste stormen van het leven de baas kunnen blijven en niet gekweld worden door geestelijke inzinkingen? Profeten moeten als een rots in de branding staan en als gewapend beton alle afbrekende machten het hoofd kunnen bieden....

Maar... de praktijk leert ons iets anders. Gelukkig! Want met wat voor minderwaardigheidscomplexen zouden wij anders te maken kunnen krijgen.

Was ik maar nooit geboren!

Jeremia is zeker een van Israëls grootste profeten geweest. Niet voor niets beschouwden tijdgenoten van Jezus Hem als de herboren Jeremia! Dat is geen kleinigheid.

En toch heeft deze dienaar Gods enorme depressieve toestanden in zijn leven gekend. Hoofdstuk 20 van het boek, waarin zijn activiteiten worden beschreven, vertelt, dat Jeremia zo ellendig diep in de onderwal zit, dat hij de dag van zijn geboorte vervloekt en het God ten zeerste kwalijk neemt dat de moederschoot niet zijn graf is geworden! Daarmee bewijst Jeremia, dat hij een heel gewoon mens is geweest en zeker geen superfiguur.

Gods woord... bron van ellende...

Zo ongeveer verwoordt Jeremia dat, in vers 8. Wat hij bedoelt, is niet moeilijk te raden. Reeds bij zijn roeping, als jonge man van amper vijfentwintig jaar, zag hij de bui hangen en probeerde hij de dans te ontspringen. Hij kende de geschiedenis en de instelling van zijn volksgenoten, en wist maar al te goed dat iemand, tot profeet geroepen, geen gouden toekomst te wachten staat. Profeteren is geen profiteren. Je moet levenslang tegen de stroom inroeien, dingen zeggen en doen, die bij de mensen niet aangenaam overkomen en maar al te dikwijls fel verzet oproepen. Het doorgeven van Gods woorden wekt weerstanden op en brengt de doorgever daarvan in de grootste problemen. Wanneer ooit iemand dat ervaren heeft, dan is dat, naast Jezus, Jeremia geweest. Bedreigd, belasterd, mishandeld, gevangen gezet en ternauwernood ontkomen aan een executie...

Het menselijk hart

Jeremia's problemen lagen niet bij de heidenwereld, maar bij de mensen van Gods uitverkoren volk. Steeds weer bleek, dat Israël bestond uit mensen met een puur menselijk hart, dat „arglistig is en verderfelijk" (17 : 9). 's Mensen hart verzet zich automatisch tegen God, al komt het daar niet openlijk voor uit.

Van zijn volksgenoten moet Jeremia constateren: God zit wel in hun mond, maar niet in hun hart (12 :2). Vrome woorden, maar goddeloze daden! Israël wil horen wat in hun straatje past. Ze willen geen andere koers varen, zich niet bekeren. Dáárom wordt Jeremia gehaat en luistert men naar valse profeten, die met leugens de eigen situatie willen rechtvaardigen en het gevaar van Gods oordeel afwenden. Het is dank zij dit mensenhart, dat Jeremia een schier hopeloze strijd moet voeren, die het alleruiterste van zijn geloof en krachten vergt.

Maar wat we hierbij zeker niet uit het oog mogen verliezen, is dat ongetwijfeld ook Jeremia's eigen hart hem parten heeft gespeeld. In de verwoording van zijn ellendige periode proeven we ook iets van verzet, van tegenzin, om steeds maar weer de boeteprofeet te moeten zijn.

Jeremia en Jezus

Ook Jezus' problemen en strijd vonden hun oorzaak in het menselijk hart. „Hij kwam tot het zijne, en de zijnen hebben Hem niet aangenomen". Israël beweerde God te dienen, maar de van God gezondene sloegen zij aan een kruis. Het was deze instelling, die Jezus er toe bracht een woord van Jesaja aan te halen: „Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij". Wie Jezus' leven en strijd kent, zal moeilijk kunnen ontkennen, dat juist in zijn leven is gebleken, dat profeteren geen profiteren is. Zijn oproep tot bekering liep uit op Golgotha!

De gemeente en Jezus

„In de wereld lijdt gij verdrukking. Zij hebben Mij vervolgd, zij zullen ook u vervolgen", deelde Jezus eerlijk zijn discipelen mee. Het bezig zijn met Gods woord en het doorgeven van zijn boodschap levert spanningen en problemen op. Dat heeft Christus' gemeente alle eeuwen door ondervonden en daardoor zijn vele gelovigen in grote moeilijkheden terechtgekomen. In zulke omstandigheden hebben zij Jeremia's zielestrijd maar al te goed kunnen begrijpen.

Het hart van de wereld verzet zich tegen Gods getuigenis en getuigen. Dat beleven vandaag nog steeds miljoenen christenen en vaak trilt hun hart...

Maar het is helaas niet alleen de tegenstand die de wereld veroorzaakt, waardoor Gods „profeten" het moeilijk kunnen hebben. Evenzeer als bij Israël, blijkt ook onder ons, binnen Christus' gemeente, dat het hart van de wereld ons niet vreemd is.

Zolang de gemeente bestaat en Gods woorden heeft getracht door te geven, zijn Jezus' volgelingen belasterd en bedreigd, ook binnen de eigen kringen. Velen zijn „gekruisigd", buiten de deur gezet, vermoord. En vandaag gebeurt nog, wat iemand eens omschreef als: „Met de bijbel in de hand, sla ik mijn broeder aan de kant"!

Geen wonder, dat Jeremia's depressie bij velen vandaag niet zo vreemd overkomt.

Ik kan niet anders

Dat moet Maarten Luther ooit eens hebben gezegd, toen hij ter verantwoording werd geroepen door mensen, die zijn goddelijke boodschap niet wensten te accepteren.

Zo ging het Jeremia ook. Hij had het onuitsprekelijk moeilijk en overwoog om zijn mond maar dicht te houden. God moest zijn eigen zaken maar gaan regelen. Maar het gelukte hem niet. Te zeer was hij blijkbaar doordrongen van Gods heilige rechten op zijn eigen leven en dat van het volk. En te diep was hij bewogen door de dreiging van Gods oordeel, waaronder Israël leefde. „Ik matte mij af om het (woord) in te houden, maar ik kon het niet" belijdt hij eerlijk.

Is dat ook niet Jezus' motivatie geweest? En van de apostelen? En van de gemeente aller tijden? „Wee mij, indien ik het evangelie niet verkondig" schreef Paulus. En ergens anders: „Want de liefde van Christus dringt ons!"

Gods „profeten" kunnen niet zwijgen, ook al levert het spreken geen aards voordeel en genot op, doch strijd en miskenning.

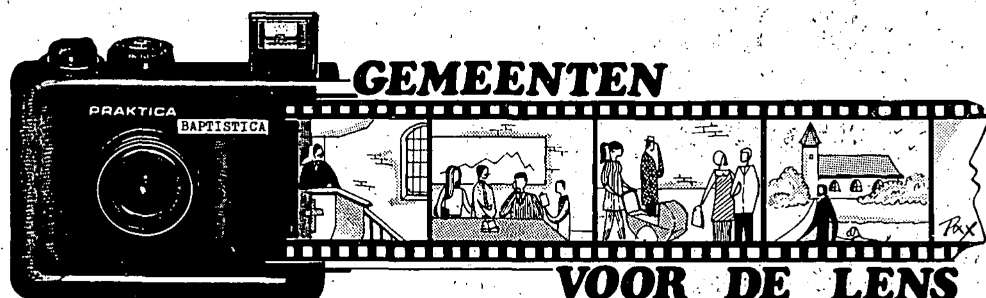
De Held

Dat Jeremia niet onderging in zijn moedeloosheid, was te danken aan Gods trouw. In het trieste verhaal van hoofdstuk 20 getuigt de profeet opeens: „Maar de Here is met mij als een geweldige held"! Zo breekt de zon weer door. En daar ligt ook het geheim van de voortgang van het evangelie tot op deze dag. Ontmoedigde, angstige mensen hervonden hun kracht bij Hem, die beloofde: „Ik zal u niet begeven en Ik zal u niet verlaten"! „Geen woord dat van God komt, zal krachteloos wezen".

Bemoedig elkaar

Staan wij weliswaar op een andere plaats dan de profeten uit het oude testament, toch zou ik willen zeggen, dat ook wij profeten zijn, een volk, aan wie de woorden Gods zijn toevertrouwd. Laten wij niet zwijgen. En levert het spreken strijd op, buiten de gemeente of ook daarbinnen, laten wij elkaar bemoedigen, door te wijzen op onze Held. „Houd uw voorgangers in gedachtenis, die

Lees verder op pagina 7

DE GEMEENTE TE SITTARD-HEERLEN

„Van ballingschapsgemeente tot zendingsgemeente"

Daarmee schetst br P. Prijt, die naast zijn studie tot voorganger ook deze gemeente dient, de huidige positie van een van de twee meest zuidelijke gemeenten in ons land.

De naam ballingschap geeft wel iets weer van het gevoel dat wellicht velen in die zuidelijle, verreweg Rooms Katholieke omgeving hadden. Zij waren vanuit de vertrouwde omgeving van Groningen en Drenthe gekomen om werk te vinden in de mijnen. Ze kwamen terecht in een gebied, dat wel Nederland heet, maar toch zo enorm verschillend is.

De stichting van de gemeente te Treebeek in 1925 was dan ook noodzaak om niet onder te gaan in deze totaal andere omgeving. Dit werk zaaide zich uit, en in de vijftiger jaren hield men vanuit de gemeente Treebeek in omliggende plaatsen huissamenkomsten.

In 1956 kwam ds H. P. de Boer in de posten Sittard en Heerlen werken als evangelisatiepredikant. In 1959 kwam er een fraaie eigen kapel in Sittard, die in 1977 weer aan uitbreiding toe was.

Op 3 april 1971 werden Sittard en Heerlen samengevoegd tot een nieuwe gemeente, na Treebeek en Eindhoven de derde in het Zuiden. Ds J. Tromp, reeds 7 jaar in het Zuiden, verbond zich aan deze jonge gemeente. Na zijn vertrek heeft de emeritus ds H. Sikkema met zijn zoon veel voor de gemeente gedaan; daarna verschillende parttimers zoals ds J. ter Braak uit Bilthoven, ouderling K. Brongers uit Eindhoven en thans br P. Prijt. Veel steun ondervond men van de emiritus ds H. Hornstra.

Zorg en hoop

De mijnen, oorzaak van de toevloed van baptisten in het Zuiden, waren ook weer aanleiding tot veel zorgen. Door de sluiting in de zestiger jaren vertrokken er vooral veel jongeren.

Door het wegtrekken van mensen moest men zich bezinnen op de vraag of het niet hoog tijd werd om meer aan zending te gaan doen in eigen omgeving. Het besef groeide dat men zendingsgemeente moet zijn, wil men in deze omgeving het geloof en de nieuw-testamentische waarden van het gemeente-zijn behouden. Wordt de wervende taak verwaarloosd, dan zal men spoedig weggedrukt worden.

Een andere zorg is de overkomst van Amerikaanse „zendelingen". Ze worden uitgezonden door grote gemeenten met soms wel 10.000 leden, die Nederland en vooral Brabant en Limburg als zendingsgebied zien. De gemeenten die zij stichten zijn vrijwel alle vrije baptisten gemeenten. Hoewel elk streven naar evangelisatie in deze streek toe te juichen is, blijkt samenwerking met hen erg moeilijk te zijn. Soms gaan mensen uit onze gemeente naar hen over.

Ook de grote afstand tot de gemeente is wel eens oorzaak dat men onderdak zoekt in andere gemeenten.

Een team van de Youth for Christ, dat met een bus door dit gebied trok, verbaasde zich er over dat men zo weinig kontakten kreeg met de jeugd. Limburg wordt vanuit Amerika bezien als zendingsgebied. Zou onze Unie het ook niet zo moeten bekijken, vraagt men zich in Sittard-Heerlen af.

Iets uit het werk

Veertig procent van de leden, die tot 70 km. uit elkaar wonen, bezoekt de wekelijkse bijbelkring. Men kombineert dat dan met de repetitie van het zangkoor.

Een geslaagd experiment was dat men vorig jaar op zondagavond in de huiskamer bij elkaar kwam om via de video de bijbelstudie van het Johannes-evangelie te volgen.

Voor een betrekkelijk kleine gemeente is er een behoorlijke zusterhulpafdeling met 15-20 leden, die verschillende akties op touw zet voor zending en financiële ondersteuning voor gemeente-projekten.

Misschien is het een unicum dat er geen aparte zendings- en evangeliesatie werkgroep is. Het is gecombineerd in één werkgroep, waarbij het zwaartepunt wel ligt bij de evangelisatie. Men houdt filmavonden voor de jeugd en nodigt eenmaal per maand mensen uit voor een „Open kerk" op zondagmorgen. Een kindervakantieweek rondom Pasen trekt doorgaans veel kinderen.

Er is een goede relatie met de zustergemeente, oorspronkelijk met de moedergemeente Treebeek. Jaarlijks houdt men een evangelisatiesamenkomst, waarin de zangkoren en combo's uit beide gemeenten meewerken.

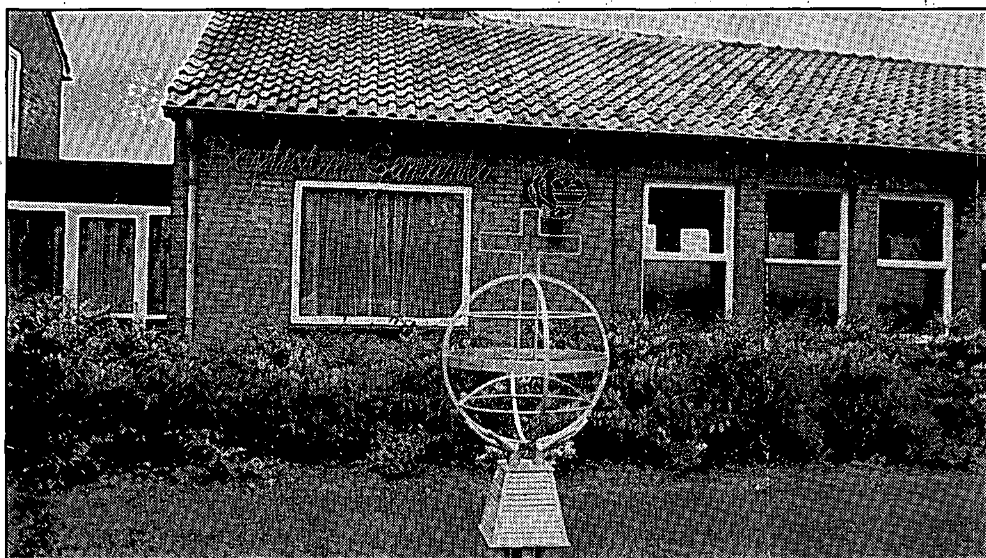
Aan het onderhouden van de „familieband" wordt veel gedaan. Maandelijks koffiedrinken na de dienst; een jaarlijkse familiedag en op eerste kerstdag een „liefdemaal".

Naast de zorgen zijn er ook de vreugden, want de Heer zegent ook dit werk in het Zuiden en voegt toe aan de gemeente. Ondanks tegenslagen blijven velen trouw.

Br Prijt besluit zijn ingezonden gegevens met de woorden:

- Kortom, we zijn een kleine gemeente met kleine kracht, maar laat van ons gezegd kunnen worden: „Ik weet uw werken. Ik heb een geopende deur voor uw aangezicht gegeven die niemand sluiten kan, want gij hebt kleine kracht, maar gij hebt mijn woord bewaard en mijn naam niet verloochend. Ik kom spoedig, zegt de Heer, houdt vast wat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme". Geve de Heer de gemeente meer van zijn liefde, trouw en kracht, opdat velen met ons mee op reis mogen gaan naar Gods toekomst. In het vertrouwen dat Hij het is - zoals een broeder het uitbeeldde in het smeedijzeren kunstwerk voor de kerk - die de gemeente en zelfs de hele wereld in zijn hand heeft -.

Tegenslagen kunnen leiden tot ontmoediging en verslapping, doch ook tot samenbinding en zo aansporen tot grotere daadkracht. Het ziet er naar uit dat Sittard-Heerlen kiest voor het laatste.

INFO

- de gemeente telt 50 leden.
- Men heeft:
- zondagsschool tijdens de dienst;
- zondagsavonds komt de jeugd vanaf 12 jaar bij elkaar,
- zusterhulp,
- zangkoor,
- mannenkwartet.
- het eigen gebouw omvat behalve de kerkzaal met 100 zitplaatsen nog een jeugdzaal en een pastorie. Het geheel is reeds vrijwel geheel vrij van schuld, hetgeen iets laat zien van de offervaardigheid van een kleine gemeente.

LEPRA ZENDING

De secretaris van de stichting Leprazending Nederland, ds A. J. H. van der Beek, gaf ons de volgende informatie door:
Tot opvolger van Sir Eric Richardson werd tot nieuwe voorzitter van de Internationale Lepra Zending, gevestigd te Londen, gekozen Rev. Ds C. Ronald Goulding.
Dr Goulding is rector geweest van het Baptisten Theologisch Seminarium in Rüschlikon, Zwitserland, en verder secretaris van de Europese Baptisten Federatie. Vanuit deze funkties brengt hij een grote ervaring in door zijn internationale kontakten vanwege vele reizen in Oost- en West-Europa.
Verder was Dr Goulding secretaris van de sektie Evangelism and Education van de Baptisten Wereld Alliantie. Dit bracht hem in kontakt met de hele wereldwijde baptisten gemeenschap. Als secretaris van de sektie hulpverlening van de BWA maakte hij ook kennis met een aantal landen waarin ook de Lepra zending aktief is.
Voor nadere inlichtingen voor de Leprazending: Ds A. J. H. van der Beek, Kooikersdreef 626, 7328 BS Apeldoorn, tel. 055-418774.

1959 BAPTISTEN 1984 GEMEENTE DORDRECHT 25 JAAR JONG!

Dankbaar mogen wij u melden, dat onze gemeente 25 jaar bestaat. We hopen dit feit te herdenken DV zondag 30 september a.s.
Oud-leden en vrienden nodigen we hartelijk uit deze dag met ons mee te maken.
Wilt u dit vooraf melden aan de sekretaresse van de Jubileum kommissie: t.w. mevr. Janny Kuiters-Knigge, Sonsbeek 4, 3334 GM Zwijndrecht, tel. 078-100969

BROEDERSCHAP VAN BAPTISTEN VOORGANGERS IN NEDERLAND

Aan het uitvoerige verslag van ds H. G. de Winkel zou ik niet veel meer kunnen toevoegen, omdat hij u als lezers van „De Christen" reeds op treffende wijze een beschrijving heeft gegeven van de conferentie van de Broederschap welke onlangs op het SBI te Doorn werd gehouden.
Daarom hier alleen een aantal praktische mededelingen.
De collecte tijdens de viering rondom het Woord voor het beurzenfonds van de CvdO heeft *f* 238,50 opgebracht.
In 1985 zal de conferentie weer op het SBI te Doorn worden gehouden. Opnieuw de dinsdag en woensdag na pasen. De data zijn 9 en 10 april 1985 DV.

A. v. d. Berg, secretaris

Ds A. VISSCHER WEER THUIS

Ds A. Visscher te Almelo, van wie wij berichtten dat hij was opgenomen in het ziekenhuis, kon het ziekenhuis verlaten. Wel is hem de eerste zes weken algehele rust voorgeschreven.

PROFETEN ZIJN GEEN DROMERS...

Ze lopen niet met oogkleppen voor. Ze hebben de blik niet op oneindig gericht. Ze zijn niet voorzien van een soort onzichtbare „walkman" waarmee ze signalen uit de hemelse gewesten proberen op te vangen, onbewust van hun omgeving.
Integendeel, profeten zijn juist geweldige realisten, zij zijn de enigen die de dingen zien zoals ze werkelijk zijn. Ze leggen de vinger bij misstanden, bij verkeerde gedragslijnen, bij onrecht, kortom bij ongehoorzaamheid aan Gods geboden. En onverbloemd spreken ze hierover tegen hoog en laag.
Het is opmerkelijk dat het niet navolgen van Gods geboden gevolgen heeft niet alleen op godsdienstig, maar ook op politiek en maatschappelijk terrein.
Een man als Amos hamerde op sociale gerechtigheid. Zijn land beleefde een periode van grote welvaart en de rijken werden rijker, maar de armen bleven arm. Amos propageerde geen socialisme als zodanig, ten diepste ging het hem om de juiste dienst aan God. En Gods inzettingen laten geen enkele vorm van ongerechtigheid toe.

Carpe diem

Pluk de dag! Dit is een diep-menselijk motto. Zo leefde Israël in die dagen en zo leven wij. Ten dele is dat maar goed ook. Zei Jezus zelf niet dat iedere dag genoeg had aan zijn eigen kwaad? Geen zorgen voor morgen. Er schuilt echter ook gevaar in zo'n houding. Dat wijzen o.a de milieu-problemen wel uit. 't Is maar één stap van Carpe diem naar „Après nous le déluge" (Na ons de zondvloed).
Het zijn deze zaken die door de profeten worden blootgelegd. Ze doen niet mee aan de grote maskerade, die het leven van mensen en volkeren is. Onbarmhartig wijzen ze aan wat niet deugt. Wat op langere termijn tot onheil zal leiden. Een riskante en onaangename taak. Een profeet wordt in eigen land dan ook niet geëerd!

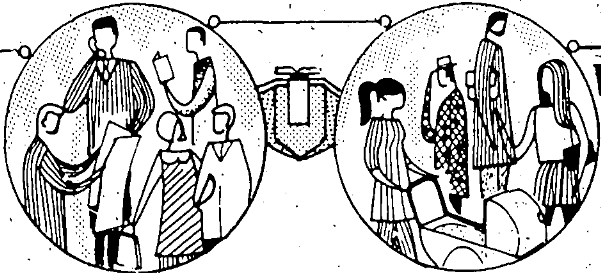
Profeten dromen niet

Ze worden op een bepaald moment wakker geschud door God zelf. Hij neemt ze in zijn dienst en het is geen gemakkelijk baantje. Ze worden Gods boden, belast met een boodschap en die moet gebracht worden, hoe dan ook.
Het gaat immers om een zaak van leven of dood. Het volk moet gewaarschuwd worden. Als de profeet zo'n boodschap van de Here ontvangen heeft dan heeft hij geen rust meer tot deze doorgegeven is. Hij heeft het er benauwd van, hij is er a.h.w. zwanger mee. Hij moet spreken.
De inhoud van de boodschap is vaak verschrikkelijk en de profeet heeft er moeite mee deze te brengen. Het is immers zijn volk, zijn land en bovendien voelt hij in zijn contact met de Here God diens tweestrijd: liefde en oordeel, oordeel uit liefde...
Daarom zijn alle middelen geoorloofd om de boodschap te laten doordringen, het gaat niet om het leven hier en nu, niet om het Carpe Diem, maar om de lange termijn van Gods eeuwigheid.
De profeten geven soms aanschouwelijk onderwijs: B.v. Jeremia gaat met een juk op zijn schouders lopen, als een slaaf verkleed, om hiermee aan de Jeruzalemmers te laten zien, dat zij in slavernij zullen raken.
De profeet Hosea vergelijkt de verhouding tussen God en Zijn volk Israël met die van een man tot zijn vrouw. Maar het volk heeft zijn God laten staan en andere goden lief gekregen, is ontrouw geworden, zoals een vrouw die haar man bedriegt en naar andere mannen omziet.
Hosea heeft zozeer het gevoel dat de ontrouw van Israël duidelijk gemaakt moet worden, dat hij het als een door God gegeven opdracht beschouwt zelf een ontrouwe, ontuchtige vrouw te nemen: Gomer. Hosea heeft haar lief, maar weet dat zij hem zal bedriegen. De profeet waagt er dus zijn eigen huwelijksgeluk aan, om maar zijn volk tot inzicht en bekering te brengen. Hij heeft alles, letterlijk alles voor zijn volk over.

Uitverkoren

Zo heeft God de profeten uitgekozen om met woord en daad zijn volk tot inzicht te brengen, te redden. Het was een hopeloze zaak, zoals de Here, bij monde van Jesaja, zelf erkent:
„Een rund kent zijn eigenaar en een ezel de krib van zijn meester, maar Israël heeft geen begrip, mijn volk geen inzicht".
Profeten kunnen zeggen wat ze willen, duidelijk maken wat ze willen, de felste oordeelsaankondigingen doen, niets mag baten. Israël is reddeloos verloren.
Wonderlijk genoeg laten alle profeten hun onheilsboodschappen tenslotte volgen door een belofte van heil en redding.
Ondergang en toch heil?
Alle dingen zijn mogelijk bij God, zei Jezus.
Al zou er van het volk niet meer over zijn dan een verzameling dorre doodsbeenderen dan nog zal Ik ze kunnen redden, want:
„Zie, Ik open uw graven en zal u uit uw graven doen opkomen, o mijn volk, en u brengen naar het land Israëls. En gij zult weten, dat Ik de Here ben, wanneer Ik uw graven open en u uit uw graven doe opkomen, o mijn volk. Ik zal mijn Geest in u geven, zodat gij herleeft en Ik zal u doen wonen in uw land; en gij zult weten, dat Ik, de Here, het gesproken en gedaan heb, luidt het woord des Heren". (Ezechiël 37 : 12-14)

Ans Lindenborn

Van deze kant bekeken...

„IK KOM ER NIET UIT...!"

Een uwer redakteuren bracht in DC van 4 mei jl. een hartekreet naar buiten: hij kwam er niet uit. Er was enerzijds dankbaarheid voor de bevrijding die op 5 mei herdacht wordt, anderzijds onrust over het helse geweld dat ontketend moest worden om de vrijheid te bewerkstelligen. U kent dat konflikt waarschijnlijk ook. Kun je God danken voor militair ingrijpen, hem prijzen voor de meest verfijnde apparatuur die mensen in staat stelt aan alles een eind te maken?
Het is niet de gewoonte van schrijvers in dit blad elkaar aan te vullen, maar ik ben er zeker van dat zeer velen die God door Jezus Christus hebben leren kennen met soortgelijke problemen zitten. Ik kom er zelf ook niet uit. Dat wil zeggen: ik denk een weg te weten, maar hoe breng je die in kaart als je die weg zelf nog niet tot het einde hebt gelopen. En dan: in hoeverre is mijn weg míjn weg omdat ik ben die ik ben en omdat anderen toch weer anders zijn en anders denken, ook al zijn wij allen kinderen van God en van deze tijd.
In het volgende probeer ik gedachten en gevoelens zonder voorbehoud of versluiering te zeggen.
Wanneer ik schrijf: ik ben geen christen, dan bedoel ik daarmee dat ik niet bereik wat ik wel hoor en zie in Jezus' leven. Met diepe schroom verklaar ik God lief te hebben. Dat God is en zó is als Jezus zei en toonde, redt mij van wanhoop en dood. Ik ben aan alle kanten een verloren mens, maar de Heer ontvangt mij.
Zeg ik dat ik geen christen ben dan is dat omdat ik Jezus niet in alles volg. Ik zal mijn broeder niet lasteren, maar ik heb hem niet lief. Ik wil het wel maar zijn karakter stoot mij af. U hebt gelijk als u zegt: dat is fout. U weigert voor hem te buigen en zijn voeten te wassen. Ik zal antwoorden: ik wil dat voor Jan wel doen maar niet voor deze Klaas. Fout, zegt u, Jezus ging ze alle twaalf af. Dan zeg ik: maar ik ben Jezus niet. En hoor dan opeens een stem die zei: ik ken hem niet. Jezus hief de gemeenschap met Petrus niet op, maar Petrus liet Jezus in een bijtende kou staan. Na drie jaren volgen, leren. Is Jezus meer dan de open deur naar God? Meer dan de grote Hogepriester die voor de zonden van het ganse volk zichzelf opoffert? Soms heb ik moeite met een preek of lied waarin de verzoening gebracht wordt alsof daarmee dan alles uitgeput behandeld is. Het kruis was niet het einde. Is het voor ons niet eerder het begin?
Na kruis, opstanding en hemelvaart daalt de Geest van God over de gelovigen. Toen rezen voor aller oog de verslagenen op en was er niets meer dat aan het verleden herinnerde. Toen opende zich de roos van een onwereldse gemeenschap: de gemeente werd geboren. De roos kon zich nauwelijks handhaven. Men name van binnen kwamen gevaarlijke moeilijkheden. De gemeente overleefde ze. Maar nu, 19 eeuwen later, kunnen wij niet roemen geleerd te hebben door de Geest en door de geschiedenis. De zich naar Jezus Christus noemende kerk(en) lijkt, lijken meer op een verwoeste stad dan op een hemels Jeruzalem. Wie herkent nog in wat we zien van de kerk(en) de Stichter, de Heer? Zomin als ik hem herken in eigen leven, ofschoon ik hem erken en belijd als mijn Heer.
Ik kom er niet uit, zegt mijn broeder. Ik ook niet, maar dat is omdat ik, naar ik vrees, de konsekwenties van dat *belijden* niet aandurf. Indien ik de Heer volgde zoals zijn Geest mij wijst, zou mijn leven er anders uit zien: vrijer, krachtiger, dienstvaardiger. De gemeente zou er anders uitzien. Leest u maar hoofdstuk 4 en 5 uit de eerste brief van Johannes.

Dan zou de gemeente als het volk Gods onderweg zijn. Pelgrims, bijwoners, in de grond vreemdelingen. Is ze dat echt? Ben ik een eenzijdige pessimist als ik zeg dat ze eerder bij buitenstaanders overkomt als een vermoeide schare, in zich verdeeld, die geen allen verbindende en inspirerende Geest ontvangt, maar zich verteert in onenigheden, een verslagen leger op terugtocht naar een verloren land? Indien de kerk dit echt inziet en belijdt, zou zij zich hergroeperen en de „wereld" tegemoet treden als een leger des heils dat de wereld overwonnen heeft. Dat zij dat wat werelds is: zucht naar macht en bezit en overheersing van elkaar achter zich heeft gelaten, gelijk Jezus de duivel verslagen achter zich liet in de woestijn en naar de Jordaan trok om zich geheel naar Gods wil te voegen. Hetgeen hij deed tot hij kon zeggen: Het is volbracht.

We komen zeer waarschijnlijk in moeilijkheden als we konsekwent naar de Geest van de Heer luisteren - werd Jezus zelf niet door de Geest naar de woestijn geleid? - maar we komen de ellende te boven die er ligt in: Ik kom er niet uit.

Huizinga

Ds H. VAN DER WERF TEN GRAVE GEDRAGEN

„Ik begin aan iets nieuws"

Enige honderden mensen waren vrijdag 18 mei naar Emmen gekomen om deel te nemen aan de rouwdienst en de begrafenis van ds H. Van der Werf. Zij waren getuige van een gebeuren waarin de laatste boodschap van broeder Van der Werf de harten gevangen hield. De dienst was sober, zoals de stijl van ds Van der Werf sober was. De plaatselijke voorgangers Van der Steen en De Vries gingen voor. De eerste sprak een in memoriam en de tweede hield een korte overdenking over Psalm 121.
Marinus, de jongste zoon, las een gedicht van zijn vader en Piet, de oudste zoon, dankte allen voor betoond medeleven en gebed. Namens de Unie sprak de algemene secretaris ds Brandsma en, als trouw vriend vanaf de studietijd, sprak op verzoek van de familie ds J. Broertjes. Op de begraafplaats las ds Van der Steen uit het Woord en ging voor in gebed. Velen drukten daarna de familie de hand.
Een begrafenis zoals er vele zijn. Toch was er iets dat in de beleving van de aanwezigen dit gebeuren boven andere gebeurtenissen van deze aard uittilde.
Broeder Van der Werf had een brief achtergelaten die na zijn heengaan geopend mocht worden, wanneer hij niet in de gelegenheid zou zijn geweest om van de zijnen afscheid te nemen. Dat laatste was gelukkig wel het geval maar de brief werd evengoed geopend.
In de dienst las ds Van der Steen daaruit enkele zinsneden voor. Wat allen het meest trof waren de woorden „Ik begin aan iets nieuws". Dan is heengaan meer dan weggaan. Het is overgaan. In de vreugde van de Heer. Dat is troost voor hen die achterblijven.

J. R.

„DE CHRISTEN" IN DE ZOMERMAANDEN

Tot en met het nummer van 8 juni a.s. zal ons blad wekelijks verschijnen, daarna om de 14 dagen tot 31 augustus.
In verband met vakantie van de eindredakteur dient copy voor de nummers van 22 juni en 6 juli gezonden te worden aan dr O. H. de Vries, Putterlaan 9, 3722 WE Bilthoven.

VOLGENDE WEEK:

- Een reaktie op het artikeltje „Bijbelgetrouw of Christusgetrouw" door ds G. Bosveld
- Vizier
- Gesprek met een evangelisatiepredikant
- SOTERIA, een nieuw kwartaaltijdschrift
- Eerbied voor de oudere mens - verslag van een belangrijke inleiding

BERICHTEN UIT EN OVER DE ZENDING

Dit is een nieuwe rubriek, zoals u weet. Vier weken geleden - in het nummer van 27 april - verscheen zij voor het eerst. Elke maand kunt u op deze plaats iets lezen over de zending, over het werk van onze zendelingen. Deze keer hebben we ook weer een paar belangwekkende berichten voor u!

Janneke van Oosten

Op 5 mei keerde *zr Janneke van Oosten* definitief naar Nederland terug. Acht jaar lang heeft zij als verpleegkundige in het noorden van Kameroen gewerkt, de laatste tijd vooral op het terrein van de medische preventie.
U hebt daar meer dan eens over kunnen lezen. Want *zr Van Oosten* stuurde met grote regelmaat (brieven en) rondzendbrieven naar Nederland. De laatsten werden, al dan niet bekort, in tal van gemeentebladen gepubliceerd.
Inmiddels hebben de gemeenten een nieuwe rondzendbrief van *zr Van Oosten* ontvangen. Zij schreef hem op 22 april vanuit Gamboura. Het is haar lààtste brief uit Kameroen, een heel interessante brief ook. We nemen daaruit enkele fragmenten over:
„De afgelopen maanden waren in veel opzichten bijzonder . Rita (Nagel), de kollega met wie ik samenwoon, was negen weken met vakantie. Zelf was ik de helft van de tijd ergens anders om kleine kursussen te geven in.:. Dagai, Mokong en Zidim".
„Ons projekt van basisgezondheidszorg is nu twee jaar aan de gang. Er is het één en ander bereikt, gelukkig; maar veel moet ook opnieuw overdacht worden. We hadden onze ideeën en dachten, dat de mensen die zouden kunnen aksepteren. Vaak is het anders uitgekomen".
„We wilden, dat de mensen hun eigen gezondheid én die van hun dorp door hun eigen inzet zouden beïnvloeden. Tot nog toe werd hen genezing in onze polikliniek aangeboden. Van die gelegenheid maakten ze goed gebruik. Maar zelf iets doen om het bezoek aan de polikliniek te verminderen, dat is voor hen nog lang niet altijd een logische zaak".
„Door de komst van het echtpaar Minard kan de landbouw meer de aandacht krijgen. Lionel Minard is agronoom. Hij zal de verantwoordelijke man voor ons projekt zijn; maar het werk zo delegeren, dat hij tijd overhoudt voor meer en betere landbouw dan voorheen".
„Aan wie kan hij het werk delegeren? Aan z'n vrouw Gudrun, die vroedvrouw en verpleegster is; aan David, die vanaf het begin met mij samengewerkt heeft; en over enkele maanden aan Jacques Nai, die dan zijn opleiding tot ziekenverzorger zal hebben afgesloten en dus een groot stuk verantwoordelijkheid voor het medische gedeelte van het projekt kan overnemen".
Tot zover deze laatste rondzendbrief van *zr Janneke van Oosten* uit Kameroen, die we een hartelijk welkom toeroepen nu zij inmiddels veilig en wel in ons land is aangekomen!

Jos en Joke van der Leur

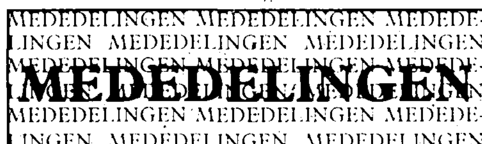
Over enkele weken zullen ook *br Jos van der Leur* en zijn vrouw, *zr Joke van der Leur-Posthumus,* in Nederland zijn. Het is niet de bedoeling, dat zij naar Sierra Leone terugkeren, zoals de UZC in een brief van 18 mei aan de gemeenten heeft laten weten. Zij zijn in februari 1982 vanaf Schiphol naar Freetown vertrokken en hebben straks hun eerste, volledige termijn van tweeëneenhalf jaar volgemaakt. Hoezeer de UZC de beslissing van *br en zr Van der Leur* ook betreurt, zij heeft er, gelet op de omstandigheden, wel begrip voor en wenst deze daarom ook te respekteren!
In het begin hebben zij een tijdlang de zorg voor het gastenverblijf „King Tom" in Freetown op zich genomen. Daarnaast waren zij belast met het regelen van allerlei zaken voor het werk en de zendelingen van de Europese Baptisten Zending, nodig door de terugkeer naar Finland van het echtpaar Lempinen. Vanaf september 1982 heeft *br Van der Leur* lesgegeven aan het Sierra Leone Bible College in Jui, waar hij en zijn vrouw zich in maart 1983 metterwoon vestigden. Beiden hebben hun werk daar met veel plezier gedaan.
Bij het doceren van vakken zoals inleiding in het Oude en Nieuwe Testament, christelijke ethiek, geschiedenis van het christendom in Afrika en verschillende brieven van Paulus kwam *br Van der Leur* zijn eigen theologische opleiding goed van pas. *Zr Van der Leur* was werkzaam als leidster van het vrouwenprogramma. In dat kader gaf zij les aan de vrouwen van de studenten in Engels, rekenen en handwerken. Daarnaast deed zij vrijwilligerswerk in een kindertehuis voor polio-patiëntjes in Freetown, een voldoening gevende taak.
Eind juni komen *br en zr Van der Leur* naar Nederland. Veel hebben zij in Sierra Leone gezien en ervaren, veel meegemaakt ook. Allerlei mensen hebben zij daar ontmoet, met hen gesproken. In het Pinksternummer van *Gemeente en Zending,* dat binnenkort verschijnt, kunt u het verhaal van zo'n ontmoeting lezen. Reeds nu willen wij hen hartelijk danken voor alles, wat zij voor onze zending onder soms moeilijke omstandigheden hebben gedaan. Geve de Heer hen een goede reis en behouden aankomst, vreugde en zegen op hun verdere levensweg!

UZC-vergaderingen

De UZC vergadert op 20 juni. Eerdere vergaderingen werden gehouden op 20 januari, 16 maart en 16 april. Verder nam de UZC deel aan gesprekken met UC, CvdO en ECU over organisatorische vraagstukken (op 31 januari) en - de leden van de FCU waren daarbij eveneens aanwezig - over de financiële situatie (op 13 februari).
Al deze bijeenkomsten waren/zijn nodig om het werk, het zendingswerk in dit geval, goed te laten verlopen. Tijdens onze vergaderingen hadden wij gesprekken met *drs G. J. van Butselaar,* algemene sekretaris van de Nederlandse Zendingsraad, en met *zr A. C. Zantvoord,* die als dokumentalist aan het UZC-informatiecentrum is verbonden.

De komende weken zullen wij van gedachten wisselen met verschillende van onze zendelingen. Dat zijn in de eerste plaats *zr Janneke van Oosten* en *br en zr Jos en Joke van der Leur,* over wie wij u reeds schreven. Daarnaast hopen wij ook *br Hans Willem Oosterloo* te ontmoeten, die in juni met verlof komt en in tal van gemeenten zal spreken. Al met al breekt voor de UZC een drukke tijd aan. We bevelen het zendingswerk en onze zendingswerkers in uw aandacht, liefde en voorbede aan!

J. A. Brandsma

Rektifikatie

In de verantwoording van de bijdragen over februari, die werd gepubliceerd in het nummer van 30 maart, moeten de volgende korrekties worden aangebracht:

* *CvdO:* Treebeek *f* 335,— moet zijn Hengelo *f* 335,—;
* *UZC:* Treebeek *f* 1.415,— moet zijn Hengelo *f* 1.415,—;
* *NBJB:* Treebeek *f* 340,— moet zijn Hengelo *f* 340,—.

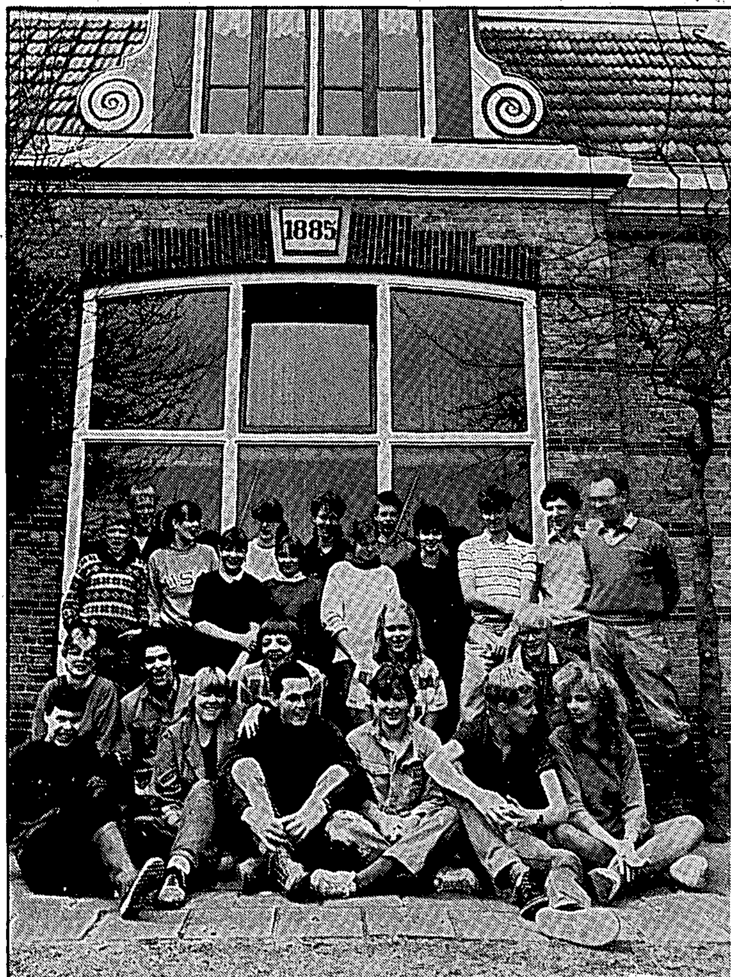
Voor de gemaakte fout bieden wij onze verontschuldigingen aan!

Noodfonds

In maart zijn weer verschillende bijdragen voor het Noodfonds binnengekomen, zowel van gemeenten als van partikulieren. We hopen deze in het nummer van 1 juni a.s. te verantwoorden in de rubriek „Uit het Uniebureau", die dan voorts een groot aantal andere berichten en mededelingen zal bevatten.

DE NIEUWE OORSPRONG KRIJGT OPKNAPBEURT

Meer dan 20 jongelui uit Hengelo, Emmeloord, Nieuw Buinen, Stadskanaal en Arnhem waren in de Paasvakantie op „De Nieuwe Oorsprong". Het was niet alleen een kennismakings bezoek. Ze staken flink de handen uit de mouwen. Er werd behang afgestoomd en getimmerd, de tuin werd netjes gemaakt, er werd een terras aangelegd enz. enz. Van 's morgens 8 tot 's avonds 6 waren ze bezig, terwijl een „superkok" zorgde voor de innerlijke mens. Nogmaals hartelijk dank, jongelui!

Er moet veel gebeuren op ons nieuwe centrum. Weet u het nog? Eind maart werd het gebouw dat voorheen dienst deed als vormingscentrum, aangekocht. Stichting Tabitha, Stichting „vrienden van Tabitha" en de Stichting NBJB fourneerden het kapitaal.

Samen vormen ze ook het bestuur van de Stichting „De Nieuwe Oorsprong" te Sint Nicolaasga. De Friezen spreken over Sint Niek. Het is een voormalige stoeterij en dateert uit 1885! In 1972 werd één vleugel afgebroken en vervangen door nieuwbouw. Daarin bevinden zich 32 één- en tweeper-soonskamers. Ze hebben ieder eigen douche en toilet. Dan zijn er nog 5 vierpersoons kamers met eigen wasgelegenheid en met douche en toilet op de gang. Voorts zijn er 8 conferentiekamers alsmede recreatie- en conversatieruimten en noemt u maar op. Er wordt overwogen de andere vleugel te verbouwen tot „jeugdhonk". Al deze ruimten zijn inmiddels onder handen genomen en opnieuw gereed gemaakt voor verblijf van allen die dat wensen.

Een viertal werkgroepen buigt zich over de inrichting. Het belooft een geweldig centrum te worden dat verhuurd gaat worden aan groepen binnen eigen gelederen en daarbuiten. Een centrum voor vakanties, conferenties, kadercursussen, trainingsdagen, schoolwerkweken, jeugdkampen en allerlei kerkelijke activiteiten. Ook een centrum waar u zich thuis zult voelen. We streven er naar om tegen augustus met de inrichting klaar te zijn. Wilt u dan met het centrum kennis maken en er overnachten, dan kan dat in augustus. Maar daarover berichten we nog.

In ieder geval verwachten we u op de „open dag". Deze wordt gehouden op *zaterdagmiddag 1 september a.s.* vanaf 14.00 uur. Houdt die dag vrij en kom naar zuidelijk Friesland! We houden u op de hoogte.

PS. Voor de toekomstige bezoekers die zonder auto komen, willen we fietsen ter beschikking stellen. Mocht bij u nog een goede fiets in de schuur staan die u kunt missen (gratis of tegen vergoeding), laat het ons dan weten. Het telefoonnummer is 05134-2341 of b.g.g. 05153-709.

Open dag

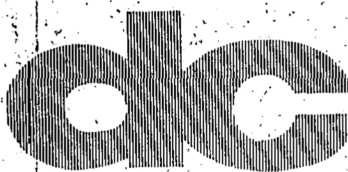
Houdt *1 september a.s.* vrij en kom naar Sint Nicolaasga. Er is dan de „Open dag" van „De Nieuwe Oorsprong". Vanaf 14.00 uur kunt u kennis maken met „het centrum waar een ieder welkom is".

Vervolg van pagina 2

het woord Gods tot u hebben gesproken" (Hebr. 13 : 7). Ook zij zijn profeten. Wellicht meer dan anderen ondervinden zij welke spanningen dat woord in een mensenleven teweeg kan brengen. Bemoedig hen en bid voor hen, zoals ook zij doen voor u!

Toch profijt van profeteren?
Wie, met Gods kracht, baas blijft over zijn eigen hart, dat ons wil verleiden en zwak maken, zal de dag beleven waarop een stem uit de hemel spreekt: „Wél gedaan! Ga in tot het feest van uw Heer"!

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 42,— per jaar, f 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

„Komt allen tot Mij, die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven"

Op de leeftijd van 76 jaar heeft God thuisgehaald zijn moegestreden kind, onze zuster

SIETSKE DE VRIES-VAN DER MEER

Bergum, 10 mei 1984

Baptistengemeente Noordbergum

Op de leeftijd van 95 jaar werd, na een kortstondige ziekte, thuisgehaald

KNELSJE BEUKER-PLOEGER

15 mei 1984

„Haar verlangen is aanschouwen van Jezus"

Baptistengemeente Muntendam

„Mijn hart roept uit tot God, die leeft en aan mijn ziel het leven geeft"

Dankbaar voor wat hij voor ons heeft betekend, hebben wij afscheid genomen van mijn lieve man, onze lieve vader en opa

HENK VAN DER WERF

emeritus predikant

op de leeftijd van 65 jaar.

Psalm 121

B. van der Werf-ter Braak
kinderen en kleinkinderen

Emmen, 14 mei 1984
Wekingeslag 130

De begrafenis heeft inmiddels plaatsgevonden.

Dankbaar voor wat hij voor ons heeft betekend hebben wij afscheid moeten nemen van onze broeder en oud-voorganger

HENK VAN DER WERF

Baptistengemeente Emmen

„Maar Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onze Here Jezus Christus"
1 Cor. 15 : 57

Heden heeft de Heer, voor ons toch nog onverwacht, thuisgehaald onze lieve zorgzame moeder en oma

ALIDA GROBBEN-DRENTH

op de leeftijd van 71 jaar.

Hengelo (O.):
A. M. Nederlof-Grobben
A. Nederlof
Arnhem:
G. Kip-Grobben
P. J. Kip
Hattem:
G. Grobben
K. Grobben-van het Veld
Hengelo (O.):
J. Grobben
R. Grobben-Koopmans
Hengelo (O.):
Th. Grobben
A. Grobben-Vlietstra
Klein- en achterkleinkinderen

Hengelo (O.), 15 mei 1984
Correspondentie-adres: Industriestraat 104, 7553 CT Hengelo (O.)

De begrafenis heeft op vrijdag 18 mei jl. plaatsgevonden.

Onverwacht is door de Heer thuisgehaald onze zuster

ALIDA GROBBEN-DRENTH

op de leeftijd van 71 jaar.

Hengelo (O.), 15 mei 1984

Baptistengemeente Hengelo (O.)
wijkgemeente Centrum

EVANGELISCHEN EN BAPTISTEN

voor u gelezen:

SOTERIA

(1e nummer van kwartaalschrift voor evangelische theologische bezinning)

Het woord *evangelisch* is „in". Er bestaan in christelijk Nederland een Evangelische Omroep, een Evangelische Hogeschool en een Evangelische Alliantie. Er is sinds kort nu ook een tijdschrift voor „evangelische theologische bezinning". De redactie van DC ontving een proefnummer en ondergetekende heeft het met belangstelling en instemming gelezen. Het blad voert theologische pretenties. Gezegd moet worden, dat het die waarmaakt en tegelijk goed leesbaar is voor een brede kring van geïnteresseerde lezers.

evangelische theologie

„Evangelisch" is een modewoord, en zoals het met modewoorden gaat, een nogal vaag woord. De term wordt tegelijk opgeëist door trouwe kerkleden uit de rechts orthodoxe flank van de gereformeerde gezindte, door leden van „vrije gemeenten" die links en rechts ontstaan als resultaat van allerlei opwekkingsbewegingen, en ook wel door christenen die geïnspireerd zijn door de charismatische vernieuwingsbeweging. Een redelijk bont gezelschap, waarin in ieder geval een kritische houding tegenover „moderne theologie" een samenbindende factor is.
Evangelischen vormen een bont gezelschap. Daarom is SOTERIA een moedige en broodnodige poging wat helderheid in die bonte kleuren te brengen. De redactie presenteert het blad als een podium waarop evangelische theologen met elkaar kunnen discussiëren. De redactie ruimt het podium in en de schrijvers wisselen onder eigen verantwoordelijkheid hun meningen uit, en de lezer steekt ondertussen het nodige op.

Ik wil SOTERIA graag bij in theologische discussies geïnteresseerde baptisten aanbevelen. Ook in onze geloofsgemeenschap valt de term „evangelisch" regelmatig. Het is erg goed om uit onverwacht evangelische bron te vernemen wat „evangelisch" dan eigenlijk is.
Zijn Nederlandse baptisten evangelisch? Kijkend naar onze geschiedenis heb ik de neiging die vraag bevestigend te beantwoorden, daarbij echter opmerkend dat „evangelisch" dan wel begrepen moet worden in de brede vaagheid die deze term kenmerkt.
De term „evangelisch" heeft een traditie die terug gaat tot in het begin van de vorige eeuw. De 19e eeuw was geestelijk en kerkelijk een roerige tijd. Vanuit de Engelse en Amerikaanse opwekkingsbeweging gingen vernieuwende impulsen uit in het vastgelopen geestelijk leven in de gevestigde reformatorische kerken op het vasteland van Europa. Er ontstond het internationaal georiënteerde Réveil, met het Zwitserse Genève als eerste centrum. Het Réveil was een opwekkingsbeweging, waarin de handhaving van een orthodox gereformeerde theologie verbonden werd met een persoonlijke geloofs*beleving* en christelijke liefdadigheid*saktie.* Ook in Nederland heeft het Réveil veel geestelijke impulsen gegeven.

Tegelijkertijd begon in Nederland de afkalving van de nationale Hervormde Kerk. In 1834 trokken onder leiding van De Cock en Scholte voor het eerst gelovigen uit de vaderlandse kerk der Reformatie om eigen gemeenten te stichten. Deze *Afscheiding* was een kerkelijke aardbeving: de officieel erkende gereformeerde kerk stond te schudden op haar fundamenten. Toen de eerste afsplitsing van de traditionele kerken een feit was, volgden er snel meer. In 1845 werd de eerste Nederlandse baptistengemeente een feit, rond de figuur van de voormalig hervormd predikant dr J. E. Feisser. We noemen in dit verband ook ds J. de Liefde, die brak met de doopsgezinde gemeente en na een zwerftocht door allerlei kringen en bewegingen die in de jaren 1840-60 als paddestoelen uit de christelijke grond schoten, tenslotte de geestelijke vader werd van de Vrije Evangelische Gemeenten.
De opkomst van al deze en andere nieuwe geloofsgemeenschappen en bewegingen in de 19e eeuw moet gezien worden tegen de achtergrond van de „evangelische beweging". Deze beweging had iets van de deltamond van een grote rivier: Over een grote kerkelijke breedte gaf de rivier van het evangelie gestalte aan een menigte van geestelijke stroompjes en kerkelijke eilandjes, sommigen met een korte levensduur. Bij alle kerkelijke vaagheid die haar eigen was, had de „evangelische beweging" toch enkele duidelijke kenmerken:

- onvrede met de gangbare universitaire en kerkelijke theologie
- handhaving van de gereformeerde orthodoxie
- aandacht voor persoonlijke geloofsbeleving
- invloed van de Amerikaanse en Engelse opwekkingsbeweging
- ruimte voor de stichting van „vrije kerken", los van de staatskerk en gevormd op basis van vrijwilligheid.

Wie de geschiedenis bekijkt kan er niet om heen: de opkomst van het baptisme op het vasteland van Europa is alleen denkbaar binnen die brede stroom van de „evangelische beweging". In Nederland en Duitsland is dit zeer duidelijk.

De moderne „evangelische beweging" heeft - alleen al door haar naam - duidelijk historische aansluiting bij de 19e eeuwse beweging. En dat heeft zij met recht gedaan. De moderne beweging heeft dezelfde kenmerken als de 19e eeuwse, inclusief het kenmerk van de kerkelijke vaagheid.
Kijkend naar die vaagheid voorspel ik SOTERIA een tumultueus en veel bekritiseerd bestaan. Als het theologisch heel precies gezegd moet worden - en dat moet in dit blad gebeuren! - zullen de innerlijke spanningen van de evangelische beweging in dit blad onverbloemd naar buiten treden. Maar zolang de evangelische beweging zichzelf trouw is, en SOTERIA deze beweging trouw is, zal er geen andere weg zijn.

uit het eerste nummer

Het eerste nummer van SOTERIA biedt direct al enig podiumwerk vanuit de verschillende richtingen binnen de brede evangelische beweging. Dit nummer heeft als thema „Koninkrijk van God".
De centrale vraag in de discussie is: heeft de gemeente nu wel of geen verantwoordelijkheid voor de komst van het Rijk in zijn sociale gestalte?
Drs E. W. van der Poll betoogt, met bijbelse argumenten en uitvoerige uitstapjes in de kerkgeschiedenis, dat de gemeente zowel de opdracht tot evangelieverkondiging als de opdracht tot het dragen van sociale verantwoordelijkheid is toevertrouwd. De gemeente is voor hem teken van het komende Rijk.
Een andere evangelische theoloog, R. H. Matzken, betoogt daarentegen dat de gemeente géén sociale opdracht heeft ontvangen. In de lijn van de Amerikaanse bedelingenleer stelt hij dat de gemeente haar plaats heeft in de bedeling waarin het geestelijk aspect van het Rijk gepredikt wordt, en dat de komst van het Rijk in zijn sociale en politieke aspecten een zaak van de toekomst is.
Naast deze discussie bevat het eerste nummer een bijbelstudie, een historisch portret van een groot man uit de kerkgeschiedenis (John Wesley) en een boekbespreking. De redactie kondigt aan, dat deze opzet voorlopig gehandhaafd zal blijven.

voor wie zelf wil lezen

SOTERIA verschijnt 4 x per jaar. Het baseert zich op de grondslag van de Evangelische Alliantie en wordt uitgegeven door de Stichting Maandblad Reveil.
De abonnementsprijs bedraagt *f* 30,— per jaar. Men kan zich als abonnee opgeven door een kaartje te sturen naar Postbus 20, 8096 ZG Oldebroek.

O. d. V.

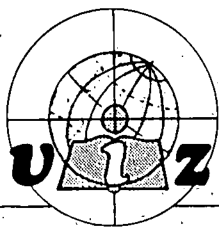
VOLGENDE WEEK o.a.:

gevangenispredikant
(waarvoor in dit nummer geen plaats meer was)

langs de rand, Piet Stellinga

weekend tweede weg-opleiding

Tabitha-Den Haag

vizier gericht op...

aandacht voor gebeurtenissen in de wereld

MARIAVERERING
De regerende paus Johannes Paulus II is een vurig vereerder van Maria. Door zijn voorbeeld heeft deze verering nieuwe prikkels gekregen. Na een periode van sterke kritiek, met name op uitwassen in deze verering, is er een stijgende aandacht bij de roomskatholieken voor Maria. Althans, in het buitenland. Maar in Nederland schijnt dat niet het geval te zijn. Natuurlijk is er een verering van Maria, met name bij oudere roomskatholieken. Maar bij jongeren is die niet te vinden.

MIDDEN-OOSTEN
Heel het M-O is eens christelijk geweest. Na de verkondiging van een nieuwe godsdienstige leer door Mohammed, begin van de 7e eeuw, heeft deze mohammedaanse beweging heel het M-O onder haar invloed gebracht. Aanvankelijk was er een uitstekende verstandhouding tussen beide godsdiensten. Dat hing wel daarmee samen dat de christelijke volken een veel hoger ontwikkelingspeil hadden dan de arabische nomadenstammen, die steeds maar weer nieuwe gebieden veroverden. De nieuwe heersers konden veel leren van de overwonnenen; dat hebben ze dan ook gedaan. Het christendom heeft mitsdien in die eeuwen een grote invloed op de mohammedaanse cultuur uitgeoefend.
Eind 1983 is het vijfde deel van de reeks „Arabisch-christelijke erfenis" in Aleppo, Libanon verschenen in het arabisch. Een schat aan gegevens over met name christelijke geleerden uit het tijdvak 622-1300 zijn daarin verwerkt.

ONCKEN
150 jaar geleden werd onder leiding van Johann Gerhard Oncken, Oostfries van geboorte en calvinist van oorsprong, de eerste baptistengemeente op het vasteland van Europa gesticht. Hamburg's Elbe omving 7 mensen die op de belijdenis van hun geloof in de naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest werden gedoopt. Na 25 jaar waren er reeds 7000 leden in de verschillende gemeenten. Het mosterdzaad had wel een grote groeikracht.
De lijfspreuk van Oncken is waard herhaald, en waard door alle baptisten in praktijk gebracht te worden: Tot eer van God en tot welzijn van het volk. Wat hij daarmee bedoelde, kwam o.a. tot uitdrukking in deze woorden: Wij hebben niet gevoelens te verkondigen, maar de levende Christus, die onze vertegenwoordiger bij de Vader is.

NICARAGUA
Bij een groots opgezette evangelisatieactie in de hoofdstad Managua werden in het baseball-stadion in totaal rond 288.000 bezoekers geteld. De bezoekersaantallen stegen van aanvankelijk 13.000 tot 80.000 per avond. Spreker was de argentijnse evangelist Alberto Mottesi. Er werden 36.000 beslissingen voor de Here Jezus Christus genomen. Het was de eerste grote evangelisatieactie na de machtsovername door de Sandinisten.

GOD-VADER, en ook: GOD-MOEDER?
Ooit las ik ergens het antwoord van een afrikaans kind op de vraag van een westerse zendeling wie dan wel God is: Zij is zwart! Of de zendeling daarvan schrok, weet ik niet. Want het kinderlijke antwoord ging lijnrecht in tegen de geijkte theologische overtuigingen der christenen.
Maar er is een kentering speurbaar. De anglicaanse kerk van Schotland heeft in een rapport uitgesproken dat God ook moeder genoemd mag worden. En dat het mitsdien geoorloofd is te bidden: Onze Moeder, die in de hemelen zijt. God bezit - volgens het vermelde rapport - vrouwelijke aspecten. Deze aspecten mogen genoemd worden en hoeven niet in het kleed van de Maria-verering verschijnen.

SPIJTOPTANTEN
Het aantal mensen dat met spijtige gevoelens terugziet op een ondergane sterilisatie, neemt toe. Twee redenen spelen daarbij een grote rol. In de eerste plaats neemt het aantal echtscheidingen sterk toe, waardoor vele mannen en vrouwen zich gedwongen zien een nieuwe relatie aan te gaan; een nieuw gezin stichten is dan niet mogelijk, wat als nadelig wordt beschouwd.
De tweede reden is samengesteld uit meer delen. Er zijn mensen die hun kind - of kinderen - verliezen en een of meer kinderen wensen. Er zijn ook - en dat schijnt bij mannen het meest voor te komen - mensen die het niet kunnen verdragen geen kind meer te kunnen verwekken of ter wereld te brengen.
Voorzover mij bekend, heeft geen gemeente in onze unie zich ooit uitgesproken tegen sterilisatie; wel tegen abortus.

HERKOMST
Wie is je vader, je moeder? Een vraag die mensen stellen die daarop geen antwoord ontvangen hebben. Zij blijven vragen. Met name geadopteerde kinderen. Maar ook kinderen die buitenechtelijk geboren zijn, willen weten wie hun vader is. Daarvoor worden dan soms lange reizen gemaakt.
Zulk een zoeken is te begrijpen. Een mens ontdekt toch bij zichzelf zaken, gaven, gevoelens, verlangens, ideeën die bij de „ouders" niet te vinden zijn. Ook ouders laten zich wel eens - ik denk: vaak - ontvallen: Waar dat kind dát van heeft... aanduidende dat het toch eigenlijk niet van hen afkomstig kan zijn. Is het dan een wonder dat een mens - om zichzelf te kunnen begrijpen - naar zijn afstamming zoekt?
Over het algemeen is men van oordeel dat adoptief-kinderen op een leeftijd waarop dat kan - en dat is voor ieder kind verschillend - moeten weten hoe met hun afkomst de vork in de steel gezeten heeft.
Is die afkomst te achterhalen als het gaat om kinderen, geboren uit een kunstmatige bevruchting en met zaad van een vreemde man? In de meeste landen blijft de zaadgever onbekend. In Zweden wil men dat nu wijzigen: ook de zaadgever moet aan het toekomstige kind bekend gemaakt kunnen worden. De Zweedse artsen vrezen een terugloop van sperma-donoren als dit wetsontwerp wordt aangenomen. Hoe denken onze gemeenten over kunstmatige bevruchting?

CUBA
Tenminste drie baptisten gemeentecentra werden door de overheid aan de gemeenten teruggegeven. Ook pastorieën worden door het Castro-bewind weer in handen der kerken gesteld. Ook worden bouwvergunningen voor nieuwe kerkelijke gebouwen verstrekt, en wordt ook daadwerkelijk het benodigde bouwmateriaal ter beschikking gesteld. De gebeden gedurende meer dan twintig jaar zijn daarmee verhoord.

NIEUW LEVEN UIT RUÏNES
In het jubileumjaar van het europese baptisme worden met name ook in West-Duitsland talrijke gebeurtenissen uit het verleden opgehaald. Met smart constateren velen dat zoveel gemeenten in het nu door Rusland en Polen bezette gebied verdwenen zijn. Maar anderzijds zijn (met name in Zuid-Duitsland) door gelovige vluchtelingen nieuwe gemeenten gesticht. Hoe groot de moeilijkheden daarbij waren - Duitsland was beroofd tot op de bodem van elke bestaansmogelijkheid; vooral de vluchtelingen hadden niets - is onvoorstelbaar. Met grote opofferingsgezindheid hebben deze vluchtelingen aan hun geloofstoekomst gedacht. Schrijver dezes denkt met dankbaarheid terug aan de diensten die hij in het Hamburger gebied in vluchtelingengemeenten - soms waren er maar tien mensen in een kamer aanwezig - heeft mogen doen. Met dankbaarheid denken de vluchtelingen aan de daadwerkelijke hulp van de amerikaanse baptisten.

BERLIJN
is en blijft in de belangstelling. Hoe ben je gemeente van Jezus Christus in West-Berlijn (de Duitsers zeggen liever Berlijn-west)? In 1981 woonden in deze stad bijna 2 miljoen mensen; daarvan waren rond 250.000 buitenlander. Ruim 21% van de inwoners waren in dat jaar 65 jaar of ouder. Dat moet toch invloed hebben op het leven van een baptistengemeente, of niet? In 22 jaar liep het ledental van de westberlijnse gemeenten terug van 4962 op 1-1-61 tot 3545 op 1-1-63. In deze teruggang moeten 400 leden begrepen worden, die vanuit Berlijn-Oost tot gemeenten in Berlijn-West behoorden.

Ploeger

Ds A. van den Berg, ziekenhuispredikant van het diaconessenhuis Refaja te Dordrecht, zond ons een verslag van een inleiding over het ouder worden. Een onderwerp dat steeds meer de aandacht gaat vragen.

„EERBIED VOOR DE OUDERE MENS"

Maandag 14 mei jl. werd in het Diakonessenhuis Refaja de tiende ontmoetingsdag gehouden voor de pastores uit het Drechtsteden gebied. Een tachtigtal pastores waren bijeengekomen om te luisteren naar pastor Marinus van den Berg welke sprak over het onderwerp: „Eerbied voor de oudere mens".

In het jaar 2020 zullen in Nederland ruim 3 miljoen mensen leven van 65 jaar en ouder. Vaak zal het gaan om eenpersoons huishoudens. Door het overlijden van de partner of door het toenemend aantal echtscheidingen. Een groot aantal mensen zal ouder dan 80 jaar worden. Een leeftijd welke het risico op ziekte en handicaps aanzienlijk vergroot. Het beroep op de gezondheidszorg zal sterk toenemen. Het specialisme van de geriatrie zal dan ook een steeds belangrijker plaats gaan innemen. Weliswaar stuurt de overheid aan op het terugdringen van de gezondheidszorg naar de eerste lijn, maar is dit wel mogelijk? Het spreken over mantelzorg is een romantisch beeld van een samenleving waarin velen geen „mantel" meer hebben. Het beleidsmatig denken rondom de ouderen kenmerkt zich in deze tijd door de financiële aspecten van de bezuinigingswoede. Voor de levens- en zinvragen rondom het ouder worden in een „vergrijzende" samenleving is bitter weinig aandacht. Eerbied voor de oudere mens kan zo verworden tot een vrome wens van pastores. Want het woord „oud" is in onze samenleving een negatief begrip. Je kunt immers alle scheldwoorden versterken door het woord „oud" er voor te plaatsen. Oud is afgeschreven. Oud is uit de tijd. Oud is ouderwets.

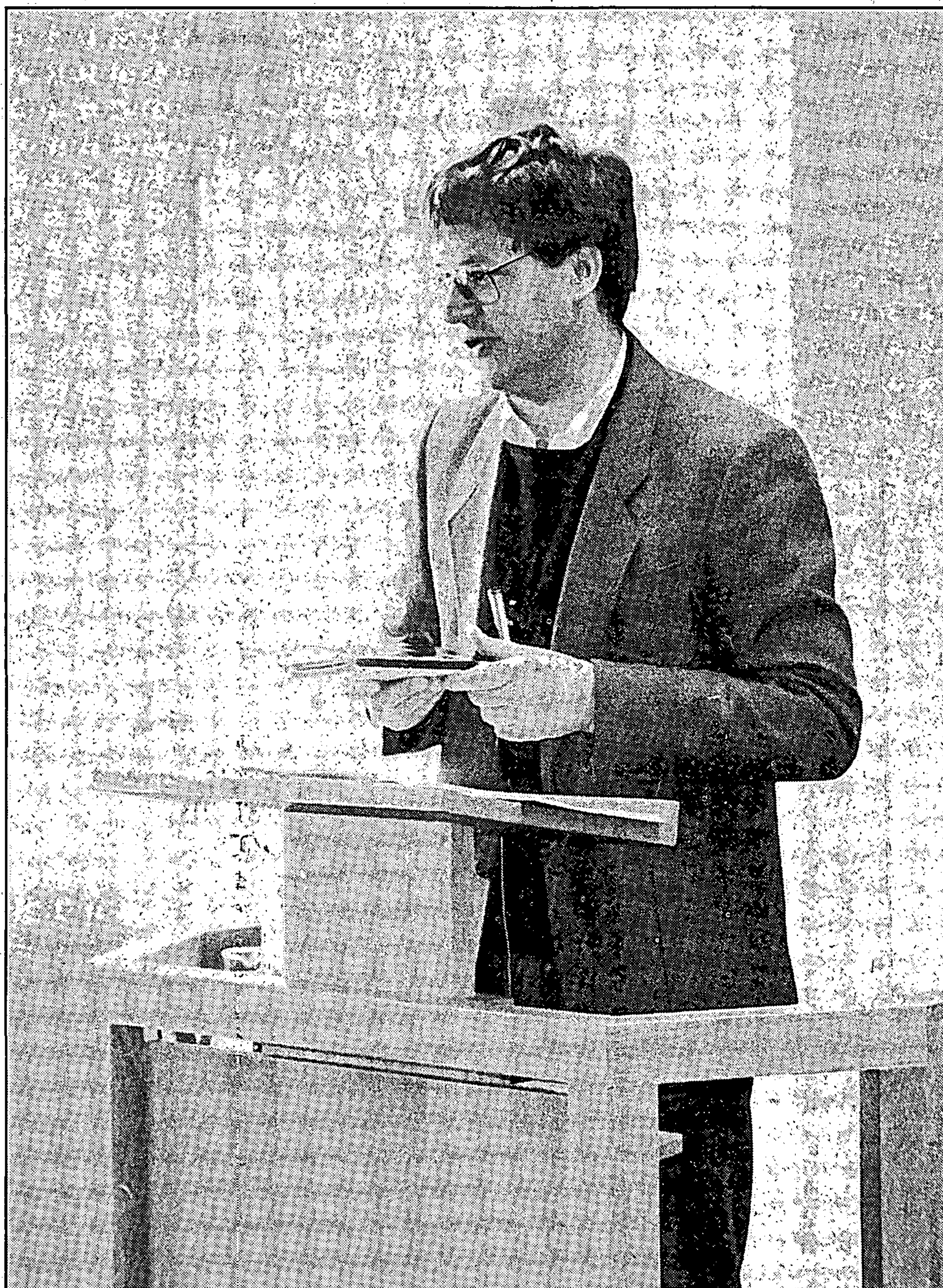
Ouderen moeten plaatsmaken voor jongeren. Mensen komen vaak al tussen de 50 en 60 jaar thuis. Vaak in een leeg huis. Ouderen moeten een nieuwe identiteit vinden. Want met je werk verlies je niet alleen een positie maar ook vele contacten. Een hobby blijkt vaak duurder te zijn dan je verwacht had. Je inkomsten zijn gedaald. Rondom het ouder worden zijn allerlei verliezen. Van de ouderen wordt een zekere „flinkheid" verwacht in een cultuur waarin jong en aantrekkelijk zijn op de voorgrond staat. Het aantal pogingen tot suïcide onder 60 jarigen is gelijk aan het aantal pogingen onder 20 jarigen. Voor het pastoraat is hier een belangrijke taak weggelegd. Durven wij de ouderen aan het woord te laten?

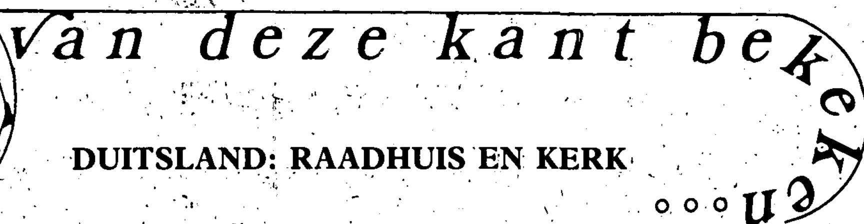
Willen wij luisteren naar hun levensverhaal? Veel ouderen krijgen „leeftijdstroost" zoals: „Maar je hebt toch een mooie leeftijd bereikt" of „Jullie waren toch veertig jaar samen".

Hoe lang mag een oudere verdriet hebben? Is men niet snel geneigd te spreken over een niet verwerkt rouwproces of een depressie terwijl het om verdriet gaat. Vaak moeten ouderen horen: „Je moet nu ook eens dankbaar zijn". Maar ouderen groeien in een goede relatie naar elkaar toe. Het verlies van de partner kan tevens het verlies van de eigen woning betekenen. Niet iedereen kan dit verwerken. Bij ongeveer 30% van de mensen welke dement „wordt" genoemd is er sprake van een schijndementie door het maar niet kunnen aanvaarden van een groot verlies. Ouderdom kan ernstige handicaps met zich meebrengen zoals een hersenbloeding. Het communiceren kan daardoor bemoeilijkt worden. Soms zeggen bezoekers: „Je hebt er niets meer aan want ze zegt niets meer". Vooral pastores dienen ervan doordrongen te zijn dat hun aanwezigheid vaak al een gesprek op zich kan zijn. „Je bent niet afgeschreven, je bent niet vergeten!

In de toekomst zullen vele ouderen als enkeling overblijven. Het is maar de vraag of er dan nog sprake zal kunnen zijn van een keuze voor opname in een centrum of tehuis. Voor de kerken ligt hier een grote verantwoordelijkheid. Want juist het pastoraat in de kerken en de gezondheidszorg kan voor ouderen een onmisbaar klankbord vormen. Het bezoekwerk zal in de komende jaren veel aandacht behoeven. De bereidheid tot een betrokken luisteren is een houding welke wij in deze dynamische jaren van telecommunicatie opnieuw zullen moeten leren. Voor de gezondheid van de ouderen en zeker ook de jongeren is het evenwel een basisvoorwaarde voor een menselijk bestaan.

Wie meer wil weten van de overwegingen van pastor van den Berg leze zijn boekjes: „Als de ouderdom pijn doet" en „Kan ik het ook aan mijn moeder laten lezen" uitgave van Voorhoeve, Den haag.

DUITSLAND: RAADHUIS EN KERK

Nederland heeft twee TV-kanalen en mij is dat genoeg. Dat we in dit huis vreselijk selektief te werk gaan zal ik niet beweren, maar lang niet alles wat ons aangeboden wordt wordt aangenomen. We houden van humor maar 't moet wel geestig zijn. We luisteren ook naar een serieuze toespraak, maar 't moet wel origineel zijn. Van cliché's word je wanhopig. Een eigentijdse vertaling van boven- en binnentijdse gedachten is zeer welkom.

Gisteravond, het was zondag gister, luisterden we geboeid naar een uitzending van Duitsland 2. Deze keer uit het dagboek van de evangelisch lutherse kerk. Maar dan nu wel over het baptisme dat deze zomer het 150-jarig jubileum van onze gemeenschap in Duitsland viert, hoogstwaarschijnlijk met vele Europeanen samen. Het hart „sprong op van vruegde" bij het kijken en luisteren. Natuurlijk kwam de doop aan de orde. Je zag een doopbediening, de viering van het Avondmaal, beelden uit het leven van een gemeente; hoorde van de evangelistische aktiviteiten, zag een groot ziekenhuis in aanbouw, vertoefde een ogenblik in een tehuis voor hulpbehoevenden. Afgesloten werd met de handelingen van buitenlandse apostelen als Billy Graham en Martin Luther King. Om aan te duiden dat zowel de verkondiging van de blijde boodschap als het bezig zijn met sociale problemen onder ons samengaan. Zo hoor je 't ook nog eens van een ander.

Maar bijna even verrassend was het op de avond daarvoor te luisteren naar „Das Wort am Sonntag", dat in de regel om een uur of tien zaterdagsavonds afwisselend door diverse personen gebracht wordt. Naam en richting van de spreker ken ik niet, maar wat hij zei was zo dat ik aan het ARD een brief zond met het verzoek mij zo mogelijk een afschrift van de toespraak te zenden, omdat wat daar gezegd werd hier heel goed herhaald zou kunnen worden, al zou 't alleen maar in dit blad zijn. Op het antwoord wacht ik en als ik veel vergeten heb zal ik, na ontvangst, er later op terugkomen.

De spreker had als achtergrond een standbeeld. Links zag je het gemeentehuis en aan de andere kant van de weg tegenover het raadhuis stond het gebouw der christelijke gemeente, een kerk. Op de voorgevel van het gemeentehuis was een spreuk aangebracht:

> Als de Heer het huis niet bouwt, tevergeefs zwoegen de bouwlieden daaraan; als de Heer de stad niet bewaart, tevergeefs waakt de wachter.
> Psalm 127 : 1

Ik zal niet zeggen dat de spreker rake klappen uitdeelde, maar het was duidelijk dat hij de overheden van stad en rijk voorhield dat ze in hun raadsvergaderingen en kamerdebatten God als opperste Bouwer en Bewaker niet uit het oog mochten verliezen. Hij sprak niet betweterig (een betweter is iemand die alles beter meent te weten; „die in Gods eigen smidse de hamer uit de hand zou genomen hebben" zegt V. Heugten), maar wel indringend, binnendringend. Aan de overkant stond de kerk. Hij refereerde aan twee woorden die bij de ingang in de kerkmuur waren aangebracht, maar die ik niet thuis kon brengen. Misschien oud-Duits of een dialekt. De spreker maakte in elk geval het woord voor de zondag tot een woord voor alle dagen en zaken. En is het nu niet juist dat wat wij willen horen? Ja, het Woord Gods, en dan midden in het leven van heden gezegd.

We hebben waardering voor een goede uitleg van een Schriftwoord. Dat is allereerst een schets van wat God toen en daar tot die mens(en) wilde zeggen, maar daarna zo mogelijk verder naar ons hier en nu. Ik weet, het is moeilijk, en niet zelden worden we vaag als het op de toepassing aankomt. Van premier Lubbers wordt wel eens gezegd dat hij „wollig" praat; de taal van diplomaten gebruikt. Wat zeggen, ja, maar zeer verpakt, versluierd. Predikers kennen dat dilemma. Kan, mag, moet ik zeggen wat ik denk? Misschien niet altijd overal, maar liever wèl dan het geweten dicht te schroeien terwille van de lieve maar kreupelende vrede. Sommigen die luisterden zullen misschien zeggen dat die rede hard is. Wie zeiden dat ooit ook?

Van het vlees-geworden Woord schrijft Johannes dat Jezus vol van genade en waarheid was. En in een gebed om Israëls herstel (Ps. 85) staat dat gerechtigheid en vrede elkaar kussen, dat recht en vrede zich ineenstrengelen. Dat is wat wij zoeken met allen die God willen dienen. De liefde wandelt in het kleed van de waarheid en de waarheid in de mantel der liefde. Ze horen bijelkaar als mijn vlees en mijn vel.

Nu heb ik helemaal die spreker van zaterdagavond uit het oog verloren. Achter hem stonden het raadhuis èn de kerk. Van mij nog een paar vreemde woorden om over na te denken: koöperatie en konfrontatie. Bij nader inzien niet zo eenvoudig. Ik wens allen „goeie aandacht", zoals men vroeger zei tegen iemand die het woord Gods ging horen.

Huizinga

LANDDAG GEWEST TWENTHE

Op Tweede Pinksterdag wordt de jaarlijkse landdag van het gewest Twenthe gehouden aan de Almeloseweg, hoek Krudersweg, nabij café 't Schaafje. Te bereiken via de weg Delden-Bornerbroek.

De diensten beginnen om 10.30 en 14.45 uur.

Voor de morgendienst, die als thema zending heeft, is uitgenodigd ds J. van der Veen. 's Middags spreekt ds G. Leuvenink. De kinderen komen 's morgens apart bijeen en presenteren zich 's middags in de dienst. In de pauze is er sport en spel. Koffie en frisdrank is verkrijgbaar bij de stand van de gemeente Borne.

Kom zelf, en nodig anderen uit om samen deze dag tot een feestdag te maken!

Voor inlichtingen: Jans Otter, Vroomshoop, tel. 05498-42142.

BELANGRIJK BERICHT VOOR JONGELUI DIE NOG GEEN VAKANTIEBESTEMMING HEBBEN VOOR 1984

Er zijn enorme voorbereidingen voor een grote *avonturenreis* naar *Joegoslavië* in volle gang. En één ding staat vast: er valt heel wat te beleven (ook al kan je geen woord Joegoslavisch).

Zon, zee, bergen en avontuur. Kortom... het wordt een welbestede vakantie.

Alleen... de reis is nog niet helemaal volgeboekt. Er kunnen dus nog een paar *jongelui bij*. En dat zouden we ook wel graag willen.

Misschien heb je gedacht dat het te laat was om je aan te melden.

Maar... Gelukkig het kan nog. Is het iets voor jou en/of voor een kennis of vriend van je.

Kijk eens om je heen voor wie het ook iets geweldigs zou kunnen zijn, zodat we met een volle ploeg op pad kunnen gaan.

PS
In de kampfolder staat niet zo veel, maar het is toch niet zo dat het alleen om 14 dagen zwoegen met tenten gaat.

De tocht gaat ook langs Jeugdherbergen en geregeld via een welvoorziene dis.

NB
Aanmeldingen kunnen rechtstreeks naar het Jeugdburo, de Singel 5, 9203 XX Drachten, tel.: 05120-15687.

Henk, Tineke, Piet en Janny

uit het Uniebureau

Verantwoording
van de bijdragen, die in maart voor het Noodfonds zijn binnengekomen:
Almelo-Ger. 100,—; Emmen 1.000,—; 's-Gravenhage 260,—; 's-Gravenhage 25,—; Groningen-Noord 503,15; Stavoren 121,65; Stavoren 115,—; Zwolle 584,05 (honger Afrika);
M.R.,A. 15,—; J.H.,G. 10,—; J.B.,H. 15,—; M.H.P.,Z. 10,—; J.R., E. 200,—; H.S.,Z. 25,—; J.J.B.,G. 25,—; G.M.,D. 50,—; W.F.S., Z. 25,—; J.M.V.,K. 15,—; J.S.,W. 50,—; J.B.-B.,E. 100,—; L.E.G.,Z. 100,— (Ethiopië); N.N.,E. 505,—; G.W.D.,E. 50,—; W.B.,E. 50,—; R.J.N.,V. 25,—; H.v.H.,G. 150,— (Ethiopië); L.P.,L. 50,— (Brazilië); J.G.,H. 100,— (honger derde wereld); A.G.S-W.,H. 20,—; H.B.,E. 100,— (Ethiopië); S.H.-S.,S. 25,—; A.v.d.W.,V. 25,— (Ethiopië); A.G.B.-S.,Z. 10,—; A.v.N.,S. 100,—; M.H.P.,Z. 10,—.

Voor al deze bijdragen zeggen wij u hartelijk dank!

Radiokerkdiensten
Op 14 mei vond in Hilversum de halfjaarlijkse vergadering plaats van deputaten voor radio- en televisiezaken van de kerken, die niet bij de IKON zijn aangesloten. Ook nu was het weer een interessante en leerzame bijeenkomst, mede gelet op allerlei recente ontwikkelingen in omroepland. Het overzicht van de in 1983 gehouden kerkdiensten wees uit, dat de belangstelling voor radiokerkdiensten groter is dan die voor televisie-uitzendingen. Dat is overigens geen konstatering van de laatste tijd, maar een al jaren vaststaand gegeven. De radiopreken, die door de luisteraars worden aangevraagd, overtreffen de televisiepreken dan ook verre in aantal!
Behalve een evaluatie van de kerkdiensten, die het afgelopen jaar in ZVK-verband door de radio of de televisie werden uitgezonden, vormde het rooster voor de komende weken en maanden punt van bespreking. We hebben u reeds eerder meegedeeld, dat er op 24 juni een radiokerkdienst in Harlingen wordt gehouden, waarin *ds K. M. Gerritsen* zal voorgaan. Nadere gegevens hopen wij binnenkort in deze rubriek te publiceren. Later in het jaar zijn er radiokerkdiensten uit Musselkanaal (op 12 augustus, met *ds W. Kos*, als voorganger) en Hoogeveen (op 16 december, waarin *ds J. Bouritius* de voorganger is).
En dan mogen wij eenmaal per jaar een kerkdienst verzorgen, die door Radio Nederland Wereldomroep wordt uitgezonden. Deze kan op verschillende tijdstippen in verschillende landen en delen van de wereld worden beluisterd. Vandaar dat wij ook van deze radiokerkdiensten de gegevens in ons blad publiceren. De e.k. uitzending is op 8 juli uit Arnhem. Voorganger in de dienst is *ds G. van 't Wout.*
Bijzonderheden hopen wij, mede ten gerieve van familie, kennissen en familie in het buitenland, zo spoedig mogelijk aan u door te geven.

Unieberichten
Op 18 mei heeft opnieuw een zending brieven en mededelingen het Uniebureau verlaten:
* een brief dd 5 mei van het Advieskollege inzake het beroepingswerk, waarvan ook de dienstdoende voorgangers een eksemplaar hebben ontvangen;
* een brief dd 16 mei van de Evangelisatie Commissie der Unie inzake de Werkbijeenkomst voor Gemeente en Evangelisatie (met aanmeldingsformulieren);
* een brief dd 18 mei van de Commissie voor de Opleiding inzake de kandidaten *W. Huizing* en *H. G. Lammerts van Bueren;*
* een brief dd 18 mei van de Commissie voor de Opleiding inzake een voorgenomen voordracht tot beroepbaarstelling van *ds B. Louwerse;*
* een brief dd 18 mei van de Unie Zendings Commissie inzake de a.s. terugkeer van *ds J. P. J. F. van der Leur* en *zr J. van der Leur-Posthumus;*
* een (laatste) rondzendbrief dd 22 april van *zr J. van Oosten,* waarvan een aantal passages in het vorige nummer werd overgenomen.

Naar wij mogen aannemen, zal de inhoud van deze brieven ter kennis van de gemeenten worden gebracht, waarvoor zij immers ook zijn bestemd.

Representatie
De rouwdienst ter gedachtenis van ds H. van der Werf op 18 mei te Emmen werd door zeer velen uit onze Uniegemeenschap bijgewoond. De UC liet zich daarbij door *ds J. A. Brandsma* vertegenwoordigen.
Op 3 juni hoopt de gemeente van Den Helder haar nieuwe kerkgebouw in gebruik te nemen. De UC zal bij die gelegenheid van haar belangstelling laten blijken door het zenden van *ds P. Wijchers* als haar afgevaardigde.

Bijeenkomsten
Het is voor tal van kommissies en besturen in de Unie een drukke tijd geweest. Voor een deel hielden die bijeenkomsten verband met de Algemene Vergadering. De jaarstukken moesten worden besproken, alvorens zij aan de UC (die als agendakommissie fungeert) konden/kunnen worden toegezonden. En daar komt meer, veel meer zelfs, voor kijken dan menigeen wellicht beseft.
Hieronder treft u een overzicht aan van de vergaderingen, die binnenkort worden gehouden:
* 28 mei - Financiële Commissie der Unie;
* 4 juni - Commissie der Unie;
* 13 juni - Commissie voor de Opleiding;
* 18 juni - Evangelisatie Commissie der Unie;
* 20 juni - Unie Zendings Commissie;
* 25 juni - Dagelijks Bestuur (van de UC).

We noemen u al deze bijeenkomsten en data, opdat u ons gezamenlijke werk in de voorbede kunt gedenken, zowel persoonlijk als in de gemeenten. Het lijkt immers allemaal zo eenvoudig en vanzelfsprekend, als je er van de buitenkant tegenaan kijkt. In werkelijkheid steekt het ingewikkelder in elkaar, blijken er in de praktijk andere kanten aan te zitten, vraagt het van bestuurs- en kommissieleden niet alleen zeer veel (vrije) tijd, maar ook inzicht, inleveringsvermogen en volhardende trouw.
Het is dan ook geen *farce,* dat we daar deze keer eens uw bijzondere aandacht voor vragen. Gemeentewerk is niet gemakkelijk, zeker niet altijd even dankbaar werk. Maar hetzelfde geldt van het werk, dat in Unieverband geschiedt. Misschien praten wij daar wel eens wat al te oppervlakkig over, zonder te beseffen wat wij zeggen en hoe dat bij anderen overkomt. In ieder geval zou het goed zijn, als wij de Unie en het Uniewerk niet slechts in onze gesprekken en overwegingen, doch ook in onze voorbede wilden betrekken.

Kandidaatstelling
In april hebben alle gemeenten geïnformeerd over de vakatures, die binnenkort in besturen en kommissies ontstaan en waarvoor zij kandidaten konden stellen. De gemeenten hebben daartoe tot en met 31 mei de gelegenheid gehad. Het is straks aan de Algemene Vergadering om uit al die broeders en zusters de nieuwe kommissieleden te kiezen. Dat verschillenden van hen zich voor een funktie beschikbaar hebben willen stellen, moet ons overigens tot dankbaarheid stemmen!
Hier willen wij het dan voorlopig bij laten. Straks komt *De Christen* om de veertien dagen uit, zoals u de vorige keer van redaktiewege is meegedeeld. En daarmee komt de vakantietijd in zicht, al moet er deze maand eerst nog heel wat gebeuren!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

BIJBELGETROUW? EEN NOODZAAK!

In De Christen van 11/5 jl. stond een artikel(tje), dat me grote schrik en verdriet heeft bezorgd.
Het kopje alleen al gaf daar aanleiding toe. Dat luidde: Bijbelgetrouw of Christusgetrouw. Alsof daartussen een wezenlijk onderscheid kàn bestaan! Wie wèrkelijk Bijbelgetrouw is - d.w.z. dat Woord aanvaardt als het VOLLEDIG door de Heilige Geest geïnspireerde Woord van God - die zal toch ook Christusgetrouw willen zijn. Heel de Schrift getuigt toch van Hem die komen moest! Wie de Heilige Schrift waarlijk Woord van God acht, die kan er toch niet omheen dat in die Schrift de Heiland zèlf zegt, dat al de Schriften van Hem getuigen. En omgekeerd dan? Zou het mogelijk zijn volkomen Christusgetrouw te willen zijn zonder Bijbelgetrouw te zijn??? Maar hoe kennen we Christus dan? Is het dàn niet door de Heilige Schrift? Is er een andere Christus dan de Christus der Schriften? Ik ken er geen! Wil iemand weten hoe de *Christus over de Schrift dacht* (en dàt is belangrijk!!) dan moeten we toch naar... de Bijbel!
Wie Christusgetrouw denkt te kunnen zijn en blijven zonder Bijbelgetrouw te zijn (d.i. steeds weer nederig te zoeken in het Woord, daarbij vragend: Leer mij uw wil, o Heer), die zal verstrikt raken in schwärmerei of de arglistigheid van zijn eigen hart. Die houdt onvoldoende rekening met de realiteit van „de oude mens" en de „wijsheid van de wereld" die *vijandschap* is jegens het kruis van Christus. Die zoekt de vijand buiten, en heeft de vijand binnen niet eens door.

Maar wat prikt er toch zo in dat woord Bijbelgetrouw? Als het hoogmoed of pretentie zou zijn van hen die het woord bezigen, dan zou verootmoediging van dezulken de zaak oplossen en het woord herwaarderen.
Maar is het dat? Gaat het om mensen? Of gaat het om de zaak zelve?
Spreekt het Oude Testament dan niet van valse profeten? Waarschuwen de apostelen en de Here Jezus zelf niet voor valse profeten en dwaalleraars? U moet er uw Bijbel eens op naslaan hoe vaak!
Een tijd geleden werd in een gemeente de gastspreker het zwijgen opgelegd door de gemeente (zeer terecht m.i.) Hoe kon die gemeente dat doen? Omdat ze de Bijbel kende, trouw wilde zijn aan dat Woord, en de dwaalleer niet duldde.
Zo gemakkelijk wordt de mens ontrouw jegens de Heer. Zo licht dwaalt hij weg van het rechte pad. Is dat noodlot? Of Gods bedoeling?

Neen, Hij gaf Zijn Woord als een lamp voor onze voet en een licht op ons pad. Dat Woord, gesproken door apostelen en profeten, neergelegd in de canon van de Bijbel, is het *Woord van God,* de Eeuwige. Dat is geïnspireerd door Hem en daarom blijvend, gezaghebbend en volledig betrouwbaar.
Daaraan trouw te blijven is een absoluut „must" voor elke volgeling van Christus. Dat was (en is) het eerste geloofsartikel in elk van de gemeentes die ik heb mogen dienen.

Dat Woord is niet maar een wegwijzer (een stomme paal met een overigens best belangwekkende mededeling).

Dat Woord is het zwaard des Geestes!
Dat Woord is het vaste fundament!
Dat Woord is het zaad der wedergeboorte!
Dat Woord doet me Gods wil kennen!
Dat Woord... ach, 't is zoveel meer.

Maar dat Woord heb ik vooral lief gekregen met heel mijn hart, omdat het me mijn Heiland heeft doen kennen!

Pal tegenover allen die dat Woord menen te mogen reduceren of critiseren, wil ik het Woord van Hem die gesproken heeft in onze (mijn)nacht der zonde loven en hoogprijzen.

Want zoals Hij volmaakt is, zo is Zijn Zelfopenbaring in Zijn Woord. Ja, het doet intens zeer en verdriet als niet slechts in antikerkelijke of notoir vrijzinnige kring de H. Schrift en het verlangen om trouw te zijn in denken, spreken en handelen aan de Bijbel als min of meer illegitiem gekenschetst wordt. Stilstaan bij een ANWB-paal, terwijl je naar Amsterdam moet. Dat is immers zielig en belachelijk?

Komt er ooit een stadium waarin wij verder zijn dan „de wegwijzer"?

Het genoemde artikel suggereert het. De r.k. kerk, de Jeh. getuigen, de Mormonen en sommige Pinksterstromingen ook. Zij hebben immers hun leergezag, hun Wachttoren, hun boek van Mormon of hun zgn. profetiën. Christenen in de brede Protestantse stroming hebben altijd met veel klem die mogelijkheid van een „verder" zijn afgewezen.

Neen, God heeft voluit en op het hoogst gesproken in Christus.
Daarom is Zijn Openbaring in Zijn Woord volkomen en voltooid.

En het werk van de Heilige Geest bestaat erin in het Woord Christus te openbaren. Omdat de Geest het Woord inspireerde is het niet van voorbijgaande aard, maar houdt het stand tot in eeuwigheid. Was dat niet het getuigenis en de houvast van Luther?

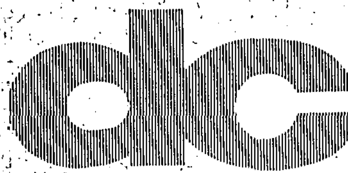
Bijbelgetrouw - God geve dat onze gemeenten het in de leer en metterdaad zullen blijven. Opdat ooit van ons gezegd kan worden wat er staat van de Bereërs: deze onderscheidden zich gunstig van... daar zij het Woord met alle bereidwilligheid aannamen en dagelijks de Schriften nagingen of deze dingen zo waren.

Zij koersten niet slechts op gezag van predikers (al heetten ze Paulus!) en ze waren ook niet bang bij de „wegwijzer" te blijven staan, terwijl anderen al verder waren. Maar ze toetsten wat hen gezegd werd aan het hoogste gezag: het Woord van God.

ANTWOORD AAN DS BOSVELD

Jammer dat ik br. Bosveld schrik en verdriet bezorgd heb met mijn ontboezeming over het woord Bijbelgetrouw in DC van 11 mei jl. Dat woord ligt hem - en naar ik aanneem hem niet alleen - na aan het hart.
Toch weet ik er nog steeds niet goed raad mee, ondanks het feit dat ik in mijn eerbied voor de Heilige Schrift en de erkenning van haar absolute gezag in de openbaring van God waarschijnlijk vlak naast br Bosveld sta. Met heel veel van wat hij schrijft over de betekenis van het Woord ben ik het eens. (Zijn opmerking over de „wegwijzer - een stomme paal met een overigens best belangrijke mededeling" doet dunkt mij geen recht aan de hoge en absolute waarde die ik in mijn stukje toeken aan de Schrift).
Wat bedoelt men eigenlijk met Bijbelgetrouw? Br Bosveld omschrijft het zo: (dat men) dat Woord aanvaardt als het volledig door de Heilige Geest geïnspireerde Woord van God. En trekt daaruit de konklusie dat zo iemand ook vanzelf Christusgetrouw zal willen zijn.
Maar welke bedoeling, welke funktie heeft nu dat woord Bijbelgetrouw? Waarom is het ingevoerd? Als maatstaf om het geloof van anderen te beoordelen? Om aan te duiden dat er ook niet-bijbelgetrouwe christenen bestaan? Volgens briefschrijver kan dat niet, want je kunt Christus niet anders kennen dan door de Schrift. Dan is het woord dus overbodig en onnodig.
Naar ik vrees, en dat bedoelde ik ook in mijn artikeltje, zitten er bepaalde gevaren in het gebruik van dat woord. Bijvoorbeeld: Ik zal medechristenen beoordelen of zij wel naar de Bijbel leven. Wat moet ik dan aan met mijn reformatorische broeders en zusters, die via een theologische, doch naar mijn mening zeker niet bijbelse leersprong van de besnijdenis terechtkomen bij de kinderdoop? In mijn ogen zijn zij zeker niet bijbelgetrouw, hoewel velen van hen zich zeker als zodanig beschouwen. Als ik ze spreek, blijken ze vaak wel Christusgetrouw te zijn, want ook zij weten zich door Christus verlost en hebben Hem lief.
Zelfs is het niet onmogelijk dat mensen die zich bijbelgetrouw noemen, geen antwoord weten op de persoonlijke vraag of zij zich door Christus behouden weten. Dan brengt hun Bijbelgetrouwheid hen niet verder dan op wacht te staan bij de zuivere opvattingen over de Schriften, zonder hen tot Christus uit te drijven.
Misschien is dit voor mij het knelpunt: Het woord Bijbelgetrouw heeft voor mij iets statisch, iets dogmatisch. Misschien zelfs een reformatorische trek, omdat „geloven" vaak verward is met „instemmen met de zuivere leer", inplaats van in beweging komen tot overgave en navolging van de Here Jezus. Het lijkt mij mogelijk om met het christelijk geschoolde verstand te erkennen dat de Bijbel het volledig door de Heilige Geest geïnspireerde Woord van God is, puur als een vaststaand feit, en dat zo iemand toch nog niet met de Heer op weg gegaan is.
De Schriften zijn bedoeld om ons tot Christus te brengen. En met alle respekt voor wie aan het woord Bijbelgetrouw grote waarde hecht: ik acht het persoonlijk overbodig, en ik vrees dat het verwarring kan stichten.
Met dank aan br Bosveld over zijn meelezen en meedenken! De W.

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: ƒ 42,— per jaar, ƒ 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland ƒ 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

MEDEDELING VAN DE ECU

Na bezinning op de voortgang van het landelijk evangelisatiewerk heeft de Evangelisatie Commissie der Unie besloten ds C. Eijer te vragen zich beschikbaar te stellen voor de funktie van evangelist in dienst van de Uniegemeenschap.

R. A. Kos-Servaas, secr.

BAPTISTEN GEMEENTE VEENDAM 25 JAAR

Op 12 juni a.s. zal de Gemeente te Veendam 25 jaar bestaan. Dat wordt gevierd in een herdenkingsdienst op 24 juni, in de foyer van „Veenlust".
Sprekers zijn brs M. de Jong en G. Leuvenink. Er is medewerking van de Gospelgroep Immanuël, het mannenkwartet Veendam en de zanggroep Tot Gods Eer. De aanvang is 16.00 uur.
Iedereen, vooral oud-leden van de gemeente, wordt uitgenodigd om deze dankdienst bij te wonen.
In het nummer van 22 juni a.s. zal de gemeente te Veendam „Voor de lens" komen.

BREEK ER EENS UIT

Het afgelopen „Breek er eens uit" seizoen zit er net op en zijn wij al weer begonnen met de organisatie van het nieuwe. De oude groep deelnemers heeft klinkend afscheid genomen, de eerste nieuwe deelnemers hebben zich al weer aangemeld.
Zaterdag 16 juni is er van 10.00-15.00 uur een instruktiedag voor de nieuwe deelnemers in de Samenhof te Zwolle, en er kunnen er nog meer bij. Ook jij, die misschien wacht op de uitslag van je eindeksamen, kunt nog mee doen aan het nieuwe seizoen. Je kunt in ieder geval alvast kontakt opnemen met ons, vragen staat vrij en misschien blijkt dat het toch ook wel iets voor jou is. Dienstbaar zijn vanuit je geloof en zo bezig te zijn als persoon te groeien.
„Breek er eens uit" moet je doen, bel met het Jeugdburo: 05120-15687 en vraag naar Ella, zij kan je veel vertellen.
Wil je 16 juni meemaken, bel dan wel voor 10 juni graag.
Tot ziens.
„Breek er eens uit" Ger Booy

God is liefde

Voor ons onverwacht, maar dankbaar voor wat hij voor ons is geweest, berichten wij, dat door de Heer is thuisgehaald, mijn lieve man, onze zorgzame pa en opa

WILLY KRUIT

3-2-1922 - 28-5-1984

Ps. 121

2e Dwarsdiep 25
9515 PP gasselternijveensemond

Janny Kruit-v. d. Scheer

Jan Hessel - Betty
Gerwin, Jeroen

Bareld - Tineke
Francisca, Jan Willem, Jolanda, Henk Jan

Nel-Ron
Pieter
Marc
Erik

De dienst van Woord en Gebed zal worden gehouden op vrijdag 1 juni a.s., waarna de begrafenis zal plaatsvinden te Gasselternijveen.

Zij, die de overledene de laatste eer wensen te bewijzen, worden daartoe uitgenodigd om 13.00 uur in de Baptistenkerk, Handelsstraat 8a te Stadskanaal.
Aanvang dienst 13.15 uur.

Na de begrafenis gelegenheid te condoleren in de Ds. J. W. Weenink-zaal achter de Baptistenkerk.

Liever geen bloemen.

Voor uw blijk van medeleven en belangstelling bij het overlijden van mijn man, onze vader en grootvader

HENK VAN DER WERF

willen wij u hartelijk danken.

Namens ons allen
B. van der Werf-ter Braak

Emmen, 23 mei 1984
Wekingeslag 130

Getrouwd:

WIM DE JONG
wednr. van Jo Kuiper
en
JANNY SCHRIJVERS
wed. van Leo Maandag

Arnhem, 28 mei 1984
Blomikkers 2, Workum
Oude Velperweg 47, Arnhem

Toekomstig adres: Kennedystraat 28, 6921 CX Duiven.

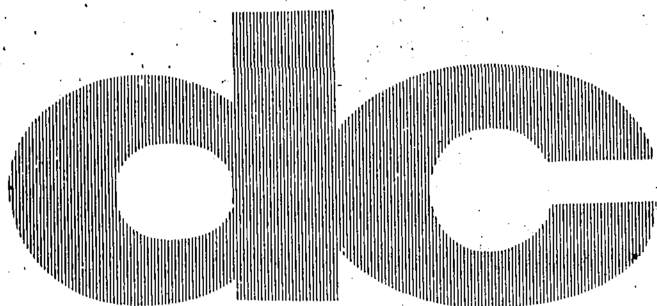
2 Cor. 5 : 2
„Want wij weten, dat, indien de aardse tent, waarin wij wonen, wordt afgebroken, wij een gebouw van God hebben, in de hemelen, niet met handen gemaakt, een eeuwig huis"

Donderdag 26 april 1984 heeft de Heer tot Zich genomen onze broeder

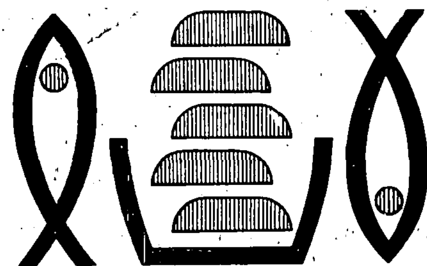
HENDRIK LUTTJE

op de leeftijd van 81 jaar.

Baptistengemeente Veendam

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 23 - 8 juni 1984

De Geest maakt levend

Als in de meimaand was het paradijs. Het leven bruiste aan alle kanten omhoog en naar buiten. De zon scheen. Bloemen bloeiden.
Vogels zongen en vonden hun onderdak in de pas ontluikte bomen vol bladergroen. Heel de schepping zong mee in het koor aller tijden...

Maar... Adam had er geen weet van. In het gras lag zijn lichaam, het grootste wonder van heel de scheppingsmacht van God. Alle geweldige mogelijkheden van de mens lagen in dat lichaam opgesloten: ogen om te zien, oren om te horen, een mond om te spreken en te zingen... Maar Adam reageerde niet op Gods wonderen om zich heen. Zijn lichaam was volmaakt, maar het leven ontbrak!

Maar dan vertelt Gods woord: „God blies de levensadem in zijn neus; alzo werd de mens tot een levend wezen"! Vanaf dat moment ervoer Adam Gods volmaakte schoonheid om zich heen en zijn ziel beleefde Gods aanwezigheid als het grootste wonder waarmee ooit een mens te maken kan krijgen. Adam leefde en herkende zijn Schepper, omdat de Geest van God zijn leven was binnengestroomd.

We zouden mogen zeggen: pas wanneer een mens zijn Schepper kent, aanbidt en dient, dán leeft hij. Wanneer hij, met Gods engelen, zingt: Groot en verheven en hoog te loven is Hij, die 't al geschapen heeft!

Helaas heeft het scheppingsverhaal een triest vervolg. In Genesis 3 wordt ons verteld, hoe de mens weer sterft. De zonde verwoest het intense wonder van een ongestoorde relatie tussen God en zijn schepselen. Daar en toen is de bijbeluitspraak een feit geworden: dood door de overtredingen en zonden. En de gevolgen van die geestelijke dood zijn door de eeuwen en geslachten heen steeds duidelijker geworden: verduisterd in het verstand, vervreemd van het leven Gods!

Hoe tragisch en ingrijpend deze toestand is, ervaren wij, in onze tijd, wellicht heftiger dan ooit het geval geweest is. Wij beleven hoe dood de mens in feite is en hoe intens de duisternis in zijn hart is geworden.

Wie zich dat bewust is, zal des te meer onder de indruk zijn van het Pinksterwonder, de nieuwe scheppingsdag! Door de uitstorting van de Geest is voor miljoenen en miljoenen mensen de belevenis van de verloren zoon een persoonlijke ervaring geworden: „Deze zoon van mij was dood, maar is weer levend geworden." In de dode mens, geruïneerd door de zonde en haar gevolgen, wordt opnieuw de levensadem van God geblazen, waardoor hij juichend, als Paulus, getuigt: „Mij is erbarming bewezen"!

Grove zondaren, moordenaars, dieven, hoereerders, mensen, gedreven door egoïsme en haat, zijn mensen geworden in wier leven God weer de eerste plaats inneemt en die voor hun naaste een open hart hebben.

Verfijnde zondaars, die op een keurige manier God buiten hun leven hielden en met de farizeeërs zongen: „Ik dank u, dat ik niet ben als de tollenaar", kwamen tot het inzicht dat ze net zo dood waren als al die anderen.

De Heilige Geest, even onverklaarbaar als het wonder der schepping, brengt nieuw leven en doet dode mensen herboren worden tot kinderen Gods. Nicodemus begreep dat niet, maar wij hebben het mogen beleven!

Wie ervaren heeft wat de Geest tot stand brengt, heeft oog gekregen voor het allergrootste wat God ooit tot stand bracht: God gaf zijn eniggeboren Zoon voor mij. Wie Pinksteren heeft gevierd en nog dagelijks beleeft, heeft Jezus Christus als Heer en Redder in zijn leven ontvangen. Daarom leeft hij weer. Voor nu en eeuwig!

Bidt, broeders, dat de Heer het wonder hernieuwen zal: het Pinksterfeest. Bidt, broeders, want wij sterven zonder de levensadem van Gods Geest.

C. v. Wier

DEZE WEEK:

GEVANGENISPREDIKANT

In gesprek met ds M. G. Boeschoten

door H. G. de Winkel

Een sleutelbos blijkt niet alleen een onmisbaar attribuut te zijn van de bewakers. Ook de gevangenispredikant is er mee uitgerust. Dat merk ik direkt als ds Boeschoten mij in het Huis van Bewaring te Utrecht bij de portier in ontvangst komt nemen.
Gesloten deuren overal. Ook de deur op de stalen galerij, waar „predikant" op staat. Zijn kantoor is niet meer dan een cel in rijen van cellen, drie hoog. We zullen eerst wat praten over zijn werk, en dan is er een kerkdienst met daarna een gespreksgroep waar ik welkom ben.

Hoe lang doe je dit werk?
Even kijken... in '67 ben ik er part-time ingekomen.

Heb je dat nu op een bepaald moment als een roeping gevoeld?
Niet direkt, het kwam gewoon naar me toe. Eerst was ik invaller. Nu, het pakte me meteen op een bijzondere manier. Je moet rekenen: Ik was evangelisatiepredikant. Ik had kontakt met veel niet-kerkelijke mensen. Dat vond ik hier terug.
Je komt in een bepaald spanningsveld als je met die mensen praat. Je merkt hun vragen en twijfels, en wordt daarmee teruggeworpen op je eigen geloof en twijfels. Er komen soms erg kritische vragen, maar je hebt de vrijheid om dan eerlijk te zeggen: Ik weet het ook niet altijd. Je moet hier geen verkeerd beeld ophangen alsof je het als gelovige altijd weten moet. Voor zo'n goedkoop geloof is hier geen plaats.

Zie je verschil tussen de mensen waar je nu mee te maken krijgt en die in de gemeente?
Och, de mensen in de gemeente zijn net zulke kleine mensen als die hier, met hun vragen en onzekerheden. Maar ze durven er vaak niet voor uit te komen. Wie in de gemeente vragen stelt, loopt soms vast; daar is vaak te weinig ruimte om te stoeien met je geloof, terwijl dat toch juist het geloof versterken kan.

Zitten er mooie kanten aan jouw werk?
- Uit een la komen ansichtkaarten van mensen die ontslagen zijn maar die de dominee nog lang niet vergeten zijn. Bedankjes, soms onbeholpen gesteld -.
Jongens die je nog kent van eerdere detentie of vanuit de rijksinrichtingen. Je hoort soms: u begreep me tenminste en u hebt met me gebeden.
Je merkt dat er vertrouwen komt; ze hebben vaak kritiek op de kerk, maar verwachten er toch iets van.

Zijn er ook moeilijke dingen, waar anderen wellicht geen weet van hebben?
Jawel. Als iemand iets onherstelbaars heeft gedaan, en dan vooral als zijn eigen omgeving daardoor getroffen is. Dat weegt zwaarder dan de vervolging door de justitie. Als bijvoorbeeld vader vastzit, lijdt het gezin daar natuurlijk onder, en daar lijdt vader dan weer onder. Dat lijden gaat je als geestelijk verzorger niet in je koude kleren zitten, ook al weet je dat die mensen niet vrijuit gaan.
De persoonlijke schuldverwerking is ook moeilijk. Ze maken zich vaak meer zorg over wat er na de straftijd gaat gebeuren dan over de schuld zelf. Soms groeit na vele gesprekken wel het gevoel: ik kan hier mezelf zijn, en daarna een besef van schuldbeleving.

Mis je niet de continuïteit in het kontakt met de mensen, zoals je die in de gemeente hebt?
Er blijven soms kontakten, dat wel. Ik heb er ook een paar huwelijkssluitingen aan over gehouden. Soms komen mensen telkens terug, dat is natuurlijk triest. Een enkele keer vind ik het jammer dat iemand weggaat, hoe gek dat ook klinkt.
Iemand met wie het niet zo goed klikt, gaat toch op zeker dag vertrekken, en dat heb je als predikant in een gemeente niet.

Hebben de mensen het gevoel dat je naast hen staat, of kijken ze tegen je aan van: jij snapt ons toch niet?
Het is telkens weer een hele toer om je in te leven. 't Is zo'n andere wereld. Wij menen zo gauw dat we iets dóór hebben en staan al klaar met ons antwoord.

Soms krijg je het verwijt: u staat aan de kant van de samenleving en die is hypocriet. De groten mogen alles en die dekken elkaar, en de kleintjes zoals wij pakken ze.

Merk je dat je iets aan hun visie kunt veranderen?
Waar ik naartoe probeer te werken is ze gaan begrijpen: Als je iets bereikt of verwerft, moet je daar echte voldoening van kunnen hebben en zelfs God er voor kunnen danken. Soms komt iemand zo ver dat hij zegt: ik hoef geen Mercedes meer van geld waar ik niet eerlijk aankom. Liever een Eendje van eerlijk geld.

Is dit werk wel eens deprimerend?
Dingen grijpen me soms wel erg aan. Ik schakel wel snel over. Trek ik het me dan toch niet zo erg aan? Jawel, toch wel, maar er is niemand mee gediend als ik in de put kom. Het is wel ontmoedigend als mensen keer op keer terugkomen. Drugsverslaafden vind ik een groot probleem: wanneer zijn ze nu eens helemaal zichzelf, zodat je ze echt aan kunt spreken?

* * * *

KERKDIENST
Over de tafel in de kapel ligt een geborduurd lopertje, waarop de katheder. Verder twee brandende kaarsen en wat bloemen. Inclusief het medewerkende kwartet onder aanvoering van Jaap Boeschoten en organist Wout Huizing zijn er zo'n acht gasten. Verder een twintig „bewoners" van het huis. Dominee wordt begroet als goede bekende. De dienst begint met een eenvoudig openingswoord: Deze kerkruimte is ruimte voor de Heer. Hij wil hier bij ons zijn.
Er wordt behoorlijk meegezongen. Men kan onderwerpen opgeven waarvoor gebeden zal worden. Voor moeders die wachten op hun kinderen die hier zitten. Dat het niet te warm weer wordt, want dan is het in de cellen niet uit te houden. Geen kernwapensprotest van een ander: daar moeten we eerst nog eens over doorpraten.
Alles wordt meegenomen in het gebed. Het kwartet wordt kritisch aangehoord, doch krijgt wel applaus.
De preek gaat over Psalm 23 en Johannes 10, de Goede Herder. Mensen leven vaak naamloos, opgestapeld in flatgebouwen. Men kent de eigen buren niet, men is niemand. Sommigen hebben kontakten in een klub of kerk; daar zijn ze iemand en daar hebben ze een naam. Dan worden ze uit hun flatje geroepen om samen op weg te gaan. Zo roept ook de Goede Herder de mensen bij hun naam. Je wordt allemaal geroepen, maar let wel op of het de stem van Jezus is, want er zijn zoveel andere stemmen.
Enkelen verlaten met moeite dit stukje vrijheid; ze willen nog wel napraten. Doch ook de gevangenis kent zijn tijden.

GESPREKSGROEP
Dominee Boeschoten brengt drie dames mee die geregeld deelnemen en dus bij de meesten wel bekend zijn.
Een man of tien komt het lage, wat koude zaaltje binnen. Over 't algemeen vrij jong. Mijn buurman is er voor het eerst: de dominee had gezegd dat het wel leuk was. Ongevraagd verzekert hij dat hij helemaal niets gelooft. Ook nooit in een kerk geweest? Nee, nooit.
Onderwerpen gevraagd. Dat wordt komplete chaos, er wordt van alles door elkaar geroepen. Sommigen kijken het spul zwijgend en geamuseerd aan. Boeschoten pikt een onderwerp op: Kernwapens. Er komt geen ander zinnig onderwerp, dus de indiener mag verder praten. Hij zegt dat hij bang is, niet voor zichzelf, maar wel om kinderen te verwekken, want wat voor toekomst hebben ze? Een wereld vol dreiging, vervuiling en vergif.
Het gesprek golft heen en weer. Eerst tussen drie of vier mensen, doch allensg mengen zich er meer in. Fel, soms met humor. Ook mijn buurman gooit zich erin. Vertelt van zijn vallen en toch weer opstaan, dank zij zijn sterke vrouw. „Maar toen ik een kind kreeg..." daverend gelach: Kreeg je vrouw dat kind dan niet?
Verhalen van ouders die een drukke zaak

Lees verder op pagina 3

LANGS DE RAND

RUBRIEK VOOR JONGEREN

DOOR PIET STELLINGA

VRIENDEN

„Die school waar ik opzit, die ligt me ook niet zo. Hij is zo groot, hè. 't Is geen slechte school hoor, dat wil ik niet zeggen. Maar nogal... eh...onpersoonlijk. We hebben er nu ook een bar, sinds kort. Wel leuk. Ik heb er ook wat meer vrienden door gekregen".

Als twee mensen op leeftijd zitten we te keuvelen op een bankje aan de waterkant. Karel heeft zijn armen gekruist voor de borst; hij voelt zich net niet helemaal op zijn gemak. Hij vertelt verder:

„Van nature ben ik nogal een verlegen type. Maar de laatste tijd verandert dat wel wat, hoor. Ik maak nu al veel gemakkelijker een praatje met iemand. Vooral in de schoolbar komt dat je goed van pas. Als je altijd maar wat op een afstand blijft, dan krijg je natuurlijk nooit vrienden".

Die jongens van school, zijn het goeie vrienden?
„Och, wat zal ik zeggen. Je moet je natuurlijk wel wat gedragen zoals zij doen. Een beetje stoer doen, hè. Ja, dat hoort er wel bij. 't Is niet zo dat je met hen over alles kunt praten. 't Gaat meer over sport, meisjes, feestjes; dat soort onderwerpen. Op de jeugdgroep heb ik een heel ander soort vrienden".

O ja?
„Ja. Met de vrienden van de jeugdgroep praat je veel meer.
Die zijn wat eigener, hè? Ja, ik vind wel dat ik op een heel andere manier met mijn vrienden van de jeugdgroep omga, dan op school. 't Zijn eigenlijk twee geheel verschillende werelden".

Praat je met je vrienden op de jeugdgroep ook over geloven enzo?
„Nou... eh... nee, eigenlijk niet. Tenminste, niet op een persoonlijke manier. Met een diskussie praat je natuurlijk wel over het geloof. Maar dat is toch nog wel anders dan praten over jouw geloof. Dat hele persoonlijke, daar kom ik ook op de jeugdgroep niet aan toe".

Waar dan wel?
„In gesprekken met mijn zus. We hebben een heel goed kontakt.
Ik merk ook, dat mijn geloof in God nogal veranderd is, de laatste tijd. Ik geloof nu veel persoonlijker, ik betrek veel meer dingen op God. En ik slik ook niet meer iets voor zoete koek. Daardoor raak ik wel eens opstandig. Maar dat hindert niet, vind ik. Het geloof in God krijgt er juist meer diepte door. 't Is nu meer een relatie".

Kun je op school ook praten over deze dingen?

„O nee, geen denken aan. Da's een heel andere wereld. Over dat soort dingen praat je alleen maar met mensen die heel dicht bij jou staan."

We kijken elkaar eens aan, onderzoekend. In de verte horen we het snelverkeer voortrazen. Momenten als deze, daar moet je zuinig op zijn.

ONTMOETINGSDAG OVER „ZENDING EN GEMEENTE-VERNIEUWING" VAN DE EVANGELISCHE ALLIANTIE

Zaterdag 16 juni zal in het Kerkelijk Centrum De brug te Amersfoort een ontmoetingsdag zijn ,gewijd aan het onderwerp Zending en Gemeentevernieuwing. De heer Rob Berns zal spreken over „zendingsgemeente zijn in Rotterdam", Herman Takken van de Stichting „Evangelie en Moslims" over „onze opdracht tegenover ethnische minderheden" en ds Wim Bouw, algemeen secretaris van de Bijbelse Medische Zendingsgemeenschap, over „zendingsgemeente voor veraf en dichtbij".
Deze ontmoetingsdag wordt gehouden in samenwerking tussen de Evangelische Alliantie en de Evangelische Zendingsalliantie.
Inlichtingen en opgave bij het secretariaat van de EA, Tel. 03438-13693, of Hoofdstraat 55, 3971 KB Driebergen.

LANDELIJKE ONTMOETINGSDAG RADIO FEBC

30 juni 1984 houdt Radio FEBC een landelijke ontmoetingsdag van 13.00-17.00 uur in „De Bron" te Dalfsen.
Inlichtingen en opgave: tel. 08819-3900.

MEDEDELING

Post voor de gemeente te *Alkmaar* komt nog vaak terecht bij de voormalige secretaris. Het adres van het secretariaat is: P. Donia, Vennewaard 313, 1824 KK Alkmaar.

Vervolg van pagina 2

hadden; geen tijd voor de kinderen. Van een goede opvoeding, die toch geen greep had kunnen krijgen op de jongen.

De man met de angst krijgt een tegenstander: Waag het er toch op in het leven en vraag je niet zoveel af. Je dóét gewoon!

Uit de gesprekken voel je het onvermogen om zelf iets van het leven te maken. Boeschoten oppert de mogelijkheid om ook eens „nee" te leren zeggen inplaats van altijd maar „ja" als er aan je getrokken wordt.
De opmerking van Boeschoten dat er een God is die je daarbij helpen kan, is in deze kring niet zo vanzelfsprekend...
Mijn ogen prikken van de rook, als we het zaaltje verlaten. Wat is er uit dit gesprek gekomen?

Later hoor ik dat een paar mensen gevraagd hebben om een verder gesprek. Er is blijkbaar toch iets losgemaakt. We mogen immers geloven dat de Geest geen gesloten deuren kent...?

Wat een openheid bij veel van deze mensen achter die gesloten deuren.
Wat een mogelijkheden voor de gevangenispredikant, om mensen te bereiken die anders onbereikbaar zijn. Moge de Heer het werk van deze dienaren zegenen.

SLECHTS DE KRUIMELS...

De christelijke kerk heeft de gehele bijbel - zowel het Oude als het Nieuwe Testament - al zo lang als haar rechtmatig eigendom beschouwd, dat het soms moeilijk voor te stellen is, dat wij een groot deel van de bijbel eigenlijk min of meer in bruikleen hebben.
Het Oude Testament is immers in de eerste plaats het erfgoed van het Joodse volk. Het is geschreven door en over de Joden. Het is hùn verhaal, hun bijzondere geschiedenis met de universele God, die echter met dit volk een unieke relatie had en heeft.
Wij doen er - dunkt me - goed aan dat af en toe te bedenken.
Het zal ons bewaren voor het zonder meer annexeren van allerlei bijbelse uitspraken en profetieën.
Het zal ons wat nederigheid en verwonderde dankbaarheid bijbrengen.

Ik zal Mijn Geest uitstorten...
Bij de profeet Joël vinden we de volgende woorden:
„Daarna zal het geschieden dat Ik Mijn Geest zal uitstorten op al wat leeft, en uw zonen en dochters zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen; uw jongelingen zullen gezichten zien. Ook op de dienstknechten en op de dienstmaagden zal Ik in die dagen mijn Geest uitstorten."
Deze woorden klinken ons bekend in de oren, want we vinden ze terug in de toespraak van Petrus op de Pinksterdag. In het Nieuwe Testament dus. Ook voor ons bedoeld, denken we. Laten we niet te vroeg juichen. Petrus heeft het hier tegen Joden, al spreken ze dan verschillende talen en in zijn betoog zegt hij bv. „Mannen van Israël, hoort deze woorden" (vs. 22). En in vs. 36 lezen we: „Dus moet ook het ganse huis Israëls zeker weten..."
Joël's profetie is voor Petrus belangrijk, omdat het hier gaat om de uitstorting des Geestes op geheel Israël, zonder aanzien des persoons, op jong en oud, op man en vrouw, op slaaf en vrije. En dat moment is nu op deze Pinksterdag aangebroken, zegt Petrus.
De gave van de Geest is altijd beperkt geweest tot mensen die geroepen waren tot een bijzondere taak: richters, koningen (David), profeten.
Nu echter mogen allen de Heilige Geest ontvangen. De belofte wordt waargemaakt!
Maar... blijkt onlosmakelijk verbonden te zijn met geloof in Jezus Christus.
De gekruisigde en Opgestane Heer is degene die deze uitstorting van de Geest teweeg brengt!
Wat moet er onder de Joden een verwarring geheerst hebben. De voor hen bestemde beloften kenden ze allen, maar.. wat heeft Jezus van Nazareth daarmee te maken?
Petrus maakt het hen kort en krachtig duidelijk:
„Dus moet ook het ganse huis Israëls zeker weten, dat God Hem èn tot Here èn tot Christus gemaakt heeft, deze Jezus, die gij gekruisigd hebt." (Hand. 2 : 36).
Het is geen wonder dat ze nu niet meer weten wat ze moeten doen. Het antwoord van Petrus is eenvoudig:
„Bekeert u en een ieder van u late zich dopen in de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen." (vs. 38).
Want, vervolgt hij, het is immers aan u beloofd, altijd al, aan u en aan uw kinderen. En dan pas volgen er een paar woorden, die op ons betrekking hebben:
„en voor allen, die verre zijn, zovelen als de Here, onze God, ertoe roepen zal."
Petrus erkent hiermee dat het heil van God niet alleen voor Israël bedoeld is, maar hij zal het er zelf nog zo moeilijk mee krijgen (Hand. 10), dat God het hem in een visioen nog eens goed duidelijk moet maken.

Jezus en de heidense vrouw
Ook Jezus zelf houdt in eerste instantie vast aan de exclusiviteit van zijn zending, als zijn hulp wordt ingeroepen door een Griekse vrouw voor haar zieke dochter.
De vrouw heeft reeds blijk gegeven van haar geloof in Jezus' macht door naar Hem toe te komen.
Zijn tamelijk scherpe antwoord, dat het niet goed zou zijn het brood van de kinderen (Israël) aan de honden (heidenen) te geven, brengt haar niet in verlegenheid.
Ootmoedig geeft ze toe tot de honden te behoren, maar ook die eten immers de onder de tafel terechtgekomen kruimeltjes van de kinderen...
Dit antwoord is voldoende voor Jezus en Hij geneest het kind.
Het „eerst de Joden" betekent niet, dat er voor niemand anders iets over is.
Paulus, zelf een Jood zijnde, heeft dit als geen ander begrepen. Hij schrijft aan heidenchristenen in Galatië:
„Want gij zijt allen zonen van God, door het geloof, in Christus Jezus.
Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed. Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk of vrouwelijk: gij allen zijt immers één in Christus Jezus. Indien gij nu van Christus zijt, dan zijt gij zaad van Abraham, en naar de belofte erfgenamen."
Het is echter nooit Paulus' bedoeling geweest de christelijke kerk tot enig erfgenaam uit te roepen. Daarom moeten wij zijn woorden, tot de Romeinen en tot ons gesproken, ernstig ter harte nemen:
„Zijn de eerstelingen heilig, dan ook het deeg, en is de wortel heilig, dan ook de takken. Indien nu enkele takken weggebroken zijn en gij als wilde loot daartussen geënt zijt en aan de saprijke wortel van de olijf deelgekregen hebt, beroem u dan niet op de takken! Indien gij u ertegen beroemt - niet gij draagt de wortel, maar de wortel u. Gij zult dan zeggen: er zijn takken weggebroken, opdat ik als loot geënt zou worden. Goed! Zij zijn om hun ongeloof weggebroken en gij staat door het geloof. Wees niet hoogmoedig, maar vrees!"

Ans Lindenborn

WE BOEREN VOORUIT

Door bestuur en werkgroepen is en wordt er hard gewerkt aan de voltooiing van de inrichting van „De Nieuwe Oorsprong" te Sint Nicolaasga (zie ook „De Christen" van 25 mei jl.) Maar zij doen het werk niet alleen. Personen die ook regelmatig voor Tabitha te Amsterdam werken hebben de stoot gegeven die nu juist nodig was. Ze hebben met voortvarendheid het gebouw schoon gemaakt, en allerlei reparaties uitgevoerd. Geweldig. Br de Vries uit Noordbergum heeft belangeloos het nodige snoeiwerk gedaan en jongelui hebben zich niet onbetuigd gelaten tijdens de paasvakantie. We schreven daar reeds over.
De gordijnen en vitrages hangen er of zijn in de maak dank zij de dames van zusterhulp te Sneek en Arnhem. De Nieuwe Oorsprong leek wel een atelier! De schilders hebben hun werk gedaan en meubelen zijn besteld. En zo kunnen we doorgaan.

Kom logeren
We schreven in een vorig nummer: we hopen in augustus met de inrichting klaar te zijn. Het begint er op te lijken dat dit lukt. Daarom durven we het centrum dan open te stellen voor gasten. U hebt als eerste de gelegenheid te overnachten in dit geweldige centrum tusen 18 - 29 augustus a.s. We hebben daarvoor een speciale introduktieprijs van *f* 40,— p.p.p.d.
Daarvoor kunt u, nogmaals als eerste in Nederland, genieten van wat „De Nieuwe Oorsprong" biedt!
Let wel: de prijs in inclusief alle maaltijden en koffie en thee op de geëigende tijdstippen. Foldermateriaal voor het maken van leuke uitstapjes is aanwezig.
Wat u nog wel moet doen is vooraf een afspraak maken. Schriftelijk: „De Nieuwe Oorsprong", Huisterheide 7, 8521 NC Sint Nicolaasga of telefonisch: 05134-2341.
Hebt u geen auto en komt u per trein? Wel als openingsservice halen we u van station Heerenveen!

Maak reclame
We boeren vooruit met de inrichting van het centrum. Dat vooruit boeren moet doorgaan ook na 1 september als de officiële openingsdag plaatsvindt. U kunt daaraan meewerken. Maak reclame voor het centrum. Conferentie's familie-reünies en voor nog vele andere activiteiten is iedereen welkom in Sint Nicolaasga. Hebt u bij uw reclame-actie een folder nodig of wilt u weten wat het kost? Bel 05134-2341 en u krijgt de benodigdheden toegestuurd.
Tot ziens op „De Nieuwe Oorsprong".

J. H. O.

PS. Die „J. H. O." onder dit artikel betekent J. H. Olijslager. Het bestuur heeft hem aangesteld om de kar te trekken. Trekt u mee? Maak dan reclame!

Nog een PS: Reeds 1 fiets werd ons aangeboden. Hebt u nog een goede gebruikte in de schuur staan? We halen deze graag op en willen er ook nog voor betalen.

Van deze kant bekeken ....

DE TIJDEN ZIJN ZWART

zei de dichter Marsman ongeveer een halve eeuw geleden en ging daarna verder met: wij zijn eeuwen en eeuwen te laat geboren. Boven zijn gedicht staat Heimwee. Hij vertelt in het korte, ontroerende lied dat hij voor de Koning had willen strijden, nu schrijdt hij naar de dood.
Datzelfde gevoel van het niet hebben bereikt klinkt op uit:

> Volk, ik ga zinken als mijn lied niet klinkt;
> ik moet verdrogen als gij mij niet drinkt;
> verzwelg mij, smeek ik - maar zij drinken niet;
> wees mijn klankbodem, maar zij klinken niet.

Deze klacht breekt ook door in zijn Polderland:

> o, dertigstromenland, het volk dat u bewoont
> versombert in krakelen,
> die geld en God verdelen, purper en doornenkroon.

Tot het begrijpen dezer woorden kwam ik uit ervaringen door het lezen der Schriften. De tijden zijn zwart heeft een paar duizend jaren terug menige profeet in Israël gezegd en zei Jezus iets anders, toen hij dit geslacht vergeleek met fluitspelende en klaagliederen zingende kinderen? Hij bad ook: wees mijn klankbodem! en ontdekte: zij klinken niet.
Gedurig houden mij de leerlingen van Jezus bezig. Sommigen van hen hadden al naar Johannes, de doper, staan luisteren en gehoord hoe deze kerk zijner dagen beleefde. Van hemzelf lezen we niet dat hij ooit de tempel of een synagoge betrad. We weten dat hij niets moest hebben van de Farizeeën en Sadduceeën. Slangegebroed noemde hij die „vromen". God kan uit deze stenen kinderen voor Abraham maken.
Jezus ging in het voetspoor van deze voorloper. En beiden stierven een gewelddadige dood. Ik vraag u: wat moesten deze eenvoudige maar zoekende volgelingen van Johannes en Jezus denken? Denken van de Joodse gemeente en haar leidslieden? Want ook Jezus viel ze herhaaldelijk aan en uitte zware beschuldigingen aan hun adres. Maar de geestelijke stand bood hardnekkig weerstand. De tijden zijn zwart.
De tempeldienst gaat onverstoord voort. In de synagogen wordt eindeloos geredetwist. Er is niets veranderd en Johannes en Jezus zijn er niet meer. Was het dat dat Petrus liet zeggen: Ik ga vissen!? Ja, Jezus was opgestaan en praatte veertig dagen met hen. Toen verdween hij definitief, opvarend naar de hemel. Wat moesten zij? In Jeruzalem blijven. Waar elke straat en steen sprak van andere dagen. Waar zeker op hen gelet werd. Lukas meldt: Ze waren allemaal bijelkaar en hielden niet op met bidden. Mooi, maar 't is wel erg kort samengevat. Zal er niet één gedacht hebben: de tijden zijn zwart.... en: wegen Gods, wat zijt gij duister.
Ze bleven bidden. Wat restte hun ook nog anders? Wachten, bijelkaar blijven, bidden.

Met de krant in de hand en met het oog op wat hier en nu gaande is, kom ik in de buurt van Marsman die slechts „in late verwilderde woorden gewagen" kan van onze aardse geschiedenis wier schrift onleesbaar wordt. Zeg niet dat de schaduwen van de ouderdom over mijn geest gekomen zijn. Of, wat nog erger is, dat ik de Schriften niet goed lees. Ik klop ze af als een dokter de borstkas en het verheugt mij dat Thomas er op de eerste zondagavond niet was en dat Petrus is gaan vissen. Daar herken ik de gewone man die de zwarte tijden en Gods duistere wegen niet verdragen kan. Maar die dan toch met de anderen mee wacht, waakt, bidt. Die met God een open en eerlijk gesprek houdt over de situatie waarin ze sedert Jezus geraakt zijn. Want Johannes en Jezus waren Godsbeelden-stormers. Ze waren een tyfoon Gods en de vissers, de tollenaar en de verzetsstrijder hadden kunnen zeggen: de bliksem van Uw borduursels heeft onze ogen gezengd, en van Uw mantel werden de plooien zwepen in ons gezicht.
Ze gingen bidden tot de hoge God. En zij ontvingen. De keizer regeerde nog wel in Rome zoals de hogepriester in Jeruzalem. De Farizeeën en Sadduceeën vochten verder over dogmatische formuleringen. Maar geen van hen kon God bijhouden. Zijn Geest kwam tot de biddenden en waar Gods Geest is daar is schepping als in den beginne.
Zitten wij vast als een schip in het ijs, als een auto in het zand? Er is wanhoop in de wereld. Er wordt gezucht in het dertigstromenland van de kerk. Er is een tekort aan eenstemmigheid. Waar is de alles en allen samenbindende Geest?
Open nu ook onze ogen voor het ware vreugdelicht.

Huizinga

De ingang van het centrum vindt u in het nieuwe deel. De vleugel links is het slaapgedeelte. Daar bevinden zich één- en tweepersoons kamers met eigen douche en toilet.

DE CHRISTEN IN DE ZOMERMAANDEN

Vanaf dit nummer verschijnt DC om de 14 dagen. Het eerstvolgende nummer komt dus uit op 22 juni.

Copy voor de nummers van 22 juni en 6 juli te zenden aan:
Dr O. H. de Vries, Putterlaan 9, 3722 WE Bilthoven.

81255
is het gironummer
van het
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten
Bosch en Duin
Doe er wat aan?

uit het Uniebureau

Financieën

Verantwoording van in april 1984 ontvangen bijdragen:

Noodfonds
Alkmaar 175,30; Drachten-Elim 265,25; Eindhoven 309,40; Haulerwijk 200,—; Heemskerk 269,30; Heerenveen 123,—; Stavoren 132,85; Utrecht-Centrum 149,—; Utrecht-Noord 275,15; Utrecht-Noord 1.000,— (Brazilië); W.B., E. 50,—; D.B., H. 10,—; M.R., A. 15,—; J.H.H., G. 10,—; J.B., H. 15,—; D.d.B., B. 10,— (Libanon); G.B.B., Z. 25,— (Libanon); A.K.-B., E. 20,—; G.M.-P., D. 100,—; H.v.H., G. 50,—; H.T.-S., D. 50,—; W.B., G. 10,— (Ethiopië); A.K., E. 25,— (Ethiopië); H.T.N., D. 50,— (Ethiopië); H.F., H. 10,— (voedsel voor 4 miljoen); H.T.-S., D. 50,—; H.d.V., H. 90,—; R.J.N., V. 25,—; D.v.W., M. 25,—; N.B.V.B. 1.000,—; Gewest Z.O.-Drenthe 85,40 (Ethiopië).

ECU
Alkmaar 515,85; Amsterdam-Noord 253,—; Amsterdam-West 73,85; Arnhem 641,74; Delfzijl 709,85; Deventer 186,95; Drachten-Elim 295,90; Groningen-Noord 1.606,78; Groningen-Zuid 227,65; Harlingen 389,90; Haulerwijk 200,—; Heerenveen 27,50; Hoogezand 700,—; Lelystad 31,75; Rotterdam-Centrum 108,25; Sneek 1.850,— (1983); Sneek 1.700,—; Utrecht-Centrum 350,—; Utrecht-Noord 412,50; Vroomshoop 180,—; Winschoten 127,92; Workum 460,90; Zutphen 453,40; Zutphen 212,50; N.B.V.B. 2.500,—.

CvdO
Alkmaar 157,05; Amsterdam-Noord 275,—; Amsterdam-West 111,20; Arnhem 853,64; Borne 56,40; Delfzijl 1.318,65; Deventer 202,60; Drachten-Elim 367,55; Groningen-Noord 1.752,86; Groningen-Zuid 235,15; Harlingen 416,45; Haulerwijk 200,—; Heerenveen 301,35; Hoogezand 775,—; Rotterdam-Centrum 163,05; Sneek 1.850,— (1983); Sneek 1.900,—; Utrecht-Centrum 500,—; Utrecht-Noord 450,—; Winschoten 143,64; Workum 250,—; Zutphen 646,10; Zutphen 250,—; P.v.H., H. 25,—; N.B.V.B. 2.500,—.

UZC
Alkmaar 598,40; Amsterdam-Noord 429,—; Amsterdam-West 178,25; Arnhem 1.609,32; Borne 237,80; Delfzijl 1.793,65; Deventer 147,26; Drachten-Elim 294,66; Groningen-Noord 3.140,54; Harlingen 662,80; Haulerwijk 500,—; Heemskerk 300,—; Heerenveen 281,35; Hoogezand 1.300,—; Klazienaveen 125,—; Lelystad 33,70; Rotterdam-Centrum 200,65; Sneek 760,83 (1983); Sneek 3.000,—; Utrecht-Centrum 650,—; Utrecht-Noord 806,25; Vroomshoop 780,—; Winschoten 393,48; Zutphen 537,65; Zutphen 375,—; Amsterdam-West 114,90 (WIN); 's-Gravenhage 317,60 (WIN); D.v.W., M. 25,—; H.K., H. 10,—; N.N. 100,—; S.H.-S., S. 50,—; F.S., S. 100,—; J.V., G 100,—; P.v.H., H. 25,— (WIN); Utrecht-Noord 1.500,— (projekt).

NBJB
Alkmaar 154,80; Amsterdam-Noord 59,50; Arnhem 212,25; Delfzijl 324,95; Drachten-Elim 167,—; Groningen-Noord 474,74; Harlingen 223,75; Haulerwijk 100,—; Hoogezand 250,—; Utrecht-Noord 121,87; Winschoten 41,32; Workum 101,40.

10-cents-fonds
Alkmaar 158,60; Amsterdam-Noord 39,—; Arnhem 183,05; Drachten-Elim 124,75; Groningen-Noord 328,66; Groningen-Zuid 204,45; Harlingen 10,—; Heemskerk 139,15; Hoogezand 140,—; Sneek 250,—; Utrecht-Noord 84,38; Winschotem 52,64; Zutphen 64,60.

Dit is weer een lange, bemoedigende opgave van bijdragen, die in april in het Uniebureau zijn binnengekomen. Namens de desbetreffende kommissies en besturen zeggen we u daarvoor hartelijk dank!

Adressenboekje
Het nieuwe adressenboekje is uit. Wel iets later dan onze bedoeling was, omdat enkele andere werkzaamheden voorrang moesten krijgen. Maar goed, het is er nu dan toch. En het heeft inmiddels ook zijn weg naar de gemeenten gevonden. Het adressenboekje is namelijk uitsluitend via de sekretarissen verkrijgbaar. Aanvullingen en korrekties zullen op geregelde tijden in ons weekblad worden gepubliceerd. U wilt deze dan zelf wel in uw (eigen) eksemplaar aanbrengen?!

Gemeenten
Op 20 mei heeft de gemeente van *Amsterdam-West* haar vijfentwintigjarig bestaan herdacht. Deze maand - op 24 juni - viert de gemeente van *Veendam* haar zilveren jubileum. En op 30 september zal de gemeente van *Dordrecht* aandacht schenken aan haar vijfentwintigjarig bestaan. We feliciteren deze gemeenten en spreken de wens uit, dat zij de arbeid onder Gods zegen de komende jaren mogen voortzetten.

Radiodienst
De gemeente van Harlingen verzorgt op 24 juni een kerkdienst, die door de radio zal worden uitgezonden. Voorganger is *ds K. M. Gerritsen*, predikant van deze gemeente, die zal spreken naar aanleiding van Kolossenzen 3 : 16. Voorts werken aan de dienst mee het zangkoor „God is mijn lied" onder leiding van de heer Siep de Jong en mevrouw Janny van Wier, die het orgel zal bespelen. Gezongen worden Psalm 103 : 1,7,11; Lied 454 : 1,2,3; Supplement 44 : 1,2,3. De schriftlezingen zijn uit Psalm 98 en Kolossenzen 3. De dienst wordt des morgens opgenomen en zal des middags (17.00) te beluisteren zijn via de zender Hilversum 2. Deze uitzending vindt plaats in het kader van de door de regering aan de kerken beschikbaargestelde zendtijd. De hierboven vermelde gegevens treft u (waarschijnlijk) ook aan in de omroepbladen.

Radionieuws
In het vorige nummer schreven wij u over recente ontwikkelingen in omroepland, die op de laatstgehouden vergadering van deputaten voor radio- en televisiezaken aan de orde zijn geweest. Eén daarvan was een voorstel van de NOS om de kleine zendgemachtigden - daaronder vallen, behalve de politieke partijen, ook de kerkgenootschappen - onder te brengen op Hilversum 5, de nieuwe doelgroepenzender.

De kerkgenootschappen zelf - niet slechts de in de IKON participerende kerken, maar ook de z.g. ZVK-kerken - waren tegen dit voorstel gekant. Zij vreesden, dat daardoor het aantal luisteraars naar allerlei kerkelijke uitzendingen aanzienlijk zou dalen, niet zonder reden overigens, en bleven dan ook zendtijd claimen op Hilversum 1 en 2.

Naar het ANP meedeelt, heeft nu ook de Omroepraad zich tegen het voorstel van de NOS gekeerd. In een advies aan minister Brinkman van welzijn, volksgezondheid en cultuur heeft de Omroepraad zijn opvattingen dienaangaande neergelegd. Hij is van oordeel, dat kerkgenootschappen, politieke partijen en dergelijke zich niet op een bepaalde doelgroep, doch op een breed publiek richten. Evenals de kerken is ook de Omroepraad thans de mening toegedaan, dat deze organisaties daarom op de beide zenders Hilversum 1 en 2 thuishoren.

Hoe de minister - hij neemt als verantwoordelijk bewindsman de uiteindelijke beslissing - op het advies van de Omroepraad zal reageren, valt op dit moment uiteraard nog niet te zeggen. Wij althans wagen ons niet aan een voorspelling, welke dan ook. Wel betekent dit advies naar onze mening een belangrijke ontwikkeling, die door de kerken alleen maar als positief kan worden beschouwd.

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

WAT BEZIELT DEZE MENSEN?

Hij is computer-programmeur en op weg naar een klant in Zwolle.
Ha, een lekker eind rijden, denkt hij en drukt de knop van de cassette-recorder in.
Een stem begint langzaam te spreken:
„Nebi'im risonim - vroegere profeten: Jozua, Richteren, 1 Samuel, 2 Samuel, 1 Koningen, 2 Koningen.
Nebi'im aharonim - latere profeten. Hiertoe behoren: Jesaja, Jeremia, Ezechiël, Hosea," enz., een hele rij wordt opgesomd.
Dan volgen beknopte beschrijvingen van de inhoud van deze bijbelboeken.
De man - hij is rond de veertig - luistert aandachtig en probeert het gehoorde in zijn hoofd te stampen.
Een vreemde computer-programmeur...
Hij is onderwijzer en dat vindt hij fijn. Hij werkt graag met kinderen en zijn klas vindt hem een prima meester. Spannend vertellen dat-ie kan. Weet je nog, verleden week toen we op kamp waren? Midden in de nacht hebben we in het kampvuur brood gebakken en daarna vertelde de meester een spookverhaal. Lekker eng was het, joh!
Als de „meester" 's middags naar huis gaat, waar vrouw en beide zoontjes op hem wachten, drinkt-ie een kop thee en loopt naar boven. Naar z'n studeerkamer(tje).
Hij pakt een boek: Kerkgeschiedenis door dr Otto de Jong en even later is hij, af en toe aantekeningen makend, helemaal in deze lectuur verdiept.
Een vreemde schoolmeester...
Zo zou ik nog 7 andere eigenaardige personen kunnen voorstellen. Allemaal leiden ze een soort dubbelleven en één van hun wensen is dat er méér uren in een dag zouden zitten, want die kunnen ze goed gebruiken.
Wat zijn dit voor mensen en wat bezielt hen om ieder moment van hun vrije tijd te besteden aan studie?
Op de eerste vraag luidt het antwoord: Het zijn mensen die op de Vinkenhof de Tweede weg-opleiding volgen. Op zaterdagen komen ze daar samen uit alle hoeken van Nederland om begeleid te worden bij hun theologische studie.
Op Grieks en Latijn na is het programma en vakkenpakket zo veel mogelijk gelijk aan dat van de dag-opleiding.
U kunt zich voorstellen wat dat betekent in combinatie met een normale dagtaak om de kost te verdienen voor je gezin. Het vraagt alles van je, een totale inzet en het bewust nee-zeggen tegen de meeste gezellige bezigheden.
Nu de tweede vraag: Wat bezielt deze mensen?
Ik wil het voorzichtig zeggen en het niet te mooi maken.
Ze hebben bepaalde talenten van de Heer gekregen - net als de dienaren uit de gelijkenis - en diep van binnen voelen ze dat ze daar niet voldoende mee werken. Daarbij komt ook een gevoel dat de Heer ze op een bepaalde plaats wil hebben. Misschien wel als voorganger van een gemeente...
En toen de mogelijkheid ontstond om theologie te studeren naast een werkkring beschouwden zij dit alles als een vingerwijzing.
En ze gingen erover nadenken.
En ze gingen erover praten.
Allereerst met hun partners. Waren die bereid achter deze zaak te staan?
In de eerste plaats voor wat de toekomst betreft. Want het betekent toch voor het hele gezin een wezenlijke verandering. Maar ook gedurende deze zware studiejaren zullen zij mee de prijs moeten betalen in de vorm van tijd-voor-elkaar, die moet worden ingeleverd.
Een ingrijpende zaak dus.
Nu heeft deze groep mensen het eerste jaar erop zitten en om hierover te praten en ook om elkaar als groep wat nader te komen, waren ze het afgelopen weekend bijeen op „De Bron" in Dalfsen.
Voor de goede orde: Behalve de 9 mannen studeren er drie vrouwen mee „voor eigen risico", d.w.z. dat ze niet via de Commissie voor de Opleiding zijn aangemeld als toekomstig voorganger. Zij willen deze studie graag meemaken om op hun plaats in de gemeente (en evt. daarbuiten) zo goed mogelijk toegerust de Heer te dienen.
De docenten van de tweede weg-opleiding: drs P. Brongers, ds Th. van der Laan, prof dr J. Reiling, dr O. H. de Vries en ds G van 't Wout waren ook aanwezig. Zuster drs H. de Winkel, die Oude Testament doceert, was er helaas niet.
De studenten zijn bijzonder dankbaar voor de bereidheid van genoemde mensen om hun schaarse vrije tijd voor deze opleiding te geven. Je zou kunnen zeggen dat er ook van hun kant een zeker enthousiasme en motivatie is door deze „tweede weg". Het is voor hen een aparte ervaring te werken met mensen die al wat verder op de levensweg zijn, midden in hun gemeente en in het leven staan en er zoveel voor over hebben om hun doel te bereiken.
Op het weekend is ook gesproken over de toekomst.
Is er voor ieder die de eindstreep haalt een plaats in onze gemeenten?
Waarschijnlijk niet, daarom sprak men al over halve banen.
Er zijn een aantal gemeenten, die graag een voorganger zouden willen, maar te klein zijn om er één te kunnen beroepen. „Als we nu eens part-time zouden kunnen werken in zo'n gemeente en dan een halve baan erbij, dan zou dat al heel mooi zijn", vond men.
Geen al te hoog gespannen toekomstverwachtingen dus.
Een wonderlijke groep.
Geroepen door de Heer, uit hun baan, uit hun maatschappelijke positie, op weg naar de plaats die Hij hen wijzen zal.
Op weg door middel van de tweede wegopleiding en ze hebben er alles voor over...

Ans Lindenborn

Staande van links naar rechts: jelle stukker, jan van weenen, ans lindenborn, ron mentink, j. reiling, rené boertjens, gerrit kanis, martha terwel, echtpaar van 't wout, piet stellinga. Zittend: theo van der laan, anneke mentink, ton den dekker, olof de vries, jacob steenstra.

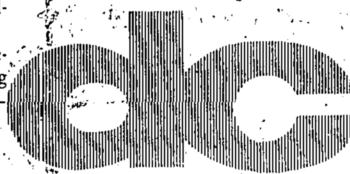

TABITHA DEN HAAG EEN HUIS IN AANBOUW

Opnieuw hoort u van ons de gang van zaken.
Op 7 mei hebben wij het hoogste punt bereikt van het gebouw. De vlag werd gehesen en werkers op de bouw werden toegesproken.
U kunt nu waarnemen hoe het huis eruit zal gaan zien. De appartementen in het gebouw worden ook reeds zichtbaar en zoals ik reeds eerder vermeldde zullen in de toekomst 133 bewoners er gaan wonen.
Sinds 1 februari ben ik volledig bij de Stichting in dienst en heb dus nu de tijd om de nodige kontakten met overheidsinstellingen en wijkorganen op te bouwen.
Overleg is bv. gaande met de wijkorganen, om te bezien in hoeverre Tabitha een funktie kan hebben voor oudere bewoners uit de wijk. Want zoals u zult weten, worden de verzorgingshuizen ook betrokken in het wijkgebeuren. Het zogenaamde Flankerend

Lees verder op pagina 8

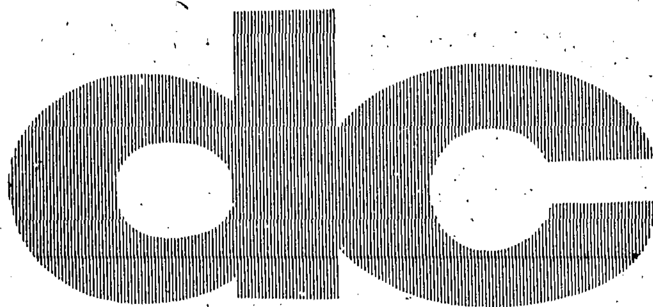
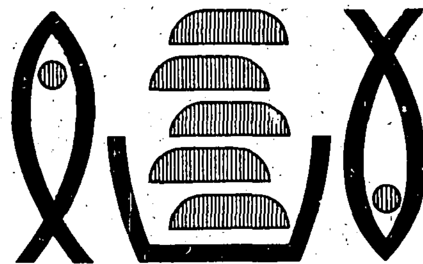
Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr. O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling ƒ 42,— per jaar, ƒ 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland ƒ 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Beleid van het Ministerie van W.V.C. tracht hieraan richting te geven.
Gedacht wordt in dit kader o.a. aan:
- alarmering.
- dagopvang
- gebruik van warme maaltijd.
- De toekomstige organisatie staat reeds op papier.
Velen van de huidige funktionarissen gaan mee naar het nieuwe huis. Er zullen echter ook nog vakatures vervuld moeten worden. Deze liggen hoofdzakelijk op het terrein van de verzorging.
De opnemingscommissie is vastgesteld. Indien iemand in het huis wil wonen, dient men kontakt op te nemen met het Bemiddelingsburo voor de verzorgingshuizen in Den Haag.
Dit bureau heeft de taak om de toekomstige bewoners te registreren, dit in overleg met de indicatiecommissie art. 6j, die indicaties geeft.
Natuurlijk kunt u, indien u interesse heeft, ons bellen voor informatie.
Het adres en telefoonnummer staan onder dit schrijven.
- Ook hebben wij ons een voorstelling gemaakt hoe het zal gaan in het huis.
Als wij denken aan de maaltijd bv. dan is de bedoeling dat de bewoners gaan eten in het restaurant. De mogelijkheid zal bestaan om een bescheiden menukeuze aan te bieden.
Koffie en thee kan men, indien men dit wenst, gebruiken in het restaurant.
Sociaal/kulturele aktiviteiten zullen plaats gaan vinden, zoals bv. film, cabaretmiddagen/avonden, modeshow.
Op de aktiviteitenafdeling kan men zich bezighouden met zijn of haar hobby's.
Op de begane grond wordt er een leeszaal gecreëerd. Tevens zal er een biljart geplaatst worden voor de liefhebbers.
Vakanties, dagjes uit, bezoek aan culturele aktiviteiten buitenshuis, zullen door ons, indien er voldoende belangstelling voor is, worden georganiseerd.
Verder is het de bedoeling een kerkdienst te houden voor alle gezindten, maar ook zal er bv. gelegenheid zijn voor katholieke bewoners een eucharistieviering bij te wonen.
Zo zou ik verder kunnen gaan vertellen.
Het is echter veel prettiger al u in de toekomst eens een bezoekje komt brengen aan het nieuwe huis.

Met vriendelijke groeten,
G. Kruithof,
Stichting Haagse Verzorgingshuizen Tabitha
tel.: 070-547419
Badhuisweg 99
2587 CE Den Haag

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummers 24/25 - 22 juni 1984

ALLEEN MET LEGE HANDEN KUN JE ELKAAR DE HAND REIKEN

Paulus schrijft heel openhartig: *„Nu ken ik onvolkomen"* (1 Cor. 13 : 12). Dat klinkt niet erg veel belovend. Wat koop je nu voor onvolkomen kennis? Toch zou dit voor ons wel eens een heel perspectiefrijke opmerking van de apostel kunnen zijn. Wij weten het vaak veel te goed:
Wanneer met elkaar debatterende christenen ieder voor zich heel nadrukkelijk gelijk zitten te hebben.
Wanneer twee groepen christenen na een ruzie uit elkaar gaan, ieder in naam van de waarheid.
Het zou een zegen zijn, wanneer we in zulke situaties tegen elkaar zouden zeggen dat ons kennen onvolkomen is!

wat hebben we gemeenschappelijk?
Wanneer twee partijen serieus proberen hun verschil van mening op te lossen, zoeken ze eerst naar datgene waarin ze het samen eens zijn. Die gemeenschappelijke overtuiging is daarna uitgangspunt voor verder gesprek.

Het valt op, dat die gemeenschappelijke overtuigingen altijd liggen in de sfeer van de *zekerheden,* nooit van de *onzekerheden.*
Beide groepen formuleren het stellingsgewijs: We hebben samen de zekere mening dat..... Het is voor ons beiden een onbetwijfelbare waarheid dat.....
Het opstellen van zulke stellingen doet me denken aan het opstapelen van massieve brokken steen, waarvan je alleen maar vestingen kunt bouwen. Wanneer mensen die elkaar nog niet hebben gevonden, beginnen met samen een vesting te bouwen, eindigen ze tenslotte ieder in zijn eigen vesting. Wie begint met zekerheden die gemeenschappelijk zijn, en niet verder gaat eindigt met zekerheden die scheiding brengen.

De meest perspectiefrijke gemeenschappelijkheid waarin christenen elkaar kunnen vinden is die van een gemeenschappelijke *onzekerheid* en *verlegenheid.*
In zo'n situatie van verlegenheid zijn we als christenen helemaal die we zijn:
Onvolkomen mensen die de wijsheid niet in pacht hebben.
Mensen die volstrekt zijn aangewezen op Gods genade.
Mensen die tegenover God met lege handen staan.
Deze laatste positie is de meest beloftevolle, als het gaat om het oplossen van de onderlinge problemen. Alleen met lege handen kun je elkaar de hand reiken!

„Kennis maakt opgeblazen" (1 Cor. 8 : 1). Ik heb mij er wel eens over verbaasd, dat ik in theologische debatten al argumenterende steeds meer overtuigd raakte van mijn eigen gelijk, en de tegenpartij van mijn ongelijk! Waarschijnlijk hebben we hier te maken met dat mechanisme van zichzelf opblazende kennis. Al debatterende peppen we onszelf op tot een stelligheid en zekerheid die onze maat van kennis verre te boven gaat.
De onvolkomenheid van ons kennen verbindt ons met elkaar voor het aangezicht van God. Tot volkomenheid opgeblazen kennis drijft ons uit elkaar.

bijvoorbeeld
Het afgelopen jaar beleefde ik op het terrein van gemeenschappelijke verlegenheid iets dat mij moed heeft gegeven.
In een groep voorgangers bespraken we het probleem van echtscheiding in de gemeente. De bijbelse gegevens hadden we snel op een rijtje: Echtscheiding is volgens de Schrift alleen „toegestaan" in geval van overspel. Of - in geval van een huwelijk tussen een gelovige en een ongelovige - als de ongelovige partner zich niet langer wil aanpassen aan de levensstijl van de gelovige.
Met zulke gegevens in de hand kunnen theologen boven de vergadertafel zonder blikken of blozen een spelletje zekerheid spelen. Maar wat gebeurt er onder die tafel waaraan theologisch gedebatteerd wordt? Ik bedoel: Wat gebeurt er in de sfeer van het pastorale kontakt tussen een voorganger en gescheiden gemeenteleden, waarin de voorganger iets gaat aanvoelen van de verdrietige ingewikkeldheid van een mensenleven? In die sfeer blijken de zekerste theologen weet te hebben van verlegenheid.

Wat uit die bespreking mij is bijgebleven en moed geeft? De ontdekking dat je, in geval van verschil van mening over een bepaalde zaak soms verder komt als je het gesprek start op het punt van gedeelde verlegenheid. In zo'n verlegenheid kan God je samen verder leiden. Alleen samen met lege handen voor God staande kun je elkaar de hand reiken.

O.d.V.

DEZE WEEK

„BREEK ER EENS UIT" WORDT VOLWASSEN

Sinds 1979 stellen jongeren zich, veelal uit ideeële motieven, via „Breek er eens uit" beschikbaar voor dienst- en hulpverleningswerk.

Deze stichting „Breek er eens uit", voortgekomen uit de NBJB met medewerking van „landelijk TABITHA", is volwassen aan het worden. De tijd van voorzichtig proberen is voorbij.

„Breek er eens uit" is een begrip geworden, weliswaar (nog) voornamelijk in Baptist-jong Nederland, maar ook bij een 11-tal instellingen in Amsterdam en Utrecht, in Leeuwarden en Stadskanaal, in Schoonloo, Balkbrug en Drachten, in Beetsterzwaag en Buitenpost. Instellingen bij wie dit projekt aanslaat, die open staan voor „onze" jongeren en hen de gelegenheid geven te ervaren wat het betekent er te *zijn* voor anderen.

Het aantal deelnemende jongeren stijgt van jaar tot jaar.

We begonnen in september 1979 met 4 deelnemers en tijdens het afgelopen seizoen waren er 14 jongeren op verschillende plaatsen in den lande aan het werk.

Met deze laatste groep meegerekend hebben in de afgelopen jaren nu 45 jongeren deelgenomen aan „Breek er eens uit" - projekten. Juist nu de arbeidsmarkt, ook in de zgn. „non-profit"-organisaties vrijwel verzadigd is en jongeren steeds moeilijker een werkkring kunnen vinden blijkt „Breek er eens uit" kansen te hebben.

Het is inmiddels ook gebleken dat de overheidsinstanties zoals het ministerie van WVC (voorheen CRM) voor een identiteitsorganisatie als de NBJB wat over hebben: begrip en geld!

Het spreekt kennelijk ook deze instanties aan dat er het een en ander ten behoeve van jongeren wordt gedaan. Hierdoor, maar ook en vooral door het enthousiasme, de energie en het geloof van de NBJB-kern, Jeugdraad /RJC., de Jeugdconsulenten, het „Breek er eens uit"-bestuur en niet te vergeten een 12-tal begeleiders die de deelnemende jongeren ondersteunen en met raad en daad ter zijde staan, is dit werk zo prachtig uitgegroeid. De begeleiders zijn mensen met een optimistische mens-visie, een bewust en positief geloofsbeleven en met een warm hart en begrip voor jongeren.

Natuurlijk zijn de ervaringen van de deelnemers individueel sterk verschillend en uiteenlopend: van constant blakende enthousiastelingen tot moeizame zwoegers en daartussen (de meesten) in 8 maanden verrassend groeiend van aarzelende beginnelingen tot flinkerds met een gezond stuk zelfvertrouwen.

Door de opgedane werkervaringen kwamen velen bij hun sollicitaties daarna beter beslagen ten ijs of konden meer gerichte beroepskeuzes maken.

Met name in hulp- en dienstverlening vonden velen een vaste baan of werden leerling verzorgende of -verplegende.

Eén van onze vroegere deelneemsters is nu zèlf begeleidster van „Breek er eens uit" geworden!

Onze begeleiders zijn mensen met een optimistische mens-visie, een bewust en positief geloofsbeleven en met een warm hart en begrip voor jongeren.

Bijna elke deelnemer schrijft na verloop van tijd zijn of haar ervaringen in een verslag. Van al die op schrift gestelde ervaringen zou inmiddels een boekwerkje met een boeiende inhoud kunnen worden samengesteld, zeker als daarbij werd gevoegd hetgeen op evaluatiedagen en begeleidingsgesprekken mondeling wordt geuit.

Een greep uit een paar recente verslagen van deelnemers:

„In deze maanden leer je verschrikkelijk veel van jezelf, wat je ligt en wat niet.... Ook buiten je werk om doe je veel goeie ervaringen op. Je woont nl. zelfstandig en moet dus alles zelf regelen. Je komt met zoveel andere mensen in aanraking en daar leer je veel van. Ik ben daardoor ook meer over het leven en alles wat daarbij komt kijken gaan nadenken. Ik zou „Breek er eens uit" voor geen goud gemist willen hebben"

(Heleen de Jong)

„Ik zag het niet zitten om na mijn studie fysiotherapie werkloos thuis te zitten. Ik ben nu een eind van huis en ik werk met geestelijk gehandicapte kinderen. De nieuwe ervaringen die ik heb opgedaan is: oog hebben voor geestelijk gehandicapten in de maatschappij. Je komt ze normaal zo weinig tegen. We hebben ze immers „weggestopt"? Ik ben nog met veel vragen bezig, zoals: „Wanneer is een leven zinvol en wat maakt de mens tot mens...."

Vanwege deze ervaringen en levensvragen ben ik blij dat ik bij „Breek er eens uit" ben gaan werken".

(Alyde Touwen)

En een andere, persoonlijke reactie aan haar begeleider:

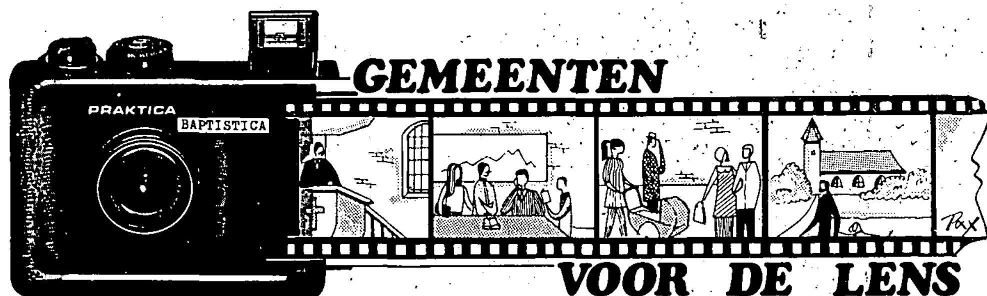
„Ik was er aanvankelijk niet op ingesteld mijn kontakten in de vertrouwde omgeving te moeten afbreken. Het is allemaal zo snel gegaan...., het zit me niet lekker dat dit projekt niet voldoende geslaagd en afgerond is. Toch geloof ik dat niets in mijn leven meer door „het toeval" wordt bepaald en dat geeft me een stukje rust en zekerheid dat het goed is wat ik nu doe. Als ik niet via „Breek er eens uit" gewerkt had dan had ik ook niet deze keuze voor het werken met geestelijk gehandicapte mensen gemaakt. Dat ik dit aan kan heb ik geleerd tijdens het „Breek er eens uit"-projekt. Bovendien heb ik geleerd om verantwoording te dragen voor mijn eigen leven, vrienden, tijd, lichaam en al de dingen die ik doe of laat. Ik zit nog met een hoop dingen maar ik begin nu te leren waar mijn eigen waarden en normen liggen, ook in mijn geloofsbeleving. Ik ben blij dat je me hielp om te durven leren en ervaren in mijn leven...."

Zó maar flarden uit een lange brief.

Soms wordt iemand poëtisch en schrijft:
„De schooldeur wordt achter je gesloten
je gaat het leven in.
Er moet nu worden besloten,
een start van een nieuw begin.
Ouders houden hun hart weleens vast,
later worden ze door de prestaties van hun kinderen blij verrast..." enz.

Het is bij velen inderdaad zo dat de zin van het leven dichterbij komt en dat, na de fase van angst en beven voor het onbekende, meer of minder duidelijk wordt wáár je bent en wie je bent. Alle deelnemers beleven een stuk persoonlijke groei en trachten daar waar zij werken het Evangelie uit te dragen en zichzelf in hun Christen-zijn te ontdekken. Geen eenvoudige zaak als je nog jong bent!

Lees verder op pagina 5

VEENDAM 25 JAAR JONG

Zondag 24 juni wordt er feest gevierd in Veendam. Want op 21 juni gisteren, als dit nummer van DC verschijnt was het 25 jaar geleden dat de Baptisten Gemeente geïnstitueerd werd.

Snelle start

De gemeente werd gesticht met een heel korte aanlooptijd, want in augustus 1958 besloot de gemeente te Muntendam, onder leiding van ds M. de Jong, diensten te gaan houden in Veendam. De toeloop was zodanig dat men nog geen jaar later, op 21 juni 1959, de nieuwe gemeente kon institueren, met 78 leden.

Was er toch al het nodige zaaiwerk verricht, zodat er een toebereide bodem en een open deur gevonden werden?

Reeds tientallen jaren waren er op diverse plaatsen zondagsscholen. In 1874 begon zuster Fenna Brink met zondagsschoolwerk aan het Beneden verlaat. In een klein kamertje van het huis van Douwe de Vries. De zondagsschool verhuisde later naar de Frans Spiekmanstraat. Ruim 60 jaar heeft Fenna Brink deze zondagsschool geleid. Deze bestaat nog, nu aan de Middenweg. Daar wordt nog steeds het zaad van het evangelie gezaaid in de kinderharten, doch de zondagsschool heeft ook een maatschappelijke funktie in de omgeving. De mensen die er in de buurt wonen vieren dáár hun kerstfeest, ook al hebben ze geen kinderen op de zondagsschool. Veel oudere Veendammers kan men nog horen spreken over de zondagsschool van hun kinderjaren.

Is het hieruit misschien te verklaren, dat de poging om vanuit Muntendam te gaan werken, meteen in toebereide aarde viel? Wie weet....

Andere zondagsscholen

In Borgercompagnie bestaat reeds meer dan 50 jaar een zondagsschool die jaren onder leiding stond van br H. van der Deen.

Thans heeft de gemeente vier zondagsscholen. Men is dankbaar dat de Heer die vrijheid en mogelijkheden geeft om kinderen te vertellen van de Here Jezus Christus.

Evangeliserende gemeente

In de arbeid van de gemeente neemt de verkondiging van het evangelie een grote plaats in. Er is een gemotiveerde, zeer aktieve evangelisatiecommissie, die grootscheepse aktiviteiten organiseert.

Maandelijks houdt men in de plaatselijke schouwburg, het cultureel centrum De Veenlust een evangelisatiedienst. Het bezoek aan deze diensten is voor onze landelijke begrippen zeer goed te noemen: ca. 400 bezoekers per avond. Hetgeen aantoont dat er nog behoefte is aan de verkondiging van de klare boodschap van redding door Jezus Christus, en bovenal dat de Heer dit werk wil zegenen.

Er is verder een jaarlijkse tentweek; er worden openluchtsamenkomsten gehouden en men werkt met De Zaaier.

Niet alleen op het gebied van zondagsschool en evangelisatie zijn er veel aktiviteiten. Er is ook steeds veel beweging geweest in het overige jeugdwerk zoals Rijpere Jeugd, Tussen jeugd en de Jongens- en Meisjesclubs.

De gemeente werd in deze 25 jaar gediend door de voorgangers Ph. Lindeman Wzn, A. Kik, J. van der Geer, A. Visscher en G. Leuvenink. Het aantal leden is gegroeid tot 198 per 31 december 1983.

Studerende gemeente

In het winterseizoen is er om de 14 dagen een bijbellezing en bidstond. Het aantal bezoekers is, zoals helaas in vele gemeenten, niet in zo'n gezonde verhouding tot het aantal leden. In het licht van de evangelisatieaktiviteiten van deze gemeente wat verwonderlijk, want als het goed is ligt er toch een relatie tussen evangelisatie en geestelijke vorming. Het is overigens de vraag of die relatie in vele gemeenten niet te weinig onderkend wordt...

In de week dat er geen bijbelstudie is, houdt men een bidstond.

Verbonden gemeente

De verbondenheid tussen de leden van de gemeente is groot, al wordt die, ook al weerzoals in zovele gemeenten, niet door iedereen beleefd. Men kan zeggen dat men zich in Veendam sterk met elkaar verbonden voelt in de Here Jezus Christus.

Die verbondenheid en betrokkenheid hebben overigens hun verblijdende problemen meegebracht, want de behuizing is te klein geworden. Voor speciale diensten moet men uitwijken naar andere plaatsen, en zo heeft er al een doopdienst plaatsgevonden in de gereformeerde kerk, waarbij men gebruik maakte van de verplaatsbare doopvont van de gemeente Zuidlaren. In die dienst waren ruim duizend mensen aanwezig en werd door tweehonderd broeders en zusters deelgenomen aan het avondmaal.

Behuizing

Op 16 september 1959 werd het pand aan de Blankensteinkade in gebruik genomen. Het gebouw kreeg inmiddels een ander adres: Beneden Oosterdiep. Het was eerst een verzekeringsgebouw, en het „Gemeentevenster" van de gemeente te Muntendam merkte op: Waar vroeger belangrijke levensverzekeringen werden afgesloten, zal God op grond van het offer van Christus verzekeringen afsluiten voor tijd en eeuwigheid.

In de regio was dit zo belangrijke nieuws dat de Noord-Ooster een kwart pagina wijdde aan dit gebeuren.

25 jaar heeft dit gebouw nu dienst gedaan. Enkele interne verbouwingen konden toch niet voldoende ruimte scheppen. Daarom heeft de Bouwcommissie opdracht gekregen om plannen te ontwikkelen voor een uitbreiding van het huidige kerkgebouw. Een financiële aktie voor een startkapitaal leverde toezeggingen op voor ruim honderdduizend gulden, en de gemeente heeft de Bouwcommissie het vertrouwen gegeven om de plannen verder uit te werken.

De laatste berichten zijn dat de burgerlijke gemeente vergunning verleend heeft, zodat men spoedig kan overgaan tot verbouwing en renovatie.

Wat er verder gebeurt

Als rechtgeaarde baptisten gemeente heeft Veendam natuurlijk een Zusterhulp, die eenmaal per 14 dagen bijeenkomt. Elke woensdagavond is er een Bijbelklas.

Het zangkoor *„Tot Gods Eer"* bestaat reeds meer dan 20 jaar. Het werkt regelmatig mee in de diensten, maar trekt ook veel naar buiten om in omliggende gemeenten en tehuizen te zingen. Zo is de Baptisten gemeente Veendam bezig in en buiten de „eigen" gemeente te arbeiden. „Ziet de aktiviteiten als getuigenissen van wat God in Veendam door zijn kinderen wilde doen tot redding van zielen en tot opbouw van de gelovigen", schrijft br. P. Dijkhuizen, die ons de informatie gaf.

Zondag 24 juni zal er in een bijzondere herdenkingsdienst aandacht gegeven worden aan het 25-jarig bestaan van de gemeente. Deze dienst is om 16.00 uur in de foyer van Veenlust. Zo zal de gemeente even de tijd nemen om achterom te kijken en dankbaar vast te stellen dat de Heer haar als zijn werktuig en getuigenis heeft willen stichten en gebruiken. Veel tijd om stil te staan zal er niet zijn, want er moet verder gebouwd worden: In materieel opzicht, en in geestelijk opzicht. Moge de Heer deze bouwers verder zegenen.

De W.

STEL U VOOR, DAT WIJ ALLEMAAL ONS LEVEN GINGEN ZIEN ALS EEN OFFER DER LIEFDE..!

Wat zou er dan gaan gebeuren, vraagt Lewis Misselbrook in „Baptist times", het blad der Engelse Baptisten.
Meerderen onder ons kennen deze predikant van een evangelisatieconferentie, waar hij indertijd met ons sprak over onze opdracht als gemeente van Christus. Misselbrook is in Engeland werkzaam als evangelisatiepredikant, zoals ds R. Reiling dat onder ons is.

Het is een goede zaak, om te praten over mensen die honger lijden, over vluchtelingen, over het misbruik maken van de bronnen der schepping, over het verantwoordelijk leven en allerlei andere actuele dingen. Maar kunnen doodgewone mensen daar echt iets aan doen? Er zijn mensen, die dat hebben gepresteerd!

Edward is chef-verkoper in een groot, internationaal bedrijf. Kort geleden besloot hij zijn grote auto, zijn statussymbool, te verkopen en in plaats daarvan een goedkope wagen te nemen met een laag brandstofverbruik. Uiteraard leverde hem dat op zijn kantoor een reeks verbaasde vragen op. Hij gaf eerlijk antwoord, als een christen die zich mede verantwoordelijk weet voor de energiebronnen van onze wereld. Er zijn nu vier mensen op zijn afdeling met goedkope auto's.

Elisabeth is getrouwd en een verpleegster met ervaring. Ze besloot om weer een baan te zoeken en ontdekte, dat zij slechts met nog één meisje op de sollicitatielijst stond. Die ander was energiek en zeer bekwaam, maar het was de eerste keer dat ze probeerde om werk te krijgen. De kans, dat Elisabeth de baan zou krijgen was zeer groot. Toch trok ze zich terug. „Wij hebben in ons gezin al een inkomen" zei ze. „Ik ben daarom bereid om deze baan prijs te geven voor iemand die jonger is dan ik, als teken van christelijk verantwoordelijkheidsgevoel".

Frede is penningmeester van de gemeente en tevens administrateur van een ander christelijke instelling.

Doodgewone mensen kunnen iets doen

Na enige aarzeling wees hij beide er op, dat zij belangrijke geldbedragen hadden uitgezet tegen een te hoge rente, inplaats van armen te helpen en mensen met grote problemen te ondersteunen. De gemeente veranderde van koers. Maar de andere organisatie koos een andere beheerder.

De kat van Margreet ging dood. Het beest had haar per week aan voedsel zo'n 20 gulden gekost. Ze besloot om geen ander dier weer te nemen, maar de 20 gulden wekelijks over te maken naar het noodfonds van de Baptisten wereldalliantie.

Kristian is voorganger van een baptistengemeente. Zijn naaste buren waren „vriendelijke heidenen". Maar enkele maanden geleden werden zij Jehova's getuigen. De man was een zelfstandig zakenman en hij werkt nu halve dagen, teneinde de andere daghelft te gebruiken voor deur-aan-deur-colportage. Zijn vrouw gaf haar werk er helemaal aan en wijdt zich nu aan bezoekerswerk. Kristian was bezig met een cursus voor de gemeente betreffende het discipel zijn. Die gemeente is nu bezig helemaal te veranderen.

Dennis had een leidinggevende positie. Hij was boven de 50 toen hij overbodig werd. Negen mensen binnen zijn gemeente hebben zich verplicht, om tien procent van hun inkomen als extra gift aan de gemeente te geven, die dat geld weer door kan geven aan hem. Hun uitgangspunt is het christelijk principe van samen delen. Dennis werkt nu full time in de gemeente als administrateur en adviseur.

Ernst en Jane hebben geen kinderen en zijn beiden leraar. Ze zijn aangesloten bij een gemeente met 25 leden en ze hebben het gevoel, dat het nu tijd wordt dat de gemeente een voorganger krijgt, om behulpzaam te zijn bij de innerlijke en uiterlijke groei. De gemeente stond niet afwijzend tegenover deze gedachte, maar zag het financieel niet zitten. Ernst en Jane voelen zich nu geconfronteerd met de uitdaging, om het salaris van een van hen te gebruiken voor het betalen van een voorganger.

Er kan veel gedaan worden, als de wil er is en de bereidheid om, in de geest van Christus, te betalen wat het kosten moet.

De voorbeelden die ik hier heb gegeven, zijn slechts een paar druppels uit de emmer. Maar de druppels beginnen in onze dagen wat sneller te komen en ze zouden wel eens de aankondiging kunnen zijn van een geweldige stroom. Denk u eens in, dat heel Gods volk het leven gaat zien als een offer van gehoorzaamheid en liefde aan Jezus! Wat zou daar wel niet allemaal uit kunnen voortkomen!

Het is zonder meer zeker, dat God bezig is leidingen in zijn gemeente te scheppen. En overal zijn vandaag christenen die een grotere realiteit zoeken, een alles omvattende overgave van hun leven aan Christus.
En dat gebeurt niet alleen binnen de kerk. Buiten de gemeente zijn er nog steeds velen, die de werkelijkheid trachten te ontvluchten en uit zijn op persoonlijke overvloed en privé-vrede. Maar bij anderen is er nieuwe belangstelling voor geestelijke dingen, die leiden tot de vorming van nieuwe gemeenten, groeiende gemeenten en huisgemeensten.
Mensen zetten zich er voor in om vrije en waardevolle wezens te zijn; geen tanden in het tandwiel van een onpersoonlijke machine. Niets, iets dat alleen maar gebruikt en uitgebuit wordt. Ze willen beminnen en bemind worden; ze willen horen bij een gezin dat liefheeft en alles delen wil. En daarnaast zoeken zij naar zin en doel in hun leven, iets groots om voor te leven, een waagstuk dat eisen stelt en inspireert.

Woorden verfoeien ze. Met woorden worden ze de hele dag gebombardeerd. Vanuit elke krant en iedere televisie-zender, door iedere politicus en vakbondsleider, via schuttingen en advertenties.
Woorden zijn zo dikwijls partijdig en tendentieus, slechts bedoeld om te misleiden en uit te buiten voor zakelijke doeleinden en machtsmisbruik.

Mensen dagen ons uit om woorden op een andere manier te gaan gebruiken; niet om anderen te misbruiken, maar als verwoording van liefde, waardoor het leven van God en zijn Geest hen kan omvormen tot kanalen via welke weer anderen kunnen worden bereikt.

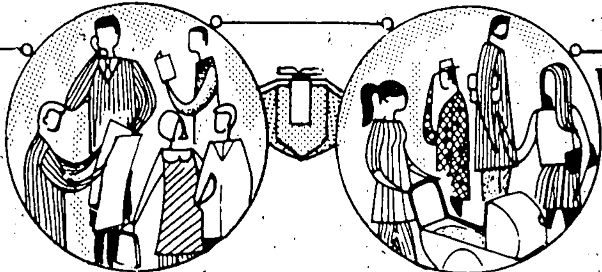
Zo roepen zij ons op, om een levende demonstratie te zijn van wat onze woorden beweren. „Laat ons eens zien wat het leven is samen met anderen, waarover jullie preken", zeggen zij. „Laat ons zien hoe Jezus leeft in zijn lichaam en laten de daden van liefde uit dat lichaam stromen. Toon ons een levende gemeenschap van liefde en vreugde, van berouw en vergeving, van grootheid, eer en offervaardigheid".

„Laat ons eens wat meer zien dan alleen jullie opvallende kerkgebouwen", zeggen ze. „Jullie traditionele kerkdiensten en eindeloze lijsten met vergaderingen en organisaties. Toon ons mensen, die zich inzetten voor een „Jezus-leven" in alle aspecten van het dagelijks bestaan en dat alles in de Geest van Christus".

We leven in een crisistijd wat betreft onze wereld. Wij zijn betrokken bij deze wereldstrijd en het is nu een tijd waarin de beslissingen vallen.

Ieder van ons persoonlijk wordt opgeroepen om een belangrijke rol te spelen in de worsteling; om met een nieuw gevoel van liefde voor ieder mens, Jezus op alle terreinen van ons leven te laten beslissen en Hem Koning te laten zijn, in zowel de grote als de kleine dingen.

Lees verder op pagina 5

van deze kant bekeken ...

IEDER VOGELTJE ZINGT. WAT?

Vandaag een maand geleden luisterde ik naar Das Wort zum Sonntag. Wat de spreker zei was van dien aard dat ik aan de Hessischer Rundfunk een briefje stuurde met het verzoek mij indien mogelijk een afschrift van de medidatie te zenden. Men was zo vriendelijk dat te doen en ik zat het toespraakje juist te lezen toen de deurbel mij riep op te staan. Ik deed open. Voor mij stonden twee jonge mensen van ongeveer 25 jaar. Een hij en een zij. Hij met een tas onder de arm en zij een in de hand. Ik wenste hun een goede middag. Met minder kan men niet toe. Daarna opende hij zijn mond en vertelde dat hij graag met mij wilde spreken over de tijd waarin we leven en wat ik er van dacht. Voorts wilde hij mij aanmoedigen de bijbel te lezen. Ik verzekerde hem dat ik dat regelmatig deed. Hij was, op grond van bijbelse gegevens, van oordeel dat we in de eindtijd leefden. Ik antwoordde dat er in alle eeuwen gelovigen waren die ook die overtuiging hadden. Maar, meende hij, dit was écht het einde der tijden. Waarop ik zei dat hij dat niet kon weten en haalde aan: Doch van die dag en van dat uur weet niemand: de engelen in de hemel niet en ook de Zoon niet, alleen de Vader weet het. Zo ging het gesprek een poosje voort zonder één onvertogen woord aan beide zijden en ik wenste ze verder een goede dag. Terug in de kamer las ik waaraan ik begonnen was en dat bracht mij terug van toekomstverwachtingen naar het leven van nu.

Siegfried Dembowski sprak die zaterdagavond. Ik schreef u eerder daarover en wilde er eventueel op terugkomen als ik het gesprokene gelezen had. U herinnert zich nog: aan de ene kant van de straat - het was in Rotenburg - het raadhuis, er tegenover de kerk. Op het raadhuis het woord uit Ps. 127: Als de Heer het huis niet bouwt, tevergeefs zwoegen de bouwlieden daaraan; als de Heer de stad niet bewaart, tevergeefs waakt de wachter. Op de muur van de kerk stonden twee woorden ingekerfd: „Meszgert" en „Klafter". Beide woorden hebben iets met meten te maken. Meszgert, misschien afkomstig van Messgerät: gerei om te meten. Klafter kan een vadem betekenen. Toen Paulus met nog 275 opvarenden op een schip zat dat zou stranden werd eerst 20, later 15 vadem gemeten. Eerst 36 meter water, dan maar meer 27. Hout werd ook per vadem gemeten. Die twee woorden stonden, staan in de kerkmuur.

Nu laat ik de spreker min of meer aan het woord. Hij zegt: Het bevreemdt mij. Wat heeft het raadhuis met de bijbel te maken en de kerk met meetlatten. Wij zouden het vandaag andersom doen: de maten op het raadhuis en het bijbelwoord op de kerk. Ieder het zijne. De een met troost en vermaning, de andere met de wet; de een werkt voor de hemel, de andere voor de aarde; de een zorgt voor de ziel, de andere voor het lichaam. Zo scheur je het leven in tweeën. Privé is men een christen maar in het openbare leven laat je Jezus thuis. En zo zakt de zondag, een feestdag af tot zielenmassage en het openbare leven zoekt de middelen, welke ook, om het doel, welke ook, te bereiken tot aan de vernietiging der mensen toe. Laten de stads- en staatsbestuurders wel weten dat God het huis moet bouwen en bewaren. Laten de kerkgangers wel weten dat er van hen verwacht wordt dat hun weeg- en meetapparatuur in orde is en dat ze niet zomaar opvaren ten hemel.

Zo ongeveer spreekt Dembowski, duidelijk makend dat het geloof zeer met het leven te maken heeft. Dat raadhuis en kerk, werkplaats en huis van gebed, je leven in de politiek en in de gemeente van Christus, in feite in hetzelfde huis samen moeten wonen. Dat een gelovige onherroepelijk uit dat geloof moet denken, spreken en handelen of hij in de kerk zit of in het parlement. Er is maar één geweten en het is de mens niet geraden tegen zijn geweten in te gaan. Er zijn voor hen die het Lam volgen waar het ook heen gaat, wát een grote uitdrukking, geen twee werelden. Wat zei Elia: „Hoe lang blijven jullie nog op twee gedachten hinken? Als de Heer de ware God is, vólg hem dan; is Baäl het, volg dan Baäl!" Maar de mensen zwegen verlegen.

Mijn twee bezoekers reizen inmiddels de huizen af en verkondigen de ondergang. Anderen, wel bewust van tekenen der tijden, planten heden nog een boom. Ieder getuigt op zijn wijze. De natuurkundige en theoloog Carl F. van Weizsäcker zei eens: „Wie zich met de nauur bezighoudt voelt op een gegeven moment de aandrang zijn hoofd te buigen en te bidden (....) Vandaar dat iedere produktieve wetenschapper zeer gemakkelijk openstaat voor het besef dat al die natuurwetten iets van doen hebben met wat sommige mensen God noemen". Zo getuigt deze geleerde, gelovige protestant onder mensen die hij bereikt.

Ieder vogeltje zingt en wij schrijven niemand de melodie voor. Ik neem aan: dat doet God.

Huizinga

Vervolg van pagina 2

En zo wil dit artikel u deelgenoot maken van dit prachtig en effectief stukje jongerenwerk binnen de NBJB.

Het is voor het bestuur van „Breek er eens uit", samen met alle medewerkers een prettig gevoel dat u meeleeft en biddend achter dit werk staat.

In alle gemeenten is er meer informatie (brochures) voorhanden bij de jeugdleiders, voorgangers en secretarissen en natuurlijk kunt u altijd terecht bij het Jeugdburo NBJB, De Singel 5, 9203 XX Drachten, tel. 05120-15687.

Uw daadwerkelijke ondersteuning is ook mogelijk:

U kunt met ons zoeken naar geschikte werkprojekten, ook op ander terrein dan zorgverlening, bv. huishoudelijk, administratief, onderhoud, hulp bij evangelisatie-, recreatie- of culturele projekten.

Ook voor belangstellende bedrijven en instellingen is een informatiebrochure beschikbaar op het jeugdburo.

U kunt ook financieel bijdragen, onze postrekening is 44.74.215

Met hartelijke groet,
namens bestuur „Breek er eens uit"

L. G. Nobbe

D.C. IN DE ZOMERMAANDEN

In de maanden juni, juli en augustus verschijnt DC om de twee weken.
Het eerstvolgende nummer komt uit op 6 juli.
Copy voor het nummer van 6 juli opsturen naar de waarnemend eindredacteur: O. H. de Vries, Putterlaan 9, 3722 WE te Bilthoven.

Vervolg van pagina 4

Daarvoor wordt een prijs gevraagd. Maar uiteindelijk is dit het enige wat de moeite waard is om voor te leven. Het is een nieuwe oproep tot een fantastisch leiderschap, een ingrijpender en meer op het leven georiënteerd discipelschap. Wij zijn geboren voor deze tijd!

Kunt u zich voorstellen, een schare van duizenden mensen, met ogen die Jezus verlangen te zien, en harten die er naar smachten om de Geest van Jezus door hun leven te voelen bruisen? Dát is het, wat gebeuren zal, wanneer Gods volk werkelijk licht en zout in deze wereld wordt. Licht geeft de mensen een kans om te zien. Zout maakt hen dorstig. Licht en zout, dát is het wat Jezus wil dat wij zullen zijn.

(Dit artikel is een min of meer vrije vertaling van een vertaling in het weekblad der Deense Baptisten)

C. van Wier

„LAAT NAAR JE KIJKEN”

Dat is het thema van de nationale toogdag van de NBJB op hemelvaartsdag in Elburg. En wie er komt, ontkomt er niet aan: Je moet wel kijken naar anderen, die je een spiegel voorhouden door middel van muziek, zang en cabaret. En dan valt er een hoop te herkennen; ook een hoop te leren en te verbeteren. En er valt veel te beleven op deze dag van ontmoeting met elkaar en met de Heer.

indrukwekkende rock
Wanneer ds Chris Eijer de dag opent met samenzang, is nog niet ieder binnen. Het zingen gaat wat aarzelend, wat zeker niet ligt aan de uitstekende begeleiding van een stel instrumentalisten van Thesis uit Enschede. De dag wordt begonnen met het lezen van de zendingsopdracht uit Mattheus 28, een kort woordje erover en een aansluitend gebed. Na wat organisatorische mededelingen barst het muzikale geweld los, dat Damaris Joy gewoon is te laten horen. En het is niet zomaar massieve en indrukwekkende rock die ze laten klinken. Alles wat ze doen is doorweven van hun getuigenis van de levende Christus, getoonzet op een manier die je onmogelijk kunt negeren. Je kunt hoogstens je ertegen verzetten en weglopen (dat deed niemand...) of je eraan overgeven. De zaal heeft met het laatste geen moeite. Met oorverdovend enthousiasme wordt gereageerd op de wisselende nummers en met aanzienlijke aandacht wordt geluisterd naar wat de bandleden aan levensechte belevenissen met de Heer hebben door te geven tussen de nummers in. Christen zijn is absolute „Spitze” - en dat kun je merken ook!

waarvoor leef je?
Na een collecte voor het „Site” programma van Rüschlikon komen er twee bijzondere mensen op het podium: De Keniaanse Baptisten predikant Mutava Musyimi, die vanwege zendingsarbeid in Nederland is, vertelt over zijn gemeente in Nairobi en ds Piet Brongers vertaalt hem op geheel eigen wijze. We vernemen, dat het bezoekersaantal 's zondags ongeveer 1700 kerkgangers bedraagt, waaronder 500 jonge mensen, terwijl de gemeente slechts 300 leden telt. Eén van de grote problemen in Kenia voor de jeugd is, dat zovelen zonder richting leven, zonder een vaste koers. Dat openbaart zich op het terrein van de persoonlijke relaties zowel als op het terrein van het geld. Ds Musyimi is bemoedigd door de aanwezigheid van zoveel jonge mensen hier en roept op Jezus te volgen op Zijn wijze. Ds Piet Brongers eindigt het interview ook op geheel eigen wijze: Hij spreekt de zaal nog enige tijd in het Engels toe - en vraagt hoe dat met ons is, waar wij voor leven, of er in het omgaan met onze relaties en ons geld ook sprake is van een duidelijke koers en richting. Het publiek verstaat één en ander zeer wel!
Dit stuk programma wordt afgesloten en meteen begint het pauze-programma, dat zich ook in de volgende pauze voortzet. Er treden zeer uiteenlopende groepen op. „Burning Flame” vertolkt in een aantal rustige nummers het evangelie. Nico en Cees doen op onnavolgbare wijze iets dat eigenlijk niet goed te beschrijven is, maar onder het publiek een hoop vrolijkheid en opgewondenheid teweeg brengt. In het tweede pauze programma laat Thesis op krachtige wijze zang en muziek horen in een soort kruising tussen rock en jazz - met een boodschap die er niet om liegt. Die boodschap is ook te verstaan in het optreden van Return, die het pauzeprogramma afsluit in de kleine zaal.

Inmiddels hebben we in het tweede programmadeel een geweldig en zeer gewaardeerd optreden meegemaakt van de driemansformatie „Design”. Geen grote band dus op het podium, maar een drietal met een perfecte samenklank van zang en piano. Ze zingen luisterliedjes over alledaagse dingen, meezingers en swingende religieuze nummers, die bij het publiek een prima onthaal vinden.

schokkend
Het is inmiddels 1 uur en niemand heeft zich tot nog toe hoeven te vervelen. De collecte blijkt *f* 900,— opgebracht te hebben. De samenzang blijft een beetje onder de maat. Maar dan is er cabaret! De groep „Scyniario” laat zien hoe het gaat met Jan Jaap den Broeder die tegen God zegt: „Ik heb mijn best gedaan, Ik kap ermee, sorry”. Op een scherpe en soms schokkende wijze wordt getoond, hoe dat dan te werk gaat en hoe merkwaardig er tegen geloof en God wordt aangekeken. Alles is heel herkenbaar, komt zo tevoorschijn uit het dagelijkse leven op een manier die je voortdurend doet voelen: En toch is er wat mis! En het leven loopt dan ook uit op leegte - wokkels eten en je beklagen, dat niemand er wat aan doet. Wat heeft God te bieden? Tenslotte wordt dat haarscherp uitgemeten: God geeft bloemen weg - teken van liefde, genegenheid en vriendschap. Ook teken van leven en vergeving. En wie dat ontvangt begint opnieuw te leven. En het stomste wat je kunt doen, is: Gods bloemen, Gods gave weigeren - dan loop je het hele feest mis! Het levert opnieuw stormachtige reacties op bij het publiek, terwijl de sfeer van de dag steeds meer het karakter van een happening krijgt.

uitbundig, fijnzinnig, konfronterend
Ondertussen is het buiten schitterend weer en het blijkt, dat het publiek bij het begin van het laatste programma wel wat moeite heeft naar binnen te komen. Als „Design” opnieuw begint met een optreden, heeft dat een sterk aantrekkend effect. Opnieuw volgen prachtige nummers, met veel vaart gezongen en gebracht. Samen met de zaal wordt een gebed gezongen, dat diepe indruk maakt.
Na nog een toegift verdwijnt deze groep van het podium en „Damaris Joy” gaat het laatste stuk van het programma vullen. Iedereen is nu wel binnen, tallozen zitten op de grond en velen staan langs de kant in een onbedwingare behoefte aan bewegingsruimte voor armen en benen. En opnieuw barst de krachtdadige muziek en zang van de groep dwars door alles en iedereen heen. Ze geloven in wonderen, in Gods liefde, die op zoveel manieren zichtbaar wordt, ze zingen over de „preacherman” - de dominee, die de Geest de ruimte moet geven, ze zingen en praten over levensvragen, die soms onoplosbaar lijken, over Petrus, die door Jezus' blik overrompeld wordt en ze vragen aan het eind: „Who 's gonna lead you?” - wie is jouw leider? - met een schitterend refrein over Jezus, de Weg, de Waarheid en het Leven. Er is dan al geen twijfel meer mogelijk: De toogdag is een feest geworden!
Wanneer ds Chris Eijer de dag afrondt, geeft hij de volgende schets van wat er gebeurd is op deze dag: Het uitbundige van dit feest is vertolkt door „Damaris Joy”, het fijnzinnige door „Design”, het confronterende en schokkende door „Scyniario” (stof om over na te denken!) en de kracht van deze toogdag is het evangelie van de levende Heer - dat moet je meenemen naar huis.
Er was natuurlijk nog wel meer te doen en te bekijken, een infomarkt, een kinderprogramma, sport, ontmoeting, gezelligheid en al dat soort dingen meer. Maar dit jaar was het centrale programma van zo'n niveau, dat het de herinnering aan deze toogdag zal blijven bepalen.
En het zal ongetwijfeld betekenen, dat velen zich voorgenomen hebben volgend jaar weer van de partij te zijn - want een feest als dit mag je eigenlijk geen jaar overslaan!

Anne de Vries

GEMEENTEN NODIGEN VAKANTIEGANGERS UIT

Harderwijk
Ook deze zomer bent u als vakantieganger hartelijk welkom in onze diensten.

Maar.... wilt u er goede nota van nemen, dat we tegenwoordig samenkomen aan de Pontanuslaan 2, en dat de diensten gedurende de maanden juli en augustus om 10.00 uur beginnen i.p.v. om 10.30 uur?
Tot ziens!

A. Venema, sekr.

Zutphen
Wij willen vakantiegangers die in Zutphen of omgeving logeren uitnodigen om zondagsmorgens 10.00 uur de diensten bij te wonen. Na afloop van de dienst is er iedere zondag gelegenheid tot koffie drinken. U vindt ons kerkgebouw aan de Burg. Dijckmeesterweg 41 te Zutphen.

De afgelopen drie maanden mochten wij ons verheugen over zes mensen die door doop of opname als leden tot de gemeente toetraden.

F. de Jong

HET BRANDPUNT DOORN

In het hart van Nederland, te midden van veel natuurschoon, ligt vakantieoord HET BRANDPUNT, met eigen bosterrein en vijver.

Positief-christelijke sfeer, ruime kamers met cv, warm en koud stromend water en prima keuken.

Iedere avond gezamenlijke dagsluiting in de conversatiezaal.

Open vanaf 16 juni tot en met 25 augustus 1984

Prospectus op aanvraag, postbus 99, 3940 AB Doorn, of telefoon (03430) 12332 (mevr. Smit)

Expl. „Ver. Het Zoeklicht" stichter Joh. de Heer

WIE WIL ONS HELPEN?

Op *de Bron* willen we graag wat hulp zodat onze ouderenweek een beetje op rolletjes loopt (dus: corveewerkzaamheden).
Het gaat om de week van 7-14 juli a.s.
Er blijft genoeg tijd over om zelf alvast wat vakantie-gevoel te hebben.
Op *de Nieuwe Koppel* willen we graag wat hulp bij de Gezinsweek om met kinderen (± 10) wat leuke aktiviteiten op te zetten.
Een goede gelegenheid om zinvol en leuk bezig te zijn, met mogelijkheden genoeg om bijvoorbeeld in kontakt met de andere jongerenkampen zelf ook genoeg aan je trekken te komen.
Heb je belangstelling, neem dan zo spoedig mogelijk kontakt op met het Jeugdburo NBJB, De Singel 5, 9203 XX Drachten, tel. 05120-15687.

TABITHA is een instelling waar de bijbel de inspiratiebron is voor een goed woon- en leefklimaat.

In verband met het in aanbouwzijnde verzorgingshuis waar 133 ouderen zullen gaan wonen, roepen wij nu reeds kandidaten op voor de funktie van:

HOOFD WELZIJNSDIENST

Onze gedachten gaan uit naar een persoon die een opleiding heeft genoten op H.B.O.-niveau, b.v.

- Middelloo
- Sociale Academie
  Sociaal-cultureel werk
- Pedagogische Academie
- Of gelijkwaardige opleiding.

Verdere eisen zijn:

- een goed organisatorisch vermogen
- een goede sociale vaardigheid
- zo mogelijk ervaring in de omgang met ouderen in de verzorgingssector
- een leeftijd van boven de 25 jaar
- een protestants christelijke levensovertuiging.

Het takenpakket zal ondermeer inhouden:

- de maatschappelijke begeleiding van de bewoners
- begeleiding en eindverantwoording voor de aktiviteitenbegeleiding
- het organiseren van sociaal-culturele aktiviteiten in het huis
- zonodig het onderhouden van kontakten met wijkorganisaties
- coördinatie van het vrijwilligerswerk.

Het hoofd welzijnsdienst staat onder direkte verantwoordelijkheid van de direktie.

Salariëring zal plaatsvinden overeenkomstig C.A.O.-Bejaardenoorden.

Schriftelijke sollicitaties kunt u binnen 14 dagen zenden aan de heer G. Kruithof, algemeen direkteur, Badhuisweg 99, 2587 CE DEN HAAG.

TABITHA_DENHAAG

VAN DE KAMPKOMMISSIE

* Wist u dat,
dit jaar de kampen voor het laatst op de Vinkenhof gehouden worden?
Dat betekent: de laatste kans voor jongeren om nog wat te proeven van het sfeertje van Bosch en Duin, het Panbos en de tenten.
Er is alleen nog plaats in:
Kamp B2 (17 jaar en ouder), 14-21 juli.
Kamp D1 en D2 (12-14 jaar), 7-14 en 14-21 juli.
* Wist u dat,
dit jaar voor het laatst op de Nieuwe Koppel (naast de Vinkenhof) de *gezinsweek* gehouden wordt. Bedoeld voor gezinnen (al dan niet kompleet).
Elk gezin heeft zijn eigen appartement en voor de kinderen is er een eigen programma.
Er is nog plaats. De datum is van 7-14 juli.

* Wist u dat,
pas geleden ± 30 ouderen een fantastisch fijne week gehad hebben op de Bron in Dalfsen en dat er in de laatste *ouderenweek* (van 7-14 juli) nog een paar plaatsen vrij zijn?
In die week wordt het u ekstra gemakkelijk gemaakt (geen corvee). Alles volledig verzorgd dus, inklusief een bootreis en een bustocht.
(En dat alles slechts voor *f* 325,—).

Grijp de gelegenheid aan en maak kontakt met het Jeugdburo NBJB, De Singel 5, 9203 XX Drachten, tel. 05120-15687.

(Voor informatie en/of aanmelding).

NOG PLAATS IN HET KINDERKAMP TE HEEZE!

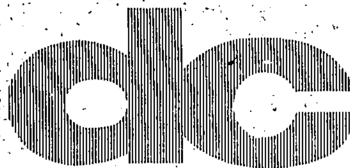
Vanuit de Baptisten Gemeente Eindhoven wordt van 11-18 augustus een kinder-tienerkamp gehouden in de kampeerboerderij „Ferme de Jean" te Heeze.

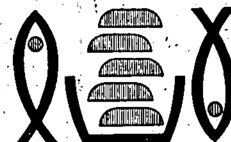
De leeftijden voor de deelnemers zijn 6-12 jaar en 13-16 jaar.

Het kampgeld is *f* 95,—.

Inlichtingen en opgave bij de heer P. Prijt, Frederiklaan 104, Eindhoven, telefoon 040-517219.

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin . Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 42,— per jaar, *f* 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN

MEDEDELINGEN

MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN

Adressenboekje
Het (nieuwe) kerkgebouw van de gemeente te *Den Helder* is gelegen aan de Baljuwstraat 3-A, aldaar.

De kerkdiensten van de gemeente te *Goes* worden gehouden in de Doopsgezinde Kerk, Westwal 41, aldaar.

OVER TWEE WEKEN

De gemeente te Den Helder nam begin juni een nieuwe kapel in gebruik. Daarover zult u in het nummer van 6 juli uitgebreid kunnen lezen.

PRIMEUR PRIMEUR

Logeren op „De Nieuwe Oorsprong"
tussen 18 - 29 augustus a.s.

dát is een PRIMEUR,
want u gaat behoren tot de eerste gasten van dit geweldig mooie centrum met één, twee- en vierpersoonskamers met douche en toilet.

Nog voor de officiële opening krijgt u de gelegenheid daar maximaal 10 dagen te logeren voor de introduktieprijs van *f* **40,—** p.p.p.d.

Deze prijzen zijn inclusief alle maaltijden en koffie en thee op de daarvoor geëigende tijden.

Introduktieservice: de niet autorijders halen we gratis op van station Heerenveen.

Er is volop gelegenheid uitstapjes te maken in dit Friese recreatiegebied. We kunnen u daarover inlichten.

Meldt u snel aan, want de ruimte is beperkt.

„De Nieuwe Oorsprong", Huisterheide 7, 8521 NC Sint Nicolaasga. Tel. 05134-2341.

---

30 juni 1984
houdt RADIO F.E.B.C.
een landelijke ontmoetingsdag van ***13.00-17.00 uur*** in „De Bron" te Dalfsen.

Inl. en opgave: tel. 08819-3900.

RUIME VAKANTIEBUNGALOWS

met C.V., douche, koelkast.

Voorts zwembad, kleuterbadje, schommels, zandbakken.

Op randje van Hondsrug in rustige bosrijke omgeving. Direkt bij dorp en bushalte. Fietsen te huur.

Folder/prijslijst: Bungalowpark „Ravijnzicht", Gieterweg 6a, 9462 TD Gasselte.
Tel. 05999-4560.

De Raad der Baptistengemeente te Leeuwarden, roept sollicitanten op voor de functie van

KOSTER/ (s) echtpaar

dit betreft een parttime baan.

Inlichtingen betreffende loon en taakomschrijving, kunt u verkrijgen bij de heer J. Mulder, Ibisstraat 31, 8916 BH LEEUWARDEN, Tel. 058-130150.
Uw schriftelijke sollicitatie, dient u binnen drie weken na verschijning van dit blad, te zenden aan de secretaris der gemeente, de heer G. A. Kooistra, de Kei 111, 8918 AV Leeuwarden.

„Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven en opgestaan is, zal God ook zó hen, die ontslapen zijn, door Jezus wederbrengen met Hem"
1 Thess. 4 : 14

God nam tot Zich, onze broeder

FILIPPUS MOLENAAR

op de leeftijd van 85 jaar.

Ruim 70 jaar was deze broeder lid van onze gemeente.

Baptistengemeente Stadskanaal-Noord

God in Zijn ondoorgrondelijke wijsheid nam tot Zich Zijn kind, onze lieve man en vader

GEORGE HUGHES

op de leeftijd van 46 jaar.

„Geen smart meer daar omhoog"

Glen-Edin, 3 St. Peters Mead,
Ash, Aldershot,
Hampshire - Engeland.

Etti Hughes-Modderman
Anna Elisabeth Hughes

5 juni 1984

1 juni nam de Heer tot Zich, na een geduldig gedragen ziekte, onze broeder

HARM WARRIS

op de leeftijd van 61 jaar.

Baptistengemeente Alblasserdam

Dankbaar delen wij u mee, dat wij op 1 juni '84 zijn getrouwd.
Tevens danken wij hen, die op deze dag, hoe dan ook, blijk hebben gegeven van hun belangstelling en vriendschap.

Hartelijke groeten,

Jan de Jonge
en
Janneke van Oosten

„Lof zij de Heer"

Met dankbaarheid geven wij u kennis van de geboorte van onze dochter en zusje

ELISABETH

A. van den Berg
H. P. van den Berg-Alblas
Timotheüs
Debora
Hanna

11 juni 1984
3328 AM Dordrecht
Luchtenburg 20.

2e Pinksterdag, 11 juni, werd na een korte ziekte door de Heer thuisgehaald onze zuster

ANNECHIEN MEIJER-STEEN

op de leeftijd van 79 jaar.

Baptistengemeente Alblasserdam

„God is liefde"

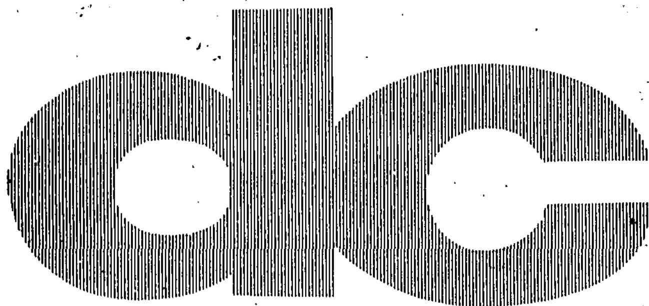
Voor ons onverwacht is door de Heer thuisgehaald onze broeder

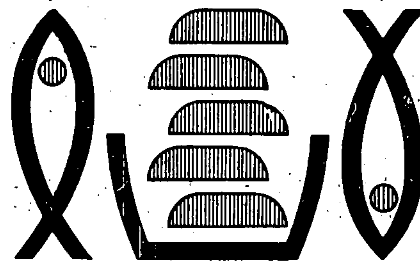
WILLY KRUIT

op de leeftijd van 62 jaar.

Jarenlang maakte hij deel uit van de raad onzer gemeente.
In dankbaarheid zien wij op deze periode terug en zeggen de Heer dank, voor dátgene wat Hij ons gaf in deze broeder.

Baptistengemeente Stadskanaal-Noord

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummers 26/27 - 6 juli 1984

DE GOEDE AARDE

Misschien zou je kunstenaar moeten zijn, om iets aan te voelen van die woorden van Genesis 1 : 31 : *En God zag alles wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed.*
De kunstenaar heeft zijn schilderij klaarstaan op de ezel. Hij gaat verderaf staan, dichterbij. Wat naar links, iets naar rechts, en hij kijkt. Knijpt zijn ogen wat dicht, doet ze weer wijd open. En er komt een glimlach op zijn gezicht: Het is goed zo.
Dat is niet alleen een technisch oordeel: De vormen en kleuren zijn goed, de compositie is geslaagd, er zit diepte in. Nee, het gaat veel verder. Wat daar op doek gekomen is, geeft iets van zijn gevoelens weer. Hij heeft er zijn hart in kunnen leggen, hij ziet er zichzelf in terug.
Zo zal het ook de componist gaan. En de beeldhouwer. Maar ook de vakman, die een meubelstuk gemaakt heeft. En de architekt, die de vrijheid kreeg om zich uit te leven in een bouwwerk.

God is liefde, en het kan niet anders of die liefde heeft Hem aangedreven om de schepping tot stand te brengen. En toen dat werk voltooid was, heeft God met liefde toegezien hoe de dieren met elkaar stoeiden. Hoe de bloemen opbloeiden in ontelbare en onnavolgbare kleurschakeringen.

„Daar is geen plant of bloem op aard,
waaruit gij God niet kent".

Met vreugde heeft Hij toegezien hoe dat grootse uurwerk van zonnen, sterren en planeten feilloos liep. En hoe op die aarde alles aanwezig was wat mens en dier tot voedsel en tehuis zou dienen. Want Gods liefde is niet alleen scheppende liefde, doch ook zorgende, onderhoudende liefde.
In die schepping heeft God zijn hart kunnen leggen; Hij heeft zichzelf er in herkend.

„Duizend lichten, duizend kleuren,
zijn de weerglans van uw pracht".

Wie de vakantie niet alleen gebruikt om van top tot teen bruingebakken te worden, maar op pad gaat om rond te kijken in de natuur, ervaart iets van verwondering over alles wat daar is, leeft en groeit. De hoge bergen doen je je eigen kleinheid als mens ervaren. De stilte van de bossen brengt je tot jezelf. En de indrukwekkende overvloed van planten en dieren in het rond doen je bijna geloven dat we leven in een wereld vol vrede en rust. De wereld, zoals die voortgekomen is uit het scheppingswoord van God; waar Hij met innig welbehagen naar gekeken heeft.

Op zulke momenten in de stilte van de natuur is het zo moeilijk voor te stellen dat er ergens in die vredige wereld mensen achter hun bureaus en tekentafels plannen uitbroeden, waarmee je met een enkele klap zoveel mogelijk dood en verderf kunt zaaien. En dat daar verder een samenleving is waarin mensen van hoog tot laag de grootste moeite hebben om met elkaar om te gaan. Een wereld waarin de woorden uit Romeinen 3 nog steeds hoogst aktueel zijn: „Snel zijn hun voeten om bloed te vergieten, verwoesting en ellende zijn op hun wegen". De mensenwereld is een wereld vol spanningen en konflikten.

In de stilte van de natuur, onder de indruk van Gods créativiteit, lijkt het alsof die andere wereld, die mensenwereld er eigenlijk niet kan zijn. En je weet dat die er toch is, in al zijn harde realiteit, met zijn vernietigingsdrang en zijn agressiviteit.

Maar God laat zijn schepping nog bestaan en Hij onderhoudt haar, inclusief die mensen die hun krachten misbruiken om af te breken wat God wil opbouwen.
Want Hij is lankmoedig en genadig. Hij is nog steeds bezig om mensen voor Zich terug te winnen, door Jezus Christus.

Hij wil hun nieuwe ogen geven. Ogen, die niet alleen de schoonheid van zijn schepping kunnen bewonderen, maar die juist met dezelfde liefde en zorg gaan kijken naar hun medeschepselen, als waarmee God naar hen ziet. Gods zorg voor zijn schepping wordt dan onze zorg; Gods liefde voor de mensen onze liefde.

H. G. de Winkel

DEZE WEEK

EEN NIEUW TEHUIS VOOR DE GEMEENTE TE DEN HELDER

Zondagmiddag 3 juni nam de gemeente te Den-Helder haar nieuwe kerkgebouw in gebruik. In deze dienst bepaalde haar voorganger, ds J. G. Hoekstra, de toehoorders bij de twee zuilen die de tempel te Jeruzalem (II Kron. 3 : 15-17):
De zuil Jachin, wat „*Hij zal grondvesten*" betekent.
De zuil Boaz: „*In Hem is sterkte*".
Ds Hoekstra maakte duidelijk, dat de gemeente van Christus zich niet met zuilen naar buiten presenteert. Het gezicht van de gemeente wordt gevormd door de gelovigen. De gemeente is de nieuw testamentische tempel van God. Haar leden zijn als „leesbare brieven van Christus" haar presentatie naar buiten toe. De gemeente heeft in haar vaandel de woorden „Gezegend en gezonden". Met deze woorden is ook de opdracht van de gemeente Den Helder vanuit haar nieuwe tehuis gegeven.

bloemen voor de harde werkers
Bij de bouw van de kapel heeft de gemeente een grote mate van zelfwerkzaamheid aan de dag gelegd. Dat werd duidelijk, toen ds Hoekstra iedereen die had meegewerkt uitnodigde om op het podium te komen. Het podium raakte geheel gevuld met broeders. Onder het motto: „Woorden schieten tekort en daarom zeggen we het met bloemen" kreeg iedere medewerker een boeket bloemen overhandigd.

sprekers en geschenken
In de dienst waren aanwezig afgevaardigden van de kerken en van het Leger des Heils uit Den Helder, een wethouder van de burgerlijke gemeente, de aannemer en de architect. Tevens hadden enkele gemeenten uit het gewest Noordwest-Nederland zich laten vertegenwoordigen, alsmede de gemeente Harlingen, de UBS, de UC en het weekblad „De Christen". Ook ds C. de Jong, oud-voorganger in bijzondere dienst, was aanwezig.

Gelukwensen waren er o.a. van de voorgangers en consulenten die de gemeenten hebben gediend.
Namens de UBS sprak br Stellinga. Hij herinnerde zich de vier kale muren, toen hij voor de eerste keer kennis maakte met het gebouw. Hij was verbaasd te zien hoeveel moois er van geworden was.
Namens de Unie Commissie bracht ds P. Wijchers gelukwensen over. Hij sprak van een gezamenlijke vreugde van geheel Baptist Nederland. „Wij delen uw vreugde en mogen samen op weg zijn". Van het nieuwe kerkgebouw zei hij, dat het het „huis Gods" zal zijn waarvan in 1 Tim. 3 : 15 sprake is, wanneer gelovigen er als gemeente samenkomen.
Verdere sprekers waren ds Bruin van de Hervormde Johanneskapel, wethouder Post - die een klok als cadeau overhandigde - ds Helderop namens het gewest Noordwest-Nederland, br Van der Meer namens de gemeente Harlingen, luitenant Beukema van het Leger des Heils, iemand van het boekencentrum „De Bron" en de aannemer de heer Van der Wal.
Alle sprekers waren vol lof over het gebouw en spraken de wens uit, dat er vanuit deze plaats veel zegen zal worden verspreid.
Ds Hoekstra dankte alle sprekers voor hun woorden en geschenken. Namens de gemeente dankte hij allen die gekomen waren dit feest mee te vieren.
Het raadslid br A. v. d. Haagen sloot de middag af: „Er is diepe blijdschap en dankbaarheid voor gebedsverhoring. Wij zijn als gemeente in deze nieuwe wijk (de wijk Schooten) van Den Helder gaan wonen. Moge een ieder die hier woont dat gaan merken".
Hierna werd de dienst besloten met samenzang en gebed. Het koor van de gemeente bracht in de dienst twee liederen ten gehore.

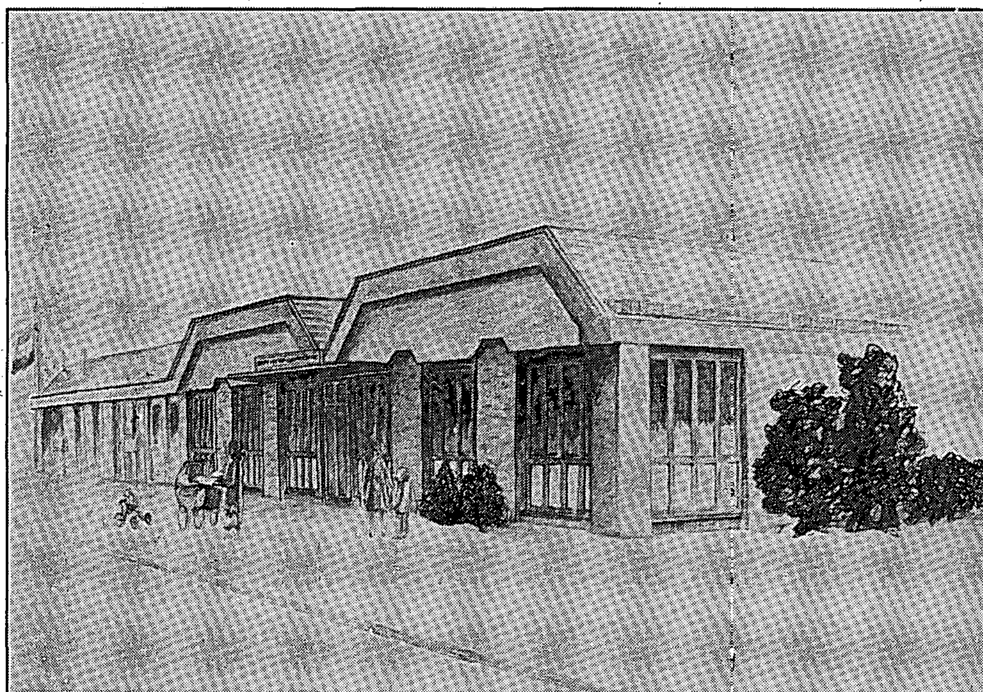
het nieuwe gebouw
Het gebouw is gelegen in een nieuw stadsdeel van Den Helder en staat tussen enkele zakenpanden. Men komt binnen in een brede hal die via twee deuren toegang verleent tot de kerkzaal. In deze zaal zijn 225 zitplaatsen, welk getal uitgebreid kan worden tot 325. Op het podium treft men spreekgestoelte, avondmaalstafel (ontworpen door de heer Boomsma uit Purmerend) en doopvont aan.
Het gebouw heeft, behalve de kerkzaal, nog een grote zaal, die door twee goed geluidsgeïsoleerde schuifwanden in drieën verdeeld kan worden. Vanuit een keukenruimte kunnen aanwezigen in deze grote zaal met consumpties worden bediend. Er is ook een smaakvol ingerichte raadskamer.
De kerkzaal heeft vloerverwarming. Deze vloer bestaat uit fijn grind, vermengd met hars; prachtig om te zien. Het orgel is gekocht van de opbrengst van een rommelmarkt.
Er is iets moois tot stand gebracht!

Wij wensen de gemeente Den Helder Gods rijke zegen toe, en vele jaren van vruchtbaar werken vanuit het nieuwe huis.

J. K.

(Op verzoek van de redactie verzorgde br J. Korf uit IJmuiden deze verslaggeving)

Kerkgebouw aan de Baljuwstraat 3a, Den Helder

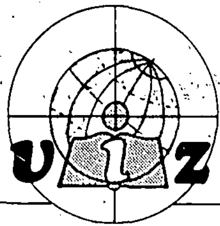
D.C. IN DE ZOMERMMANDEN

In de maanden juli en augustus zal D.C. om de twee weken verschijnen.

Het eerstvolgende nummer komt uit op 20 juli.

Copy voor het nummer van 20 juli op te sturen naar de eindredacteur, die dan weer van vakantie is teruggekeerd:

ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA te Alblasserdam.

vizier gericht op...

aandacht voor gebeurtenissen in de wereld

PRIESTERROEPINGEN
Met name in de Derde Wereld landen stijgt het aantal priesterroepingen sterk, in Zuid-Amerika 54%, in Afrika met 43% (beide tussen 1976 en 1982). In Noord-Amerika daalde het aantal priesterroepingen met 22%.
De sterke stijging van het aantal priestercandidaten stelt de kerk in haar geheel voor groeiende financiële problemen, zo wordt gemeld. Welk een vreemde zaak is dat eigenlijk: als de Heer zegeningen schenkt, zou dat toch geen reden tot financiële zorgen moeten zijn?

MONDIAAL
Elk land kent zijn sociale kwesties. Elke samenleving heeft een onder- en een bovenlaag. Er zijn nog altijd armen en rijken. De armen in de westelijke wereld - ten dele ook achter het ijzeren gordijn - hebben het echter nog altijd beter dan vele „rijken" in ontwikkelingslanden. Want in die landen is iemand al rijk als hij geen honger heeft!
Vakbonden en werkgeversorganisaties, overheden en consumentenbelangenbonden zullen moeten beseffen dat het streven naar sociaal aanvaardbare verhoudingen in een land in feite een miskenning is van het leed dat door armoede in derde wereldlanden geleden wordt. Sociale gerechtigheid in het westen is alleen mogelijk als in de ontwikkelingslanden sociale gerechtigheid ontstaat. Het sociale vraagstuk is een mondiaal, dus wereldwijd vraagstuk geworden.
Onze redelijk goedkope ge- en verbruiksartikelen komen voor een groot deel uit derde wereldlanden: de verbouwers van koffie en bananen, de delvers van koper in Zaïre en van tin in Bolivia ontvangen - in verhouding tot de arbeid die zij erin moeten steken - veel en veel te weinig.
De rijkdom van het westen - eveneens van Rusland en zijn satellieten - is de rijkdom van de kleverige strijkstok.

DE AARDE
De aarde is een verkeerd terechtgekomen geschenk. De aarde is des Heren, zong een Jood, psalm 24 :1. De aarde geeft haar gewas, zong een andere Jood, psalm 67 : 7. Hij, de Schepper, gaf haar aan de mensenkinderen, zong weer een ander, psalm 115 : 16. Maar de aarde is in verkeerde handen terechtgekomen. In de handen van enkelingen, van wat ten onrechte grootgrondbezitters worden genoemd. Want als de aarde aan de mensen gegeven is, waar halen dan enkelingen het recht vandaan soms honderdduizenden hectares daarvan in bezit te nemen? Wat geldt van de aarde, geldt uiteraard ook van de schatten die in de aardbodem verborgen zijn. Alle mensen hebben in beginsel recht op een gelijk aandeel in alle natuurgaven. Dat betekent ook dat de bodemschatten die in het ene deel der wereld te vinden zijn, evengoed bestemd zijn voor bewoners van de andere delen der wereld. De kerk als grootgrondbezitter is een tegenspraak in zichzelf: hoe kan zij die predikt dat de Heer der aarde deze aan de mensen gegeven heeft, land voor zichzelf hebben?

WEDERGEBOORTE
Men kan een kat allerlei dingen leren. Men kan een kat niet afleren bij gelegenheid een vogel te vangen.
Men kan een leeuw temmen. Maar daarmee worden zijn tanden en zijn nagels niet stomper.
Men kan dijken bouwen, zelfs zeer hoge en zeer sterke. Maar daarmee regelt men niet eb en vloed.
Een zondig hart wordt door een goede omgeving niet veranderd. Slechts door wedergeboorte wordt een mens nieuw. De bijbelse eis gaat niet in de richting van het aanleren van goede en het afleren van slechte gewoonten maar in de richting van de bekering.
Niet een gewijzigde levensstijl geeft een nieuw hart, maar een nieuw hart geeft een andere levensstijl.

DOOP OP BELIJDENIS
In de Evangelische Kerk van Duitsland (West) nam het aantal dopen op belijdenis in 1982 toe met 12,7%. Dat zijn dus dopen aan mensen die niet als kind gedoopt zijn. Zowel in de Nazi-tijd als daarna waren er veel ouders die kun kinderen niet lieten dopen.

BRAZILIË
In dit „onmetelijk" grote land wordt veel suikerriet verbouwd. Daaruit wordt veel alcohol gemaakt. Voor een groot deel probeert men daarmee auto's te laten rijden. Een ander deel wordt gedronken. Het gevolg is dat Brazilië veel drankverslaafden telt.
Een Baptisten voorganger in Panambi heeft zijn huis met daarbij 5 hectare land geschonken aan het kortgeleden gestichte Blauwe Kruis, met de bedoeling dat dit geheel gebruikt wordt voor de redding van drankverslaafden. Christenen in Zuid-Amerika - en ook in Afrika - ontdekken dat de alcohol een steeds sterkere en gevaarlijke vijand wordt van het evangelie van Jezus Christus.

WOONGEMEENSCHAPPEN
Men hoort er niet meer zoveel over, maar in de zestiger jaren des te meer. De „bloemenkinderen" van destijds gebruikten deze nieuwe vorm van samenleven als uiting van hun begeerte, er te zijn voor anderen. Na een zekere tijd liep de belangstelling achteruit, mede omdat men geen kans zag opkomende problemen de baas te worden. De woongemeenschappen die er nu nog zijn, zijn gaan behoren tot de gevestigde orde en bieden nauwelijks nog reden tot verbazing of achterdocht.
De grondgedachten die de basis vormden van veel woongemeenschappen - aanwending van democratische beginselen en volledige verantwoordelijkheid van iedere deelnemer voor het welzijn van de anderen - hebben echter niet aan waarde ingeboet. Zij kunnen met name bij de opvang van drank- en drugsverslaafden, bij de begeleiding van onbehuisden en losgeslagenen nog zeer goede diensten bewijzen. Voorwaarde is dan wel dat iedere deelnemer ervan overtuigd is bezig te zijn met iets positiefs, en niet met iets negatiefs: de afbraak nl. van het gezin.

EUTHANASIE
wordt vaak gezien als een *handeling:* een mens neemt, of een mens laat zich geven, een middel om te sterven. Dan is er sprake van een handeling van zelfdoding, al of niet met hulp van anderen. Euthanasie naar de bedoeling van het woord is echter een *ervaring:* op een zachte, zo mogelijk pijnloze en bewuste wijze sterven.
De steeds toenemende medische macht is in staat de dood uit te stellen. Deze medische macht kan de dood zolang uitstellen dat mensen het leven - en het uitstel van de dood - als een last gaan ervaren. Mensen blijven wel leven, maar zij ervaren dit leven niet meer als zinvol.
Nu geeft het persoonlijk ervaren van het leven als zinvol dan wel als nauwelijks meer zinvol, geen reden tot verlenging dan wel tot vermindering of afbraak van het medisch handelen. De mens is - naar ons belijden - geen baas over zijn eigen leven. Maar het laat zich niet loochenen dat mensen evenmin het recht hebben het leven van een medemens te verlengen als dat alleen maar onder kommer- en kwaalvolle omstandigheden kan gebeuren. De kernvraag is derhalve niet of het *leven* verkort mag worden (door het beëindigen van behandelingen) maar of het *lijden* verlengd mag worden (door het handhaven van behandelingen). Het staken van een behandeling is niet tegelijkertijd het uitspreken van een oordeel over de vraag of een leven verder zinloos is. Het is veelmeer een erkenning van de onmacht om door die behandeling een mens gezondheid en validiteit te hergeven.

VOLLEDIGHEID
In hoeverre is het mogelijk - gewoon gezegd - aan de eisen die godsdienststichters aan hun volgelingen gesteld hebben, te voldoen? Christenen weten uit ervaring dat zij slechts bij benadering aan de bijbelse eisen van leven en samenleven voldoen. Datzelfde gevoel hebben echter ook Mohammedanen. Volledige toepassing van de koran-voorschriften is een illusie. Een niet gering deel van de onmogelijkheid om voorschriften terzake volledig toe te passen, is gelegen in de verandering van de maatschappij van de cultuur. Moeten de religieuze voorschriften zich aanpassen?

Ploeger

Goede berichten uit Meppel (G.E.)

Graag willen wij als kleine gemeente in Meppel u laten weten hoe rijk Gods zegen in de laatste jaren is geweest. Wij zijn, als evangelisatiepost van de gemeente Hoogeveen, in 1978 begonnen met 1x per maand een avonddienst te houden. Een jaar later werden het 2 avonddiensten per maand.
In 1982 werden elke zondagavond diensten gehouden. Het aantal bezoekers steeg, evenals de bezoekers bij de bijbelstudies en contactavonden. Al gauw kwam de wens om ook 's morgens diensten te houden. Op 8 april 1984 was dan ook de eerste ochtenddienst. De diensten evenals alle andere aktiviteiten, worden gehouden in de gebouwen van de Pedagogische Academie te Meppel. Zo mochten wij starten met crèche, zondagsschool, zusterhulp en zangkoor. De band als gemeenteleden en vrienden wordt erdoor versterkt. Met de komst van br S. v. d. Maas, als lerend ouderling part-time in dienst, mogen wij al deze dingen dan ook zien in het licht van Gods genade.
Wij zijn nog steeds een vereniging tot stichting van een Baptisten Gemeente maar wij bidden en hopen dat God ons wil gebruiken om tot een bloeiende en Godvrezende Gemeente van de Heer te mogen groeien.
Wij bevelen ons aan in uw gebeden en wij danken Hem voor al de zegeningen nu reeds aan ons gegeven.

RADIO-UITZENDING OVER HET NEDERLANDSE BAPTISME

Op zondagavond 8 juli, te 19.02 uur, zal de NCRV in de rubriek „Kerk in Beweging" aandacht besteden aan het nederlandse baptisme.

De uitzending zal plaatsvinden op Hilversum 1.

MEDEDELING VAN DE ECU

Zoals u in het nummer van 1 juni hebt kunnen lezen, heeft de Evangelisatie Commissie der Unie ds Chr. Eijer, thans voorganger van de gemeente te Enschede, gevraagd om zich beschikbaar te stellen voor het vervullen van de funktie van evangelist ten dienste van onze Unie-gemeenschap. Deze heeft op dat verzoek in positieve, d.w.z. bevestigende zin geantwoord.

De Evangelisatie Commissie der Unie zal de door haar op dominee Eijer uitgebrachte benoeming overeenkomstig de bepalingen van haar werkorde ter goedkeuring voorleggen aan de Algemene Vergadering, opdat, wanneer deze op overtuigende wijze met de benoeming instemt, onze broeder zijn taak als evangelist met ingang van 1 januari 1985 metterdaad kan beginnen.

R. A. Kos-Servaas, sekr.

„EEN OVERVLOED VAN VREUGDE IS BIJ UW AANGEZICHT.."

(psalm 16)

Deze psalm staat in een bundel gebeden die aan koning David en aan diens zangmeesters worden toegeschreven. Van David's muzikale en dichterlijke kwaliteiten wordt verschillende malen gewag gemaakt in de bijbel, beginnende in 1 Sam. 16 waar verhaald wordt hoe David op de citer speelde voor Saul teneinde diens depressieve gemoedstoestand te verlichten; naar wij lezen met gunstig resultaat.
Ook dichtte David een klaagzang over Saul en Jonathans's dood. Aan het gehele volk moest dit lied geleerd worden.
Zoals dat bij echte schrijvers en dichters het geval is, zette Israël's grootste koning zijn gevoelens om in woorden.
Diep-menselijke emoties, zoals angst, droefheid, vreugde en dankbaarheid krijgen stem in de psalmen van David.
Bij het lezen en zingen ervan hebben gelovigen van alle tijden herkenning ervaren. Hier wordt immers datgene gezegd, waar een mens soms zelf geen woorden voor heeft.

Het is geweldig bevrijdend dat de bijbel zelf ons deze heel bijzondere mogelijkheid geeft. Hier is een mens, die zegt wat hij voelt. Hij maakt van zijn hart geen moordkuil. Er is een kinderlijke afhankelijkheid in de directheid van zijn gebeden. Wat er ook in hem omgaat, hij legt het God voor, eerlijk en zonder franje.

De man David, die onder de koningsmantel schuilgaat, is een mens als u en ik, worstelend met de zin van het leven. Worstelend vooral ook met zijn eigen ambivalente gevoelens: Is God er wel? Hoort Hij me?
En tegelijkertijd: De Here is mijn herder, mij ontbreekt niets.

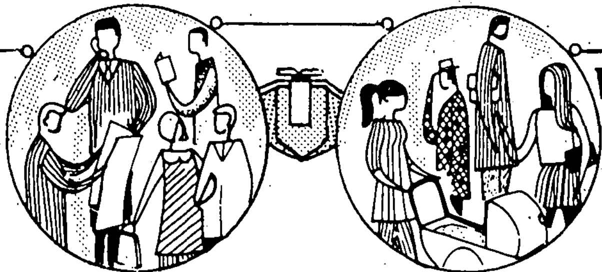
Van zo'n mens mag je verwachten dat hij af en toe ook eens uiting geeft aan zijn verlangen naar blijvende gemeenschap met God.
Daarom spreekt hij aan het eind van psalm 16 over de vreugde die er bij God is.
„Een overvloed van vreugde is bij uw aangezicht". De statenvertaling heeft het over „de verzadiging van vreugde".
Taal is een mogelijkheid om te uiten wat we bedoelen. Toch zijn ook hier grenzen. Woorden roepen beelden op, gevoelens. Woorden hebben een bepaalde waarde.

De dichter van lied 5 uit onze bundel Lofzangen en Gebeden is in de ban geraakt van de „overvloed van vreugde" die bij God is. Hij begint zijn lied met de woorden: „Vreugde, vreugde, louter vreugde is bij U van eeuwigheid". „Louter" betekent: alleen maar. Geen schaduwzijden. Niet de tegenstelling waarmee onze aardse vreugde hand in hand gaat.

Welke muziek is goed genoeg om dergelijke hooggestemde woorden te dragen? Men koos vor zo groot mogelijke kwaliteit en vond.... Beethoven!

Wij zingen dit lied graag en vaak in onze diensten. Niet alleen vanwege de melodie. Ook niet omdat we bij voortduring zo blijmoedig gestemd zijn.
Het leven van een gelovige is niet vrolijker dan dat van anderen. Juist niet. Want je loopt in het dagelijks leven tegen van alles aan. Met een grote boog eromheen lopen is er niet bij. Je voelt je aangesproken en verantwoordelijk als mens tussen mensen. Je voelt je ook vaak machteloos en onzeker.
De klacht van David over een God die ver is, is ons niet vreemd.
En toch.... is er in ons een stuk onverwoestbare zekerheid, een rotsvast vertrouwen in Gods' uiteindelijke bedoelingen. Daardoor kunnen we even naast David op die allerhoogste top staan, vervuld van dankbaarheid over de vreugde die voor eeuwig bij God te vinden is, en een glimp opvangen van het land van louter licht!

Ans Lindeborn

Van deze kant bekeken ...

WOORD + WIJS = EEN LIED!?

Wie onder ons het dagblad TROUW leest zal zeer waarschijnlijk goede aandacht besteden aan pagina 2. Daar vinden we kerkelijk nieuws. Ieder: de politikus, de ekonoom, de kunstzinnige en de sportliefhebber kan in het blad terecht, er is voor elk wat wils, maar pagina 2 is voor godsdienstige geïnteresseerden, met name van protestantse komaf al zal menig RK gelovige er ook iets van zijn gading vinden. „Uit de kerkbladen" is de rubriek met korte artikelen of delen ervan uit die bladen, waarvan men kennis kan nemen. Vroeger las ik daar soms ook iets dat men uit De Christen had geplukt. Dat is minder geworden.
Wat ik bijna altijd tot het einde lees zijn de aangename bladvullingen van de heer A. J. Klei. In de editie van 2 juni jl. stond boven zijn bijdrage: Zachtjes fluiten in de tram, en ik stortte mij daar op.
Klei zit in die tram met verder nog een moede vrouw en een zachtjes fluitende jongeman. Hier volgt een lang citaat uit de mijmeringen van de schrijver:

„Wij hadden, wachtend voor een stoplicht, het onbelemmerd uitzicht op een reclamezuil die voor een aanzienlijk deel bedekt was met de donkerrode affiches, waarmee het Amsterdams Philharmonisch Orkest de aandacht vestigt op zijn Beethoven-cyclus. Toen de tram zich weer in beweging zette begon de jongeman zachtjes het slotkoor van de negende symfonie van de reeds genoemde Beethoven te fluiten.
Er was weinig zielkundig inzicht voor nodig om enig verband te zoeken tussen de zojuist door ons waargenomen aanplakbiljetten en de plotselinge muzikale bezigheid van mijn medereiziger. Hoewel... 't kon natuurlijk ook best zijn dat hij door was blijven lezen en geen blik naar buiten had geworpen.
In dit laatste geval, zo bedacht ik, snel even naar hem omkijkend, zou hij een baptist kunnen zijn die opeens werd overmeesterd door een vroom gevoel en daaraan lucht gaf door te gaan fluiten. Dan floot hij niet: Freude, schöner Götterfunken..., maar: Vreugde, vreugde, louter vreugde / is bij U van eeuwigheid...
Dit zijn de beginregels van lied 5 uit de bundel Gebeden en Lofzangen van de baptistengemeenten. Het wordt gezongen op de wijs van Beethovens bekende slotkoor. Bijna had ik bij het verlaten van de tram gevraagd: Bent u bpatist of bezoeker van de Beethoven-cyclus? Of allebei? (want dat had ook gekund).

Aangezien ik niet tot deze daad ben overgegaan, ben ik niet in staat onthullingen te doen omtrent het geloofsleven van de bewuste trampassagier. Wel kan ik meedelen dat de baptisten bijzonder gesteld zijn op dit lied uit hun zangbundel. De keren dat ik een kerkdienst van baptisten voor de televisie zag of via de radio beluisterde, werd het zonder mankeren opgegeven en luidkeels aangeheven. En de jonge baptistische godgeleerde bij wie ik de geciteerde beginregels even verifieerde, verklaarde dat hij het ook veelvuldig en graag laat zingen.

Leiden baptisten dan zo'n opgewekt geestelijk leven dat zij bij 't minste of geringste uitbarsten in: Vreugde, vreugde, louter vreugde...? Nee, het is de mooie wijs die het 'em doet. Maar is het wel zo'n mooie wijs, althans voor gebruik in kerkdienst en gewijde samenkomst? Mij klinkt deze combinatie van een stichtelijke tekst en één uit de concertzaal gehaalde melodie erg banaal in de oren.
Als de baptisten lied 5 eens gingen zingen op de wijs van: Uren, dagen, maanden, jaren... Dan hebben ze tenminste een kerkse melodie te pakken en nog een aantrekkelijke ook! En dat slotkoor fluiten ze dan maar in de tram. Zachtjes of hard, dat kan met niet schelen.

Uit andere bijdragen van de heer Klei heb ik ontdekt dat hij verzot is op muziek. Hoe schoner die gebracht wordt, hoe enthousiaster hij schrijft. Goed bespeelde kerkorgels kunnen hem tot door mij nooit beklommen hoogten voeren. De eerste heuvels tracht ik wel te nemen, maar verderop wacht ik tot hij op aarde terugkeert.
Deze keer las ik alles, van begin tot eind en probeerde toen het door hem aangehaalde lied der vreugde te zingen op de melodie van: „Uren, dagen, maanden, jaren", zoals hij ons adviseerde, maar ik strandde want hoe kun je een blij lied zingen op de wijs van een ander lied, dat doortrokken is van droefheid over zonde en dood. Ik kreeg de indruk dat de heer Klei met opzet dat droefgeestig gezang aanwees om ons, baptisten, duidelijk te maken dat niet elk woord bij elke melodie past en dat zoiets nooit tot een doorleefd gezang kan worden.
Ik ben er zeker van dat we het vreugdelied ook in de toekomst blijmoedig op de wijs van Beethoven's Götterfunken zullen aanheffen. Wij hebben geen last van de herkomst. Zijn er vroeger zelfs niet straatdeuntjes „gekerstend"? En zijn sommige gezangen, opgenomen in officiële bundels, niet gedoemd voor altijd ongezongen te blijven omdat de wijzen ervan voor de gewone man en vrouw ten enenmale te hoog getoonzet zijn? Indien ik me goed herinner heeft Luther ons aangeraden, als het om de vertaling van de Schriften gaat - en daaronder valt ook preken -: „den Leuten aufs Maul zu sehen".

Dat wil zeggen: te schrijven of te spreken in de taal die zij kennen. Die raad kan ook van nut zijn met het oog op de te zingen melodie zonder daarbij dan door te slaan naar te sentimentele of te soldateske klanken. We hebben wel enig gevoel voor stijl, maar 't moet niet al te steil worden.
Grote hoogten leiden tot ademnood en welke gemeente kan dan nog zingen.

Huizinga

MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN

MEDEDELINGEN

MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN

Adressenboekje

Het nieuwe adres van de heer *J Stienstra* is Bonkelaar 5, 8608 WB Sneek, tel. 05150-17523.

Het adres van *ds S. A. Wijchers* moet zijn: Jonkersfinne 10 i.p.v. Jonkersfinne 9, Workum.

Het postadres van de heer *J. Kraak* is Postbus 3014, 1780 GA Den Helder.

Het adres van *ds H. J. Stukker* moet zijn: Varviksingel 225 i.p.v. Varviksingel 226, Enschede.

Het telefoonnummer van mevrouw *A. Pots-van de Veen* moet zijn 05998-34946 i.p.v. 05980-34946.

De nieuwe sekretaris van de gemeente *Groningen-Noord* is: mevrouw E. Groenhuyzen-Brongers.

De nieuwe penningmeester van de gemeente *Treebeek* is: de heer J. Dragstra, Spoorstraat 67, 6446 TZ Brunssum, tel. 045-256930.

81255

is het gironummer

van het

NOODFONDS

van de

Unie van Baptisten Gemeenten

Bosch en Duin

Doe er wat aan!

uit het Uniebureau

Uniefinanciën

Verantwoording van de bijdragen, die in mei zijn ontvangen:

ECU
Almelo-Ger. 513,90; Amsterdam-Centrum 45,60; Deventer 221,75; Dokkum 216,—; Eindhoven 375,85; Emmeloord 161,35; Emmen 1.725,—; Emmercompascuum 250,80; Harderwijk 546,50; Harlingen 284,85; Hoogeveen 1.200,—; Leeuwarden 582,75; Leiden 366,05; Lelystad 28,50; Makkum 150,—; Musselkanaal 692,—; Pernis 200,—; Vroomshoop 910,—; Winschoten 166,98; M.B., H. 500,—.

CvdO
Almelo-Ger. 211,45; Amsterdam-Centrum 74,60; Deventer 87,80; Dokkum 250,—; Emmeloord 158,55; Emmen 1.875,—; Emmercompascuum 305,15; Harderwijk 592,75; Hoogeveen 1.200,—; Leeuwarden 389,10; Leiden 217,60; Lelystad 22,60; Makkum 150,—; Musselkanaal 220,—; Pernis 200,—; Stavoren 100,—; Vroomshoop 385,—; Winschoten 182,16; G.H., B. 200,—; A.G.S.-W., H. 15,—; M.B., H. 500,—; Zusterhulp Nieuwe Pekela 50,—.

UZC
Almelo-Ger. 552,25; Amsterdam-Centrum 155,—; Assen 500,—; Deventer 376,55; Dokkum 500,—; Emmeloord 168,35; Emmen 2.925,—; Harderwijk 773,15; Harlingen 105,—; Hoogeveen 1.800,—; Klazienaveen 125,—; Leeuwarden 885,80; Leiden 297,15; Leiden 296,95; Lelystad 34,35; Makkum 200,—; Musselkanaal 1.180,—; Pernis 412,—; Stavoren 200,—; Winschoten 326,37; Workum 1.000,—; Workum 1.000,— (1983); H.K., H. 10,—; F.A.A.-O., S. 100,—; E.J.N.-E., T. 1.000,—; N.N., L. 30,—; J.H., S. 50,—; M.B., H. 1.000,—; P.v.H., H. 25,— (WIN); R.K., D. 50,— (projekt); Gewest Holland 2.500,— (projekt); Utrecht-Centrum 88,70 (projekt).

NBJB
Almelo-Ger. 132,70; Dokkum 75,—; Emmen 500,—; Harlingen 133,05; Hoogeveen 400,—; Musselkanaal 42,30; Pernis 200,—; Winschoten 49,33; P.v.H., H 25,—.

UBS (10-cents-fonds)
Almelo-Ger. 132,95; Amsterdam-Centrum 29,75; Emmen 275,—; Harlingen 202,45; Hoogeveen 400,—; Pernis 200,—; Winschoten 34,16.

Noodfonds
Deventer 100,—; Emmen 1.000,—; Groningen-Zuid 211,35; Haarlem 95,30; Hoogeveen 500,—; Stavoren 150,—; Utrecht-Centrum 50,—; W.B., E. 50,—; N.N., Z. 100,—; A.G.B.-S., Z. 10,—; N.F.T. de H., H. 50,—; J.G., H. 50,— (voedsel derde wereld); H.J.S., O. 100,—; A.G.S.-W., H. 15,—; H.E., 's-G. 100,—; N.N., E. 510,— (hulp aan vluchtelingen); H.G., H. 100,—; F.A.A.-O., S. 100,— (voedsel voor 4 miljoen); Assurantiebedrijf M. 10,—; J.S., H. 25,— (vluchtelingenhulp); W.V., W 50,—; M.B., H. 2.000,—; E.R.V.-N., V. 12,— (Ethiopië); S.V., M. 100,— (voedsel voor 4 miljoen); J.W., H. 150,—; I.K.-K., W. 100,—; C.d.L.-B., A. 100,—; A.G.B.-S., Z. 10,—; J.S., B. 75,— (Ethiopië); M.H.P., Z. 10,—; D.B., H. 10,—; Mw R., A. 15,—; J.H.H., G. 10,—; J.B. H. 15,—; J.G., H. 100,— (voedsel derde wereld); Bejaardenclub Delfzijl 150,—.

Voor al deze bijdragen zeggen wij u hartelijk dank!

UBS - bestuur
De Commissie der Unie heeft in haar vergadering op 4 juni benoemd tot lid van het bestuur van de Unie Bouw Stichting *br J. H. Meijer* te Wormer. Daarmee is thans voorzien in de vakature, die was ontstaan door het overlijden van br W. Lindeman in juli van het vorige jaar.

Unieberichten
Op 27 juni zijn vanuit het Uniebureau verschillende stukken verzonden, die voor de gemeenten zijn bestemd:
* een brief van de algemene sekretaris, behorend bij de konseptnotulen van de 103de Algemene Vergadering 1983/1984;
* een brief van de penningmeester-administrateur - met bestelstrook - inzake de nieuwe kalender van de Nederlandse Zendingsraad;
* een brief van de penningmeester-administrateur - eveneens met bestelstrook - inzake het AV-boek voor de komende Algemene Vergadering;
* een brief van de algemene sekretaris inzake een tweetal beroepbaarstellingen ex artikel 4 van het Reglement inzake voorgangers;
* een brief van de Landelijke Organisatie Kerktelefoon - met bijbehorende antwoordkaart - ter informatie van onze gemeenten.

AV - notulen
De notulen (in konsept) van de 103de Algemene Vergadering zijn twee weken geleden aan de gemeenten c.q. de afgevaardigden der gemeenten én de overige leden van de Algemene Vergadering toegezonden.
Overeenkomstig het bepaalde in artikel 2, lid f van het Huishoudelijk Reglement der Unie dienen bezwaren tegen de voorgelegde tekst bij de algemene sekretaris te worden ingediend.
De gemeenten resp. de leden van de Algemene Vergadering is met brief van 25 juni meegedeeld, dat in dat geval deze vóór 1 september a.s. kenbaar moeten worden gemaakt.
Eventuele bezwaren worden ter beoordeling voorgelegd aan de Notulenkommissie, die volgens artikel 2, lid f van het Huishoudelijk Reglement der Unie met de vaststelling van de (definitieve) tekst is belast.

AV - boek 1984
Nu eind juni de laatste vergaderingen zijn gehouden, kan met de samenstelling van het jaarboek voor de komende Algemene Vergadering een begin worden gemaakt. Wanneer het AV-boek 1984 gereedkomt en de gemeenten kan worden toegezonden, valt op dit moment nog niet te zeggen. Deze week zijn we begonnen met het bewerken en persklaar maken van de kopij. De penningmeester-administrateur heeft de sekretarissen der gemeenten een brief met aangehechte bestelstrook (voor het bestellen van *ekstra*-eksemplaren) gestuurd. Elke gemeente ontvangt namelijk een aantal AV-boeken gelijk aan het aantal afgevaardigden - plus een archiefeksemplaar. Voor het bestellen van *ekstra*-eksemplaren dient van de toegezonden bestelstrook gebruik te worden gemaakt, en wel per omgaande.
We rekenen graag op uw medewerking!

Voorgangers
De Commissie der Unie heeft op voordracht van de Commissie voor de Opleiding een beroepbaarstelling ex artikel 4 van het Reglement inzake voorgangers verleend aan de broeders *ds H. G. Boskamp* te Vriescheloo en *ds B. Louwerse* te Steenwijk. Mogen zij hun arbeid met vreugde voortzetten! Laatstgenoemde heeft inmiddels een beroep naar de gemeente te Veendam aanvaard en afscheid genomen van de gemeente te Steenwijk. Ter gelegenheid daarvan heeft de Commissie der Unie door middel van een brief met goede wensen, zowel aan het adres van de voorganger en zijn gezin als aan dat van de gemeente te Steenwijk, van haar belangstelling doen blijken.

Radiodienst
Zondag 8 juli zal een kerkdienst van de gemeente te Arnhem door Radio Nederland Wereldomroep worden uitgezonden. Voorganger daarin is *ds G. van 't Wout,* die naar aanleiding van Romeinen 5 : 1-11 zal spreken over „De kracht van het evagelie". De uitzending begint om 12.30 uur (Nederlandse zomertijd) en kan via de korte golf (16m, 25m, 31m en 49m) worden beluisterd.

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

VERLEGEN MET DE GEEST

Als ik Hand. 2 lees, over de uitstorting van de Heilige Geest, voel ik me het meest aangesproken door Lucas' opmerking: *„En zij waren geheel met de zaak verlegen"* (2 : 2). Dat kan ik me heel goed voorstellen! Sommigen zullen verlegenheid onder de maat van het pinksterfeest vinden. Ik vind voor mijn eigen verlegenheid troost in de gedachte dat voor de meesten die het eerste pinksterfeest vierden, de uitstorting van de Geest begon met een gevoel van verlegenheid. Met pinksteren heeft verlegenheid toekomst!

verlegenheid wegpraten
Als het over de Geest gaat, wordt er door christenen heel wat verlegenheid weggepraat:

Sommige pinksterchristenen - vergeef me de term - doen het voorkomen alsof spreken en tongen en genezing van zieken voor een gelovige tot de gewoonste zaken van de wereld behoren. Ze zijn eerder verlegen met een gelovige die niet genezen wordt als met een die het wel wordt. Ik vraag me af, of dit naar de aard van de Geest is. Als Hij werkt sta je er als mens toch steeds weer van te kijken, hoe vaak je het ook hebt meegemaakt! Elke keer brengt het je met je horen, zien en denken in verlegenheid.
Je kunt proberen die verlegenheid kwijt te raken door de Geest te vangen in een theologisch systeem, waarin alle werk van de Geest begrijpelijk en zelfs voorspelbaar wordt: als je de Geest hebt, dan.... Maar raak je hierin met je verlegenheid ook de Geest zelf niet kwijt?

Sommige kerkelijke christenen - opnieuw: vergeef me de term - praten hun verlegenheid met de Geest op andere manier weg. Ze maken onderscheid tussen de *gaven* van de Geest - die soms een buitengewoon karakter hebben - en de *vruchten* van de Geest, zoals liefde, verdraagzaamheid enz. - die veel „gewoner" zijn. In de redenering die dan volgt worden de gewone vruchten hoger aangeslagen dan de buitengewone gaven van de Geest.
Wat is de drijfveer achter zulke redeneringen? Is dat niet de behoefte van traditioneel bepaalde kerkmensen om hun verlegenheid met de Geest kwijt te raken? Ze zouden er al van schrikken als op zondagmorgen een „gewone kerkganger" spontaan een gebed zou uitspreken. Laat staan dat er in tongen zou worden gesproken!
Overigens geloof ik niet dat je de werking van de Geest „gewoon" kunt maken. Ook het onderscheid tussen „buitengewone" gaven en „gewone" vruchten verlost ons niet van onze verlegenheid tegenover de Geest. Van een christen die anderen werkelijk met zijn hele hart liefheeft (vrucht van de Geest) sta ik evenzeer te kijken als van een christen die van kanker genezen is (gave van de Geest)!

Bij de Geest hoort een stukje verlegenheid. Als je die wegpraat, is de Geest ook weg.
Als je aan degelijke baptisten vraagt: „Waarin beleeft u in de gemeente het werk van de Geest?", krijg je soms van die massieve, waterdichte antwoorden: Is het niet het werk van de Geest dat onze gemeente groeit, terwijl alle kerken leden verliezen?
Of: dat sommige leden zoveel jaar trouw hun taak in de gemeente vervullen kan toch alleen maar verklaard worden door de werking van de Geest!
Of, na een gemeentevergadering waarin een besluit is aangenomen met 30 stemmen vóór en 15 tegen: Dat was van de Geest!
Er kan veel waars in al deze opmerkingen zitten. Maar tegelijkertijd denk ik: Zo maak je de Geest tot een vanzelfsprekende onderdeel in de machinerie van een goedlopende baptisten gemeente. Zo praat je je verlegenheid met de Geest weg. De Geest wordt gemeentelijk controleerbaar en hanteerbaar. De Geest wordt de vanzelfsprekende vooronderstelling van „onze" gemeente.

het begint met verlegenheid, steeds weer.
Als iemand mij zou vragen: „Wat weet jij nu van de Heilige Geest?", kan ik best een paar dingen noemen uit de ervaring van mijn eigen leven, en uit het werk in de gemeente. Maar als ik in het NT over het werk van de Geest lees, voel ik me tegelijkertijd door het NT toch in verlegenheid gebracht. De Geest is veel machtiger dan ik en de gemeente ervaren hebben. En ik wil die verlegenheid laten staan.
Als iemand mij vraagt: „Wat weet jij nu van de Geest"? kan ik best een diepzinnig en bijbels betoog houden. In ieder geval zou ik met succes enkele foute leerstellingen over de Geest kunnen bestrijden. Je bent theoloog of je bent het niet!
Je kunt over de Geest veel dingen zeggen die theologisch waar zijn, zonder daarin te raken aan het wonder van de Geest. Een theoloog die pinksteren ervaart komt minder goed uit zijn woorden, hetgeen een apart „talenwonder" is, minstens even groot als dat van de spraakzaamheid van de apostelen op de pinksterdag.
Een werkelijke theologie van de Geest begint met verlegenheid, en is een beschrijving van de voortdurende verlegenheid waarin de Geest de gelovige brengt. Je leven lang, en de gehele kerkgeschiedenis lang, blijkt de Geest machtiger en veelzijdiger te zijn dan je gedacht en ervaren hebt. Hoeveel waars je ook van de Geest kunt zeggen: het laatste woord kun je niet spreken, dat spreekt Hij steeds weer zelf. De enige reactie onzerzijds die ons verder brengt in het kennen van de Geest, is er een van verbazing en verlegenheid. Een verlegenheid waarvan de weerstand die we erin voelen, opgeven in de lofprijzing: De Geest is machtiger en rijker dan we dachten! O. d. V.

GROEIEN

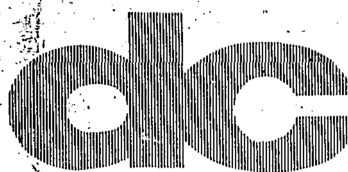
Groeien is teken van leven. Dat gaat natuurlijk niet altijd op, want dan zou de ouder wordende mens er slecht voorstaan. Inplaats van groter wordt hij zelfs weer wat kleiner. Maar van kinderen mag je verwachten dat zij groeien. Van de planten in je tuin ook. Mag je van de gemeente ook verwachten dat ze groeit?

Bij die groei zullen we geneigd zijn te denken aan numerieke groei. Aan het aantal dopelingen per jaar. Doch gemeente groei heeft veel meer facetten, en al die facetten staan met elkaar in verband en beïnvloeden elkaar.
Een gedeelte wat mij steeds bijzonder aanspreekt in dit verband is Efeziërs 4 : 11-16. Daar gaat het over de groei van het lichaam van Christus, de gemeente dus. Om die groei mogelijk te maken heeft de Heer mensen toegerust met gaven van de Geest en ze gegeven aan de gemeente. Apostelen, profeten, evangelisten, herder, leraars. Uit vers 13 maken we op dat de gemeente bezig is toe te groeien naar volwassenheid, naar rijpheid.
Als die groei zich doorzet, komt er een eind aan de ongestadigheid en het heen en weer geslingerd worden tussen allerlei denkbeelden van mensen, die uiteindelijk op dwaalwegen leiden. Er komt een evenwichtigheid in de gemeente. Dat is al een facet van de groei, als de gemeente evenwichtig wordt en niet meer zo gemakkelijk te beïnvloeden is door allerlei leringen.

Aspekten van de groei
De rij van mensen die de Heer tot opbouw geeft aan de gemeente, werkt met het woord der waarheid, het evangelie. En als de mensen zich aan die waarheid houden, groeien ze „in elk opzicht naar Christus toe".
Juist dit naar Christus toegroeien doet ook naar elkaar toegroeien. Want hoe nauwer de band met Christus is, hoe nauwer ook die met zijn lichaam, de gemeente. En hoe meer die gemeente ook funktioneert als een lichaam waarin elk lid, elk orgaan zijn eigen funktie heeft ten dienste van het geheel.
Kennis van het woord der waarheid is dus de eerste aanzet voor die groei van het lichaam. Voor dat groeien in kennis hebben we het onderzoek van de Schrift nodig. We kunnen er niet genoeg van weten en raken er niet in uitgestudeerd.
Doch die studie mag geen doel in zichzelf worden, want dan komen we terecht in een steeds dieper graven naar waarheden en we-

Lees verder op pagina 8

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin . Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 42,— per jaar, *f* 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Vervolg van pagina 7

tenswaardigheden, die ons verstand op volle toeren houden en onze nieuwsgierigheden bevredigen, maar die verder weinig aan ons leven veranderen. Als kennis zich niet omzet in liefde, blijft die kennis theoretisch en onvruchtbaar.

Groeien in de liefde is daarom het uitvloeisel van een gezonde omgang met het Woord. Doch groeien in de liefde versterkt de onderlinge banden. Door de liefde kan er vergeven worden. Door de liefde wordt de aanvaarding van elkaar bewerkt. God is liefde, en waar de liefde openbaar wordt is de aanwezigheid van God merkbaar.

Groeien in saamhorigheid

Het is een teken van gezonde groei in de gemeente, als er dan ook de ruimte komt voor de verschillende mensen met hun verschillende gaven. In een groeiende gemeente zal er onderling respekt zijn voor elkaar, ongeacht de positie of funktie die men inneemt. Immers in een lichaam heeft elk lid zijn taak en funktie, en is alles op elkaar aangewezen. Daarom kan men niet spreken van belangrijke en onbelangrijke organen of lichaamsdelen. Alles telt mee en is van belang. Zo ook in de gemeente: ieder lid telt mee en is belangrijk. Waar dat erkend wordt en in de praktijk gebracht, ontwikkelt de gemeente zich op gezonde wijze.

Dan zal ook blijken van hoe groot belang voor ieders persoonlijk geloofsleven de gemeente is. In de omgang met elkaar worden wij zelf gevormd. Zoals een kind niet in de eenzaamheid kan opgroeien maar andere kinderen om zich heen moet hebben om tot een evenwichtig mens op te groeien, zo heeft de gelovige de gemeente nodig. Kompleet met wat daar soms aan nare dingen voorvalt en wat er dan weer te vergeven is.... Als wij de verlossing door onze Here Jezus zouden versmallen tot alleen ons persoonlijk heil, hebben wij de volheid van die verlossing nog nauwelijks begrepen. We behoeven het „Hogepriesterlijk gebed", Johannes 17 maar te lezen en we weten hoe de Heer met verlossing ook de eenwording bedoelt van allen die verlost zijn. Lichaam, kudde, volk zijn allemaal uitdrukkingen die de vereniging van de gelovigen tot één geheel aanduiden. Groei is daarom tegelijk groei naar eenheid in de liefde van Christus.

Groeien in aantal

Misschien zou een gemeente, die zo'n geestelijke groei meemaakt van verdieping en samengebonden worden, niet eens zulke grote dingen behoeven te doen om anderen naar binnen te krijgen. Ze kan werken als een magneet die zoekers als vanzelf aantrekt. Maar ze zal zich tevens haar roeping bewust zijn om het evangelie ook buiten de eigen deur te brengen. Wie dan de deur binnenkomt, zal in die groeiende gemeente een warm onthaal vinden, en de gemeente zal als vanzelf, door de aanwezigheid van de Geest, ook in aantal groeien.
Alle facetten van die groei hebben invloed op elkaar. Wie het evangelie aan anderen doorgeeft, heeft zelf weer behoefte aan kennis en zal zich verdiepen in de Schrift. Wie geraakt is door de boodschap, zal dat niet voor zichzelf willen houden en trekt er op uit. Maar als 't even kan ook weer niet alleen, want in de saamhorigheid versta je ook samen de opdracht.
Zo heeft groeien veel facetten, die op elkaar inwerken. Groeien naar Christus toe is ook naar elkaar toegroeien in de liefde. Dat is elkaar aanvaarden en waarderen. En samen de schouders onder het werk zetten.
Waar Gods Geest werken kan, daar zal groei zijn.

De. W.

Na een kortstondige ziekte is in haar Heer en Heiland ontslapen onze zuster

FROUWKE REINDERS-LUBBERS

op de leeftijd van 79 jaar.

Hengelo, 5 juni 1984

Baptistengemeente Hengelo
Wijkgemeente centrum

Nog onverwacht is door de Heer thuisgehaald onze broeder

ABRAHAM GEERDSEMA

op de leeftijd van 80 jaar.

Hengelo, 14 juni 1984

Baptistengemeente Hengelo
Wijkgemeente centrum

In zijn Heer en Heiland ontslapen onze broeder

JAN MOLEMA

weduwnaar van Trijntje Rensema
Hij werd bijna 82 jaar.

„Zalig zijn de doden die in de Here sterven"

23 juni 1984 Baptistengemeente Hoogezand

„Ik heb voor u gebeden dat uw geloof niet ophoudt" Lukas 22 : 31

God nam tot Zich onze broeder

JOHANNES GEZISUS SAADHOFF

op de leeftijd van 70 jaar.

Ter Apel, 5 juni 1984

Baptistengemeente Ter Apel

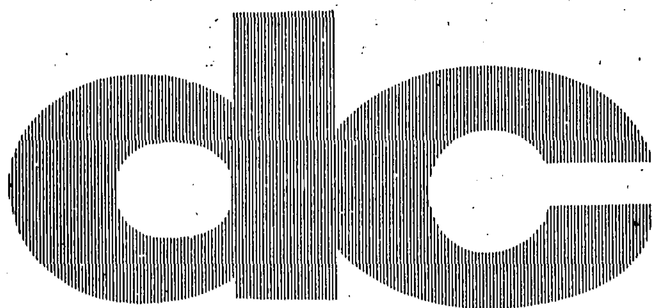
De Heer is mijn Herder (Psalm 23 : 1a)

Ontslapen in zijn Heer en Heiland op de leeftijd van ruim 69 jaar onze broeder

LAMMERT SUPER

Assen, 25 juni 1984

Baptistengemeente Assen

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummers 28/29 - 20 juli 1984

Wat ons verstand te boven gaat

Ans Lindenborn

Als we over de Here God spreken, over het evangelie of over het geloof komt er altijd een moment dat we de grens bereiken. De grens van onze kennis, van onze woordenschat, van ons voorstellingsvermogen ook.

Heeft u bv. wel eens wat doorgedacht over de nieuwe hemel en de nieuwe aarde? Er misschien wel eens een heel intiem, serieus gesprek over gevoerd? Wat voel je dan het gebrekkige van onze menselijke mogelijkheden. Je komt er helemaal niet uit. Sterker nog, je wilt er niet eens graag meer heen! Dan stop je maar gauw en legt je neer bij het feit dat het boven ons bevattingsvermogen gaat en je geeft je over aan het blindelings vertrouwen dat het in ieder geval allemaal goed zal zijn.
Niet alleen bij het denken over de toekomst ontdekken we onze grenzen.
We stuiten er voortdurend op. Of het nu gaat over de schepping en zondeval, over de Drie-eenheid, de menswording of de verzoening, we komen telkens weer voor onbeantwoorde en onoplosbare vragen te staan.

Misschien wel zolang als de denkende mens bestaat heeft men zich beziggehouden met deze grenzen. Eeuw in, eeuw uit zijn er gelovige geleerden geweest die geprobeerd hebben wat er nog allemaal binnen die grenzen te halen was. Men onderzocht de gebieden die er buiten lagen. Want het vreemde is dat wij allemaal weet hebben van het bestaan van dingen die ons verstand te boven gaan. Hoe komen we aan die wetenschap?
Al heel spoedig constateerde men dat we die kennis van God zelf gekregen moeten hebben.

Nuchtere psychiaters, die het bestaan van God ontkennen, stellen dat het geloof een hersenschim is. De mens zou vanuit een innerlijke behoefte - zelfs de meest primitieve volksstammen hebben goden - zich een God hebben verbeeld. En het hele verhaal, zoals via de bijbel aan ons overgeleverd, is ontsproten aan de wensdenkbeelden en fantasie van mensen, gretig aangevat door en overgegeven aan volgende generaties. Er is dus niets.
De mens heeft zichzelf een God geschapen en niet andersom.
Een huiveringwekkende gedachte ....

De bijbel is een wonderlijk boek. Omdat mensen hebben opgeschreven in menselijke taal wat hen door de Here God is toevertrouwd hebben we ook daar te maken met dezelfde grenzen, die van menselijke woorden. Daarbij komt nog dat alle bijbelse teksten vele malen zijn overgeschreven en vertaald. Hoe komt het dat we toch de bijbel als Gods Woord gesproken tot ons kunnen beschouwen?
We kunnen niet anders dat tot de conclusie komen dat God zelf ons hierbij helpt. Dat Hij iets voor ons doet, waardoor die grenzen van ons menselijk kunnen en kennen worden doorbroken.
Wij geloven dat de Heilige Geest dat mogelijk maakt.

De redenatie van een ongelovige psychiater, dat de mens zich dit alles verbeeldt, ligt binnen de grenzen van het menselijk verstand.

Wij hebben echter telkens weer ervaren, beleefd, dat we flitsen van over het menselijk waarneembare mochten zien. Die beleving is zo reëel en wezenlijk dat we wel geloven **moeten.**

Paulus schrijft aan de gemeente te Efeze: „Geworteld en gegrond in de liefde, zult gij dan samen met alle heiligen, in staat zijn te vatten, hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is, en te **kennen** de liefde van Christus, **die de kennis te boven gaat,** opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods." (Ef. 3:17-19)

Hoe meer wij in de liefde van Christus verankerd zijn, des te meer zullen wij leren kennen van Gods plannen en de reikwijdte daarvan, zullen we weet hebben van de oneindig grote liefde van God, die ons verstand te boven gaat. En dit leerproces leidt tot onze uiteindelijke bestemming, die van nieuwe mensen zonder grenzen, mensen die deel mogen hebben aan de volmaaktheid, de volkomenheid van God.

DEZE WEEK

VACANTIE

Een toverwoord

door C. van Wier

Voor een heleboel mensen is misschien iets van de fleur verdwenen die het woord vacantie in het menselijk bestaan kan brengen. De wolken van de economische teruggang hebben voor velen een wezenlijk deel van het vacantie-zonnelicht weggenomen. Maar desondanks heeft vacantie voor massa's mensen (gelukkig) nog steeds een magische klank. Ze kunnen nog op reis om te genieten van die vaak totaal ander facetten die het vacantie-leven biedt.

Vol verwachting...
Niet alleen omstreeks de dagen van sinterkaas klopt menig hart vol verwachting. Dat gebeurt ook in de zomertijd, wanneer de sleur van het alledaagse bestaan even wordt onderbroken door het verkeren in geheel ander omstandigheden, om het even, of dit nu is aan de Rivièra, dan wel in de bossen van de Veluwe of Oranjewoud.
Maanden van tevoren is menigeen al bezig met zijn vacantievoorbereidingen. En we hebben er vaak alles voor over: tijd, energie en geld.

Want die vacantie moet iets opleveren. En wanneer dat niet of in tegenvallende mate het geval is, dan komt menigeen thuis met het gevoel dat het voor hem of haar allemaal niet meer hoeft... Het leven grijnst hen tegen.

Ontspanning
Wanneer de tijd van rust dat niet biedt, dan heeft de vacantie zijn zin verloren. Het leven van alle dag heeft nagenoeg voor ieder mens zoveel dingen die het levensplezier dreigen te vernielen. Dingen die je maar niet even van je af kunt schuiven. Elke morgen, wanneer je je ogen opendoet, zijn ze er weer. Laat dan alstublieft de vacantie een tijd zijn waarin je al die dingen thuis kunt laten liggen, in de ijskast.
Nu, tot op zekere hoogte gelukt dat ook vaak wel. Een andere wereld, andere omstandigheden, andere mensen om je heen, werken dikwijls het gevoel in de hand dat je even een ander mens bent geworden.
Kom je dan weer thuis, dan kan het best gebeuren, dat je weer zin hebt aan je werk en dat je de dagelijkse situatie weer aan kunt. Alleen... maar al te vaak gebeurt het dat de oude problemen weer blijk geven nog springlevend te zijn. En dan blijkt de vacantie dus toch geen tovermedicijn te zijn, waarmee je alle ongewenste kwalen je leven kunt uitbannen.

Een crisisperiode
Tijdens een tv uitzending vertelde een man van de ANWB wat voor problemen er juist in de tijd van de vacanties bij deze organisatie op tafel komen. Niet alleen ongelukken, met lichamelijke en mechanische schade. Het blijkt ook meer dan eens voor te komen, dat juist tijdens de vacantie huwelijken uit elkaar barsten en mensen een hartinfarct krijgen. Toen degenen, die dit overkwam nog thuis waren en de dagelijkse bezigheden hen min of meer volledig opslokten, kregen de problemen niet de kans om hen definitief aan te pakken.
Maar toen het dagelijkse ritme werd onderbroken, kwam de ellende naar boven en sloeg toe.

En nu de preek...?
Nou nee, liever niet. Maar een feit is het wel, dat een juiste visie op de vacantie en een goede voorbereiding erg belangrijk zijn voor het slagen ervan.
Vindt u het onjuist, dat we de oorsprong, de grondslag van onze periode van rust, waar geen mens zonder kan, zoeken in het scheppingsverhaal? Na zes dagen van scheppingsactiviteit rustte God op de zevende dag. En nadrukkelijk wordt aan Israël gezegd, o.a. in Exodus 20, dat ook voor hen deze dag een rustdag moet en mag zijn. Weliswaar kunnen noch willen we ontkennen, dat deze geheiligde dag allereerst bedoeld is als een dag, waarop God door de mens zal worden geëerd en verheerlijkt als de bron van alle leven en geluk.
Maar gehoorzamen wij aan deze opdracht, niet puur wettisch, doch vanuit een door liefde en eerbied beheerste relatie met onze Heer, dan zullen we ongetwijfeld bemerken, hoe deze dag een dag van rust en ontspanning wordt. Wie zo de rustdag viert, als een dag van een alles vernieuwende relatie met zijn Schepper, die kan er in de komende week van werk en spanning, weer tegen.

De vacantie van de discipelen
U kent het verhaal uit Marcus 6. Moe komen de discipelen, na het volvoeren van hun opdracht, bij Jezus terug. En Jezus zegt: „Komt hier en gaat met Mij naar een eenzame plaats en rust een weinig".
God is de God van rust en ontspanning. En waar zijn deze onmisbare dingen beter te verkrijgen en te vinden dan bij Jezus?

Geen echte vacantie zonder God
We durven te beweren, dat de vacantie als zodanig zeker ligt in de lijn van Gods bedoelingen. Een mens behoeft noch kan dag en nacht bezig zijn. Maar wil hij werkelijk rusten en zich ontspannen, laat het hem dan duidelijk voor ogen staan: rust is slechts daar, waar Gods zegenende handen merkbaar zijn. Daar is ontspanning, doordat wij welbewust alles mogen leggen in zijn handen, teneinde straks met frisse moed weer verder te kunnen gaan.

Alles op een rijtje zetten
Als het goed is, doen we dat 's zondags. Maar waarom ook niet in de vacantietijd? Ons doen en laten laten belichten door Gods zon is van wezenlijk belang voor onze geestelijke gezondheid. Hebben de belangrijkste dingen in ons leven ook de eerste plaats? Zijn er zaken die uit ons leven moeten verdwijnen? Is de uitnodiging van Christus voor ons nog steeds van wezenlijk belang: „Komt allen tot Mij..... en Ik zal u rust geven".....?
Zo raakt wellicht de vacantie zijn overwaardering kwijt, omdat we het gewone leven weer aankunnen vanwege de rust en ontspanning, die er niet eens per jaar, doch alle dagen te vinden is bij de bron des levens.

Vacantie = open tijd
Zoiets schijnt dat woord te betekenen. Wanneer wij die open tijd later vullen door Hem, die leven en overvloed beloofde, zullen wolken, wind en water, elementen die nogal eens een vacantie in het honderd dreigen te laten lopen, op ons vacantie plezier niet zoveel invloed kunnen uitoefenen.

Een fijne vacantie wensen we u toe
Hopelijk vindt u (opnieuw) de grazige weiden en de stille wateren.
Die liggen niet alleen in de buurt van de Oostenrijkse bergen, maar ook bij het Snekermeer of in uw achtertuin. Als u ze maar zien wilt.

OPEN DAG JEUGDBURO N.B.J.B.

Alweer enige maanden is het nieuwe Jeugdburo van de NBJB in gebruik. Dagelijks genieten de werkers aldaar van het prachtige gebouw dat zoveel mogelijkheden biedt voor ons Jeugdwerk. Nu, met het nieuwe seizoen voor de boeg, willen we graag iedereen die met de NBJB meeleeft, in de gelegenheid stellen om kennis te maken met het Jeugdburo.

U bent welkom op 18 augustus!
Van 10 tot 1 uur - eventueel op verzoek ook 's middags - staan we niet alleen klaar met koffie en broodjes, ook kunt u alle materialen van de NBJB eens op uw gemak bekijken.

Kom eens langs en overtuig uzelf dat de NBJB springlevend is en van betekenis kan zijn voor iedereen die het serieus meent met de kinderen en jongeren in onze gemeenten.

U kunt het Jeugdburo als volgt vinden:
* Op de snelweg, komende van de richting Heerenveen: afslag Drachten - De Haven; bij 3e stoplichten rechts; bij 2e stoplichten rechts; bij 1e stoplichten links; 1e straat rechts: de Singel.
* Op de snelweg, komende van de richting Groningen: afslag Drachten en verder de borden volgen met „Drachten"; bij geel bord met „Centrum" rechts; 1e straat links; na stoplichten 1e straat links: de Singel.

Jeugdburo N.B.J.B. De Singel 5, 9203 XX Drachten, Tel. 05120-15687

LANGS DE RAND

RUBRIEK VOOR JONGEREN

DOOR PIET STELLINGA

IN JE EENTJE

Al weer bijna een jaar woont Ria op haar eentje. Na haar eindexamen, de vorige zomer, ging een grote wens in vervulling: studeren. Ze kreeg een kamer driehoog in het hartje van de stad en daar zitten we nu te praten. Voor mij zie ik de dakpannen van wat eens een synagoge is geweest.
„Toch wel een hele overgang, hoor, om zo van uit de beschermde omgeving thuis op je eentje te gaan wonen. Nu was ik thuis ook wel aardig zelfstandig, dus dat scheelt."
„Had je geen drang om allerlei dingen te doen die thuis niet gebeurden?"
„Hoe bedoel je?"
„'s Nachts feestvieren, enzo..."
„Nee. Nee, echt niet. Ik ben eigenlijk een heel serieuze studente. Eerlijk gezegd haal ik helemaal geen gekke dingen uit."
„Wat was dan de overgang, van thuis naar je kamer?"
„Nou, dat je alleen bent. Meestal kan ik daar wel aardig tegen, maar je hebt wel eens van die momenten..."
„Zoals?"
„Zoals de vorige week. Ik had bezoek, op een avond. We zaten fijn te praten. Maar toen ik in m'n eentje achterbleef, naderhand.... Toen vloog het me aan. Ik voelde me ontzettend triest worden. Akelig was dat. Dan denk je wel - was er nou maar iemand."
„En wat deed je?"
„'t Was al behoorlijk laat, maar ik heb mijn vriend opgebeld. Die schrok zich rot natuurlijk. Maar het hielp wel hoor, een poosje kletsen voor de telefoon."
„Ga je 's avonds ook wel eens de deur uit, in je eentje?"
„Ja. En laatst liep dat behoorlijk mis. Ik werd lastig gevallen door een stelletje jongens... Vreselijk. Ze mikten me met mijn fiets in een sloot. En toen maar jennen, op de kant".
„Afschuwelijk!"
„Zeg dat wel. Voorbijgangers hebben me bevrijd. Echt, ik was helemaal overstuur."
„Hebben ze die jongens nog gevonden?"
„Ja. Een paar zijn hier onlangs nog geweest. Ik had ze uitgenodigd."
„Wàtte?"
„Ik had hen gevraagd om eens langs te komen."
„Hoe... waarom deed je dat?"
„Nou, ook om mezelf, hoor. Zo van: als we eens normaal met elkaar praten, dàn wordt mijn angst ook vast minder. En dat is ook uitgekomen."
„Zoiets heeft natuurlijk ook alles te maken met vergeving."
„Dat klopt. Ik dacht, je zegt vaak zo gemakkelijk: sorry. Maar nu werd het menens. Ik moest een daad stellen. Laten zien dat ik geloof."
„En het deed je goed?"
„Ja. En de jongens hebben er ook veel aan gehad. De lucht tussen ons is weer opgeklaard."

't Is even stil. Opnieuw kijk ik tegen de dakpannen van de voormalige synagoge aan. Geen lied van geloof wordt er meer gezongen. Maar amper tien meter verder kiest een jonge vrouw haar weg: Jezus volgen.

„WAT IEDER VAN HET JODENDOM MOET WETEN"

Je hoort ook in onze gemeenten heel wat meningen verkondigen over Israël - de staat, het volk en de godsdienst. Sommigen weten waarover ze praten.

Anderen hebben wel eens iets gelezen of gehoord, maar men weet niet of het allemaal wel juist is. Er wordt ook in onze kringen dikwijls wél met liefde over Israël gesproken, maar de juiste kennis ontbreekt soms.

Het Interkerkelijk Contact Israël, waarin ook onze Unie vertegenwoordigd is, heeft als één van haar taken, informatie te geven over Israël en het Jodendom.

Dat doen we door een serie vouwbladen geheten: „Wat ieder van het Jodendom moet weten." Tot nu toe zijn er zes vouwbladen uitgekomen:

1. Israël - méér dan een staat alleen.
2. Antisemitisme.
3. Jezus, de Jood.
4. De Talmoed.
5. De Messiasverwachting.
6. Religieuze richtingen binnen het Jodendom

In kort bestek bevat elk vouwblad een schat aan heldere informatie. Wilt u over een onderwerp verder lezen dan kan dat ook.

Elk vouwblad geeft over het onderwerp een paar goede boeken op, die in de boekhandel verkrijgbaar zijn.

De vouwbladen zijn door medewerkers van het I.C.I. geschreven die liefde voor Israël paren aan kennis van zaken.

Wanneer ik in onze gemeenten wel eens de kans heb om iets te vertellen over het werk van het Interkerkelijk Contact Israël, dan hoor je dikwijls dat iemand zegt: „Wat zou ik graag hier méér over weten!".

Welnu, hier is een kans om meer te weten te komen. De vouwbladen kosten een kwartje per stuk. Als u de hele serie bestelt *f* 0.20 per stuk. Wel komt hier porto bovenop en die is in onze dagen niet gering.

Houders van boekentafels kunnen natuurlijk ook grotere hoeveelheden bestellen. Hoe? Door een briefkaartje of briefje te sturen aan:

Interkerkelijk Contact Israël, Postbus 202, 3830 AE Leusden.

Vermeld u even wàt en hoeveel u wilt hebben. Bij uw bestelling ontvangt u tevens een accept-girokaart voor de betaling. Gemakkelijker kan het niet.

En het is de moeite meer dan waard.

G. H. W. Pflaum

RESPEKT VOOR ANDERMANS WERK

In de stapel kranten die na mijn vakantie lag te wachten las ik, dat iemand eens geteld heeft hoe vaak een gedeelte uit een gedicht van Nel Benschop gebruikt was voor rouwadvertenties.

Het was het gedicht „In memoriam voor een vriend" uit de bundel Een vlinder van God. Men neemt alleen de eerste vier regels over, en gaat die ook nog veranderen, zodat de onderzoeker kwam tot 77 variaties op de oorspronkelijke tekst. De naam van de dichteres werd er niet bij vermeld.

Kun je zo omgaan met het werk van een ander? Nel Benschop heeft me eens verteld dat ze dat juist zo verschrikkelijk vindt als men haar gedichten gaat veranderen, zoals soms bijvoorbeeld muziekgroepen wel doen die haar teksten, vaak ongevraagd, gebruiken.

Hetzelfde geldt voor de melodieën van liederen. Wie zo in verschillende gemeenten komt zal al lang ontdekt hebben hoe slordig er vaak gezongen wordt voor wat de maat en de melodie betreft. Soms wordt de melodie verbogen naar eigen smaak.

Het word je ook niet altijd in dank afgenomen als je het zingen dan even laat stoppen en probeert om de maat en de melodie in overeenstemming met het papier te brengen.

Het lijkt er wat op dat zulke dingen, als ze eenmaal gepubliceerd worden, algemeen bezit geworden zijn, waar ieder maar mee kan doen wat hij wil. Maar dat getuigt niet van veel eerbied voor de schepper van het gedicht of de melodie, als wij die gaan verknoeien en aanpassen aan onze smaak.

Kunst, in welke vorm ook, is een gave van God, die een zeer persoonlijk karakter heeft. Een gedicht wordt vaak geboren, komt spontaan op met déze woorden. Een melodie in déze maat en met déze noten.

Moeder zou waarschijnlijk terecht zeer verontwaardigd zijn als zij een schilderij geborduurd had en een van de dochters zou daarin wat gaan veranderen. Vader zou boos worden als hij in zijn vrije tijd volgens de hobby-tekening een kast gemaakt had, en zoonlief zou er wel eens een andere deur in willen zetten.

Wij erkennen en respekteren de gave van de dichter en de componist het beste als wij er maar niet in gaan veranderen.

De W.

MEDEDELING VOOR HET ADRESSENBOEKJE

Baptistengemeente Musselkanaal: nieuwe sekretaris: de heer K. Stap, Verbindingsweg 3, 9581 TG musselkanaal; tel. 05994-7448.

„En er was te Caesarea iemand, genaamd Cornelius, een hoofdman van de zogenaamde Italiaanse afdeling, een godvruchtig man, een vereerder van God met zijn gehele huis, die vele aalmoezen aan het volk gaf en geregeld tot God bad. (Hand. 10:1,2)

GOD KUN JE NIET TEGENHOUDEN

Engel: Cornelius!

Cornelius: *(bevreesd)* Wat is er, heer?

Engel: God heeft je gebeden gehoord en Hij wil je helpen. Stuur je mannen naar Joppe met een uitnodiging voor een zekere Simon Petrus. Hij logeert bij Simon, de leerlooier. Het huis ligt aan zee. *(af)*

Cornelius: Slaven! *(Hij legt ze alles uit en stuurt ze naar Joppe)*

Een dag later......

(Petrus bevindt zich op het dak van het huis om te bidden. Hij heeft erge honger. Het bestelde eten zal zo gebracht worden. Hij houdt de ogen gesloten. Een groot laken daalt uit de hemel neer, vastgehouden aan de vier punten. Het laken is vol dieren, allerlei soorten)

Stem: Sta op, Petrus, slacht en eet!

Petrus: Nee, mijnheer, ik heb nog nooit iets onreins gegeten!

Stem: Je wilt toch niet onrein noemen wat God rein verklaart!

(Deze scene herhaalt zich drie keer, dan wordt het laken omhooggetrokken)

(Petrus knippert met zijn ogen. Hij weet niet wat dit „visioen" te betekenen heeft. Van beneden klinken stemmen)

Geest: - tot een in gedachten verzonken Petrus - Beneden zijn twee mannen, die willen dat je met ze meegaat. Doe dat maar, want ik heb ze naar je toegestuurd.

Petrus: *(beneden gekomen)* Ik ben degene die jullie zoeken. Wat komen jullie doen?

Man: Het gaat om Cornelius. Hij is centurio in Caesarea en hij gelooft in God. Hij heeft een engel gezien en die heeft hem gezegd dat hij u bij zich thuis moest vragen en horen wat u te zeggen heeft.

(Petrus laat ze binnenkomen en mee-eten. De volgende dag vertrekken ze. Een paar broeders uit Joppe gaan ook mee)

Een dag later......

(Cornelius staat al op de uitkijk. Zijn hele familie en vriendenkring zijn bij hem. Als Petrus het huis binnenkomt valt Cornelius in aanbidding voor hem op z'n knieën)

Petrus: - hem omhoogtrekkend - Sta op, ik ben ook maar een mens.

(Ze lopen al pratend naar binnen)

Petrus: *(tegen allen)* Jullie weten dat ik iets doe dat verboden is. Joden mogen niet op bezoek bij niet-joden. Maar nu heeft God zelf mij duidelijk gemaakt dat er geen verschil is tussen jullie en mij. Daarom kan ik nu met een gerust hart bij jullie zijn. Maar vertel me nu eindelijk eens waarom jullie me hierheen gehaald hebben......

(Cornelius vertelt hem over een opdracht van de engel om Petrus te vragen naar zijn huis te komen)

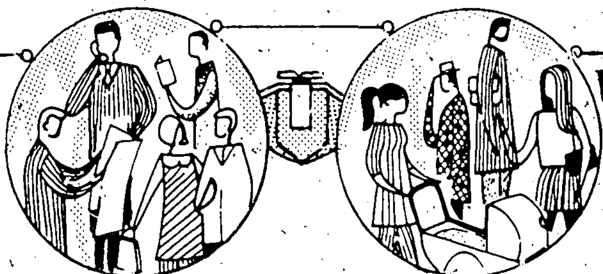
Cornelius: En nu bent u er en daar hebt u goed aan gedaan. Wij zijn hier allemaal bijeen om te horen welke boodschap de Here God u voor ons geven zal.

Petrus: *(zijn mond openend)* Ik ben er nu zeker van dat God geen mensen vóórtrekt. Hij neemt iedereen aan, die in Hem gelooft, tot welk volk hij ook behoort. Hij heeft dit trouwens ook aan de joden laten zeggen door Jezus Christus, die de Heer van ons allemaal is.

(Petrus vertelt nu het verhaal van Jezus, van begin tot eind. Op een bepaald moment ontstaat er beroering onder de luisteraars. Tot verbazing van de joodse mannen uit Joppe begint men God te loven en in tongen te spreken)

Petrus: Jullie hebben net als wij de Heilige Geest ontvangen! Hoe zouden wij nu nog kunnen weigeren jullie te dopen!

Ans Lindenborn

van deze kant bekeken...

IN DE NAAM VAN JEZUS

Petrus en Johannes gaan samen naar de tempel en je vraagt je af wat ze daar nog zochten. Wat hebben ze daarbij gevoeld, gedacht. Wat dreef hen dat gebouw binnen te gaan. Was het omdat het tegen het uur des gebeds liep? Het zou zo begrijpelijk geweest zijn als ze gezegd hadden: Daar komen we nooit meer. Omdat ze nu beter wisten en ook omdat daar Annas, Kajafas, Farizeeën en Sadduceeën regeerden, de vijanden en medemoordenaars van hun Heer.
De beide broeders gingen. We kennen die twee. De impulsieve Simon Petrus en de nadenkende Johannes. De „doener" en de „denker", beiden openstaande voor openbaringen, voor inzicht en wijsheid die niet uit de rede voortkomen. Goed dat zulke mannen samen gaan bidden. De eksplosieve die met het zwaard zwaait en de stille die onder het kruis staat. De een ontwaart de Heer staande op het strand en de andere springt overboord. Jezus verenigt de naturen door de Geest en zonder een as is het rad waarop de wagen rijdt een nul.
Ze gingen samen en bereikten de Schone Poort. Daar lag een lamme. Elke dag brachten ze hem daar, de gunstigste plaats voor een bedelaar, rijk aan ellende. Zijn ogen waren gericht op de voorbijgangers die binnen mochten gaan. Zijn mond riep om erbarmen. Hij deed dat ook toen Petrus en Johannes hem wilden passeren. De twee bleven staan en zij dachten aan Jezus. Was Jezus hier nu maar. Had Jezus niet gezegd met hen te zullen zijn al de dagen?.
„Zie naar ons!" Dat is een moedig woord. Lamme, meer dan 40 jaar lam, zie naar ons. Daar overvalt ons, mij althans, hoe lam we zelf zijn. Hebben wij ooit gewaagd om zo te spreken? Hebben wij naar onze gemeenschap kunnen verwijzen en zeggen: zie naar ons!
Die twee bedoelden dat ook zó niet. Dat maken ze heel duidelijk als ze tegen de te hoop gelopen mensen zeggen: „Waarom staat u ons aan te kijken alsof wij door eigen kracht of vroomheid hebben bewerkt dat deze man loopt?"
„Zilver of goud heb ik niet," zegt Petrus. Hij had waarschijnlijk ook in het meervoud kunnen spreken. Ze hadden hun schepen verlaten, hun onzekere aardse zekerheden gelaten voor wat ze waren om Jezus te volgen die geen steen had, laat staan zilver of goud.
„Maar wat ik heb zal ik je geven.... " Wat is die armoedzaaier onvoorstelbaar rijk.
„In de naam van Jezus Christus van Nazaret: Wandel!"
Wij kennen dezelfde Jezus Christus van Nazaret. Tot op zekere hoogte zelfs beter dan die twee mannen. Negentien eeuwen hebben over hem gedacht, geschreven en je zou kunnen zeggen dat het naschrift aan het einde van het Johannesevangelie bijna waar geworden is: de wereld zelf kan de boeken nauwelijks bevatten. Geen denker komt aan Jezus voorbij. Zijn leven zowel als zijn woorden zijn dermate geladen dat ieder min of meer gedwongen wordt hem aan te zien en te vragen: Wie zijt Gij?
Voor Petrus en Johannes was Jezus de Gezalfde Gods. Zelfs de tastende Tomas zegt op de zondagsavond na Pasen: Mijn Heer en mijn God! Petrus grijpt de lamme bij de rechterhand en daar gaat de ongenoemde bedelaar zingend en springend door de Schone Poort van het leven, lovende God.
Wij zijn niet „wonderzuchtig", wel soms wat verlegen. Daarom vergeestelijken we gebeurtenissen als deze en zeggen dat het een heerlijk beeld is van de bekering van een zondaar die de macht van de Verlosser ervaart. Dat is toch oneindig meer dan wat goud of zilver te ontvangen. God wil de mensen op de been helpen. Ons ook, indien wij naast de vreugde over de wending naar God ook bedenken dat de gemeente niet alleen één van hart en ziel is door het geloof, een geestelijke eenheid dus, maar ook in de handelingen die de eenheid tot uitdrukking brengen.
De kritiek der omwonenden is dat de gemeente hier en daar nog wel ter kerke gaat en naar een preek luistert, maar dat het daarbij dan ook blijft. Ze missen de uitstraling, de beweerde verlossing, vernieuwing. De ganzen vliegen niet. Ze waggelen wat over het kerkelijk erf. Het verkondigde heil blijft steken in interne uiteenzettingen over nog juistere verwooording van de artikelen des geloofs. Wie wordt niet afgunstig op wat er geschreven staat: Zij loofden God en stonden in de gunst bij het gehele volk.
Dat: In de naam van Jezus! is geen toverspreuk. Het is een alles veranderende, alles overwinnende werkelijkheid. De doorbraak is volkomen. „Neem mij, breek mij, vorm mij, vul mij."
De Schone Poort wordt echt een POORT. Voor de mens. Voor de gemeenschap der mensen. Om er dansend voor God door te gaan.

Huizinga

GEZIEN - GEHOORD - GELEZEN

Zij redetwistten samen, zij baden afzonderlijk, is een zin uit het oude, vergeelde boek dat naast me ligt en dat mij geopenbaard heeft dat ik een romantische ziel moet hebben.
Van tijd tot tijd ontroert mij het lezen ervan diep. De oude gevestigde christenen uit de Schotse Hooglanden worden er zo getekend dat je er heen zou willen reizen, de heuvelen beklimmen en de hofsteden binnengaan om te luisteren naar die in de Schriften gefundeerde oudsten. Ian Maclaren voert ze ten tonele in zijn boek „Harten van goud".
Het weer eens in de hand nemend sloeg ik het open en las boven op de rechterbladzij: Zij redetwistten samen, zij baden afzonderlijk.
Twee mannen, een zeer oude en een zeer jonge. De laatste was predikant die juist volgens het oordeel der dorpelingen een „werkelijk mooie preek" gehouden had. Thuiskomend vindt hij daar de wachter op Sions muren, die zonder enige inleiding tegen hem zegt: „Was dat nu wat ge een preek noemt?" De jonge dienaar antwoordt argeloos: „Ge zoudt het een overpeinzing kunnen noemen." Waarop de oude zegt: „En ik wil het een opstel noemen zonder één grasssprietje er in voor stervende schapen".
„Wat was er verkeerd in?" vraagt de dominee die bezorgd naar de kleine, strenge man kijkt die zijn rechter schijnt te zijn geworden.
„Daar was niets goeds in, want ik geloof niet dat bomen en bladeren en stoppelvelden onze zielen zullen redden en ik heb niets gehoord over zonde en berouw en het werk door Christus gewrocht." (...)
Misschien zou de dominee de oude man, Lachlan was zijn naam, beter begrepen hebben indien hij had geweten dat deze, toen hij thuiskwam geen eten door zijn keel kon krijgen en dat hij de avond doorbracht in een dennenbos, biddend voor de jongen die hij had liefgekregen. En Lachlan zou niet zo bezwaard van hart zijn geweest als hij had geweten hoe de dominee zich zelf afvroeg of hij het evangelie had verloochend of ergernis had gegeven aan een van de discipelen van Christus. Zij redetwistten samen, zij baden afzonderlijk.
Zeker, ze vonden elkaar wel en de beschrijving daarvan is alsof je luistert naar muziek die ver voorbij de sterrên is gekomponeerd.
Oude ouderlingen (en jonge ook) en jonge predikanten (en oudere eveneens) zouden Harten van goud moeten lezen. Je krijgt gewoon heimwee naar zo'n omgang van mannen met elkaar. 't Is een oud boek, ouder dan ik ben; oud is de stijl, de woordkeus, maar zijn de mensen door alle eeuwen ooit veranderd?

H.

BERICHTEN
UIT EN OVER
DE ZENDING

Onze zendelingen
Verschillenden van hen bevinden zich op het ogenblik in ons land. Dat zijn, om te beginnen, *br Jos van der Leur* en zijn vrouw *zr Joke van der Leur-Posthumus*. Zij hebben tweeëneenhalf jaar bij het onderwijs in Sierra Leone gewerkt. De UZC heeft de gemeenten in een brief d.d. 18 mei meegedeeld, dat en waarom zij niet naar het zendingsveld zullen terugkeren. Wat zij in Sierra Leone zoal gedaan hebben, daarover hebben wij u in het nummer van 25 mei geïnformeerd. Voor hun inzet gedurende deze periode zeggen wij hen hartelijk dank!

Dan noemen wij u *zr Janneke de Jonge-van Oosten* (zij is op 1 juni namelijk getrouwd - met Jan de Jonge, zoals u hebt kunnen lezen!), die begin mei definitief naar Nederland terugkeerde. Acht jaar heeft zij in (het noorden van) Kameroen als verpleegkundige gewerkt. De UZC had op 20 juni een gesprek met haar. Zij vertelde over de moeiten en zorgen, die er zijn, en vroeg om voorbede voor de broeders en zusters daar, opdat zij als gemotiveerde christenen hun taak mogen verrichten. Dat we Janneke bijzonder dankbaar zijn, behoeft geen betoog.

Reeds eerder hebben we u laten weten, dat *br Hans Willem Oosterloo* momenteel met verlof is. Medio augustus keert hij naar Sierra Leone terug, d.w.z. twee weken eerder dan aanvankelijk de bedoeling was. Ook *zr Anneke Oppenhuizen*, verpleegkundig zendelinge in Sierra Leone, bevindt zich op het ogenblik in Nederland. Dat betekent, dat *br Jan G. F. Oosterloo* en *zr Ducky Rosier* de enigen (van de Nederlandse zendelingen, wel te verstaan) zijn, die in Sierra Leone zijn achtergebleven. Moge de Heer hen allen zegenen en bewaren!

Andere zendelingen
Het is u bekend, dat onze zendelingen werkzaam zijn binnen het verband van de Europese Baptisten Zending. Maar zij zijn uiteraard niet de énigen, want het totale aantal zendelingen - de meesten van hen komen uit de Duitse Bondsrepubliek - heeft inmiddels de honderd overschreden! Behalve in Kameroen en Sierra Leone zijn zij aktief in Argentinië, Brazilië en Peru, terwijl binnenkort met de zendingsarbeid in de Centraal Afrikaanse Republiek zal worden begonnen. We komen daar zo direkt wat uitvoeriger op terug.
In Duitsland zijn op het ogenblik met verlof het echtpaar *Albrecht en Ingrid Gralle* (Sierra Leone), het echtpaar *Heinz en Ingeborg Hahnenstein* (Noord Kameroen) en *zr Siglinde Porath* (Brazilië). Definitief teruggekeerd zijn *zr Käte Petersen* en *zr Eta Reitz*, die veertien jaar resp. vier jaar in Noord Kameroen hebben gewerkt. Dat betekent, dat hun taak door anderen zal moeten worden overgenomen, wil de arbeid niet stagneren. Het is namelijk zo, dat de gemeenten in Afrika nog (lang) niet zonder hulp uit Europa kunnen.
Tijdens de jaarlijkse vergadering van de Zendingsraad, eind maart te Lüneburg gehouden, zijn drie echtparen voor uitzending naar Afrika aanvaard. Het zijn *Reinhard en Joséphine Dorra*, die naar Kameroen zullen gaan; *Samuël en Ilda Pereira*, die eveneens in dat land werkzaam zullen zijn; en *Jean en Doris Vincent*, die zich in de Centraal Afrikaanse Republiek zullen vestigen. De vrouwen zijn verpleegkundige, hun mannen predikant (Dorra en Pereira) dan wel hoogleraar in het Oude Testament aan de Universiteit van Bochum (Vincent).

Naar Bangui (C.A.R.)
In Lüneburg werd ook besloten, de Unie van Baptistengemeenten (Union Fraternelle des Eglises Baptistes) de helpende hand te bieden. De notulen van de Zendingsraad zeggen daar verder over: „Tegelijkertijd verzoekt de Zendingsraad de leden-Unies van de Europese Baptisten Zending met volharding te bidden, dat deze uitbreiding van de verantwoordelijkheid met nieuwe aanmeldingen en groeiende offervaardigheid gepaard moge gaan, opdat de Naam des Heren metterdáád worde verheerlijkt". Een prachtige volzin, maar die wel vraagt om een nadere uitleg!
Wat is namelijk het geval? Reeds in 1981 kwam bij het zendingsbureau te Bad Homburg een brief binnen van *ds Paul Changé*, de voorzitter van deze Unie, waarin de wens tot samenwerking en het onderhouden van broederlijke kontakten met de Europese Baptisten Zending werd uitgesproken. De Unie telt momenteel vijftig gemeenten met meer dan twintigduizend leden. Zij ontstond uit een Amerikaans zendingswerk, maar ontwikkelde zich in de loop der jaren tot een zelfstandige, zelfbewust en evangelistisch ingestelde geloofsgemeenschap.
De Centraal Afrikaanse Republiek - de naam zegt het al - ligt in het hartje van het zwarte werelddeel, ten oosten van Kameroen. Dit land is één van de armste landen in Afrika. Ten tijde van de inmiddels verdreven „keizer" *Bokassa* werd het door burgeroorlog geteisterd. Thans heeft de toestand zich gestabiliseerd. Hoewel de Centraal Afrikaanse Republiek groter is dan Frankrijk, telt het land slechts drie miljoen inwoners. Maar het aantal christenen, vooral van protestantse signatuur, is in verhouding zeer groot.
Sinds enkele jaren is in de hoofdstad Bangui een evangelisch-theologische fakulteit gevestigd, waarmee de Unie goede betrekkingen onderhoudt. Aan de fakulteit studeren ook (jonge) broeders van baptistenhuize, die zich voor hun toekomstige taak als voorgangers en evangelisten in de bij de Unie aangesloten gemeenten willen bekwamen. Volgend jaar hoopt het echtpaar *Jean en Doris Vincent* naar Bangui te vertrekken, waar Jean het docentenkorps zal versterken. Een eerste stap op de weg naar de zozeer begeerde samenwerking!

Zendingskalender 1985
Eind juni hebben de gemeenten van de penningsmeester-administrateur der Unie, *br A. van den Hoef*, een brief over de nieuwe kalender van de Nederlandse Zendingsraad ontvangen. De kalender, in schitterende kleuren uitgevoerd, heeft Ethiopië (die naam moet u iets te zeggen hebben, als u de geschiedenis uit Handelingen 8 : 26 vv tenminste kent!) tot onderwerp en kost *f* 7,— per stuk. Niet alleen zult u velen met deze kalender een plezier doen, u steunt er ook het werk van de UZC mee. Bestellingen graag per omgaande aan het Uniebureau.

J. A. Brandsma

DOE MEE
EN ZORG VOOR EEN NIEUWE ABONNEE

Vul onderstaand strookje in
en stuur dit in een open enveloppe aan:

Unieburau
Antwoordnummer 52,3720 WB Bilthoven

(geen postzegel plakken)

Noteer mij als nieuwe abonnee:

naam + voorletter(s):...

straat + nummer:...

postcode + woonplaats:...

UIT DE GEMEENTEBLADEN

„Rondom het Woord" heet het rubriekje, waarmee *„Onze Gemeentebode"* van gemeente te *Hengelo* opent. In het nummer van mei gaat ds Y. Horjus daar in op de tekst, die vroeger nog wel eens in de huizen aan de wand hing. Die tekst zul je niet veel meer tegenkomen, want „de mensen zijn misschien wat voorzichtiger geworden met roepende teksten; ze kunnen je op zeker moment aanklagen." Maar ook heeft zich in een aantal gezinnen een grote verandering voltrokken. „Vader roept nog wel naar boven dat zij eruit moeten komen, maar veel overtuiging klinkt er niet in zijn stem. Aan de ontbijttafel zitten de ouders alléén..., en wanneer zij naar de kerk gaan, draaien de kinderen zich in hun slaap nog eens om. Inplaats van de wandtekst klinkt de verzuchting: ze zijn met geen stok meer méé te krijgen. Soms ook gebeurt het dat de ouders het voorbeeld van hun kinderen volgen en dan blijven de gordijnen tot ver in de ochtend gesloten.....

Na enkele recente publicaties aangehaald te hebben over de jongeren, die de kerk voor gezien houden, gaat ds. Horjus in op de vraag naar het waarom „Er zijn zoveel zaken tegelijk in het geding. We leven in zo'n verwarrende tijd, zo'n chaotische wereld. Er zijn zoveel dingen in beweging, grenzen worden verschoven, vanzelfsprekendheden omvergehaald. We weten zelf maar nauwelijks de totale ontregeling buiten de deur te houden. We zijn een beetje méé op drift geslagen.

De oudere generatie heeft het „mijn huis" al ingeslikt, maar heeft bovendien soms moeite met het „Ik zal de Here dienen... " De overtuiging die uit deze woorden straalt, is bij sommigen zoek. Er ligt een matheid over het geloof, over de relatie met de Heer en over de betrokkenheid tot de gemeente......

Het is van het allergrootste belang dat kinderen ontdekken dat ons geloof ècht is... Als het maar gezien wordt dat er beslistheid is: Misschien niet „Ik zal" maar wel „Ik wil. Ik wil de Here dienen! Met vàllen en......òpstaan!"

Zusterhulp in Zwolle beleefde op 4 april een heel bijzondere avond. Zij hebben toen een echte Seider-avond gevierd, het begin van Pesach, het Joodse Paasfeest. Gastheer was de heer Blog, jood van geboorte, die de tafel gedekt had staan en helemaal uitlegde wat die maaltijd nu tot in de details te betekenen had. Dit haalden wij uit *De Schalm*.

Weliswaar niet in het gemeenteblad van Zwolle, doch in het Jaarboekje 1983 troffen wij temidden van alle jaarverslagen over de gemeentelijke arbeid ook een verslag aan van de ziekenhuispredikant ds J. Schuil. Zo is de gemeente ook betrokken bij het werk van haar voorganger „in bijzondere dienst".

Vanuit de gemeente te *Ede* is weer een reis naar Polen gemaakt, waar men goederen gebracht heeft naar de gemeente in Lublin en in Chelm. *Meeleven*, het gemeenteblad, nam ook nog enkele foto's op van die tocht. De groet die de broeders vanuit Polen meekregen zal wel niet alleen bestemd zijn voor de gemeente te Ede.....

Ook in *De Boodschapper* van de gemeente te *IJmuiden* lazen wij een bericht dat enkele broeders naar Polen geweest zijn, en wel naar de gemeente te Bielsko-Biata. Men was daar erg gelukkig met alles wat meegebracht werd, zelfs met zo iets simpels als kaartjes elastiek.....

Een aardig idee vonden wij in *Gemeenteleven* van de gemeente te Eindhoven.

Daar vraagt men aan leden, die wegens ziekte of ouderdom niet meer met de gemeente kunnen samenkomen, om eens iets te schrijven voor het blad. Het stukje dat deze keer werd ingezonden getuigt van dankbaarheid dat deze zuster via de kerkradio nog zoveel mee kan maken van de diensten.

In hetzelfde nummer wordt erop attent gemaakt dat bij lied 497 uit de bundel Lofzangen en Gebeden het refrein ontbreekt, zoals dat staat in de bundel van Johannes de Heer. „'k Hoor hemelstemmen ruisen..." enz.

Niet zo verwonderlijk, dacht ik, dat het ontbreekt, want het is niet origineel, het hoort er oorspronkelijk niet bij. Het lied is gemaakt door de stichter van het Leger des Heils, William Booth. Toen we eens de opening bijwoonden van een nieuwe zaal van het Leger des Heils, waren er ook enkele Engelse officieren aanwezig. Ik vergeet nooit hun verbaasde gezichten toen de Nederlanders opeens het refrein er achter aan zongen.....

En wat ons verder een beetje nieuwsgierig maakte was het bericht dat er in *Muntendam* een *Vrijwilligerswerkgroep* gestart is. Ons hele gemeentewerk bestaat vrijwel uit vrijwilligers, maar hier zijn mensen die op heel praktische manier bezig willen zijn met allerlei hulp aan anderen. Wat zouden ze precies gaan doen? Hoe werkt dat? Misschien horen we er nog eens meer van.

En verder werd in de gemeente *Utrecht-Noord* een broeder verkozen tot „diaken voor praktische hulpverlening" zo lezen we in *De Rank*. Ook al zo'n betiteling die je nieuwsgierig maakt. De diakenen zijn zo'n beetje uit de raden verdwenen, misschien niet in naam, maar wel uit hun functie van armenzorgers. Heeft men in Utrecht-Noord weer een invulling van deze bediening gevonden?

En tot slot vermelden we nog een aardig blad, de *JONGERENKRANT* die eens per twee maanden verschijnt vanuit *Enschede*. Niet zó maar een blaadje, maar goed uitgevoerd en met 10 pagina's op a-4 formaat. Naar ik denk uniek in onze gemeenten, maar nog unieker omdat op de voorpagina 1e jaargang staat en verderop 2e jaargang.... dàt gaat vlug!

De W.

GEMEENTEBERICHTEN

Rotterdam-Zuid (J.T.) - Voor hen die niet op reis gingen was er toch een morgendienst op Hemelvaartsdag.

Op 3 juni werd br Charles de Rijke op de belijdenis van zijn geloof - en een goed getuigenis - gedoopt. Dit was de eerste doopdienst verricht in onze gemeente sinds de komst van ds N. A. van der Leer. Zijn prediking was goed afgestemd op deze doopsbediening èn op de praktische uitvoering en beleving van ons christenzijn.

Br J. Peereboom heette broeder De Rijke hartelijk welkom zo ook het echtpaar Van der Ploeg, welke wederopname in de gemeente had gevraagd.

Op 24 juni heeft onze voorganger in samenwerking met de jeugdleiding en de oudere jeugd de zondagmorgensdienst verzorgd na goede voorbereiding. Het thema was: „Bekijk het eens van de andere kant". Op verschillende manieren werd dit thema omlijst en verduidelijkt... één zo'n manier was dat we achterste voren in de kerk zaten.

De vakanties zijn weer in volle gang en we mochten enkele goede diensten hebben waarin onze studenten voorgingen, o.a. de brs H. Nobbe en W. Huizing.

Trouwens, we zijn blij dat we als gemeente regelmatig een beroep kunnen doen op onze studerende en afgestudeerde jonge broeders en dan komt het geweldige bezit naar voren hetwelk we toch hebben in hen, de C.v.d.O. en het Seminarium, die voor een gedegen opleiding zorgen.

Wij wensen u nog een goede vakantie- en zomertijd toe en hopen u na die tijd weer in te lichten over het gemeentelijke erf.

In afwachting daarvan groeten wij u hartelijk!

Berichten uit Den Helder (J.Kr.) - Lange tijd liet Den Helder niets van zich horen, maar op 3 juni was het eindelijk zover dat wij onze nieuwe kerk in gebruik mochten nemen.

Onze nieuwe kerk aan de Baljuwstraat 3a was klaar en met vreugde mochten wij erin trekken.

De zorgen rondom het oude gebouw op de Spoorgracht 40 waren voorbij en het gebouw is inmiddels verkocht.

Telde het gebouw op de Spoorgracht ongeveer 150 zitplaatsen (staanplaatsen niet meegerekend), in ons nieuwe gebouw hebben we de beschikking over 300 zitplaatsen.

Voelden we het vroeger als een rem op de arbeid, nu mogen wij u welkom heten in een representatief gebouw van waaruit de arbeid met kracht ter hand genomen kan worden.

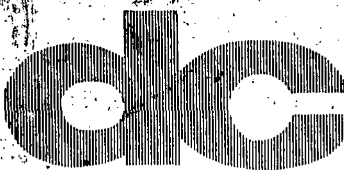
Hielden we vroeger bij storm en regenweer, bang voor lekkage, onze paraplu bij de hand, in dit nieuwe ontmoetingscentrum blijft alles veilig droog.

Het ontmoetingscentrum heeft een ruim opgezette kerkzaal met een ruime hal.

Deze is te gebruiken om eventueel na de

Lees verder op pagina 8

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 42,— per jaar, *f* 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

We zijn God dankbaar dat we D.V. 21 juli a.s. de dag mogen gedenken dat onze lieve ouders en grootouders

SIKKE DE VRIES
en
GEERTJE DE VRIES-PROCEE

35 jaar zijn getrouwd.

Looft de Here mijn ziel, en vergeet niet een van zijn weldaden.

Onze bede is dat zij nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven.

Halfweg:
Kor en Grietje
Denita en Sivvo
Bergum:
Rinze en Tine
Sikke-Geert

Juli 1984
v. Beimastraat 5, 9257 WB Noordbergum.

Toch nog onverwacht is er een einde gekomen aan de aardse loopbaan van

JAC. L. DE VRIES

op 71-jarige leeftijd.

Amsterdam:
J. Stam
B. Stam-Bandstra
Koudum:
S. Bandstra
Y. Bandstra-Eekhof
Stavoren:
M. Bandstra-v. d. Meer
Zaandam:
P. Bandstra
A. Bandstra-v. Leeuwen
U.S.A.:
N. Bandstra
Groningen:
L. Stulp
A. M. Stulp-Lemmink
Neven en nichten

Ps. 86 : 15
„Maar Gij, Here, zijt...
rijk aan goedertierenheid en trouw”

Maandag 25 juni 1984 is door de Heer thuisgehaald onze zuster

JANTJE SANDERS-ABBRING

geboren 23 aug. 1897
gedoopt op 3 okt. 1971

Haar verlangen was om bij Hem te zijn.

Baptistengemeente Hoogezand

Na een langdurig lijden is door de Heer thuisgehaald onze broeder

JOHAN DE HAAN

op de leeftijd van 71 jaar
echtgenoot van S. de Vries.

Drachten, 5 juli 1984

Baptistengemeente „Elim” te Drachten

„Er ruist langs de wolken een lieflijke naam”

In vertrouwen op die naam en in volle verzekering des geloofs, is ontslapen mijn man en onze vader

WESSEL BAPTIST

op de leeftijd van bijna 79 jaar.

L. Baptist-de Raaf
Kinderen
klein- en achterkleinkinderen

16 juli 1984
2e Exloërmond, W. J. Knotlaan 15

De begrafenis heeft op vrijdag 20 juli plaatsgevonden.

„Gij doet mij rusten tot de Morgen”
Psalm 4

Tot onze droefheid is op 6 juli 1984 van ons heengegaan mijn lieve man, vader en opa

JACOBUS LEENDERT DE VRIES

op de leeftijd van 71 jaar.

We zullen hem erg missen.

T. de Vries-Bandstra
An en Sarah

6 juli 1984
Mercatorstraat 101hs,
1056 RB Amsterdam

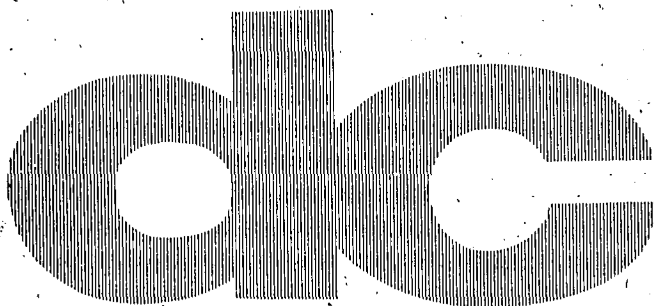
De teraardebestelling heeft woensdag 11 juli plaatsgevonden op de begraafplaats Westgaarde te Amsterdam

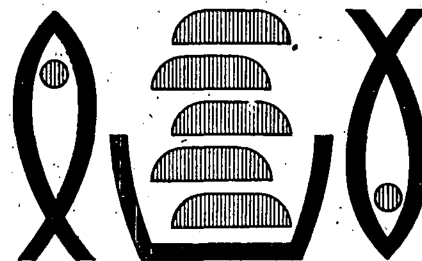

Vervolg van pagina 7

dienst een kopje koffie te drinken.
Naast de kerkzaal, door een brede gang gescheiden bevinden zich drie zalen door vouwwanden van elkaar gescheiden. Hiervan kan ook een grote zaal worden gemaakt. Er is ook nog een ruime consistoriekamer. Hoewel wij thans in het bezit zijn van een prachtig nieuw kerkgebouw, willen wij toch graag dat dit gebouw als werkplaats in de dienst van het evangelie van onze Heer wordt gebruikt, van waaruit wij al onze aktiviteiten kunnen ontplooien, onder Zijn zegen, en tot uitbreiding van Zijn Koninkrijk.

Als u tijdens uw vakantie in de buurt van Den Helder verblijft, u kunt de kerk vinden in de wijk „de Schooten” naast het postkantoor, aan de Baljuwstraat 3a en... u bent van harte welkom.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

99e jaargang - nummers 30/31 - 3 augustus 1984

Er was eens....

Er was eens een reddingstation, gebouwd aan de kust, tegenover een gevaarlijk vaarwater. Professionele redders waren er niet. Alle medewerkers deden dit zonder betaling.
Telkens wanneer er een schip in nood verkeerde, werd het bericht doorgegeven naar de bewoners van het stadje in de buurt en de vrijwilligers haastten zich naar het reddingsstation, sprongen in de boot en roeiden naar de plaats des onheils om te redden wat te redden viel.
In de loop der jaren werden talloze levens gered. Ja, er werden zoveel reddingen verricht, dat men begon te peinzen over de vraag, wat te doen met het vele geld, dat via allerlei dankbetuigingen was binnen gekomen.
Eindelijk werd besloten een clubhuis te bouwen in de buurt van het reddingsstation. Ook werden betere en grotere reddingsboten aangeschaft. Naarmate men over nog meer geld de beschikking kreeg werd besloten om nu ook full time reddingspersoneel in dienst te nemen. En telkens wanneer er weer noodsignalen binnen kwamen, gingen de professionele redders er op uit om te redden wat mogelijk was. De oorspronkelijke redders bleven zitten in hun clubhuis en dronken koffie.
De jaren verstreken en men besloot, om het reddingsstation uit te breiden. Men bouwde achter het clubhuis een nieuwe afdeling, waar men de slachtoffers van stormen kon opvangen. Hun gezellige clubhuis wilden ze namelijk niet ontsieren door het binnenhalen van koude, vuile en natte mensen.
Maar op een dag ging een kerel staan, tijdens een vergadering in het clubhuis, en riep: „Ik word er beroerd van, wanneer ik zie wat er rond ons reddingsstation tegenwoordig allemaal gebeurt".
Een van de voormalige redders vroeg:„Wat is er aan de hand met ons station?".
De man antwoordde:„Ik herinner mij, hoe wij destijds, vanuit ons oude reddingshuis, er op uitgingen om werkelijk mensen te redden. Ik zou wel wensen, dat wij weer op de oude manier aan het werk gingen".
Een ander lid sprong op en riep:„Daar ben ik het helemaal mee eens. Ik heb het gevoel dat we weer terug moeten naar onze eigenlijke taak: het persoonlijk redden van schipbreukelingen. Daarvoor werd toch destijds ons station gebouwd?".
Een ander uit het gezelschap ging staan en zei: „Kerels, wanneer jullie de dingen zo aanvoelen, maak dan dat je wegkomt!"
De twee rebellen zeiden:„Nu, we gaan!" Ze namen afscheid en gingen een eind verder een nieuw reddingsstation neerzetten.
Maar na afloop van maar enkele jaren overkwam hen precies hetzelfde als die eerste groep. Ook zij belandden in een clubhuis met profesionele redders. Het gevolg was een nieuwe splitsing, dank zij allerlei ruzies. En weer werd er een station bij gebouwd. En nog één, En nog één....
Naar verluidt, kan men vandaag langs de kust rijden om een enorme reeks van reddingsstations te bekijken. Maar .... wanneer er een schip in nood geraakt, is er geen mens meer die dat overleeft! Want er is niemand meer die zich nog druk maakt over het leven van drenkelingen. Er was eens een klein station voor het redden van zielen. Men noemde dat ... gemeente....

Tal D. Bonham in: Ohio Bapt. Messenger.
Uit het deens. *C. v. Wier*

DEZE WEEK

WIJ WAKEN VOOR OVERWAARDERING VAN HET LICHAAM, DOCH ONDERWAARDERING IS MINSTENS EVEN ERG....

leve het lichaam!

O. H. de Vries

ÉÉN VAN DE kenmerken van de christelijke toekomstverwachting is, dat zij een toekomst verwacht voor ons *lichaam*. Vlees en bloed, stof en materie zullen bij Christus' wederkomst niet hebben afgedaan. Hun tijd zal dan pas beginnen! Zij zullen bekleed worden met de heerlijkheid van Hem die in heerlijkheid verschijnt. Deze *lichamelijkheid* van de toekomstverwachting geeft moed om een lichaam te hebben. Deze lichamelijkheid van de toekomst bepaalt ook de eerbied die ons past ten opzichte van het lichaam van een gestorven kind van God.

LICHAMELIJKHEID: GESTALTE VAN DE GEEST

God schiep mens en wereld omdat Hij zijn eigen heerlijkheid, wijsheid, macht, liefde en gemeenschap wilde uitdrukken in stof en materie, in vlees en bloed.
Toen God de mens schiep, vormde Hij hem van stof uit de aarde en blies er zijn Geest in (Gen. 2 : 7). Ons lichaam is door God bezielde stof; het is de gestalte van Gods Geest op aarde.
Het is onder de maat van Gods scheppingswerk om „stoffelijk" en „geestelijk" uit elkaar te halen en tegenover elkaar te plaatsen.
Ook hier geldt: wat God heeft samengebracht scheide de mens niet. We moten in een relativering van ons lichaam als „slechts stof" niet geestelijker willen zijn als God zelf!
„Geestelijk" staat niet tegenover „lichamelijk". Op aarde bestaat het geestelijke als goddelijke kwaliteit van het lichamelijke.
Het is veelzeggend dat Paulus heel vrijmoedig spreekt over een toekomstig „geestelijk lichaam" (1 Cor. 15 : 44).

In veel godsdiensten en ketterse stromingen binnen het christendom worden vlees en bloed aangewezen als de bron van alle kwaad op aarde.
Dit is in tegenspraak met het getuigenis van zowel het oude als het nieuwe testament.
Het stoffelijke is niet zichzelf minderwaardig of slecht. Het is bestemd om vorm te geven aan Gods heerlijkheid.

God laat nooit een werkstuk onafgemaakt. Ondanks het echec vanwege de menselijke zonde geeft God zijn werk in stof en materie, in vlees en bloed, niet ontmoedigd halverwege op.
Het verlossingswerk is geen verlossing *uit* vlees en bloed. Het is veeleer verlossing *van* vlees en bloed, uit de macht der zonde.
Wij worden niet door Christus verlost om engelen in de hemel te zijn, maar nieuwe mensen, in een verheerlijkt lichaam, op de nieuwe aarde die komt. Engelen en mensen moeten niet door elkaar gehaald worden. Als Jezus van hen die delen in de opstanding zegt, dat „zij aan de engelen gelijk zijn" (Luc. 20 : 36), beweert Hij niet, dat de opstanding het onderscheid tussen mensen en engelen zal uitwissen.
In de opstanding zullen mensen op de engelen *gelijken*, nl. in een volkomen openbaring van Gods herlijkheid. Maar anders dan de engelen zullen zij deze heerlijkheid openbaren in een verheerlijkt *lichaam*.

EEN LICHAAM TE HEBBEN

In alle voorlopigheid openbaart het menselijk lichaam nu al vaak iets van Gods wijsheid en schoonheid.
In deze dagen komen de Olympische spelen via de beeldbuis in miljoenen huiskamers.
Laten we proberen even voorbij te zien aan alle verabsolutering en verafgoding van het lichaam in de topsport.
Dit is nl. geestelijk de moeite waard! Wie dat doet, zal vaststellen dat het menselijk lichaam mooi is.
En dat het heerlijk moet zijn om de 100 meter in tien seconden te kunnen lopen.
Wat een beleving van kracht en souplesse!

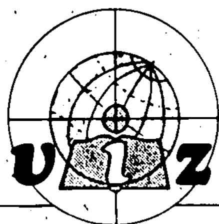
Een lichaam - hoe ontluisterd en afgetakeld ook - is het altijd drager van een belofte voor de toekomst.

Het kan heerlijk zijn om een lichaam te hebben!
Vaak is er echter moed voor nodig om een lichaam te hebben. Velen in een rolstoel zullen dat beamen.
Deze chistelijke toekomstverwachting geeft die moed. Een lichaam - hoe ontluisterd en afgetakeld ook - is altijd drager van een belofte voor de toekomst.
In de opstanding zal ook het meest ontluisterde lichaam bekleed worden met de luister van de opgestane Heer (1 Cor. 15 : 42-44).
De houding die je als christen past tegenover een medegelovige met een ernstig ziek of gehandicapt lichaam is er niet een van medelijden maar van *eerbied*!
Eerbied voor een ontluisterd lichaam!
Want dat lichaam is op een unieke wijze drager van een belofte. En wie de moed heeft zo'n lichaam te hebben is op een unieke wijze getuige van die belofte.

STOFFELIJK OMHULSEL?

Sommigen voelen zich geroepen om op een begrafenis het lichamelijk aspect van het overlijden pricipieel te relativeren.
Volgens hen „doet het lichaam er eigenlijk niets meer toe".
Het is slechts een „stoffelijk omhulsel".
Of zoals ik eens iemand hoorde beweren: Een begrafenis is het weggooien van een oude jas!
Ik denk dat het niet naar de maat van de christelijke toekomstverwachting is zo relativerend over het lichaam van de overledene te spreken.
De troost van het evangelie op een begrafenis zit niet in een relativering van het lichamelijke maar in de toekomst van het lichamelijke.
Het lichaam van een overleden christen is niet de uitgebrande trap van een raket die nu rustig afgestoten kan worden.
Het lichaam van een kind van God heeft ook als dood lichaam een toekomst.
Vergankelijkheid zal onvergankelijkheid aandoen.
Daarom moet zo'n lichaam met eerbied behandeld worden.
Ook in zijn dood is het drager van een goddelijke belofte.
Om deze reden heb ik zelf altijd moeite met een creamtie.
Als een lichaam - na de dood - waarde heeft en eerbied toekomst om dat het drager is van Gods belofte, moet je er als levenden verder letterlijk af willen blijven.
Je doet een drager van een goddelijke belofte niet versneld tot stof en as vergaan.
Dit lichaam is nu volstrekt voor rekening van God die erin waar zal maken wat Hij heeft beloofd.
Begraven lijkt mij daarvan een sprekender uitdrukking dan cremeren.

vizier gericht op...

aandacht voor gebeurtenissen in de wereld

STAKINGEN

Het blijkt telkens weer dat stakingen van werkers in voor alle delen van de samenleving belangrijke bedrijven voor heel de samenleving diep-ingrijpende gevolgen heeft. Men krijgt meer en meer de indruk dat met stakingen niet beoogd wordt de leiding van een bedrijf tot aanvaarding van gestelde eisen te brengen door deze leiding in de problemen te brengen, maar door de samenleving in de problemen te brengen en vandaaruit de druk op de bedrijfsleiding te versterken zodat deze moet toegeven.

Het moge duidelijk zijn dat bij dit soort stakingen de zwaksten in de samenleving als eersten de dupe worden. Op grond daarvan moeten ze worden afgewezen als in strijd zijnde met het bijbelse gebod van de naastenliefde.

PROSTITUTIE

Daar zal een christen niet voor zijn, hoewel de eerlijkheid gebiedt te zeggen dat ook christenen gebruik maken van betaalde liefde, zoals helaas maar al te vaak blijkt. Maar het is een illusie om te denken dat prostitutie is uit te roeien; misschien lukt dat in een politiestaat, maar die prijs is te hoog.

Prostituées zijn mensen. Als mensen - hoe men ook tegenover hun inkomstenwinning moge staan - hebben zij recht op bescherming van hun persoonlijkheid, hun veiligheid, hun zijn. Het wordt daarom hoog tijd dat er wat degelijks gedaan wordt aan het geweld waarmee met name de zogenaamde heroinehoertjes bejegend worden. Vanwege hun verslaving zijn ze zo te zeggen voor elke prijs te koop, en zijn ze gedwongen zich aan alle vernederingen te onderwerpen die men hun wil aandoen. Meerdere van hen zijn vermoord. Zij vormen de groep der zwaksten onder huns gelijken.

BEGELEIDING

Jonge predikanten hebben begeleiding nodig. Zij zullen dat zelf beamen. Maar ook oudere predikanten zullen zulks niet tegenspreken. Het pastoraat aan pastores is een zaak van onderzoek in verschillende kerken; ook in onze unie-gemeenschap is daarover nagedacht en gestudeerd.

De grote vraag blijft op welke wijze deze begeleiding gestalte kan krijgen. Moet dat door een broeder-collega die wat meer ervaring heeft? Iemand die men zichzelf kan uitzoeken? Of moet er iemand worden aangesteld? Maar niet ieder heeft misschien in die aangestelde broeder voldoende vertrouwen, zeggen sommigen, en zonder vertrouwen is geen opbouw van een herderlijke begeleiding mogelijk. Wat dit laatste betreft: duizenden gelovigen moeten het ook doen met een herder die zij wellicht zichzelf niet gekozen hebben, en ook niet zouden kiezen. Men moet, als gelovigen, ook leren zich te schikken in dat soort omstandigheden. Dat neemt uiteraard niet weg dat het zeer aan te bevelen is voor elke kudde de meest geschikte herder te zoeken, ook voor de kudde der herders.

MOOIE DINGEN

Er gebeuren nog geweldig veel mooie dingen door mensen voor mensen.

Soms halen zulke mooie dingen de krant. Het ware te wensen dat krantenuitgevers en journalisten wat meer de positieve dingen van leven en samenleven naar voren zouden halen in plaats van bijna uitsluitend de nare dingen.

Toegegeven, de beroed dingen en de dingen die de mensen verkeerd doen, zijn dankbaarder objekten voor veel lezend publiek dan de mooie dingen die er gebeuren.

Een aantal tijdschriften zou gegarandeerd verdwijnen als zij alleen maar leuke en mooie dingen over mensen zouden vertellen.

Dat is dan één van de vervelende dingen in onze samenleving. Het zou een mooi ding zijn als mensen zouden weigeren bedoelde tijdschriften (ook wel eens geestelijke pornografie genoemd) te lezen. Voor gelovigen zou dat vanzelfsprekend moeten zijn.

DRAAGMOEDER

Daarmee bedoelt men een vrouw die zich bij een embryo laat inplanten dat uit de vereniging van een eicel die niet van haarzelf is, en een zaadcel is ontstaan.

Na de bevalling draagt zij het kind over aan de vrouw, die de eicel produceerde. In Amerika zijn bureau's die vrouwen werven voor dit soort zwangerschappen; zij betalen de vrouwen, alleen voor de zwangerschap, een bedrag van zo'n *f* 25.000,—. Dat deze praktijken niet overeenstemmen met de bedoeling van de Schepper zal geen betoog behoeven.

OLYMPISCHE SPELEN

Dat kerken en geloofsgemeenschappen zich verantwoordelijk weten voor mensen, ook voor de 600.000 mensen die de OS van Los Angeles zullen bezoeken, is vanzelfsprekend.

Dat men de gelovigen voor Christus tracht te winnen, ook dát is christenplicht. Maar je krijgt een vreemde smaak in de mond als je leest hoeveel mensen en hoeveel geld voor dit soort acties beschikbaar gesteld wordt door kerken en gelovigen.

Je vraagt je dan af: is het leven van een deelnemer of bezoeker aan de OS meer waard dab het leven van anderen?

HONGERSTAKING

Is een hongerstaking - en het daaraan verbonden gevaar van verzwakking en wellicht ondergang van het lichaam - ook voor een christen een aanvaardbare actie om een bepaald, en aanvaardbaar, doel te bereiken? Indien zo'n actie met de dood eindigt, kun je dan stellen dat iemand voor zijn ideaal is gestorven? Of moet er gezegd worden, dat betrokkene zich op een dwaalweg begeven had?

AFVAL

Deskundigen zijn het er al lang over eens, dat de hoeveelheid afval die met name de geïndustrialiseerde wereld produceert, voor onze aarde op niet al te lange termijn ondraagbaar zal worden.

Hergebruik van allerlei materialen is daarom een overlevingsgebod. Verschillende van onze gemeenten verzamelen oud papier en leveren zo een bijdrage aan hun bouwfondskas, maar ook aan de samenleving. Ook in onze tijd kunnen handen elkaar wassen!

OMROEP

De consumenten veel minder dan de producenten roepen om uitbreiding van zendtijd voor radio en tv en uitbreiding van de ontvangstmogelijkheden.

Die uitbreidingen - die tot in het oneindige kunnen worden voortgezet - kosten geld. Geld dat ook door mensen moet worden betaald, die dat nauwelijks kunnen, of daaraan geen behoefte hebben.

Men verplicht met name ook de financiëel zwaksten in de samenleving tot uitgaven die zij niet kunnen en vaak ook niet wensen te doen.

Is dat rechtvaardig? Zou men de omroepbijdrage niet moeten afschaffen en de kosten van de omroep brengen onder de algemene lasten die uit de algemene middelen bestreden moeten worden?

AFSCHEIDING

In 1834 - 150 jaar geleden dus - trad de hervormde predikant Hendrik de Cock uit zijn kerk.

De Afscheiding was een feit.

Tegelijk een rad van geboorte, want er volgden binnen de Afscheiding meer afscheidingen.

Nauwelijks herenigingen. Welke betekenis deze Afscheiding voor de uit haar voortgekomen kerken in ons land - en in Amerika en Canada - heeft, is niet af te lezen uit de aandacht die deze kerken zelf geven aan die ongetwijfeld belangrijke gebeurtenis.

Men hoort nauwelijks iets van vieren, van gedenken. Is dat een gevolg van gebrek aan dankbaarheid, of van bezinning op het verleden die te weinig positiefs biedt voor de toekomst?

Ploeger

Ds D. van 't Wout is verbonden aan Het Westerhonk, een christelijk centrum voor ca. 500 geestelijk gehandicapten te Monster.
In dit stuk laat hij ons een dienst meebeleven in de (eigen) Westerkerk.

„RIA, GELOOF JIJ MET ONS DAT..."

belijdenis en doop in de Westerkerk
door Dick van 't Wout

Zondag 13 november 1983 was het dan zover. Na meer dan twee jaar praten, overleggen, nadenken en afwegen van vele mensen, was de dag aangebroken waarop Ria op haar eigen verzoek in de Westerkerk belijdenis zou doen in aansluiting daarop gedoopt zou worden.

In de dienst was ook ds Wilschut van de Gereformeerde Kerk van Monster aanwezig. Met zijn aanwezigheid waren we des te meer gelukkig gezien ons streven naar een grotere verbondenheid met de plaatselijke kerken. Samen met mij legde ds Wilschut in de dienst Ria de handen op.

Tevens overhandigde hij haar een doopkaart en bevestigde dat zij als belijdend lid ingeschreven wordt in de Gereformeerde Kerk van Monster.

Een kerkdienst voorbereiden voor verstandelijk gehandicapte medemensen is telkens weer een uitdaging, namelijk een uitdaging om onze geloofstaal om te zetten in een omgangstaal die uitdrukking geeft aan de werkelijkheidsbeleving van de Westerkerkgangers.
Woorden als verlossing, zonde, genade, waar je als voorganger aan vastgebakken zit moeten omgezet worden.

Al met al vraagt het van de voorbereider(s) een aanpassing aan het concrete denken van de bewoners, een aanpassing niet alleen als een veel inspanning vereisend noodzakelijk kwaad, maar meer in de zin van gedwongen worden de kern van de zaak te ontdekken. Het behoedt voor het vluchten in abstract denken, dat immers dikwijls minder inhoudt en minder consequenties heeft.

Zelfstandige naamwoorden, b.v. „hulp" worden werkwoorden „helpen" en blijken dan meer te zeggen.

Een voorganger die lid is van een typische woord-kerk, is tijdens de voorbereiding van de Westerkerkdiensten een gehandicapte.

Traditionele kerkdiensten staan of vallen met het wel of niet slagen van de preek. Wanneer je woord-gevoelig bent kunnen zulke diensten je aanspreken.
De bewoners zijn dat echter niet. Zij zijn gevoelig voor zichtbare gebeurtenissen. Er moet iets gebeuren dat tot hun verbeelding spreekt en waardoor hun fantasie geprikkeld wordt.

We willen dan ook graag dat in de Westerkerkdiensten een zichtbaar gebeuren plaatsvindt. De doopdienst is zo'n dienst geweest. Een zichtbare handeling zette de bewoners (en anderen) op het spoor van: „Hé, wat gebeurt daar nou?"
En vormen er hun eigen gedachten en verbeelding bij.

Als één ding voor ons vaststaat, dan is het wel dat elke dienst in de Westerkerk *een kerkdienst* is. Herkenbaar als zodanig, met een voorganger, met een kruis en een kandelaar om naar te kijken. In de doopdienst bovendien een uitgereikte liturgie, een zichtbaar doopvont en een zichtbare dopeling.

Het lied is voor de bewoners heel belangrijk; meer door de melodie dan door de woorden. Bekende kerkliederen zullen vanwege de herkenbaarheid altijd in een dienst moeten worden opgenomen.

Daarnaast worden veelvuldig echt kinderliederen gezongen: begrijpelijk, eenvoudige woorden, gemakkelijke melodie. Hierbij moet wel worden opgemerkt dat de meeste bezoekers van de Westerkerk geen kinderen zijn.
De bewoners hebben in tegenstelling tot kinderen soms al heel wat achter de rug en kunnen emotioneel verder zijn. Voor hen zijn sommige kinderliederen te veel ingevuld en daardoor te vlak.
Ze houden het geheim niet open en laten te weinig ruimte open voor negatieve gevoelens, voor verbeelding en fantasie.
In de doopdienst waren veel gasten aanwezig, die de samenzang deden uitgroeien tot een waar kerkkoor. Dit activeert de bewoners nog meer te laten merken dat ze met lichaam, ziel en geest helemaal erbij betrokken zijn. Immers, het niet ten volle kunnen begrijpen van de woorden die je zingt, wil nog niet zeggen dat er niets met je gebeurt.

Ook *het bidden* staat in een dergelijk spanningsveld. Vooral het bidden als het delen van de dingen van alle dag met God betrekt de verstandelijk gehandicapte heel dicht bij het nabij-zijn van God.
God wil daar zijn waar het gewone leven geleefd wordt!

De bijbellezing is een centraal gebeuren binnen de eredienst. In een „gewone" dienst is het zonder mee te lezen al moeilijk te volgen. Vandaar dat het te lezen bijbelgedeelte enigszins vertaald moet worden naar de bewoners toe, maar wel zo dat tijdens het oplezen een echte „schriflezing" blijft. Ook worden die verzen en elementen weggelaten die in de dienst verder niet ter zake doen. Het gevaar ligt ook hier op de loer dat je te ver gaat met vereenvoudigen waardoor iets kinderachtigs (met teveel verkleinwoorden) zou kunnen ontstaan.

De openbare belijdenis neemt in de reformatorische kerken een belangrijke plaats in. De belijdenis vindt slechts plaats na enige jaren catechese als voorbereiding op het lidmaatschap van de gemeente. Ook is de openbare belijdenis veelal een toelatingseis en -ritus tot het deelnemen aan het avondmaal.
Hoe serieus wij de verstandelijk gehandicapte ook willen nemen, toch vinden wij een dergelijke toegang tot gemeente en avondmaal een overvragen van de meeste verstandelijk gehandicapten. Ook binnen de reformatorische kerken is men op zoek naar een ander zichtbaar gebeuren voor de verstandelijk gehandicapten als toegangspoort tot de gemeente.

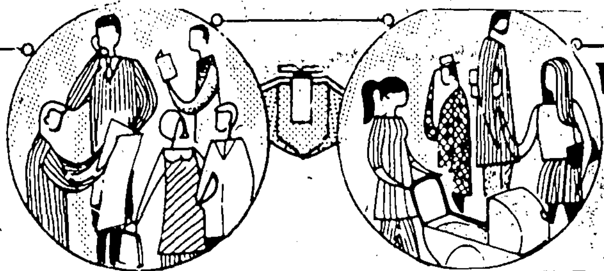
Zou het doopgebeuren zoals die in de Westerkerk heeft plaatsgevonden, niet een prachtige zichtbare toegangspoort tot de gemeente kunnen zijn?

Daarbij blijft de „catechese" als een zinvolle toeleiding natuurlijk bestaan.
Wanneer een openbare belijdenis in traditionele vorm zou kunnen plaatsvinden, zou dat ook zeker moeten gebeuren.
Vandaar dat ook in de laatstgehouden doopdienst het belijdensikarakter nadrukkelijk is onderstreept.
Maar dan wel met belijdenisvragen die meegevoeld kunnen worden.

Drie vragen kreeg Ria gesteld:
„Ria, geloof jij dat met ons dat:
God als je hemelse Vader voor je zorgt?
God in Jezus Zijn Zoon laat zien dat Hij van je houdt?
God met Zijn Heilige Geest jou wil helpen in je leven?"
Op alle vragen zei zij volmondig: „ja dat geloof ik". Binnen haar eigen mogelijkheden weet Ria wat dit betekent. En zo is het ook genoeg. Zo is het ook goed.

Het meest in het oogspringende van de doopdienst was natuurlijk *de doop*. Dopen is een gebeuren met water. Maar waarom water?
Water neemt binnen de leefwereld van de bewoners een grote plaats in. Ze drinken water, ze wassen zich met water. Ze zien water buiten in de sloten en vijvers.
Het is concreet, voelbaar en zichtbaar.
Maar hoe breng je dit nu in verband met de doop, zonder dat de symboliek van het water de plaats inneemt van de betekenis van de doop?
Met de volgende zinnen menen we dat tegemoet gekomen wordt aan het gevaar dat het watergebeuren los zou kunnen komen te staan van God.
„Zoals je water nodig hebt om niet dood te gaan van de dorst, zo heb je God nodig.
Zonder water kun je niet leven, zonder God ook niet".

Dat klinkt heel stellig. De traditionele kerktaal kan beter nuanceren en relativeren, maar zou voor de bewoners te abstract zijn. De Westerkerkdiensten worden door ons voorbereid en meegevierd met een ernst als die van kinderen die hun spel spelen. Zo zien wij het ook: als een *heilig spel* dat met elkaar gespeeld mag worden *voor Gods aangezicht.*

Van deze kant bekeken

ONTDEK DAT PLEKJE

Het is velen van u bekend dat ik in de laagvlakten van de Groninger veenkoloniën mijn eerste levensjaren heb doorgebracht. Het is u ook bekend, de waarheid gebiedt het te zeggen, dat het landschappelijk niet tot de schoonste delen van dit gezegend land behoort. „Gelukkig het land, waar het kind zijn moet verbrandt" - ieder weet dat moer hier niet voor moeder staat maar voor het veenmoeras - maar of de daarop wonenden en werkenden gelukkig waren is vers twee. Twente, waarin we latere jaren doorbrachten, is mooier.
Prachtige bossen met indrukwekkende beuken, oeroude eiken, vele naaldbomen en dan opeens akkers met lage, niet zo grote boerderijen, soms tegen zacht glooiende heuvels gelegen.
Een intiem, warm landschap, ietwat gesloten, zwijgend maar niet ontoegankelijk. Zoals de bewoners.
De Friezen kunnen niet vergeten worden. Onze reeds lang van deze aarde weggenomen voorganger ds J. W. Weenink, sprak in een jeugdbijeenkomst eens over de drie K's: Koeien, kazen en koppen.
Met dat laatste woord bedoelde hij te zeggen dat de bewoners van die provincie nogal koppig van aard waren. Laat u niet misleiden.
Ze zijn vasthoudend, ja, maar kan dat als een nadeel aangemerkt worden? Tenslotte leefden ze niet op een verende veenbodem noch op het zand maar worstelden ze met de zware kleigrond of groeiden op aan donkere, soms dreigende meren en keken uit over eindeloze groene vlakten waarop het zwartbonte vee bedachtzaam graasde.
Maar er zijn ook bossen. Denk aan Beetsterzwaag of ga van Stavoren langs de dijk naar Mirns en u zult even denken aan Denemarken met z'n korte heuvels en witte huisjes. En vandaar komt u in het geroemde Gaasterland. Er zijn mensen die land en zee afreizen waarom eigenlijk - thuiskomend niet veel meer weten dan dat het ver was.
Laat u niet door buren of kennissen opjutten. Trek naar Friesland.
Reis naar Heerenveen en ga vandaar richting Zuidwest.
U laat de brede verkeerswegen over aan haastige zakenmensen.
Neem de in uitstekende staat verkerende landwegen en zet u ergens in een klein dorpje of stadje neer en luister naar de gesprekken.
Al zult u geen woord verstaan, u zult de muziek in de stemmen horen, zoals de wind die speelt in de rietkragen van het meer waaraan u zit.
Wat ik zeggen wilde: we reisden naar St. Nicolaasga. Hebt u een kaartje bij de hand? Er ligt toch wel ergens een atlas. Zoiets als 15 km. ligt het van 't Friese Haagje. U is op weg naar de meren.
Daar gaan ze, de boten gestuwd door de wind. En dan opeens ziet u de bossen. En verscholen in het hout ziet u de nieuwe Oorsprong. In de „oude" Oorsprong kwamen de adelijke lieden uit vroegere tijden samen. Die heren en dames wisten wel waar het mooi was. Daar nestelden ze zich.
En nu gaat u het doen.
Er is over het gebouwenkompleks in dit blad al het een en ander geschreven. Wij hebben het met eigen ogen aanschouwd. We zijn naar binnen gegaan en hoe verder we gingen hoe meer raakten we verbaasd, verrukt. Totdat de koningin van Seba ons aan woorden hielp: Men heeft ons nog niet de helft verteld.
Om eerlijk te zijn, ik kan het u ook niet navertellen. Wat een rijkdom aan ruimten, aan zalen met zachte zetels en prachtige vloerbedekkingen. En een blinkende keuken. Slaapkamers voor hen die alleen komen, met z'n tweeën of met z'n vieren. Van alle moderne gemakken voorzien. Zoiets als een driesterren hotel. Op die kamers weliswaar geen tv, maar is dat niet een verlossing? En rondom hout, het bos, een speelveld en wandelpaden.
Toen wij er waren arriveerde een grote wagen met matrassen, binnengebracht door een stel van onze jonge mensen die er duidelijk met vreugde werkten. 't Is immers hun eigen huis.
Die jongeren zullen vaak in de paardestal gaan zitten, waar vroeger de paarden der bezoekende edelen gestald werden. En der meest romantische ontmoetingsplaatsen in Nederland.
Twee jonge dames stonden juist het houtwerk te schilderen. Er hebben overigens veel jonge mensen gewerkt en we kunnen blij met hen zijn. Maar ook echte „deskundigen", vrijwilligers, met name uit Tabitha hebben gezaagd, getimmerd, leidingen gelegd en ze zijn nog bezig, want de eerste gasten hebben zich al gemeld.
Rekenen heb ik nooit goed gekund. Wat heerlijk dat anderen het wel kunnen. Ik denk aan de Tabitha-mannen (en wie weet vrouwen), aan onze NBJB, aan de samenwerking in onze unie. De nieuwe Oorsprong is een geschenk, zei br W. Veenstra.
Ik bevestigde dat en vulde aan: van Boven en van Beneden. Ik dacht: van Boven, dat is de Heer; en van beneden, dat is de Heer ook in onze broederschap, en zusterschap, want Jezus bond en bindt ons samen.

Heer der wereld, grote dingen doet Gij
op aarde door geringen,
die in zichzelven krachtloos zijn.
Daarom willen wij U vragen, of Ge ons
in 't werk ons apgedragen,
ootmoedig maken wilt en klein.

Ik raad u aan: Ga heen. Ontdek dat plekje! Onze Oorsprong.

Huizinga

MEDEDELING VAN DE GEMEENTE TE TREEBEEK VERTREK HANS OOSTERLOO

Op 16 augustus a.s. vertrekt br Hans Oosterloo opnieuw naar Sierra Leone.
Namens onze Unie van Baptsiten Gemeenten in Nederland is br Oosterloo werkzaam in de zending. In verband met zijn vertrek is er op zondag 12 augustus in de gemeente te Treebeek een bijzondere dienst.
Deze dienst begint 's morgens om 10 uur. Afgevaardigden van de verschillende commissies en van onze gemeenten willen we hartelijk uitnodigen om hierbij aanwezig te zijn. Mocht u de bedoeling hebben om naar Treebeek te komen, dan graag een berichtje naar br J. Poutsma, Engerstraat 5, te Brunssum. Telefoon 045-218770. Adres kerk: Trichterweg 116, Treebeek-Brunssum.
Namens de gemeente, C.M.

WERK-EN-DE KERK

Den Haag - De christelijke werkende jongeren organisatie Werkende Jongeren CNV, distrikt Zuid Holland heeft een boekje uitgebracht wat bedoeld is voor hen die binnen de kerken bezig willen gaan met het probleem van de jeugdwerkloosheid.
Het 56 bladzijden tellende boekwerkje heeft de titel meegekregen WERK-EN-DE KERK en is een heel praktische handleiding voor de kerken, want niet alleen worden mogelijkheden aangegeven WAT men kan doen, maar ook HOE men het kan doen. Dit laatste door voorbeeld brieven, artikeltjes, programma's en aktiviteiten.

De Zuid-Hollandse CNV-jongeren geven dit boekje uit omdat zij in het afgelopen jaar hebben gekonstateerd dat kerken wel iets willen doen aan dit grote maatschappelijke probleem, maar dat men vaak niet weet hoe men iets dergelijks moet aanpakken. Met de ervaringen die zij bezitten, ondermeer opgedaan tijdens verscheidene erediensten waaraan in 1983 is meegewerkt, willen zij proberen daar een antwoord op te geven.

Om allerlei aktiviteiten op het gebied van de jeugdwerkloosheid te koordineren hebben de jongeren een landelijk werkende stichting opgericht: Stichting WERK-EN-DE KERK. Deze stichting zal proberen allerlei aktiviteiten van kerken op dit terrein te bundelen en ter beschikking te stellen van andere kerken.
Bij deze stichting kan het boekje besteld worden voor een bedrag van *f* 7,50 exclusief porto. Het adres van de Stichting:

Postbus 84314 te Den Haag.

14 juni 1984.

uit het Uniebureau

Weekblad „De Christen"
In de vergadering van het Dagelijks Bestuur op 25 juni kwam, behalve een groot aantal brieven en stukken voor de Algemene Vergadering en diverse andere brieven en onderwerpen, ook een brief van de redaktie van *De Christen* aan de orde, die (eveneens) de nodige aandacht kreeg, zoals uit het onderstaande mag blijken.
Naar aanleiding van deze brief besloot het Dagelijks Bestuur om een schrijven te (doen) richten aan de raden der gemeenten en hen daarin te wijzen op het belang en de noodzaak van een verdere groei van het aantal abonnees. Met dat doel zal ook nu en dan een artikeltje voor de gemeentebladen worden geschreven.
Want wie op de hoogte wil blijven van de voortgang van de arbeid in de gemeenten en de Unie, wie wil weten wat daarin zoal gedaan, gedacht en geschreven wordt, die kan *De Christen* gewoon niet missen, geen week (al verschijnt het blad in deze zomermaanden noodgedwongen om de veertien dagen).
Ook de voorbereiding van de Algemene Vergadering - we zeiden het al - heeft ter vergadering van onze tijd gevraagd. Hoewel alle jaarstukken op dat moment (en ook nu!) nog niet waren ontvangen, is met het persklaar-maken van de kopij en de produktie van het AV-boek 1984 een begin gemaakt.
In *De Christen* van 31 augustus zal het Jaarverslag van de Unie over 1983 *in extenso* worden gepubliceerd. Een week later hopen wij de kandidaten voor de verschillende kommissies aan u voor te stellen. De redaktie is voornemens, in het nummer van 21 september een verkorte versie van de agende op te nemen.

Dr John David Hughey †
In zijn woonplaats Richmond, Virginia (Verenigde Staten) is op 8 juli in een ziekenhuis aldaar overleden in de ouderdom van zeventig jaar *dr J. D. Hughey*, laatstelijk (d.w.z. tot aan zijn pensionering in 1981) distriktsvertegenwoordiger namens de Foreign Mission Board van de Southern Baptist Convention voor Europa en het Midden-Oosten.
Van 1947 tot 1951 waren de *Hugheys* werkzaam in Spanje. Hij doceerde er aan het Seminarium van de Spaanse Unie te Barcelona en zou later de geschiedenis van de Baptisten in dat land in boekvorm beschrijven. Ook publiceerde hij een studie over de godsdienstvrijheid in Spanje (eb en vloed), die nog steeds als een standaardwerk mag gelden.
In de herfst van 1952 kwam *Hughey* naar Rüschlikon (Zwitserland) om aan het Baptist Theological Seminary praktische theologie - later ook kerkgeschiedenis - te doceren. Acht jaar later volgde hij *dr J. Nordenhaug* op als president, welke taak hij tot 1964 zou vervullen. In dat jaar kreeg hij Europa en het Midden-Oosten als zijn werkterrein aangewezen. Die *Hughey* gekend hebben, die hem hebben meegemaakt de gastvrijheid van hem en zijn vrouw hebben genoten (en dat zijn misschien in de eerste plaats wel de oud-Rüschlikon-studenten), zullen met dankbaarheid en respekt terugdenken aan deze eenvoudige en veelzijdige, deze hardwerkende, vriendelijke en altijd belangstelling tonende man, een voorbeeld voor velen.

Nee, geen sekte s.v.p.
Van verschillende kanten hebben ons de afgelopen dagen naar aanleiding van een, op 19 juli uitgezonden en door de heer *Fred Oster* gepresenteerd, programma van de AVRO-televisie. Daarin was namelijk met zoveel woorden sprake van een in ons land voorkomende „sekte", die door onderdompeling zou dopen en waarvan de naam zou beginnen met een B; niet van „Blokletters" (zo heet het programma), maar van Baptisten - u hebt het al begrepen!
Nu kunnen wij ons voorstellen, dat niet elke omroepvereniging - en zeker niet een zich „algemeen" noemende omroepvereniging - even goed de weg weet in kerkelijk Nederland en op de hoogte is van het eigene van de in ons land bestaande kerkgenootschappen en geestelijke stromingen, van hun achtergrond en geschiedenis. Maar het ontging - en ontgaat - ons, met welk recht wij in „Blokletters" als een „sekte" aan televisie-kijkend Nederland moesten worden voorgesteld.
Vandáár dat wij, om kort te gaan, de AVRO een brief over deze kwestie hebben geschreven, waarin wij iets hebben verteld over het Baptisme en de Baptisten, ook in internationaal verband, en waarin wij hebben aangedrongen op een passende rektifikatie; zo mogelijk voor de beeldbuis (op het scherm, als u wilt), doch in ieder geval in de AVRO-omroepbladen. Zodra er uit Hilversum een reaktie binnenkomt, hoort u dat zeer beslist van ons!

We zijn in Hamburg
Ja, dat leest u goed: we zijn in Hamburg, waar deze week het vijfjaarlijkse kongres van de Europese Baptisten Federatie wordt gehouden. Wij trouwens niet alleen, want uit heel Europa zijn afgevaardigden, gasten en overige belangstellenden (hoeveel het er precies zijn, weten we op dit moment niet!) naar de stad gekomen, waar hondervijftig jaar geleden *Johann Herhard Oncken* („Elke Baptist een evangelist" - jawel!) en een zestal medestanders werden gedoopt in de Elbe, in stromend water!
Het ligt in onze bedoeling om u daar in het nummer van 17 augustus het één en ander over te vertellen. Want elke voorbeschouwing, in hoe voorzichtige, d.w.z. veelal nietszeggende, bewoordingen ook gesteld, heeft iets van luchtfietsen, van koffiedik-kijken en kan daarom beter achterwege blijven. Maar we zullen ons best doen om u de volgende keer allerlei wetenswaardige dingen door te geven. Dan weet u tenminste, hoe het in Hamburg was, ook al ging of kon u er zelf niet naar toe.
Eén ding moet u intussen wel weten: deze zondag (5 augustus) zendt het ZDF (Duitsland 2) een openluchtsamenkomst uit, die de dag daarvóór - zaterdag - in één van Hamburgs parken („Planten un Bloomen") wordt/is gehouden en waarin *dr Gerhard Claas*, algemene sekretaris van de Baptisten Wereld Alliantie, zal spreken. Voor wie niet naar de kerk kan: de uitzending begint om 9.15 uur en zal tot 10.00 uur duren.
Aan deze samenkomst wordt muzikale en vokale medewerking verleend.

Radiokerkdienst (12/8)
De volgende week zondag - 12 augustus - zal de kerkdienst van de gemeente te Musselkanaal door/voor de radio worden uitgezonden via Hilversum 2, aanvang 17.00 uur.
In deze dienst zal voorgaan *ds W. Kos*, die naar aanleiding van Jeremia 29 : 11 het evangelie zal verkondigen.
Voorts verlenen medewerking mevr. A. de Haan-Klein Haneveld (solozang en orgel), mevr. R. A. Kos-Servaas (piano) en „The Singing Followers".
De schriftlezing is uit Jesaja 46. Gezongen worden Psalm 150 (1, 2), Supplement 40 (1, 2, 3) en Lied 325 (1, 2, 3). Voor verdere bijzonderheden verwijzen we u naar de omroepbladen.
Daar leest u ook, waar en onder welk nummer de preek kan worden besteld!

Ontvangt u onze hartelijke groeten!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

GEMEENTEBERICHTEN

Goed nieuws uit Roden. (K.d.B)
Via „De Christen" van 7 mei 1982 en 14 mei 1982 vernam u dat de Baptisten Gemeenten Groningen en Noord en Zuid te Roden (Nrd.- Drenthe) een evangelisatieprojekt waren begonnen.
Het leek ons goed u in den lande na ruim 2 jaar op de hoogte te brengen van het reilen en zeilen van dit stuk werk.
Op 9 mei 1982 was het zover dat we voor de eerste keer dienst hielden te Roden. Dit gebeurde in een bomvolle Doopsgezinde Kerk, die voor dit evangelisatiewerk werd en wordt gehuurd. Vooreerst was besliten om één keer per 4 weken dienst te houden. Doch al spoedig kwamen er verzoeken van bezoekers of de diensten, welke altijd 's avonds om 7 uur worden gehouden, niet frequenter konden plaatsvinden. Op 24 oktober 1982 werd dan ook begonnen met één keer per 14 dagen dienst te houden. Dit werd ook mede mogelijk gemaakt, doordat in de gemeente Groningen-Noord ds Hofman zijn intrede had gedaan. Direkt vanaf de start in mei 1982 zijn we ook begonnen met eenmaal per 4 weken kontaktavonden te houden, om de saamhorigheid en het onderling kontakt te bevorderen. Gebleken is dat dit zeer zeker in een behoefte voorziet, en van groot belang is om een gemeenschap op te bouwen.
Een bijzondere gebeurtenis, welke beslist niet onvermeld mag blijven, is de kerstzangdienst. Voor deze dienst bestaat een dermate grote belangstelling, dat dan de Ned. Herv. Kerk wordt afgehuurd, welke tot op heden steeds afgeladen vol is geweest (± 350 à 400 bezoekers).
Het was een fijn moment dat op de kerstzangdienst van dec. 1983 kon worden afgekondigd, dat er vanaf 1 jan. 1984 iedere zondagavond dienst zou zijn. In de loop van 1983 nl. kwam van meerderen de wens naar voren of het niet mogelijk zou zijn iedere zondagavond dienst te houden. Omdat ds De Vink, voormalig voorganger van de gemeente Kollummerzwaag en thans geestelijk verzorger te Bergum, bereid werd gevonden eens per 4 weken in de diensten mee te werken, naast ds v. d. Werf en ds Hofman, kon dit per 1 jan. 1984 worden gerealiseerd.
Intussen is er ook een jeugdclub van start gegaan en zijn we sinds kort begonnen met een zondagsschool.
Dat onze Hemelse Vader onze menselijke arbeid wil zegenen moge blijken uit het feit dat in 1984 2 zusters en 2 broeders zich op de belijdenis van hun geloof lieten dopen, terwijl ook nog eens 2 zusters en 1 broeder uit een andere geloofsgemeenschap zich bij ons aansloten.
Wij zijn bijzonder dankbaar voor de zegeningen die we mogen ervaren en besluiten met de bede dat dit zegenrijke werk verder mag worden uitgebouwd.

Steenwijk, Afscheidsdienst (J.S.)
Op zondag 1 juli jl. hebben ds Louwerse en de Gemeente te Steenwijk afscheid van elkaar genomen.
Een bijzondere dienst met vele genodigden uit vrijwel alle kerken en gemeenten, niet alleen van Steenwijk maar ook van omliggende dorpen en plaatsen. Met familie en kennissen alsook vele afgevaardigden uit de roepende gemeente Veendam vanwaar ds Louwerse een beroep ontving om hun herder en leraar te worden.
Een dienst met een terugblik hoe het alles was, en een bemoediging. Momenten van zorg zijn de gemeente niet bespaard gebleven, maar toch, door alles heen was er een ontdekken wie God was en is en wie Jezus wilde zijn; verhoring van het gebed en weer moed vinden om daaruit te leven.
Soms moeizaam, dan weer vele redenen tot dankbaarheid; ervaren dat God zorgt en dragen wil.
Voor ds Louwerse met zijn gezin en voor de achterblijvende gemeente waren het jaren van lering op velerlei terrein. Een steeds elkaar nodig hebben als leden van één lichaam; Gemeente willen zijn en dat uit willen dragen in de naam van Jezus, de Middelaar tussen God en mensen.
Ds Louwerse heeft daartoe veel richting kunnen aangeven.
Waarlijk een tijdperk voor de kleine gemeente te Steenwijk om te overdenken. En zoals velen getuigden: Het was fijn om die tijd met deze predikant en zijn gezin meegemaakt te hebben.

CONVENT VAN BAPTISTEN VOORGANGERS IN DE REGIO HOLLAND

Op maandag 27 augustus D.V. komt het convent bijeen om 12.30 uur in de Triomfatorkapel te Alphen a/d Rijn. Ds J. Post uit IJmuiden zal een inleiding verzorgen over het onderwerp: „De gemeente als bron van genezing".
Ook de echtgenotes zijn van harte welkom. Bij eventuele verhindering gelieve men dit tijdig door te geven aan ds G. v. Mameren 078-181030. Graag tot ziens in Alphen.

A. v. d. Berg, secr.

WERKGROEP TOERUSTING

Onder verantwoordelijkheid van de werkgroep toerusting zullen een tiental voorgangers in de komende maanden een cursus pastoraat volgen. De docenten zijn ds Th. v. d. Laan en dr O. H. de Vries.
De plaats van samenkomst is de Triomfatorkapel te Alphen a/d Rijn. Het convent van voorgangers in de regio Holland is bijzonder blij met deze cursus. De deelnemers zullen te zijner tijd hiervan verslag geven in hun gemeenten.
De eerste bijeenkomst is op 8 oktober DV om 10.00 uur.

A. v. d. Berg

MEDEDELINGEN

Sekretaris van de gemeente te Enschede is thans de heer *E. Schaap*, Padangstraat 30, 7535 AD Enschede;

Sekretaris van de gemeente te Musselkanaal is thans de heer *K. Stap*, Verbindingsweg 3, 9581 TG Musselkanaal, telefoon 05994-7448;

Het nieuwe adres van mevr. *J. de Jonge-Van Oosten* luidt: Min. Kanstraat 44, 7811 GR Emmen, telefoon 05910-15654;

Het nieuwe adres van de heer *T. W. J. Rozema* luidt: Onderste Boord 23, 6067 AE Linne, telefoon 04746-4536.

BEROEPINGSWERK

Beroepen te Amsterda-West / Haarlem *ds P. Brongers* te Drachten.

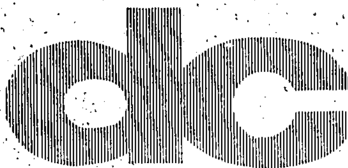
VAN OVER DE GRENZEN

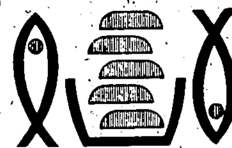
Bijbels voor Rusland
De Europese Baptisten Federatie en de Verenigde Bijbelgenootschappen hebben plannen aangekondigd om tienduizend bijbels in de Russische taal te drukken en te zenden aan de AUCEB, de Unie van Evangelie Christenen en Baptisten in de Sovjet-Unie. Een telegram met een verzoek daartoe kwam op 3 juli binnen bij het kantoor van de EBF in Kopenhagen.
Het was ondertekend door Andrei Klimenko en Alexei Bichkov, resp. president en algemeen secretaris van de AUCEB.
De bijbels mogen voorzien worden van de AUCEB-signatuur.
15 minuten na ontvangst van het telegram kon de algemeen secretaris van de EBF, rev. Knud Wumpelmann, berichten dat de Verenigde Bijbelgenootschappen onmiddellijk met de produktie zouden starten.

Dr. J. D. Hughey overleden
Op 8 juli is te Richmond, USA overleden Rev. Dr. J. D. Hughey, op de leeftijd van 70 jaar. Dr. Hughey was een internationaal bekende baptist; o.a. van 1952-1960 professor aan het seminarium in Rüschlikon en van 1960-1964 president daarvan.
Hij heeft ook verschillende boeken geschreven.

(Europese Baptisten Persdienst)

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 42,— per jaar, *f* 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

BOND VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN ZUID EN WEST NEDERLAND

Noteert u alvast even de datum?
Wij hopen op zaterdag 15 september a.s. weer onze najaarskonferentie te houden. Dit zal zijn in de Baptisten Kerk in de gemeente Den Haag.

Ons gespreksonderwerp zal zijn: „ARBEID IN EEN VERANDERENDE WERELD"
Het belooft weer een fijne dag te worden en nodigen u daarvoor dan ook hartelijk uit.
U komt toch?
Namens het bestuur

H. van Doorn-A

GEZIEN GEHOORD GELEZEN

Gij hebt gehoord... maar ik zeg u

Daniel Berrigan vertelt in zijn boek „Tien geboden voor de lange tocht" een gebeurtenis uit zijn kinderjaren die ik zeer verkort aan u doorgeef.

„Op een dag verscheen er aan de deur een in lompen gehulde figuur.
Moeder was alleen thuis met twee kleine kinderen: Philip en mij.
Ze nodigde de man binnen te komen.
Ze legde een tafelkleed neer en bereidde een maaltijd: eieren, brood, boter, koffie.
De gast sprak geen woord.
Hij at als een wolf.
Moeder maakte boord voor hem klaar om mee te nemen.
Hij nam het, mompelde iets en verdween.
Tien minuten later arriveerde een wagen vol staatssoldaten.
Ze zochten een ontsnapte gevangene.
Moeder zei dat er een man geweest was, dat ze hem te eten had gegeven en dat hij toen vertrokken was.
In die richting.

Ik, vijf jaar oud, wist instinktief dat ze de soldaten de verkeerde kant had op gestuurd.
Ze kon de man toch niet uitleveren aan deze jagers."

Dit lezend dacht ik aan een vrouw die een zuster van Daniels moeder had kunnen zijn.
In de donkerste jaren van ons volksbestaan in deze eeuw zwierven mensen rond zonder een dak boven het hoofd, slecht gekleed, hongerig en arm.

Deze vrouw, een zuster in de gemeente, was ook een zuster van maatschappelijk verongelukten en ieder die aanbelde werd binnengelaten als een verwachte gast.

Ze was ontbloot van elke schoonheid maar een engel kon niet mooier zijn als je haar bezig zag, brood en thee verschaffend en haar hoorde praten met de vrienden van de straat.

Ik heb dominees gehoord, gezien en vergeten.

Nimmer zal ik haar gezicht, haar gebaren, haar daden uit mijn herinnering verliezen.
De gedachtenis des rechtvaardigen zal tot zegening zijn.

H.

Geheel onverwacht nam God tot Zich onze broeder

DANIËL HOOGTEYLING

geboren 28-3-1923
Echtgenoot van A. G. J. Mostert

„Zalig zijn de doden die in de Here sterven"

23 juli 1984

Baptisten gemeente Harderwijk

Toch nog onverwacht overleed op 17 juli 1984 onze zuster

ANNA DE BOER-SASSEN

op 87-jarige leeftijd.

Romeinen 14 : 8

Baptisten gemeente Ter Apel

„Er ruist langs de wolken een lieflijke Naam"

In vertrouwen op die Naam en in volle verzekering des geloofs, is door de Heer thuisgehaald onze broeder

WESSEL BAPTIST

op de leeftijd van 78 jaar.
Jarenlang maakte hij deel uit van de raad onzer gemeente.

Baptisten gemeente 2e Exloërmond

Dinsdag 17 juli 1984, overleed nog onverwacht in het Scheperziekenhuis te Emmen, onze lieve, zorgzame, positieve moeder, groot- en overgrootmoeder

ANNA DE BOER-SASSEN

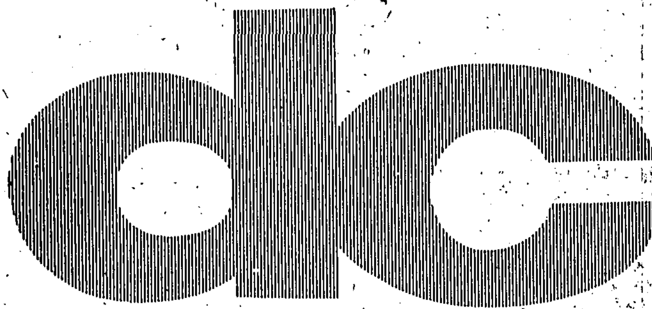
op de leeftijd van 87 jaar; sinds 22 november 1959 weduwe van Pieter de Boer.

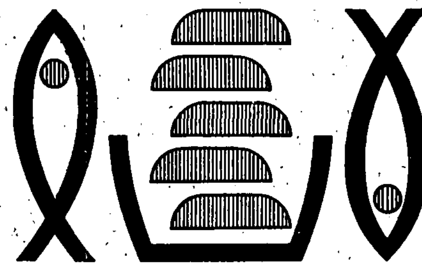
Zolang wij leven, leven wij voor de Heer,
en sterven wij, dan sterven wij voor de Heer.
Of wij leven of sterven, Hem behoren wij toe.
Romeinen 14 : 8

Ter Apel, „Kloosterheerd"

Zutphen:
H. P. de Boer
P. de Boer-Koning
Amsterdam:
A. de Boer
I. M. de Boer-Dorrestijn
klein- en achterkleinkinderen

De begrafenis heeft plaatsgehad op 21 juli op de Algemene Begraafplaats te Ter Apel.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummers 32/33 - 17 augustus 1984

JEZELF ZIJN

Je mag tegenwoordig jezelf zijn. Een getrouwde vrouw hoeft haar waarde niet te ontlenen aan de kinderen die zij verzorgt, of aan het maatschappelijk aanzien van haar man. Ze mag een eigen gezicht hebben, een eigen plaats onder de mensen, vaak uitgedrukt in een eigen baan. Een voorganger hoeft niet meer „de dominee" te zijn. Op een warme zondag mag hij na de preek Jan zijn, die in een korte broek in zijn achtertuintje zit. Op een vergadering mag hij soms zelfs een medebroeder zijn die het óók allemaal niet precies weet. Iemand die homosexueel is hoeft niet meer - tenminste niet meer overal en altijd - het spelletje te spelen dat hij „gewoon" is.
Je mag tegenwoordig jezelf zijn. En dat is een groot goed.

Wat is dat eigenlijk: *jezelf zijn?* Het heeft in ieder geval iets te maken met innerlijke vrijheid.
Ik herinner mij een gespreksgroep van vrouwen, waarin het ging over „zelfontplooiing en eigen baan". Eén der deelneemsters reageerde verbaasd met: „Waar maken jullie je druk over? Ik voel me helemaal mézelf, als het thuis gezellig is en mijn man en kinderen genieten van wat ik op tafel zet!" Je kunt het als vrouw bijna niet meer maken om zoiets te zeggen! Gelukkig zijn er die er de moed voor hebben. Zo'n opmerking relativeert op een heerlijke manier veel modieus gepraat. Die vrouw maakte duidelijk dat *jezelf zijn* een kwestie van innerlijke vrijheid is. Wanneer je er vrij voor kiest, en gelukkig in bent, om jezelf te zijn in de sfeer van je gezin, ben je daarin jezelf!

Jezelf zijn is een groot goed. Maar het is niet het grootste in het leven. Veel grote en waardevolle dingen in het leven zijn alleen mogelijk bij de gratie van mensen die in vrijheid besloten niet voor zichzelf maar voor anderen te kiezen. We raken hier het hart van het evangelie.

Ik spreek het vermoeden uit, dat Christus in de hemel „in de gestalte Gods zijnde" (Fil. 2 : 6) zichzelf nooit ontledigd zou hebben, als Hij er alleen op uit was geweest om daar zichzelf te zijn. Veelbetekenend schrijft Paulus, dat Hij *gehoorzaam* is geworden tot de dood (v. 8). Gehoorzaamheid heeft altijd wat te maken met een spannende en diep in eigen vlees snijdende keuze.

Het meest waardevolle in het leven vraagt vaak de keuze om van onszelf af te zien. Zo is het in ieder geval gesteld met de liefde. De liefde is geen zelfbevestiging van het eigen „ik". „Zij zoekt zichzelf niet" (1 Cor. 13 : 5). Wie in vrijheid er voor kiest niet zichzelf te zoeken maar een ander, zal weliswaar juist daarin zichzelf vinden. Dat is het wonder van de blijheid van een man die 30 jaar lang zijn invalide vrouw thuis verzorgde en daarvoor zijn maatschappelijke carrière opofferde. Maar dat is een wonder dat je pas nà die keuze beleeft.

Jezelf zijn heeft, vanuit het christelijk geloof bezien, iets paradoxaals. Het gaat òm jezelf. Maar je ontvangt het van een ander, nl. van God.

Jezelf zijn is een vrije keuze voor de plaats die God je in het leven geeft. Je hebt God er bij nodig. Of een afgod. Er is in onze cultuur sprake van afgoderij rond begrippen als *jezelf zijn*, en *eigen identiteit*, en *zelfontplooiing*. Het eigen „ik" wordt in allerlei vormen van psychotherapie en hulp in huwelijksconflicten met een bijna religieuze overgave gevierd. Het is duidelijk: zonder God of een afgod vind je jezelf niet.

Dit is het paradoxale van onze eigen identiteit: Het gaat om onszelf. Maar we ontvangen het van een ander, van Christus.
Als Paulus schrijft: „Niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij" (Gal. 2 : 20) is dat geen uiting van een ziekelijke neiging tot zelfvernietiging. De apostel heeft ontdekt, dat een mens zijn identiteit niet in zichzelf maar in Christus vindt. Je bent pas jezelf als Christus in je leeft!

Hier ligt ook het geheim van de betekenis van de navolging van Christus voor de ontwikkeling van iemands persoonlijkheid. Niet op eigen speurtocht door het leven, maar achter Christus aan word je wie je bent.

O. d. V.

DEZE WEEK

„Zoekt de vrede voor de stad" (Jeremia 29 : 7)

EUROPESE BAPTISTEN IN HAMBURG BIJEEN

Een persoonlijke impressie

ZIJN WIJ misschien te ver gegaan? Hebben wij ons te ver uit de wereld, uit de samenleving teruggetrokken? Hebben wij in deze dagen meer over Oncken en 150 jaar Baptisme in Europa gesproken dan over Jezus Christus en zijn Koninkrijk?
Zijn wij te ver gegaan in het maken van nieuwe plannen, in ons zoeken naar verbeterde strategieën en methoden? Zijn wij te ver gegaan met onszelf en elkaar wijs te maken, dat dààrdoor en dààruit nieuw leven zal ontstaan?
En als dat zo is, hebben wij ons dan niet te verbazen over de liefde en trouw van God, waarmee Hij ons draagt? Dat Hij al deze jaren met ons is meegetrokken, onze gemakzucht en ontevredenheid ten spijt? Zijn wij daarin te ver gegaan?

Zo ongeveer sprak *Dr Gerhard Claas* op de làátste dag van het vijfdaagse kongres van de Europese Baptisten, dat begin augustus in Hamburg is gehouden. De grote zaal was die zondagmorgen - 5 augustus - geheel gevuld, voor het merendeel met broeders en zusters uit de Duitse Bondsrepubliek. Maar er waren ook een kleine duizend belangstellenden uit àndere landen, onder wie zo'n 40 à 50 Nederlanders.

Ikzelf was één van hen. Niet dat ik het voornemen heb om het kongres tot in bijzonderheden voor u te verslaan. Daarvoor ontbreekt me - ik ben tenslotte met vakantie - op dit moment de tijd. En niet alleen de tijd, maar ook de ruimte in dit blad, zo heb ik begrepen. Laat mij daarom met een persoonlijke impressie volstaan. Hoe heb ik Hamburg 1984 ervaren?

Programma

Maar eerst iets over het programma. Centraal daarin stond het thema van het kongres: „Zoekt de vrede voor de stad", een woord uit het boek Jeremia. Vanuit verschillende invalshoeken spraken daarover *Dr David Lagergren,* Zweden (woensdagavond); *Dr Christian Wolf,* DDR (donderdagmorgen); *Dr Graham Ashworth,* Groot-Brittannië (vrijdagavond); en *Dr George Peck,* Verenigde Staten (zaterdagmorgen). Andere sprekers waren *Ds Myra Blyth,* Groot-Brittannië (zaterdagavond) en *Dr Gerhard Claas,* Duitsland/Verenigde Staten (zondagmorgen).

Het programma vermeldde voorts bijbelstudies over Lukas 19 : 41-48 (donderdagmorgen), Romeinen 12 : 9-21 (vrijdagmorgen) en Handelingen 10 : 34-44 (zaterdagmorgen). Verder waren er gespreks- en diskussiegroepen, die waren gewijd aan onderwerpen zoals stadsontwikkeling, moderne kommunikatiemiddelen, opvoeding, interkerkelijke samenwerking, vredesvraagstukken, de grote-stads-problematiek, etc. Je kon genieten (meestal!) van muziek en zang, deelnemen aan een bustocht of aan de openluchtsamenkomst in „Planten un Blomen"; deze laatste werd zondagmorgen 5 augustus door het ZDF (Duitsland 2) op de televisie uitgezonden.

Ontmoeting

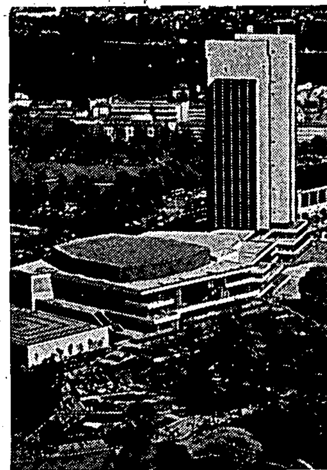
Wat heeft mij in Hamburg - ik spreek alleen voor mijzelf - het meest getroffen? Ik kan niet zeggen: *de sprekers;* want niet àlle sprekers hebben mij geboeid. Niet dat hun „verhaal" niet goed was; ze hadden er allemaal hun best op gedaan. Maar ik kreeg soms de indruk, dat veel over de hoofden van de mensen heenging. Alhoewel: de toespraak van *Dr Christian Wolf* („Zoekt de vrede voor de stad"), een bijbels-theologische onderbouwing van het thema van het kongres,

Christian Wolf

was een knap stuk werk en heeft dan ook diepe indruk gemaakt. Hetzelfde kan gezegd worden van de boodschap van de jonge Engelse predikante *Myra Blyth,* die sprak over „Christus onze toekomst", een bezield en bezielend woord. En dan wil ik zeker ook de prediking noemen van *Dr Gerhard Claas,* die zonder omhaal van woorden opriep tot hernieuwde toewijding aan de zaak van Jezus Christus.

Ja, dat waren woorden, die mij echt wat gedààn hebben. Ze wierpen mij terug - nee, niet op mijn eigen verworvenheden (of mislukkingen) - op Christus, op Christus' onwankelbare trouw. Het was voor mijn besef terecht, dat de vraag werd gesteld, of wij in Hamburg wellicht meer met Oncken en het Europese Baptisme bezig waren geweest dan met Jezus Christus en zijn Koninkrijk. Maar Hij wàs er! Hij was er in de muziek, in de koorzang. Hij was er in de ontmoeting met broeders en zusters uit andere landen. Ik zag - soms voor het eerst na bijna dertig jaar - vrienden terug, met wie ik in Rüschlikon had gestudeerd (en gedebateerd), ook dat!) Ze waren ouder geworden; maar dat was ikzelf ook. Ach, wat gééft het: „Bij Hem (Christus, bedoel ik) behoort een broederschap, die heel de aarde omsluit!"?

Congress-Centrum Hamburg

Resoluties

En dan waren er de „bijna onvermijdelijke" resoluties: over vrede en ontwapening, over de rechten van de mens en de verkrachting daarvan, over het Internationale jaar van de jeugd, om de voornaamsten te noemen. Ik zal daar geen kwaad woord van zeggen - integendeel, het lijkt mij zelfs een goede zaak om daarvoor de aandacht te vragen; niet slechts van de regeringen in Oost en West, maar ook van onze eigen Unies, van onze eigen gemeenten en haar leden.
En toch bekruipt mij wel eens de gedachte (het zal wel een ondeugende gedachte zijn!), dat het ontwerpen en aanvaarden van resoluties over aktuele situaties en ontwikkelingen nog maar het halve werk is. En dat dat weinig zoden aan de dijk zet, als wij ons niet willen laten gezèggen. Als wij, in plaats van de daad bij het woord te voegen, alles bij het oude laten en vervolgens overgaan tot de (wan?)orde van de dag.
Aan de andere kant moet ik zeggen, dat de wijze van behandeling van de resoluties in Hamburg, gelet op de (beperkte) beschikbare tijd en het massale karakter van de samenkomst, mij heeft bemoedigd. Het bleek mogelijk om te reageren en te amenderen, al moest je er wel voor naar het podium - *way down below* - sprinten en je tekst (kritiek, vraag, voorstel, etc.) kant-en-klaar op papier hebben.

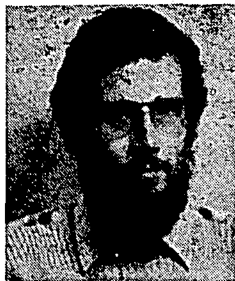
„Zoekt de vrede voor de stad", zo sprak de profeet eeuwen geleden. „Zoekt de vrede voor de stad", zo hebben wij in Hamburg elkander voorgehouden. Ik zal mijn best doen! U ook?

J. A. Brandsma

LANGS DE RAND

RUBRIEK VOOR JONGEREN

DOOR PIET STELLINGA

Da's ook toevallig

We gingen naar de buren, op een avond, en sleepten een radio mee. Thuis hadden we de wekker plus een mikrofoon gezet achter de slaapkamerdeur van ons dochtertje en het monotone getik klonk nu door de radio - de techniek staat ook voor niets - tegenwoordig.

Nog maar net zaten we op ons gemak of daar ging de telefoon. Dat wil zeggen: door de radio klonk de telefoonbel. Ik veerde op, opende en sloot deuren, rende door twee tuinen en pakte hijgend de boosdoener. En wat dacht je: een Zwitser aan de lijn met nog meer liefhebbers voor het fietskamp! Fluitend liep ik even later terug naar de buren. „Ook toevallig", riep ik opgetogen.

Toeval? Dat bestaat niet, zei een meisje eens tegen me. Alles wat er gebeurt, heeft een betekenis.

Persoonlijk kijk ik daar wat vreemd tegen aan, moet ik zeggen, maar er zit wel iets in. Weet je, als je een gebeurtenis als toeval bestempelt, dan is het vaak de gemakkelijkste weg. Dan ben je er maar van af. Gewoon toeval, makkelijk zat.

Laatst belde ik iemand op, zomaar, om wat te vragen. Maar ik belde wel op een moment, een dag, dat die ander er wat aan had. „Je zou zo zeggen: dat heeft zo moeten wezen", zeiden we tegen elkaar. Of was dat ook toeval?

Als je het mij vraagt: ik geloof dat God precies weet waar ik mee bezig ben. Hij kent me als geen ander en als ik mijn ogen en oren goed de kost geef, dan valt er veel te ontdekken. Dan zie ik, dat „toeval" vaak een dooddoener is, en dat het veel spannender en vaak ook veel moeilijker is om te aanvaarden dat er ook voor mij tekenen zijn: richtingaanwijzers voor mijn levenspad.
Want dat hoort er wel bij: een teken zet je in beweging. Je moet erop reageren. Enne, het komt er natuurlijk ook op aan om de tekenen die mij niet zo goed bevallen, toch serieus te nemen.

Wie zei er ook al weer dat geloven saai is? Onzin! Geloven daagt jou en mij uit om antwoord te geven op alles wat er in ons leven gebeurt. Het roept ons op om heel persoonlijk te reageren op dat wat we meemaken.

Zeg niet te gauw: ook toevallig!

LEZERS AAN HET WOORD

GROEIEN IN CRISISSITUATIES

In de vakantie las ik het boek „Het verstoorde leven", geschreven door Etty Hillesum. Het raakte me aan alle kanten en het heeft me enorm aan het denken gezet. Ik heb er veel van eigen leven, mijn omgang met God en de mensen en dingen om mij heen, in herkend.
Misschien heeft u d.d. 4 mei jl. via de TV een gedeelte uit haar dagboek gehoord. De schrijfster is een jonge joodse vrouw, studente in Amsterdam en van daar meebelevend de eerste drie oorlogsjaren van '40-'45. Een vrouw met veelbelovende talenten, intelligent, rijk aan gevoel en vol van geloof. Met die structuur in staat om voor velen belangrijk te zijn en zegenrijk. Ze stond wel met beide benen in haar eigen crises en in die van haar volk en ze droeg in zich de onherroepelijke zekerheid van het concentratiekamp. En toch... ontdekte ze elke dag het wonder van het leven, ze zag het in mensen en bloemen en in dat, wat er in haarzelf en de dingen om haar heen gebeurde. Ze vond het leven zo verschrikkelijk de moeite waard en dankte God voor elke nieuwe dag, ondanks de strijd en het lijden, ondanks de onzekerheden en de onvervulde verlangens, ondanks de tekorten naar lichaam en ziel, ondanks dat, wat anderen haar en haar volk ontnamen.
Dit boek werd al lezend voor mij een vervolg op de Bijbel, een toepassing ervan en een geschenk van bijzondere waarde, een inspiratiebron bij uitstek.
Wat heerlijk, dat er zo nu en dan mensen zijn met visie en de mogelijkheid van overdracht! Ik zou zoiets genade willen noemen. Als het je aanspreekt, ga je er vanzelf mee aan het werk: je denkt en combineert en praat er met anderen over. Zo kan er een klein wonder gebeuren: je gaat groeien en kijkt met andere ogen tegen je eigen bestaan aan en je krijgt nieuwe moed, er worden bronnen aangeboord. Op die manier wordt een leven van een onbekende jonge vrouw van 28 jaar, dat in 1943 eindigde, opeens na 40 jaren springlevend.
Ik zou het haar wel willen laten weten, hoeveel goede vruchten ze achterliet. Dat kan niet meer, maar God er voor danken gaat heel goed en dat is dan ook allang gebeurd.
Zo waait de Geest van God door wie Hij wil, wanneer Hij wil en naar wie Hij wil. Zo gaat dat al eeuwen. Zo werkt die Geest ook onder ons, kleine mensenkinderen van de Nederlandse Baptistengemeenten, onszelf allemaal kind van God noemend, vaak de plank misslaande, gemakkelijk onze eigen ongenoegens en fouten een ander in de schoenen schuivend, herhaaldelijk tekortschietend in

Lees verder op pagina 4

liefde en ontferming, snel geïrriteerd door een ander en dikwijls storend voor een ander.
Wij mogen ons hoofd voor hoofd wel eens afvragen: „Kan God eigenlijk wel wat met mij? Ben ik in staat om in crisissituaties overeind te blijven en zelfs te groeien in plaats van alles en iedereen buiten mij de schuld te geven en als oorzaak aan te wijzen van mijn probleem? Ben ik bewogen met mensen, die een moeilijk gedrag vertonen of doe ik net zo moeilijk terug? Ben ik eigenlijk wel bereid om er voor de ander te *zijn* in plaats van op hem te *letten?*"
Mary Zeldenrust, jarenlang voorzitster van de NVSH is onlangs overleden. Ze is lang kankerpatiënte geweest en wist dus, waar ze over sprak, toen ze een boek schreef, dat als inhoud heeft: „Groeien in een crisissituatie". Ik weet niet, of ze een Christin was, maar de inhoud is belangrijk genoeg om onthouden te worden. Die gaat nog even verder dan: omgaan met, of: acceptatie van.
God geeft ons mogelijkheden genoeg in dit leven, maar Hij laat ons de invulling om tot volle ontplooiing te komen. Misschien kunnen we Gods mogelijkheden wat beter benutten, dan tot nu toe. Misschien helpt het boek van Etty Hillesum sommigen daarbij. We zingen, dat het kruis niet te zwaar is, dat we geen vrees kennen in 't bangste gevaar, dat we psalmen zingen in duistere nacht enz. Laten we het dan nog eens wat méér zien in onze levensstijl, ook jegens elkaar. Groei wil ook zeggen, dat er altijd mogelijkheden zijn om Christus *nog méér* gestalte te geven dan voorheen. Zelfs als (of juist, wanneer?) anderen je leed aandoen, zelfs als je door diepten gaat, die je liever zou willen overslaan, zelfs als je, zoals Etty Hillesum, weet, dat je de dertig niet haalt en dat er door al je dromen en diepste behoeften een streep getrokken wordt. Dan moet toch elke nieuwe dag goed genoemd kunnen worden, want: „Wie Zijn wegen willen gaan, zal God Zelf terzijde staan!"

Drachten — E. Germeraad-Smits

Open dag

OPEN DAG
* 18 augustus van 10 - 1 uur
* koffie en broodjes worden geserveerd
* met veel, ook nieuw materiaal
* voor iedereen die belangstelling heeft

Jeugdburo N.B.J.B.
De Singel 5,
9203 XX Drachten

WAAR TWEE OF DRIE VERGADERD ZIJN

Voor mij is het erg belangrijk om 's zondags een kerk te bezoeken.
Ook als we met vakantie zijn. Kerkgang in een vreemd land is altijd weer boeiend.
We hebben al vele ervaringen opgedaan in de loop der jaren.
In de zuidelijke landen is de protestantse kerk altijd klein en wat armzalig. Ook de opkomst voor de zondagmorgendienst is een onzekere factor. Een vaste voorganger heeft men zelden; wie zou dat moeten betalen?
Daardoor zijn er vaak predikanten - al of niet emeritus - die in die buurt vakantie houden, voor zo'n dienst gevraagd. Het is ons ook al eens overkomen dat zo'n „huurling" dan niet verscheen. Tja, daar sta je dan als klein groepje kerkgangers, voor elkaar onbekend. Een daar blijkbaar thuishorende zuster sprak ons verontschuldigend toe, stelde voor samen een lied te zingen en dan maar weer naar huis te gaan. Ze zette zich achter een kreunend harmoniumpje en we zongen zonder veel animo. We voelden ons heel teleurgesteld.

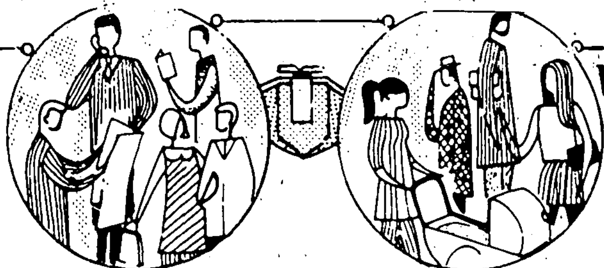
Dit jaar vervoegden we ons op zondagmorgen om half elf bij de protestantse kerk te Briançon, een hooggelegen stad in de franse alpen. Het kapelletje was niet groter dan een royale huiskamer en de bijeengekomen kudde bezette 14 stoelen.
Op voorstel van de voorganger - gehuld in een korenblauw gebreid vest - vertelde ieder waar hij vandaan kwam en wie hij was. Slechts vier mensen waren leden van deze gemeente.
We vroegen ons af waar de volgelingen van Petrus Valdes - de gelovige en actieve Waldenzen - gebleven waren. In de middeleeuwen was deze streek hun woongebied en in de dalen van deze bergen hielden ze moedig stand tegen de kruisvaarders die vanuit Rome met hun uitroeiing belast waren.

Ook nu riep de predikant de gemeente op tot een militante houding tegenover alle ontwikkelingen in de wereld die in strijd waren met bijbelse normen. Het klonk weinig overtuigend in de gegeven situatie.
De viering van het Avondmaal - die wekelijks plaatsvindt aan het einde van de dienst - vertroostte ons weer enigszins.

De volgende zondag was het heel anders. Er bleven mensen het kleine zaaltje binnenkomen, tot er nauwelijks meer plaats was. Nu waren we met ongeveer veertig. Dat voelt meteen heel anders aan. Het zingen - à capella - ging nu ook veel beter.
De voorganger van deze morgen - een lange sympathieke man van zeker 75 jaar - preekte uit Handelingen 4: Petrus en Johannes voor de raad. De tekst waar hij onze aandacht op richtte was vs. 13b: „en zij herkenden hen, dat zij met Jezus geweest waren." Hij stuurde ons naar huis met de vraag of men van ons hetzelfde kon zeggen. Het was een goed woord en een fijne dienst. Het lied op de wijs van „Elk uur, elk ogenblik" klonk heel mooi in het frans en werd spontaan meerstemmig gezongen. En weer vierden we het Avondmaal.

Later op de camping zagen we een man die ook in de kerk geweest was. We knikten elkaar extra hartelijk toe. Die herkenning was er in ieder geval...

Ans Lindenborn

van deze kant bekeken ...

DE DOMINEE IN HET KRAAIENEST

Het merkwaardige opschrift heb ik te danken aan het feit dat ik me voorbereidde op een zondagmorgendienst in een onzer gemeenten. Zoiets kost uren zo geen dagen. Het begint met het zoeken naar een woord uit de Schriften dat je de hand geeft; zich als het ware aanbiedt. Het wandelen van de geest begint zonder dat hij zelf weet waar hij terecht zal komen. Het is als bij Elia's dienaar die eerst bij de zevende maal kon zeggen: „Zie, een wolkje als eens mans hand stijgt op uit de zee." Hij weet nog niet dat binnenkort de hemel zwart wordt van wolken en wind en er een zware stortregen zal vallen.

Het kraaienest is afkomstig uit een kort gedicht van de dominee Jaap Zijlstra. Onder de titel „Scheepsjongen" schreef hij de volgende opwekkende vermaning:

De preekstoel het kraaienest
boven het schip der kerk,
dominee, sta sterk;
een preek kan veel deining geven,
maar geef nooit van z'n leven
je ruime blik prijs
wees liever man over boord
dan dat je de vlag van het woord
neerhaalt,
je vingerwijzing intrekt,
die koninklijke wimpel:
land in zicht!

Ik citeerde het hier zeker eens eerder, maar waar zouden de dominees blijven als de gemeente de preken niet vergat? Weet u nog waar het verleden zondag over ging? En dat is nog maar vijf dagen geleden.

Aan dit gedichtje dacht ik toen ik de Schriften en mijzelf overhoop haalde. Eerst meende ik over revolutie en reformatie iets te moeten zeggen, maar vrezend dat een en ander wel eens wat ver buiten eigen aktieradius en dat der eveneens eenvoudige medekerkgangers zou komen te liggen, wendde ik mij opnieuw tot Petrus en Johannes die naar de tempel gingen tegen het uur van het gebed. Twee scheepsjongens van de Heer van het schip dat op punt stond het ruime sop te kiezen.

Hun grote voorgangers in het vorig Verbond doemden op en dichterbij Petrus en Johannes stonden de Doper en Jezus. Ze kenden beiden. Voorzover wij weten bezocht de eerste tempel noch synagoge. Hij bracht de mensen naar de Jordaan. Jezus probeerde het huis des Heren te bevrijden van allerlei handel en wandel. Het waren onruststokers die de heersende orden verstoorden.

Het incident bij de Schone Poort, onvoorstelbaar verrassend voor de al levenslange lamme N.N., lezen we altijd weer met vreugde. Maar het leidde ook tot konflikten met de „tempelbouwers". De binnenbrand van het pinkstergebeuren sloeg plotseling naar buiten en was niet meer te stuiten. Een preek, een handeling kan veel deining geven, maar de scheepsjongens konden hun blik onmogelijk prijsgeven. Dan liever man over boord. Een nieuwe dag brak aan. „De kosmos ligt ten voeten, wie geloven!"

Jaap Zijlstra heeft zich zeer gecomprimeerd geuit. Hij zit in het kraaienest. Hij kijkt neer op het dek, waar bemanning en passagiers zich bewegen; de gemeente en haar vrienden. Hij let op de hemel. Zijn ogen gaan rond over de wijde zee tot aan de horizon. Zondag zal hij zeggen wat hij zag. Hij zal niets verzwijgen, zelfs niet als er deining zou ontstaan. Zijn vingers zullen wijzen. Het tot nu toe roerloze watervlak zal rimpelen en golven maar hij staat daarboven en roept. Hij zal ook niet vergeten te zeggen dat er land in zicht is. Want dat is er altijd: land. De machtigen in staat en kerk kunnen pogen het zwijgen op te leggen; steeds weer wordt het kraaienest bevolkt. De heilige Geest grijpt nu de een, dan de andere en overal zal het levende, opwekkende Woord worden gehoord. De smadelijk gestorven en eervol begraven Jezus van Nazaret leeft. Hij leeft geweldig en weldadig. Er is land in zicht. Land voor de benarden die op dit wereldschip, in wat oeverloze ruimt lijkt, rondzwalken als de Vliegende Hollander, koersloos op de wereldzeeën. God is hier en over de golven komt Hij de Zijnen tegemoet.

„Versterk dan nu de slappe handen en zet weer vast de wank'le voet!"

Huizinga

EVANGELISATIEKONFERENTIE

Op 24, 25 en 26 september a.s. hoopt de ECU weer de werkbijeenkomst voor gemeente en evangelisatie te houden. Willen zij, die voornemens zijn deze konferentie te bezoeken, zo spoedig mogelijk hun aanmeldingsformulier inzenden? En denkt u ook aan de betaling van de deelnamekosten? Bij voorbaat hartelijk dank!

Aanmeldingen worden graag verwacht door:
Mevr. R. A. Kos-Servaas, Schoolstraat 58, 9581 GC Musselkanaal; tel. 05990-12384.

UITNODIGING VOOR 25 JARIG JUBILEUM DS A. H. AGTEREEK - WESTERHAAR

14 juni jl. was het 25 jaar geleden dat ds Agtereek werd bevestigd in zijn ambt als voorganger.

Zaterdag 1 september a.s. om 14.30 uur zullen wij, Deo Volente, hieraan aandacht besteden in een jubileumdienst, welke zal geleid worden door prof. dr J. Reiling van Bilthoven.

Na deze dienst is er vanaf 16.00 gelegenheid om de jubilaris te feliciteren. Zij die hiervan gebruik wensen te maken zijn van harte welkom zowel in de dienst als op de receptie.

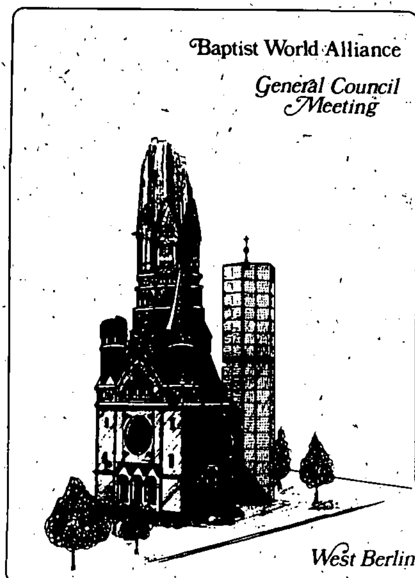
De jubileumdienst en de receptie worden gehouden in het Hervormd Centrum, Hoofdweg 166 te Westerhaar.

Voor nadere informatie kunt u kontakt opnemen met de sekr. G. Koning, Rembrandtstraat 20, Vriezenveen, tel. 05499 - 2423.

DE NIEUWE OORSPRONG HOUDT „OPEN HUIS"

De inrichting van ons nieuwe centrum in Sint Nicolaasga is bijna gereed. Op 18 augustus komen de eerste gasten.
Ongetwijfeld zult u ook nieuwsgierig zijn. Daarom houden we „open huis".
Iedereen is welkom op **zaterdag 1 september a.s. vanaf 14.00 uur.**
Deze middag zal worden opgeluisterd door optredens van de Chr. Brassband „Hossanah" uit Leeuwarden en de Ruitersportvereniging „De Oorsprong" uit Sint Nicolaasga.
De officiële opening van het centrum vindt plaats in de ochtenduren van deze dag.
Tot ziens op „De Nieuwe Oorsprong".

81255
is het gironummer van het
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten
Bosch en Duin
Doe er wat aan!

UIT HET UNIE BUREAU

Een wereldwijde broederschap

Wat *John Smyth* en zijn vrienden, die in het begin van de zeventiende eeuw in de lage landen een toevlucht zochten én vonden, destijds niet konden bevroeden, is werkelijkheid geworden: de Baptisten vormen een wereldwijde broederschap met 34.000.000 (belijdende) leden, vooral in de Verenigde Staten, de Sowjet-Unie en de landen van de derde wereld. Alleen al in 1983 groeide het aantal gemeenten met ruim 5000, zodat er in de hele wereld nu 123.300 Baptistengemeenten zijn!

Deze cijfers werden bekendgemaakt tijdens een vergadering van de Algemene Raad van de Baptisten Wereld Alliantie, die eind juli in Berlijn (west) is gehouden en waaraan door 350 afgevaardigden van 72 (van de 127) Unies werd deelgenomen. Bij de opening van deze bijeenkomst werd o.a. het woord gevoerd door *dr Hanna Renate Laurien,* lid van de Senaat voor jeugdzaken, opvoeding en sport, die opmerkte: „De wereldse tyrannen hebben vandaag de dag niets méér te vrezen dan die mensen, die God meer vrezen dan de overheden".

De vergadering in Berlijn ging voorâf aan het vijfjaarlijkse kongres van de Europese Baptisten Federatie te Hamburg, dat door ons (er waren naar schatting een kleine vijftig deelnemers uit Nederland) is bijgewoond en waarover u elders in dit nummer meer kunt lezen. Maar ook de bijeenkomsten in Berlijn trokken de aandacht van pers, radio en televisie. Geen wonder, want in onze doop- en gemeentebeschouwing onderscheiden wij ons opvallend van de meeste kerken en geloofsgemeenschappen.

In dit verband wees *ds Siegfried Kerstan,* algemene sekretaris van de Bund Evangelisch-Freikirchlicher Gemeinden (Baptisten) in de Duitse Bondsrepubliek, er met grote nadruk op, dat de Baptisten, hoezeer zij ook hechten aan hun opvattingen aangaande de doop en de christelijke gemeente, graag samenwerken met andere kerken en christenen, vooral op het gebied van de evangelisatie. Hij herinnerde aan *Johann Gerhard Oncken,* de vader van het Duitse (én Europese!) Baptisme, die tijdens een internationale konferentie te Londen in 1846 samen met anderen de Evangelische Alliantie in het leven had geroepen.

Op de bres voor de vrede

Mede naar aanleiding van een door Amnesty International gelanceerde aktie tegen martelen heeft de Baptisten Wereld Alliantie het folteren van mensen veroordeeld en de ruim 34.000.000 Baptisten opgeroepen, zich in samenwerking met andere instellingen en organisaties in te zetten voor de daadwerkelijke afschaffing van dergelijke gruwelpraktijken. Volgens een verklaring, die aan het slot van de vergadering werd aanvaard, moet het martelen van mensen worden beschouwd als een verkrachting van het goddelijk gebod van de (naasten)liefde. Daarbij verdient het opmerking, dat in meer dan een derde deel van alle landen het martelen door de resp. regeringen zo niet metterdaad wordt beoefend dan wel wordt getolereerd.

In een andere verklaring veroordeelden de Baptisten het dreigen met atoomgeweld en riepen zij de grote mogenheden op om atoomwapens niet als eersten te gebruiken, doch over het bevriezen van deze wapens op het huidige niveau te onderhandelen. Voorts werd op de supermachten een beroep gedaan om af te zien van het ontwikkelen en beproeven van kernwapens en zo een klimaat te helpen bevorderen, waarin eveneens zou kunnen worden onderhandeld over vermindering van konventionele wapens.

Ook spraken de Baptisten in Berlijn uit, dat de voorstellen van de Verenigde Naties om een Vredesuniversiteit te stichten en het jaar 1986 uit te roepen tot een (internationaal) Jaar voor de vrede, sympathie en ondersteuning verdienen. De Baptistengemeenten worden opgeroepen om broederlijke betrekkingen aan te gaan met gemeenten in het buitenland om langs deze weg „de barrières van angst en wantrouwen tussen de volken te verminderen".

In dezelfde verklaring wordt ervoor gepleit, dat elke Baptist regelmatig bidt voor die landen en gebieden, waar krises heersen. Weliswaar zullen er altijd oorlogen zijn, aldus de verklaring; maar het belijden van Jezus Christus, de ware Vredevorst, houdt voor een christen de verplichting in om een vredestichter te zijn.

Meer Baptisten in Oost-Europa

In Oost-Europa neemt het aantal Baptisten voortdurend toe, zo bleek tijdens een informatieve bijeenkomst in het kader van de BWA-vergadering in Berlijn. Naar *dr Reinhold J. Kerstan,* perssekretaris van de Baptisten Wereld Alliantie, meedeelde, sluiten zich jaarlijks ca. 25.000 personen aan bij de grootste Unie, die door de Sowjet-autoriteiten is erkend; deze Unie telt zo'n 550.000 leden. De

Dr Gerhard Claas

niet-geregistreerde Baptisten (volgens *Kerstan* tussen de 16.000 en de 25.000) omvatten blijkens een mededeling van *ds Georgi Vins* ongeveer 2.000 gemeenten.

Overigens werd in Berlijn bepaald niet verzwegen, dat in de Sowjet-Unie zich meer dan 170 Baptisten vanwege hun geloof in een gevangenis of strafkamp bevinden. „Maar slechts één gevangene-om-des-geloofs-wil zou er één teveel zijn", verklaarde *Kerstan* tegenover de talrijke aanwezigen. De algemene sekretaris van de Baptisten Wereld Alliantie, *dr Gerhard Claas,* deelde mee, dat de regering in Moskou toestemming heeft gegeven om ten behoeve van de erkende Baptisten 10.000 bijbels in te voeren. Daarnaast mogen in de Sowjet-Unie 10.000 bijbelkonkordanties en 20.000 liederenboeken worden gedrukt of geïmporteerd.

Ook in Roemenië is sprake van een sterke groei. Er zijn in dat land 1.000 gemeenten met meer dan 160.000 leden, terwijl het aantal predikanten (in volledige dienst!) 200 bedraagt. Dit (en nog meer) vertelde *Miahi Hosann,* één van de Roemeense Baptistenleiders. Hij erkende, dat gemeentelijke aktiviteiten bij de autoriteiten moeten worden aangemeld. Nieuwe gemeenten van meer dan 15 personen moeten zich officieel laten registreren. Maar hij bestreed met zoveel woorden de opvatting, als zou het toeristen uit het Westen zijn verboden om een bijbel (of enkele eksemplaren) in te voeren. Voor het invoeren van grotere hoeveelheden bijbels is echter wel een vergunning vereist.

Met deze berichten over de BWA-bijeenkomsten in West-Berlijn (we waren niet in de gelegenheid om daar zelf naar toe te gaan, maar wisten enkele interessante gegevens te verzamelen) willen wij volstaan!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

VERNIEUWING VAN ONS DENKEN

H. G. de Winkel

Een mens denkt wat af in zijn leven! Zolang je wakker bent is die produktie in de bovenkamer ook aan de gang, al heeft die bij sommigen 's morgens wat aanlooptijd nodig. En zelfs schijnt die gedachtenfabriek tijdens de slaap op een of andere manier nog door te werken... Bij sommige mensen vliegen de gedachten niet veel hoger dan de mussen en de mezen. Bij anderen bereiken ze de hoogten van leeuwerik en adelaar. Maar denken doet elk gezond mens.

Het denken staat grotendeels aan het begin van ons handelen en wandelen. Al wat wij bewust uitspreken en aan bewuste daden uitvoeren, ontspringt aan onze gedachten. Uit de woorden en daden van de mensen kun je dus een flink deel van hun gedachten afleiden. Wie dan rondkijkt krijgt geen al te gunstige indruk van het denken van de mens. Een ontspoorde wereld kan alleen maar voortkomen uit ontspoorde gedachten.
Eén van de fundamentele aspekten van de verlossing door de Here Jezus Christus is wel de geheel nieuwe levensvisie en daarmee de nieuwe levenswandel, die er uit voortkomt. Zijn dood nam onze zonden weg, zijn opstanding zet ons in het spoor van een nieuw leven, toegewijd aan God.
Misschien is soms de nadruk wel eens wat eenzijdig gelegd op die vergeving: „Geloof in de Here Jezus Christus en uw zonden zijn vergeven" - punt.
Dat de verlossing tegelijk de oproep en de kracht tot een nieuw leven inhoudt is mogelijk wel eens te weinig benadrukt. Wedergeboorte is niet alleen losgemaakt worden van de schuld en het bijbehorende oordeel. Het is vooral de geboorte tot een nieuw leven in de toewijding aan God, en daarmee een radikale breuk met het vroegere leven.

Nieuw leven is geen automatisme
Wedergeboorte is in de eerste plaats een zaak van het hart. Dat hart is het geestelijk centrum van de mens, waaruit heel zijn denken en doen voortkomt. In de wedergeboorte doet de mens afstand van zijn zelfregering en stelt zich in liefde en vertrouwen onder de heerschappij van God. Dat betekent niet dat er nu van Hogerhand ergens in die mens een knop omgedraaid wordt, zodat hij automatisch opeens heel anders gaat denken en handelen. Zijn hart en verstand zijn door het geloof geopend voor God.
Hij heeft door de Heilige Geest een „antenne" ontvangen om de wil van God te kunnen verstaan. Dat maakt de mens ook niet tot een soort robot met afstandsbesturing vanuit de hemel. Hij moet die wil leren verstaan, en dat leren verstaan kost bereidheid om te leren, inspanning en volharding, net als alle andere leerprocessen.

De rol van ons verstand
Wellicht denken we: Als het met het hart maar goed zit, dan volgt de rest vanzelf. Doch het is veelbetekenend dat Lucas schrijft dat de Here Jezus het verstand van de discipelen opende, zodat zij de Schriften begrepen. God zal in het nieuwe verbond niet alleen zijn wetten in de harten leggen, doch die ook in het verstand schrijven, zegt Hebreeën 10 : 16. Het verstand geeft immers richting aan ons bewuste spreken en handelen; het heeft zelfs de kontrole over onze gevoelens. Wij hebben het verstand ontvangen om weloverwogen en bewust te kunnen leven.
Doch het verstand van de natuurlijke mens mag zo goed funktioneren als het wil en hoge vluchten nemen, het heeft geen weet van de gedachten van God. Heeft er geen antenne voor. Het denken van God gaat in een totaal andere richting dan dat van de mens. Zijn gedachten zijn zoveel hoger dan de menselijke gedachten als de hemel hoger is dan de aarde. Daarom wordt in Jesaja 55 de mens-zonder-God ook opgeroepen om zijn eigen gedachten de rug toe te keren en zich te bekeren tot God. De vernieuwing van ons leven, die voortvloeit uit onze verlossing, komt dan ook tot stand door de vernieuwing van ons denken. Als ons gedachtenleven gevuld en gevoed wordt uit de hemelse bron, zal ook ons leven veranderen en omgevormd worden naar Gods gedachten.
Romeinen 12 : 2 beschrijft dat heel duidelijk: Wordt niet gelijkvormig aan de wereld, maar wordt hervormd, omgevormd door de vernieuwing van uw denken. In dezelfde trant spreekt Efeziërs 4 : 23: ...dat gij verjongd wordt (beter is: dat gij vernieuwd wordt) door de geest van uw denken.

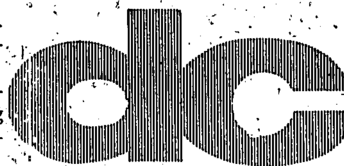
Ons denken gericht op...
In het nieuwe denken staat niet meer de mens centraal met zijn pakket van behoeften, begeerten, eisen en verlangens.
Het richt zich op het „erkennen van wat de wil van God is, het goede, welgevallige en volkomene." Col. 1 : 10 beschrijft dat wijsheid en geestelijk inzicht leiden tot het verlangen om de Here waardig te wandelen, Hem in alles te behagen, in alle goed werk vrucht te dragen en op te wassen in de rechte kennis van God. De liefde tot God, die te allen tijde ook zal resulteren in liefde tot de naaste, komt centraal te staan.
Dat betekent een fundamentele verschuiving in het mensenleven. Voor de natuurlijke mens is zijn eigen persoonlijkheid het centrum van zijn denken en de eigen belangen wegen het zwaarst. Zelfs een ideologie die de mens wil laten opgaan in de massa zal op een of andere manier toch trachten aan te sluiten bij de gevoelens van eigenbelang. Wie dat niet weet aan te spreken, wint niemand voor zijn ideeën!
Paulus beschrijft in Galaten 2 : 20 de ontworteling uit het oude leven zo: Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, doch niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij.

Voeding van het verstand
Het nieuwe denken wordt door de Geest gewekt en geleid, maar vindt zijn voeding in het Woord, waarin God zijn wil en welbehagen openbaart. Voor de leerling (discipel!) betekent dat een voortdurend vragende en biddende omgang met de Schrift om die wil en dat welbehagen te leren kennen.
Zonder deze bereidheid en inspanning om de Schrift te leren verstaan zal ook ons denken zich niet naar Gods wil kunnen ontwikkelen en komt er van de vernieuwing van ons leven ook niet zoveel terecht.

Helemaal anders
De geboden, die de Here God aan Israël gaf, zijn reeds een doorbraak van het natuurlijke menselijke denken. Zijn wetgeving stelt de Heilige God centraal en geeft richtlijnen hoe in het verbondsvolk de mensen met liefde en zorgvuldigheid met elkaar zullen omgaan, opdat niemand in de verdrukking komt.
Inmiddels is deze wetgeving achterhaald door de komst van Jezus Christus en de uitstorting van de Geest. De wet die aanvankelijk nodig was om de mens te leren met God en de naaste te leven, wordt vervangen door de innerlijke gezindheid van de liefde tot God en de naaste.
Daarmee wordt de kloof tussen het menselijke denken en denken van God, die er in de wet zal zo duidelijk was, nog veel groter. Want de Here Jezus gaat veel verder dan Mozes. De kwaliteit van het leven door de Geest ligt nog veel hoger dan dat onder de wet.
De vergelding van aangedaan leed, door de wet ingeperkt tot oog om oog, tand om tand, wordt door Christus omgezet in vergeving. De bescherming en trouw die gehuwden elkaar zullen geven krijgen door de Geest een veel grotere diepte en stabiliteit dan Mozes kon vermoeden. „Gij zult niet stelen" wordt tot „geef hem, die van u vraagt". „Gij zult niet begeren", dus niet jaloers zijn, wordt tot: „Als één lid eer ontvangt delen alle leden in de vreugde". De kwaliteit van het leven onder de Geest blijft nooit onder de maat van de wet, maar gaat daar ver bovenuit.

Kritisch denken
Het natuurlijke denken ontspringt niet alleen aan ons eigen hart, maar overspeelt ons ook van buitenaf. Ingekleurd met de „belangen van de mens" en inspelend op onze gevoeligheid van onze eigen belangen.
Het nieuwe leven geeft niet alleen een andere richting aan ons eigen gedachtenleven. Het maakt ons ook kritisch ten opzichte van elke visie op het leven en levensstijl. Het leerproces van de Here Jezus Christus door zijn woord en Geest leert ons kreten en stellingen te toetsen op hun waarde voor God. En hebben wij niet de opdracht om de mensen op te roepen leerlingen van Christus te worden? Wij weten immers dan onze menselijke belangen, inclusief vrede en gerechtigheid, alleen veilig zijn in Gods handen, ja, dat zij direkt samenhangen met het dienen van God uit liefde.

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 42,— per jaar, *f* 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

NBJB STEUNT MAANDBLAD AKTIE

Het christelijke jongerentijdschrift AKTIE glijdt maandelijks bij velen in de brievenbus.
AKTIE is nauw verbonden met Youth for Christ, een jongerenbeweging waarmee de NBJB goede kontakten onderhoudt.
Om het de mensen in onze eigen kring gemakkelijker te maken ook met AKTIE in zee te gaan, zal aan alle leden van de NBJB-jeugdgroepen het septembernummer worden uitgereikt.
Wie wil, kan dan niet alleen kennis maken met het blad, maar ook profiteren van een bijzonder abonnementsaanbod - mede mogelijk gemaakt door de NBJB.
De pakketten met AKTIE zullen aan de jeugdleiders worden toegezonden in de derde week van september.

Gevraagd voor de week van 14-21 oktober a.s. een
PERSONENBUSJE
dat wij, de oudere jeugd van Harlingen, kunnen gebruiken om een week v. d. jeugd bij te wonen in Kassel, Duitsland.
Wie stelt zijn/haar vervoermiddel ter beschikking?
Voor meer informatie:
J. Dols, Adm. Stellingwerfstraat 22, Harlingen, tel. 05178-6685
O. Koster, Bottehof 7, Harlingen, tel. 05178-6476
A. de Jong, P. A. de Genestetstraat 4, Harlingen, tel. 05178-8008.

Beschikbaar voor Kerk en Evang. diensten.
Andries Oldenburger, Solo-zang
Harm van Oosten, Orgel
tel. 05490-21678.

Ik ben een stem in de woestijn die roept u ook?
Gescheiden man 40 jaar, WAO-er met zoon en 2 dochters, 14, 7 en 4 jaar.
Zoekt een vrouw of moeder, moet een oprechte christen zijn.
Tot 40 jaar, klein handicap geen bezwaar.
Liefst in Gelderland.
Brieven onder nummer 13.250.

„Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit u zelf: het is een gave van God; niet uit werken, opdat niemand roeme."
Efeze 2 : 8 en 9

In de verzoening door Christus Jezus, in het geloof in God en een eeuwig leven, is heden, na een liefdevolle verpleging in het Verpleegtehuis „Zilverschoon", overleden mijn geliefde man, onze lieve vader en opa

JOHANNES JACOB PABON

in de gezegende leeftijd van 88 jaar.

Nijkerk:
C. Pabon-Leenen
Abcoude:
Dick en An Pabon-Bos
Nijkerk:
Wim en Marijke Pabon-van Bemmel
Anno en Martijn
Beets:
Elly Krijnen-Pabon
Ellen en Hans

12 augustus 1984
Bachlaan 53, 3862 CL Nijkerk

De begrafenis heeft plaatsgevonden op donderdag 16 augustus op de Algemene Begraafplaats te Nijkerk.

Met grote dankbaarheid willen wij u vertellen dat onze ouders en grootouders

HARM ALTING
en
IEBELTJE DIEPSTRA

op zaterdag 8 september 50 jaar getrouwd zijn.

God heeft hen voor elkaar en voor ons gespaard.

Jantien en Cor
Peter en Francis
Paul
Hans

Albertien en Gerhard
Werner en Anne-Marie
Edsel

Hun adres is Dingspellaan 137, 7824 GG Emmen.

PRIMEUR PRIMEUR

Logeren op „De Nieuwe Oorsprong"
tussen 18 - 29 augustus a.s.

Dat is een PRIMEUR,
want u gaat behoren tot de eerste gasten van dit geweldig mooie centrum met één, twee- en vierpersoonskamers met douche en toilet.

Nog voor de officiële opening krijgt u de gelegenheid daar maximaal 10 dagen te logeren voor de introduktieprijs van ***f* 40,—** p.p.p.d.

Deze prijzen zijn inclusief alle maaltijden en koffie en thee op de daarvoor geëigende tijden.

Introduktieservice: de niet autorijders halen we gratis op van station Heerenveen.

Er is volop gelegenheid uitstapjes te maken in dit Friese recreatiegebied.

We kunnen u daarover inlichten.
Meldt u snel aan, want de ruimte is beperkt.
„De Nieuwe Oorsprong", Huisterheide 7, 8521 NC Sint Nicolaasga. Tel. 05134-2341.

RUIME 4 ST. VAKANTIEBUNGALOWS
Douche koelkast.

Voorts zwembad, kleuterbadje, schommels, zandbakken.

Op randje van Hondsrug in rustige bosrijke omgeving.

Direkt bij dorp en bushalte. Fietsen te huur.

Folder/prijslijst: Bungalowpark **„Ravijnzicht"**, Gieterweg 6a, 9462 TD Gasselte.
Tel. 05999-4560.

In zijn Heer en Heiland ontslapen onze broeder

LOLKE DE HAAN

op de leeftijd van 91 jaar.

Workum, 21 juli 1984

Baptistengemeente Workum

„De Heer zal u bewaren voor alle kwaad,
Hij zal uw ziel bewaren.
De Here zal uw uitgang en uw ingang bewaren van nu aan tot in eeuwigheid".

In Jezus, zijn Heer ontslapen mijn innig geliefde man, onze zorgzame vader, grootvader en overgrootvader

DIRK VAN 'T WOUT

echtgenoot van P. van Gent, in de ouderdom van 84 jaar.

Dieren:
P. van 't Wout-van Gent
Kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen

6952 GH Dieren, 5 augustus 1984
Admiraal Helfrichlaan 34.

De begrafenis heeft donderdag 9 augustus plaatsgevonden.

Ontslapen in zijn Heer en Heiland op 3 augustus jl. onze broeder

JAN LEVINGA

op de leeftijd van 70 jaar.

Baptistengemeente Nieuw Buinen

Op 7 augustus 1984 heeft God tot Zich geroepen onze zuster

R. WOUDWIJK-SJOERDSMA

in de ouderdom van 83 jaar.

Baptistengemeente Dokkum

„Onze ziel verwacht de Here,
Hij is onze hulp en ons schild.
Ja, in Hem verheugt zich ons hart."
Ps. 33 : 20, 21a

PIETER JOHANNES LALLEMAN ***HETTY DE WINKEL***

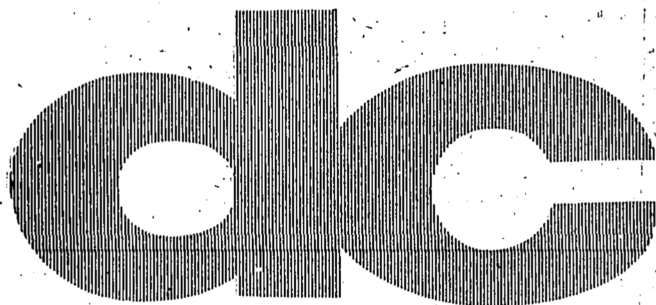
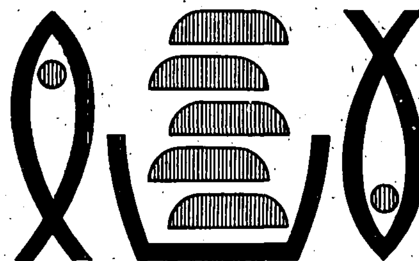
Wij zijn blij u te kunnen mededelen dat wij D.V. op 25 september 1984 gaan trouwen.

De huwelijksvoltrekking vindt plaats in het stadhuis te Utrecht om 13.30 uur.

Onze verbintenis zal worden bevestigd in een dienst in de Baptisten Gemeente aan de Daelwijcklaan te Utrecht (Zuilen). Deze dienst begint om 14.30 uur en al worden geleid door Ds. G. van Mameren.

Ook bent u van harte welkom op onze receptie in Restaurant „De Biltsche Hoek", De Holle Bint 1, De Bilt, van 19.30 tot 21.30 uur.

Ons toekomstig adres is:
Madioenstraat 13, 3532 SK Utrecht; tel. 030-936081.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 34 - 31 augustus 1984

In de schaduw van de komende A.V.

De schaduw van de 104e Algemene Vergadering van onze Unie valt reeds vooruit in dit nummer. U vindt hierin het jaarverslag 1983, en dat is in feite dus de schaduw van het reeds gepasseerde jaar, die over ons valt. We hopen dat het geen kille schaduw is...

Op het moment dat ik dit schrijf is het AV-boek er nog niet. Nog geen voorbeschouwing dus. Wel komen er soms gedachten op over het samengaan in de Unie. Hoe leeft dat en hoe werkt dat onder ons.

In mijn verslag van de voortzetting van de 103e AV, 24 maart in Arnhem, schreef ik over de voortdurende spanning om een eenheid als onze Unie met mensen en gemeenten van allerlei aard bijeen te houden in één bedding. Wij beluisterden de wil om bij elkaar te blijven, maar ook de vraag aan de Unie-Commissie om een bezinning, een richtingaanwijzing voor ons gezamenlijk werk. Daaraan koppelden wij de vraag of die inspiratie en motivatie van de Unie-Commissie moet komen, die immers meer uitvoerend dan beleidsbepalend orgaan is van de Algemene Vergadering? Of moet dat uit de gemeenten komen? Men verwacht iets van de Unie-Commissie. Terecht?
Teruggebracht tot zijn eenvoudigste vorm komen wij tot de vraag: Wat is het doel van ons samengaan als gemeenten in de Unie? Dat is niet een puur zakelijke vraag, doch veeleer de vraag die ons bepaalt bij de geestelijke verwantschap van onze gemeenten. Die vraag zou eigenlijk om de zoveel tijd eens gesteld moeten worden, opdat we ons niet van het oorspronkelijke doel zullen verwijderen.
Daar koppelt zich als vanzelf een tweede vraag aan: Staat dat doel ons helder voor ogen? Staan we er allemaal achter? Hoe werken we dat uit?
Ieder die het jaarboekje van onze Unie heeft, kan het doel daarin nalezen. Maar het zou wel eens verhelderend kunnen werken als wij in onze gemeenten of in een groep van gemeenten zoals een gewest eens zouden praten over die doelstelling, vooral punt a daarvan, en ons afvragen of we dat wel realiseren. Als wij ons in de gemeenten eens zouden bezinnen op die doelstelling, dan is dat een betere weg dan alles te verwachten van de Unie-Commissie. Het moet immers uit de gemeenten komen?
Punt a van de doelstelling der Unie is: Onder haar leden liefde, achting en samenwerking te bevorderen. De leden zijn de aangesloten gemeenten.
In de doelstelling staat de liefde voorop. Maar hoe zou het zitten met de achting voor elkaar? En de samenwerking? Daar kon wel eens een terrein vol voetangels en klemmen liggen. Want de ene gemeente leeft anders en werkt het geloof anders uit dan de andere. Wat zusters in de ene gemeente wel kunnen doen, kan in een andere gemeente niet, bijvoorbeeld.
Of veronderstel dat gemeente A en gemeente B zich, onafhankelijk van elkaar zoals wij dat doen, buigen over de vraag of een man en een vrouw een huwelijk moeten sluiten, onder getuigen en wettelijk vastgelegd in de annalen van de Burgerlijke Stand. Of dat zij ook gewoon gaan samenwonen, zonder allerlei officiële poespas, onder het motto: Dat gaat alleen ons beiden aan en niemand anders.
Laten we zeggen dat deze gemeenten zich niet de wet laten voorschrijven door de maatschappelijke ontwikkelingen, doch dat men zich laat leiden door een zorgvuldige raadpleging van de Schrift. De gemeenten leven immers volgens de Grondslag van onze Unie „uit de openbaring Gods, zoals die door de Bijbel tot hen gekomen is".
Gemeente A komt in meerderheid tot de konklusie: Wij kunnen samenwonen geen zonde vinden. Het is een vorm van huwelijk, die niet strijdig is met de Schrift. Gemeente B komt echter tot de tegengestelde konklusie: De Heer heeft wel degelijk een openbaar erkend huwelijk bedoeld, waarin man en vrouw zich onder getuigen aan elkaar verbinden. Zo maar bij elkaar kruipen is zonde.
Met welke gevoelens zullen nu gemeente A en B naar elkaar kijken? Met gevoelens van achting? Zouden die gemeenten streven naar samenwerking? Of elkaars standpunten veroordelen? Zou gemeente A niet zeggen: In B zijn ze te conservatief? Zouden ze in B niet zeggen: In A maken ze er een potje van, daar lezen ze de Bijbel niet goed?
Zelfs al zou men niet zo op een veroordelende wijze over elkaar spreken, dan zullen toch de idealen van achting en samenwerking in de verdrukking komen. En wat zou er gebeuren als een samenwonend paar uit de gemeente A naar B verhuist en vraagt om de attestaties over te sturen naar B?
Als het gaat om het samengaan van onze gemeenten, dan komen de geremdheden niet zozeer voort uit het verschil van belijden en geloven. Centraal staat, dunkt mij, in elk van onze gemeenten het geloof in Jezus Christus, de Zoon van God en onze volkomen Verlosser door zijn dood en opstanding.
Daar staan wij allen achter, en dat is ook de bron van onze eenheid.
Maar we dreigen van elkaar te vervreemden als het gaat om de ethiek van het christenleven. Om de vraag hoe het geloof in Jezus Christus zich dient uit te werken in het dagelijks leven. Daar liggen vragen en verschillen, die niet gemakkelijk tot aller tevredenheid en met aller instemming opgelost kunnen worden. Daarin speelt ook de uitleg van de Schrift een grote rol.
Zouden wij onze eenheid niet verstevigen als wij de liefde, die in de grondslag voorop staat, in de praktijk ook voorop stellen? De liefde, die niet alleen rekening houdt met het eigen gelijk, maar ook met de gevoelens van anderen, en die zo behoedzaam te werk wil gaan dat zij die gevoelens niet wil kwetsen? Zouden we, net als in ons persoonlijk leven, als gemeenten niet alleen aan ons eigen belang moeten denken, maar ook aan dat van anderen?

De W.

DEZE WEEK

Jaarverslag van de Unie van Baptistengemeenten in Nederland over 1983

uitgebracht door de Commissie der Unie aan de 104de Algemene Vergadering, te houden op 17, 18 en 19 oktober 1984 te Emmen

Terugziende op het voorbijgegane jaar mogen we vaststellen, dat het werk in Unieverband ondanks de moeilijke financiële situatie kon worden voortgezet. Tal van broeders en zusters in besturen en kommissies zetten zich daarvoor ook nu weer in op onderscheiden terrein en wijdden daaraan gaven, tijd en krachten. Niet dat hun taak onder de gegeven omstandigheden, mede gezien de aard en omvang daarvan, altijd even gemakkelijk was. Integendeel, deze vroeg veel van hun geduld, wijsheid en inzicht, van hun doorzettingsvermogen en volhardende trouw. Het past ons om hen daarvoor hartelijk te danken!

Veel is er het afgelopen jaar gebeurd, zowel landelijk als op regionaal en plaatselijk niveau. Voorgangers namen afscheid en deden hun intrede. Er vonden allerlei bijeenkomsten plaats. Gemeenten vierden een jubileum of namen een nieuwe of verbouwde kerk in gebruik. Toenemende aandacht was er voor het vormingswerk in al z'n verscheidenheid. Het Seminarium der Unie vierde zijn vijfentwintigjarig bestaan. Het evangelie werd verkondigd, ook via radio en televisie. Maar het verdriet bleef ons, onze gemeenten niet bespaard. Zo ontvielen ons broeders en zusters door de dood.

De moeilijke - en moeilijker wordende - financiële situatie van de Unie en de in de Unie verbonden gemeenten werd reeds genoemd. De ekonomische teruggang, die met een groeiende werkloosheid en vermindering van het besteedbare inkomen gepaard gaat, ging aan onze Uniegemeenschap niet voorbij. Tijdens de Algemene Vergadering in Dordrecht bleek, dat voor de behandeling van de begrotingen onvoldoende tijd beschikbaar was, reden waarom tot voortzetting van de Algemene Vergadering vóór 1 april 1984 werd besloten.

STATISTIEK

Bedroeg het ledental van onze gemeenten aan het begin van het verslagjaar 12.280, aan het eind daarvan was dat tot 12.347 gegroeid, een netto-toename van 67 leden:

Ledental per 1 januari 1983		12.280
Gedoopt	428	
Met attestatie binnengek.	251	
Uit andere kerken overgek.	127	
Wederopgenomen	21	
Korrektie ledenlijst	2	
		+ 829
Overleden	146	
Met attestatie vertrokken	296	
Naar andere kerken overgegaan	133	
Zich onttrokken	174	
Uitgesloten	9	
Korrektie ledenlijst	4	
		− 762
		+ 67
Ledental per 1 januari 1983		12.347

COMMISSIE DER UNIE

Samenstelling:

Door de Algemene Vergadering werden tot leden van de Commissie der Unie gekozen de broeders A. Scheerhoorn en A. de Vries. Zij kwamen in de plaats van de broeders H. ter Braak en A. R. Schaap, die aftredend en niet-herkiesbaar waren.

De Commissie voor de Opleiding wees als haar vertegenwoordiger in de Commissie der Unie aan br W. Hessels, die deze taak overnam van zr D. H. de Vries-Heilbron. Als opvolger van br J. ter Braak werd door de Unie Zendings Commissie als haar vertegenwoordiger in de Commissie der Unie aangewezen br B. Posthumus.

Tot leden van het Dagelijks Bestuur werden door de Commissie der Unie gekozen zr A. M. Nederlof-Grobben en br H. Ploeger.

De samenstelling van de Commissie der Unie was na de Algemene Vergadering in Dordrecht als volgt:

Dagelijks Bestuur

voorzitter	:	br J. Schouten;
vice-voorzitter	:	br W. Kos;
algemeen adjunkt	:	br H. Ploeger;
lid	:	zr A. M. Nederlof-Grobben;
lid	:	br A. Niessink;
adviserend lid	:	br J. A. Brandsma (algemene sekretaris);
adviserend lid	:	br A. van den Hoef (penningmeester-administrateur).
Overige leden	:	br Chr. Eijer (namens de ECU);
	:	zr W. Hessels (namens de CvdO);
	:	br W. Hoen (namens de NBJB);
	:	zr M. T. Oosterloo-de Jong (namens de NBVB);
	:	br B. Posthumus (namens de UZC);
	:	br A. Scheerhoorn;
	:	br A. de Vries;
	:	br P. Wijchers.

De Commissie der Unie werd ook na de Algemene Vergadering in Dordrecht in de Jeugdraad van de Nederlandse Baptisten Jeugd Beweging vertegenwoordigd door br P. Wijchers. Door het aftredend- en niet-herkiesbaar zijn van br H. ter Braak ontstond in de financiële sektie van de Commissie der Unie een vakature, waarin aan het eind van het verslagjaar nog niet was voorzien.

Werkzaamheden:

Veel aandacht en tijd vroegen - en kregen - de vergaderingen en de voorbereiding daarvan. De Commissie der Unie vergaderde op 10 februari, 9 mei, 10 oktober, 28 oktober, 7 november en 8 december. Het Dagelijks Bestuur kwam bijeen op 24 januari, 28 januari, 10 maart, 21 april, 30 mei, 21 juni, 12 september en 17 november. Daarnaast was de Commissie der Unie betrokken bij enkele andere bijeenkomsten op 28 mei, 6 september en 10 december, die voor een speciaal doel waren belegd.

Gesprekken met personen en instanties werden in de meeste gevallen door het Dagelijks Bestuur gevoerd, o.a. met een delegatie van Stadskanaal-Zuid (op 24 januari), van de Stuurgroep Gemeentebijbelschool (idem), van de Nederlandse Baptisten Jeugdbeweging (op 10 maart en 12 september), van de Zangbundelkommissie (op 12 september) en met de broeders P. Foget en H. G. Koekkoek van de Broederschap van Baptistengemeenten (op 17 november).

De Commissie der Unie ontving in haar vergadering op 10 februari een delegatie uit de Commissie voor de Opleiding, waarmee zij van gedachten wisselde over de plaats van de vrouw in onze gemeenten en over de nota „Wie doet wat in de gemeente? - II". Naar aanleiding daarvan besloot zij een kommissie in het leven te roepen, die zich zou moeten beraden over de vraag, hoe het eerstgenoemde onderwerp in en voor de gemeenten bespreekbaar zou kunnen worden gemaakt. Op 6 september had de Commissie der Unie een informatief gesprek met de Permanente Commissies (CvdO, ECU en UZC) over de voorgenomen reorganisatie van de Unie.

Daarover straks meer.

Meermalen heeft de Commissie der Unie tijdens het verslagjaar te maken gekregen met moeilijkheden in gemeenten. In een aantal gevallen waren deze moeilijkheden van financiële aard; deze bleken voor een goede voortgang van de arbeid nogal eens een ernstige belemmering. In enkele andere gevallen kwamen de moeilijkheden voort uit beschadiging of verstoring van de onderlinge verhoudingen en werd op de Commissie der Unie een beroep gedaan om daarin te bemiddelen. Dat een dergelijke taak een tijdrovende is en van de daarmee belaste leden van de kommissie de grootst mogelijke voorzichtigheid en zorgvuldigheid vraagt, zal zonder meer duidelijk zijn.

In dit verband dient ook het gemeentebezoek door of namens de Commissie der Unie te worden genoemd. In 1980 werd begonnen met het systematisch bezoeken van de gemeenten, waarbij zoveel mogelijk de alfabetische volgorde werd aangehouden. De ervaring heeft geleerd, dat de gemeenten en de raden der gemeenten veel waardering voor deze bezoeken hebben. Ook de Commissie der Unie is tot de konklusie gekomen, dat de betekenis ervan moeilijk kan worden overschat. Overigens vraagt het bezoekwerk veel tijd van de kommissieleden, die voor het merendeel een dagtaak hebben.

Eén van de onderwerpen, waarmee de Commissie der Unie zich in het verslagjaar heeft beziggehouden, is het beroepingswerk. Tot voor kort was er een Advieskommissie voor het beroepingswerk, maar praktisch alle leden hadden zich vanwege hun leeftijd of om gezondheidsredenen daaruit teruggetrokken. In haar vergadering op 8 december stelde de Commissie der Unie enkele regels vast voor een Adviescollege inzake het beroepingswerk, dat tot taak zou hebben om gemeenten en voorgangers, desgewenst, vertrouwelijk te informeren en te adviseren met betrekking tot het beroepingswerk en daarmee verband houdende zaken, en dat op dit terrein ook zelf initiatieven zou kunnen nemen, als het dat in bepaalde gevallen dienstig zou achten. Tot leden werden benoemd de broeders H. Ploeger en J. Reiling; een derde lid kon niet meer vóór het eind van het verslagjaar worden aangewezen.

Op 10 februari besloot de Commissie der Unie een kommissie in te stellen, die zich zou moeten verdiepen in de vraag, op welke wijze de plaats van de vrouw in onze gemeenten aan de orde zou kunnen komen. Daartoe benoemde zij de zusters L. J. van Beek en A. Pflaum-Alting en de broeders J. Bouritius, H. Schouten en O. H. de Vries, die zich bereid verklaarden om deze taak op zich te nemen. Een delegatie uit het Dagelijks Bestuur had op 6 september met deze kommissie een oriënterend gesprek.

Ook de voortgang van de voorgenomen reorganisatie van de Unie vroeg de nodige tijd. Daarover werden de gemeenten, behalve ter Algemene Vergadering in Dordrecht, door de Commissie der Unie in brieven dd. 15 maart en 21 september nader geïnformeerd. Op 6 september was er een informatieve bespreking van dit onderwerp, waarvoor ook de Permanente Commissies waren uitgenodigd. Duidelijk bleek, dat er binnen de kommissies behoefte bestaat aan een groter onderlinge samenhang van het gehele werk, dat in Unieverband wordt verricht, en dat zij instemmen met de gedachte om te komen tot de vorming van één bestuurlijk orgaan, dat de besluitvorming van de diverse takken van de gezamenlijke arbeid moet koördineren en daarvoor tegenover de gemeenten en de Algemene Vergadering de verantwoordelijkheid moet dragen.

Het achterblijven van de bijdragen voor het werk van de Permanente Commissies maakte voortgezet beraad over de financiën noodzakelijk. Op 28 mei kwamen delegaties uit de Commissie der Unie, de Commissie voor de Opleiding, de Evangelisatie Commissie der Unie en de Unie Zendings Commissie daartoe in Apeldoorn bijeen; ook de voltallige Financiële Commissie der Unie was daarbij aanwezig. Geadviseerd werd om de begrotingen van de Permanente Commissies voor wat betreft de bijdragen van de gemeenten te relateren aan het resultaat over 1982 en dat te verhogen met 5%. Na de Algemene Vergadering in Dordrecht, waar de begrotingen niet meer konden worden afgehandeld, vond op 10 december te Apeldoorn opnieuw een financieel beraad plaats.

Daaraan werd deelgenomen door een afgevaardigde van de Commissie der Unie en van elk der Permanente Commissies plus de penningmeester-administrateur, br

A. van den Hoef. De konklusies en aanbevelingen van dit beraad werden ter kennis van de desbetreffende kommissies gebracht met het verzoek om daarop begin 1984 te reageren.
Intussen werden, zij het op bescheiden schaal, de internationale kontakten onderhouden. Van 24 t/m 27 maart vond te Arnhem de vergadering plaats van de Zendingsraad van de Europese Baptisten Zending, waarvan ook de Unie deel uitmaakt. Namens de Commissie der Unie woonde br H. Ploeger de Algemene Vergadering bij van de Bund Evangelisch-Freikircklicher Gemeinden (Baptisten) in de Duitse Bondsrepubliek, die van 11 t/m 14 te Mannheim werd gehouden. De Algemene Raad van de Europese Baptisten Federatie kwam van 28 september t/m 2 oktober te Södertälje (Zweden) bijeen, waarbij de Unie door br J. A. Brandsma werd vertegenwoordigd.
Door middel van het Noodfonds waren wij in staat om nood in de wereld mee te helpen lenigen; in de meeste gevallen via de Baptisten Wereld Alliantie en de Europese Baptisten Federatie, daarnaast ook via de Stichting Oecumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen. Zo ging er ƒ 15.000 naar Ethiopië (voedselhulp), ƒ 5.000 naar Nicaragua (overstromingen en vernielingen aan huizen en akkers), ƒ 3.500 naar Spanje (idem) en ƒ 2.500 naar het Summer Institute of Theological Education te Rüschlikon, Zwitserland (ten behoeve van één of meer deelnemers uit Oost-Europa), om enkele voorbeelden te noemen.
In de vergaderingen van de Commissie der Unie kwam meer dan eens het werk van de Permanente Commissies ter sprake, waarover door de vertegenwoordigers van deze kommissies op geregelde tijden werd gerapporteerd. Daarnaast was er tijdens het verslagjaar overleg over de financiën, zoals reeds werd opgemerkt.
Ook liet de Commissie der Unie zich door de vertegenwoordigers van de Nederlandse Baptisten Jeugd Beweging en de Nederlandse Baptisten Vrouwen Beweging informeren over de voortgang van de arbeid van deze beide nevenorganisaties, die onder ons een eigen plaats innemen.
Representatieve verplichtingen hebben van de kommissieleden eveneens de nodige tijd gevraagd. Zo liet de Commissie der Unie zich vertegenwoordigen bij de opening c.q. ingebruikneming van een nieuwe kerk, verschillende jubilea, de jaarvergaderingen van de nevenorganisaties, intrede en afscheid van voorgangers (bij een afscheid alleen in geval van emeritaat of beëindiging van de werkzaamheden in de gemeente), overlijden, etc. Ook naar-buiten-toe werden enkele representatieve verplichtingen vervuld.

Subkommissies:

*** Publiciteitskommissie:**
De samenstelling van de kommissie onderging in de loop van het verslagjaar enkele wijzigingen. In de plaats van de broeders J. A. Brandsma en Th. van der Laan, die zich terugtrokken, werden benoemd de broeders Y. Horjus en E. J. Huizing. Het aantal vergaderingen bleef tot één beperkt; daarnaast was er telefonisch en mondeling het nodige kontakt.
In oktober kwam een tweetal brochures gereed. De eerste brochure („Ambt en vrouw in de gemeente") bevatte de tekst van een door br G. Vegter gehouden toespraak, terwijl de tweede („Ik begrijp de waarheid voorzover ik door de waarheid gegrepen ben") van br O. H. de Vries afkomstig was. Voorts verscheen in brochurevorm een lijst van boeken, vouwbladen en andere uitgaven van de Unie en haar nevenorganisaties.

*** Radio- en Televisiekommissie:**
Behalve vier radiokerkdiensten was er - op 6 november - een televisiedienst vanuit Enschede, waarin br Chr. Eijer voorging. De radiokerkdiensten vonden plaats te Arnhem (br H. Ploeger, op 20 februari), Heerenveen (br E. J. Huizing, op 17 april), Eindhoven (br A. J. v. d. Wetering, op 31 juli) en Apeldoorn (br H. Bijleveld, op 18 september).
Bij het toewijzen van kerkdiensten, die voor uitzending door radio of televisie in aanmerking komen, wordt een zekere regionale spreiding nagestreefd. Dat levert wel eens problemen op, vooral als het om een televisiedienst gaat, omdat niet elk kerkgebouw daarvoor geschikt is en bovendien de afstand, gelet op de richtlijnen van de NOS, een rol kan spelen.
In de samenstelling van de kommissie kwam geen verandering. Ook de taakverdeling bleef ongewijzigd. De kommissie bestaat uit br J. Bouritius (voorzitter), br J. A. Brandsma (sekretaris) en br E. J. Huizing (lid). Met deputaten van de andere ZVK-kerken (Christelijke Gereformeerde Kerken, Gereformeerde Kerken Vrijgemaakt en Nederlands Gereformeerde Kerken) werd tweemaal vergaderd.

*** Stuurgroep Gemeentebijbelschool:**
De stuurgroep vergaderde vijfmaal. Op 21 februari was er een breed beraad, waarbij leden van de werkgroepen instruktie, integratie en materiaalvoorziening eveneens aanwezig waren; ook op 7 oktober was er met deze werkgroepen een samenspreking. Een delegatie uit de stuurgroep had op 24 januari een gesprek met het Dagelijks Bestuur van de Commissie der Unie. Op 11 juni was er een z.g. evaluatiedag te Zwolle, waarop veertien gemeenten waren vertegenwoordigd.
Voor gemeenten, die een begin hadden gemaakt of wilden maken met het GBS-werk, werd op 7 en 8 oktober een instruktieweekend gehouden. Het aantal gemeenten, dat aan het GBS-projekt deelneemt, steeg van 37 naar 48.
De leskrant kwam op 600 stuks, terwijl de oplage van het materiaal toenam van 2.250 eksemplaren (oktober 1982) tot 2.800 eksemplaren (oktober 1983). Van de kwartaaluitgaven verschenen resp. 2.500 („Gods ongedachte wegen"), 2.650 („Zingend geloven"), 2.700 („Vruchtdragen") en 2.800 („Licht in de nacht") eksemplaren. Op 14 november vond te Zwolle een schrijversdag plaats. De broeders N. J. van Beek, G. Brongers, H. Bijleveld, K. M. Gerritsen, Y. Horjus, G. Liebe, A. Nijland, H. Schouten, M. A. v. d. Vlugt, C. van Wier en H. G. de Winkel zegden toe, geregeld een aantal lessen te schrijven.
De werkgroep instruktie vergaderde onder leiding van br P. Brongers viermaal. De samenstelling van de leskrant - de oplage steeg van 500 naar 600 stuks - werd het belangrijkste onderdeel van hun werk. Bijna alle leden van deze werkgroep zijn bij de kursus praktisch gemeentewerk betrokken.
De werkgroep integratie kwam vijfmaal bijeen ter voorbereiding van de lessen. Het is voor br J. H. Hofman en zijn medewerkers geen gemakkelijke opgave om voor de tussenjeugd te schrijven. Getracht zal worden om in de nabije toekomst aan het materiaal werkbladen toe te voegen. Vanuit de Landelijke Zondagsschool Centrale kwam ook nu weer een themarooster voor het zondagsschooluur tot stand, dat aansloot op het GBS-programma.
In mei werd aan alle nog - niet - deelnemende gemeenten en (evangelisatie)posten een brief van de hand van br R. Reiling gezonden. Als resultaat daarvan werden verschillende verzoeken om nadere informatie ontvangen. Een aantal keren werd in „De Christen" iets over het werk gepubliceerd. De abonnementsprijzen van het GBS-materiaal bleven gelijk. De financiële administratie wordt sinds 1 januari 1983 door het Uniebureau verzorgd.

*** Werkgroep Toerusting:**
De werkgroep heeft zich intensief beziggehouden met de voorbereiding, organisatie en uitvoering van een algemene kursus praktisch gemeentewerk. Deze is bestemd voor hen, die leiding geven in de gemeente of zich daartoe willen bekwamen. Deze tweejarige regionale kursus omvat tien kursusdagen (zaterdags) per jaar. Op elk daarvan wordt aandacht besteed aan: 1. bijbelkennis en inzicht in de samenhang van de bijbelse boodschap; 2. onderwerpen over geloof en leven; 3. leiderstraining, waarbij, behalve vragen uit de praktijk, ook praktische oefeningen en werkvormen aan de orde komen.
De kursus blijkt in een grote behoefte te voorzien. Op zes verschillende plaatsen kon met ca. 200 deelnemers worden begonnen. Er zijn bij deze kursus 24 medewerkers betrokken. Daarnaast is er door de werkgroep ook een kursus opgezet, die voor predikanten, ouderlingen, etc. is bestemd. Als kursusleiders zijn daarvoor de broeders Th. van der Laan (pastorale vragen) en O. H. de Vries (etische vragen) aangezocht. In Friesland en het IJsselgewest bedroeg het aantal deelnemers 40 resp. 22 (onder wie in totaal 18 voorgangers).
Daarnaast is er door of vanuit de werkgroep aandacht besteed aan de ontwikkelingen binnen de Unie met betrekking tot het toerustingswerk; in dit verband mogen de kursussen van de Nederlandse Baptisten Jeugd Beweging en de Nederlandse Baptisten Vrouwen Beweging alsmede de tweede-weg-opleiding van het Seminarium worden genoemd.
De samenstelling van de werkgroep was als volgt: br J. Reiling (voorzitter), br P. Brongers (sekretaris), br M. G. Boeschoten, zr M. Corporaal-Bots, zr W. A. M. van Dam-Deursen, br Tj. Pel, br R. Reiling en br O. H. de Vries.

*** Zangbundelkommissie:**
De kommissie heeft driemaal vergaderd. Verder waren er besprekingen en ontmoetingen, al dan niet voltallig, met enkele andere instanties (o.a. met het Dagelijks Bestuur van de Commissie der Unie).
In de plaats van br. A. Nijland, die de kommissie verliet, werd benoemd zr I. v. d. Burgh-de Graaff, die ook het sekretariaat van hem overnam. Voorts werd tot lid van de kommissie benoemd br K. M. Gerritsen, zulks met het oog op het a.s. vertrek van de voorzitter, br Chr. Eijer.
Het meest ingrijpend was echter het definitieve vertrek - na vierendertig jaar van aktief bezigzijn - van br J. Germeraad, penningmeester-administrateur van de kommissie. Zijn werk omvatte in de praktijk veel meer. Zo verzorgde hij vrijwel alle (externe) kontakten. Tijdens de Algemene Vergadering kon op grootse en welgemeende wijze afscheid van hem worden genomen. Wij zijn br J. Germeraad bijzonder dankbaar voor zijn jarenlange inzet in de kommissie en ten behoeve van „Lofzangen en Gebeden". De administratie en de financiën worden thans door het Uniebureau verzorgd.
Twee belangrijke zaken hebben de kommissie in het verslagjaar met name beziggehouden. Dat was, om te beginnen, de kwestie van de auteurs- en uitvoeringsrechten (BUMA/STEMRA), waarover de kommissie nog geen duidelijk advies aan de gemeenten heeft kunnen uitbrengen. In de tweede plaats waren dat de vragen rondom „Lofzangen en Gebeden", nu de huidige oplage over enkele jaren zal zijn uitverkocht. De kommissie heeft enkele personen bereid gevonden om een z.g. Bundel-werkgroep te vormen, die o.a. (nieuwe) liederen bijeenbrengt en beoordeelt.

Vertegenwoordiging:
De UC was aan het eind van het verslagjaar in de volgende instellingen en organisaties vertegenwoordigd:
Baptisten Wereld Alliantie: br J. A. Brandsma (secundus: br Th. van der Laan);
Europese Baptisten Federatie: br J. A. Brandsma (secundus: br Th. van der Laan);
Interkerkelijk Contact Israël: br G. H. W. Pflaum (secundus: br S. P. van der Steen);
Interkerkelijk Contact in Overheidszaken: br A. Klein Haneveld (secundus: br J. A. Brandsma);
Interkerkelijk Overleg in Schoolzaken: br J. J. Pabon;
Nederlandse Baptisten Jeugd Beweging: br P. Wijchers;
Nederlandse Zendingsraad: br J. ter Braak;
Raad voor Contact en Overleg betreffende de Bijbel: br G. Vegter (secundus: br J. Broertjes);
Stichting Verpleeg- en Verzorgingshuizen Tabitha-Amsterdam: zr M. T. Oosterloo-de Jong.

ALGEMENE VERGADERING

De 103de Algemene Vergadering werd gehouden te Dordrecht op 26, 27 en 28 oktober.
Zoals elk jaar, vond ook nu weer de verkiezing plaats van een groot aantal kommissieleden.

Ook aanvaardde de Algemene Vergadering een beleidsnota van de Redaktiekommissie van „De Christen", waarin deze haar opvattingen aangaande de doelstelling van het blad en de uitvoering daarvan had neergelegd alsmede haar voornemen om voor enkele speciaalgebieden medewerkers aan te trekken.

De Algemene Vergadering besloot op voorstel van de Commissie der Unie tot wijziging van artikel 2, lid f en van artikel 4, lid 4 van het Huishoudelijk Reglement der Unie.

Op voorstel van de Commissie voor de Opleiding werd br A. Gietema definitief tot de opleiding toegelaten. Voorts werd besloten om de niet-afgehandelde agendapunten, t.w. de begrotingen voor 1984 van de Unie, „De Vinkenhof" en de Permanente Commissies, aan de orde te stellen tijdens de voortzetting van de Algemene Vergadering, te houden vóór 1 april 1984.

We zijn hiermee aan het eind van dit verslagjaar gekomen. De broeders J. A. Brandsma (algemene sekretaris) en A. van den Hoef (penningmeester-administrateur) waren gedurende het hele jaar in staat, in en vanuit het

Lees verder op pagina 4

EVANGELISATIE-KONFERENTIE ECU

De Werkbijeenkomst voor Gemeente en Evangelisatie op 24, 25 en 26 september a.s. zal ook dit jaar weer op „De Bron" in Oudleusen plaatsvinden. De ECU verheugt zich er op weer vele broeders en zusters rondom de evangelisatiearbeid te ontmoeten. Deze keer hopen we vooral na te denken over het thema bekering, een onderwerp dat van verschillende kanten belicht zal worden. Ook zullen we kennis kunnen maken met een groep jonge mensen, verbonden aan „Jeugd met een opdracht".

Ze willen ons laten proeven wat je met zaken als straattoneel, dans en mime kunt doen in het evangelisatiewerk. Verder is ds Louwerse van de gemeente Veendam uitgenodigd, het een en ander te vertellen over het werken met audio-visuele middelen.

Wanneer u zich nog niet aangemeld hebt, doe het dan spoedig! Aanmeldingen worden graag verwacht door: Mevr. R. A. Kos-Servaas, Schoolstraat 58, 9581 GC Musselkanaal; tel. 05990-12384.

JONGEREN GEVRAAGD

„Breek er eens uit" kan op korte termijn nog enkele jongeren plaatsen voor het seizoen 84-85.

Geboden: een werkkring in een verzorgend beroep (8 maanden), persoonlijke begeleiding en onkostenvergoeding (reiskosten, zakgeld).

Gevraagd: jonge mensen die zich in willen zetten voor anderen en zo na willen denken over hun leven en geloof.

Belangstelling? Neem kontakt op met het Jeugdburo NBJB, De Singel 5, 9203 XX Drachten. Telefoon 05120-15687.

De Heer zal niet vragen:

Was je tevreden met de voorganger

die Ik jullie gaf?

Wel:

Wat heb je gedaan met de woorden,

die Ik hem aan jullie liet doorgeven?

Vervolg van pagina 3

Uniebureau hun werkzaamheden te verrichten, daarin bijgestaan door hun medewerksters, de dames I. E. Bos, S. E. Wind en A. C. Zantvoord. Een woord van welgemeende dank voor hun inzet is zeker op zijn plaats. Zo ook aan het adres van zr J. R. van 't Wout-de Vries, verantwoordelijk voor de huishoudelijke gang van zaken.

Voor de Commissie der Unie,

J. A. Brandsma,
algemene sekretaris

VAN OUDE MENSEN, DE DINGEN DIE NIET VOORBIJGAAN...

Heel kort na elkaar zijn twee van onze bejaarde gemeenteleden gestorven. Beiden hadden de leeftijd der zeer sterken reeds achter zich. Ze waren resp. 84 en 82 jaar oud.
De gemeente was voor hen heel belangrijk en zij waren het voor de gemeente.

Wonderlijk is dat met onze ouden. Ze doen meestal niets meer in de gemeente. Het werk hebben ze inmiddels in jongere handen gegeven. Maar missen kun je ze zeker niet. Ze horen er te zijn, op hun vaste plekje. Je voelt je als het ware hun grote waarde voor de gemeente als geheel. Hun liefde en gebed zijn een wezenlijk onderdeel van het gemeentelijk leven... en werken. Daarom ben je blij als je ze ziet binnenkomen in de kerk. Zo, nu is alles zoals het wezen moet.

Maar dan ontbreekt er op een keer toch één. En bij de afkondigingen horen we de reden: br X of zr Y is ziek, ligt in het ziekenhuis. Je schrikt en hoopt dat het niet ernstig is. Er wordt voor de zieke gebeden om kracht en bemoediging en heel aarzelend ook om mogelijke beterschap.
Natuurlijk doen we dat, want we willen niet dat iemand ziek is en pijn lijdt. En we willen die persoon ook weer bij ons hebben. Op zijn of haar eigen plaats.
Vaak gebeurt dat na kortere of langere tijd. Soms ook niet. Je zoekt de zieke eens op in het ziekenhuis of thuis. Je zit naast het bed, ze zijn je zo dierbaar in hun hulpeloosheid en kwetsbaarheid... en je kunt zo weinig doen.

Dan komt er toch een moment dat je je bewust wordt van de eindigheid van het leven en van de onontkoombaarheid van de dood. Ook wil je niet dat iemand lijdt en je zet vraagtekens bij het nut van medische ingrepen, die voor de patiënt alleen maar pijn en verdriet betekenen. En tenslotte gun je die persoon de dood. Daar ga je ook weer aarzelend om bidden.
Tot het niet meer nodig is.
Een mensenleven is geëindigd!
De eerste dingen zijn voorbijgegaan.

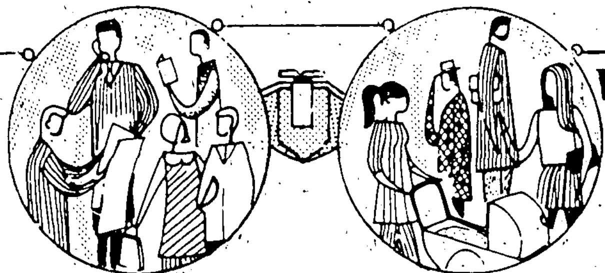
Vaak met tranen in de ogen zit de gemeente in de kerk tijdens de rouwdienst. Voorin bevindt zich de kist met het ontzielde lichaam van de mens die niet meer is. Je herinnert je allerlei persoonlijke trekjes, die juist die ene mens maakt tot die hij was.
En je weet dat het nooit meer zó zal zijn. En dat doet pijn.
Als jij dat al voelt, hoe veel meer zal dat gelden voor de naaste familie. En voor de vrouw of de man die een lang leven met de overledene gedeeld heeft betekent het: verdriet dat nooit meer helemaal over gaat. Een gemis, dat door niets meer kan worden goedgemaakt.

Tegelijkertijd is zo een rouwdienst geladen met een stuk blijdschap dat door ieder die gelooft gedeeld wordt. Je kunt er nauwelijks woorden voor vinden. Het is niet aan te wijzen of uit te leggen, maar dwars door de tranen heen zijn we ons bewust van de hoop, die we in ons hart dragen en die ons samenbindt. Juist nu, in de confrontatie met het vergankelijke aardse bestaan, voelen we ons erfgenamen van een onvervreemdbaar goed.
Degene, om wie wij rouwen is ons voorgegaan en wij zullen volgen...

De gang naar het kerkhof is zwaar. Het is onherroepelijk het allerlaatste dat ons verbindt met het lichaam van degene die ons lief was. Het is hartverscheurend en diep verdrietig de kist te zien zakken en daar is geen troost voor.
Mensen die samen om een groeve staan zijn op dat moment verbonden door dit gemeenschappelijke lot. Het maakt je stil en het is vreemd om even later gewoon door te gaan met de alledaagse zaken.
Zo ondergaan we voortdurend een dubbele stroom van gevoelens. Enerzijds het verdriet over de dingen die voorbijgaan. Anderzijds de hoopvolle vreugde en troostrijke verwachting over de dingen die niet voorbijgaan.

Wat zou ik het leven moeilijk vinden als dit laatste er niet was...

Ans Lindenborn

van deze kant bekeken...

DE PAUS KOMT

De paus komt en wij zijn niet opgetogen. We hebben hem nu in vele landen zien neerdalen, de grond kussen en in een soort gepantserde auto door grote scharen wuivende mensen zien rijden. We hebben hem gehoord, zijn vriendelijk gezicht gezien en ons verbaasd over de harde hand waarmee hij zijn kerk regeert. Deze Poolse paus komt niet uit onze West-Europese landen waar de reformatie zegenrijk heeft gewoed en miljoenen oren, ogen en harten heeft geopend voor de vrijheid en verantwoordelijkheid van een christen die niemands onderdaan is en ieders dienaar wil zijn. Deze „kerkvorst" is ons te zeer overtuigd van eigen gelijk en van de onaantastbaarheid van de rooms-katholieke kerk met haar duizendjarige geschiedenis, haar inzettingen en leringen. Over alles hangen dreigend de woorden onderwerping en gehoorzaamheid. Alsof de gemeente der gelovigen een kloosterorde zou zijn en niet een vergadering van pelgrims die pleisterplaatsen delen, zelf verantwoordelijk voor het eigen pad dat ieder de volgende dag zal wandelen. Een herdersstaf is geen maarschalksstaf; een christen geen soldaat.

Ongeveer toen de zomer zou beginnen hebben we in Nordhorn, dat is even over de Duitse grens, naar prof. dr Hans Küng geluisterd. Hij is een rooms-katholieke gelovige en wil dat naar zijn beginwoorden ook blijven. Op de binnenplaats van een klooster waren ongeveer 800 personen verzameld om te horen naar wat hij te zeggen had. Dat was niet weinig. Samenvattend bracht hij „een visie op een kerk, waarin geleefd kan worden; een visie op een betere, meer levende katholieke kerk; op een christelijkere christenheid en op een menselijkere mensheid". Hij hoopte dat zijn visie niet een illusie zou blijken te zijn maar op den duur een werkelijkheid zou worden. Ondermeer zei hij: „De toekomst van de wereld hangt af van de toekomst van de religies, want de vrede der religies is de voorwaarde voor de vrede der naties, maar de vrede der wereld zal zonder een bekering der harten niet bereikt worden."

Dr Küng betreurde dat de kerk van Rome niet van een dialoog wil weten. Even werd het lente in de dagen van paus Johannes XXIII, maar de winter viel in en het nieuwe, jonge leven bevroor in de koude winden die uit Rome gingen waaien. De leiding van de kerk kreeg angst voor wat de basis, d.w.z. vele gewone kerkleden, bewoog en remde af tot de wagen stil stond. Er moest rechtsomkeert gemaakt worden. Terug naar oude vormen en normen. De professor konstateerde dat de belangstelling van de jongeren, onzeker geworden in deze onveilige, onherbergzame wereld, voor godsdienstige vragen weer toenam, maar dat het verlaten van de kerk eveneens toenam.

Hij kon zich niet voorstellen dat Jezus Christus, en op hem beroepen zich toch de christelijke kerken, zou reageren op de problemen van deze tijd „zoals nu de romeinse (roomse) autoriteiten dat doen".

Hij noemde enige van zijn bezwaren tegen zijn kerk:
is het „kunstmatig" voorkomen van zwangerschap een doodzonde?
zal de Heer alle weer getrouwde gescheidenen voor altijd de toegang tot zijn tafel - de kommunie - weren?
zal de Heer instemmen met het verbod voor de priesters om te huwen en met het weren van vrouwen voor de wijding?
zou Christus akkoord gaan met het tegengaan van een huwelijk waarvan de partners tot verschillende kerken behoren?
zou de Heer het goedvinden om protestantse voorgangers vroom verklede leken te noemen en de geldigheid van hun Avondmaalsvieringen aan te vechten?
zou de Heer instemmen met het temmen van de eigen theologen?

Wat ik vermeldde is slechts een korte samenvatting en mist de overtuigingskracht van de spreker die het gehoor zeven kwartier boeide. En dat in de open lucht.

De macht der bestuurders dezer kerk is te allen tijde groot gebleken evenals haar vermogen om dissidente bewegingen te neutraliseren door schijnbare konsessies. Toch zal geen godsdienstige organisatie of instituut standhouden, tenzij de Geest ruimte maakt voor het Woord en Jezus Christus haar enige Meester zal zijn. De innerlijke kracht zal haar ontbreken, zoals bij Simson toen hij opstond om de Filistijnen neer te slaan. „Maar hij wist niet dat hij het nu zonder de hulp van de Heer moest stellen..." De vrede in de wereld en in de kerk is zonder een bekering van het hart niet te bereiken.

Huizinga

P.S. De paus komt. In de krant van heden staat dat de koningin hem zal bezoeken. Ik schreef dit op 26 juli van dit jaar. Al ging het bij haar voorvader om het konflikt met „den koning van Hispanje", zij zal misschien denken aan de laatste regels van het Wilhelmus, waarin de strijder voor de vrijheid belijdt dat hij „God den Here, de hoogste Majesteit, heeft moeten obediëren in der gerechtigheid."

OPENING SEMINARIUMJAAR

De opening van het 27e cursusjaar van het Seminarium van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland zal plaatsvinden op zaterdag 8 september a.s. in de Maria Christinakerk te Den Dolder. Aanvang 11.00 uur.

Het programma omvat de opening door de voorzitter van het Curatorium prof. dr ir J. S. Sussenbach; informatie over de zgn. tweede weg opleiding en een openingscollege door ds G. van 't Wout, docent van het seminarium over het onderwerp: „Gemeente als beweging van de Geest".

Vanaf 10.30 uur is er koffie en na afloop zijn er belegde broodjes.

Met het oog daarop is aanmelding vooraf gewenst. Men kan zich voor 5 september telefonisch opgeven bij het kantoor van het Seminarium, De Vinkenhof, Bosch en Duin, tel. 030-784823 of buiten kantoortijd 030-791093, en dan vragen naar Alie Zantvoord.

De Maria Christinakerk ligt aan de Dolderseweg in Den Dolder in de onmiddellijke nabijheid van het N.S.-station.

Per auto komend uit richting Huis ter Heide rijdt u de rondweg om Den Dolder, en neemt u de eerste afslag links na het viaduct.

Uit de richting Baarn: eerste afslag rechts, dan vindt u de kerk op de hoek Pleineslaan-Dolderseweg.

Vanaf het station rechtsaf; de kerk staat op 5 minuten lopen op de hoek van de tweede weg links.

Het curatorium

DS F. J. VISSCHER TE KROMMENIE OVERLEDEN

Op donderdag 24 augustus is op 58-jarige leeftijd overleden Frederik Jan Visscher te Krommenie. Ds Visscher was voorganger in bijzondere dienst van de gemeente te Krommenie en als predikant verbonden aan het bejaardentehuis „Patrimonium" te Amsterdam.

De begrafenis heeft plaatsgevonden op dinsdag 28 augustus.

In het volgende nummer van De Christen zal een In Memoriam komen.

DE CHRISTEN WEER ELKE WEEK

Met de verschijning van dit nummer is de „zomertijd" ten einde en zult u DC weer elke week ontvangen.

uit het Uniebureau

Verantwoording van de in juni ontvangen bijdragen van gemeenten en partikulieren

10-cents-fonds
Arnhem 131,95; Amsterdam-West 48,50; 's-Gravenhage 125,—; Hoogezand 140,—; Muntendam 162,10; Siddeburen 4,31; Valthermond 50,—; Westerhaar 36,—; Winschoten 34,16.

NBJB
Apeldoorn 94,—; Arnhem 242,75; Drachten Elim 92,75; 's-Gravenhage 225,—; Hoogezand 250,—; Siddeburen 5,48; Winschoten 49,33.

ECU
Alkmaar 278,15; Amsterdam-West 106,85; Apeldoorn 1.075,05; Arnhem 826,36; Drachten Elim 456,60; Goes 248,30; 's-Gravenhage 650,—; Heemskerk 253,90; Hengelo 1.200,—; Hoogezand 700,—; Kollumerzwaag 128,15; Leeuwarden 269,20; Lelystad 30,50; Muntendam 304,75; Siddeburen 16,44; Spijkenisse 200,—; Stavoren 100,—; Westerhaar 300,—; Winschoten 166,98; J.C.T.B.,O. 28,—; G.M.,D. 50,—.

CvdO
Alkmaar 176,80; Alphen a/d Rijn 79,35; Amsterdam-West 28,75; Apeldoorn 982,35; Arnhem 898,26; Deventer 3,—; Drachten Elim 347,20; Goes 23,60; 's-Gravenhage 825,—; Harlingen 237,90; Heemskerk 349,55; Hoogezand 775,—; Kollumerzwaag 263,80; Leeuwarden 301,90; Muntendam 64,50; Siddeburen 18,01; Spijkenisse 200,—; Stavoren 125,—; Westerhaar 300,—; Winschoten 182,16; N.N.,E. 1.025,—; Broederschapsconferentie 248,50 (beurzenfonds).

UZC
Alkmaar 105,85: Amsterdam-West 147,85; Apeldoorn 1.069,50; Arnhem 1.400,68; Deventer 287,65; Dokkum 340,—; Drachten Elim 454,90; Goes 278,33; 's-Gravenhage 1.125,—; Haarlem 900,—; Harlingen 283,80; Heemskerk 417,65; Hengelo 2.000,—; Hoogezand 1.300,—; Klazienaveen 125,—; Kollumerzwaag 222,55; Leeuwarden 298,90; Lelystad 44,55; Maassluis 462,50; Muntendam 886,65; Nieuw Weerdinge 500,—; Siddeburen 34,06; Spijkenisse 400,—; Westerhaar 600,—; Winschoten 326,37; G.F.B.,B. 120,—; H.K.,H. 10,—; N.N.,X. 100,—; P.H.,H. 25,—; N.N.,X. 100,—; S.V.,M. 100,—; N.N.,L. 30,—; N.N.,E. 1.250,—; P.H.,H. 25,— (WIN); G.F.B.,B. 120,— (WIN); X.Y.,Z. 3.500,— (WIN); De Sionsberg, Dokkum 35,—; Ouderenkamp 01, 165,—; Amsterdam-West 10,40 (projekt).

Noodfonds
Alkmaar 173,60; Amsterdam-Noord 162,50; Delfzijl 309,—; 's-Gravenhage 35,—; Hoogezand 383,50; Stavoren 157,—; Workum 50,—; J.C.T.B.,O. 30,—; W.B.,E. 50,—; M.H.P.,Z. 20,—; R.J.N.,V. 25,—; D.B.,H. 10,—; M.R.,A. 15,—; J.H.,G. 10,—; J.B.,H. 15,—; C.D.,R. 5.000,—; H.F.P.,N. 25,—; M.S.,H. 75,—; R.D.,D. 25,—; J.G.,H. 100,—; J.K.,S. 100,—; W.B.,H. 100,—; A.M.K.,A. 100,—; J.M.V.,K. 10,—; R.S.,G. 250,—; X.Y.,Z. 3.500,—; G.A.M.H.,H. 25,—; A.G.B.-S.,Z. 10,—.

Financieel overzicht
Van de bijdragen die gedurende de eerste *zes* maanden van 1984 door onze gemeenten voor de arbeid in Unieverband zijn overgemaakt.
Na afloop van het eerste kwartaal hebben wij in deze rubriek een overzicht gegeven van de bijdragen in het eerste kwartaal 1984 (zie De Christen van 11 mei 1984).
Hieronder volgt nu een overzicht over het eerste halfjaar 1984, met tussen haakjes de opbrengst in de overeenkomstige periode van 1983.

	1984	1983	meer	minder
ECU	39.760,50	(39.677,26)	83,24	
CvdO	40.573,74	(43.051,10)		2.477,36
UZC	77.342,78	(75.880,10)	1.462,62	
NBJB	8.409,88	(11.512,49)		3.102,61
UBS	5.108,46	(7.195,08)		2.086,62
Totaal	171.195,36	(177.316,09)	1.545,86	7.666,59

Zoals uit dit overzicht blijkt is er nog steeds sprake van een daling van de bijdragen, al is deze niet zo fors meer als na het eerste kwartaal. We zitten dus wel in de lift, maar we moeten wel bedenken dat enkele gemeenten in deze periode *extra* bijdragen over 1983 hebben nagezonden!
Laten we deze éénmalige extra bijdragen buiten beschouwing en dat moet voor een goed beeld, dan is de achterstand groter dan thans uit het overzicht blijkt!
Vergelijken wij de opbrengsten met de door de Algemene Vergadering te Arnhem aangenomen begrotingen, dan zien we het volgende overzicht:

	begroting 1e halfjaar	resultaat 1e halfjaar	te weinig ontvangen
ECU	49.550,—	39.760,50	9.789,50
CvdO	53.865,—	40.573,74	13.291,26
UZC	96.290,—	77.342,78	18.947,22
NBJB	18.000,—	8.409,88	9.590,12
UBS	10.000,—	5.108,46	4.891,54
Totaal	227.705,—	171.195,36	56.509,64

Op het eerste gezicht lijken deze cijfers niet direkt verontrustend, omdat in het tweede halfjaar de bijdragen altijd hoger zijn.
Toch moeten we vaststellen dat in dit eerste halfjaar slechts 75% van de begrote bedragen is ontvangen (in 1983 was dat 70%).
Deze achterstand is van een zodanige omvang, dat we daarvoor uw bijzondere aandacht vragen.
De gemeenten bewijzen het Uniewerk een grote dienst, als zij hun bijdragen voor onze gezamenlijke arbeid *regelmatig* zouden overmaken.
Voor alles wat u tot nu toe gegeven hebt, zeggen wij u namens alle betrokkenen hartelijk dank.

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

OFFERS

Hoe duur mogen ze zijn?

U mag het gerust weten: een artikel voor ons weekblad klaar maken is niet steeds even gemakkelijk. Je voelt je de ene keer meer geïnspireerd dan de andere. En een van de problemen waar elke schrijver steeds weer mee zit, is de vraag: waarover moet het nu deze keer gaan? Er is immers praktisch al over elk facet van het christelijk leven geschreven! En dan komt daar ook nog bij, dat je het liefst zou willen ontkomen aan het gevaar om maar weer een stuk te gaan preken. Daar worden de mensen immers maar al te gauw zat van... Wat je schrijft moet levend, aansprekend en actueel zijn, als het even kan.

En toen...
Ja, over deze zaken zat ik te peinzen. En toen er geen onmiddellijke inspiratie kwam, besloot ik om maar gewoon eens ergens de bijbel open te slaan. Tenslotte moet alles wat wij elkaar te zeggen en te geven hebben op dat woord gefundeerd zijn. En zie... Ik vond een tekst, die ik jaren geleden al eens rood had aangestreept omdat de inhoud ervan mij frappeerde. Waarschijnlijk kent u de woorden wel. Ze zijn afkomstig van David. Hij zei: „De Here, mijn God, wil ik geen (brand)offers brengen die mij niets kosten". De woorden vindt u in 2 Samuël 24.

Een zwarte bladzij
Herinnert u zich het verhaal nog? Waarschijnlijk vanuit gevoelens van zelfoverschatting wil David eens weten over hoeveel manschappen hij vandaag de dag te beschikken heeft, als koning van Israël. Israël heeft zich immers gedurende zijn koningschap fantastisch ontwikkeld. Het mag dan waar zijn, dat God achter dit alles staat, toch kan een bekwaam heerser ook wel degelijk een positieve bijdrage leveren. En daarom wil David blijkbaar een soort balans opmaken. Zijn naaste medewerker waarschuwt hem eerbiedig voor de gevaren die aan zo'n geestelijke instelling verbonden zijn. Maar David is de baas en de telling gaat door. Het resultaat is fascinerend: 800.000 man in Israël en 500.000 in Juda! Zo durf je tenminste je concurrenten in de buurlanden in de ogen te kijken!
Maar dan barst de bui los. Gods toorn ontbrandt en dat kost 70.000 mannen het leven. David is een gebroken man. Waarom nam God niet zijn leven, in plaats van dat van die onschuldige schapen?

Bouw een altaar
Uiteindelijk dankbaar dat hij toch nog leeft, bouwt David graag het altaar waartoe God zelf hem de opdracht geeft. De boer, op wiens terrein de offerplaats wordt neergezet, biedt gratis zowel het brandhout als de offerdieren aan. Maar David accepteert dit aanbod niet. Hij betaalt de volle prijs. Misschien zelfs wel meer dan dat. Want hoe kan anders het brandoffer een werkelijk teken zijn van zowel schuldbesef als dankbaarheid? Brandoffers, zo las ik ergens, zijn offers van dankbare levenswijding aan de Heer!

De vakantietijd is weer voorbij
Dat vindt u waarschijnlijk een nergens op slaande uitspraak?
Wel, ik dacht er aan, dat binnenkort alle takken van het gemeentelijk werk weer op gang gaan komen. Maar computers spelen daarbij geen enkele rol. Voor dat werk zijn mensen nodig. Maar dan wel mensen, die bereid zijn om voor de Heer (opnieuw) een brandofferaltaar te bouwen en die daar dagelijks offers op willen brengen. Geen offers voor een minimale prijs, als een soort opruimingsaanbieding, maar offers die een wezenlijk stuk van hun leven kosten.

Inventariseren
Dat zouden we samen eens moeten kunnen en willen doen. Wat bezitten we allemaal? Wat kunnen we, als blijk van innige dankbaarheid, voor de Heer, binnen de gemeente, op het aan Hem gewijde altaar neerleggen?
U denkt meteen aan geld? Dat is geweldig. Want God heeft blijmoedige gevers nog altijd lief. Wat moet er binnen het kader van Gods opdrachten aan de gemeente, veel blijven liggen omdat er geen geld voor beschikbaar is! Durft u het aan, om offers te gaan brengen die u iets (veel) kosten? Mij schiet te binnen, hoe iemand, die metterdaad mee deed aan de bouw van een kerkgebouw voor de gemeente, zei: „Ik was van plan om een nieuw costuum te kopen, maar dat moet maar een jaartje wachten".

Er is meer
Uiteraard. U beschikt over tijd en talenten. Hoeveel daarvan legt u op Gods altaar? Hoeveel gebeden voor uw medemens, voor de verbreiding van Christus' evangelie, voor een aan spanningen bezwijkende wereld, bereiken de oren van uw Heer? En hoe dikwijls?
Hoeveel daden van barmhartigheid worden er, naast uw vaste dagelijkse werkzaamheden, verricht, omdat u niets voelt voor gratis offers? Hoeveel mensen heeft u vergeven wat ze u misdeden?
Bent u bereid om, ondanks het feit, dat er in de gemeente dingen gebeuren waarmee u niet altijd even happy bent, u volledig in te zetten en te verdragen dat sommigen dingen doen, zeggen of denken, die u persoonlijk anders zou hebben gedaan? Immers, ook in dit opzicht, komt een gemeente niet verder zonder vorstelijke offervaardigheid van de leden.

Mag er een beroep op u gedaan worden?
Dat vroeg Paulus aan de Philippenzen. En hij voegde er aan toe: Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was: Dank zij zijn gezindheid van barmhartigheid en bewogenheid, kon Hij het opbrengen om zijn eigen leven te leggen op het altaar Gods. Dat was waarachtig geen offer dat Hem niets kostte!
Begrijpen we dat nog? Beleven we dat nog? Het antwoord daarop kan alleen tot uiting komen in ons dagelijkse opgaan naar Gods altaar. Neem mijn leven. Laat het, Heer, toegewijd zijn aan uw eer.

C. v. Wier

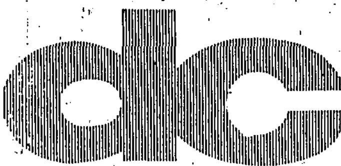
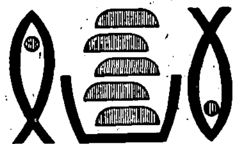
BEROEPINGSWERK

De gemeente te 's-Gravenhage heeft ds D. P. van 't Wout te Monster, werkzaam in de pastorale zorg voor geestelijk gehandicapten te Monster, beroepen als voorganger in bijzondere dienst.
Tot nu toe was ds van 't Wout als zodanig aan de gemeente Utrecht-Centrum verbonden.
Drs P. Brongers te Drachten heeft bedankt voor het beroep van de gemeente Haarlem/Amsterdam-W.
Ds H. C. Schaap te Stadskanaal heeft het op hem uitgebrachte beroep voor de wijkgemeente oost van baptistengemeente Emmen aangenomen.

MEDEDELINGEN

Onderstaande gegevens s.v.p. verwerken in uw adressenboekje:
Het nieuwe adres van de heer H. Mostert luidt: Warmoesstraat 68, 9724 JM Groningen, tel. 050-136139.
Het nieuwe adres van de heer F. K. Rienstra luidt: Bordine 11, 8604 AC Sneek.
Het nieuwe adres van B. Louwerse luidt: Skagerrak 23, 9642 CT Veendam, tel. 05987-13797.
Sekretaris van de gemeente te Kollumerzwaag is thans: De heer J. Dijkstra, Parcours 34, 9285 SC Buitenpost, tel.05115-2014.
Sekretaris van de wijkgemeente Delft ('s-Gravenhage) is de heer E. J. Kalsbeek, Nieuwe Langendijk 66a, 2611 VL Delft, tel. 015-126054.
Op pagina 26 in het adressenboekje moeten de vermeldingen van de gemeente 's-Gravenhage als volgt luiden:
V: 1. J. Broertjes
2. Vakant
3. D. P. van 't Wout (i.b.d.)
S: Mevr. P. de Grooth-Wierenga
P: P. Huisman
S: E. J. Kalsbeek (sekretaris wijkgemeente Delft)
K: C. J. Noordzij (evang. post Zoetermeer)
Op pagina 30 in het adressenboekje moeten de vermeldingen van Steenwijk en Veendam als volgt luiden:
Steenwijk - V: vakant
Veendam - V: B. Louwerse

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin . Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 42,— per jaar, *f* 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

GEMEENTEBERICHTEN

INTREDE DS B. LOUWERSE

(J. B.) - „Laten wij op elkander acht geven om elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken."

Met deze tekst uit de Hebreeënbrief (10 : 24) dees ds B. Louwerse op 19 augustus zijn intrede als voorganger van de Baptistengemeente van Veendam.

Op indringende wijze bepaalde ds Louwerse de bijna 400 aanwezigen in de foyer van het ontmoetingscentrum Veenlust op de betekenis van deze bijbelwoorden.

Brengt het christendom de wereld nog in opschudding, heeft het nog het getuigenis dat de eerste christenen hadden? In ons land is het christendom een randverschijnsel aan het worden. Moeten we dat berustend over ons heen laten gaan? Neen. Wat moet er dan gebeuren?

De gemeente moet terug naar de tegenwoordigheid van God. Zij moet een levende groep zijn waar iemand zich thuisvoelt en waar op elkaar acht wordt gegeven. Waar men elkaar aanvuurt (niet op elkaar afvuurt...) tot liefde en goede werken. Waar men samen zoekt naar een leven waar anderen jaloers op worden. En in dat alles moet een stuk eerbied uitstralen voor Hem voor Wie dat alles wordt gedaan.

We zijn blij met de komst van ds Louwerse. Na een aantal jaren parttime-voorganger te zijn geweest in Steenwijk, nu voor het eerst volledig in dienst van de gemeente.

In de morgendienst, geleid door onze vorige voorganger ds G. Leuvenink, werd op zichtbare wijze de verbinding voorganger-gemeente gelegd. „Gemeente, zie hier uw voorganger. Br Louwerse zie hier uw gemeente."

Drie hoogtepunten beleven we dit jaar als gemeente:
- in juni vierden we het 25-jarig jubileum van de gemeente. Met een broodmaaltijd, een jubileumavond en een herdenkingsdienst die 400 mensen trok;
- de komst van ds Louwerse, na een vakante periode van slechts 13 maanden;
- de bouw van een nieuwe kerkzaal en de daarbij behorende verbouw van het bestaande centrum. Hiermee is in juli gestart en als alles volgens plan verloopt zal in november alles klaar zijn.

Naar de opening van onze nieuwe kerk zien we nu al verlangend uit. Een van de eerste diensten zal een doopdienst zijn!

Twee van de drie inwoners van Veendam hebben de Heer bewust of onbewust de rug toegekeerd, zei de wethouder, één van de sprekers in de intrededienst. Voor voorganger en gemeente ligt er dus een taak om samen en in het persoonlijk leven elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken.

Sinds juli houden we de diensten in de kerk van de Vrije Evangelische Gemeente in de AEstraat, om 11.00 uur en om 19.00 uur.

BOND VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN ZUID EN WEST NEDERLAND

Wijziging konferentiedatum

Onze najaarskonferentie, welke gehouden zou worden op 15 september, zal nu plaatsvinden op zaterdag *10 november a.s.*, ook in de Baptistengemeente Den Haag.

Om organisatorische redenen was het niet mogelijk de konferentie op de geplande datum doorgang te laten vinden.

Wij hopen u dus op 10 november a.s. te mogen begroeten, zodat het toch een fijne en gezegende dag zal zijn.

Namens het bestuur,
H. van Doorn-A.

In grote dankbaarheid gedenken wij,

J. BOK
en
H. M. BOK-HUIZING

Op DV 3 september a.s. het feit dat ons huwelijk 50 jaar geleden begon.

Samen met de kinderen en kleinkinderen willen we te midden van de gemeente dit feit gedenken door na de dienst op 9 september a.s. in de ds J. W. Weeninkzaal achter de baptistenkerk te Stadskanaal Noord een kopje koffie te drinken, u bent van harte uitgenodigd hiervoor.

Handelskade 44, 9503 AC Stadskanaal.

Van ons zijn heengegaan zuster

JANTINA VELZING

weduwe van Albert Alferink

en zuster

AFIEN LOUKINA HOLVAST

Baptistengemeente Emmen

De Here is mijn Herder (ps. 23 : 1a)

Op 12 augustus jl. heeft God tot Zich geroepen onze broeder

JOHANNES JACOB PABON

in de gezegende leeftijd van 88 jaar, echtgenoot van C. Pabon-Leenen.

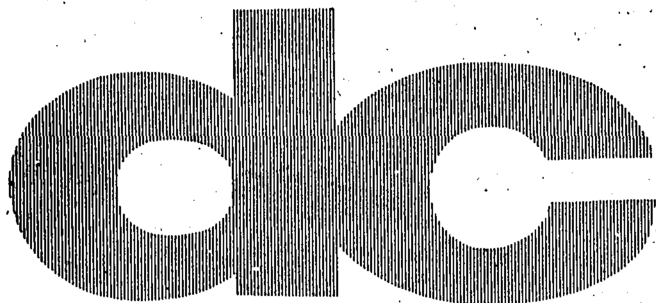
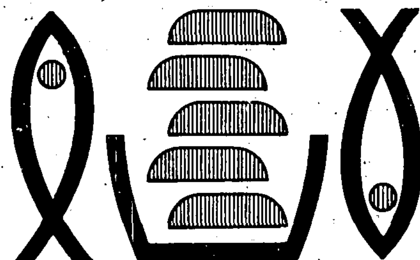
Baptistengemeente Harderwijk

Na een moedig gedragen lijden is van ons heengegaan onze broeder

SIKKE HOEKSTRA

Sneek, 14 juli

Baptistengemeente Sneek

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 35 - 7 september 1984

DE FAMILIE VAN JEZUS

Huizinga

Jezus was ongeveer dertig jaar oud toen hij het ouderlijk huis verliet. Ik bedoel Jezus van Nazareth. Dat: van Nazareth, is direkt geen aanbeveling. „Wat kan daar nu voor goeds vandaan komen?" vroeg de gave Natanaël.

Jezus kwam uit een redelijk groot gezin. Z'n vader, naar men meende, merkt Lukas op, was timmerman. Jozef en Maria hadden bovendien nog vier zonen: Jakobus, Jozef, Simon en Judas en verder een onbekend aantal meisjes, wier namen nergens vermeld worden. Samen dus ongeveer tien personen. Jezus was de oudste. Volgens Okke Jager en ook anderen heeft Jezus in de werkplaats geholpen. „Goud zaagsel zweeft om zijn gebogen lijf en krullen kronklen om zijn blote voeten."

Zeker heeft Jezus over Johannes, de doper, gehoord. Hun moeders waren verwanten van elkaar en, nadat Maria zich ter beschikking van de Heer heeft gesteld, reist zij haastig af naar het zuiden om met Elisabet te praten. Die was zelf in haar zesde maand. Of Jezus en Johannes elkaar in die dertig jaar gezien en gesproken hebben is niet bekend. Het opzienbarend nieuws dat deze Johannes, een priesterzoon, aan de Jordaan staat en daar grote scharen op indringende wijze toespreekt, is natuurlijk ook tot Nazareth doorgedrongen en het drijft en trekt Jezus hem te gaan horen. Komend bij die massale samenkomsten en luisterend naar de profetische woorden, komt Jezus naar voren en zegt gedoopt te willen worden. Johannes stribbelt tegen - je vraagt je af waarom? - maar doopt Jezus en terwijl Johannes doopt en Jezus bidt, daalt Gods Geest op Jezus neer en spreekt de hemelse stem: „Jij bent mijn enige Zoon, de man naar mijn hart." Onmiddellijk daarop trekt Jezus de woestijn in en wordt hij gekonfronteerd met de slang uit het paradijs. Als overwinnaar keert hij terug en, evenals Johannes, begint hij over God en het Rijk te spreken. In synagogen, op de marktpleinen, in de huizen. Wonderen verricht hij aan lichamen en zielen van mensen en zijn naam is op veler lippen.

Ook deze berichten bereiken Nazareth. In het huis van Maria raken ze in verwarring want zij horen het gerucht dat hij gek geworden zou zijn, zich abnormaal gedroeg. Ze gaan hem opzoeken: z'n moeder, broers en zusters. Ze vinden het huis waarin hij de mensen toespreekt. Het is er overvol. Ze kunnen niet binnenkomen. Ze vragen iemand Jezus te laten weten dat ze buiten staan. Hij hoort het van de bode, kijkt rond en zegt: „Mijn moeder? Mijn broers? Wie zijn dat? Hier zijn mijn moeder en mijn broers! Want ieder die doet wat God van hem wil, is mijn broer, mijn zuster en mijn moeder."

Zo'n antwoord van Jezus aan z'n moeder laat je toch wel even denken aan wat Simeon dertig jaar geleden in de tempel zei: door uw eigen ziel zal een zwaard gaan. Deze rede is hard. Daar staan ze, z'n familie uit Nazareth. Wat nu? Hoe hecht was de relatie met hen met wie hij zolang samen woonde? De evangelist Johannes vertelt dat z'n broers hem een keer aansporen z'n woorden en wonderen ook eens in het zuiden, in Judea, te laten horen en zien. Laat je aan heel de wereld zien! Want, zegt deze Johannes, zelfs zijn broers geloofden niet in hem. We vinden ook niet een van hen terug onder de apostelen, noch een van z'n zusters onder de vrouwen, die Jezus met hun goederen dienden. Driemaal lezen we hoe Jezus z'n moeder aanspreekt. Op 12-jarige leeftijd in de tempel: Wist gij niet dat ik moet zijn in de dingen mijns Vaders? Op de bruiloft in Kana, waar Jezus tegen haar zegt: Vrouw, is dat uw zaak of mijn zaak. Als Jezus aan het einde van z'n driejarige tocht gekomen is en aan een kruis sterven moet zegt hij: Vrouw, zie uw zoon... haar op een van zijn discipelen wijzend. Over Jozef hebben we sedert Bethlehem praktisch niets meer vernomen.

Zijn woord zal Jezus ook wel aan het hart zijn gegaan; hij zal zeker met hen na de bijeenkomst gesproken hebben, maar het is heel duidelijk: Jezus kiest voor de gemeente, voor de gemeenschap met hen die de wil van God zoeken. Zelfs al is die gemeenschap ook maar een onvolkomene. Als Petrus een vis mag vangen plus een zilverstuk en Jezus tegen hem zegt: betaal dat voor mij en jezelf, dan zijn de andere mannen er als de kippen bij om te vragen wie nu eigenlijk de belangrijkste is in het hemelse koninkrijk. En als een moeder vraagt om de beste plaatsen voor haar twee zonen in het koninkijk, storten de tien andere discipelen zich op Johannes en Jakobus. Wat denken ze wel. En u weet toch van de twist tussen Paulus en Barnabas, die zo hoog opliep dat ze elkaar vaarwel zeiden? Och nee, van deze kant bekeken is het maar een verzameling kleine mensen. De gemeente is geen verheven gezelschap, geen blijvend boeiende gemeenschap. Moet je daarvoor zelfs afstand nemen van die je lief zijn? Laat de doden door de doden begraven! Wie ploegen wil moet niet achterom kijken!

Wie hoort en nu bij de familie van Jezus? „Ieder die doet wat God van hem wil, is mijn broer, mijn zuster en mijn moeder." Niemand splijt dieper dan Jezus en niemand smeedt meer samen dan hij.

DEZE WEEK

VOLGENDE WEEK: NIEUWE OPMAAK

Van een bevriende deskundige ontvingen wij advies voor een andere indeling van ons blad. De redaktie besloot om de proef te nemen tot het eind van dit jaar.
U ziet het de volgende week.

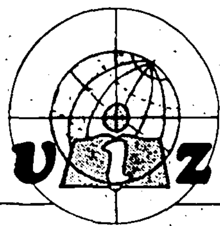
VERKIEZING ALGEMENE VERGADERING 1984

PERSONALIA VAN DE KANDIDATEN

Naam/woonplaats	Geb.	Beroep	Gemeente	Huidige taak in de gem.	Huidige taak in de Unie
Kandidaten voor de Commissie der Unie:					
H. Bijleveld Apeldoorn	1933	predikant	Apeldoorn	voorganger	voorz. St. Tabitha bestuurslid UBS
J. W. v. d. Craats Dokkum	1933	predikant	Dokkum	voorganger	geen
W. H. Gerritsen-Kolbe Harlingen	1944	geen	Harlingen	pres. Zusterhulp bestuurslid koor	geen
A. Nijland Tweede Exloërmond	1949	predikant	Tweede Exloërmond	voorganger	geen
J. Schuil Zwolle	1943	ziekenh. predikant	Zwolle	voorg. in bijz. d.	geen
Kandidaten voor de Financiële Commissie der Unie:					
J. de Haan Heerenveen	1931	dir.inst. gez. zorg	Heerenveen	geen	geen
J. de Haan Musselkanaal	1926	zakenman	Musselkanaal	penningmeester	geen
M. L. Hoeksema Voorschoten	1948	rijkskambt.	Leiden	ouderling	lid Curatorium
J. Riksten Apeldoorn	1931	bankemployé	Apeldoorn	voorz. Cie Uniez. koordirigent	geen
H. Wijma Dokkum	1949	bankemployé	Dokkum	diaken-penn.m.	geen
Kandidaten voor de Evangelisatie Commissie der Unie:					
A. Bennik Velp	1938	bedrijfsl. soc. werkpl.	Arnhem	assistentie in de prediking	geen
A. v. d. Berg Dordrecht	1951	ziekenh. predikant	Dordrecht	lid werkgroep evangelisatie	geen
G. Bosveld Leiden	1943	predikant	Leiden	voorganger	geen
C. Helderop Weesp	1941	predikant godsd. ler.	Amsterdam-Centrum	voorganger	geen
C. Molema Hoensbroek	1933	predikant	Treebeek	voorganger	geen
S. P. v. d. Steen Emmen	1950	predikant	Emmen	voorganger	geen
P. v. d. Werf Groningen	1934	predikant	Groningen-Zuid	voorganger	geen
H. G. de Winkel Alblasserdam	1923	predikant	Alblasserdam	voorganger	redakteur DC
Kandidaat voor de Unie Zendings Commissie:					
G. van Mameren Dordrecht	1928	predikant	Dordrecht	voorganger	geen
Kandidaten voor de Redaktiekommissie van „De Christen":					
H. Ploeger Arnhem	1924	predikant	Arnhem	voorganger	lid UC/DB kont. persoon Adv. k. ber. werk
J. Reiling Bilthoven	1923	hoogl. N.T.	Utrecht-Centrum	voorg. in bijz.d.	rector Seminarium voorz. Werkgr. Toer. lid Adv. k. ber. w.

Bosch en Duin, 30 augustus 1984.

J. A. Brandsma, alg. sekr.

zier gericht op...

aandacht voor gebeurtenissen in de wereld

KEN U ZELF
Dat is de vertaling van een bekend grieks gezegde. Waarom moet een mens zichzelf kennen? Om zichzelf te waarderen, taxeren. Een mens die zijn eigen mogelijkheden en beperkingen niet kent, loopt vast. En neemt in dat vastlopen anderen mee. Bovendien: wie eigen mogelijkheden en beperkingen kent, althans ten naaste bij, kan zich dáár inzetten waar hij tot ontplooiing kan komen. En zó zijn mens-zijn kan verwerkelijken. Dat geldt met name ook voor gelovigen. Zij moeten zeker telkens bij zichzelf nagaan, welke gaven de Heer hun gegeven heeft, en wat zij niet kunnen, niet zo goed kunnen. In de ontmoeting met andere gelovigen zal dan blijken hoe zij elkaar kunnen aanvullen „tot dienst van het geheel". De vermaning „ken u zelf" is niet bedoeld om de balans op te maken en daarna niets meer te doen. Integendeel: voortdurend zelfonderzoek heeft ten doel om steeds beter dienstbaar te kunnen zijn.

GEORDENDE GEMEENTE
Eén der kenmerken der baptisten is dat zij een ordelijke, geordende gemeente voorstaan. Zij willen een gemeente-beweging zijn, geen doop-beweging. De doop is niet doel in zichzelf, maar middel: een eenmalige en voorbijgaande stap naar de gemeente. Het gaat om de gemeente. Wie zich laat dopen in een baptistengemeente, treedt toe tot die gemeente. Een dopeling kan niet in een zichtbare gemeente, in een zichtbaar doopvont gedoopt worden, en daarna zich gedragen als iemand die lid is van de onzichtbare gemeente. Men kan zich immers ook niet laten dopen, en ook geen avondmaal vieren, in een onzichtbare gemeente.
Gelovigen, die door Jezus Christus gegrepen zijn (en niet door een min of meer theologische gedachte over bekering, geloof enz.) zullen de gemeente niet als een last, maar als een geschenk ervaren. Wat gebeurt met een kind dat na de geboorte door de moeder ergens neergelegd wordt? Dat wordt hopelijk gevonden!, want anders is het ten dode gedoemd.

WILLIAM CAREY
150 jaar geleden stierf deze baptisten voorganger. Meer bekend echter is hij geworden als zendingsman. In 1795 stichttte hij de Baptist Missionary Society. Hij was een pionier, die niet alleen door de baptisten erkend wordt als zendingspionier, maar door heel de christenheid. Met een gloeiend geloof en ijzeren volharding ging hij zelf naar India. Hij ijverde voor de vertaling van de bijbel in de taal van het volk waaronder hij werkte. En dat terwijl er nog geen enkel bijbelgenootschap bestond en de druk van bijbels bij particuliere uitgevers berustte. Derhalve is Carey mede de grondlegger van de gedachte om alle gelovigen tegen een zo laag mogelijke prijs een bijbel ter hand te stellen. Een gedachte die in 1804 gestalte kreeg in de oprichting van het Brits en Buitenlands Bijbel Genootschap. Ook van Carey willen we zeggen: Houdt uw voorgangers in gedachtenis!

ZWEDEN'S BAPTISTEN
hebben de predikante Birgit Karlsson tot algemeen secretaris gekozen.
Daarmee is zij de eerste vrouw die in een baptisten unie deze leidinggevende administratieve functie uitoefent. Birgit Karlsson is momenteel docente aan het Zweedse baptisten seminarie, voordien was zij leidster van het vrouwenwerk, alsmede medewerkster van het baptisten weekblad Veckoposten. De Zweedse baptisten tellen meerdere vrouwelijke predikanten in hun gemeenten.

STRAATFEEST
Omdat straatfeesten meer en meer tot een gewone verschijning gaan behoren, besloten de leden van de baptistengemeente te Wiesbaden ook zulk een feest aan te richten, vooral naar aanleiding van het tienjarig bestaan van de Christus-kerk, en met name gericht op de buurtgenoten. De verschillende takken van arbeid in de gemeente maakten zich door stands bekend, en verder door attracties waarbij vooral Kaffee-und-Kuchen inleiding tot gesprekken tussen leden en buurtgenoten werden. Tijdens de doopdienst die op de zondag daarna gehouden waren, telde men vele bezoekers uit de omgeving. Een straatfeest dus als evangelisatie!

ASSISI
de Italiaanse stad die vooral door Franciscus beroemd is geworden, verdient ook om een andere reden bijzondere aandacht. Het is namelijk een stad waarin na de ineenstorting van het fascisme en de overname van de macht door Duitse troepen, geen Joden naar de gaskamers gestuurd werden. Eenvoudig omdat de plaatselijke bevolking de aanwezige Joden verborg. Hoofdspeler in deze acties was de franciscaanse pater Rufino Niccacci. Maar meewerken deden ze alle, van kardinaal tot kapper, gelovigen en ongelovigen. Zelfs de Duitse Ortskommandant deed mee. Assisi werd door het werk van twee geredde Joden tot open stad verklaard, en leed geen enkele schade door oorlogsgeweld.

WOORDKEUZE
Woorden kunnen helen en breken, sterken en striemen, besmeuren en behouden. De woordenschat van de meeste mensen schijnt erg beperkt te zijn. Vandaar dat veelal dezelfde woorden worden gebruikt. Dat is niet erg. Als die woordenschat dan maar zodanig is opgebouwd dat de positieve, bemoedigende, sterkende, troostende woorden daarin ver in de meerderheid zijn.
Het behoort tot de zuiverheid van het geestelijk leven zich te oefenen in een woordkeus die niet verwondend is. En die niettemin aan duidelijkheid niets te wensen overlaat. Heel concreet: met name in gespreksgroepen is het van uitermate groot belang dat de gespreksleider in zijn woordkeuze helpend is. Dat geldt uiteraard ook voor de voorganger. Dat hij vreemde woorden vermijdt, is vanzelfsprekend. Het moet ook vanzelfsprekend zijn woorden te vermijden, die mensen kunnen krenken.

GEWELDLOOS VERZET
Dat is wat anders, kan wat anders zijn dan burgerlijke ongehoorzaamheid. Die ontaardt vaak in een geweldsspiraal. Maar geweldloos verzet is in zijn wezen er op gericht, juist door het ondergaan van geweld, en eventueel onrecht, het geweld van de ander te breken. Geweld roept geweld op.
Ronald Sider, bekend en bekwaam mennonietisch theoloog in Amerika, docerend aan een baptisten seminarie in Philadelphia, USA, zou een internationaal geweldloos vredeskorps willen legeren in crisisgebieden op aarde om zó het geweld van oorlog, burgerkrijg en revolutie te breken, zulks in de traditie van Ghandi en Martin Luther King.

IN GESPREK BLIJVEN
Zolang er gepraat wordt, wordt er niet geschoten, zegt men. Dat zal waar zijn. Daarom durven we 's avonds enigermate rustig te gaan slapen, want de elkaar naar het leven staande grootmachten praten nog met elkaar. Als het niet in het openbaar is, dan wel in het geheim. Er staat - ook voor de grootmachten - teveel op het spel, dat is duidelijk. Geldt dat ook niet voor het gesprek dat de kerken met elkaar voeren? Moeten zij niet als broeders en zusters met elkaar omgaan? Dat is beter dan dat zij elkaar bestrijden. Ook over dwalingen kan men praten!! Dat baptisten een waardevolle inbreng kunnen hebben in het gesprek der kerken, uiteraard in bescheidenheid, valt niet te ontkennen. Een gesprek heeft twee polen: er wordt gesproken, er wordt geluisterd. De inbreng der baptisten valt niet slechts onder het spreken te rangschikken, maar ook onder het luisteren.

JEUGDWERK
Denkelijk is er geen tak van arbeid in onze gemeenten, die méér met de moderne techniek kan doen dat juist het jeugdwerk: film, video, geluidsweergave, enz. Toch blijken ook heel traditionele vormen als speurtocht, kampvuur, inleiding, samenzang en dergelijke het nog uitstekend te doen. Waarmee gezegd wil zijn: ook als een jeugdgroep geen gebruik kan maken van moderne technische middelen, kan zij heel zinnig bezig zijn. Heel zinnig.

Ploeger

ALS EENS HET HEELAL VERSTOMT...

Wij mensen produceren erg veel lwaai. Stil is het bijna nergens meer. We raken trouwens zo gewend aan geluiden dat we ze vaak niet meer horen.
Zo werkt dat nu eenmaal.
Toen wij ooit eens in Italië op een camping stonden, waarlangs een spoorlijn liep, leek het de eerste nacht wel of de trein dwars door het dunne tentdoek denderde. Na enkele nachten sliepen we ongestoord door dit niet geringe lawaai heen.

Geluid hoort bij het leven, ja, is het leven. Dat ontdek je bijvoorbeeld als je boven op een hoge berg, zeg 3000 m., staat. Daar kan het zo stil zijn, dat je denkt dat je doof geworden bent.
Naarmate de wereld langer bestaat komen er meer en hardere geluiden.
Het schijnt niet ongevaarlijk te zijn wanneer men vaak aan een overmaat van decibels wordt blootgesteld. Het is ook erg storend.
Velen zullen zich de bijbelstudies in de ochtenduren tijdens een Vinkenhofkamp nog wel herinneren!

In onze tijd lijkt er echter juist een zekere behoefte aan veel geluid te bestaan. Onze kinderen kunnen geen huiswerk maken zonder een dosis pop-muziek. Zelfs een boek lezen ze soms met een achtergrond-muziekje!

Ook de ontwikkelingen in de techniek hebben in geweldige mate het lawaai vermenigvuldigd.

Opvallend is dat het boek Openbaring bol staat van geluid.
Als je het eens doorleest en er op let komt er wel zo'n stortvloed van lawaai op je af, dat het niet meer verwonderlijk is dat van ieder die het woord voert wordt vermeld, dat hij dit „met luider stem" doet!

Ik vraag me af of er verband bestaat tussen het hoge aantal decibels in de wereld waarin wij thans leven en die vermeld in het boek Openbaring, dat toch over de eindtijd handelt. Zouden de mensen van „het Zoeklicht" hier al eens over gedacht hebben?

Ik heb de krant met het verslag van hun jubileum-toogdag hier naast me liggen. Verschillende gevoelens komen bij het lezen daarvan bij me boven.
Ik denk dat het goed is dat er mensen zijn die dit allerbelangrijkste aspect van het geloof benadrukken.
Ik denk dat het goed is en noodzakelijk de bijbel te bestuderen met het oog op deze toekomst (maar liever niet alleen met dat doel).
Ik denk dat de troost die er uitgaat van de wetenschap dat de Heer zal weerkomen voor iedere gelovige groot is.
Gefrustreerd en machteloos als we ons vaak voelen in een wereld die haar eigen graf schijnt te graven. In een wereld waar krant en televisie ons de gruwelen van de mensheid in het gezicht slingeren, is het goed te mogen geloven dat er in ieder geval eens een eind aan zal komen.

Maar als we al zoveel vragen hebben over het waarom en hoe van het verleden, en van het heden, hoe kunnen we dan ooit weten hoe God's plan voor de toekomst eruit ziet.
De bijbel is voor mij op dit punt zo duidelijk niet, moet ik eerlijk zeggen. Daarom kan ik niet zo goed meekomen met mensen, die spreken alsof ze persoonlijk inzage in die plannen hebben gekregen. Ik word daar juist onzeker van.

Wel denk ik dat we elkaar mogen bemoedigen en vertroosten met de vaste overtuiging dat de Heer getrouw is aan Zijn woord en dat Hij zeker zal komen en dat dan de cacafonie van geluiden zal verstommen.
Slechts de lofzang zal blijven...

Ans Lindeborn

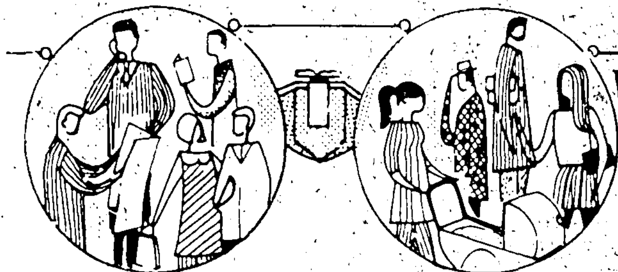
IN MEMORIAM: DS FREDERIK JAN VISSCHER

„Zo ik niet had geloofd..."

Zo ik niet had geloofd, dat in dit moeilijk leven
de Heer mij weg en woning had bereid...
Zo ik niet had geloofd, dat ook mijn naam staat opgeschreven
voor hoger heerlijkheid...
Zo ik niet had geloofd...

Deze woorden, gesproken door br W. Veenstra, in de dankdienst voor het leven van Frederik Jan Visscher, waren typerend voor het leven van deze voorganger.
Broeder Visscher werd geboren en groeide op aan boord van een zeilschip. Zijn lichamelijke beperkingen beletten hem om in de voetsporen van zijn vader te treden. Nadat hij toch nog een tijdlang gevaren had als machinedrijver, heeft hij zich kunnen bekwamen tot technisch tekenaar.
Dit gaf hem echter weinig bevrediging. Hij voelde zich door de Heer geleid naar de Bijbelschool van de Wereld Evangelisatie voor Christus, in Glasgow.
Terug in Nederland kwam hij toch weer in het bedrijfsleven terecht bij een uitgeverij. Maar met wat hij geleerd had zette hij zich in in de gemeente. Verschillende jonge mensen uit Amsterdam zullen zich met dankbaarheid oom Jan en tante Saar herinneren. Samen met zijn vrouw was hij jaren ouderling van de baptistengemeente Amsterdam-West. In die periode kwamen er contacten met de Vinkenhof. Gods Woord kun je nooit genoeg bestuderen vond br Visscher.
Toen in 1974 de plaats van geestelijk verzorger in het Chr. Bejaardencentrum Patrimonium vrij kwam, werd br Visscher gevraagd of hij bereid en in staat was om dit werk op zich te nemen.
In september van dat jaar werd hij bevestigd als voorganger van de gemeente West, met een speciale opdracht voor het werk in Patrimonium. De afgelopen 10 jaar zijn voor br en zr Visscher èn voor de mensen in Patrimonium bijzondere jaren geweest.
De mensen zijn van hem gaan houden. Hij wist op een hele gewone manier duidelijk te maken dat God er voor je wil zijn: In de morgen van je leven en in de middag; maar ook als het avond wordt en de schaduwen vallen.
Ook in onze gemeenschap mocht hij dienstbaar zijn. Enkele jaren mocht de gemeente in Krommenie een sterk beroep op zijn tijd en aandacht doen. In meerdere gemeenten vervulde hij spreekbeurten.
Hij was geen meeslepend prediker, maar zijn diep doordachte woorden uit de schrift waren voor menigeen teerkost voor onderweg. Hij maakte er geen geheim van hoe belangrijk het is, om toch vooral te lezen wat er staat. Zo is hij voor velen een wegwijzer en een zegen geweest.
De laatste drie jaar werd hij steeds meer gehinderd door zijn lichaam. Uiteindelijk moest hij zich verzoenen met de gedachte dat een full-time baan er niet meer in zat en dat de WAO onvermijdelijk was.

Lees verder op pagina 5

van deze kant bekeken ....

„AAN EEN ONBEKENDE GOD" I

Er zijn talloze toespraken, preken, lezingen en hoe men verder de voordrachten van evangelisten, herders en leraars wil noemen gehouden met als uitgangspunt het woord dat Paulus in Athene tot de nieuwsgierige Grieken richtte. Eerst wilde ik schrijven: duizend toespraken, maar talloze is beter.

En zij die daarover spraken waren er zeker van dat zij de onbekende God kenden. Onder die „zij" verkeer(de) ook ik. Zij het dan wel diep in mij met enige reserve. In dit verband moet ik steeds aan Hosea denken die meermalen schrijft over kennen en kennis van God. Een paar woorden uit zijn boekje:

2 : 19 -en gij zult de Heer kennen-
4 : 6 -Mijn volk gaat te gronde door het gebrek aan kennis-;
4 : 14 -Zo komt het volk dat geen inzicht heeft, ten val-;
6 : 3 -Ja, wij willen de Heer kennen, er naar jagen hem te kennen-;
6 : 6 -Want in liefde heb ik behagen en niet in slachtoffers, in kennis van God en niet in brandoffers.

Maar God is geen gescheidenisboekje met jaartallen; geen atlas met kaarten en registers van plaatsnamen; geen postkodeboek met letters en cijfers. De mens kan veel in velerlei opzichten maar de toren van zijn denken haalt de hemel niet; slechts in een droom is er een brede trap die op de aarde staat en tot de hemel reikt. En onderaan ligt Jakob en bovenaan staat God. De mens kan God niet annexeren, ontleden en rubriceren.

De moslim zegt: Geen is er zo groot als Allah, en hij plaatst God daar waar hij volgens de islam thuishoort: in de buitenwereldse sfeer van Gods eeuwige almacht. Hij, de moslim, wijst elke neiging van de christenen, die zich een God naar hun maat snijden, af.

Dat woord snijden las ik in een artikel van Ton Oostveen die schreef over „De Islam en het failliet van het christelijke westen." Dat snijden bracht mij naar de tien grondregels, opgetekend in Exodus 20, waarin staat: Gij zult u geen gesneden beeld maken noch enige gestalte van wat boven in de hemel, noch van wat beneden op de aarde, noch van wat in de wateren onder de aarde is! Het is het eerste verbod dat de Israëlieten horen. Er zijn christenen die van mening zijn dat ook zij dat verbod moeten gehoorzamen. Hun getal vermindert met het groeien van het aantal fotoapparaten. Als u televisiebeelden ziet waarin Joden in Jeruzalem worden getoond, zal het u opvalen dat enigen onder hen hun gezicht afwenden of bedekken als schietgrage westerlingen zich op hen richten. Wij vechten om er zo goed mogelijk op te komen.

Dat God voortdurend het onderwerp van ons denken is ligt voor de hand. De mens wil zijn herkomst kennen. Met God begint de bijbel: In het begin schiep God de hemel en de aarde. Voor de schrijver is dat een vanzelfsprekendheid. Hij rept met geen woord over de herkomst van God. Toen God Mozes aansprak in verband met de redding van het volk Israël en Mozes in paniek raakt vanwege de verbijsterende opdracht, wil hij weten wie deze roepende God is. Het antwoord luidt: ik ben degene die er altijd is. Je moet tegen de Israëlieten zeggen: „Ik ben er" heeft mij gestuurd. Maar God geeft geen uitleg over zijn bestaan, zijn wezen. Alles heeft zijn herkomst maar wie is deze? Als Paulus de brief van zijn leven schrijft - aan de gemeente in Rome - zegt hij: Want sinds God de wereld heeft geschapen, kunnen de mensen met hun verstand zijn onzichtbare eigenschappen uit de schepping opmaken: zijn eeuwige macht en zijn Godzijn. Paulus zegt dat mensen op grond van wat zij zien tot de konklusie moeten komen: er is EEN. Een Almachtige. Komen wij daardoor verder? Het verbaast ons niet, maar wie is die EEN?

Jesaja ziet de Heer in vol ornaat op een hoge en verheven troon zitten. De sleep van zijn mantel vult de tempel. Ezechiël beschrijft: Daar zag ik iets dat leek op een troon, fonkelend als saffier. Op de troon zat een gedaante met het uiterlijk van een mens. Het bovenlichaam was als blinkend metaal, als vuur door een rand omsloten; het onderlichaam was als vuur, omgeven door een felle gloed, een gloed als van de regenboog tegen de wolken. Zo verscheen de Heer in al zijn majesteit. Daniël had zijn visioen: een Oude van dagen zette zich op een troon. Zijn kleren waren wit als sneeuw en zijn haar was als zuivere wol. Zijn troon was een vurige wagen, de wielen waren laaiende vlammen. Een stroom van vuur ging voor hem uit. Die dit leest komt onder de indruk. Maar komt hij verder? Wie is die EEN daarin? Hier heeft hij gewandeld en gezegd: Wie mij gezien heeft, heeft de Vader gezien. De met onbeschrijfelijke heerlijkheid omgevene noemt Jezus Vader en Jezus gaf het ons in het hart, in de mond om te zeggen: Onze Vader. Maar dan wel: Onze Vader in de hemel. Oneindig diep verbonden in eindeloze afstand. Zó ver. Zó nabij.

Huizinga

Vervolg van pagina 4

Voor zichzelf had hij al weer mogelijkheden gezien om niet vruchteloos aan de kant te zitten. Het werk van de WEC in Nederland zou graag gebruik maken van zijn diensten, die hij van achter zijn bureau zou kunnen geven. Maar de Heer liet het anders lopen... Met intens verdriet hebben velen afscheid van hem genomen, maar ook met vrede en dankbaarheid. We luisterden samen naar het woord waarmee ds Jan Visscher zoveel stervenden had toegesproken:
God is mijn rots en mijn heil.
Op God rust mijn eer.
Mijn sterke rots, mijn schuilplaats is in God.
Vanuit dit gegeven riep hij anderen op:
Vertrouw op Hem te allen tijde.
Stort uw hart uit voor Zijn aangezicht:
God is ons een schuilplaats.
Dit getuigenis bemoedigde ons in de dankdienst voor zijn leven.

Wij bidden zijn vrouw voortdurende bemoediging en troost toe van de Heer, die zij samen zo intens mochten dienen.

G. Liebe

BEROEPINGSWERK

Broeder R. Venema te Utrecht heeft met goed gevolg zijn seminariumexamen gedaan.
Op 31 augustus 1984 werd hij beroepbaar gesteld voor alle gemeenten.

Namens de Commissie voor de Opleiding,

H. Sikkema, secretaris

I. TAMMELING OVERLEDEN

Op 26 augustus is te Groningen overleden broeder I. Tammeling, op de leeftijd van 77 jaar. Br Tammeling was na zijn theologische opleiding eerst hulpprediker in de Hervormde Gemeente te Hellendoorn. In 1944 verliet hij de Hervormde kerk en sloot zich aan bij de Baptistengemeente te Almelo. Hij diende vervolgens als voorganger de gemeenten te Noordbergum, Drachten, Foxhol en Assen. Van deze laatste gemeente moest hij in 1967 afscheid nemen, omdat dit werk hem naast zijn maatschappelijke funktie te zwaar werd. Vanuit zijn woonplaats Groningen verzorgde hij nog veel spreekbeurten.

De begrafenis heeft plaats gevonden op 30 augustus, na een rouwdienst in De Vuursteen.

uit het Uniebureau

Uniefinanciën
Nu de vakanties voorbij zijn, hebben wij de verantwoording van de bijdragen voor ons gezamenlijke werk hervat c.q. voortgezet. Verleden week publiceerden wij een overzicht van de bijdragen, die in de maand juni zijn binnengekomen. De verantwoording over de maand juli treft u hieronder aan.
Zoals u in het vorige nummer hebt kunnen lezen, vertonen de bijdragen over het eerste halfjaar een achterstand (ten opzichte van de begroting) van *f* 56.509,64. Dat is maar liefst een kwart van het bedrag, dat vóór de periode van januari tot en met juni was begroot. We menen er goed aan te doen daarop te attenderen.
Nu weten wij wel, dat er gewoonlijk in het tweede halfjaar meer en grotere bedragen worden overgemaakt. Maar aan de andere kant gaan onze uitgaven het héle jaar door en zijn we voor het (kunnen) betalen daarvan aangewezen op de medewerking van onze gemeenten, van de penningmeesters der gemeenten vooral.
Vandààr dat we hen met klem zouden willen vragen, de bijdragen voor het Uniewerk regelmatig over te maken. Voor uw daadwerkelijke bereidheid daartoe, waarmee u de kommissies en de door hen behartigde takken van arbeid een grote dienst bewijst, zijn we u - we hebben het al vaker gezegd - bijzonder erkentelijk!

Verantwoording van de in de maand juli ontvangen bijdragen voor de gezamenlijke Unie-arbeid:

ECU
Alkmaar 144,45; Almelo-Ger.straat 271,80; Amsterdam-Centrum 110,10; Apeldoorn 145,—; Borne 100,15; Delfzijl 592,75; Deventer 144,15; Doetinchem 430,—; Emmeloord 188,40; Emmercompascuum 276,45; Foxhol 90,—; Groningen-Noord 803,39; Haarlem 299,90; Krommenie 244,45; Rotterdam-Centrum 86,75; Rotterdam-Zuid 315,67; Utrecht-Centrum 150,—; Winschoten 166,98; IJmuiden 860,65.

CvdO
Almelo-Ger.straat 445,75; Amsterdam-Centrum 104,90; Apeldoorn 194,—; Delfzijl 720,60; Deventer 203,60; Doetinchem 700,—; Emmeloord 202,—; Emmercompascuum 287,30; Foxhol 90,—; Groningen-Noord 876,43; Haarlem 304,75; Hengelo 1.475,—; Krommenie 165,55; Leiden 177,40; Rotterdam-Centrum 90,70; Rotterdam-Zuid 342,50; Utrecht-Centrum 500,—; Winschoten 182,16; IJmuiden 452,85; G.H., B 200,—.

UZC
Alkmaar 194,65; Almelo-Ger.straat 958,80; Amsterdam-Centrum 131,70; Apeldoorn 371,—; Borne 171,25; Delfzijl 1.488,20; Deventer 321,95; Doetinchem 1.300,—; Emmeloord 156,30; Foxhol 403,—; Groningen-Noord 1.570,27; Haarlem 382,25; Klazienaveen 125,—; Krommenie 131,70; Rotterdam-Centrum 40,—; Rotterdam-Zuid 534,06; Stavoren 250,—; Utrecht-Centrum 500,—; Vroomshoop 900,—; Winschoten 326,37; IJmuiden 790,30; H.K., H. 10,—; N.N., L. 30,—; G.B.S., A. 200,—; P.H., H. 25,— (WIN); St. Haagse Verz. Tabitha-Scheveningen 862,66; Gewest Holland 2.500,— (projekt); L.Z.C. 10.000,— (projekt).

NBJB
Almelo-Ger.straat 195,10; Apeldoorn 84,—; Borne 66,05; Delfzijl 318,35; Groningen-Noord 237,37; Haarlem 243,30; Rotterdam-Centrum 140,90; Rotterdam-Zuid 92,56; Utrecht-Centrum 100,—; Winschoten 49,33.

UBS
Alkmaar 148,60; Almelo-Ger.straat 74,80; Borne 60,75; Groningen-Noord 164,33; Hengelo 550,—; Krommenie 89,—; Winschoten 34,16.

Noodfonds
Almelo-Ger.straat 483,—; Amsterdam-Centrum 35,—; Drachten-Elim 128,55 (Brazilië); Haarlem 123,85; Hengelo 750,—; Rotterdam-Centrum 679,25; Stavoren 118,90; Utrecht-Centrum 82,15; W.B., E. 50,—; D.B., H. 10,—; M.R., A. 15,—; J.H., G. 10,—; J.B., H. 15,—; L.B., Z. 10,—; L.P., L. 50,—; C.L.-B., A. 100,—; H.T.-S., D. 100,—; W.B., H. 175,— (Honger derde wereld); D.J.B., A. 5,—; J.v.d.T., W. 15,—; A.G.B.-S., Z. 10,—; L.B., Z. 10,—; M.H.P., Z. 10,—.

Representatie
De UC heeft zich in de uitzendingsdienst voor br H. W. Oosterloo op 12 augustus te Treebeek door *zr A. M. Nederlof-Grobben* laten vertegenwoordigen.
Bij de intrede op 19 augustus te Veendam van ds B. Louwerse, gekomen van Steenwijk, gaf *ds W. Kos* namens de UC „acte de présence".
Ter gelegenheid van de opening op 1 september van „De Nieuwe Oorsprong" te Huisterheide/St. Nicolaasga was *ds J. Schouten* namens de UC aanwezig.

Ds Stan Svec †
Naar EBPS (European Baptist Press Sevice) in Rüschlikon meldt, is op 23 augustus aan de gevolgen van een hartaanval plotseling overleden *ds Stanislav Svec*, algemene sekretaris van de Unie van Baptistengemeenten in Tsjechoslowakije. Hij bereikte de leeftijd van 58 jaar.
Dominee *Svec* werd geboren in Vsetin, waar hij zich op achttienjarige leeftijD liet dopen. Hij studeerde aan het Seminarium der Unie in de hoofdstad Praag, dat hem bij de afsluiting daarvan in 1950 de graad van *Bachelor of Divinity* (B.D.) toekende.
Ruim twintig jaar lang diende hij verschillende gemeenten in zijn land. In 1970 werd hij benoemd tot algemene sekretaris van de Tsjechoslowaakse Baptistenunie. In deze funktie heeft hij de in de Unie verbonden gemeenten grote en belangrijke diensten bewezen. Ook buiten zijn land was dominee *Svec* een bekende en geziene persoonlijkheid. Zo was hij van 1981 tot 1983 voorzitter van de Europese Baptisten Federatie. Door de Algemene Raad van de Baptisten Wereld Alliantie werd hij eind juli in Berlijn tot vice-voorzitter benoemd.
Toen de vorige maand in Hamburg het Europees Baptisten Kongres werd gehouden, waar hij één van de plenaire zittingen leidde, had niemand kunnen denken, dat hij ons zo spoedig door de dood zou ontvallen. Zijn onverwacht en door velen betreurd verscheiden zij tot vrede!

AV-boek 1984
Inmiddels is het boek met verslagen en tal van interessante cijfers en gegevens voor de komende Algemene Vergadering in druk verschenen en aan de gemeenten (en de overige leden van de Algemene Vergadering) toegezonden. Helaas ontbreken daarin nog enkele stukken, die bij het bewerken van de kopij nog niet in ons bezit waren. Deze zullen op een later tijdstip - zo spoedig mogelijk, dat spreekt vanzelf - worden nagezonden.

Wij groeten u hartelijk!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

OPEN DAG JEUGDBURO

Op zaterdag 18 augustus vierde de NBJB op bescheiden wijze feest.
Na een bewogen jaar was het nu zover dat het Jeugdburo zich kon presenteren middels een open dag. Ruim 70 mensen grepen deze gelegenheid aan om een bezoek te brengen aan Drachten. Daar konden ze niet alleen het nieuwe kantoorpand bezichtigen, maar zich ook van allerlei nieuwtjes op de hoogte stellen en materiaal aanschaffen. Verheugend was het, dat er niet alleen vanuit de regio belangstelling was - vanuit het gehele land waren er geïnteresseerde bezoekers.
Overigens is het Jeugdburo groot genoeg om op open dagen nog meer mensen te ontvangen. De totale vloeroppervlakte bedraagt zo'n 150 m², verdeeld over een aantal werkruimten. Achterin het gebouw bevindt zich de produktiekamer. Een indrukwekkende kopieerder neemt hier een centrale plaats in. Meer centraal in het pand is een kantoorruimte gelegen waar administratie- en typewerkzaamheden plaatsvinden. De beide voorste kamers van het jeugdburo doen dienst als vergaderruimte en werkkamer voor de jeugdkonsulenten.

Al met al beschikt de NBJB met dit prachtige kantoor over heel veel mogelijkheden. Het is een rijk bezit, dat er om vraagt goed gebruikt te worden. Laten we hopen, bidden en eraan werken dat dit nieuwe Jeugdburo kan dienen tot heil van al onze gemeenten. En laten we ook niet vergeten om de Heer van de gemeente te bedanken voor zoveel goeds...

N.B. Was u op de open dag verhinderd en wilt u toch wel eens een kijkje komen nemen? Dat kan natuurlijk altijd! Bel voor een afspraak: 05120-15687, Jeugdburo NBJB.

Het team van het Jeugdburo (van part-time tot full-time): zittend: Luitzen Ongersma (produktie en verzending), Ella Wind (tevens adm. „Breek er eens uit"); staand: Siepy Duin (nog tot 1 oktober via W.v.M.), Piet Brongers (jeugdkonsulent), Griet Ongersma-de Boer, Jelly Visser-Dijkstra (leiding Jeugdburo), Piet Stellinga (jeugdkonsulent).

Hier kan heel wat werk verzet worden!

UITNODIGING

Voor alle zendingswerkgroepen en kontaktpersonen in het gewest ZO Drenthe.
Zaterdag 15 september a.s. hopen we weer een gewestelijke vergadering te houden in de baptistenkerk de Wegwijzer aan de Prinsesselaan in Emmen.
Het belooft een fijne middag te worden. Onze zendelingen Jos en Joke v. d. Leur-Posthumus zullen dia's laten zien en vertellen over het werk van de bijbelschool in Jui. Ook zal de folder, betreffende ons nieuwe projekt worden uitgereikt.
Het begint om half drie. T. Drenth-Hietkamp, secr.

1959 — 1984

BAPTISTENGEMEENTE DORDRECHT 25 JAAR JONG

Zoals we reeds eerder melden, herdenken we DV op *zondag 30 september 1984,* dat onze gemeente 25 jaar bestaat.
Wij nodigen oud-leden en belangstellenden hartelijk uit deze dag met ons mee te maken.
In de ochtenddienst, aanvang 10.00 uur, Kruiskerk, Vrieseweg 64 te Dordrecht, zal op verschillende wijze aandacht worden besteed aan dit feit.
Indien u wilt deelnemen aan de broodmaaltijd, gelieve dit *vóór 20 september a.s.* te melden aan de sekretaresse van de Jubileumkommissie t.w. mevr. Janny Kuiters-Knigge, Sonsbeek 4, 3334 GM Zwijndrecht. Tel: 078-100969.

„Leid mij zachtkens naar huis,
in de dienst van Uw kruis,
die mijn ziel-zich zo lieflijk gedacht heeft,
Dat ik werkend bezwijk,
als een knecht van Uw rijk,
die zijn werk gelovig volbracht heeft".

Na een liefderijke verpleging in het verpleeghuis „Coendershof" is in volle vrede in zijn Here en Heiland overleden mijn lieve man, onze lieve vader en opa

IETSE TAMMELING

Em. pred. Bapt. gemeente

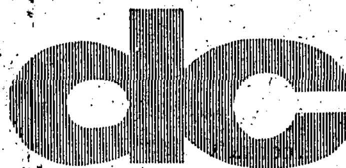
op de leeftijd van 77 jaar.

9743 GR Groningen, 26 augustus 1984
Platinalaan 327.

Uit aller naam:
G. Tammeling-Bolman

De begrafenis op „Selwerderhof" had op 30 augustus plaats, na een rouwdienst in het Bapt. kerkgebouw „De Vuursteen" te Groningen.

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin . Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 42,— per jaar, *f* 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Ik zie een poort wijd open staan
waardoor het licht komt stromen
van 't kruis, waar 'k vrij'lijk heen mag gaan
om vrede te bekomen.
Lied 140 bundel Joh: de Heer

Op Zijn tijd, maar voor ons toch nog onverwacht, nam de Here tot Zich, onze innig geliefde moeder en oma

ENGELINA BRONGERS-SMELTEKOP

op de leeftijd van 74 jaar, sinds 12 augustus 1981 weduwe van Pieter Wildrik Brongers.

Delfzijl, 31 augustus 1984
Koningin Wilhelminapark 11

Delfzijl:
Afie en Ewold Pruis

Veendam:
Jan en Ina Brongers

Delfzijl:
Piet en Gerry Brongers
Cor en Jacqueline Brongers

en kleinkinderen

Correspondentieadres:
Marcus Buschstraat 64, 9934 GM Delfzijl

Een gedachtendienst en de begrafenis hebben plaatsgevonden op dinsdag 4 september.

Openbaring 22 : 5

Op 24 augustus is van ons heengegaan in de leeftijd van 58 jaar, dienstknecht des Heren

DS F. J. VISSCHER

in bijzondere dienst verbonden aan de gemeente te Krommenie, t.b.v. het bejaardentehuis Patrimonium te Amsterdam.

Baptistengemeente Krommenie

Heden is in volle vrede in haar Heer en Heiland ontslapen mijn lieve vrouw en onze zorgzame moeder, groot- en overgrootmoeder

GRIETJE TER BRAAK

in de ouderdom van 88 jaar.

„Vrees niet, want Ik heb u verlost,
Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt mijn".
Jes. 43 : 1

Uit aller naam:
H. Kuipers

Hengelo (O), 28 augustus 1984
Huize „Avondrust";
Geerdinksweg 130, 7555 DR Hengelo (O)

De begrafenis heeft inmiddels plaatsgevonden.

Na een kortstondige ziekte is in haar Heer en Heiland ontslapen zuster

WIEGERTJE BOOTSMA

in de leeftijd van 82 jaar.

Hengelo, 12 augustus

Baptistengemeente Hengelo
wijkgemeente Centrum

In volle vrede is in haar Heer en Heiland ontslapen onze zuster

GRIETJE KUIPER-TER BRAAK

in de ouderdom van 88 jaar.

Hengelo, 28 augustus 1984

Baptistengemeente Hengelo
wijkgemeenten centrum

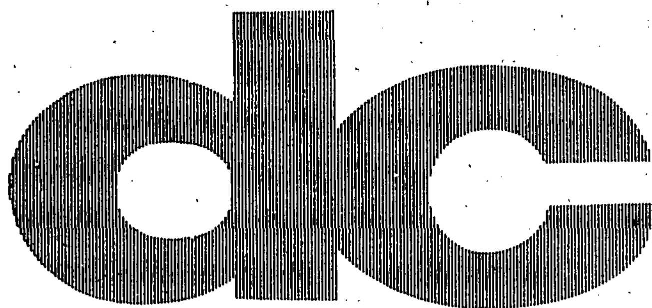
Op 26 augustus overleed op de leeftijd van 78 jaar geheel onverwacht onze zuster

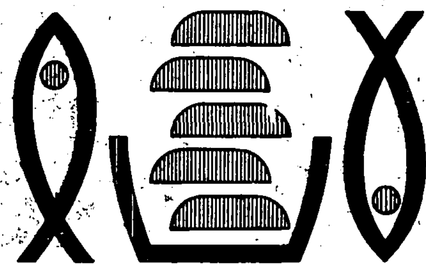
ANTJE DE BOER-KRUIT

echtgenote van Harm de Boer.

Augustus 1984

Baptistengemeente Westerhaar

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 36 - 14 september 1984

In den beginne was het woord...

Ans Lindenborn

In tegenstelling tot de mens kent de Here God geen holle woorden.
Gods woorden zijn vanaf het allereerste begin vol, vervuld geweest.
God zei een woord en datgene wat dat woord bedoelde was er.
Door de hele bijbel heen is het spreken van God zo gebleven.
Zo volkomen, zo waar.
God heeft nog nooit iets gezegd, dat Hij niet waarmaakte.
Maar Gods spreken is van andere orde dan ons spreken.

Als wij dezelfde maatstaven aanleggen voor Zijn woorden en de onze dan komen we in moeilijkheden. Dan kloppen de dingen soms niet. Ieder weet hoe moeilijk vertalen is. Een woord in de ene taal heeft een net iets andere gevoelswaarde dan in de andere taal.
Het vertalen van Gods woorden is voor ons mensenverstand eigenlijk onmogelijk. Toch is dat alles wat we hebben. Toch moeten mensenwoorden het Woord van God aan ons doorgeven. Gelukkig heeft God zelf ons een middel gegeven om iets te begrijpen van Zijn woorden. De Heilige Geest. De Geest die het onvertaalbare vertaalt, die het onzegbare zegt en het onuitsprekelijke uitspreekt.

Gods woorden zijn nooit holle klanken. Hij is zo goed als Zijn Woord. Dat God gesproken heeft (en spreekt) is het bewijs van Zijn behoefte om met ons in contact te treden. Zijn Woord is het communicatiemiddel tussen Hem en ons. Altijd zijn er mensen geweest die door God werden aangewezen als vertaler, als tolk. De profeten waren zulke tolken. Hun taak was niet eenvoudig en er werd slecht naar hen geluisterd.
Hoe kon Gods woord nog beter vertaald worden. De mensen moesten het toch kunnen verstaan.
„Het Woord is vleesgeworden en het heeft onder ons gewoond", zegt Johannes.
Jezus van Nazareth was de vertaling van Gods woorden tot de mensen van die dagen.

De vier evangelisten hebben die vertaling op schrift gesteld. Ze verschillen hier en daar nogal. Niet wat de grote lijnen betreft, maar wel ten aanzien van vele details. Hoe kan dat? Er staat geschreven: „Bidt en ge zult ontvangen". Ons mensenverstand leest deze woorden en vergelijkt ze met onze ervaringen en... dan klopt het niet. Er staat geschreven: „Slaven, gehoorzaamt uw meesters".
Ons mensenverstand erkent het verkeerde van slavernij en... dan klopt het niet.
Komt dat omdat alle 66 bijbelboeken geschreven zijn in mensentaal?
Is het waar dat wij nooit met onze woorden Gods spreken kunnen weergeven? Is de bijbel dan Gods Woord niet? Ja, maar vertaald in mensenwoorden.
We hebben immers geen andere.
Daarom denk ik dat we nooit zullen weten hoe en wie God is, zolang we alleen maar mensentaal tot onze beschikking hebben.
Daarom ben ik soms heel onzeker over wat ik meen te lezen of te weten. Daarom twijfel ik soms aan veel dat ik altijd geloofde.
Daarom weet ik soms niet wat ik zeggen moet tegen degene die ik God noem......

DEZE WEEK:

volgende week:
een jonge gemeente in een oude stad: Dordrecht

ER WORDT AAN GEWERKT!

C. van Wier

Wie gelooft wat er staat...

U weet hoe dat zinnetje verder gaat? Wie gelooft wat er staat, die heeft wat er staat! Deze uitspraak slaat op al de toezeggingen die God ons in zijn woord heeft gedaan. Wie zijn uitspraken serieus neemt, die mag leven vanuit een geweldig stuk zekerheid.

„Wie gelooft, heeft eeuwig leven" verklaarde Jezus. En eveneens verzekerde Hij ons: „Wie gelooft, wordt niet veroordeeld". Deze woorden verschaffen de gelovige twee fundamentele garanties voor de vergeving van zonden en een grootse toekomst. Dank zij dit levensfundament kan en durft een mens te leven vanuit dezelfde geborgenheid die David er ooit eens toe bracht om te zeggen: „Maar ik vertrouw op U, Here, ik zeg: Gij zijt mijn God. Mijn tijden zijn in uw hand..."

Een gelovige is ook maar een mens!

Vandaar, dat hij zijn geestelijke inzinkingen kent. Zijn geloof staat niet constant op honderd graden. Er zijn ogenblikken dat hij de neiging heeft om te rillen. In zulke omstandigheden is het geweldig, dat God ons voortdurend mogelijkheden geeft tot versterking en groei van ons Godsvertrouwen. Wie de bijbelse geschiedenissen aandachtig leest, kan daar heel wat uit opsteken. En het verhaal dat mij bijzonder aansprak, was, kortgeleden, de opwekking van Lazarus.
U vindt het in Johannes II.

Geen kalme reis...

Nooit beloofde Jezus Christus zijn volgelingen een weg die over rozen gaat. Het is goed en realistisch, dat we ons daar steeds weer opnieuw van bewust zijn, zodat we ons niet laten binnenslepen in luchtkastelen. Jezus' eigen aardse leven was één doorlopende strijd tegen duistere machten. Hij deelde in al de ellendige gevolgen van onze zonde, zoals wij die zelf ook te verwerken krijgen. En nooit heeft Hij de illusie willen verwekken dát het ons anders zal vergaan. De twee zusters uit Bethanië hebben het aan den lijve ondervonden, toen ze het lichaam van hun overleden broer in het graf moesten neerleggen. Ze hadden een hechte band met Jezus, een band van geloof en vertrouwen. Toch kwamen de tranen.

Wie gelooft, ontloopt de twijfel niet!

Was het geen twijfel, of zelfs verwijt, dat er spreekt uit de woorden van beide zusters, toen ze Jezus lieten weten: „Heer, als U hier geweest was, zou mijn broer niet gestorven zijn"?

God doet soms, gezien vanuit ons standpunt, vreemde dingen. Immers, waarom bleef Jezus nog rustig twee volle dagen waar Hij was, alvorens op reis naar Bethanië te gaan? Hij was immers gewaarschuwd en geroepen?

Welke christen heeft nooit gedachten in dezelfde richting gehad als de twee vrouwen? God is toch machtig? Hij is barmhartig en van alle menselijke ellende op de hoogte? Waarom grijpt Hij dan zo dikwijls niet krachtdadig in, of voorkomt Hij zelfs allerlei problemen? Onze twijfel heeft blijkbaar te maken met het feit, dat wij nogal eens niet gaan in het spoor van onze Heiland. Jezus gaat onbevreesd weer in de richting van Jeruzalem, ook al weet Hij zich bedreigd door de Joden, omdat Hij durft te verklaren: „Ik wandel in het licht van Gods leiding" (v. 9). Wij laten ons al te gemakkelijk dikwijls brengen in de nacht van de twijfel.

En toch is God aan het werk!

Daar komen Martha en Maria achter. Want terwijl zij thuis nog zitten te huilen en misschien zelfs bezig zijn met negatieve uitspraken betreffende Jezus' wegblijven, heeft Hij al aan zijn discipelen verzekerd, dat Hij Lazarus zal opwekken uit zijn slaap!

God is dood! Dat heeft menigeen verklaard, omdat hij van Gods activiteiten niets bespeurde. En zelfs David heeft God ooit verweten dat Hij sliep!
Maar steeds is God bezig geweest. In de lange eeuwen van het oude testament, toen menigeen van Gods aanwezigheid niets bespeurde, riep Hij Abraham, verwekte Hij het volk Israël en deed hen wonen in het land der belofte. Wij, die achter deze dingen staan, kunnen dit alles moeilijk ontkennen. En zeker niet meer na de komst van Jezus Christus, hét bewijs van Gabriëls uitspraak: „Geen woord dat van God komt, zal krachteloos wezen"!

God is bezig, Wacht stil op 's Heren tijd

God is bezig! Wacht stil op 's Heren tijd! En hoevelen zijn niet, na een orkaan van angst en twijfel, tot de conclusie gekomen: „God werkt! Wie zal het keren"?

De Meester is daar en Hij roept u!

Gelukkig dat Maria luisterde naar wat haar zuster zei. Ze liet haar huilende buren voor wat ze waren en ze ging!
Een moeder reageert op het huilen van haar kind. En ooit verklaarde God, dat zijn bezorgdheid over ons nog heel wat intenser is. Alle dagen opnieuw is Jezus daar en Hij roept ons: „Komt allen tot Mij.... Ik zal u rust geven".
Is de bijbel niet één aansluitende roepstem van Hem? Wie dat woord leest en aanvaardt, verstaat de stem van de Meester. Hij zal tot rust komen.
En is ook het samenzijn van de gemeente, 's zondags of door de week, geen bemoedigende roepstem van de Heer? „Waar twee of drie in mijn naam samen zijn, daar ben Ik in hun midden". Hoe vaak bent u op die plaats al aangesproken door Hem, die u roept? Wie wegblijft, terwijl de gemeente samenkomt, wijst de stem van Christus af. Het zal hem of haar gaan als Thomas, die niet aanwezig was toen Jezus, na zijn opstanding, aan de discipelen verscheen. Een week langer dan de anderen zat Thomas in zorg en twijfel! Jezus roept u. Via een lied, het getuigenis van een andere gelovige, die Gods trouw en hulp ervoer. Misschien flitste er ooit, in tijden van angst, een gedachte door uw hoofd: „Vrees niet, geloof alleen"? Jezus roept. Op velerlei wijze. Als wij maar willen horen, zoals Maria dat deed.

En wat moet ik zelf doen?

Niets? God doet alles? Het is waar en niet waar. Met de armen over elkaar zitten past niet bij de christelijke levensinstelling. Zei Jezus niet: „Neem de steen weg"? Met de steen voor de grafspelonk zou Lazarus niet naar buiten gekomen zijn.
Zo zijn er ook in ons leven stenen op te ruimen, die het doen van God kunnen verhinderen. De steen van de zonde is een van de eerste. Want zonden maken scheiding tussen God en ons en ze doen Gods aangezicht voor ons verborgen zijn. Pas wanneer David, in Psalm 32, zijn zonden herkent en belijdt, komt de zon weer door de wolken.
We zullen moeten doen wat de Heer zegt, willen we ervaren wie de Heer is. We zullen moeten bidden en blijven bidden. Want wie bidt, ontvangt. God zal zijn uitverkorenen recht doen, die dag en nacht tot Hem roepen!

Heb Ik u niet gezegd...!

Ja, Jezus heeft gezegd: „Wie gelooft, zal de heerlijkheid Gods zien" Hij zal Gods macht, liefde en trouw ervaren. Vandaag! Morgen! En op de dag van Christus' wederkomst. Want... er wordt gewerkt aan ons heil. Voor vandaag. En voor eeuwig.

Denkt u aan de aanmelding voor de AV '84?

Van deze kant bekeken

”AAN EEN ONBEKENDE GOD”

Huizinga

Over God probeerde ik de vorige keer te schrijven. Je mag niet zeggen dat het onbegonnen werk is. En ook al is het dat, dan nog begint een mens er telkens weer aan. Want we willen weten waar we aan toe zijn met God en met onszelf. Met de bedoeling van ons hier zijn. Indien dat hier zijn geen bedoeling heeft; indien alles slechts toeval is - hoe onbegrijpelijk dat op zichzelf weer zou zijn ziende de fantastische schepping en peilend eigen verlangen van hart en hoofd naar God -; indien het bestaan zinloos is, wat moeten wij dan aan met dit bestaan dat vreemder wordt naarmate het denken dieper graaft en onze kunst om te doden steeds groter wordt.

We eindigden verleden keer bij Jezus. Zijn openbare dankzegging heeft licht en lucht verschaft: „Vader, Heer van hemel en aarde, ik dank u, omdat u gewone mensen hebt laten zien wat u voor wijzen en geleerden verborgen hebt gehouden. Ja, Vader, u deed dit, omdat u het zo het beste vond. Mijn vader heeft mij alles in handen gegeven. Niemand kent de Zoon behalve de Vader en niemand kent de Vader behalve de Zoon, en degene aan wie de Zoon het wil onthullen”.

Jezus eindigt dat gebed met een uitnodiging aan allen die gebukt gaan onder zware lasten. Hij zal verlichting geven. (Matt. 11)

Wij prijzen God voor de komst van zijn zoon.

Dezelfde God die gezegd heeft: Uit de duisternis zal licht schijnen heeft geschenen in ons hart om ons te verlichten met de kennis van zijn glorie die afstraalt van het gelaat van Christus.

Maar aan wie vreet soms niet de twijfel. Ieder zal zo zijn eigen aanvechtingen hebben. Niet dat ze in staat zijn het boompje van het geloof te ontwortelen, maar schudden doet het wel. Tientallen jaren ben ik onderweg en nog groeien distels langs de baan.

Wat mij soms bezig houdt is de vraag: is het beeld dat wij van God hebben het juiste.

Bedoeld is daarmee niet het eventueel in hout of steen gesneden beeld. In onze kerken en huizen worden die niet gevonden. Uit onze schooljaren herinneren we ons de beeldenstormen die over de lage landen trokken. Als ik het wel heb hing er in onze klas een plaat aan de wand, waarop het volk met hamer en houweel de kerken binnentrok om alles wat beeld kon heten van de sokkels te slaan. Dat is meer dan vier eeuwen geleden gebeurd en zal met de reformatie te maken hebben gehad, maar ook met de sociale misstanden van die dagen.

Gelovige denkers en dichters hebben de Schriften gelezen en weergegeven wat zij daarin vonden over de Eeuwige. Zij hebben bij het licht dat zij daarbij hadden hun gedachten op papier gebracht en kunstenaars hebben het naar hun wijze van werken aan ons nagelaten. Toen er nog geen boekdrukkunst was, sneed men hele beeldengroepen en zette die her en der in de kerken. Schilders zorgden voor muurschilderingen opdat het ongeletterde volk zich voorstellingen kon maken van wat soms geen oog gezien had. Zo vormden zich de gedachten over de Eeuwige, de Zoon en de Heilige Geest, over profeten en apostels. Men geloofde wat men zag uitgestald en droeg het over aan volgende generaties. Na de komst van boeken was er geen houden meer aan. Allen die meenden iets te vertellen te hebben zetten zich neer en schreven en wat zij schreven ging het land in. Niet alleen bijbelvertalingen. Ook bijbelverklaringen. Bibliotheken in universiteitssteden staan er vol van en uw voorganger heeft ook enige delen in zijn kast.

Vertalingen zijn welkom, al is niet ieder gelukkig met nieuwe uitgaven. Elke vertaling is tot op zekere hoogte een verklaring en al een nieuw woordgebruik maakt menig lezer schichtig. „In mijn bijbel staat het anders”.

Nog verwarrender wordt de situatie als we de vele verklaringen zien. Wat enigszins een rivier kon heten is een delta geworden van stromen en stroompjes. En elke ketter heeft z'n letter. Het wordt een zuchten tegen elkaar en wie is dan die ketter?

Onder stortbuien van bijbels, verklaringen, predikers, opvoeders en de slagregens van atheïsten en spottende ongelovigen groeit mijn beeld van God. Heb ik enige garantie dat ik God zelf leer kennen of zit ik met de „gesneden beelden” van anderen, een vertekend beeld van de Eeuwige? Wat zeggen mededenkers van 2 Kon. 18 : 3-6?

Afgezien van het feit dat wij de volheid van de Almachtige hier nooit tenvolle zullen kennen, zal ik nagaan hoe anderen, in en buiten de bijbel, hem vonden en wie zij vonden en zal denken aan de woorden van de man naar Gods hart:

Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart,
toets mij en ken mijn gedachten;
zie, of bij mij een heilloze weg is
en leid mij op de eeuwige weg.

---

dc nieuws mededelingen actueel

De gemeente te Den Helder gaat van 28-30 september een aktie voeren onder de titel: Israël is Israël. Deze begint met een informatieavond met video door de heer K. v. d. Oordt. 29 september houdt men een braderie voor de kerk, met o.a. Israëlische produkten. Om 19.30 uur wordt de film „Apples of Gold” vertoond. 30 september zal de prediking door ds Hoekstra gaan over „Israël is Israël”, en de aktie wordt besloten met een samenkomst in de Vredeskerk, met medewerking van Gert en Hermien.

25 jaar Brandpunt Bijbelscholen

In september beginnen op twintig verschillende plaatsen in Nederland weer de bijbelcursussen van de Brandpunt Bijbelscholen. Dit cursusjaar is het vijfentwintigste. Er zijn geen eisen voor leeftijd of vooropleiding aan verbonden. Inlichtingen bij het secretariaat te Doorn: 03430-14881.

Ontmoetingsdag Evangelische Alliantie

15 september houdt de E.A. de derde ontmoetingsdag over de conferentie te Wheaton: Ik zal mijn gemeente bouwen.

Gesproken zal worden over de relatie tussen zendings- en ontwikkelingswerk, en het thema is; Gezamenlijk getuigenis.

Aanvang 10 uur in „De Brug” te Amersfoort.

Inlichtingen bij de E.A. 03438-13693.

Radio-cursus Hebreeuws voor beginners

Op maandag 8 oktober start de NCRV met een cursus bijbels Hebreeuws, de taal van het Oude Testament.

De uitzendingen zijn elke maandag van 18.50-19.00 uur op Hilversum 5.

Deze cursus kan zonder vooropleiding worden gevolgd.

Het begeleidend materiaal kost *f* 25,— en kan besteld worden bij NCRV-Educatieve programma's, giro 12 55 400, onder vermelding „Bijbels Hebreeuws”.

OPROEP

De Baptisten Gemeente Deventer hoopt op zondag 14 oktober 1984 haar 100-jarig bestaan te gedenken.

Voor de bijzondere jubileumsamenkomst op die dag (aanvang 15.00 uur) wil de gemeente onder andere ook *oud-leden* en *vrienden* uitnodigen.

Omdat niet alle namen en adressen (meer) bekend zijn, wordt vriendelijk verzocht contact op te nemen met de secretaris.

Dit geldt ook voor hen die eerder dan 14 oktober naar Deventer willen komen en logies wensen.

De secretaris van de Baptisten Gemeente Deventer:

C. Taal
Sluiswachtershoeve 304
7326 ZD Apeldoorn
Tel. 055-421318

NIEUW

Ons blad heeft een nieuwe indeling. Dat zal even wennen zijn voor lezers en redakteuren, zoals je ook in een nieuw huis aan je plaats moet wennen.

De redaktie heeft dankbaar een voorstel overgenomen van een bevriende deskundige, om het blad een herkenbare indeling te geven. Het is een proef voor enkele maanden.

Moest het nou zo nodig veranderen, zullen sommigen zeggen. Het oude was toch goed genoeg. Dat zal wel, maar een mens wil wel eens wat anders, zegt men. Iets nieuws pakt even. Het woord „nieuw" prikkelt de nieuwsgierigheid omdat het de sleur doorbreekt. Er zit êven een verrassing in, want wij wennen snel.

Vernieuwing is een gevleugeld woord. Merkwaardig: aan de ene kant is er een nostalgisch verlangen naar het oude, want dat is degelijk, beproefd. Meubelen oude-stijl worden grif verkocht. Aan de andere kant moet alles maar nieuw en anders worden. De barometer staat op „verandering". De rechterhand grijpt het avontuurlijke nieuwe, de linkerhand wil het beproefde vasthouden. De mens zou tegelijkertijd willen leven in de beslotenheid van het oude, vertrouwde èn zich willen storten in het avontuur van het onbekende, veelbelovende nieuwe.

Is nieuw bij voorbaat goed? Oud per definitie duf en versleten? Of staat „oud" voor beproefd, degelijk en waardevast, en betekent „nieuw" de afbraak van dat goede en degelijke?

Een kerk als de onze heeft in zo'n honderd jaar tradities opgebouwd, gewoontes ingevoerd en een eigen liederenbundel samengesteld. Maar tijden veranderen en rammelen aan die tradities en die liederen. „Vernieuwing", roepen sommigen. „Pas op", roepen anderen terug, „het is altijd al zo geweest".

Wanneer moet je kiezen voor iets nieuws? Als het beter funktioneert dan het oude, en iedereen kan er in meekomen. De vorm mag veranderen, als de inhoud maar hetzelfde blijft, en liefst beter tot zijn recht komt. Auto's van nu verschillen sterk van die van 40 jaar geleden. Ze zijn veel beter geschikt geworden voor hun doel. Maar de funktie bleef hetzelfde: mensen snel en komfortabel vervoeren.

Vernieuwingen die de gemeente helpen om het evangelie beter tot zijn recht te laten komen, zijn toe te juichen. Zouden ze echter de inhoud vervormen, dan moet het maar bij het oude blijven. Zo denkt tenminste uw

eindredakteur

De Nieuwe Oorsprong geopend

Dromen zijn bedrog, maar niet op zaterdag 1 september! Onder grote belangstelling van velen binnen en buiten onze gemeenschap werd op die dag De Nieuwe Oorsprong geopend.

Uitnodigend en bijna trots lag het historische gebouw er bij in de bossen rondom het Friese dorp St. Nicolaasga. Al om tien uur wandelden de vroegste feestgangers over de oprijlaan en toen om half elf het eigenlijke openingsfestijn begon, hadden allen een plaatsje gevonden op het parkeerterrein naast het gebouw.

De muziek (van het plaatselijke korps Harmonie) speelde, de zon scheen bijna en het voltallige bestuur had zich geïnstalleerd, op de voorzitter, br. R. Miedema, na... Deze kwam even later per open Landauer aangereden, met naast hem Jhr. Ds C. van Eysinga. De geschiedenis herleefde op deze manier, immers, De Oorsprong is een eeuw geleden door de Van Eysinga's gebouwd en opgezet als een stoeterij...

Aan de heer Van Eysinga viel ook de eer te beurt om De Nieuwe Oorsprong te openen. Hij deed dit door na zijn toespraak een luidklok te onthullen die als een geschenk door de NBJB werd aangeboden.

Dromen die uitkomen... Met dit gevoel beleefden velen deze dag. Immers, elk van de drie partijen die betrokken waren bij de aankoop en inrichting van De Nieuwe Oorsprong zag hiermee een oud plan tot werkelijkheid worden. Zo leefde er binnen de gelederen van de stichting Tabitha al geruime tijd de wens om haar dienstverlenende taak naar de samenleving uit te breiden. Ook de stichting Vrienden van Tabitha koesterde een droom en dat al vanaf de zestiger jaren: een huis in de recreatieve sfeer voor de bewoners van Tabitha en hun familieleden.

Tenslotte mag ook de droom van onze uniegemeenschap niet onvermeld blijven: een eigen centrum voor vorming, toerusting en recreatie. Op vele A.V's trok hierover de NBJB aan de bel en de gemeenten spaarden in de loop der jaren een flink bedrag bij elkaar voor „het kamphuis".

En nu staat het gebouw er. Met ruime zalen, knusse hoekjes, prachtige terrassen en noem maar op. „Het is groter en mooier dan het ooit in onze dromen was", gaf br W. Hoen, voorzitter van de NBJB, volmondig toe. In zijn enthousiasme ging hij zelfs zo ver, dat hij - de aloude centralisatiegedachte van de Unie oppakkend - het Uniebureau uitnodigde om nu ook maar naar Friesland te komen... Evenwel, er waren meer sprekers die hun bewondering èn goede wensen niet onder stoelen of banken staken. Zo zei ds W. Veenstra, voorzitter van de stichting Vrienden van Tabitha: „Ik hoop dat dit huis zal worden tot een wijkplaats voor ouderen, een werkplaats voor jongeren en een welzijnsoord voor rustbehoevenden". Andere sprekers op deze gedenkwaardige zaterdag in september waren br R. Miedema, voorzitter van het stichtingsbestuur De Nieuwe Oorsprong, ds H. Bijleveld, voorzitter van de stichting Tabitha, ds Jac. Schouten, voorzitter van de Uniecommissie en ds S. A. Wijchers, sprekend namens de ECU.

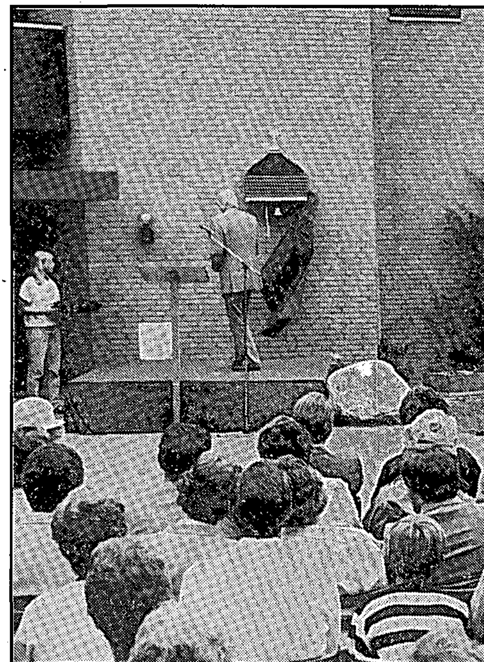
Overigens viel er meer te beleven dan alleen het beluisteren van toespraken. Zo kon na het officiële openingsgebeuren het hele gebouw worden bezichtigd, waarbij Tabitha-Amsterdam trakteerde op een royaal koud buffet. Maar ook buiten het gebouw was het goed toeven: de brassband Hosannah uit Leeuwarden musiceerde, een plaatselijke ruitervereniging gaf demonstraties en een groep jongeren uit voornamelijk Twente bekeek alvast de kampmogelijkheden in de bossen rondom het gebouw. Want ook dat stukje werk binnen onze gemeenschap zal verbonden worden met De Nieuwe Oorsprong. Dat is dus alvast een droom(pje) voor 1985, zoals ook in dat jaar wellicht het jeugdhonk in gebruik kan worden genomen. Wanneer de gespaarde kamphuisgelden beschikbaar worden gesteld kan met de bouw daarvan (een oude vleugel van De Nieuwe Oorsprong is hiervoor uitermate geschikt) mogelijk nog dit najaar worden begonnen!

Zal De Nieuwe Oorsprong, onder leiding van br J. Olijslager die het huis als direkteur dient, inderdaad uitgroeien tot een centrum van geloof en leven dat een warme plaats inneemt in het hart van elke baptist? Dat weten we niet - de toekomst, die in Gods hand ligt, zal het ons leren. Een feit is evenwel dat onze uniegemeenschap nu een uniek centrum ten dienste staat. Dromen zijn uitgekomen, maar nieuwe dromen verschijnen aan de horizon...

Laat het zo zijn dat nu aan de inhoud van al ons werk evenveel tijd en energie zal worden geschonken als er besteed is aan de totstandkoming van dit centrum!

Piet Stellinga

Foto: Dick Verton

Handen en voeten aan het evangelie

We lazen het in „De Klopper" van de gemeente te Vriescheloo, en ook de Winschoter Courant wijdde er een artikel aan. De baptisten gemeente te Vriescheloo heeft besloten om een tweetal tehuizen te stichten onder de benaming: De Herberg, stichting tot hulpverlening. Op 12 maart jl. werd de stichtingsakte getekend.

Het idee werd geboren bij ds H. G. Boskamp, die al enige tijd liep na te denken over het feit dat wij wel veel spreken over het evangelie, doch dat de daadwerkelijke hulp aan de zwakkeren er nog wel wat bij inschiet. Het werk van Christus moet voortgezet worden, en dat bestaat niet alleen uit leren en verkondigen, doch ook in genezen en helpen. Zo werd het de gemeente duidelijk in de bijbelstudie, en zo kwamen ook de raadsleden tot een konkreet plan, toen zij zich in november vorig jaar samen drie dagen terugtrokken om te denken en te praten over het gemeentewerk. Het voorstel van de raad om een stuk daadwerkelijke hulpverlening te beginnen voor mensen in geestelijke en lichamelijke nood werd met zeer ruime meerderheid door de gemeentevergadering goedgekeurd.

Men wil opvang scheppen en begeleiding geven aan drugs- en alcoholverslaafden, en bijvoorbeeld aan mensen met gezins- en huwelijksmoeilijkheden. Daarbij streeft men naar goed kontakt met mensen die op deze gebieden deskundig en ervaren zijn.

Er zullen twee huizen komen, elk met een eigen doel. Men gaat starten met een begeleidingscentrum, dat een tijdelijk gezinsvervangend tehuis kan zijn voor bijvoorbeeld mensen in de afkick-periode na drugsverslaving, in elk geval voor mensen die om een of andere reden niet meteen teruggeplaatst kunnen worden in de maatschappij.

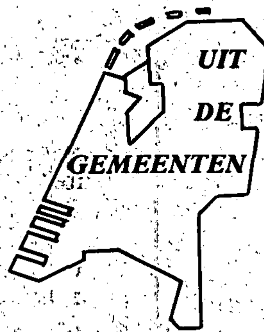
Dit tehuis zal niet meer dan 7-10 personen kunnen opvangen, omdat men het zo kleinschalig wil houden dat één echtpaar het kan beheren. Een huis in Bellingwolde kon reeds worden aangekocht, dankzij spontane medewerking tegen verlaagde kosten. Ook een beheerdersechtpaar is reeds gevonden, de familie Kreeft, die al ervaring heeft in dit werk en nu een verdere opleiding volgt.

Het tweede huis zal er komen voor de eerste opvang, een aanloopcentrum. Het komt in Winschoten en zal beheerd worden door Harry en Janneke Brouwer.

Hoewel gekozen is voor de stichtingsvorm, blijft het werk van de baptisten gemeente Vriescheloo, die het ziet als een direkte verantwoordelijkheid naast de woordverkondiging en het onderwijs. Het bestuur bestaat dan ook alleen uit raadsleden en leden van de gemeente.

Daarnaast komt er een adviesraad, waarin deskundigen als een arts, verpleegkundige en reclasseringsman zitting hebben, doch waarin ook zustergemeenten een vertegenwoordiger kunnen hebben, omdat het projekt duidelijk een streekfunktie zal vervullen.

In de statuten is opgenomen dat de stichting geen subsidies zal aanvaarden; men wil financieel niet afhankelijk zijn van andere instanties.

JUBILEUM ZUSTERHULP

(J. P.-K.) - Het is alweer enige tijd geleden, dat u wat van onze afdeling hebt gehoord, maar ook bij ons gaat het Zusterhulpwerk door.

Wij zijn de Heer dankbaar voor het werk wat wij ook in de afgelopen jaren mochten doen. Wij hopen, zo de Heer wil, op vrijdag 26 oktober 1984, het 50-jarig jubileum te vieren.

Er zal die avond een revue opgevoerd worden, door de dames van Zusterhulp. Hierin kan men zien en horen hoe het vroeger op Zusterhulp was, en zoals het nu reilt en zeilt.

Deze feestavond zal gehouden worden in het Jeugdgebouw „De Haven" achter de kerk, Kanaal A.N.Z. 189 te Emmercompscuum.

Een ieder die dit feest met ons wil meemaken, in 't bijzonder oud-leden, maar ook anderen, zijn van harte welkom!

De aanvang is om half acht. Wij hopen dat we een gezegende avond met elkaar mogen hebben.

Zusterhulp
afd. Emmercompascuum

AFSCHEID BR H. W. OOSTERLOO

Treebeek (J.P.) Zondag 12 augustus namen wij afscheid van onze broeder Hans Willem Oosterloo. Hij vertrok weer naar Sierra Leone, om daar zijn werk voort te zetten.

Verschillende afgevaardigden waren aanwezig, zoals UC, UZC, NBVB, en gemeente Arnhem. Ds Molema had als onderwerp voor deze morgen: Ik heb u uitgekozen. Joh. 15 : 1-17. Met deze woorden werd Hans Willem gezonden door de Heer, en door zijn gemeente.

Ds Molema en gezin zijn nu een jaar in Treebeek, wij mogen zo samen als gemeente elke zondag en woensdag ons scharen om het Woord des Heren onder leiding van onze voorganger. Enkele doopdiensten en wederopnames, mochten wij ervaren als zegen op het werk, dat hier in Treebeek gedaan mag worden. In de zomermaanden mogen wij openluchtdiensten houden en in de winter Evangelisatie-diensten in onze kerk. Ons zangkoor, muziek en combo werken hier aan mee, ook op de camping-diensten in Brunssum. Zo mogen wij dan werken in Gods Wijngaard. God zegent ons in Treebeek, en daar zijn wij dankbaar voor. Vanuit het zuiden des lands groeten wij u allen, en wensen u Gods Zegen toe.

GRENSOVERSCHRIJDENDE ERVARINGEN

Voor de derde keer mochten we op avonturenreis met een groep jongeren uit voornamelijk onze Gemeenten: een reis waarbij nogal wat grenzen werden overschreden.

Allereerst werden er nogal wat landsgrenzen gepasseerd. In totaal hebben we met onze bus door een negental landen gereden. Iedere dag werd als een nieuwe uitdaging ervaren, vooral vanwege het feit dat er eigenlijk niets was geregeld. We moesten maar zien waar we zouden eten, slapen en wie we zouden ontmoeten!

Eén opmerkelijke ontmoeting hadden we op het eiland Ugljan in Joegoslavië, waar we mochten logeren bij een groep baptisten. De Joegoslavische baptisten hebben daar een stuk grond aangekocht met kampeermogelijkheden, genaamd Cinta. Op het moment dat wij er mochten zijn, waren er veel mensen op bezoek vanuit allerlei landen. Onze groep mocht een twee uur durende dienst verzorgen, waarin we - n.a.v. een meditatie van Piet Kingma - gesprekken hadden over de verschillende normen die vanuit verschillende culturen naar voren kwamen. Voor de Joegoslaven en de Amerikanen geldt bijv. een streng rookverbod: „Een Christen behoort niet te roken!" Voor de Zweden lag dit verbod weer meer op het terrein van de alkohol. We mochten ontdekken dat - alhoewel iedere cultuur zo zijn eigen grenzen stelde - we een eenheid vormen in een grensoverschrijdende liefde van Jezus Christus: Hij plaatst ons in een vrijheid waarbij de door de cultuur bepaalde „regeltjes" ondergeschikt worden aan de gemeenschappelijke ervaring van verbondenheid! Dit is een ervaring waar ook onze jongeren behoefte aan hebben, zo bleek tijdens de reis: het accent op de „bevrijding", het hart van het evangelie, staat in de belevingswereld van onze jongeren zo vaak in de schaduw van het „moeten"; en in onze Gemeenten komen ze dát zo vaak tegen. Doordat er een stuk vertrouwen en vrijheid werd gegeven ontdekten de jongeren dat ze zélf mochten nadenken over de grenzen die aangelegd kunnen worden ten aanzien van de dingen die ze in het leven tegenkomen: „Welke weg kunnen we - sámen met God - hierin gaan?"

Op de terugreis hebben we - evenals vorig jaar - een bezoek gebracht aan het baptisten

Lees verder op pagina 7

BERICHTEN UIT EN OVER DE ZENDING

Deense zending
Er zijn in Denemarken minder Baptisten dan in ons eigen land, de helft ongeveer. Ook het aantal gemeenten bedraagt de helft van dat in Nederland. Toch is het bepaald indrukwekkend, wat de Denen op het gebied van de zending hebben gedaan en nóg doen, zoals u hieronder kunt lezen.
Deze kleine Unie, die geen deel uitmaakt van de Europese Baptisten Zending, opereert zelfstandig. En dat niet pas de laatste tijd, maar al sinds 1928. In dat jaar werd begonnen onder eigen verantwoordelijkheid met het zendingswerk in Rwanda-Burundi, twee aan elkaar grenzende en gedurende vele jaren nauw met elkaar verbonden landen in Centraal-Afrika.
In 1930, een paar jaar na de komst van de eerste zendelingen, werden vierendertig personen gedoopt, allen Afrikanen; er zouden er nog honderden en duizenden volgen. Vandaag de dag bedraagt het aantal Baptisten 25.000 à 30.000, het viervoudige van dat in Denemarken zelf!
Zoals zoveel landen in Afrika, werd(en) Rwanda-Burundi in het begin van de jaren zestig onafhankelijk. Twee jaar daarvoor, in 1960, werd een inheemse Unie in het leven geroepen; thans heeft elk land z'n eigen Unie. De Deense Unie onderhoudt nauwe betrekkingen met de Unies in Rwanda en Burundi. Er werken thans vijftien zendelingen in deze twee landen, een indrukwekkend aantal.
Op elke 415 Baptisten hebben onze Deense broeders en zusters één zendeling. Wij als Nederlandse Baptisten zouden er dan bij wijze van spreken dertig moeten hebben. Hoeveel het er in werkelijkheid zijn, leest u in het UZC-jaarverslag, dat in het AV-boek is gepubliceerd. In ieder geval blijkt daaruit, dat de Denen van wanten weten!
Maar dat is nog niet alles. Want de offerzin van de Deense Baptisten is, als het de zendingsarbeid betreft, zeer groot. Verleden jaar werd daarvoor in totaal maar liefst D.Kr. 2.300.000 (d.w.z. ca. *f* 750.000) bijeengebracht. Zusterhulp (om zomaar te zeggen) had daarin net als in Nederland - een groot aandeel.
De zendelingen, die in Rwanda en Burundi werken, zijn aktief in het evangelisatiewerk, de voorgangersopleiding, de gezondheidszorg en de technische sektor (de bouw van scholen, kerken en ziekenhuizen). Zusterhulp betaalt voor de opleiding van Afrikaanse vrouwen, terwijl het jeugd- en padvinderswerk van de Deense Baptisten enkele landbouwprojekten in beide landen financieel ondersteunt.
Overigens wordt niet slechts de zelfstandigheid van de Unies in Rwanda en Burundi gerespekteerd, de Deense zending werkt daadwerkelijk en van harte aan de Afrikanisering van de arbeid. Het aantal inheemse voorgangers bedraagt veertig; er zijn daar thans driehonderd evangelisten aktief.

30 jaar EBZ
De Europese Baptisten Zending bestaat één dezer dagen dertig jaar. Zij werd 17/18 september 1954 te Zürich (Zwitserland) in het leven geroepen. Aanvankelijk was het slechts een drietal Unies, dat de onderscheiden zendingskrachten bundelde en de handen ineen sloeg: Duitsland, Frankrijk en Zwitserland. In de loop der jaren kwamen daar nog eens acht Unies bij: België, Finland, Italië, Nederland, Oostenrijk, Portugal en Spanje.
Aan de oprichting van de EBZ waren kontakten tussen de Duitse Baptisten en de Franse voorafgegaan. Na de Tweede Wereldoorlog was het de Baptisten in Duitsland op last van de Geallieerden verboden, de zendingsarbeid overzee te hervatten. Gesprekken met *Henri Vincent,* de voorzitter van de Franse Unie, leidden ertoe, dat de Europese Baptisten Federatie in 1953 de totstandkoming van een Europese Baptisten Zending ging bepleiten.
Een jaar later was het zover. Als eerste voorzitter trad op *Henri Vincent* (Parijs); als sekretaris en penningmeester fungeerden *Paul Schmidt* (Bad Homburg) en *Otto Winzeler* (Zürich). Het duurde niet lang, of de benoeming van een algemene, d.w.z. voor de zendingsarbeid vrijgestelde, sekretaris bleek noodzakelijk. Dat werd *Herbert Mascher,* afkomstig uit de Duitse Bondsrepubliek.
Ik ontleen deze gegevens aan een boekje, dat ter gelegenheid van het jubileum verscheen onder de titel *Mission - Gottes Liebe weltweit* (= „Zending - Gods liefde wereldwijd"). Dit voornaam uitgevoerde geschrift, met prachtige kleurenfoto's geïllustreerd, geeft op ruim 30 bladzijden uitvoerig informatie over de zending in Kameroen tot 1954, het ontstaan en de ontwikkeling van de EBZ, de arbeid in Zuid-Amerika (waartoe *Horst Borkowski* destijds het initiatief nam), de bijbelse motieven voor het zendingswerk, allerlei praktische vragen, etc.
Het boekje is, behalve in het Duits, ook in het Engels en Frans verschenen. Misschien zou de UZC kunnen overwegen, het voor Nederland en de Nederlandse Baptisten te bewerken. Want er bestaat onder onze mensen grote belangstelling voor het zendingswerk in Afrika. Een Nederlandse uitgave van dit herdenkingsgeschrift zou ook de arbeid in landen als Argentinië, Brazilië en Peru onder hun aandacht brengen c.q. hen daarover informeren.

Publikaties
Intussen is de UZC er alles aan gelegen, onze gemeenten en haar leden en vrienden op de hoogte te stellen (en te houden) van gebeurtenissen en ontwikkelingen in Afrika, met name in Kameroen en Sierra Leone. Daartoe verschijnt driemaal per jaar het blad *Gemeente en Zending,* dat gratis wordt verspreid en dat tal van interessante artikelen en gegevens bevat.
Momenteel wordt de kopij van het oktober-nummer gezet, dat nog vóór de Algemene Vergadering zal verschijnen.
Daarnaast proberen we ook via *De Christen,* zo mogelijk eenmaal in de maand, zendingsberichten aan u door te geven. We zijn daar in april van dit jaar mee begonnen. De reakties zijn tot nu toe bemoedigend. Nu is het - helaas - zo, dat ons blad (lang) niet in alle gezinnen gelezen wordt. Maar we rekenen er eigenlijk een beetje op, dat plaatselijke en regionale zendingswerkgroepen deze berichten „oppikken" en doorgeven. Dat kan door een apart stencil, dat door belangstellenden van de lektuurtafel zo kan worden meegenomen, terwijl ook overname - desnoods in verkorte vorm - in het gemeenteblad (wellicht) tot de mogelijkheden behoort.
Laat mij tot slot mogen attenderen op *Wereld en Zending,* „tijdschrift voor missionaire informatie en bezinning", zoals de ondertitel luidt. Dit tijdschrift verschijnt viermaal per jaar en hoopt binnen kort aan z'n veertiende jaargang te beginnen. De artikelen zijn afkomstig van (zendings)deskundigen en staan, over het geheel genomen, op hoog niveau. Een abonnement kost *f* 35,— per jaar; studenten betalen *f* 25,— per jaar. Voor een abonnement kan men zich opgeven bij de Nederlandse Zendingsraad, Prins Hendriklaan 37, 1075 BA Amsterdam.

J. A. Brandsma

81255
is het gironummer
van het
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten
Bosch en Duin

Doe er wat aan!

LEZERS AAN HET WOORD

DE NIEUWE OORSPRONG

Ds Huizinga heeft in een vorige christen de lof van De Nieuwe Oorsprong bezongen, en ik zou mij daar graag bij willen aansluiten. Maar tijdens mijn bezoekje aan deze nieuwe aanwinst kreeg ik een moeilijk te verwerken teleurstelling: De Nieuwe Oorsprong zal niet alcoholvrij zijn. Als een van de redenen werd genoemd dat sommige mensen en vooral conferentiegroepen het centrum zouden mijden als er geen alcoholhoudende drank verkrijgbaar zou zijn. Mijn reaktie: „Dus de principes moeten wijken voor economisch belang".

Nu zal dat woord „principes" niet iedereen meer aanspreken. Een aantal baptisten, misschien wel meer dan de helft, huldigt het geheelonthoudersbeginsel niet (meer). Moet dan de ene groep (misschien zelfs een minderheid) de anderen een wet opleggen?

Geheelonthouding is geen baptistische wet meer. Daar zijn we blij om. Een rechtstreeks en onweerlegbaar verbod tot gebruik van alcohol vinden we in de bijbel niet. Geheelonthouding is de konsekwentie van de liefde tot die mens, die door alcoholgebruik in moeilijkheden komt, verslaafd raakt en dreigt onder te gaan, waarbij ook anderen betrokken worden. Die konsekwentie is zo persoonlijk dat men die een ander niet kan opleggen. Ons voorgeslacht zag de noodzaak van geheelonthouding in vanwege het toen heersende drankmisbruik. Het werkte zegenrijk.

Is er nu geen drankellende meer? Is het een te verwaarlozen verschijnsel? De krant zegt ons anders. Vooral regionale bladen staan vol over de narigheid veroorzaakt door drank. Er is misschien dit verschil met vroeger, dat een deel van de maatschappelijke gevolgen wordt gladgestreken door de sociale hulp, terwijl de veranderde moraal er niet meer zo zwaar aan tilt.

Geheelonthouding was een baptistische traditie. Tradities kunnen door verabsolutering en verstarring veel bederven, doch dat geldt beslist niet voor de afwijzing van alcoholgebruik. Wij zien hoe de duivel van het „maatschappelijk geaksepteerde drinken" gebruik maakt om zijn vernielend werk te doen. Bij veel sterken leidt het niet tot problemen, doch er zijn ook veel zwakken die niet ten val mogen worden gebracht. Romeinen 14 en 1 Korinthiërs 8 en 10 spreken daarover duidelijk.

Het jeugdkampgedeelte van De Nieuwe Oorsprong zal wèl alcoholvrij zijn. Riekt dat niet naar huichelarij? Als „maatschappelijk verantwoord omgaan met alcohol" niet verkeerd is, waarom kan dat dan in een jeugdkamp niet worden toegepast en aangeleerd? Waarom mogen jongelui, met hun ouders of misschien alleen verblijvend in „het huis", wèl drank kopen aan de huisbar, en hun leeftijdgenoten in het jeugdkamp niet aan de kampbar? Velen mogen van thuis waarschijnlijk al wel „drinken", in het kamp opeens niet. Nu ja, in de tent zullen wel blikjes of pijpjes pils genuttigd worden, gekocht in de supermarkt. Het is immers niet verkeerd, want in het huis wordt het zelfs verkocht!

Of... bewijst het alcoholverbod voor het jeugdkamp dat de bestuurders van De Nieuwe Oorsprong toch inzien dat er met alcohol wat loos is?

Zouden er uit een alcoholvrije Nieuwe Oorsprong mensen wegblijven? Misschien wel. Edoch: vrijwel alle ons bekende christelijke vakantiehuizen in het buitenland zijn alcoholvrij. (Uitzondering: In Spanje was ook lichte wijn verkrijgbaar). Deze instellingen draaien op fris en cola - zou dat in Nederland niet kunnen?

Het zou tenslotte kunnen dat er mensen uit onze nieuwe aanwinst wegblijven, omdat ze zich niet echt thuisvoelen waar gebierd en geborreld wordt.

(Iets verkort, red.)

Hoogeveen, H. de Vlas

GROETEN UIT BORDEAUX

Met ons bezoek aan familie en op vakantie in zuid-west Frankrijk kwamen wij in kontakt met de baptistengemeente van Bordeaux. Zowel het op vele terreinen aktieve voorgangersechtpaar zr en br Phillips als bestuur en gemeente laten u bij deze hartelijk groeten. Speciaal vermelden wij hierbij de gastvrije zr en br Bonneau, tot voor kort als predikantenechtpaar werkzaam in de baptistengemeente van Parijs. Nu ze met pensioen zijn, wonen ze in Bordeaux; br. Bonneau is daar aktief als diaken/ouderling. Zr Bonneau koestert vreugdevolle herinneringen aan de konferentie 1977 te Apeldoorn.

De zrs en brs van de baptistengemeente te Bordeaux nodigen u hartelijk uit in hun gemeentecentrum als u in hun stad of regio vertoeft.

Het adres is: Eglise Evangelique Baptiste, wijk DE CAUDRAN, 98 Rue Bernard Adour, Bordeaux.

Bij deze groeten uit Bordeaux voegen wij ook onze groeten vanuit Dordrecht.

Fam. Seevinck

Vervolg van pagina 5

seminarium in Rüschlikon: óók de woonplaats van de andere twee begeleiders van deze avonturenreis, Piet en Janny Kingma. We mochten in de koffiebar onder de kerk slapen en onze eigen chauffeur en bijna predikant leidde ons rond. Piet en Janny zijn met hun laatste studiejaar bezig, en daarna willen ze graag dienstbaar zijn in onze Gemeenten. U zult nog wel meer van Piet en Janny horen, want op de komende A.V. in Emmen zal Piet worden voorgesteld aan de Gemeenten. Het is een goede zaak, dat onze jeugd ziet en ervaart dat er mensen zijn die alles opgeven om voor hun Vader aan het werk te gaan. Natuurlijk is er nog veel meer te vertellen over onze belevenissen, maar deze grensoverschrijdende ervaringen wilden we u in ieder geval niet onthouden. De NBJB wil ook volgend jaar graag weer op avonturenreis; u merkt dat een dergelijke reis méér is, dan alleen een geweldige vakantie-ervaring.

Henk en Tineke Blenkers.

BOEKENHOEK

Bijbellezingen van Izaak da Costa. 2e deel. uitgeverij Van den Berg, Zwijndrecht. f 29.75.

De verschijning van het eerste deel werd reeds eerder aangekondigd; inmiddels verscheen het tweede deel, dat 1 Koningen tot Hooglied omvat. Ook in dit boek geen volledig volgen van alle tekst, doch hoofdstukken er uit gelicht.

Het tweede deel bevat een leerzame inleiding over de Schriftbeschouwing van Izaak da Costa door L. M. P. Scholten. We kunnen lezen hoe hij de kritiek op de historiciteit en de betrouwbaarheid van de Bijbel weerlegt. Zijn antwoord komt er op neer dat de oprechte zoeker overtuigd zal worden door het innerlijke bewijs van de Schrift, en dat innerlijke bewijs is doeltreffender dan alle uiterlijke bewijzen en uiteindelijk doorslaggevend.

Ook over de inspiratie van de gewijde schrijvers lezen we de mening van Da Costa. De Bijbel is samengesteld door mannen van allerlei leeftijd, gave en roeping „tot velerlei lering en stichting, tot veelvuldige openbaring der menigerlei wijsheid van God".

De inspiratie is „geen werktuigelijke ingeving, geen dicteren door de Heilige Geest" en geeft aan de persoon van de Bijbelschrijver niet „enige inklevende onfeilbaarheid".

De inspiratie beschrijft hij als „een zodanige vervulling van, leiding door, gemeenschap met de Geest des Heeren Zelf, dat al hetgeen door hen, hetzij met opzicht tot de geschiedenis, hetzij met opzicht tot de leer, bij schrifte aan de gemeenten van alle eeuwen is overgeleverd, volle waarheid, louter waarheid, eeuwig blijvende waarheid is, als van de Heere Zelf bedoeld dit te zijn".

De Schrift is het werk van God en evenzeer het werk van mensen, die door Hem bekwaam gemaakt werden om zijn getuigenis op de juiste wijze weer te geven.

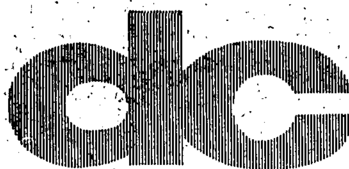
De inleiding bevat verder nog interessante bijzonderheden over J. F. Schimsheimer, de man die de lezingen veelal uit het hoofd naderhand opschreef en zo bewaard heeft.

De uitwerking van de Schriftgedeelten is ook hier weer praktisch en boeiend. Het boek is op dezelfde keurige en stemmige wijze uitgevoerd als het eerste deel.

MEDEDELING

Het nieuwe adres van *ds R. Reiling* luidt: Ilperveldstraat 138, 1024 PL Amsterdam, tel. 020-366664.

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin . Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 42,— per jaar, *f* 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Wij zijn de Here dankbaar dat wij DV donderdag 20 september a.s. met onze lieve ouders en grootouders

W. F. VAN WIER
en
P. VAN WIER-KLOOSTERMAN

de dag mogen gedenken, dat zij 50 jaar geleden in het huwelijk zijn getreden.

Dat de Here hen nog lang voor elkaar en voor ons mag sparen.

Hun dankbare kinderen en kleinkinderen

Gelegenheid tot feliciteren van 19.00-21.00 uur in Hotel Zeezicht, Zuiderhaven 1 te Harlingen.

September 1984
Brouwersstraat 15, 8861 CW Harlingen.

Weduwe 65+ in het noorden des lands voelt zich erg eenzaam.
Zou graag eens kennismaken met een heer van 68-70 jaar om van het leven nog iets goeds en gezelligs te maken.
Wie schrijft mij eens?
Brief onder nummer 13.400.

Rom. 12 : 1-21. Spreekt dit u/jou aan?
Schrijf mij dan. Schuldl. gesch. man 42 jr. wonende te Kampen, met mooie woning, zonder kind., 80% doof, gesl. en huisel. type, gevoelig, houdende v. klass. muz., zkt. eenv. en rustige christinne.
Lichte handicap geen bezwaar.
Brief onder nr. 13.350.

KOMF. VAKANTIEWONING
in Hoog Sauerland (Duitsl., Winterberg-Niedersfeld) te verhuren (max. 6 personen).
Mooi gelegen aan bosrand met Panoramazicht.
Aanvragen bij:
Manfried Schulte, Zum Berger See 91, D 5820 Gevelsberg. Tel. 02332-60504.

„Ik zie een poort wijd open staan
waardoor het licht komt stromen
van 't kruis, waar 'k vrijlijk heen
mag gaan om vrede te bekomen.

Op Zijn tijd nam de Heer tot Zich onze zuster

ENGELINA BRONGERS-SMELTEKOP

op de leeftijd van 74 jaar, sinds 12 augustus 1981 weduwe van Piet W. Brongers.

31 augustus 1984

Baptistengemeente Delfzijl

„Want Hij is onze vrede"
Efeze 2 : 14

De Here, onze getrouwe God en Vader nam tot Zich mijn geliefde man, onze zeer zorgzame vader en grootvader

LEENDERD PUNSELIE

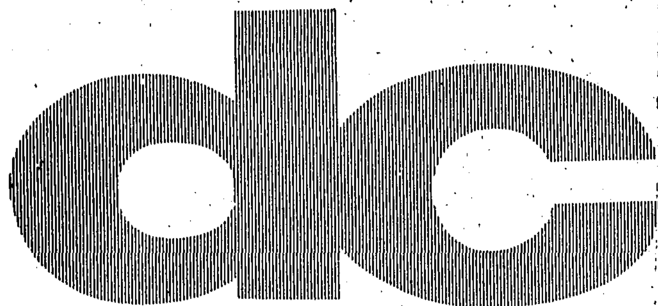
Weduwnaar van F. Bindenga, in de ouderdom van 87 jaar.

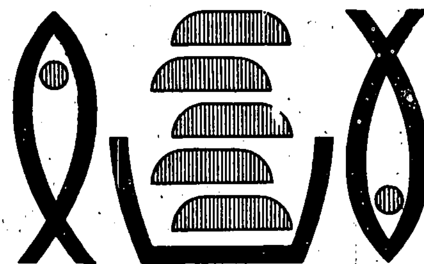
Uit aller naam:

J. Punselie-Brandsen

Leiden, 8 september 1984
Stieltjesstraat 11.

De begrafenis heeft plaatsgevonden op 12 september jl. op de algemene begraafplaats Rhijnhof te Leiden.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

99e jaargang - nummer 37 - 21 september 1984

2 x 1 = 0

C. van Wier

Preek nooit over geld!

Je kunt met je gemeente best in vrede leven, wanneer je maar niet preekt of met hen praat over geld! Dat zei eens een voorganger. Zou het waar zijn? We willen ons daar maar niet verder in verdiepen. Maar wie zou willen ontkennen, dat mensen zich heel licht bedreigd voelen, wanneer er op de een of andere manier gekeken wordt naar hun portemonnee. Die geldbeurs, het persoonlijk bezit, is voor verreweg de meesten een wezenlijk deel van hun persoonlijke identiteit. Blijf daar maar liever af!

Hebben of zijn

Een bekende geleerde, Erich Fromm, bestudeerde de invloed die het culturele milieu uitoefent op de menselijke persoonlijkheid. Een van zijn boeken kreeg de hierboven vermelde titel. Daarmee geeft hij aan, dat de mens zich op twee verschillende manieren kan opstellen ten aanzien van het menselijk bestaan. Hij kan kiezen voor het zijn, een wijze van leven, waarbij hij zich verheugt over al de mooie dingen die er zijn, zelfs wanneer hij daarvan weinig of niets zijn persoonlijk eigendom kan noemen. Hij houdt van het leven!

Maar in onze consumptiemaatschappij kiezen verreweg de meeste mensen voor het hebben, al doen ze dat nauwelijks welbewust en weloverwogen. Het bezitten van zoveel mogelijk dingen is voor hen de zin van het bestaan. Men is wat men heeft. Heeft men weinig of niets, dan voelt men zich ook als zodanig.

Fromm ziet de moderne westerse mens als een eeuwige zuigeling, die schreeuwt om zijn fles. De consument wil heel de wereld in zich zuigen. De waarde en de zin van het leven worden steeds meer bepaald door wat we in onze mond weten te stoppen of opstapelen in de winkelwagens van de supermarkt. Blij zijn over allerlei dingen, die er zijn, zonder dat men ze persoonlijk bezit, is er voor de doorsneemens niet meer bij.

Vroeger en nu

Het is de vraag, of het bovenstaande alleen voor de mens van nu geldt. Waarom anders waarschuwde Jezus de mens van zijn tijd, dat hij zich geen schatten op aarde moest verzamelen, met alle risico's van roest en rovers? Het hebben zit de mens in het bloed.

En daarom roept Jezus de mens van toen en vandaag op, om zijn rijkdommen te zoeken en te vinden in de dingen van Gods koninkrijk. Jezus zelf was de man die leefde vanuit de rijkdommen van het zijn. Dat God er was en dat Hij mocht leven in gemeenschap met en in dienst van deze Heer, dát bepaalde zijn levensvreugde. Zo zou ook de mens van vandaag, en zeker de christen, moeten leven.

2 x 1 = 0

Niemand kan twee heren dienen. Wie zijn levensvreugde tracht te vinden in Gods nabijheid en garanties, maar tevens in de zekerheden en genoegens die geld en goed ons aanbieden, zal (misschien te laat) ontdekken dat hij met lege handen blijft zitten.

Leven als de vogels en de bloemen

Zo'n stralend leven is er alleen voor degene die kiest voor die ene Heer en zijn koninkrijk. Hij beleeft zijn hemelse Vader als een dagelijkse realiteit. En de uitstraling daarvan zal merkbaar doordringen tot de naaste, die in armoede leeft en al die zaken, die afhankelijk zijn van onze bereidheid tot hulp en offers.

Eén Heer! Of... niets!

DE PERSOON VAN JEZUS

een intrigerend geheim

In het centrum van ons geloof staat de persoon van Jezus Christus. Over zijn persoon is altijd veel te doen geweest. Tijdens zijn leven en werken op aarde. En daarna. De christelijke kerk heeft er enkele eeuwen over gediscussieerd vóór zij in 451 A.D. als norm voor alle spreken over de persoon van Jezus Christus aanvaardde, dat Hij „waarlijk God en waarlijk mens" is. Maar dat was niet het einde van de discussie. Tot op de dag van vandaag zetten gelovigen in hun spreken over Jezus nieuwe accenten, soms zó nieuw, dat anderen van een „nieuwe leer" spreken. De ene keer spreekt het ons aan. Een andere keer verwerpen we het.
Wat zit er achter dit steeds opnieuw ter sprake brengen van de persoon van Jezus? Het heeft te maken met Hemzelf. En met onszelf.

Jezus' persoon: een geheim

Vanaf zijn eerste optreden tot op de dag van vandaag heeft Jezus mensen mateloos geboeid, verward en tot heel diep uit eigen hart komende reacties geprikkeld.

Jezus boeit en verwart mensen. Hij roept bij mensen de vraag op naar het geheim van zijn persoonlijkheid. Het valt op, hoe vaak in de evangelieën de vraag naar het geheim van zijn persoon centraal staat.

Nadat Jezus een storm het zwijgen heeft opgelegd vragen zijn discipelen: „Wie is toch deze?" (Mc. 4 : 41). Jezus zelf vraagt zijn discipelen: „wie zeggen de mensen dat de Zoon des mensen is" (Mt. 16 : 13), en dan blijkt er een menigte van meningen over Hem te bestaan (vs. 14).

onze persoon: een ander geheim

Jezus roept ook reacties op. Het geheim van Jezus' persoon daagt mensen uit om het geheim van hun eigen persoon aan de orde te stellen. Dit valt op in de evangelieverhalen: als aan omstanders duidelijk wordt wie Jezus is, begint tegelijk duidelijk te worden wie we zelf zijn.

Tijdens de genezing van een bezetene geeft een boze geest te kennen te weten wie Jezus is: „Ik weet wel wie gij zijt" (Mc. 1 : 24). En tegelijk wordt hijzelf openbaar als boze geest die geen toekomst meer heeft: „zijt Gij gekomen om ons te verdelgen?" (vs. 24).

Als Petrus belijdt: „Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God" (Mt. 16 : 16), wordt aan hem het geheim van Jezus' persoon geopenbaard. Meteen daarna wordt openbaar wie Petrus zelf eigenlijk is. Hij valt door de mand als iemand die ook in zijn toewijding aan Jezus meer bezig is met eigen zaken dan met die van God (Mt. 26 : 22, 23).

Wanneer Jezus terecht staat voor de joodse Hoge Raad dwingt de hogepriester Hem het geheim van zijn persoon te onthullen: „Ik bezweer U bij de levende God, die Gij ons zegt of Gij zijt Christus, de Zoon van God" (Mt. 26 : 63). Meteen daarna dwingen zij Jezus ook te zeggen wie zijzelf zijn: „Profeteer ons Christus, wie is het die U geslagen heeft?" (vs. 59).

Wie over het geheim van Jezus' persoon spreekt, brengt ook het geheim van zijn eigen persoon - al is dit een geheel ander geheim! - ter sprake. Wie over Jezus spreekt, laat altijd het achterste van zijn eigen tong zien.

zo is Hij!

De persoon van Jezus is door ons niet zakelijk correct in kaart te brengen, zoals een landmeter een stuk bouwgrond in kaart brengt. Over een correct in kaart gebracht stuk land kun je heel zakelijk en objectief praten. Zo niet over Jezus! De persoon van Jezus ontsnapt aan al onze metingen, onderzoekingen, verklaringen en woorden. Met zijn persoonlijkheid - waarlijk God en waarlijk mens - is Hij in ons midden als een intrigerend geheim, dat onze eigen persoonlijkheid voortdurend „im Frage stellt", zoals de Duitsers onvertaalbaar zeggen. Hij is ons mensen gelijk, maar op zo'n wijze dat ons eigen mens-zijn er fundamenteel door ter discussie wordt gesteld! Daarom reageren mensen zo vanuit het diepst van hun eigen persoon op de persoon van Jezus.

niet alleen op formules letten

Wie over de persoon van Jezus spreekt, spreekt over zijn eigen persoon.
Daartoe geeft Hijzelf aanleiding.

Wie Jezus een uniek mens noemt die ons allen een voorbeeld is, zegt daarin veel over zichzelf. Hij beschouwt zichzelf kennelijk als iemand die het met wat goede wil een heel eind kan brengen.

Sommige christenen die altijd over Jezus spreken als „de grote Geneesheer" maken op mij de indruk zeer in beslag genomen te zijn door ziekten en kwalen.

In een dankgebed voor Christus' plaatsvervangend sterven hoorde ik iemand de Heer aanspreken met de woorden „Gij grote Broeder". Ongebruikelijke woorden, met in sommige oren een zweem van ketterij. Maar vanuit de persoonlijke ervaring van Jezus' verbondenheid met ons tot in de dood, volkomen recht doend aan het geheim van Jezus' persoon.

Wanneer mensen uitspreken wie Jezus is, spreken zij daarin ook uit wie zijzelf zijn. Jezus weegt het laatste mee, als Hij de waarde van het eerste vaststelt.

Een legerofficier te Kapernaüm, een niet-Jood, vraagt Jezus zijn knecht te genezen en zegt tegen Hem: „Ik ben niet waard dat Gij onder mijn dak komt, maar spreek slechts een woord en mijn knecht zal herstellen" (Mt. 8 : 8). Een belijdenis van de persoon van Jezus, die de meesten van ons wel erg magertjes zullen vinden. Meteen daarop laat Jezus zien wat voor mens deze hoofdman met zijn belijdenis is: „Bij niemand in Israël heb ik zo groot geloof gevonden" (vs. 10), en Hij accepteert hem met zijn belijdenis.
Wie echt over Jezus' persoon spreekt, spreekt ook over zijn eigen persoon. Dat kan eenvoudig niet anders. Want zó is Hij in ons midden. Hij roept dit spreken zelf in ons op.
In de beoordeling van de woorden waarin iemand over Jezus spreekt moeten we daarom niet alleen maar letten op geijkte formuleringen, maar ook op hetgeen hij daarin van zijn eigen persoon ter sprake brengt.

O. d. V.

STOP! ER IS GENOEG!

Kunt u zich een penningmeester van een gemeente voorstellen, die in oktober bekend maakt: U hoeft dit jaar geen geld meer over te maken, want wij hebben ruim genoeg? Wij hebben alles kunnen betalen wat nodig was, en zelfs nog meer dan dat; wij hebben zelfs nog wat extra's aan het Uniewerk kunnen geven. Wij hebben dit jaar niet meer nodig...
Zoiets is toch ondenkbaar? Wij hebben het niet zo breed in Nederland, we moeten zuinig zijn. In de meeste gemeenten worden moeizaam de begrotingen gehaald of zelfs niet gehaald.
Wat dan te denken van een volk dat zelf nog geen vierkante meter grond zijn bezit kan noemen en dat leeft in een woestijn? Als Mozes het volk Israël in de gelegenheid stelt om gaven te brengen voor de bouw van de tabernakel, stromen de vrijwillige gaven toe. Kunstvoorwerpen en sieraden van goud, zilver en koper, edelstenen, prachtig weefwerk gemaakt door de vrouwen, het stapelt zich op. Zodat de vaklieden op zeker moment tegen Mozes zeggen dat er genoeg is, ze weten geen raad meer met de overvloed van gaven. Mozes moest zeggen: Stop, mensen, er is genoeg!
Toen gaf Mozes een bevel en men liet overal in de legerplaats afroepen: Laat man noch vrouw verder enig werk maken ten behoeve van de heffing voor het heiligdom. Zo werd het volk weerhouden meer te brengen. Want het materiaal was voldoende om al het werk te maken, ja, er was te veel". Exodus 26 : 6-7.

Was Israël in de woestijn rijker dan de gemeente vandaag? Of heeft het te maken met liefde voor de dienst van de Allerhoogste?

De W.

Menig christelijk levensschip gaat niet onder in de golven van de verdrukking. Het zinkt in rustig water; te zwaar beladen met de schatten van de wereld.

Het kan niet uitblijven, er komt een dag waarop een mens iets probeert te begrijpen van wat vóór zijn tijd geschiedde en van wat om hem heen gebeurt. Nu weet ik wel dat ik niet de man ben om het schrift aan de wand van de tijd te ontcijferen en tekens te duiden, maar dat maakt me niet onverschillig en laat me niet zeggen: Na mij de zondvloed. Meer dan eens herinnerde ik hier of elders aan het „werelds" liedje: Que sera, sera, what ever will be, will be, the future is not ours to see, que sera, sera. Het zegt: Wat komt; dat komt; we kunnen de toekomst niet zien; wat komt, dat komt.

Heeft de toekomst met het verleden te maken? Ze zijn een onafscheidelijke eenheid. Niemand knipt de tijd door. Nebukadnessar dacht en droomde over zijn tijd. De droom vergat hij, de onrust bleef als slib op z'n ziel achter. Hij riep zijn „zieners" samen en eiste dat ze hem droom en uitleg bekend zouden maken. Tenslotte leefden ze uit de staatsruif. Ze zeiden: Wat u vraagt is te moeilijk. Geen sterveling kan eraan voldoen.

Daniël hoorde van dit uitzinnig verzoek, vroeg om uitstel, ging naar huis, vertelde zijn vrienden wat er gebeurd was en samen gingen ze bidden. God onthulde hem de droom en de uitleg. Daniëls loflied op de eeuwige Heer kunt u lezen in Dan. 2 : 20-23.

Hij wordt bij de vorst ontboden en God, die geheimen blootlegt prijzend, zegt hij dat de heerser droomde van een beeld van een mens met een gouden hoofd, een zilveren borst en armen, een buik en heupen van brons, met benen van ijzer en voeten van ijzer en klei. Dan, zegt Daniël, raakt er een brok steen los van een rots, ramt het hele beeld om en verbrijzelt het tot stof dat door de wind wordt weggeblazen. De uitleg: U is het gouden hoofd, maar daarna devalueert het materiaal: van goud tot zilver, van zilver tot brons, van brons tot ijzer om te eindigen bij onvermengbare elementen: ijzer en klei. De glorie gaat voorbij.

Jaren later heeft Daniël een nachtelijk visioen. Nebukadnessar zag een mensenbeeld, zijn verval en einde. Daniël ziet het ene dier na het andere komen: een leeuw, een beer, een panter en een niet beschrijfbaar beest, uitermate angstaanjagend.

Zagen ze beiden niet hetzelfde? De ongelovige machthebber zag een in heerlijkheid en aanzien afnemende mens. De gelovige dienaar van God zag verscheurende dieren met aan het einde de „zoon des mensen" aan wie door een „man van hoge leeftijd" koninklijke macht en aanzien wordt gegeven. Dat rijk zal nooit vernietigd worden.

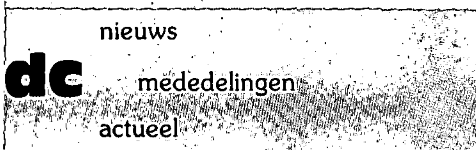
Onze Jezus, Gods zoon en ware stedehouder, is de Mensenzoon - zo noemt hij zichzelf - en je vraagt je af in welk dal hij vertoefde toen hij tegen zijn leerlingen zei dat de dagen waren als die in Noach's tijd: eten, drinken, trouwen en verder niets. Of ook zoals ten tijde van Lot in Sodom. Reeds cirkelen de gieren boven de lijken. Daarop vertelt Jezus een verhaal van een rechter die God niet vreesde en geen mens ontzag, en van een machteloze weduwe die door iemand benadeeld wordt. Daar moet de rechter toch iets aan doen. Ze blijft bij de rechtspreker aandringen, maar wat kon hem het recht schelen. Totdat het tot hem doordringt dat die vrouw het wel eens op een rel kon laten uitlopen.

Jezus denkt na over de ontwikkeling van zaken sedert hij spreekt en werkt. Had zijn komen iets veranderd? Was hij het stuk rots dat naar beneden kwam? Hij zal gedacht hebben aan Johannes die klaagliederen zong, maar wie weende waarlijk? Hijzelf speelde op de fluit, maar wie danste vol vreugde? Er was geen fundamentele reaktie zo min als Noach die in zijn dagen kon konstateren. Toch vertelt Jezus het verhaal van de weduwe. En dat was om de leerlingen duidelijk te maken dat ze moesten blijven bidden zonder de moed te verliezen. God zal recht doen aan wie zijn uitverkoren en dag en nacht tot hem roepen.

Jezus eindigt dan met de opzienbare woorden: Maar zal de Mensenzoon bij zijn komst wel geloof vinden op aarde? Is de geschiedenis der mensen een zinloos drama? Een broeder uit noordelijke streken verwijt mij soms dat ik de tijden te zwart schilder. Maar wat gaat een mens denken als hij Nebukadnessars droom ziet; Daniëls visioen over dierlijke machten leest; zelf vandaag leeft, hoort en ziet wat onder de zon geschiedt; en kennis neemt van de woorden van Jezus over het einde der tijden en tenslotte terechtkomt bij de openbaringen in het laatste bijbelboek?

Ooit vroeg iemand aan Jezus: Heer, is het aantal mensen dat gered wordt, klein? Jezus eindigt zijn antwoord met: De mensen zullen komen uit het oosten en het westen, uit het noorden en het zuiden, en in het koninkrijk van God een plaats aan tafel krijgen. Daar houd ik het op, maar wie kan in een stormnacht op zee de kustlijn steeds ontwaren? Hooguit het geflikker van een vuurtoren op de vaste wal.

Ik weet het, broeder, de Heer regeert, zijn koninkrijk staat vast. Daarom laat ik de lofzang in lied 321 zo graag zingen.

Radenkonferentie N-W Nederland

Het bestuur van de Bond van Baptisten gemeenten in Noord-West-Nederland nodigt u uit voor de Radenconferentie van de gemeenten in het gewest. Deze bijeenkomst wordt gehouden op DV vrijdagavond 5 oktober 1984 in de Baptistenkapel in Heemskerk, Maarten van Heemskerkstraat 41.

De aanvang is 20.00 uur.

Voor deze avond hebben we ds F. Laurens van de Baptisten Gemeente Rotterdam / IJsselmonde uitgenodigd om een inleiding te houden over *Alternatieve Geneeswijze*.

De agendapunten voor deze avond zullen u nog toegezonden worden. Wilt u deze bijeenkomst in uw gemeente bekend maken. Een ieder die belangstelling heeft voor deze bijeenkomst is van harte welkom.

Namens het bestuur Joke de Raaf, secr.

Instruktieweekend met de W.J.E.

Binnenkort organiseert de Werkgroep Jongeren Evangelisatie weer een weekend. Het is bedoeld voor jongeren die zich aangesproken weten door de opdracht het evangelie uit te dragen aan leeftijdsgenoten in hun eigen situatie.

Het programma is opgebouwd rondom het thema: „Nieuwe vormen van evangelisatie voor jongeren".

Het zal daarbij gaan om aktiviteiten waar je zelf persoonlijk bij betrokken wordt. Ook zullen verschillende vormen van evangelisatiewerk besproken worden.

Muzikale medewerking wordt verleend door Release uit Stadskanaal.

Data: 12 ('s avonds) en 13 oktober (t/m 's middags).
Plaats: De Nieuwe Oorsprong, St. Nicolaasga.
Prijs: *f* 25,— met reiskostenregeling.

Opgave: vóór 5 oktober bij het Jeugdburo, De Singel 5, 9203 XX Drachten, telefoon 05120-15687.

„Rekenschap en vernieuwing"

Rede, uitgesproken bij de viering van het vijfentwintigjarig bestaan van het Seminarium der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland „De Vinkenhof" door de rector prof dr J. Reiling.

Deze rede bevat naast een terugblik ook een doordenking van de taak van het seminarium in het licht van vandaag en morgen.

Een rede hoeft niet noodzakelijk aangehoord te worden, om toch goed en duidelijk over te komen.

Zo is dit een leesbaar en zeker ook leerzaam stuk, dat voor belangstellenden aan te vragen is bij het kantoor van het Seminarium, De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin.

VERDRAAG-ZAAMHEID

Wij moeten verdraagzaam zijn, wordt ons voorgehouden. Dat is niet onbijbels, want verschillende plaatsen sporen ons daartoe aan. Verdraagt elkanders moeilijkheden, zo zult gij de wet van Christus vervullen. aVerdraagt elkaar in liefde; verdraagzaamheid is in 1 Corinthe 13 een kenmerk van de liefde.

— + — — + + —

Soms bekruipt mij het gevoel, dat vandaag die verdraagzaamheid geen grenzen meer mag kennen. Wij moeten verdragen dat mensen er een andere mening op na houden, een andere levensstijl, een andere woordkeuze, een ander vrijheidsbegrip. Maar dat brengt mee dat je gebouwen mag bekladden met jouw leuzen. Dat op radio en TV vrijwel alles gezegd, gezongen en getoond mag worden wat maar in een mens op kan komen. Wij moeten maar verdragen dat een groep mesen daar behoefte aan heeft. Wie dat niet horen of zien wil, draait de knop maar om.

— + — + — + —

Die verdraagzaamheid wordt nogal eens geëist in werkplaatsen waar de gehele dag de radio het leven moet „veraangenamen". Ieder is gedwongen naar Hilversum 3 te luisteren. Hoogstens gaat de knop om als een christelijke omroep op zijn manier de zendtijd tracht in te vullen. Liefhebbers van andere soorten muziek moeten maar de verdraagzaamheid opbrengen om te luisteren naar popmuziek en de populaire zangers.

— + — + — + —

Tijdens een busreis met de onvermijdelijke omlijsting draaide de chauffeur ook eens een paar semi-klassieke bandjes. Kommentaar van enkele reizigers: Smijt die bandjes de bus uit!
Dat krijgt het karakter van: Wij eisen verdraagzaamheid, jullie schikken je maar naar onze wensen. Je neemt ons maar zoals wij zijn, en geen aanmerkingen asjeblieft.

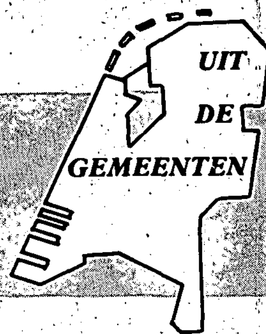
— + — + — + —

Kent verdraagzaamheid geen grenzen? Moet je alles, wat anderen doen, zonder kommentaar slikken?
Dezelfde Bijbel spreekt ook over niet-verdragen. De Here God had verbazingwekkend veel geduld met zijn volk. Maar in Jesaja's dagen verdraagt Hij het onrecht niet, dat Juda en Jeruzalem naast al hun godsdienstigheid bedrijven. De Here Jezus prijst ergens de gemeente te Efeze, omdat zij de kwaden niet kan verdragen.

— + — + — + —

Wij moeten elkaar verdragen met ieders eigenaardigheden, zoals ook Christus ons aanvaard heeft. Maar wij behoeven niet een gedrag te aanvaarden dat ten koste van anderen gaat of een belediging is van Gods heiligheid.
Zo meent uw eindredakteur

Aandacht voor jeugdwerk

In de Winschoter Courant verscheen een artikel over het jeugdwerk in de gemeente Stadskanaal-Zuid, met als centrum Het Kruispunt.
Jibbo Poppen had een gesprek met Ulbe Buwalda en Jan van Dijk, twee jeugdleiders. Ze zijn allebei lid van de raad van de gemeente, en belast met het jeugdwerk, dat de jongeren van 4-25 jaar omvat. „Wekelijks worden er clubs, zondagsscholen, koffiebaravonden gehouden, die samen door zo'n 200 jongeren worden bezocht. Dat zijn niet allemaal jongeren van de gemeente. Ook van buiten komt veel volk. De gemeente Stadskanaal-Zuid heeft 250 gedoopte leden.
Een van de jeugdzalen draagt de naam „'t Kompas". Wekelijks organiseert de jeugd hier op zaterdagavond koffiebarbijeenkomsten. Eens per maand wordt er een muziekgroep uitgenodigd. De zaak is dan vol. Jan van Dijk: „het is wel eens te klein geweest om iedereen te bergen".
„De jeugdbijeenkomsten in Stadskanaal worden voor ongeveer de helft bezocht door jongeren die niet bij de gemeente behoren. Er zijn ook vaak jongeren bij van gereformeerde of hervormde huize... Het gebeurt overigens vaak dat die jongeren, wanneer ze ouder worden, weer terug gaan naar hun eigen hervormde of gereformeerde kerk. Het is niet zo dat wij van de ouders boze gezichten krijgen, als zouden wij van plan zijn hun jongeren van de eigen kerk weg te houden. Buwalda: Het maakt niet uit waar ze uiteindelijk terecht komen. Als ze zich maar aan God overgeven".
Komt de jeugdwerkloosheid wel eens ter sprake? Buwalda: „Als zodanig niet. Er is wel eens een thema geweest over de toekomst. Hoe kijk je daar tegen aan. Maar specifiek over de jeugdwerkloosheid hier, nee. Ik denk ook dat de jongeren daarvoor niet zouden komen. Ze willen toch over andere dingen praten". Van Dijk: „ik heb de indruk dat onze jongeren niet zo pessimistisch zijn voor hun toekomst..."
„Een niet onbelangrijk onderdeel van het jeugdwerk is het onderhouden van een band met de oudere broeders en zusters. Jongeren gaan op bezoek bij oudere gemeenteleden, nemen een bloemetje mee, smeden zo een stuk gemeenschap".
Buwalda's grootste vrees is het ik-gericht-zijn in deze tijd: Allerlei therapieën en dergelijke zijn gericht op de ontwikkeling van het individu. Ik moet mijzelf ontwikkelen, mijzelf bewijzen. Dat willen wij met ons jeugdwerk doorbreken. Wij willen uitgaan van het principe gemeenschap. Alleen samen kun je wat. Je hebt elkaar nodig".
Zover wat grepen uit het artikel in de Winschoter.

SOLIDARITEIT MET DE JODEN IN DE SOVJET UNIE

Van het Solidariteitscomité voor Joden in de Sovjet Unie ontvingen wij een bericht, ondertekend door rabbijn Awraham Soetendorp. Daarin wordt de jaarlijkse solidariteits bijeenkomst aangekondigd voor 20 oktober om 20.00 uur bij de Dokwerker in Amsterdam. Vorig jaar liepen meer dan 6000 mensen mee in de fakkeloptocht. Die manifestatie vond weerklank in de hele wereld en drong ook door tot de Joden in de Sovjet Unie. „Ontroerend, stilmakend zijn de reakties die bezoekers uit Moskou en Leningrad uit de monden van de refuseniks opvingen: „Wanneer duizenden bijeenkomen voor onze vrijheid, is er hoop" en „het zal de autoriteiten niet gelukken ons te isoleren". (Refuseniks zijn Joden die een uitreisvisum naar Israël aanvragen). De positie van de Joden is zeer verslechterd; slechts zo'n 50 mensen per maand krijgen een vergunning tot emigratie. Westerse transportondernemingen krijgen geen invoervergunningen meer voor postpakketten met hulpgoederen. Ontvangen en verspreiden van foto's, bandjes, platen en brieven kan gevaarlijk zijn omdat het opgevat kan worden als „het verstrekken van informatie, die schadelijk is voor de Sovjet Staat". Onder de refuseniks is men nu bang voor deportatie.

OVER MUZIEK GESPROKEN...

In *Arnhem* wil men meer gaan doen met muziek, vermeldt de *Gemeenteklok*. De raad besprak de mogelijkheden om zang en muziek meer in te schakelen in het funktioneren van de gemeente tot eer van God, aan de hand van een stuk van br Th. Lustig. Er is nu een werkgroep opgericht voor zang en muziek. Is geloven een kwestie van aanleg, zoals bv. wel of niet muzikaal zijn? „De muzikale mens tracht een ander te overtuigen van de belangrijke betekenis van zang en muziek". Zo wil een gelovige een ander overtuigen van de geweldige betekenis van het geloof. Echter: „een muzikaal mens moet er wel in berusten dat een ander niet muzikaal is; een gelovige mag er nooit in berusten, dat een ander niet gelovig is", lazen wij in de *Gemeente Bode* van *Emmercompascuum*.

OPENING

van het 27e cursusjaar van het Seminarium der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland

„In tegenstelling tot ieder ander instituut is een seminarium als het onze bedoeld om mensen op te leiden, die een treedje lager op de ladder willen komen. Het seminarium is een school in het dienen.
Voorgangers worden opgeleid om de gemeente te dienen, te helpen om te groeien. De gemeente moet toenemen in rijpheid en volwassenheid van het geloof in Jezus Christus".

Het bovenstaande behoorde tot de openingswoorden van prof. dr ir J. S. Süssenbach, de voorzitter van het curatorium, uitgesproken op zaterdag 8 september 1984 in de Maria Christinakerk te Den Dolder.

Het openingscollege werd dit jaar gehouden door ds G. van 't Wout, docent aan ons seminarium.
In zijn toespraak „Gemeente als beweging van de Geest" stelde br Van 't Wout dat onze visie op de „gemeente" cultureel en historisch bepaald is.
De gemeente in 1984 is een andere dan de N.T. gemeenten. Er zijn slechts rudimenten van over.
Een gemeente ontstaan in het veenkoloniale tijdperk is in de tachtiger jaren van de 20e eeuw niet meer hetzelfde, al was het alleen al omdat er geen veen meer is.
Wij hebben hier vaak onvoldoende begrip voor.
Een Baptistengemeente is zo cultuur gebonden dat je eerst Gronings moet leren als je in het westen lid van een gemeente wilt worden!

Ook „beweging" is een cultuur-historisch verschijnsel. Elke beweging van de Geest heeft de neiging zich tot een instituut te ontwikkelen.

De Geest is de beweging van God in de zending van zijn Zoon en de Heilige Geest, waardoor het Koninkrijk van God is aangebroken.

De Gemeente als beweging van de Geest heeft alles te maken met het aanbreken van het Koninkrijk van God, d.i. de heerschappij van God dwars door cultuur en historie heen. Het Koninkrijk van God is bron en norm voor de gemeente van nu.
Jezus Christus personificeerde het Koninkrijk van God. Het voorbeeld dat Hij gaf is zijn dienst als Heer en als dienstknecht en zijn onderricht vatte Hij samen met de woorden: „Dit is mijn gebod, dat gij elkander liefhebt".
Want geloof is slechts door liefde werkende. Moge de gemeente teken zijn van dat Rijk van God dat gekomen is en dat komen zal."

Een tweetal studenten van de 2e weg opleiding vertelde wat over hun ervaringen gedurende het eerste jaar.

„De tweede weg wordt wel eens stiekum de „brede weg" genoemd, omdat van ons geen Grieks en Hebreeuws wordt geëist. Als je echter bedenkt dat de meesten van ons een baan, een gezin en verantwoordelijkheid in eigen gemeente hebben, kunt u zich voorstellen hoe er gewoekerd moet worden met de vrije tijd."

„Of deze zaterdagopleiding een succes zal worden hangt niet af van de docenten (al zijn ze nog zo goed) of van de studenten (al werken ze nog zo hard) maar van ons allemaal. De opleiding wordt door de gezamenlijke gemeenten in stand gehouden en gedragen.
Wij vragen om uw belangstelling en gebed."

Ans Lindenborn

MIJN EIGEN ERVARING

Toen in 1971 de Werkgroep Toerusting het zogeheten „Bijbelseminarie" in het leven riep is mijn liefde voor „de Vinkenhof" geboren.
Aangemoedigd door onze toenmalige voorganger ds G. Vegter meldde ik me aan voor een drie jaar durende cursus op de zaterdagen gedurende het winterseizoen. Er kwam wel enig passen en meten thuis aan te pas, want ik had twee kleine kindertjes. Hun - toen nog niet zo ervaren - vader verklaarde zich slechts in staat voor de oudste te zorgen en oma nam de jongste voor haar rekening. Ik vond het heerlijk op „de Vinkenhof". Nog nooit eerder was ik zo gericht met de bijbel bezig geweest. Er stond zoveel méér in dan ik ooit zelf gelezen had!
In de pauze glipte ik de bibliotheek wel eens binnen. Al die planken met boeken gaven me een opwindend gevoel. Zoveel was er dus gedacht, gestudeerd en geschreven rondom dat éne Boek.
Voor mij werd „de Vinkenhof" de plaats waar ik datgene kon krijgen dat ik voor mijn geestelijke groei nodig had. Ik vond het jammer als een studiedag om was en ik verzuimde vanzelfsprekend nooit.

Het tweede cursusjaar leverde een klein probleem op in de vorm van ons derde kind, dat in die zomer ons gezin had uitgebreid.

Gelukkig was papa inmiddels ook gegroeid in die zin dat hij nu bereid was op twee kinderen te passen. De baby-zoon mocht ik in dat jaar op een vertrouwd adres brengen, alwaar hij gebaad en gevoed werd.
Mijn inmiddels teenerkinderen vertonen gelukkig geen aanwijsbare trauma's als gevolg van deze handelwijze!
Zo verliepen de jaren en bij iedere nieuwe cursus was ik van de partij. Maar hongerig bleef ik, het was immers maar een graantje dat ik meepikte.
Inmiddels was ik ook een trouw bezoekster van de jaarlijkse opening van het nieuwe cursusjaar van het Seminarium geworden.
Als het moment daar was dat er nieuwe studenten werden voorgesteld bekeek ik ze altijd met enige afgunst. Zij mochten immers zomaar alle dagen bezig zijn met datgene waar ik slechts nu en dan aan rook!
Op een dag bereikte mij het gerucht dat men overwoog een theologische opleiding op de zaterdag te starten, waarbij misschien de mogelijkheid geboden werd enkele belangstellenden toe te laten, die geen voorganger wilden worden.

Ik besloot terstond de benodigde Havo-deelcertificaten te gaan halen die nodig waren om te worden toegelaten, ook al was ik allesbehalve zeker of ik zou mogen meedoen.

Vorige week ben ik aan het 2e jaar van de tweede-weg opleiding begonnen.
Ik ben heel gelukkig, want studeren en geloven zijn bij mij bijna synoniem.
Ik heb ook echt het gevoel te worden toegerust tot dienst in de gemeente en op elke plaats die mij gewezen wordt.

A. L.

BOND VAN BAPTISTEN GEMEENTEN Z.O. DRENTHE

Radenconferentie van gewest Z.O. Drenthe op zaterdag 29 september 1984 om 14.00 uur in de Baptistenkerk „Wegwijzer" aan de Princesselaan te Emmen.
Agenda o.a. bespreking AV.

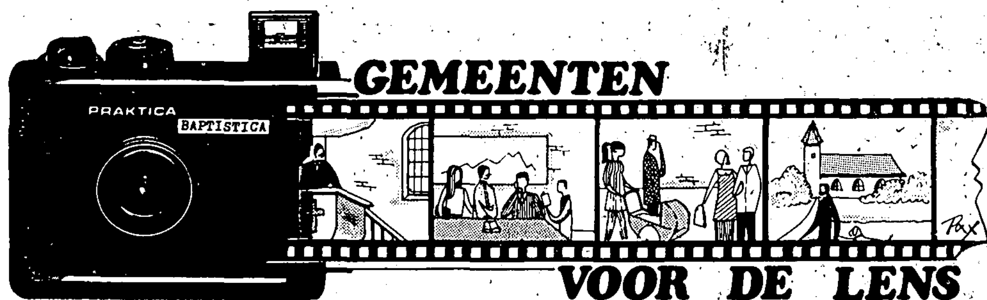
Y. S. Heidstra, secr.

STRAFPORT: JAMMER VAN HET GELD!

Het gebeurt nog wel eens dat wij brieven of gemeentebladen toegezonden krijgen waarop te weinig porto geplakt is. Terugzenden doe je ook niet zo gauw, dus betalen wij de PTT maar. Doch het is jammer van het geld.

Willen verzenders hun brieven of drukwerken in geval van twijfel even wegen?
Vriendelijk dank. Eindredakteur

Denkt u aan de aanmelding voor de AV '84?

Jonge gemeente in een oude stad:

DORDRECHT

Aardige vraag voor de mensen die de Statenvertaling van de Bijbel hebben: Welke Nederlandse stad wordt er in de Bijbel genoemd?...
Dordrecht. Op het titelblad weliswaar, met vermelding van de opdracht van de Staten-Generaal en het besluit van de Synode te Dordrecht in 1618-1619 om een Nederlandse vertaling te maken. Een opdracht met verstrekkende gevolgen, want tot vandaag toe wordt deze vertaling gebruikt.

De afgevaardigden en gasten, die in 1983 de Algemene Vergadering te Dordrecht bezochten, zullen er nauwelijks aan toe gekomen zijn om wat van de stad te zien. Jammer, want het is zo'n oer-Hollandse stad aan het water, waar men op een bepaald punt de Beneden Merwede, de Noord en de Oude Maas in elkaar ziet vloeien.
De stad ligt net even buiten het dichte randstadgebied, over het water heen geschakeld met Zwijndrecht en Papendrecht. Er is nog steeds een duidelijk reformatorische inslag.

Ontstaan

De baptistengemeente werd in 1959 geïnstitueerd buiten de poorten van Dordrecht, namelijk in Zwijndrecht. Men deelde de voorganger, ds A. Visscher, met Alblasserdam. Een aantal jaren bleef het ledental schommelen rondom de 15. Een doorbraak kwam pas toen men in 1968 besloot om onderdak te zoeken in Dordrecht. Vanaf dat moment zette de groei zich in.

Zo kwamen de baptisten op bescheiden wijze de stad binnen. Men huurde de Doopsgezinde kerk, doch de groei dwong tot maatregelen.

Het was dan ook een groot moment toen de gemeente in 1977 de vrijkomende Kruiskerk kon kopen van de Vrije Evangelische Gemeente. Daarmee kwam de gemeente vrij dicht bij het stadscentrum te zitten. Deze kerk met zijn gaanderijen biedt voorlopig weer voldoende onderdak aan de gemeente, die thans 225 leden telt. Zoals echter bij zoveel oudere kerkgebouwen heeft men te weinig nevenruimten om bijvoorbeeld de zondagsscholen onder te brengen.

Men is in Dordrecht blij met de vele jonge mensen, die niet alleen de diensten bezoeken, doch waarvan er velen aktief zijn in het klubwerk.

Oosterhout

Vanuit Dordrecht heeft het werk zich inmiddels uitgezaaid naar het Noord-Brabantse Oosterhout, op ca. 40 km. afstand. Men houdt daar sinds enige tijd elke zondagmorgen dienst in een zaal van de Technische School. De wijkgemeente Oosterhout onderhoudt goede kontakten met Dordrecht; er is geregeld een ouderling uit Dordrecht in de dienst, doch het werk groeit naar zelfstandigheid toe.

Pluriforme gemeente

Zoals veel gemeenten in het westen en zuiden van het land is ook Dordrecht ontstaan doordat baptisten uit het noorden zich hier vestigden. Zij waren de werkers van het eerste uur en evangeliseerden door huis-aan-huis colportage.

De toeloop naar de gemeente bestaat uiteraard uit mensen van allerlei richtingen, zodat de van-huis-uit baptisten in de minderheid komen. Dat maakt zo'n gemeente waarschijnlijk veel pluriformer dan de oudere, noordelijke gemeenten.

Pluriformiteit, verscheidenheid van gedachten en inbreng, kan bepaalde spanningen geven. In een snel groeiende gemeente als Dordrecht ervaart men daar iets van. Ze vereisen geduld, gesprek, aanvaarding, doch de gemeente blijft één rondom prediking en avondmaal.

Wat er zoal gebeurt

De gemeente neemt deel aan de Gemeente Bijbel School. Daarnaast houdt men van tijd tot tijd op zondagavond een gesprek over een bepaald thema. Men sprak onder andere over de Geestesgaven, het funktioneren in de gemeente, homofilie. De raad bezint zich met enige regelmaat op pastorale vragen zoals bijvoorbeeld echtscheiding en hertrouw.

In de gemeente is een werkgroep „Geloof en Samenleving", die zich bezint op aktuele vragen als arbeid, kernbewapening, vrede, sociale verantwoordelijkheid en derde wereld.

De zendingswerkgroep onderhoudt kontakten met de zendelingen. Dat betreft niet alleen de mensen die in Unie-verband uitgezonden zijn, want vanuit Dordrecht werken de familie Van Burg in Nepal, fam. Van Barneveld in Zaïre, fam. Kuipers in Sierra Leone en fam. Bakker in Papoea Nieuw Guinea; uitgezonden door Tear Fund, de CAMA en Wycliffe Bijbelvertalers.

Voorganger en gemeente worden vaak geconfronteerd met noodsituaties bij mensen, die verder geen connecties met de gemeente hebben.

Jubileum

D.V. zondag 30 september zal de gemeente feestelijk de instituering gedenken, die 25 jaar geleden plaats vond. Zij zal dat zeker niet alleen met eigen „gezin" vieren, want er zijn vele kontakten met vrienden van de gemeente, die wel voornamelijk uit andere kerken komen. Een algemeen verschijnsel, men is op kerkelijk gebied minder honkvast en misschien beginselvast geworden.
Dat roept de vraag op waar menigeen mee worstelt: hoe bereiken we de mensen die helemaal geen kerkelijke achtergrond hebben en in dat opzicht van huis uit niets meegekregen hebben? Al bieden wij kerkelijke zoekers graag onderdak, wij zijn er immers niet op uit leden bij andere kerken weg te halen. Al wordt gezegd dat men in bepaalde kerkelijke kringen in Dordt wel even met zorg heeft aangezien dat de stad op zeker moment 4 baptisten predikanten herbergde: naast de plaatselijke voorganger nog twee ziekenhuispredikanten en de landelijke evangelist...
Na ds A. Visscher en ds B. Reiling is ds G. van Mameren thans voorganger.

Met 225 leden blijft de baptistengemeente een bescheiden groep in een stad als Dordrecht. Een klein spiegeltje kan echter zonnestralen tot verre afstand weerkaatsen. Moge de gemeente zo'n spiegel van Christus zijn en blijven.

H. G. de Winkel

baptistengemeente Deventer jubileert

In onze vreugde willen we u laten delen. Daarom vertellen we iets over onszelf. Daarbij gaat het echter niet om onszelf, maar om onze grote God, die ons in de lange achterliggende periode heeft bijgestaan en dikwijls ook rijk heeft gezegend.

Op 14 oktober zal het precies 100-jaar geleden zijn, dat de gemeente koninklijke goedkeuring ontving. Op de dagen voorafgaand aan die 14e oktober zullen er allerlei festiviteiten plaatsvinden. Het hoogtepunt ligt op de 14e oktober zelf. 's Morgens zal er een jubileumdienst zijn, waarin ds H. Schouten voorgaat en 's middags is er een herdenkingsdienst, waarin ds G. Vegter, de herdenkingsrede spreekt.
Vermeld moet worden, dat ds G. Vegter een boek geschreven heeft, waarin de historie der gemeente is vastgelegd.

Een eeuw geleden

In 1882 waren er al Baptisten in Deventer. Ds B. Roeles was de eerste predikant. Hij was zijn werk op 21 augustus 1882 begonnen, trof toen 10 leden aan, die samen als een „afdeling der gemeente te Nieuwe Pekela" te boek stonden. Het eerste lid der gemeente was C. Peters. Een kleinzoon en een achterkleinzoon maken nu nog deel uit van de gemeente. Na aanvankelijke aarzeling kwam C. Peters met zijn vrouw tot de doop. Daar er geen eigen kerkgebouw met doopvont was, zou de doop „om geen opzien te baren" bij avonddonker in de Singel plaatsvinden, niet ver van de plaats waar nu het kerkgebouw staat. Later stelde de fam. Peters hun woning ter beschikking voor samenkomsten en lieten er een doopvont in bouwen.

Openbare bijeenkomsten

Door de komst van ds Roeles kwam de openbare prediking meer naar voren. Op 1 maart 1883 werd in het toen beruchte danshuis „Het Hof van Holland" een opwekkingsdienst gehouden. Ook door andere activiteiten, die ontplooid werden groeide de gemeente en met goedvinden van Nieuwe Pekela werd de gemeente in oktober 1884 zelfstandig.

Eigen gebouw

Het eerste eigen kapelletje was „Bethel". De steenlegging vond plaats op 7 oktober 1884 en op 15 december van dat jaar werd het reeds in gebruik genomen. Momenteel huist de gemeente in een fraai oud pand aan de Binnensingel. Dit pand is ongeveer even oud als de gemeente. Op 6 november 1965 werd het in gebruik genomen. Voorganger was op dat moment ds B. Posthumus.

Deventer nu

Natuurlijk kunnen we niet de hele geschiedenis vermelden. Daarom nog een enkele opmerking over de gemeente in haar huidige situatie.
De gemeente telt ongeveer 125 leden en heeft met name in de laatste jaren nieuwe jonge leden mogen ontvangen. Zodoende mogen we ons verheugen in een flinke zondagsschool en een enthousiaste tussenjeugd. Belangrijk is daarbij de inzet van velen die hiervoor tijd vrijmaken. We zien duidelijk dat de jeugd van de gemeente de toekomst van de gemeente is.
De gemeente wil echter niet alleen binnen eigen muren werken, maar zoekt ook de stadgenoot in de nieuwbouwwijken op.
Door het organiseren van vakantie-bijbelscholen in de nieuwe wijk in Colmschate hopen we met buitenkerkelijken contacten te leggen.
Ook worden er evangelisatie-diensten georganiseerd. Daarbij stellen we voortdurend vast er een „niet-kerkvriendelijke" overheid is, een weerslag van de Deventer-burger-gemeenschap.
Dat ontmoedigt ons niet, maar is een bron van inspiratie, een uitdaging. Zolang de Heer ons nog tijd geeft, willen we in Zijn wijngaard werken.
Daarom kunt u in Deventer vandaag een 100-jaar jonge gemeente aantreffen, vastbesloten de Heer te dienen en dankbaar voor wat Hij tot nu toe mogelijk gemaakt heeft. Hem zij de eer.

H. Schouten

BIJBELS VOOR RUSSISCHE BAPTISTEN

Aan de bijbelgenootschappen is gevraagd om 10.000 Russische bijbels te produceren voor de Unie van Baptisten en Evangelische Christenen in de Sowjetunie. De kosten zullen gedragen worden door de bijbelgenootschappen, de Europese Baptistenfederatie en de Wereldalliantie van Baptisten. Met het drukken van deze bijbels is inmiddels een begin gemaakt.
Het is de eerste keer sinds Kerstmis 1978 dat legaal vanuit het Westen bijbels geleverd mogen worden aan de baptisten in Rusland. Toen betrof het een zending van 25.000 exemplaren die binnen een week over de gemeenten verdeeld waren. Vorig jaar deelde de leiding van de Unie van Baptisten en Evangelische Christenen in de Sowjetunie mee dat deze unie vergunning had om voortaan per jaar 10.000 bijbels, evenveel nieuwe testamenten en een gelijk aantal liedboeken te laten drukken.
In het voorjaar kwam het bericht dat de nieuwe testamenten en liedboeken verschenen waren. Bovendien waren 10.000 concordanties op de bijbel gedrukt, maar geen bijbels.
Dat bericht wekte in Westerse kringen enige verbazing. Vermoed werd dat het papier van de bijbels gebruikt was voor concordanties omdat predikanten en studenten in de theologie daaraan zo'n schreeuwende behoefte hadden. Nu is duidelijk dat dit merkwaardige besluit is genomen, omdat de baptisten van de Sowjetunie er toen reeds rekening mee hielden ook een invoervergunning voor 10.000 bijbels te krijgen.

LEZERS AAN HET WOORD

EVANGELISATIE

E v a n g e l i s e r e n
is niet: dogma leren
noch ook: leervrijheid.
Geen gestaag studeren,
theologiseren
od polemiseren,
doch GODS WOORD waarderen,
Schriftkritiek te spijt.

E v a n g e l i s e r e n
kan dus nooit sorteren
kerkelijke strijd.
't Is niet: disputeren,
maar de zonde weren
en 't is conformeren
aan het Woord des HEREN
in gehoorzaamheid.

E v a n g e l i s e r e n
dat is proclameren
van 't Genadefeit;
't is GODS lof vermeêren
en zichzelf verneêren,
in het heilbegeren
naar hemelse sferen,
naar de zaligheid.

E v a n g e l i s e r e n
is rein redeneren
in ootmoedigheid.
't Is biddend bekeren
en liefdevol leren
om J E Z U S te eren
als de HEER der Heren
nú en te allen tijd'.

E v a n g e l i s e r e n
is nooit distantiëren,
doch: bereid tot strijd.
't Is steeds voortmarcheren
en soms veel ontberen,
maar tóch triomferen
in het Kruis des H E R E N

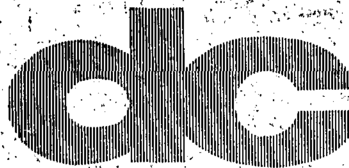
tot in eeuwigheid!

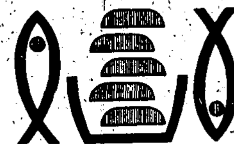
Dordrecht W. J. v. d. Leer

ADRESWIJZIGINGEN

Het nieuwe adres van M. de Vlas luidt: Schoonenburg 52, 6714 GD Ede.
Het nieuwe adres van ds J. Bouritius luidt: Leeuweriklaan 26, 7905 CB Hoogeveen, tel. 05280-67950.
Het nieuwe adres van ds C. van Wier is per 1 oktober a.s.: Beneluxlaan 24, 3844 AK Harderwijk.
Het nieuwe adres van drs J. P. J. F. van der Leur en mevr. J. van der Leur-Posthumus: Acapulcodreef 63, 3563 RB Utrecht, tel. 030-614803.

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin . Abonnementsprijs bij vooruitbetaling ƒ 42,— per jaar, ƒ 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland ƒ 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

Harder dan graniet is het woord,
wanneer men er het fijnste mee zeggen wil.

Met blijdschap en dank aan God geven wij u kennis van de geboorte van onze zoon en broertje

PIETER SIJBRANDUS

Wij noemen hem Peter.

Fred en Aly Smit-Metz
Rebekka

9 september 1984

Alberdaplein 25, 9602 HB Hoogezand.

RUIME 4 ST. VAKANTIEBUNGALOWS
Douche koelkast.
Voorts zwembad, kleuterbadje, schommels, zandbakken.
Op randje van Hondsrug in rustige bosrijke omgeving.
Direkt bij dorp en bushalte. Fietsen te huur.
Folder/prijslijst: Bungalowpark **„Ravijnzicht"**, Gieterweg 6a, 9462 TD Gasselte.
Tel. 05999-4560.

Ingegaan tot het feest van zijn Heer, mijn innig geliefde man, onze lieve heit

JAN DIKKENS

op de leeftijd van 61 jaar.

„Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen"

Haulerwijk, 9 september 1984
S. de Bruïneweg 49

G. Dikkens-Hof
Beilen:
Wim en Siny
Hoorn:
Piet en Tonny

De begrafenis heeft plaatsgevonden op vrijdag 14 september 1984 jl.

Op 9 september nam de Heer tot Zich onze broeder

JAN DIKKENS

op de leeftijd van 61 jaar.

Baptistengemeente Haulerwijk

81255
is het gironummer
van het
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten
Bosch en Duin

Doe er wat aan!

Op 5 september nam de Heer tot Zich op de leeftijd van 71 jaar onze lieve broer, zwager en oom

HENDRIK SCHIPPERS

echtgenoot van Dien Poppen.

Uit aller naam
H. Schippers
Heijermansstraat 183, Zaandam

Box 981, Sharp S.T. 26,
329 MC Kelvie, New Liskeard
Ontario Canada

Groot is Uw trouw, o Heer

De Heer heeft thuisgehaald zijn moegestreden kind, onze zorgzame vader, groot- en overgrootvader

SIJBRANDUS METZ

op de leeftijd van 91 jaar, sinds 2 mei 1981 weduwnaar van Aaltje Vietje.

Musselkanaal, 11 september 1984
Bejaardentehuis „Rulea", De Brink 7a

Amsterdam:
G. H. Hartog-Metz
Stadskanaal:
A. Buntjer-Metz
K. Buntjer
Stadskanaal:
P. Metz
H. H. Metz-Oldenburger
Delft:
H. Metz
E. Metz-Jager
Delft:
G. Metz
J. Metz-Onrust
Stadskanaal:
Albert en Dina

Klein- en achterkleinkinderen

De begrafenis heeft inmiddels plaatsgevonden.

Correspondentie-adres:
P. Metz, Nederlandlaan 29, 9501 CA Stadskanaal.

Geheel onverwacht nam de Here tot Zich onze broeder

NANNO JAKOB NIJENHUIS

op de leeftijd van 75 jaar.

1 Corinthe 13 : 13
„Zo blijven dan Geloof, Hoop en Liefde.
Deze drie, maar de meeste van deze is de Liefde"

Veendam, 3 september 1984

Baptistengemeente Veendam

Na een arbeidzaam leven is door zijn Heer thuisgehaald mijn lieve man, onze zorgzame vader en fijne opa

HENDRIKUS JOHANNES OLIJSLAGER

in de leeftijd van bijna 80 jaar.

Drager van de gouden medaille verbonden aan de Orde van Oranje Nassau.

Hengelo (O.):
A. Olijslager-Dijkhof
Canada:
A. J. Olijslager
D. Olijslager-Dallinga
John
Brian
Hengelo (O.):
R. Hogebrug-Olijslager
H. Hogebrug
Marcel
Rian

13 september 1984
7556 CS Hengelo (O.), Ir. M. Schefferlaan 12

De rouwdienst heeft op 17 september plaatsgevonden in de baptistenkerk Jacob Catsstraat 36, Hengelo (O.).
De begrafenis heeft aansluitend plaatsgevonden.

Na een arbeidzaam leven is door Zijn Heer thuisgehaald onze broeder

HENDRIKUS JOHANNES OLIJSLAGER

op de leeftijd van 79 jaar

Hengelo, 13 september 1984

Baptisten gemeente Hengelo
wijkgemeente Centrum

„Veilig in Jezus' armen"

Onverwacht heeft de Here tot Zich genomen onze zuster

HILLECHIENA PLEYSIER-SCHUUR

op de leeftijd van 74 jaar, sinds 19 december 1957 weduwe van Jan Pleysier.

10 september 1984

Baptistengemeente Delfzijl

„God is ons een toevlucht en een sterkte"
Ps. 46.

De Heer heeft op Zijn tijd thuisgehaald

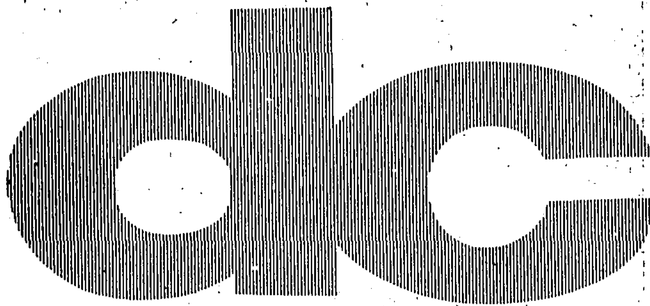
ANNIGJE PRUIM-KUIPERS

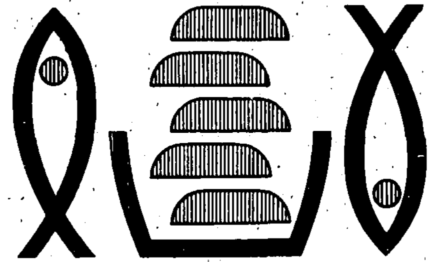
op de leeftijd van 83 jaar.

11 september 1984

Zij was 62 jaar lid van de gemeente.

Baptistengemeente Nieuw Weerdinge

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 38 - 28 september 1984

waarheid en eenheid

O. H. de Vries

IN NAAM VAN DE BIJBELSE WAARHEID zijn in de loop van de tijden talloze geloofsgemeenschappen uit elkaar gegaan. Daar zit een bittere ironie in. De bijbel zelf laat ons immers weten dat de waarheid die zij verkondigt alleen *„samen met alle heiligen" (Ef. 3 : 18) gekend kan worden. Een scheuring onder kinderen Gods, in naam van de bijbelse waarheid, is de grootste leugen die verkocht kan worden. Ik schrijf deze dingen niet als neutraal toeschouwer, die zelf staande binnen de veilige beschutting van een baptisten eenheid, konstateert hoe anderen de fout in gaan. Wij staan er als baptisten zelf midden in.*

Onmacht

Wanneer gelovigen uit elkaar zijn gegaan, doen beide partijen doorgaans hun best vragenstellers te overtuigen van hun gelijk in de splitsing. Hun verhalen lijken op parades van schriftuurlijk inzicht, zuiverheid in leer en leven, en geestelijke kracht. Parades bezorgen mij altijd een ongemakkelijk gevoel. Maar zij doen dat in het bijzonder als christenen met hun gelijk als een geweer op de schouder aan mij voorbijmarcheren. Een christen leeft toch niet van het gelijk dat hij heeft, maar van de genade die Christus schenkt!

Er is overeenkomst tussen de wijze waarop een mens als zondaar door God gerechtvaardigd wordt, en de wijze waarop hij als christen de Schrift verstaat. Beide gebeurt uit genade, na erkenning van eigen onmacht.
In het verstaan van de Schrift, en in de uitleg van de Schrift met het oog op het dagelijks leven, zijn we volstrekt afhankelijk van de leiding van de Heilige Geest. En de Geest wordt nooit ons persoonlijk eigendom. Hij is de genadegave Gods, elke keer dat Hij ons leidt. We kunnen nog wel de bijbel uit onze binnenzak tevoorschijn halen. Maar we kunnen de Geest, die ons leidt in de waarheid van de Schrift, niet uit ons eigen bezit tevoorschijn toveren en op tafel leggen.
Het kennen van de bijbelse waarheid begint met een daadwerkelijk erkennen van eigen onmacht en het opgeven van vermeende eigenwijsheden. Gezegend de geloofsgemeenschap waarin christenen deze onmacht niet alleen in de eigen binnenkamer belijden, maar ook in de vergaderzaal, tegenover elkaar. Zo'n gemeenschap groeit in de kennis van de waarheid en wordt tegelijk in de eenheid bewaard.

Twee kanten van dezelfde zaak

Waarheid en eenheid zijn twee kanten van dezelfde zaak. Je kunt de bijbelse waarheid alleen kennen in éénheid met medegelovigen. Aleen *„samen met alle heiligen"* zijn we instaat *„te kennen de liefde van Christus die de kennis te boven gaat"* (Ef. 3 : 18,19). Paulus schrijft in één pennestreek van de *„eenheid des geloofs"* naar de *„volle kennis van de Zoon Gods"* (Ef. 4 : 13).
Waarheid en eenheid zijn twee kanten van dezelfde zaak. Wie de eenheid opgeeft, verliest een wezenlijk stuk van de waarheid.

Eenheid: zo spannend als de waarheid
waarheid: zo spannend als de eenheid

Je behoeft maar één jaar lid van een baptisten gemeente te zijn om te weten hoe spannend éénheid is. Hoe spannend eenheid is, zullen we in oktober op de Algemene Vergadering weer aan den lijve ondervinden. 's Morgens en 's middags is de eenheid inzet in discussies over verschil van mening. 's Avonds, tijdens de avondmaalsviering, is de eenheid een geschenk, dat je ontvangt tijdens het breken van het ene brood en het drinken uit de ene beker. Tot Christus weerkomt hebben we de eenheid alleen op deze spannende manier. Wie deze spanning kwijt wil, door het gesprek over verschil van inzicht te elimineren in een godsdienstig genootschap van gelijkdenkenden, verliest de eenheid des geloofs.

De bijbelse waarheid is een even spannende zaak als de eenheid. Het zijn twee kanten van één zaak. Wanneer Christus weerkomt om zijn werk op aarde af te maken en te bekronen, zullen de Schriften tenvolle vervuld worden. Dan zal de waarheid van de bijbel de waarheid zijn van het eigen persoonlijke leven en van het openbare leven. Dan wandelen we niet meer in geloven maar in *aanschouwen* (II Cor. 5 : 7). De bijbelse waarheid zal dan met onze handen getast, met onze ogen waargenomen, met ons verstand gedacht en met onze emotie gevoeld kunnen worden.

Maar zover is het nu nog niet! De waarheid is ons nu alleen toegankelijk in het af en toe adembenemend spannend belijden van eigen onmacht en elkaar voortdurend vasthouden in gebed en gesprek.

IK KAN BEST ANDERS...

Crazy crusaders for Christ

Jaren geleden kwamen familieleden van ons in contact met een paar jonge mensen uit de Verenigde Staten, die hier in ons land probeerden door te geven wat Jezus Christus voor hen betekende. Bijna een jaar later stuurden ze een brief vanuit Okinawa, in de buurt van Japan. Een paar regels geef ik u door:

„God leidde ons langs wegen vol verrassingen, van Duitsland naar Turkije, Iran, Afghanistan, India, Bangkok, Hongkong, Tokio en nu Okinawa. We leerden zoveel van de japanse taal, dat we mensen tot Jezus kunnen leiden." En als P.S. onder aan de brief: „Let's be crazy crusaders for Jesus": Laten we „dwaze" kruisvaarders zijn voor Jezus! Dat „dwaas" zal wel bedoeld zijn als: lieden die door de niet-gelovigen voor gek worden versleten.

Wat moet je met zoiets?

Onwillekeurig komt even de gedachte bij je omhoog dat dit toch wel een beetje fanatiek is, niet reëel. Wanneer je deze koers in je leven vaart, ga je dan vroeg of laat toch niet overstag? Dat houd je toch niet vol, vanwege de harde realiteit van het leven en het klimaat van de huidige wereld?

Toch voel je je bij zo'n conclusie niet happy. Komt die niet ergens voort uit de puur menselijke neiging om eigen koers en instelling te verdedigen? Niemand erkent graag z'n fouten, ook een christen niet. En helemaal niet, wanneer zo'n erkenning een radicale verandering van je leven zou gaan betekenen.

Ik kan niet anders

Toen Maarten Luther indertijd voor de rechterstoel werd gedaagd, moet hij gezegd hebben: „Hier sta ik! Ik kan niet anders". Dank zij de herontdekking van het evangelie en de persoonlijke beleving daarvan, voelde hij zich geroepen om het volle licht van die geweldige boodschap te laten schijnen, overal waar dat mogelijk was.

Dat daardoor binnen de kerk een woestijn van dwaalleer en dorre dogmatiek aan het licht kwam, kon hem er niet vanaf houden zijn getuigenis door te blijven geven. Blijkbaar zat hij duidelijk in het spoor van Petrus en Johannes: „Wij kunnen niet nalaten te spreken van wat wij gezien en gehoord hebben".

De liefde van Christus

Ook Paulus leefde blijkbaar in dit geestelijk klimaat toen hij schreef: „Want de liefde van Christus dringt ons, daar wij tot het inzicht gekomen zijn dat één voor allen gestorven is"! Hij kon niet zwijgen en wilde het ook niet: „Wee mij, indien ik het evangelie niet verkondig"...

Indrukwekkende dingen zijn dit. Daar kun je, als mede-gelovige, toch moeilijk omheen? En daarom raakte mij de oproep van die „crazy crusaders".

Ze zijn er nog

Gelukkig wel. In het blad „Kruistochten" stond kortgeleden dit bericht.

Hij onderscheidde zich altijd van de gemiddelde oost-europese christen. Zijn moed om te getuigen van zijn geloof was voor oosteuropese begrippen ongekend groot. Wie zou het immers wagen om op straat christelijke folders aan te bieden? Pavel deed dat wel, maar hij had daarvoor dan ook een heel bijzondere methode gevonden.

Steeds bad hij: „Heer, laat mij straks alstublieft weten aan wie ik de folder mag overhandigen". Hij wist immers wat de gevolgen van dat overhandigen zouden kunnen zijn! Telkens had God hem naar de juiste persoon geleid.

In hetzelfde blad stond ook een brief van een christen uit China. „Ik loop door mijn geestelijk werk voortdurend het gevaar gevangen te worden genomen, maar ik maak mij geen zorgen over lichamelijk lijden. We moeten werken zolang het dag is en niet bang zijn voor het lijden..."

Jezus kon ook niet anders

Mensen, die ondanks alle risico's en problemen, blijven getuigen van Gods barmhartigheid en trouw, door hen persoonlijk ervaren, leven in het spoor van Jezus. Wie zou dat kunnen ontkennen? Heel zijn leven stond in het teken van „Ik ben gekomen om Uw wil te doen". Jezus wilde niet anders, kon niet anders en deed niet anders. Het gebed dat Hij ons leerde, was zijn eigen gebed: „Vader, Uw wil geschiede": En die wil volbracht Hij, tot in de dood.

Gods woord is niet geboeid

Dat gaf de gevangen apostel van Christus met blijdschap door. De kracht van het woord blijft mensen bereiken en bekeren en tot een nieuw en eeuwig leven leiden, ook al worden Gods getuigen van alle kanten bedreigd. Maar wat in dezen toch wel een zeer wezenlijke zaak is, is de trouw en volharding van Gods kinderen. Willen en durven zij Christus' getuigen te blijven? Kunnen en willen ze niet anders dan spreken over Hem, die het leven is en het leven geeft?

Vele berichten uit allerlei russische strafkampen bereikten onze westerse wereld, wat betreft de eeuwige vrijheid van Gods woord. Met name de bekende voorganger Georgi Vins, die jaren vast zat en gemarteld werd, werd keer op keer van het ene kamp naar het andere gebracht, omdat door zijn voortdurend getuigenis honderden andere gevangenen tot het geloof kwamen. Neen, Gods woord is niet geboeid. En zeker niet, wanneer er mensen zijn die niet anders kunnen dan spreken van wat ze gehoord, gezien en ervaren hebben.

Ik kan best anders...

Voelt u zich ook onrustig worden bij het horen en lezen van deze dingen? Ik weet van dezelfde God, van dezelfde genade en trouw. Ik weet mij gered door dezelfde Heiland en leef vanuit dezelfde garanties.

Maar is het zo, dat ik niet zwijgen kan? Grijp ik elke gelegenheid aan om anderen te zeggen wie Jezus Christus is? Of moet ik, als ik eerlijk ben, erkennen dat ik er dikwijls helemaal geen moeite mee heb om mijn mond dicht te houden? Is het mee dank zij mijn instelling, dat bijvoorbeeld ons getuigend blad „De Zaaier", bijna maandelijks qua oplage daalt? Durf ik dat blad rustig bij het oud papier te laten belanden, in plaats van bij mijn buren?

Ik kan niet anders...? Heer, dat kan ik wèl. En ik vraag mij af wat dit te maken heeft met uw uitspraak: „Niet een ieder die zegt: Here, Here, zal het koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil mijns Vaders die in de hemelen is... Ik zal hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij werkers der wetteloosheid".

Heil'ge Geest, wil niet voorbijgaan!

Geef mij ziende ogen weer. Wil in liefde mij ook bijstaan; werk in mij met kracht, o Heer.

C. v. Wier

FRIESE RADENKONFERENTIE

Op DV zaterdag 29 september a.s. hoopt de Friese Bond van Baptisten Gemeenten haar najaars-radenkonferentie te houden in het kerkgebouw van de Baptisten gemeente te Emmeloord, Nagelerstraat 35.

De konferentie welke duurt van 9.30 tot 13.00 uur, heeft deze keer als thema *„Zending"*.

D. M. Stichter (sekr.)

NCRV 60 JAAR

Op 15 november a.s. zal het 60 jaar geleden zijn dat de Nederlandse Christelijke Radio Vereniging werd opgericht. De herdenking zal niet onopgemerkt voorbijgaan; het zestigjarig bestaan zal uitgebreid herdacht worden op radio en televisie en tijdens speciale evenementen.

Het NCRV-jubileumjaar wordt officieel geopend op 6 oktober met een uitzending voor radio en televisie van het programma „U zij de glorie", dat op 22 september is opgenomen in de Frieslandhal in Leeuwarden.

81255
is het gironummer
van het
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten
Bosch en Duin
Doe er wat aan!

De weldadigheid is nooit zo engelachtig als wanneer haar hand verborgen is achter haar vleugel — *Spurgeon*

Wel en mis is vaak verbonden aan het woord daad. De kloof tussen beiden is diep. Ik zal niet voorbijgaan aan de donkere spelonken van het kwaad noch aan de lichte almen op de flanken van het gebergte maar de misdaden die in sommige kranten breed worden uitgemeten, soms gevolgd door psychologische beschouwingen, dreven mij naar de vraag: worden er in de bijbel ook misdaden beschreven? Het antwoord kan kort zijn: Ja! U kunt nauwelijks iets slechts in een mens bedenken dat niet in die verzameling van boeken en brieven, samengevat in de bijbel, is vermeld. Daaruit alleen al moge blijken hoe aktueel deze bundel uit de geschiedenis van de mens, ontstaan in de loop van vele eeuwen, is.

Het is niet doenlijk om hier in kort bestek een samenvatting te geven van al het kwaad dat onder de zon geschiedde. Nauwelijks is onze weg op aarde begonnen of er wordt een moord gepleegd, naar men zegt met afgunst als achtergrond. Amper een tijdje verder of God geeft het bijna helemaal op om nog naar ons om te zien, „want de aarde zuchtte onder het kwaad dat de mensen aanrichtten; wat ze ook uitdachten, het was steeds even slecht. Er was slechts één mens, aan wie God vreugde beleefde: Noach".

Als de schoongewassen aarde zich opheft uit de vloed, rolt reeds de eerste vloek over één der zonen, Kanaän. En dan zijn we nog maar bij het negende hoofdstuk van Genesis. Hebt u ooit een geraffineerder familiedrama gelezen zoals verteld in Genesis 27, waarin list en bedrog hoogtij vieren? Waarin vier mensen elkaar grondig het leven ruïneren. Wilt u een vrouw zien en horen, die een jongeman wil verleiden en zijn weerstand afstraft door hem in de gevangenis te laten gaan? U weet hoe geslepen en gemeen David zich ontdeed van Uria, wiens vrouw hij nam toen deze als soldaat vocht voor de thuiszittende David. U leest in de krant over verkrachtingen. Iets dergelijks vindt u in het hofschandaal dat zich voltrok door de bandeloze Amnon die Tamar onteert en verwerpt. Genoeg daarvan. Er werd dertig, veertig eeuwen geleden net zo geleefd als nu. Men dronk, bedroog en vocht als in 1984. Als mensen over beschavingen spreken bedoelen ze meestal staatkundige inrichtingen, machtige bouwwerken, uitingen van kunstzin. Men zou kunnen zeggen: ze hebben het over de city, de binnenstad, de winkelstraten, de goudkusten en willen niet weten van de sloppen en stegen, van de riolen door heel de stad, vol drek en ratten. De voorbeelden die ik aanhaalde komen uit de bijbel, het boek van de gewijde geschiedenis.

Over weldaden zou ik nu moeten vertellen. Ook daarvan zijn voorbeelden te melden, al hebben we ze, vreemd genoeg?, minder gauw voor de geest. Dat geeft wel te denken. Spreken misdaden ons meer aan. Sluiten ze meer aan op eigen leven? Liever sensatie dan meditatie?

U zou de barmhartige Samaritaan kunnen noemen, maar zoals u weet staat boven dat verhaal De gelijkenis van de barmhartige Samaritaan.

Jammer. Al spreekt Jezus' woord ook hier boekdelen. Geen gelijkenis maar een stralend gebeuren is het leven van Tabita, de vrouw uit Joppe, die altijd bezig was met het kleren maken voor de weduwen, en waarschijnlijk voor de kinderen. Hoe wordt haar sterven beweend. Gelukkig leeft Tabita nog, nu eens hier dan daar. Jezus prees de vrouw die een albasten kruik brak en de kostbare mirre uitgoot over de Heer. Volgens Johannes was het Judas die kritiek had, maar hij niet alleen. Jezus zegt: Zij heeft een goede daad aan mij verricht.

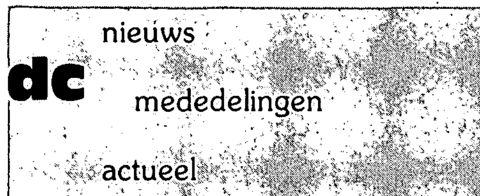
Nu eindelijk zal ik zeggen hoe ik aan wel- en misdaad kwam. Ik dacht aan een woord van Jezus: „Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt wie tot u gezonden zijn...! Hoe is het mogelijk dat een door God geleid volk de boden van God het zwijgen oplegt. Hoe is het mogelijk dat Johannes, de doper, deze door Jezus zo hooggeprezen voorloper, door een redeloze en reddeloze Herodes wordt vermoord. Hoe is het mogelijk dat Jakobus, de broer van de evangelist Johannes, ter dood wordt gebracht. En dat Paulus op de lijst staat als volgende slachtoffer. Hoe kan het dat Stefanus door Israëls Hoge Raad is gestenigd. Dat die Raad met het opgehitste volk riep om de dood van Jezus. Misdaden van het uitverkoren volk tegen hen die met een opdracht van God tot hen kwamen. Dat moet toch niet kunnen. Maar 't gebeurde en het gebeurt. In de naam van God tegen God strijden. Herinnert u zich nog uit de schooljaren de verhalen over de inquisitie? De rooms-katholieke kerk, die naar haar zeggen de zuivere leer beheerde, en zegt te beheren, vervolgde te vuur en te zwaard de ketters die andere inzichten koesterden dan de kerk.

Ook protestanten zijn in dat opzicht niet vrij te pleiten van grove schendingen. Met ban en uitsluiting verwijderden ze dienaren van God uit de gemeente met de rechte leer en sloot hen, met behulp van de overheid, op in gevangenissen. Tolerantie was zoveel als verraad aan de zuiverheid van het te verkondigen heil Gods. Kerken hebben veel leed gebracht en tot op de huidige dag is er bij sommige christenen weinig of geen ruimte voor die gelovigen wier inzichten niet in alle delen parallel lopen met wat zij als de enige echte onversneden waarheid zien. Formuleringen, balancerend op een bijbelwoord, flitsen als bliksemschichten en treffen de om de waarheid worstelende broeder. De weldaad van de gemeenschap in de Heer slaat om in een misdaad tegenover elkaar.

Als Paulus het heeft „over de ware gerechtigheid" in Filippenzen 3 en zijn eigen tekort in de verwerkelijking in het leven bekent, eindigt hij:

„Mocht iemand van u er iets anders over denken, dan zal God u ook dat wel duidelijk maken". Met andere woorden: Laten we elkaar ruimte en tijd geven. Het werk Gods begint en eindigt niet met ons.

Huizinga

Lofzangen en Gebeden

Wij maken u wederom attent op de mogelijkheid om vooraf bestelde bundels op de komende AV te Emmen, van 17 t/m 19 oktober, in ontvangst te nemen.

Voorradig zijn:

L & G: zwart, rood	*f* 18,50
L & G: „eigendom der gemeente"	*f* 15,00
L & G: grootdruk, donkerbruin	*f* 26,50
L & G: harmonisatie deel I	*f* 22,00
L & G: harmonisatie deel II	*f* 26,50
L & G: harmonisatie supplement	*f* 8,50
L & G: harmonisatie 150 psalmen	*f* 11,50
„Gezegend en Gezonden":	
inlegvellen norm. formaat	*f* 0,15
inlegvellen groot formaat	*f* 0,25
vierstemmige bladmuziek	*f* 0,10

Besteladres: Administratie ZBC, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin.

Voorkom verzendkosten! Bestel nu!

Voor enkele exemplaren kunt u ook bij onze stand op de AV terecht.

Namens de zangbundelcommissie,
I. v. d. Burgh-de Graaff (sekr.)

Korendag in Rotterdam

Op zondag 7 okt. zal in de Morgensterkerk aan het Slingeplein 1 te Rotterdam-Z. een Korendag gehouden worden. Daaraan zullen deelnemen de zangkoren van de baptistengemeenten Pernis, Dordrecht, IJmond, Utrecht, Leiden, Den Haag, Haarlem, Rotterdam-C. en Rotterdam-Z. Vanaf 2 uur zingt elk koor 2 liederen, o.l.v. de eigen dirigent. Deze zullen door een recensent beoordeeld worden op muziek, tekst, uitvoering, direktie, uitspraak enz. Na de pauze zingen alle koren 4 liederen o.l.v. br M. v. Hunen. Na de broodmaaltijd wordt er om 18.45 uur een evangelisatiedienst gehouden, waar de koren de 4 liederen zullen zingen die 's middags zijn ingestudeerd.

SCHÖNBRUNN

In de vakantie lieten wij ons meevoeren in de veelkoppige en veeltalige menigte, die het slot Schönbrunn in Wenen wilde bewonderen. We stonden vaak te ver van de gids af om hem te kunnen volgen, maar zalen en kamers vertelden onze ogen meer dan genoeg.

De overdadige pracht uit vervlogen tijden spreekt van het scheppend vermogen van vele, vele kunstenaars van nabij en ver. Als ik de plafondschilderingen goed begrepen heb, werden de doorluchtige bewoners na hun verscheiden zeker in de ruimten boven de wolken verwacht.

Keizerin Maria Theresia is er in geslaagd om onder andere met dit slot haar naam voor eeuwen vast te leggen.
Onvoorstelbare rijkdom en heerlijkheid. Wat heeft dat gekost? Wie moesten dat betalen? Hoeveel oorlogsbuit is er in verwerkt? Hoeveel gewone mensjes zwoegden er voor om hun belastingen op te brengen?

Ze heeft zich een naam gemaakt op aarde. Het slot spreekt nog van haar heerlijkheid, en van anderen die later hun naam er aan verbonden. Wie niet verder kijkt, bewondert en..... benijdt die heerlijkheid.

— + — + —

Johannes zag een andere heerlijkheid. Wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid. Jezus Christus, het vleesgeworden Woord.

Hij liet na zijn vertrek geen monumentale bouwwerken na. Al hebben mensen gemeend zulke gebouwen te zijner ere te moeten oprichten. Zijn gebouw is niet meer dan een groep mensen, gegrepen en bezield door zijn heerlijkheid. Elke generatie worden de gelederen weer aangevuld.

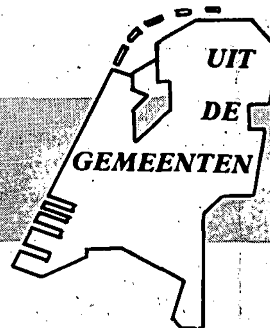
Dat gebouw zal nooit de kans krijgen een museum uit een ver verleden te worden. Het zal ook nooit de „ooh's" en de „aah's" oproepen van mensen die zich vergapen aan aardse heerlijkheden en schoonheden. Aan de gemeente van Christus is voor de kultuurminner niet veel te beleven.

Maar wie eenmaal bestraald is door de heerlijkheid van Jezus Christus, wordt niet meer zo geïmponeerd door de heerlijkheid, die aardse groten voor zichzelf laten vastleggen in marmer, goud en hout. Hij benijdt ze er niet om en heeft ook geen behoefte om voor zichzelf zo'n stukje status op te bouwen. Komt de onvrede van deze wereld niet grotendeels voort uit benijden en begeren?

Leven in het licht van Christus' heerlijkheid is eeuwig leven. Als het er op aankomt, mag Hij alleen die naam maar dragen: schönbrunn, Schone Bron.

eindredakteur

Gemeentebladen

Hebben ze daar in *Roden* ook al een kontaktblad? Jawel, de evangelisatie post van de gemeenten in Groningen verscheen in juni met het eerste nummer van de Goed-Nieuwskoerier, tweemaandelijks kontaktblad van de Baptisten Gemeenschap Roden.

Het zal te laat zijn om eens te gaan kijken, maar in *Scheveningen* kon men in de zomermaanden op de Boulevard br Bograerds aantreffen, gewapend met een tekenbord, grote vellen papier en potten verf met diverse kwasten. Door middel van het tekenbord wordt de boodschap van de Heer duidelijk gemaakt, en verschillende mensen knoopten een gesprek aan. Zo vermeldt *De Heraut*.

Rondom de doop vinden we een paar interessante dingen in *De Schalm* van *Zwolle*. Een broeder, die de doop aangevraagd heeft, stelt zich in het blad voor en vertelt daar van zijn geloof.

Of deze wijze van voorstellen gewoonte is in Zwolle, weten we niet. Maar het zou voor sommige doopkandidaten wel eens een heel stuk lichter zijn om hun getuigenis maar aan het papier toe te vertrouwen, dan het voor een gemeentevergadering of een volle kerk te moeten uitspreken. Of zijn er al een aantal gemeenten die na bezoek van voorganger en enige ouderlingen de doopkandidaat dat zenuwachtige ogenblik van een getuigenis geven maar besparen?

En na de doop? Wat gebeurt er dan? Vaak niet zo veel meer. De dopeling is lid van de gemeente geworden, en de aandacht die hij of zij voor de doop kreeg, valt weg. Hij is nu een gewoon mens...

Ook in Zwolle hebben ze beseft dat je zulke mensen niet meteen maar los moet laten. De pasgedoopten kwamen met hun begeleiders en de voorganger samen voor een ontmoeting en gesprek. Voordat men in groepen ging praten over Romeinen 12 ging men in de kring staan en gaf elkaar een stevige arm. Iemand moest in de kring staan en proberen uit de ring (de gemeente) te komen. Dat lukte niet. Een ander moest proberen van buitenaf de ring binnen te komen, maar ook dat ging niet gemakkelijk. Een leerzame ervaring, die iets weergaf van het gemeente-zijn.

ALCOHOL EN DE NIEUWE OORSPRONG

Ik wil graag reageren op de brief van br de Vlas uit Hoogeveen. Allereerst om een korrektie aan te brengen. En vervolgens om wat stof tot nadenken aan te reiken.

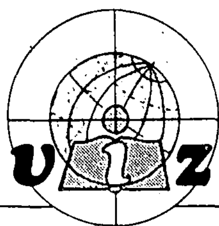
De korrektie
De keuze wel of geen alcohol wordt niet door het huis opgelegd (dus het huis heeft ook niet bepaald of het jeugdkampgedeelte alcohol vrij is), maar door de gebruiker.
Wat de regels van het huis betreft is er vastgelegd dat alcohol gebruik eerder afgeremd dan aangemoedigd wordt.
In die zin houdt men zich aan de grondregels vanuit de Bijbel (tegen misbruik en verslaving).

Dit past bij de achtergrond van het stichten van een huis dat niet alleen voor eigen kring maar ook voor anderen (in de wereld) dienstbaar wil zijn vanuit het evangelie. Let scherp op: Dit zou anders kunnen zijn als het centrum *van* onze gemeenschap zou zijn geweest.
Vanuit de NBJB hadden we dat wel graag gewild. 10 jaar AV hebben ons duidelijk gemaakt dat onze gemeenschap een *eigen* centrum niet zag zitten!

De Nieuwe Oorsprong is dankzij de inbreng van de landelijke stichting Tabitha en de stichting Vrienden van Tabitha toch binnen ons bereik gekomen.
Het is bedoeld als centrum *voor* (dus niet van) onze gemeenschap; en voor allen die op (o.a.) bovengenoemde basis er gebruik van willen maken.
Dat betekent zakelijk dat elke groep zelf beslist of hij wel of niet (beperkt) alcohol wil gebruiken.
Vastgelegd is wel dat de zaken zo geregeld worden dat meerdere groepen onafhankelijk van elkaar op de Nieuwe Oorsprong kunnen zijn (dus ook niet tot aanstoot van elkaar).

Stof tot nadenken
Terecht wijst u op het gevaar van alcohol. De vraag is natuurlijk wel op welke manier je daar mee om moet gaan. En op welke manier begeleid je jongeren in het zoeken naar een juiste keuze te midden van een niet alcohol vrije wereld. Kan dat door een huis als de Nieuwe Oorsprong alcohol vrij te maken? In dat geval is er geen sprake van een eigen persoonlijke keuze.
(Er wordt voor je gekozen, je hoeft er dus zelf niet eens over na te denken). Bovendien wordt de kloof tussen geloof en leven juist verbreed als men gewoon thuis (of op een feestje, receptie) „als vanzelfsprekend" mee-

Lees verder op pagina 7

vizier gericht op...

aandacht voor gebeurtenissen in de wereld

MENSENRECHTEN
is een uitdrukking van de overtuiging dat de mens het recht heeft rechten te hebben, en niet alleen maar de plicht om plichten na te komen.
Christenen die opkomen voor gelijke rechten voor alle mensen, doen dat vanuit het geloof dat de mens naar Gods beeld is geschapen, en dat er mitsdien geen levende wezens bestaan die aan de mensen gelijkwaardig zijn. Opkomen voor mensenrechten is opkomen voor de bijbelse verkondiging dat de mens uiteindelijk alleen aan God verantwoording schuldig is, omdat de mens uiteindelijk alleen maar aan God toebehoort. Er kunnen naast God geen andere absolute heren zijn. De totalitaire staat is in lijnrechte tegenspraak met de bijbelse boodschap.

OLYMPISCHE SPELEN
Ze zijn voorbij. Miljoenen mensen hebben er intense vreugde en verdriet aan beleefd. Wat duidelijk is geworden, is dit: wie prestaties wil bereiken, heeft met twee zaken te maken: een natuurlijke geschiktheid, begaafdheid; tweedens: de noodzaak van voortdurende en niets terughoudende training. De christenen onder de deelnemers hebben bovendien rekening gehouden met de erkenning dat ook anderen wat kunnen: slechts één kon telkens overwinnaaar zijn. De duitse hardloper op middellange afstanden, dr Thomas Wessinghage, zei in een interview: Ik bid nooit om een overwinning, want als tien lopers om een overwinning bidden, moet God er negen teleurstellen. Ik bid veel meer om kracht, dat ik de mij van God gegeven speelruimte volledig zal uitbuiten. - Dat lijkt een gezonde sporthouding. Die trouwens op vele andere terreinen geldt!

WEEKEND
De weekenden - oorspronkelijk van zaterdagavond tot zondagavond - worden steeds langer. Dat geeft veel mensen de mogelijkheid zich te ontspannen, familie en vrienden te bezoeken, aan hobby's te werken. Mensen die intramuraal moeten leven: in bejaarden- en verpleegtehuizen, in allerlei inrichtingen, tijdelijk in ziekenhuizen, klagen dat de weekenden soms ondragelijk lang zijn. In bejaardentehuizen gaan mensen het weekend weg, of ze krijgen bezoek, maar ze hebben dan geen tijd voor medebewoners. In zieken- en verpleegtehuizen staan de activiteiten op een laag pitje: nauwelijks zusters/broeders, geen doktersbezoek, geen fysiotherapie, geen ontspanning. Wellicht een kerkdienst.

25-URIGE WERKWEEK
De PvdA: over tien jaar moet de arbeidstijd beperkt blijven tot 25 uur per week, opdat er arbeid voor allen zal zijn. Wat er allemaal in het rapport staat, weet ik niet. In ieder geval behoort er een antwoord in te staan over de besteding van de vrije tijd. Als ieder werk heeft, is er dan nog ruimte voor vrijwilligerswerk? Wat gaat de ontspanning kosten? Want des te meer vrije tijd de mens heeft, des te meer geld heeft hij nodig om zijn vrije tijd zinnig te vullen.
Nog een vraag: Worden er dan werkdagen van 5 uren bedoeld? Gaan dan rijks-, provincie- en gemeenteambtenaren in twee ploegen van telkens 5 uren werken? Want mensen zullen toch op een of andere manier ergens terecht kunnen?
En is het óók een vraag: Hoe lang werken voorgangers dan?

ZWAARTEPUNTEN
Waarop leggen baptistenunies de nadruk? Men kan zeggen op drie zaken, die onderling sterk met elkaar verbonden zijn: de opleiding van voorgangers, de vorming van gemeenteleden tot getuigenis en dienstbetoon, de uitbouw van evangelisatiearbeid-op-velerlei-wijzen (binnen- en buitenlands). Meer dan 300 seminaries staan de baptistenunies in dezen ter beschikking. Het is duidelijk dat zowel de accommodaties als de bemanning (= ook: bevrouwing) van deze seminaries van uitermate groot belang is.

BROOD VOOR DE WERELD
Deze in Duitsland wijdverbreide beweging heeft in het actiejaar 1983-1984 DM 88 miljoen opgebracht, dat is *f* 100.000.000,—. De actie loopt via de protestantse kerken. De evangelisch-methodistische kerk is koploopster wat de hoofdelijke bijdrage betreft: rondweg *f* 30,—. De Evangelisch-lutherse kerk van Bremen komt op plm. *f* 2,— per lid. De baptisten gaven voor deze actie plm. *f* 15,— per lid; van hen weten wij dat zij ook aan acties in het verband van de Europese Baptisten Federatie en de Baptisten Wereld Alliantie deelnemen.

EEN ONBEANTWOORDE VRAAG?
Als Japan in 1945 de beschikking had gehad over bruikbare atoombommen, zou Amerika dan zijn bruikbare bommen boven Hiroshima en Nagasaki hebben afgeworpen? Zou de vrees voor vergelding Amerika daarvan teruggehouden hebben? Omgekeerd: Zou Japan als eerste de atoombom gebruikt hebben, als het wist dat Amerika hetzelfde zou doen?

EGYPTE
Dit grote Islamitische land telt nog steeds enkele miljoenen christenen, zogenaamde koptische christenen (van andere geloofsrichtingen zijn er heel weinig te vinden). De koptische kerk bewaarde haar zelfstandigheid alle eeuwen door, ondanks de macht die de Islam zich verwierf. In de hedendaagse situatie zijn er veel belemmeringen voor de christenen. Niet alleen in Zuid-Afrika, maar ook in veel andere landen heerst een apartheidsregime: wie niet tot de heersende godsdienst, bv. de Islam, of tot de heersende ideologie, bv. het communisme behoort, wordt apart behandeld. In feite is dat: beperkt, benadeeld, als laatste rangs burger behandeld.

ZEDENMEESTER
Dat is naar veler smaak een vies woord. Het behoort bij een vergaan tijdperk, waarin de kerk de burgers voorschreef hoe zij te leven en te handelen hadden. Ook vandaag de dag kan dit woord weer gehoord worden, als met name christenen wijzen op de grote gevaren, vooral voor kinderen en jongemensen, van pornografie en video-films. Men kan echter ook vanuit een andere hoek verderfelijke producten van een geldruikende groep burgers beschouwen, nl. als een aantasting van de waardigheid van vooral vrouwen.

Geen wonder derhalve dat geheide en minder geheide feministen hun aanvallen richten op pornografie in woord en beeld. In een samenleving waarin gerechtigheid en gelijkwaardigheid heersen, is voor pornografie geen plaats.

20 JULI 1944
Ook dit jaar werd op velerlei wijze aandacht besteed aan de aanslag van militairen en burgers op dictator Adolf Hitler. Onvermijdelijk komt dan de vraag weer boven hoe het zó ver heeft kunnen komen met de christenheid in Duitsland, dat de leiders van de verschillende kerken hun gelukwensen stuurden aan de massamoordenaar, die aan de dood was ontsnapt. Men kan alleen maar zeggen - vanuit een bijbels oogpunt - dat een verharding over bijna alle christenen was gekomen; een verblinding, ontstaan omdat men de ogen sloot voor de werkelijkheid.

LAWAAI
Lawaai wordt al gauw geluidsoverlast als het een bepaalde sterkte te boven gaat. In de natuur zijn heel veel geluiden te horen: elk dier maakt zijn eigen geluid, soms voor mensen onhoorbaar. Sterke geluiden hebben vaak de bedoeling vijanden op de vlucht te drijven. De sterkste geluiden worden voortgebracht door storm en onweer; de donder werd door de Joden Gods stem genoemd. Een aardbeving maakt ook angstwekkende geluiden, die de mensen verschrikken.

Waarom moeten radio's en andere geluidsweergevers soms zo verschrikkelijk veel lawaai produceren? Wat steekt daar toch achter? Is het alleen maar om nadrukkelijk te laten weten dat men er is? Zijn (jonge) mensen bang voor de stilte? In het laatste bijbelboek speelt het overmatig sterke lawaai een grote rol in de oordelen Gods. Maar de overwinningskreet verslaat tenslotte alles. Dan treedt de grote rust Gods in.

Ploeger

uit het Uniebureau

Rüschlikon
Sinds het *International Baptist Theological Seminary* in 1949 - het was één dezer dagen vijfendertig jaar geleden - voor het eerst z'n poorten opende, onderhouden wij als Unie daarmee goede en hartelijke betrekkingen. Direkt al in het begin werden enkele jonge broeders naar Rüschlikon (Zwitserland) gestuurd! om zich daar voor te bereiden op het voorgangerschap in onze gemeenten. In de loop der jaren zouden anderen hen volgen om in dat land hun theologische opleiding te ontvangen. Momenteel verblijven er in Rüschlikon drie studentenechtparen uit Nederland, t.w. de broeders *P. Kingma, W. F. M. de Lepper* en *M. de Vlas* met hun resp. echtgenotes (en kinderen).
Op 3 september was er in de kapel van het seminarium een speciale bijeenkomst, waarmee het zesendertigste kursusjaar werd geopend. Studenten, docenten en stafleden werden bij monde van *Dr Claus Meister,* die de bijeenkomst leidde, bepaald bij het heengaan van *Dr John D. Hughey,* die van 1952 tot 1964 aan het seminarium in Rüschlikon was verbonden (waarvan de laatste vier jaar als rector), en *Dr Augustus („Gus") Verdery;* laatstgenoemde was daar sedert verleden jaar september docent in de praktische theologie. Ook eerden de aanwezigen de nagedachtenis van *Dr Stanislav Svec,* die eind augustus plotseling kwam te overlijden en die veel voor „Rüschlikon" gedaan heeft.
Sprekend over „Zalig de armen van geest", dat indrukwekkende en onsterfelijke woord van de Zaligmaker, hield *Dr Meister* zijn gehoor voor, dat wat de seminariumgemeenschap verenigt in studie, gebed, lofprijzing en het gewone, dagelijkse leven, het besef is niet te behoren tot hen, die aan God geen boodschap (meer) hebben. Maar dat is niet het enige, is ook niet het voornaamste, aldus *Dr Meister,* „want in Jezus Christus heeft God aan de wereld het onvergankelijke bewijs geleverd, dat Hij met zijn volk nog altijd van doen wil hebben".
Verder werd het woord gevoerd door *mevr. Carol Gale Woodfin,* de voorzitter van de studenten(vereniging), die haar mede-studenten opwekte om niet pas in de toekomst, maar nu reeds in onderling dienstbetoon elkaar tot voorbeeld te zijn. Naar EBPS *(European Baptist Press Service)* in Rüschlikon meedeelt, staan thans vijftig studenten aan het seminarium aldaar ingeschreven. Acht van hen, die uit zes verschillende landen afkomstig zijn, verblijven daar voor het eerst, hetzij om de theologische studie te beginnen, hetzij om deze in Zwitserland voort te zetten en/of af te sluiten.

Unieberichten
Eind vorige week hebben wij de gemeenten resp. de leden van de komende Algemene Vergadering verschillende brieven en stukken toegezonden:
* Rapport van de Financiële Commissie der Unie aan de 104de Algemene Vergadering (agendapunt 10);
* Prae-adviezen van de Commissie der Unie bij de voorstellen van de Evangelisatie Commissie der Unie (agendapunt 30);
* Voorstellen van de Commissie voor de Opleiding (agendapunt 51.2);
* Financiële stukken van de Nederlandse Baptisten Jeugd Beweging (agendapunt 60);
* Memorandum van de Commissie der Unie plus vragen-ter-diskussie (agendapunt 63);
* Prae-advies van de Commissie voor de Opleiding bij een voorstel van de gemeente te 's-Gravenhage (agendapunt 64.15);
* Brief van het Dagelijks Bestuur van de Commissie der Unie inzake de statuten der gemeenten;
* Brief van de Evangelisatie Commissie der Unie inzake het Kerstnummer 1984 van „De Zaaier".

De sekretarisen der gemeenten willen er wel voor zorgen, dat deze brieven en stukken de persoon / plaats - van - bestemming bereiken?

Gemeenten
De Unie is een gemeenschap van gemeenten. Wie dat beseft, denkt verder. Het is niet zo, dat de Unie uit een x-aantal gemeenten bestaat. Nee, het òmgekeerde is het geval: *het zijn de gemeenten, die de Unie vormen* (artikel 2 der Statuten). Vóórdat de Unie er was, waren de gemeenten er. Het waren de gemeenten, die de Unie in het leven riepen.
De Unie, dat zijn de gemeenten sàmen. De Unie is er, omdat de gemeenten er zijn. De Unie is niet uit zichzelf ontstaan, maar door de gemeenten gewild. De Unie is er vanwege èn met het oog op de gemeenten, met als doel: *onder haar leden liefde, achting en samenwerking te bevorderen* (artikel 3, lid a der Statuten). De Unie is een Unie van *Baptisten*gemeenten.
Dat laatste moet er wel bij; niet alleen vanwege haar naam, omdat zij heet zoals zij heet. Maar omdat zij en de in haar verbonden gemeenten zich ervan bewust zijn, behóren te zijn althans, dat zij deel uitmaken van en mede gestalte geven aan een wereldwijde broederschap van mannen en vrouwen, die Christus liefhebben en „van harte elkander verstaan en beminnen".
Daarom leven wij als gemeenten met elkander mee in vreugde èn verdriet. Ook van de Unie, van de in de Unie verenigde gemeenten geldt, móet gelden: „Als één lid lijdt, lijden alle leden mede; als één lid eer ontvangt, delen alle leden in de vreugde" (1 Korinthiërs 12 : 26). Dat is de taal, die wij verstaan. Dat is de werkelijkheid, waaruit wij leven.
Het is daarom, dat wij twee goede berichten voor u hebben. Het eerste is, dat de gemeente te *Dordrecht* eind deze maand - op 30 september - haar vijfentwintigjarig bestaan hoopt te vieren. Wij feliciteren deze gemeente, haar leden en vrienden, van harte met dit heuglijke feit. Het moge haar goed gaan, nu zij haar weg vervolgt, Gods toekomst tegemoet.
En dan noemen wij u de gemeente te *Deventer,* één van de oudste (we laten de Stadskanaalster gemeente nu maar even buiten beschouwing, want die spant wat dat betreft de kroon) gemeenten in ons land. Honderd jaar Deventer gemeente, dat vraagt om een passende herdenking. Op 14 oktober is het zover, zo hebben wij vernomen. Ook in dit geval: onze hartelijke gelukwensen.

AV 1984
Ja, dat (of moeten we *die* zeggen?) is binnenkort ook weer zover. Op 17, 18 en 19 oktober in Emmen, om precies te zijn. Maar daarmee vertellen we u natuurlijk niets nieuws. Maar wat u misschien nog niet weet: op de donderdagmiddag zal er een z.g. podiumgesprek plaatsvinden over „Vreemdelingschap en rentmeesterschap". Dit onderwerp zal worden ingeleid door *ds Y. Horjus,* waarna een *panel* van zes personen daarover zal diskussiëren. Maar ook de „zaal" krijgt, als het een beetje lukken wil, de gelegenheid om zich te laten horen!
En dan kunnen wij u verder nog meedelen, dat de volgende dag - waarschijnlijk op de vrijdagmiddag - een Memorandum van de Commissie der Unie aan de orde komt, dat een aantal uiterst belangwekkende (om niet te zeggen: *fundamentele)* gespreksvragen bevat, waarvan de beantwoording de verhoudingen binnen de gemeente, de verhouding tussen de gemeenten onderling èn die tussen de gemeenten en de Unie (en omgekeerd) raakt. Dit Memorandum hebben wij, tegelijk met verschillende andere brieven en stukken voor de AV, eind vorige week aan de gemeenten gezonden.
Wij groeten u hartelijk!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

BAPTISTEN WERELD JEUGDCONGRES 1984, BUENOS AIRES, ARGENTINIË

In de inmiddels voorbije zomer vond van 11-15 juli het 10e Baptisten Wereld Jeugdcongres plaats te Buenos Aires, Argentinië.
Aan velen van u zal dit evenement waarschijnlijk ongemerkt voorbij zijn gegaan, hetgeen niet geheel onlogisch is. Toch waren op dit congres ook vier landgenoten aanwezig.
Twee ervan reisden samen met de groep uit West-Duitsland naar de andere kant van de wereld om daar aan het congres deel te nemen, maar ook om veel te zien van dat wat aan die kant van de wereld zich afspeelt.
De andere twee, Piet Brongers en Nico Wever, reisden samen op eigen gelegenheid namens de NBJB naar Argentinië. Ook wij namen deel aan het congres, maar hadden daarnaast ook de tijd om kennis te maken met het land, haar mensen en haar gewoonten. In de ± 10 dagen die aan het congres vooraf gingen hebben wij ons intensief ingeleefd in de Argentijnse leefwereld.
Dit was mede mogelijk door de hulp van ons gastgezin en de vele plaatselijke Baptisten die op allerlei manier ons probeerden te helpen bij het bezoeken, bezichtigen en beleven van dat wat Argentinië te bieden heeft. Nu we inmiddels zo'n twee maanden al weer terug zijn in eigen land en via aantekeningen en erg veel dia's alles nog eens terugzien, willen we ook graag u het één en ander doorgeven van onze bevindingen. U begrijpt dat dit slechts een summier aftreksel kan zijn van dat wat zich daar werkelijk afspeelt. Het werkelijke verhaal zou niet alleen teveel papier kosten, maar is ook nauwelijks te geven na een bezoek van 14 dagen.
Het leven in Argentinië laat zich kenmerken door o.a. de volgende begrippen: chaos, argwaan, gelatenheid, machtsvertoon en corruptie.
Dat is nogal wat zult u zeggen en wanneer we daarnaast nog plaatsen de schrille tegenstelling tussen arm en rijk, dan zult u begrijpen dat dit alles ons niet onberoerd heeft gelaten.
Het was alsof beelden die we er toch wel van hadden (via radio, TV, de krant en andere media) tot leven kwamen, maar bovendien veel meer vulling kregen door het feit dat we er nu zelf in rondliepen.

Chaos in het wegverkeer en het betalingsverkeer, argwaan, t.a.v. de nieuwe politieke burgerlijke leiders (we moeten nog maar afwachten hoe ze het doen), machtsvertoon van leger en politie, corruptie bij politie en ook politieke leiders, dat alles zie je en hoor je als je echt met de mensen in kontakt komt. En toch, het wordt alles met gelatenheid gedragen. Enorme prijsstijgingen (inflatie van meer dan 600% per jaar), enorme verschillen tussen rijk en arm, het wordt alles geaksepteerd alsof het heel normaal is. En misschien is dat ook normaal als je geen vergelijk kunt maken met onze rijke westerse wereld.
De nieuwsmedia daar zijn namelijk erg gericht op eigen land en omgeving. Dat wil niet zeggen dat er helemaal niets doordringt aan vergelijkingsmateriaal. Maar dan nog, de situatie ligt er en lijkt niet of nauwelijks oplosbaar.

Dat besef was er ook bij president Alfonsin, die namens de regering van het land zelf het congres welkom heette. In een zeer uitgebreide toespraak liet hij horen dat er veel te doen was en dat het niet alleen mensenwerk zou zijn dat de oplossing brengen kan, maar dat daarvoor zeker de hulp van God nodig was.
Na een daverend applaus verliet president Alfonsin de zaal en kon het congresprogramma een aanvang nemen. Het programma, door 3.000 à 4.000 mensen uit ± 70 landen gevolgd, bestond eigenlijk uit 3 dagdelen.
's Morgens waren er de „communities" in 9 verschillende zalen, waarin bijbelstudie werd gegeven. Daarnaast was er ruimte voor muziek, getuigenis en kulturele uitwisseling. Over de bijbelstudie werd in zgn. „family-groups" nagesproken.

Een family-group bestond uit zo'n 10-12 personen uit verschillende landen. Er waren engelstalige en spaanstalige groepen. De middagen vulden zich doordat men keus kon maken uit 6 verschillende workshops (soort diskussie- en werkbijeenkomst).
Er waren workshops over evangelisatie, honger, vrijheid en gerechtigheid, macht, discipelschap en wereldvrede. Deze laatste workshop werd door ons beiden gedaan. De afsluiting daarvan bestond uit het opstellen van een persoonlijke vredeswens, waarop men zoveel mogelijk handtekeningen van verschillende landen verzamelde.
In het avondprogramma was er het plenaire bijeenzijn.

De avonden werden gevuld met toespraken, muziek, thema interpretaties en voorstellingen der continenten. Elke avond was er een ander werelddeel aan de beurt.
Op zaterdag werd er in de binnenstad een mars voor de vrede gehouden die zeer indrukwekkend was en die werd besloten met een toespraak van één der argentijnse predikantes.
Het hele congres heeft zeker de argentijnse Baptisten goed gedaan. Ze hebben een enorme steun in de rug gekregen bij hun werk. Dat wil niet zeggen dat wij er voor niets waren. Diverse onderdelen hebben ook op ons indruk gemaakt, zeker als het gaat om de ontmoeting met elkaar. In de vele gesprekken die gevoerd zijn was er alijd weer datzelfde stukje herkenning in één God die, waar wij op deze wereld ook wonen, ons kent en - meer dan dat - ook voor ons zorgen wil.
Met dankbaarheid zien wij dan ook terug op dat wat we daar hebben meegemaakt. Dankbaar ook voor het feit dat het mogelijk was om aan dit congres deel te nemen. De opgedane ervaringen zullen zeker van invloed zijn op ons persoonlijk leven, al ben je zeer snel weer terug in eigen land, in eigen doen en laten.

Ook zullen we in ons werk met de jeugd ervaringen proberen over te dragen die naar ons idee verrijkend kunnen werken als het gaat om het besef van onze rijkdom, en ongekende mogelijkheden hier in Nederland.
Het zou geweldig zijn als ooit in de toekomst meerderen uit ons land de mogelijkheid hadden om dergelijke ervaringen op te doen. Maar misschien dan wat dichter bij huis!
(De volgende konferentie zal in Europa plaats vinden in 1988).

Piet Brongers
Nico Wever

Vervolg van pagina 4
drinkt met de ouderen, want: „het is daar *wél,* dus mag het ook".
Leren keuze maken is een zaak van de mens en niet van een huis of van de wereld.
Zo kan iedere gebruiker van de Nieuwe Oorsprong kleur bekennen m.b.t. zijn visie op alcoholgebruik.
De NBJB heeft er voor gekozen ook *al haar aktiviteiten* alcoholvrij te laten plaatsvinden (dat geldt dus niet alleen voor het jeugdkampgedeelte, maar ook voor alle vormingskaderweekenden).
Ik zou willen dat alle gebruikers van Baptisten huize zo'n keuze zouden maken. Zo'n keuze maakt meer indruk en brengt meer mondigheid (tenminste als het bespreekbaar gemaakt wordt) dan het opstellen van huisregels, waarbij de gebruikers zelf geen kleur hoeven te bekennen. Immers men drinkt dan niet, omdat het niet mag en niet omdat men dat zelf niet wil. De Nieuwe Oorsprong is een huis dat midden in de wereld staat en daar probeert de kontakten te leggen en dienstbaar te zijn vanuit het evangelie. Moge ons gebruik daarvan tot zegen zijn zowel in woord als in daad. Niet door middel van opgelegde regels wel door middel van persoonlijk gedrag. En alsjeblieft niet alleen *in* de kerk of bij geloofsaktiviteiten, maar ook gewoon thuis (want dáár hoort de jeugd nog het beste opgevoed en begeleid te worden).

P. Brongers
(Bestuurslid „de Nieuwe Oorsprong en Jeugdkonsulent NBJB).

Bestuur en medewerkers Stichting „Dienst te Velde" Kollumerzwaag zijn op zoek naar een vaste kracht om leiding te geven binnen „Het Lichtpunt"
Volle dagtaak.
Het Lichtpunt ontvangt en geeft onderdak aan mensen in nood, is een Open Huis voor Alleenstaanden, eenzamen enz.
Gedacht wordt aan een **Pastoraal/Diakonaal Werker(ster)** met ervaring, middelbare leetijd.
Die een niet éénvoudige, doch zeer zinvolle taak aan durft.-Pioniersgeest bezit en vanuit een groot geloofsvertrouwen van betekenis wil zijn voor anderen als boven omschreven.
Sollicitaties liefst per omgaande aan het secretariaat: de heer K. Venema, Postbus 44, 9270 AA Zwaagwesteinde.
Tel. Inform. 05113-1697.

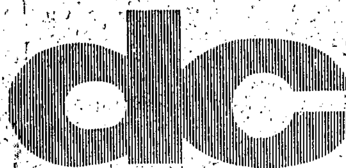
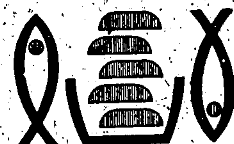
Weduwe (zestiger) in het zuiden van het land is de eenzaamheid moe, zou graag kennis willen maken met heer tussen 60 en 70 jaar.
Wie reageert er eens.
Brief onder nummer 13.450.

MEDEDELING

Na negen jaren intensieve samenwerking neemt de gospelgroep Get Back op 29 september in de Magneet te Hoogeveen afscheid van het gospeltoneel.
Wij willen iedereen bedanken voor alle gegeven mogelijkheden.

Get Back

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eind-redacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 42,— per jaar, *f* 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

HARTELIJK DANK EN NOG STEEDS GEVRAAGD:

Dank aan hen die een Bijbel gezonden hebben aan ons om die door te geven.
Ook dank aan u die alsnog gebruikte Bijbels zouden gaan zenden om hier in België door te geven aan hen die er behoefte aan hebben.
(geen goed nieuws bijbels a.u.b.)
M.B.F.B. (BAPTISTEN ZENDING) ds Ynze Flietstra, Herenstraat 12, 3600 GENK, België. Tel. 011-380364 of 013-313105.

Na een kort ziekbed is in de volle zekerheid van zijn geloof op 15 september van ons heengegaan onze broeder

WILLEM DE LANGE

op de leeftijd van 76 jaar.

1 Thes. 4 : 14.

Baptistengemeente Heerenveen

De Here zal uw uitgang en ingang bewaren van nu aan tot in eeuwigheid.
Ps. 121 : 8

Op 24 augustus nam de Here tot Zich onze broeder

JAN VAN DER VEEN

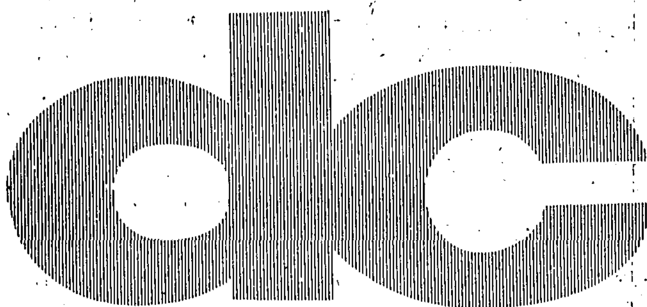
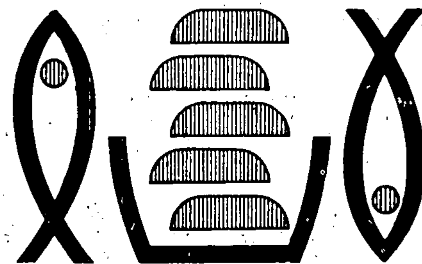
op de leeftijd van 88 jaar.

Baptistengemeente Noord-Bergum

Op de leeftijd van 83 jaar is plotseling van ons heengegaan onze zuster

JOZEPHINA ARENDS-RUNGE

Baptistengemeente Emmen

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 39 - 5 oktober 1984

vertrouwen

H. G. de Winkel

De ene mens vertrouw je, de andere niet. Waarom? Vaak ga je op je gevoel af. Of je hebt goede of slechte ervaringen met iemand opgedaan.
Vertrouwen speelt een grote rol in de omgang tussen mensen.

Punt 63 in de agenda voor de Algemene Vergadering vermeldt een memorandum van de Commissie der Unie, handelend over de (re)organisatie van de Unie. Het memorandum heeft inmiddels de gemeenten bereikt, doch men is in gesprek met de Permanente Commissies en als Unie Commissie nog niet aan konkrete ideeën toegekomen. Men is teruggeworpen op een basisvraag: Is er in de gemeenten, tussen de gemeenten onderling en tussen gemeenten en Unie-organen voldoende vertrouwen en akseptatie?

Hebben we vertrouwen in elkaar? Een vraag met vele kanten, en voor veel terreinen van ons leven. Tegenover vertrouwen staat wantrouwen, en als wij niet uitgerust zijn met een wantrouwende natuur, zal de maatschappij waarin wij leven ons wel leren om het te worden. We worden gedwongen om voortdurend op onze hoede te zijn.

Wantrouwen veronderstelt de mogelijkheid van kwade, oneerlijke bedoelingen bij de ander. Het stelt zijn betrouwbaarheid in twijfel. Dat heeft niet te maken met een zeker kritisch toezien of er geen gewone menselijke fouten gemaakt worden; dat is een goede zaak.

Er kan in de gemeente wantrouwen zijn ten opzichte van het omgaan met de Schrift en zijn boodschap. Er zijn in een aantal kerken en in de maatschappij ontwikkelingen, die veel gelovigen verontrusten. Op zichzelf geen nieuw verschijnsel, doch vrijwel zo oud als de gemeente zelf is.

Kun je elkaar in de gemeente vertrouwen? En hoe groot is het vertrouwen ten opzichte van de Unie-organen, die door mensen bevolkt worden?
Ook in de gemeenten zijn onbetrouwbare mensen aangetroffen. Maar toch zullen we moeten beginnen met elkaar vertrouwen te schenken. Met er van uit te gaan dat de ander geen kwade opzet en oneerlijkheid verbergt achter zijn woorden en daden. Nogmaals, het gaat niet over feilen en fouten, maar om kwalijke bedoelingen. Daarvan mag je zeker als gelovigen niemand bij voorbaat verdenken.

Vertrouwen heeft te maken met liefhebben. Dat is een wederzijdse betrekking. Zomin als ik zelf iets verkeerd in de zin heb tegen mijn broeder of zuster, zomin mag ik ook van die ander iets verkeerd tegen mij veronderstellen. Met een variant op 1 Johannes 4 : 18: Er is in de liefde geen wantrouwen.

Geen vertrouwen hebben in elkaar is een symptoon dat er geen liefde is. De ergste oorzaak zou kunnen zijn dat onze eigen bedoelingen niet altijd even zuiver zijn, hetgeen ons wantrouwend maakt over de motieven van anderen.

Liefde schenkt vertrouwen. Dat is een kwetsbare opstelling, want je loopt het risico dat je vertrouwen op een kwade dag door iemand beschaamd wordt. Dat is dan voor diens rekening.

Het dwingt ons wel onszelf af te vragen: zijn onze motieven zuiver in het oog van de Heer, of speelt eigenbelang op een of andere wijze mee? Beschamen wij het gestelde vertrouwen niet?

Gaan we zo met elkaar om, dan zal onze eventuele kritiek het zuivere motief hebben om hetgeen we samen doen zo goed mogelijk tot stand te brengen. Dan gaan we niet wantrouwend peuteren aan uitspraken en daden naar veronderstelde oneerlijkheid of manipulatie. Dat laten we aan de wereld over.

Altijd weer verbaas ik mij over het grote vertrouwen, waarmee onze God zijn zaak in handen van zijn kinderen geeft....

DEZE WEEK:

A.L. TE GOED IS BUURMANS GEK...

Dat is een kernachtige uitspraak, die puur menselijk gezien, minstens een heel stuk waarheid in zich meedraagt. Velen hebben dat reeds in hun kinderjaren ondervonden. Op school, tussen klasgenoten, in de omgang met vriendjes en vriendinnetjes, zelfs thuis bij broers en zusters, kwamen ze er achter, dat je maar al te gemakkelijk aan de kant geschoven wordt wanneer je niet de kunst verstaat om voor jezelf op te komen. Te vriendelijk en zachtzinnig zijn voor anderen heeft nogal eens tot resultaat, dat ze je gaan uitlachen en voor gek verklaren. En zo is het warempel niet alleen in je kinderjaren!

Vechten voor jezelf

Dat is een goed menselijk recht. En wil je in deze keiharde wereld overeind blijven, dan zul je van dat recht alle dagen gebruik moeten maken. Nu, dat gebeurt dan ook wel, getuige de ontelbare acties die over heel de aardbol worden gevoerd, „vreedzame" en minder vreedzame. Het is moeilijk te ontkennen, dat vechten voor de eigen belangen in feite niet weg te denken valt. Wil je wat bereiken, dan zul je aan de slag moeten. Wie zou kunnen of willen beweren, dat er dank zij de strijdlustigheid van velen voor Jan Boezeroen heel wat verbeterd is op sociaal en politiek terrein?

De énige oplossing?

Het opkomen voor eigen rechten heeft echter niet alleen verbetering en vreugde gebracht. De keiharde strijd bracht minstens evenveel verdriet en onrust, met name voor die generatie die de strijd voerde. Vandaar dat we ons best eens de vraag zouden mogen stellen: Zou er geen andere oplossing zijn en moeten komen? Zou een verandering van mentaliteit niet een beter geneesmiddel zijn? Barmhartigheid zou zonder strijd, haat, verdriet en verwoesting het menselijk bestaan enorm kunnen verbeteren. Bij velen komt zo'n uitspraak naïef over. Het is voor hen een theorie, die nooit omgezet zal worden in feiten. Maar hoe zien wij, als christenen, daar tegenaan?

Mag een mens voor zichzelf opkomen?

Moet een christen er vanuit gaan, dat je, als lid van de familie Te Goed, jezelf volledig aan de kant moet vegen? Niet naar jezelf kijken, nooit aan jezelf denken? Ik denk, dat dat niet past binnen het kader van wat onze Schepper van ieder van ons persoonlijk heeft gemaakt. Ieder mens is uniek, een wonder van Gods wijsheid en macht, geschapen om in vreugde te leven. De waarde van ieder individu is gewoonweg niet te berekenen. En op zo'n kostbaar stukje schepping mag en moet je zuinig zijn. Maar komt dit besef van eigenwaarde nu het best tot uiting via een hardnekkige strijd tegen de concurrerende medemens? Of zou het het allerbeste tot uitdrukking kunnen worden gebracht via een houding, een levensinstelling, die geïnspireerd wordt door de bron van ons bestaan, de liefde en barmhartigheid van God? Wie zich laat beheersen door de liefde Gods bewijst duidelijker dan wie ook zijn eigenwaarde.

Jezus

Op Hem vallen wij steeds weer terug, als het goed is. Jezus kwam op voor zichzelf. Nooit liet Hij zich door Jan en alleman van de kaart vegen. Hij verdedigde zichzelf, omdat Hij wist dat zijn God zich door Hem aan de wereld wilde openbaren. „Wie Mij verwerpt, verwerpt Hem, die Mij gezonden heeft", verklaarde Hij nadrukkelijk. Maar tevens was Hij vanuit deze instelling ook bereid om zichzelf volledig op te offeren voor zijn Zender en zijn naaste. Het was deze mentaliteit, die Paulus deed schrijven:

„Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was.... die zichzelf ontledigd heeft".

Laat uw licht schijnen

Goede werken zijn vensters, waardoor mensen oog krijgen voor God, de Barmhartige. Zo mag je Jezus' woord toch wel verklaren: „Laat uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken".

Goede werken, zijn dat niet die gedachten, woorden en daden, die voortkomen uit de mentaliteit van Jezus, die niet kwam om gediend te worden, doch om te dienen? Door zijn barmhartige instelling en goede werken bewees Jezus zichzelf, ervoer Hij zijn eigenwaarde en beleefde Hij de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat. Zouden wij, leden van de familie Te Goed, het zo ook niet moeten en willen doen? „Laten wij dus, daar wij gelegenheid hebben, doen wat goed is voor allen..." adviseerde Paulus aan de gemeenten van Galatië. En onwillekeurig gaan mij nog wat woorden door het hoofd. „Uw vriendelijkheid zij alle mensen bekend"!... „Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen...". „Het is zaliger te geven dan te ontvangen..."

A.L. te Goed als gemeentelid

Als Paulus zegt, wat we hierboven al citeerden: „Laten wij doen wat goed is voor allen...", voegt hij er onmiddellijk aan toe: „...maar inzonderheid voor onze geloofsgenoten"! Binnen de gemeente, tussen broeders en zusters, bewijst Gods kind zijn eigenwaarde allereerst. Daar toont hij wie hij is en wat hij beleeft van Gods erbarming en trouw. Daar vindt hij zijn vreugde door vreugde te brengen. Talrijke uitspraken willen ons duidelijk maken hoe en waar onze plaats in de gemeente zal moeten zijn. „Dient elkaar door de liefde"! „Geeft acht op elkaar, om elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken"... „Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt"... „Vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven..."

Wie werkelijk belang heeft bij zijn eigen welzijn, zal zeker niet om deze opdrachten heenlopen.

Andermans moeilijkheden

Die zijn er in de gemeente, helaas, ook. Vechters voor eigen belang hebben allicht de neiging om dan weg te lopen. Maar hoe dan te handelen met: „Verdraagt elkanders moeilijkheden; zó zult gij de wet van Christus vervullen"...?

Er zijn vandaag spanningen binnen de gemeente. Niet ieder denkt en handelt zoals ik. Hoe moet broeder Te Goed daarmee aan? Hij wil vechten voor het zuivere evangelie. Maar beseft hij, dat het gevaar groot is om, al strijdende, de liefde kwijt te raken? En wanneer ik de liefde voor die ander, niet heb, wat ben ik dan nog waard? Zo wint de vijand en niet de Heer.

Geloof, hoop en liefde

Een waar geloof en een levende hoop zijn onmisbaar. Maar... de meeste van deze is de liefde! Die liefde, die de ander aanvaardt die weliswaar over een aantal zaken anders denkt dan ik, maar die met mij belijdt dat Jezus is de Christus, de Zoon van de levende God.

Een christen, vol van de liefde van Christus, zou die ooit modern, orthodox, conservatief, fundamentalistisch, vrijzinnig, links of rechts kunnen zijn? Hij wordt en blijft het zout der aarde en het licht der wereld!

Buurmans gek?

Laten we daar niet bang voor zijn. Laten we God liefhebben boven alles en onze naaste als onszelf. Allicht dat er dan eens tot ons gezegd zal worden: „Ga in tot het feest van uw Heer".

C. v. Wier

TSJECHISCHE BIJBELS IN LEEUWARDEN GEDRUKT

In de komende dagen worden vanuit Leeuwarden 70.000 Tsjechische bijbels naar Praag verzonden. Ze zijn gedrukt bij de bijbeldrukker Jongbloed op verzoek van de afdeling bijbelwerk van de Tsjechische Raad van Kerken. De drukopdracht is verstrekt door de Wereldbond van Bijbelgenootschappen. Het is de tweede maal dit jaar dat de kerken van Tsjechoslowakije bijbels uit het westen mogen ontvangen. In juni zijn reeds 50.000 in de oude Kralice-vertaling verstuurd. Die partij bestond uit 40.000 handbijbels die in Stuttgart en 10.000 huisbijbels die in Finland zijn gedrukt.

De bijbels die vanuit Leeuwarden worden verzonden zijn bijbels in de zogenaamde Oecumenische Vertaling van 1979. Het is de eerste keer dat deze vertaling buiten Tsjechoslowakije gedrukt mocht worden.

Later in het jaar zullen de Slowaaks sprekende kerken in dat land nog 50.000 nieuwe testamenten met de Psalmen in hun taal ontvangen. Het bericht dat ook de Slowaaks sprekende kerken een invoervergunning voor bijbeluitgaven hadden ontvangen bereikte het hoofdkantoor van de Wereldbond van Bijbelgenootschappen in de vakantieperiode. Het is de eerste importvergunning die deze kerken ontvangen sedert 1979.

Kent u dat woord: dichtzalven?
Stel je voor: een wonde. Nog open. We zeggen soms dat de tijd alle wonden heelt. En het lijkt erop. Iemand is door een groot leed getroffen en we vragen ons af of die er wel ooit overheen zal komen. Een klein jaar later horen we dezelfde persoon in een gezelschap schaterend lachen. De tranen rollen uit de ogen. Dan mag je natuurlijk niet zeggen: hard gekreten, snel vergeten, maar er gaat toch iets door je heen. Het kan dus, ofschoon...?
Nog eens: een open wonde. Voor een kind een verschrikking. Het bloedt! De moeder wast het heel voorzichtig uit, neemt een potje met goedgekeurde zalf en smeert er een beetje van op de wonde. Een verbandje of pleister erop en vijf minuten later is alle leed vergeten. Er wordt weer naar hartelust gespeeld.
U hebt wel eens uitzendingen gehoord, gezien, die nogal diep raakten. Episoden uit de oorlog van '40/'45. Het executeren van burgers, het wegvoeren van Joden, de gebouwen van Auschwitz. Na de uitzending wordt een telefoonnummer gegeven waarheen zij kunnen bellen die door wat ze hoorden en zagen, weer in de vernieling zijn geraakt. Ze hebben behoefte om met iemand te kunnen praten. Dan moet er aan de andere kant niet iemand zitten die de opengereten wonde wel even zal dichtzalven.
Ik las het woord in een artikel over de dichter Jan Hendrik de Groot, 83 jaar oud en bij enige ouderen nog bekend. Wie zijn gedicht „Christus' geseling" gelezen heeft weet dat hij bij de bijbel is opgegroeid. Hij komt oorspronkelijk uit een gereformeerd milieu, ging later naar de hervormde kerk en is nu een man die veel houvast van vroeger heeft verloren. Zoals er meer zijn die Hitlers tijdperk hebben meegemaakt: „Over Auschwitz kom je niet meer heen... het is onvoorstelbaar, monsterachtig van proporties". Jan H. de Groot kan niet meer luisteren naar „U zij de Glorie" en zegt: „Dit dichtzalven kan niet meer... op zulke momenten zou je een film, over Auschwitz boven de hoofden van de koorleden moeten projekteren".
Hier is een diepe wonde en zij bloedt. Zo'n wonde kun je niet dichtzalven.
Toen ik het woord las genoot ik van zijn lading. Genieten is niet het juiste woord, maar het is zo trefzeker, zo raak. Meerderen van ons begrijpen wat De Groot bedoelt: Je kunt niet zo maar staan jubelen alsof dat wat veertig jaar geleden geschiedde slechts een incident is geweest, een struikeling waarvan we allang weer zijn opgestaan met een christelijk gezang van overwinning op de lippen. De hel heeft onder ons gebrand en brandwonden helen slecht. En indien nu die hel

van deze kant bekeken

'DICHTZALVEN'

Huizinga

zou zijn uitgeblust en er geen kans meer bestond dat die ooit nog eens zou opvlammen en verterend door de landen gaan, dan zou men misschien met schorre stem God kunnen danken dat zijn koninkrijk nu toch aan het komen was. Maar wie kan dat als van kust tot kust de dood staat opgesteld en de lucht kraakt van het geweld van leugen en bedrog? Zijn dit alleen maar grote woorden? Ja dat zijn het en we mogen ze zeggen en schrijven om ons de illusie te laten dat we vrije mensen zijn. Het kwaad dat op vele fronten door de wereld gaat is niet te stuiten, het bloeden niet te stelpen. Zeg niet: kretologie. De situatie is daarvoor te ernstig. Ik heb een broeder die me nu en dan op de vingers tikt en schrijft dat ik te weinig evangelie vreugde breng. Misschien, broeder, luister ik teveel naar de zuchtende schepping, naar de mensen in nood. Ik besef dat ik in een kleine stad van een klein land woon waarvan ook goeds te zeggen is, maar ons woord is niet opgewassen tegen het onheil". Dat zei ook De Groot in het artikel in Trouw, bijlage Kunst en Kultuur, gedateerd 13-9-'84. We zitten onder de tafel van de machtigen die verdelen en heersen.
Nu niet dichtzalven. Niet alleen maar zeggen: Stil maar, wacht maar, alles wordt nieuw en ik ken het lied: 'k Ben reizend naar die stad waar Christus het licht zal zijn.... maar ik ben nu hier, weliswaar maar één van de vierenhalf miljard medemensen op deze planeet, maar Jezus was hier en zei: Gij zijt het zout der aarde, het licht der wereld en een stad, die op een berg ligt, kan niet verborgen blijven.
Wat Jezus ons zei en van ons maakte is geen zalf om wonden dicht te smeren. Het is een oproep om terwille van de aarde en haar mensen - Gods schepping - toch te zijn wat wij door Jezus werden, worden. Het evangelie is geen zalf. Het is een drank. Het evangelie is niet voor uitwendig gebruik maar is om in te nemen. Het pleistert niet dicht, maar dringt door heel ons zijn en heel het gedrag. Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven, zegt Gods grote boodschapper.
Aan de kim staat het kruis, teken van Gods ondoorgrondelijke wijsheid en des mensen onvoorstelbare dwaasheid. Achter dat kruis ligt een open en overbodig graf. De Heer is God en niemand meer, maar laten we de wonden der mensheid niet dichtzalven.

Huizinga

---

dc nieuws mededelingen actueel

Convent van Baptisten Voorgangers in de regio Holland

Op maandagmorgen 8 oktober D.V. om 10 uur komt het convent van Baptisten Voorgangers in de regio Holland bijeen in de Triomfatorkapel te Alphen a/d Rijn.
Graag rekenen wij op veel deelnemers voor deze morgen. A. v. d. Berg, secr.

Conferenties Joseph Ton

Evangelisch ontmoetingscentrum De Burght te Burgh-Haamstede organiseert 2 conferenties met de uitgewezen Roemeense baptisten predikant Joseph Ton, met als thema: Wat kunnen christenen uit Oost Europa ons leren?
Ds Ton is thans verbonden aan het Wheaton College in de Verenigde Staten.
De eerste conferentie wordt gehouden op 2-5 november voor iedereen die iets wil leren van de christenen in Oost Europa, van vrijdagavond tot maandagmiddag. De tweede conferentie is een seminar voor geestelijke leiders van 8-9 november.

Voor inlichtingen: De Burght, postbus 42, 4328 ZG Burgh-Haamstede, telef. 01115-3030.

Open huis bij de honderdjarige

Zoals eerder vermeld viert de Baptisten Gemeente te Deventer op DV 14 oktober het 100-jarig bestaan.
Daaraan voorafgaande stelt men stadsgenoten en andere belangstellenden in de gelegenheid om het kerkgebouw te bekijken en geïnformeerd te worden over het denken en leven van de gemeente. Op donderdag 11 oktober staan de deuren open van 15.00-22.00 uur, en vrijdag 12 oktober van 9.00-12.00 uur.
In een folder voor de inwoners van Deventer wijst men erop dat de gemeente nu al 100 jaar deel uitmaakt van de Deventer gemeenschap, en dat de kerk juist tegenover de plaats staat waar 100 jaar geleden de eerste baptisten in Deventer gedoopt werden in de bekende Singelgracht.

Wij nemen aan dat ook belangstellenden uit buurgemeenten, die de jubileumviering niet kunnen bijwonen, daar welkom zijn.

Het adres is Binnensingel 16.

Een mens moet het

soms drie keer horen,

wil hij het één keer hóren

INDIVIDUALISERING

De Evangelische Alliantie zond ons een exemplaar toe van de „nota over het individualiseringsproces in de samenleving" met als titel: Mag ik mijn gang gaan? Een lezenswaardig geschriftje, dat voor *f* 6,— besteld kan worden bij de E.A., Hoofdstraat 55, 3971 KB Driebergen.

De nota bespreekt de maatschappelijke ontwikkeling waarin een sterke nadruk gelegd gaat worden op de persoonlijkheid van de mens. Men omschrijft individualisering als volgt: „het vóór alles bewaren, respectievelijk bevorderen van de persoonlijke onafhankelijkheid en het stellen van de rechten van de individu bóven die van de gemeenschap."

De ontplooiing van de persoonlijkheid van de mens heeft in de laatste tijd een heel sterke nadruk gekregen. De mens moet zichzelf kunnen zijn, en dat zichzelf zijn moet zo weinig mogelijk van buitenaf beïnvloed worden.

Mogelijk wordt deze tendens door vele Nederlanders gretig aanvaard, want de Nederlander is op zichzelf al een individualist met een grote vrijheidsdrang, die zich vaak alleen maar mokkend ergens in een rij laat schuiven.

Naar ik vrees, zal de ver-doorgevoerde individualiteit de mens uiteindelijk in het isolement brengen, omdat hij zozeer zijn eigen waarden en normen stelt en zo weinig meer is ingesteld op het delen met anderen, dat hij alleen komt te staan. Dat leidt tot vereenzaming, terwijl toch de Here God de mens geschapen heeft tot gemeenschap. Maar gemeenschap is je leven delen met anderen.

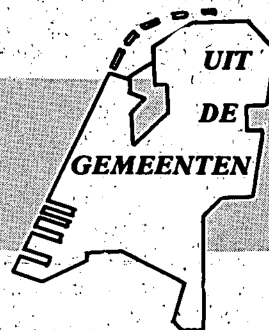
Heeft het moderne maatschappelijke levensgevoel ook een negatieve invloed op de samenhang van de gemeente? Niet onmogelijk, dat men ook van de gemeente gaat verwachten dat ieder zijn geloof en levenswandel maar op eigen manier moet beleven, zonder dat er kritiek op mag komen.

Het zou er ook toe kunnen leiden dat mensen geen lid meer willen zijn van een kerk of gemeente omdat ze dat zien als een belemmering van hun persoonlijke vrijheid.

Bij alle individualisering meen ik toch een merkwaardige trek te zien: de mens is nog steeds even beïnvloedbaar als altijd, ondanks het trotse zelfstandigheidsbesef. Koopgedrag, leesgedrag, kijk- en luistergedrag en wat een mens allemaal pleegt te doen, vertonen vaak weinig originaliteit en eigen visie. Zelfs jongelui die de gevestigde orde en moraal van zich afschudden, bouwen toch weer samen een eigen sfeer op met eigen, min of meer uniforme kleding. Blijkbaar kan toch niemand zonder een ander. Zo denkt tenminste uw

eindredakteur

Gemeentebladen

Week van de Vreemdeling
In de week van 23-29 september heeft men in Hengelo een „Week van de Vreemdeling" gehouden. Bedoeling was om zo mogelijk kontakten te leggen tussen buitenlanders en Nederlanders. Maar het initiatief leidde ook tot kennismaking met wat in eigen omgeving nog „vreemd" was, namelijk de mogelijkheid om deel te nemen aan een kerkelijke „zevensprong". Op zondagmiddag 23 september waren er zeven kerken open om ze te bezichtigen en allerlei informatie te vragen: 2 R.K. kerken, de Syrisch Orthodoxe kerk, een Ned. Hervormde kerk, de synagoge, de Moskee, de Baptistenkerk aan de Jac. Katsstraat en het Leger des Heilsgebouw. Dit opmerkelijke initiatief vonden wij in *Onze Gemeentebode* van *Hengelo*.

De gemeenten in en om Rotterdam hebben zich verenigd in een verband *„Groot Rotterdam"*. Men heeft in een commissievergadering besloten om een lijst uit te geven van alle zang- en muziekgroepen, die binnen het verband van deze gemeenten werken, om elkaar daarmee van dienst te kunnen zijn voor evangelisatiediensten en eventueel uitwisseling op zondagmorgen. Misschien een idee voor andere regio's?

Sinds ons bezoek aan de persvoorlichting over de EBF-conferentie in Hamburg ontvangen wij nog trouw het gemeenteblad van de Johann Gerhard Oncken Kirche in *Hamburg*.
Daarin ontdekten wij een aankondiging dat men afval-aluminium gaat inzamelen, in samenwerking met andere kerken in de stad. De reden is niet datgene waar wij het eerst aan zouden denken en waarom wij de oud papier akties ondernemen: geldelijk gewin, doch een meewerken aan de milieubescherming. Aluminium is goed te „recyclen", d.w.z. om te smelten tot nieuwe produkten, en vraagt daarbij slechts 5 procent van de energie die de winning uit de grondstof bauxiet vereist. Bovendien komt er bij de bereiding veel koolmonoxide en zwaveldioxide in de lucht, oorzaak van de beruchte zure regen.
Zo kan men in de hal van de kerk een bak aantreffen voor alle huishoudaluminium.

BOEKENHOEK

Luther. Uitgeverij Van den Berg, Zwijndrecht.
Een lees- en kijkboek met tekst van L. M. P. Scholten en platen van Gustav König.
f 24,90.

Een prachtige uitgave, waarin steeds op de linkerpagina een stukje geschiedenis van Luther gegeven wordt, eenvoudig geschreven zodat het voor jong en oud toegankelijk is.

De rechterpagina bevat dan steeds een tekening die betrekking heeft op de tekst. Gustav König heeft veel uit het leven van Luther in tekening gebracht. Hij werd geboren in 1808, en zijn tekeningen verraden er soms iets van dat hij uit een latere tijd komt.

Het boek bevat 48 prachtige tekeningen.

Het is een knap stuk werk om het leven van Luther in zo'n beknopt bestek op zo'n helder wijze weer te geven zonder in dorre zakelijkheid of telegramstijl te vervallen.

Wie heeft er een goed idee! Een bundeling van aktuele onderwerpen, verschenen in het jongeren maandblad Aktie van de Youth for Christ. *f* 16,90.
Op zichzelf al een erg goed idee om van de gepubliceerde artikelen een boekje te maken. Er staat een veelheid van onderwerpen in, die op gedegen en aansprekende manier behandeld worden, kompleet met suggesties voor verwerking in een jeugdgroep.
In vijf afdelingen, elk weer onderverdeeld: I. persoonlijk geloven, II. kerk, III. alternatief geloven, IV. relaties en V. samenleving.
Een boekje waar jeugdleiders veel aan kunnen hebben.
Uitgave van Stichting Youth for Christ en Bijbel Kiosk Vereniging.

Werk in uitvoering is een soortgelijk boekje, ook uitgegeven door YfC en de BKV. Hier werkt men meer met bepaalde thema's, zoals schuld, agressie, liefde, ouders, de dood, Godsbeeld, vertrouwen, om enkele te noemen.
De verwerking en uitwerking is iets anders dan in het vorige boekje. Het zou in aanmerking kunnen komen voor gespreksgroepen van jongeren en ouderen, en geeft ook weer verschillende verwerkingsvormen. Of de methodens in onze gemeenten, waar we meer vertrouwd zijn met direkte bijbelstudie, zoveel ingang kunnen vinden is de vraag, doch de onderwerpen met hun verwerking kunnen een goede aanzet zijn voor een thema-avond.

UIT DE AGENDA VOOR DE ALGEMENE VERGADERING

De agenda voor de 104e Algemene Vergadering te Emmen bevat de gebruikelijke vaste punten zoals verslagen, resultatenrekeningen, balansen en begrotingen. Daarom volgen hier alleen enige bijzondere punten.

Punt 30. Voorstellen van de Evangelisatie Commissie der Unie.

1. Voorstel om het dienstverband van de evangelist met ingang van 1 januari 1985 uit te breiden tot 0,9 dienstverband.
In de voortgezette 103e AV te Arnhem werd besloten het dienstverband van de evangelist te brengen op 0,8. Door verschuivingen in de begrotingsposten kan men, zonder een verhoogde bijdrage aan de gemeenten te vragen, uitbreiden tot 0,9 dienstverband.

2. Voorstel om de benoeming door de ECU van br Chr. Eijer te Enschede tot evangelist ten dienste van onze Uniegemeenschap (0,9 dienstverband) per 1 januari 1985 goed te keuren.
De toelichting zegt dat de ECU meent in br Chr. Eijer, voorganger van de gemeente te Enschede, een geschikte kandidaat te hebben gevonden ter voorziening in de vakature, die op 1 oktober 1984 zal/is ontstaan.

Bij dit punt sluit aan punt 62, voorstellen van de Commissie der Unie.

1. Voorstel om br Chr. Eijer te Enschede bij aanvaarding van het voorstel, genoemd onder punt 30.2 van de agenda, aan te wijzen als voorganger in algemene dienst met een bijzondere opdracht.

2. Voorstel om de gemeente te Enschede te verzoeken br Chr. Eijer te Enschede te beroepen als voorganger met bijzondere opdracht voor de tijdsduur van deze opdracht, e.e.a. overeenkomstig het Reglement inzake voorgangers.

Punt 52. De Commissie voor de Opleiding, gehoord het College van docenten en het curatorium, heeft besloten, dat met ingang van 1 juli 1984 de taken van het rectorium worden opgedragen aan het College van docenten en dat het rectorium wordt opgeheven.

Dit was in de praktijk reeds zo gegroeid. Bovendien is besloten de salarissen van de docenten per 1 januari 1985 gelijk te trekken. Het eerstgenoemde besluit brengt een wijziging van het Seminarium-reglement mee.

Door de gemeenten Groningen-Noord, Dordrecht, 's-Gravenhage en Rotterdam-Zuid zijn in totaal 18 voorstellen ingediend, die vrijwel alle betrekking hebben op de werkwijze voor algemene en bijzondere vergaderingen der Unie. Doel van vele voorstellen is om de betrokkenheid van de gemeenten bij het Unie-gebeuren te vergroten en de stemmingen wat te verfijnen. De beschikbare ruimte laat niet toe deze voorstellen, die allemaal wijzigingen van de Statuten en het Huishoudelijk Reglement behelzen, op te nemen.

De W.

...en ootmoedig te wandelen met uw God

(Micha 6 : 8)

De verhouding van de Here God en de mensen die Hij liefheeft is een heel bijzondere. Van het allereerste begin is duidelijk geworden dat de liefde uitsluitend van Gods kant komt. Alle initiatieven in de relatie God-mens zijn door Hem genomen. Hij is onverstoorbaar in Zijn liefde en trouw. In die zin is Hij de soevereine God, die eenvoudig niet anders kan zijn dan wat Zijn wezen is.
Het eigenaardige is, dat de mens in de waan verkeert dat hij een actieve rol in deze verhouding speelt. Soms denk ik wel eens dat de Here God dat zelf zo geregeld heeft, wellicht wetend dat de mens dit nodig heeft.
Hij is a.h.w. op zijn hurken gaan zitten om op gelijke hoogte met ons te komen.
In de verhalen van het Oude Testament ontdek je dat telkens weer.
Hij is de Scheppergod, de Almachtige, wiens woord wet is. Hij is de Heilige, wiens naam niet mag worden uitgesproken of geschreven. Maar Hij is ook de Vadergod, waar Henoch mee uit wandelen gaat. Okke Jager voelde dit ook zo toen hij dichtte:

De meester had met haar nooit iets te stellen
ze was zes jaar en zat eerbiedig recht
Hij had verteld, zij moest terugvertellen
zacht werd ze door haar ogen voorgezegd

En God en Henoch waren kameraden
dus God kwam vaak bij Henoch op bezoek
nadat ze samen voor de kwaden baden
las God een stukje uit zijn eigen boek

Eens zei de Heer op een mooie morgen
zeg Henoch, ga je mee een eindje om
je vrouw zal dan wel voor het eten zorgen
en Henoch zei: 't is goed hoor, God, ik kom.

Ik vind het moeilijk om die twee zo verschillende beelden tegelijkertijd te honoreren.
In de bijbel wisselen ze elkaar zonder overgang af.
Micha vertelt ons over de aanklacht die de Here tegen zijn volk wil indienen. Hij wil er een rechtsspraak van maken en Hij roept de heuvelen en de bergen - die Hij met een weegschaal gewogen heeft - op als getuigen.
Zelfs in Zijn grootheid neemt Hij de mensen volkomen serieus door een rechtsgeding met hen aan te gaan. Twee partijen, de één beschuldigt de ander ergens van. Op die manier is er een basis van gelijkheid.
Dan gaat de Here God nog een stap verder. Gelijkheid is blijkbaar niet voldoende. Hij maakt een knieval door de zaak om te keren en te vragen: Mijn volk, wat heb Ik u aangedaan en waarmee heb Ik u vermoeid? Getuig tegen Mij! Israel kreeg wel heel gloeiende kolen op het hoofd gestapeld!
De Here somt dan op wat Hij voor hen gedaan heeft. Dan ontstaat er blijkbaar toch een schuldgevoel bij het volk. De vraag wordt gesteld: Hoe kunnen wij het goed maken? Zullen we ons beste kalf offeren? Spottend komt het antwoord in een wedervraag: Denk je dat de Here met offerdieren blij zal zijn, al waren het er duizend? Zal ik dan mijn kind offeren? Men wilde tot het uiterste gaan.
Dan komt het antwoord: „Hij heeft u bekend gemaakt, o mens, wat goed is en wat de Here van u vraagt: niet anders dan recht te doen en getrouwheid lief te hebben, en ootmoedig te wandelen met uw God".
Het lijkt zo simpel, maar dat is het niet. Ook al is iets je bekend gemaakt, daarom kun je het nog niet volbrengen.
Die Vadergod weet dat en Hij maakt het zelf goed door Zijn Zoon tot een offer te bestemmen.
Ieder mens komt vroeg of laat voor die vraag te staan: Hoe kan ik het goed maken?
Het antwoord luidt: Ik heb u bekend gemaakt, o mens, wat goed is en wat de Here van u vraagt: niet anders dan te geloven dat Jezus Christus de verzoening tussen God en jou tot stand gebracht heeft.
Het lijkt alweer eenvoudig, maar ook hier wordt toch het initiatief door God genomen. Wij zeggen wel eens. We hebben de Here Jezus aangenomen, maar dan vergeten we dat de Here God ons eerst heeft gezocht en bestemd tot Zijn kinderen.
Ik ervaar het als een enorme geruststelling, dat het allemaal bij de Here God vandaan komt. Ik vertrouw Hem meer dan mezelf. Ik ben soms het spoor aardig bijster. Als het van mij afhing was de relatie misschien allang stukgelopen. Dan waren we wellicht uit elkaar gegaan. Nu voel ik me veilig. Ook al begrijp ik er soms niets van. Ook al zie ik het helemaal niet meer. Al is het stikdonker om en in mij, dan ben ik met Hem verbonden bij de gratie van Zijn liefde.

Ans Lindenborn

uit het Uniebureau

Géén sekte!
In het nummer van 3 augustus deelden wij u mee, de AVRO een brief te hebben geschreven. De aanleiding daartoe was een televisieprogramma, waarin de Baptisten als een „sekte" werden voorgesteld. Wij lieten de AVRO weten, dat en waarom wij tegen een dergelijke uitdrukking c.q. het gebruik daarvan ernstige bezwaren hadden, én drongen in onze brief aan op een passende rektifikatie. Inmiddels hebben wij van de AVRO bericht ontvangen, dat men onze uitleg van de betekenis van het woord „sekte" graag overneemt. Wij hadden namelijk geschreven, dat een dergelijke uitdrukking voor ons een negatieve klank c.q. gevoelswaarde heeft en dat het gebruik ervan, althans in ons geval, niet terecht was. De AVRO wil nu bezien, overigens zonder ons een toezegging te kunnen doen, „of wij op passende wijze op het scherm kunnen ingaan op uw reaktie". Waarvan akte!

Financiën

Verantwoording van de in augustus 1984 binnengekomen bijdragen:

ECU
Deventer 135,10; Deventer 143,75; Emmen 1.725,—; Harlingen 398,85; Hengelo 300,—; Hoogezand 700,—; Lelystad 48,50; Stavoren 150,—; Winschoten 166,98; P.H.,H. 25,—.

CvdO
Alkmaar 153,40; Deventer 111,30; Emmen 1.875,—; Harlingen 171,—; Hoogezand 775,—; Lelystad 50,95; Stavoren 125,—; Winschoten 182,16; Zusterhulp Emmercompascuum 125,—.

UZC
Alkmaar 164,15; Deventer 119,60; Deventer 151,90; Emmen 2.925,—; Harlingen 545,75; Hengelo 1.350,—; Hoogezand 1.300,—; Klazienaveen 125,—; Lelystad 79,55; Stadskanaal-Zuid 4.106,88; Ter Apel 900,—; Winschoten 326,37; D.W.,M. 25,—; H.K.,H. 10,—; A.C.M.-M.,G. 300,—; N.N.,L. 30,—; P.H.,H. 50,— (WIN); Gewest Z.O.-Drenthe 4.600,— (projekt).

NBJB
Alkmaar 156,50; Emmen 500,—; Harlingen 227,75; Hengelo 310,—; Hoogezand 250,—; Winschoten 49,33.

10-cents-fonds
Emmen 275,—; Harlingen 10,—; Hoogezand 140,—; Winschoten 34,16.

Noodfonds
Heemskerk 130,05; Stavoren 121,45; W.B.,E. 50,—; H.V.,H. 1.500,— (kinderhuis Denia); J.G.,H. 100,—; D.W.,M. 25,—; W.B.,H. 10,—; M.R.,A. 15,—; J.H.,G. 10,—; J.B.,H. 15,—; J.L.,M. 100,—; R.D.,D. 25,—; A.G.B.-S.,Z. 10,—; L.B.,Z. 10,—; M.H.R.,Z. 10,—.

Voor al deze bijdragen zeggen wij u hartelijk dank!

Representatie
Bij de opening van het kursusjaar 1984/1985 van het Seminarium op 8 september te Den Dolder liet de UC zich door *ds J. A. Brandsma* vertegenwoordigen.
Door omstandigheden was er geen afgevaardigde aanwezig ter Algemene Vergadering van de NBVB te Elburg op 11 september, omdat *ds W. Kos* plotseling verhinderd was.
De vergadering van het Centraal Comité van de NBJB, die op 28 en 29 september te Sint Nicolaasga/Huisterheide is gehouden, werd namens de UC door *ds P. Wijchers* bijgewoond.
Op 14 oktober zal het honderdjarig bestaan van de gemeente te Deventer worden herdacht, waarbij de UC in de persoon van *br A. Niessink* „acte de présence" zal geven.

Unieberichten
Op 20 september hebben wij een zending Unieberichten naar de gemeenten laten uitgaan. De meeste stukken hadden betrekking op de komende Algemene Vergadering, maar er waren ook enkele andere brieven bij. Eén daarvan behelst het verzoek, dat elke gemeente ten behoeve van het archief twee exemplaren van haar (huidige) statuten en huishoudelijk reglement aan het Uniebureau zou sturen. Enkele gemeenten hebben reeds gereageerd en aan ons verzoek voldaan. Graag rekenen wij erop, dat de anderen spoedig zullen volgen!
Als er niets is tussengekomen, hebben de gemeenten deze week een nieuwe zending ontvangen. In één brief wordt meegedeeld, dat de Notulenkommissie van de Algemene Vergadering 1983/1984 de tekst van de notulen definitief heeft vastgesteld. Op de konseptnotulen waren drie reakties binnengekomen, die tot twee aanvullingen (en korrektie van twee tikfouten!) hebben geleid. In een andere brief worden amendementen en moties (van orde) van de gemeente te 's-Gravenhage ter kennis van de leden van de komende Algemene Vergadering gebracht.

A.V. Emmen 1984
De gemeenten hebben daarover de laatste tijd al heel wat informatie en gegevens ontvangen: het AV-boek met verslagen en cijfermateriaal, brieven en stukken uit het Uniebureau, mededelingen in ons weekblad, etc.
Thans kunnen wij nog enkele bijzonderheden doorgeven. Om te beginnen, dat de dagopeningen zullen worden verzorgd door *ds A. de Vries* (donderdagmorgen) en *ds W. Hessels* (vrijdagmorgen). Voorts dat de sektievergaderingen zullen worden geleid door *br A. Niessink* (sektie A) en *ds H. Ploeger* (sektie B); als sekretarissen fungeren *ds K. M. Gerritsen* resp. *zr L. J. van Beek.*
Op 8 oktober zal het Dagelijks Bestuur de laatste hand leggen aan de voorbereiding van de Algemene Vergadering. Des morgens komen daartoe bijeen de voorzitter van de Commissie der Unie en ondergetekenden met de voorzitters en sekretarissen van de beide sekties. Des middags (en des avonds) zal dan het Dagelijks Bestuur vergaderen.
Informatieve vragen zullen, voorzover die op de verschillende (jaar)verslagen betrekking hebben en rondom 1 oktober in ons bezit waren, zoveel mogelijk vóór de Algemene Vergadering schriftelijk worden beantwoord. Rest ons nog u te laten weten, dat als leden van de stemkommissie zijn aangewezen *zr A. M. Nederlof-Grobben* (voorzitter) en *br A. Scheerhoorn.*

Laatste nieuws
Eind deze maand - op 26 oktober - zal de NCRV een TV-portret van de Unie van Baptistengemeenten uitzenden. Al eerder waren enkele andere kleine kerken (zoals de Broederschap van Pinkstergemeenten, de Oud-Katholieke Kerk en de Algemene Doopsgezinde Sociëteit) aan de beurt (geweest). Nu zal aan de Unie en de daarin verbonden gemeenten een televisie-uizending worden gewijd. Wij hopen u daarover nader te informeren!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

LANGS DE RAND

RUBRIEK VOOR JONGEREN

DOOR PIET STELLINGA

de jeugdgroep

„Ja, ik hoor bij de jeugdgroep van onze gemeente. Nou moet ik wel eens werken in het weekend, dus dan sla ik een keertje over, maar normaal gesproken ben ik van de partij".

- Waarom ga je erheen?

„Ja, waarom. Kijk, het is eigenlijk een ploeg vrienden met elkaar. We zijn nu met dik twintig personen en je hebt echt het idee dat je bij elkaar hoort. Vooral als je een weekend met elkaar op stap gaat, dan merk je dat. Niemand valt dan uit de boot".

- Je praat nogal enthousiast over jouw jeugdgroep.

„Ja, wat wil je. 't Is gewoon fijn om erbij te horen. Je hèbt er wat aan, vind ik. Trouwens, dat kun je ook wel merken aan de opkomst: er zijn d'r heel wat bij van buiten onze gemeente. Die komen gewoon uit pure interesse".

- Wat doen jullie nu op zo'n avond?

„Dat ligt eraan. Zo tegen half negen beginnen we met een programma, daarvoor drinken we koffie en kletsen we wat. Ja, en die programma's dat kan van alles zijn..."

- Noem eens wat.

„Laatst hadden we een barbecue-avond. Maar we hebben het ook wel eens over een onderwerp. Over vrede, bijvoorbeeld. Binnenkort hebben we een thema-avond over egoïsme. Nou, dat zijn natuurlijk wel onderwerpen waar wat over te zeggen valt!"

- Jazeker. Zeg, hoe zit dat met de leiding op jullie jeugdgroep?

„Ja, eh, wat zal ik zeggen. De programma's maken, dat doen we dus per toerbeurt. En het gebeurt ook vaak genoeg dat degenen die het programma doen ook de afsluiting van de avond verzorgen. Kijk, de twee leiders van onze groep draaien mee met alles, zo moet je dat zien. Zij zeggen bijvoorbeeld óók hun mening, net zo goed als wij dat doen".

-Nog leuke dingen, de komende weken?

„O ja, ik denk dat we nog een weekend met elkaar op stap gaan. Maar dat moet nog wel even bekeken worden, want dit voorjaar hebben we ook al een weekend gehad... Maar het zal wel lukken hoor. We gaan waarschijnlijk naar......"

Laat dat nu maar een geheim blijven. Zoals elke goeie jeugdgroep een geheim kent: de band die er is met elkaar en met God. Een geheim dat nooit helemaal is uit te leggen, maar wel ervaren kan worden, diep in de binnenste kamers van je leven...

ESTLANDSE BAPTISTEN BOND HONDERD JAAR

Tijdens een feestweek, waarin de tachtig Baptistengemeenten in Estland hun honderdjarig bestaan vierden, kwamen iedere avond bijna 2000 bezoekers naar de hoofdstad Tallinn (Reval).
De nu ongeveer 6500 leden tellende Estlandse gemeentebond heeft zijn wortels in een vernieuwingsbeweging, die van lutherse missionarissen uit Zweden was uitgegaan.
In 1884 kwamen zowel in Reval als in het zuiden van Estland contacten met Duitse baptisten tot stand en werden de eersten (volwassenen) gedoopt en gemeenten gesticht. Door deze gebeurtenissen voelen de Estlandse baptisten zich nauw met Duitsland verbonden. Het centrale thema in de feestweek was „Christus en zijn gemeente".

(Overgenomen uit het Centraal Weekblad, opinie- en informatieblad v. d. gereformeerde kerken.)

I.F.E.S.-NEDERLAND BESTAAT 25 JAAR

IFES-Nederland is een samenwerkingsverband van ruim twintig christelijke studentenverenigingen in Nederland, en aangesloten bij de International Fellowship of Evangelical Students.
Er is een grote landelijke jubileumdag georganiseerd in Schouwburg Junushof te Wageningen op D.V. 3 november a.s. Als sprekers zijn o.a. uitgenodigd minister Deetman, drs Van Leyenhorst, prof. Versteeg, prof. Blaauw en prof. Nienhuis.
Voor inlichtingen: 020-257141 (maandag tot woensdag).

MEDEDELINGEN

Sprekerslijst

Op verzoek van de gemeente te Musselkanaal dient aan de sprekerslijst te worden toegevoegd: *S. Jager,* Linnaeuslaan 38, 9521 GR Nieuw Buinen, telefoon 05990-13608.

81255

is het gironummer

van het

NOODFONDS

van de

Unie van Baptisten Gemeenten

Bosch en Duin

Doe er wat aan!

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 42,— per jaar, *f* 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

ondanks alles: Jezus leeft!

Ooit gehoord van het dorpje Bisaccia in Italie? Claudio Musto, laatste jaars student in Rüschlikon, zal er 6 weken gaan werken als tijdelijk voorganger.
De 75-jarige emeritus voorganger van de baptisten gemeente Donato Castelluco, wil de student graag helpen. Het doet hem veel verdriet dat de gemeente alsmaar kleiner wordt omdat de jongeren hun fortuin elders zoeken.
De student wordt warm ontvangen in het kleine dorpje. De dag na zijn aankomst is er een samenkomst, die bezocht wordt door een kleine 20 oudere mensen, die blijven hopen dat het christelijk getuigenis voortgang zal blijven vinden.
Op zijn bezoeken ontmoet hij Antonietta Trivelli en Antonio Gervasio. Antonietta kan niet lezen; ze heeft de zorg op zich genomen voor Antonio, die door een bedrijfsongeluk verlamd werd.
Antonietta vertelde Antonio van haar geloof in Christus, en zei de bijbelverzen voor hem op die ze uit haar hoofd geleerd had. Antonio was daar zo door geraakt, dat hij voor zichzelf en voor haar de bijbel voor ging lezen. Inplaats van zijn opstand tegen God vanwege zijn gehandicapte lichaam verlangde hij nu meer te weten van Christus. Het huisje kwam vol met mensen voor de bijbelstudies...
Op een dag zei Antonio tegen Claudio Musto, dat hij door de doop getuigenis van zijn geloof in Christus wilde geven. Maar hoe kon hij, verlamd als hij was, gedoopt worden? Besprenging zou niet voldoende het onderscheid aangeven met de andere kerken.
In biddend overleg vond de gemeente de oplossing. Zijn handen, waarmee hij de bladzijden van de bijbel omsloeg, waarmee hij zich voedde en zijn invalidewagen bestuurde, zouden ingedompeld worden in water.
Zo werd Antonio Gervasio gedoopt op 8 juli 1984! Met blijdschap getuigde hij van zijn geloof, en na jaren van strijd was dit voor de kleine gemeente en het hele dorpje een teken van hoop.

EBPS

Foto: rechts Antonio Gervasio; midden ds Donato Castelluccio, links Claudio Musto.

Onze hartelijke dank voor de vele blijken van belangstelling tijdens de ziekteperiode en de ontvangen steun, in persoonlijke of schriftelijke vorm, na het heengaan van mijn lieve man, onze vader en opa

IETSE TAMMELING

Groningen, september 1984

Uit aller naam:
G. Tammeling-Bolman

Evangelische Alliantie

'Wanneer wordt uw licht gezien?' (Luc. 11:33-36)

WAAROM ZOU U EA-DEELNEMER WORDEN?

1. omdat christenen elkaar lang genoeg niet ontmoet hebben;
2. om aktief te worden in het ontmoeten van andere christenen;
3. om plaatselijk of regionaal ontmoetingsinitiatieven te ontplooien;
4. om zicht te krijgen op de breedte van Gods Koninkrijk;
5. om gezamenlijk te getuigen van de hoop die in ons is tegenover niet christenen;
6. om van elkaar te leren, en elkaar aan te vullen;
7. om samen te bidden voor de noden van kerk en samenleving;
8. omdat de EA u niet kan missen.

WAAROM ZOU U IDEA LEZEN?

9. om op de hoogte te blijven van wat God in zijn Koninkrijk doet.

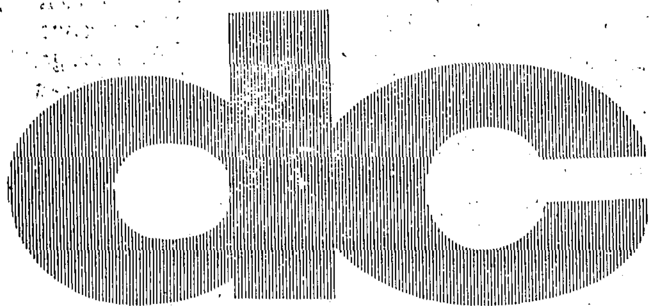
Informeer/geef u op bij de EA
Hoofdstraat 55
3971 KB Driebergen
Tel. 03438-13693
(deelnemerschap *f* 25,— en abonnement *f* 15,— per jaar).

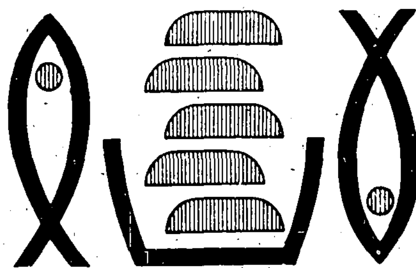
Welke heer tot 58 jaar wil door middel van correspondentie, relatie opbouwen met weduwe met veelzijdige belangstelling.
Liefst omgeving Utrecht.
Brieven onder nummer 13.500.

Gelovige vrouw, 65 jaar, zoekt kennismaking.
Brieven onder nummer 13.550.

Bij geloven sluit je vaak je ogen
om beter te kunnen zien
en vouw je je handen
om er beter mee te kunnen werken.

(Uit Regelrecht van de Baptisten Gemeente Silo, Utrecht)

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 40 - 12 oktober 1984

God zij dank! daar zijn ze

Huizinga

Velen van ons hebben duidelijke herinneringen aan onze broeder K. Reiling, een van de drie mannen die veel voor onze gemeenschap hebben betekend. Het waren de broeders J. Louw, J. W. Weenink en K. Reiling: een denker, een ziener en een doener. Om het heel kort te zeggen.

Van broeder Reiling komen mij twee zinnen voor de geest, die ik hem enige keren hoorde aanhalen. De eerste zei hij nogal eens tijdens unievergaderingen waarin soms geworsteld werd om verder te komen met een of ander stuk dat wat weerbarstig was. Was de horde genomen dan zei hij, aanleunend tegen Johannes de Heer: Wij gaan voorwaarts en wij winnen voet voor voet. Het andere woord ontleende hij aan de Handelingen en dat in de regel wanneer men vóór de algemene vergadering stond: Toen Paulus de broeders zag, dankte hij God en schepte moed.

U weet wanneer hij dat zei. Die Paulus, een door God voorbereide man op een grote taak, „een uitverkoren vat", een niets en niemand ontziende vervolger van Jezus' mensen, daarna een even krachtige verkondiger van het heil dat deze Jezus bracht door zijn woord, zijn werk, zijn sterven en zijn opstanding. Een ongelooflijk veerkrachtige man die, menselijk gesproken, geen zee te hoog ging. Hij gaat als gevangene naar de machtigste man van die tijd, de keizer in Rome. Nu zal Paulus niets menselijks vreemd zijn geweest. Hij was ook maar een mens. Hoe dichter hij Rome nadert, hoe zwaarder zullen hem de laatste zee- en landmijlen gevallen zijn. De tocht begint van de kust naar de hoofdstad der wereld. Daar hebben christenen al vernomen dat Paulus onderweg is naar de stad. Ze besluiten hem tegemoet te gaan. Ze gaan ook en ten zuiden van de wereldstad komen ze elkaar tegen. Paulus met een paar broeders, begeleid door bewakende soldaten, en een groepje gelovigen. Kennen ze elkaar? Nauwelijks. Maar Paulus komen de tranen in de ogen. Hij dankt God en schept moed.

De dankzegging zelf kennen we niet, maar ik zal u zeggen wat hij dacht: „O, God en Vader, ik dank u dat deze broeders gekomen zijn. Ze zijn mij een groet van u. Met hen kan ik praten over uw zoon Jezus, onze Verlosser, en over ons geloof, onze hoop en onze liefde. U troost mij door hen nu ik sta voor de grote taak te getuigen voor deze machthebber van onze Heer, Jezus de Gezalfde, de Heer der wereld."

Je begrijpt het wat er staat: hij schepte moed. Zeker was de Eeuwige met hem toen de Hoge Raad hem liet vallen; toen hij voor Felix stond en een tijd later voor Festus en daarna voor Agrippa en Bernice en het hele gezelschap. God was met hem toen hij ingescheept werd om naar Rome te gaan en midden in een langdurige storm op de Middellandse Zee kan hij zeggen: Vannacht verscheen mij een engel van de God aan wie ik toebehoor en die ik dien. Die God was bij hem op Malta en bleef toen hij op de kust van Italië landde. God was met hem, maar 't is zo goed de broeders te ontmoeten, die je kunt zien van aangezicht tot aangezicht en met wie je kunt praten van hart tot hart. De gelovige is nooit alleen want de Heer weet waar hij woont, zwerft, en door welke diepdonkere dalen hij ook gaat, de Heer is zijn Herder, maar je wilt zo graag de steun van de gemeente. Ieder wacht op hartelijk meeleven, op mee-dragen. Aan mijn wand hangt een vierkant stenen bordje met daarop de woorden: Wêz in sinnestriel, in oar hat er forlet fan. Dat is: Wees een zonnestraal, een ander heeft er behoefte aan. De zon scheen over de Appiusmarkt en Drie-herbergen, een vijftig, zestig kilometer van de metropool.

De sterke Paulus beefde maar het gezicht op de broeders verlichtte hem. Hij schepte moed. Hij kon weer verder. Ook Paulus had broeders nodig.

Over enige dagen maken een paar honderd broeders en zusters zich op om elkaar in Emmen te ontmoeten. Ze zullen samen binnen de wanden van de ene kerk verzameld zijn. Ze zullen aan de tafel, waar Jezus de gastheer is, gaan zitten. Brood en wijn zal er zijn. Als ze allen verlangen de Heer te ontmoeten zullen ze elkaar daar tegen komen. Bij de drie taveernen kwamen ze uit het godsdienstige Jeruzalem en het heidense Rome bij elkaar en het rijk van de broederschap in Jezus omsloot hen.

In Christus is geen Oost en West, geen Noorden en geen Zuid.

In Emmen komen ze van Heerlen tot Harlingen en van Goes tot Groningen. Bij Jezus hoort een broederschap, die heel de aarde omsluit.

DEZE WEEK:

BEREID OM TE STERVEN

In juni van dit jaar werd in Rotterdam, tot verrassing van bijna iedereen, de eerste harttransplantatie in Nederland uitgevoerd. In de reacties op dit onverwachte gebeuren ging het minder om de patiënt - die hopelijk nog vele goede levensjaren zal hebben - als om de financiële en politieke aspecten van de zaak. De operatie was duidelijk een soort „putsch" van medici, bedoeld om de regering onder druk te zetten. Om te bereiken dat politiek Den Haag in deze tijd van bezuiniging in de sfeer van de gezondheidszorg toch groen licht zou geven voor de financiering van harttransplantaties.
Als je het op je laat inwerken is het een griezelig verhaal! Voor enkele tientallen Nederlanders per jaar is leven of dood een zaak van geld en politiek, en een prestigezaak van gespecialiseerde ziekenhuizen. Het is nog ingewikkelder: Ik las dat voor de prijs van één harttransplantatie meer dan tien mensen aan een nieuwe heup geholpen kunnen worden. Bij beperkte geldmiddelen is leven of dood van een ernstige hartpatiënt ook een zaak van wel of niet tien andere mensen gehandicapt in een rolstoel...

Het is griezelig als in een cultuur leven en dood een zaak wordt van hooggespecialiseerde techniek, een prestigeobject van medici, en een speelbal in de politieke arena. Vóór ze het weten draaien patiënten en hun familieleden mee in de mallemolen van technische vooruitgang, geld, politiek en eerzucht. Ze draaien mee in deze carousssel, tegelijk als opportunistische profiteurs in een medischpolitieke strijd en als gijzelaars van de wetenschap.
Is dit niet ver onder de maat van menselijk leven en sterven? Op deze manier kun je toch niet leven? Op deze manier kun je toch niet sterven?

De geschiedenis van onze geloofsgemeenschap kent vele predikers, die op het hoogtepunt van hun prediking hun gehoor de indringende vraag stelden: „Bent u bereid te sterven?" Ietwat anders geformuleerd is dit een onopgeefbare vraag in de evangelieprediking.

Ze plaatst de mens als sterfelijk en zondig schepsel voor de levende God.

Maar om nog een andere reden vind ik die klassieke vraag actueel in onze tijd, waarin leven of dood vaak een kwestie is van techniek, politiek en wetenschappelijk prestige. In zo'n situatie kan niet duidelijk genoeg gezegd worden dat sterven óók een zaak van bereidheid tot sterven moet zijn! Een christen mag - om de Naam van de Heer die voor hem is gestorven en opgestaan - zijn dood niet laten degraderen tot een medische mislukking of een verloren politiek spel.

Ik kan mij voorstellen dat een gelovige in bepaalde omstandigheden bewust er voor kiest om uit de peperdure mallemolen te stappen die technische vooruitgang, politiek en wetenschappelijk prestige op gang hebben gebracht. De duizeligheid die je in die molen bevangt kan je verhinderen om als christen gelovig na te denken over je leven en over je dood.
Ik denk dat het hoog tijd wordt, dat we in onze gemeenten gaan nadenken over dit nieuwe aspect aan die oude vraag: „Bent u bereid om te sterven?". Ik denk in dit verband niet alleen aan pastorale gesprekken met ernstig zieken, maar ook aan bijbelstudie voor de gehele gemeente.

O.d.V.

A.V. '84 IN EMMEN

De gemeente Emmen verheugt zich er op, dat de A.V. bij haar te gast zal zijn op 17, 18 en 19 oktober en er wordt dan ook druk gewerkt aan de voorbereidingen.
Voor de mensen die Emmen niet kennen is het misschien wel interessant iets over de plaats, de burgerlijke gemeente en de baptistengemeente daar bekend te maken.
Met een oppervlakte van meer dan 2800 ha is Emmen de op vier na grootste gemeente van Nederland. Behalve het hoofddorp Emmen, waar ruim de helft van de bevolking woont, telt de gemeente nog negen dorpen: Klazienveen, Nieuw Amsterdam, Emmercompascuum, Nieuw Weerdinge, Barger Compascuum, Erica, Nieuw Dordrecht, Roswinkel en Zwartemeer.
Op dit moment heeft de gemeente ruim 91000 inwoners.
Duiken we in de geschiedenis, dan zien we, dat Emmen in het jaar 1850 nog geen 3000 inwoners telde. Het overgrote deel van het uitgestrekte grondgebied van de gemeente bestond toen uit hoogveen, waarvan de ontginning omstreeks die tijd begon te komen.

Groei

Van 1900 tot 1920, de belangrijkste periode van vervening, groeide het aantal inwoners tot 40.000.

In de vijftiger en zestiger jaren industrialiseerde de kern Emmen zich in snel tempo. Om de krachtige bevolkingsgroei op te vangen werden nieuwe woonwijken gebouwd, die door hun stedebouwkundige opzet en ligging bij het bos het dorp Emmen het predikaat „open, groene plaats" verschaften. Het Emmen van nu beschikt over een breed scala van voorzieningen op het gebied van onderwijs, cultuur, recreatie en sport. Het geniet landelijke bekendheid door het Noorder Dierenpark in het centrum van het dorp en ook het veenmuseum „'t Aole Compas" (waar we met z'n allen gaan eten) mag zich in een steeds grotere belangstelling verheugen.
U merkt het wel, we zijn eigenlijk een beetje trots op onze plaats en het is haast jammer, dat het programma van de A.V. weinig tijd over laat om Emmen nog te verkennen.

De gemeente

De baptistengemeente Emmen heeft ook een enorme groei doorgemaakt.
In 1943 is het begonnen met huissamenkomsten omdat de oorlog het reizen naar de gemeenten waar men eigenlijk bij hoorde, erg moeilijk maakte.
In 1947 werd een vereniging tot stichting van een baptistengemeente opgericht, die 25 leden telde. Twee jaren later werd de gemeente geïnstitueerd en in datzelfde jaar groeide het ledental tot 42.
In 1950 kreeg de gemeente haar eerste voorganger, ds H. Th. Plevier en in 1952 kreeg de gemeente de beschikking over een eigen kerkgebouw.
Ondertussen zijn we 32 jaar verder en er zijn nu ± 700 leden, verdeeld over drie wijkgemeenten.
We beschikken op het ogenblik maar over twee kerkgebouwen, maar we hopen binnenkort wel onze derde voorganger te verwelkomen.
Mensen genoeg, dus om de organisatie voor de komende A.V. soepel te laten verlopen. We hopen dan ook van harte dat iedereen die in oktober naar Emmen komt zich daar welkom en thuis zal voelen!

De voorbereidingscommissie

BOEKENHOEK

Lessen in lijden, door Joseph Ton. Uitgave Stichting Antwoord, Roosendaal.
Lijden ons bewust aangedaan, prikkelt tot verzet en vergelding. Joseph Ton, uitgewezen predikant van de Roemeense Baptisten, heeft leren inzien en ervaren dat het lijden omwille van het geloof in Gods hand kostelijke vruchten kan voortbrengen. Eén van de boekjes die ons ook helpen om iets aan te voelen van de zorgen van onze broeders en zusters onder verdrukking.
Oosterse meditatie en Christelijk geloof, door J. van Amstel. Uitgave Boekencentrum.
Enkele hoofdstukken gaan in op het verschijnsel meditatie, zoals dat uit de Oosterse godsdiensten opkomt, en de oorzaken dat het hier zo'n ingang vindt: de behoefte aan weer iets nieuws, de behoefte om iets mee te maken, te beleven, het zoeken naar een zinvol leven. In de tweede helft wordt het begrip vanuit de Bijbelse gezichtshoek belicht. Met een literatuurlijst en een aantal gespreksvragen. Het boekje is verschenen in een serie Denken over... onder redaktie van ir. J. de Graaf, I. A. Kole en ds J. H. Velema.

Het is niet erg dat u dit vier tot zes weken later leest dan ik het schrijf. Onze bijdragen willen geen eendagsvlinders zijn al beseffen de schrijvers wel dat hun leveranties weinig meer zijn dan een druppel water die in een rivier valt. Ze weten ook dat de gestadige druppel de steen uitholt én, om deze wijsheden te besluiten: één druppel kan de emmer doen overlopen. U hebt het maar voor het uitzoeken. Het onderstaande is wat aan de luchtige, vluchtige kant. De aanstichter is de krant, het dagblad, de eendagsvlieg dus.

Vanmorgen ontvouwde ik de „loopende nieuwstijdingen", oudste betekenis van de courant, en keek verbaasd naar een foto van twee redelijk welgedane, ook welgeklede figuren, heren die zaten te bidden. Dacht ik. Beiden met gevouwen handen, bij nader inzien niet zo zoals de meesten van ons doen met in elkaar gevlochten vingers. Beiden, en dat precies gelijk, legden de hele hand in de andere hand en ik dacht echt dat ze baden. Maar ze hadden de ogen open en er was iets van een glimlach in hun gezicht. Nu zou dat laatste zeer wel bij ons bidden kunnen gebeuren. Ik lees toch van Jezus dat, op de berg, zijn gelaat straalde gelijk de zon. Deze twee heren waren direkteuren van grote bedrijven die een overeenkomst hadden gesloten. Wie zal wel in het einde aan het langste eind trekken? De Nederlander glimlachte iets meer dan de Amerikaan. Maar dat kunnen zenuwen geweest zijn. Zoals gezegd, ze hadden de ogen wel open.

Onmiddellijk vroeg ik me af: bidden zulke lui wel eens? Zoals je dat ook vraagt als je zeer machtige mannen bezig ziet en hoort. De „Russen" zullen dat niet doen. (?) De Amerikanen beweren dat ze de Voorzienigheid gedurig aanroepen. (Welke?) Paulus schrijft aan Timoteüs: Allereerst vraag ik je te bidden, te smeken en te danken voor alle mensen, voor koningen en alle andere gezagsdragers. Dat verzoek van Paulus moet ik mij meer aantrekken want van louter wantrouwen in sommige machthebbers kom ik daar niet zo vaak aan toe. U?

Wat er verder in de krant stond? Hetzelfde als bij u. Het meeste ervan werd gisteravond al via de lichtsnelle media aangekaart. Geldschandalen, zelfs in „hogere" en „hoogste" kringen, moordaanslagen, autobotsingen met bomen of tegenliggers, de gebruikelijke vervuilingen boven, in en onder ons, hogere winsten bij de industrie en meer werklozen, Billy Graham in Rusland en de paus uit Rome ook op reis. Verder kunstrecensies en sportverslagen. Daar mijn dagblad van pro-

van deze kant bekeken

DE KRANT

Huizinga

testants-christelijke origine is, kerknieuws. En overlijdensadvertenties, die ik, ook een leeftijdskwestie, altijd even bekijk. Ze zijn vaak vergezeld van opwekkende bijbelteksten en van zinnige verzen uit een gedicht. Dan vouw ik het blad dicht, schrijf bv. voor DC en wacht op de nieuwsuitzending van de radio.

Tot op zekere hoogte hadden mijn grootouders een onbekommerd leven. Een schraal krantje eens in de week en verder de grote stilte van een vergeten dorpje, waar een gebroken arm of een gevangen karper belangrijk waren en de wereld ophield bij een stad op zestig kilometer afstand. Moest men daar heen, want daar was een ziekenhuis, dan voer men met een snik, een schuit van ongeveer 15 meter lengte. Hildebrand beschreef het varend volk. Wij zijn opgejaagde wezens, die zo nodig van alles op de hoogte moeten worden gehouden. Met snelheden van 100 km. over de wegen razen. De gang van de geschiedenis gaat in een tempo dat we niet goed meer kunnen bijhouden. De psychiatrische inrichtingen raken overvol net als onze gevangenissen.

Ik neem aan dat u niet alles meer gelooft wat min of meer zwart op min of meer wit staat. Op dezelfde dag al kunt u meerdere versies lezen van hetzelfde gebeuren. Het ligt eraan welke krant u leest en wie het beschrijft. Ik zal niet zeggen dat er bewust gelogen wordt, al vertrouw ik niet alle sprekers en schrijvers. Vaak zal het bepalend zijn welke achtergronden en bedoelingen het bericht kleuren.

Het is een merkwaardige stap, maar voor vermoeiden en belasten heb ik een goed advies: lees het beste boek, de bijbel. Niet dat alles even stichtelijk en rustgevend is, maar de schrijvers brengen naar vermogen licht in vele zaken van het leven, en ze doen dat in waarheid en liefde. Het is een verademing het boek te lezen, want op vele bladzijden treedt de Heer der wereld tevoorschijn. Het is alsof je uit een kruispunt van stadswegen vol geronk en kwalijke dampen overstapt naar de bossen en weiden die onder een open hemel wachten op zon, regen en wind. Alsof je uit een wirwar van straten opeens over de oude dorpsweg mag gaan om de bloemen te zien, die de bewoners in hun tuintjes verzorgen. Alsof je thuis komt. De dichter zei dat de wereld ons wel achterna komt, waar we ook gaan of staan, maar ze verliest het. Dat woord is een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad.

Huizinga

---

nieuws
dc mededelingen
actueel

„Gode zij ons lied" Den Haag 65 jaar

Het zangkoor „Gode zij ons lied" van de baptistengemeente te Den Haag is opgericht in het jaar 1919. Dit betekent dat het koor dit jaar 65 jaar bestaat.

Voor de meeste mensen wellicht een leeftijd om met werken te stoppen, maar voor het koor slechts een mijlpaal om even bij stil te staan en dan vol goede moed weer door te gaan. „Gode zij ons lied" begon zijn aktiviteiten in 1919 als dubbelkwartet, doch al spoedig groeide dit uit tot een volwaardig zangkoor met een ledental dat de laatste decennia schommelde tussen 30 en 50. Thans heeft het koor ongeveer 35 leden.

Wij zijn dankbaar dat de Heer het koor al die jaren in Zijn dienst heeft willen gebruiken. Hij heeft ons daarin rijkelijk gezegend, waardoor ook wij velen tot zegen mochten zijn. Aan onze dankbaarheid en blijdschap willen we uitdrukking geven door het houden van een dank- en zangdienst op D.V. zondag 18 november 1984 in de Mirtekerk, Vierheemskinderenstraat 91 te Den Haag.

De dienst zal onder leiding staan van onze voorganger ds J. Broertjes en vangt 's morgens om tien uur aan. Na de dienst bestaat er gelegenheid om het bestuur te feliciteren.

Oproep aan oud-leden

Wij zouden het erg fijn vinden, indien ook de oud-leden van het koor deze jubileumdienst zo veel mogelijk zouden kunnen bijwonen. Bij deze worden dan ook alle oud-leden hartelijk uitgenodigd om op 18 november a.s. naar de Mirtekerk in Den Haag te komen. U bent van harte welkom.

Het bestuur van
„Gode zij ons lied" Den Haag

Najaarskonferentie Bond van Baptisten Gemeenten Oost-Overijssel

Het bestuur van de Bond van Baptisten Gemeenten in de regio Oost-Overijssel nodigt u uit voor de komende najaarskonferentie. Deze konferentie wordt gehouden op 17 november 1984 in Vroomshoop in het kerkgebouw Hammerstraat 8.

Het thema zal gaan over het actuele onderwerp van de diensten en functies binnen de gemeenten en de bijbelse fundering daarvan.

De brs J. Reiling en Th. van der Laan zullen dit onderwerp inleiden en daarna zullen we daarover in gesprek gaan.

De konferentie begint om 10.00 uur met koffie en zal afgelopen zijn om 12.30 uur, na afloop zal er een kop soep verstrekt worden en kunt u ook de meegebrachte boterhammen opeten.

Iedereen die wil komen is bij deze hartelijk uitgenodigd en laten we er ook voor bidden dat we een gezegende tijd met elkaar zullen hebben.

H. Zondag, sekretaris

VREEMDELINGSCHAP

Nederlanders groeten elkaar in het buitenland eerder dan thuis. Staan vaak ook wat eerder klaar om elkaar te helpen. Geeft dat verblijven in een vreemd land een sterker gevoel van saamhorigheid?

Daar zit een boeiende gedachte in. In de bijbel wordt door sommige gelovigen het leven immers ook beleefd als ver van huis in de vreemde. Niet voor niets staat aan het begin van de volksstam der gelovigen aartsvader Abraham, rondtrekkend en in tenten wonend op vreemde grond. Hij blijft het symbool voor ieder, die na het horen van Gods roepstem zich nooit meer helemaal thuis zal voelen in dit leven. Die zelfs, zoals ik bij ouderen aantref, een groeiend heimwee ervaren naar de „thuiskomst".

De vreemdeling wordt geduld en als het goed is aanvaard, maar hoort er toch nooit helemaal bij. Dat ervaren zelfs mensen die van buitenaf in een dorp komen wonen, waar nog vrijwel geen „vreemden" binnenkwamen. Des te sterker ervaren gastarbeiders uit een ander land dat, zelfs al doen ze hun best om Nederlander met de Nederlanders te worden.

Iemand die Christus gaat volgen, zal zich na kortere of langere tijd gaan voelen als een emigrant op eigen bodem. Zijn manier van omgaan met mensen en dingen verandert door het geloof dermate, dat hij een vreemdeling wordt in eigen omgeving. Men zal zijn houding en reakties niet meer begrijpen. Hij leeft al in de invloedssfeer van het Rijk waarheen hij onderweg is.

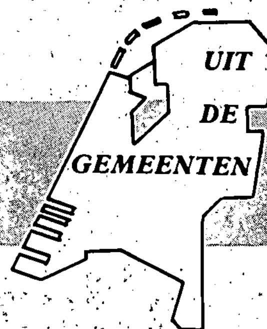
Het zou fout zijn dat gevoel van vreemdelingschap te onderdrukken, door zover mogelijk met de oude omgeving mee te blijven gaan. Al heb je de neiging je maar aan te passen en tegenstellingen te verdoezelen.

Het vreemdelingschap mag, ja moet opvallen en mag niet verdoezeld worden. Dat vreemdelingschap zal op allerlei terreinen van het leven, in politiek gebeuren, in de maatschappelijke ontwikkelingen en in de werkomgeving remmend en storend kunnen werken, omdat het een getuigenis is dat er nog een ander Rijk is dan de staten en machtssferen van deze wereld.

Het zou kunnen dat gelovigen, die hun vreemdelingschap verdoezelen en maar mee gaan doen in het krachten-, machten-, en genotsspel van deze wereld, langs elkaar heen gaan leven. En dat juist de christenen die naar hun gevoel in het „buitenland" leven, sterk op elkaar aantrekken. Omdat ze elkaar herkennen en zo hard nodig hebben.

Eindredakteur

jeugdwerker bijzondere dienst telefooncirkel

Enige tijd geleden deed de gemeente te Groningen-Noord in dit blad een oproep voor een jeugdwerker, die in part-time funktie zich in de gemeente speciaal zou kunnen richten op het werk met en onder de jeugd. In *Tussentijds* lezen wij, dat de oproep weerklank gevonden heeft, want op zondag 14 oktober zal student Bert Wijchers in een dienst in „De Cirkel" begroet worden als jeugdwerker. Hij hoopt naast deze deeltijdfunktie voldoende tijd over te houden om zijn studie verder te voltooien. Dat betekent tevens verhuizing van een caravan op het terrein van de Vinkenhof naar een echt huis.

In *Onze Gemeente Bode* van *Hengelo* kwamen wij het bericht tegen dat er zondag 16 september een aangepaste dienst gehouden is voor dubbel gehandicapten.

„Op een heel speciale en vooral spontane wijze zijn we in deze dienst met elkaar bezig geweest. Opnieuw en nu wel heel in het bijzonder heb ik persoonlijk het woord van Jezus begrepen, dat wij moeten worden als de kinderen en dat de armen van geest zalig zijn. Laatstgenoemde dienst zal nog geruime tijd in onze gedachten zijn en onderwerp zijn van gesprek", schrijft ds Oldenburger.

Een dienst voor dubbel gehandicapten komt, naar wij menen, maar weinig voor in onze gemeenten.

Een ander opmerkelijk initiatief vonden we in de *Schakel* uit *Hoogeveen. Daar heeft men in „Wijk 3 Zuid" een telefooncirkel.* Die wordt zo omschreven:

„Omdat er nogal veel ouderen en alleenstaanden zijn, is er een behoefte ontstaan om via deze weg toch kontakt met elkaar te hebben en in nood voor elkaar te zorgen. Dit kontakt werkt als volgt: mevrouw A telefoneert naar meneer B, meneer B naar mevrouw C, tot mevrouw Z. Ieder in de cirkel wordt gebeld en moet ook zelf een ander bellen op een bepaald tijdstip.

Nu is mevrouw C ziek geworden en ligt in bed. Ze heeft geen kinderen in de buurt en haar buren zijn mensen die werken en nooit thuis zijn.

Hier moet natuurlijk hulp geboden worden. De dokter moet komen en er moeten na de doktersvisite medicijnen gehaald worden. Via een telefooncirkel is dat mogelijk. Ook mensen die altijd thuis zitten kunnen nu een praatje maken via de telefoon".

hoe komt u op de A.V. '84 in Emmen?

De A.V. wordt gehouden in de hervormde kerk „De Voorhof", Wendeling 2, wijk Angelslo, Emmen. Tel. 05910-22084.

Routebeschrijving:

1. Vanuit het zuiden, via Hoogeveen of Coevorden:
   U neemt de afslag Emmen-Zuid, vervolgt de rondweg waar u dan op komt richting Emmen-Zuid, overgaand in richting Emmen-Oost tot het verkeersbord Angelslo, waar u linksaf moet. Daarna de derde straat links en direkt weer links en dan bent u op de Wendeling, waaraan „de Voorhof" staat.
2. Vanuit het westen, via Drachten, Beilen:
   Vanaf de aanvoerroute komt u direkt Emmen binnen. U gaat rechtsaf, onder het bruggebouw door en neemt daarna de tweede weg links, richting Angelslo. Na twee verkeerslichten neemt u de tweede weg rechts, direct naar links en dan bent u al op de Wendeling, waaraan „de Voorhof" staat.
3. Vanuit het noorden, via Borger:
   U neemt de afslag Emmen-Noord en u vervolgt deze weg tot u onder het bruggebouw doorkomt, waarna u de tweede weg links neemt, richting Angelslo.
   Zie verder 2e route.
4. Vanuit het oosten, via Weerdinge:
   Bij de eerste verkeerslichten die u tegenkomt, gaat u linksaf. U vervolgt de weg en gaat bij de derde verkeerslichten weer links. Daarna de tweede weg rechts, direkt daarna links waarmee u op de Wendeling bent, waaraan „de Voorhof" staat.

81255
is het gironummer
van het
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten
Bosch en Duin
Doe er wat aan!

GEMEENTE BIJBELSCHOOL

„Zij is nog niet zo lang op de GBS. Een kleine verandering in de werkomstandigheden geeft nu de mogelijkheid deel te nemen aan de GBS. Door de leider wordt gewezen op de belangrijkheid van lesvoorbereiding. Dus thuis de lessen doornemen. Aan het eind van de avond zei deze deelneemster: Toen ik thuis de les doornam, begreep ik er niet veel van. Paulus kan de dingen toch wel moeilijk zeggen. Nu, na ons gesprek begrijp ik het veel beter. Ik ben blij met deze avond. Ik ben een stapje verder gekomen."

Bovenstaande is een opmerking tijdens een GBS-uur. Door samen te luisteren naar het Woord van God en naar elkaar, ontdekken we steeds meer van de rijkdom van de bijbel. We zijn bezig met het lesboekje: de inzettingen. Een aantal lessen zijn gewijd aan doop en avondmaal. Bijbelgedeelten over deze onderwerpen worden besproken. Het zijn lessen die over ons gemeente-zijn spreken. Waarom zijn we lid van een Baptistengemeente en niet van een andere kerk? Het GBS-materiaal bepaalt ons bij kerkzaken van ons gemeente-zijn. Na de vakantie zijn in vele gemeenten de GBS-groepen weer van start gegaan. Enkele gemeenten hielden een aparte startzondag voor de GBS. Daarmee geven zij de belangrijkheid van dit werk aan. Want gaan wij met het Woord bezig, dan gaat dat Woord met ons bezig. Het trekt aan ons en zet ons in beweging voor het Koninkrijk van God. Maar er is een andere macht, de macht der duisternis, die liever niet ziet dat wij in beweging komen voor de zaak van de Heer. Daarom zal die macht trachten om ons bij dat Woord weg te krijgen, zodat we niet in beweging komen voor het Rijk van God. Hij gebruikt daartoe allerlei wegen. Soms de discussie in de groep. We hebben tegen deze macht te strijden. Laten we getrouw zijn in het bezoeken van de GBS. Als in uw gemeente een GBS is neem er dan aan deel. Is er een bijbelbespreking, neem deel aan die bespreking. Zijn er gemeenten, waar de bijbelstudie slecht wordt bezocht, neem dan eens kontakt op met de landelijke stuurgroep van de GBS (secretariaat: Oldegalileën 155, 8922 AD Leeuwarden). In vele gemeenten zijn velen door de GBS met de bijbel bezig. Niet alleen om kennis op te doen, maar vooral om in de wereld als christen te staan.

K. Corporaal

NEDERLANDSE BAPTISTEN VOORGANGERS

Ds N. J. van Beek heeft het niet-alledaagse initiatief genomen om een brochure samen te stellen waarin alle namen van voorgangers sinds 1923 vermeld staan. Het boekje draagt de titel Namen en Jaren, en geeft van alle voorgangers die onze gemeenten gediend hebben of nog dienen het geboortejaar en de intrededata in de gemeenten die zij dienden. Het boekje zal verkrijgbaar zijn tijdens de Algemene Vergadering. De prijs is *f* 3,50, bij bestelling per post verhoogd met porto. Ds Van Beek geeft dit boekje uit op strikt persoonlijke titel; er is dus geen instantie verantwoordelijk voor.

...en onder u zijn eeuwige armen

(Deut. 33 : 27)

Mensen worden zich in deze tijd hoe langer hoe meer van zichzelf en van elkaar bewust. Kennelijk heeft men ontdekt hoe belangrijk dat is, want in cursussen, trainingen en onderwijs speelt deze kennis van jezelf, van je grenzen en mogelijkheden een grote rol. Boeken op dit gebied verschijnen op de markt als paddestoelen uit de herfstige bodem. Je zou van een neo-renaissance kunnen spreken.

Kwam in de na-middeleeuwse periode de mens als individu centraal te staan, sinds de zestiger jaren is dat weer opnieuw het geval met dat verschil, dat het vooral om de mens-zoals-die-werkelijk-is gaat.

Het is de bedoeling dat we leren ontdekken en zeggen wat er in ons omgaat.
Niet langer vragen we: hoe hoort het eigenlijk? Maar: hoe voel ik me eigenlijk?

Het behoort niet wezenlijk bij onze nuchtere, hollandse aard om over gevoelens te praten. De meesten van ons moeten het zelfs aanleren. In de praktijk van het dagelijks leven is het zeker niet een vanzelfsprekendheid. Je moet er op een bepaald moment bewust voor kiezen. Persoonlijk ben ik blij met deze nieuwe ontwikkeling. Het werkt bijzonder bevrijdend als je op die manier met de ander omgaat.

Mens-met-andere-mensen

Aandacht voor persoonlijke gevoelens betekent niet dat de mens als enkeling de nadruk krijgt. Gevoelens treden immers daar op waar het om intermenselijke relaties gaat. En over je gevoelens praten kun je immers niet als je als kluizenaar leeft. Mens zijn kun je niet alleen. Dat lezen we al in het begin van de bijbel. „het is niet goed dat een mens alleen is". Ik denk dat dat in breder verband gezien mag worden dan in het partnerschap van twee mensen. Het blijkt uit alles dat onze groei en optimale ontplooiing slechts mogelijk zijn op de voedingsbodem van tussenmenselijke relaties. Dit geldt voor alle mensen in dezelfde mate. Daarom zijn we zo geconstrueerd dat we kunnen geven en ontvangen. Eerst als er een zeker evenwicht tussen deze beide mogelijkheden gevonden is zijn we volwassen mensen geworden. Deze onderlinge afhankelijkheid maakt mensen voor elkaar onmisbaar.

Afhankelijk betekent kwetsbaar

Als het nu zo is dat een mens slechts met en door andere mensen leven kan en we met elkaar verbonden zijn via zend- en ontvanginstallaties bevinden we ons in een kwetsbare positie. Hoe gemakkelijk kan er hier of daar iets mis gaan. Dat gebeurt natuurlijk ook vaak genoeg en tot op zekere hoogte calculeren we dat erbij in. Maar nu we in een tijdperk van openheid en ruimte-voor-gevoelens leven, treedt er ook een grotere bewustwording van deze processen op. Niet alleen zal ons dat tot voorzichtigheid aanzetten, het toont ons ook de mogelijkheden die we hebben naar de ander toe. Het sleutelwoord blijft liefde. Eigenlijk is dat de enige voeding waarop mensen gedijen.

Op dit gebied is er veel honger in de wereld en waarschijnlijk in de derde wereld nog het minst! Hoe komt het dat we elkaar praktisch laten verhongeren? We constateerden zo-even dat het bij de mens om geven en ontvangen gaat en dat daartussen een evenwicht behoort te zijn. Er is dus sprake van een vicieuze cirkel. Waar je weinig van krijgt, kun je weinig van uitdelen, enz. gerekend naar de mogelijkheden die we hebben, is ons rendement aan de lage kant. Misschien komt dat voort uit onze kwetsbaarheid.

Als mens-samen-met-andere-mensen riskeer je altijd dat je gekwetst wordt. Dat maakt minder toeschietelijk en spontaan.

Welke rol speelt ons geloof?

Het antwoord lijkt eenvoudig: God is liefde. Daarvan spreken en zingen we. Als we geloven dat God ons liefheeft en als de mens aan liefde het meest behoefte heeft, dan komt dat prachtig bij elkaar. Dan ontvangen alle gelovigen ruim voldoende. Er is immers een „zee van Gods' liefde, zo peilloos en wijd". Derhalve kunnen alle gelovigen ruimschoots liefde geven. Zo is het toch? Of niet?
Zou het kunnen zijn dat wij ook of misschien wel juist naar de Here God toe het kwetsbaarst zijn, waardoor we Zijn liefde niet werkelijk ontvangen kunnen? De liefde van God identificeren we dan in de eerste plaats met het kruis op Golgotha, maar voor ons leven van alledag durven we ons er niet te veel van voor te stellen. Immers „wonden krijgt men dikwijls, dicht' en diepe". Zo we dan niet geloven dat deze door de Here God worden toegebracht, we zijn er ons soms ook pijnlijk van bewust dat Hij ons er niet voor bewaart...

En toch...

Iemand beval me onlangs een boek aan, dat over menselijke relaties ging, met de woorden:

„Ik ben er door geboeid, het heeft me een extra kijkgaatje verschaft. Maar o, wat triest. De hoofdpersoon is al maar op zoek, en iedere relatie loopt stuk en ze heeft niets om op terug te vallen, zelfs God niet".

Geloof... iets om op terug te vallen? Het klonk me wat banaal in de oren, maar erover nadenkend vind ik het een heel wezenlijke term, omdat het hetzelfde zegt als: „en onder u zijn eeuwige armen".

Ans Lindenborn

UIT HET UNIEBUREAU

Overzicht van de bijdragen der gemeenten over de eerste drie kwartalen van 1984

Ledental 1-1-'84	Gemeenten	ECU	CvdO	UZC	NBJB	UBS	Totaal 3e kw '84	Totaal 3e kw '83
155	Alblasserdam	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	6.220,—
99	Alkmaar	1.118,05	487,25	1.237,45	311,30	307,20	3.461,25	3.953,70
194	Almelo - Geraniumstraat	1.464,10	1.045,80	2.046,20	378,75	207,75	5.142,60	6.554,36
99	Almelo - Nieuwstraat	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
90	Alphen a/d Rijn Noord	—,—	227,60	—,—	—,—	—,—	227,60	230,10
57	Amsterdam Centrum	316,90	355,85	471,10	32,85	29,75	1.206,45	1.147,75
52	Amsterdam Noord	253,—	275,—	429,—	59,50	39,—	1.055,50	1.507,50
64	Amsterdam West	180,70	139,95	326,10	—,—	48,50	695,25	1.187,04
203	Apeldoorn	2.365,25	2.531,70	3.864,04	862,—	104,30	9.727,29	6.681,94
376	Arnhem	2.366,36	2.578,26	4.410,68	697,75	446,95	10.500,—	13.546,41
66	Assen	317,70	249,80	751,20	—,—	—,—	1.318,70	873,—
54	Borne	100,15	56,40	409,05	66,05	60,75	692,40	812,90
67	Coevorden	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
378	Delfzijl	1.302,60	2.039,25	3.281,85	643,30	—,—	7.267,—	6.823,83
128	Deventer	1.200,20	1.198,05	1.886,31	—,—	—,—	4.284,56	3.336,—
94	Doetinchem	430,—	700,—	1.300,—	—,—	—,—	2.430,—	1.157,—
55	Dokkum	450,—	580,—	840,—	75,—	—,—	1.945,—	1.584,55
206	Dordrecht	—,—	—,—	305,—	—,—	—,—	305,—	2.500,—
132	Drachten Elim	752,50	714,75	749,56	259,75	124,75	2.601,31	724,85
168	Ede	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
376	Eindhoven	1.437,65	—,—	844,15	—,—	358,40	2.640,20	2.176,55
65	Emmeloord	639,45	660,90	621,40	156,90	116,75	2.195,40	2.251,80
706	Emmen	5.175,—	5.625,—	8.775,—	1.500,—	825,—	21.900,—	14.620,—
149	Emmercompascuum	527,25	592,45	516,60	—,—	—,—	1.363,30	4.006,20
265	Enschede	1.200,—	1.200,—	2.000,—	—,—	—,—	4.400,—	3.160,—
141	2e Exloërmond	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
54	Foxhol	90,—	90,—	403,—	—,—	—,—	583,—	1.680,25
279	's-Gravenhage	1.950,—	2.475,—	3.375,—	675,—	375,—	8.850,—	8.000,—
353	Groningen Noord	2.410,17	2.629,29	4.710,81	712,11	492,99	10.955,37	14.086,44
223	Groningen Zuid	864,85	665,40	2.500,—	—,—	204,45	4.234,70	1.175,50
127	Haarlem	545,40	625,05	1.580,90	411,30	—,—	3.162,65	1.943,30
173	Harderwijk	874,85	971,25	1.137,45	—,—	—,—	2.983,55	2.377,56
171	Harlingen	1.073,60	1.050,80	1.855,95	584,55	222,45	4.787,35	5.306,35
40	Haulerwijk	200,—	200,—	500,—	100,—	—,—	1.000,—	3.108,51
65	Heemskerk	253,90	349,55	717,65	—,—	139,15	1.460,25	1.972,80
99	Heerenveen	113,80	410,40	281,35	118,45	—,—	924,—	1.021,35
129	Den Helder	—,—	—,—	240,10	—,—	—,—	240,10	1.205,82
392	Hengelo (O.)	2.045,65	2.480,80	5.518,60	992,10	550,—	11.587,15	7.446,18
328	Hoogeveen	1.200,—	1.200,—	1.800,—	400,—	400,—	5.000,—	12.800,—
362	Hoogezand	2.100,—	2.325,—	3.900,—	750,—	420,—	9.495,—	11.450,—
43	Klazienaveen	—,—	—,—	1.075,—	—,—	—,—	1.075,—	—,—
81	Kollumerzwaag	279,40	368,95	693,75	132,65	—,—	1.474,75	1.255,65
40	Krommenie	244,45	165,55	131,70	—,—	89,—	630,70	1.131,75
260	Leeuwarden	1.017,20	897,15	1.659,55	—,—	—,—	3.573,90	4.717,90
149	Leiden	708,60	518,95	594,10	—,—	229,05	2.050,70	3.972,80
22	Maassluis	—,—	—,—	462,50	—,—	—,—	462,50	450,—
32	Makkum	150,—	150,—	200,—	—,—	—,—	500,—	500,—
174	Muntendam	304,75	64,50	886,65	—,—	162,10	1.418,—	1.326,75
285	Musselkanaal	1.416,25	724,—	2.193,—	154,—	—,—	4.487,25	6.637,70
92	Nieuw Buinen	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	1.931,—
87	Nieuwe Pekela	224,55	315,25	—,—	147,—	—,—	686,80	496,—
122	Nieuw Weerdinge	—,—	—,—	1.250,—	—,—	—,—	1.250,—	1.000,—
151	Noordbergum	565,55	555,95	1.000,95	—,—	—,—	2.122,45	1.519,40
98	Pernis	200,—	200,—	412,—	200,—	200,—	1.212,—	1.500,—
101	Rotterdam Centrum	195,—	253,75	240,65	140,90	—,—	830,30	2.019,05
129	Rotterdam Zuid	945,84	1.594,13	2.602,18	277,67	200,—	5.619,82	3.980,80
30	Scheveningen	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
54	Siddeburen	41,29	45,12	82,63	12,82	9,39	191,25	—,—
49	Sittard	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
335	Sneek	4.850,—	5.150,—	7.406,38	475,—	560,—	18.441,38	6.000,—
49	Spijkenisse	200,—	200,—	400,—	—,—	—,—	800,—	804,05
194	Stadskanaal Noord	—,—	—,—	3.500,—	—,—	—,—	3.500,—	1.675,—
245	Stadskanaal Zuid	2.422,96	2.633,76	4.106,88	711,76	386,88	10.262,24	10.490,43
68	Stavoren	350,—	350,—	800,—	—,—	—,—	1.500,—	970,—
41	Steenwijk	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	356,25
129	Ter Apel	—,—	—,—	900,—	—,—	—,—	900,—	625,—
136	Treebeek	849,—	764,—	3.296,—	—,—	—,—	4.909,—	4.027,—
198	Utrecht Centrum	500,—	1.000,—	1.150,—	100,—	—,—	2.750,—	6.150,—
163	Utrecht Noord	1.238,86	1.348,26	2.206,93	364,62	216,33	5.375,—	3.500,—
38	Valthermond	—,—	—,—	600,—	—,—	50,—	650,—	600,—
193	Veendam	800,—	800,—	1.500,—	—,—	200,—	3.300,—	500,—
162	Vriescheloo	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
181	Vroomshoop	1.595,—	1.992,—	1.960,—	617,—	—,—	6.164,—	3.762,—
179	Westerhaar	600,—	600,—	1.200,—	—,—	57,95	2.457,95	2.433,90
225	Winschoten	1.502,82	1.639,44	2.937,33	443,97	307,44	6.831,—	6.830,38
68	Workum	460,90	250,—	2.000,—	101,40	—,—	2.812,30	470,—
175	IJmuiden	860,65	452,85	790,30	—,—	—,—	2.103,80	—,—
20	Zuidlaren	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	364,50
90	Zutphen	665,90	896,10	912,65	—,—	69,60	2.544,25	1.546,60
224	Zwolle	1.013,60	1.220,80	1.939,84	319,20	179,20	4.672,64	2.351,80
	Lelystad	250,—	160,25	329,—	—,—	20,10	759,35	—,—
	Oosterhout	—,—	—,—	100,—	—,—	—,—	100,—	—,—
	Goes	248,30	23,60	278,33	—,—	—,—	550,23	—,—
Totalen		60.019,95	62.064,91	115.383,80	13.984,65	8.410,18	259.863,49	245.316,25

J. A. Brandsma / A. van den Hoef

HOE WORDT DE A.V.?

Het A.V.-boek is verschenen. In een bleke omslag van onbestemde kleur. We hopen dat dit niet profetisch is voor het verloop van de vergadering...

Een beschouwing als deze is altijd strikt persoonlijk en niet representatief voor een of andere groep.

Het doorlezen van de voorstellen bezorgde mij een lichtelijk gevoel van teleurstelling. 18 voorstellen van gemeenten, zorgvuldig bekeken en opgesteld, die vrijwel allemaal betrekking hebben op kleinere of grotere veranderingen in statuten of huishoudelijk reglement. Grotendeels betrekking hebbend op het vergaderen. Ze zijn bedoeld om de gemeenten meer te betrekken bij het Uniewerk. Het lijkt op „vergaderen om te vergaderen". Of wij zoveel tijd moeten besteden aan het aanbrengen van allerlei verfijningen, is voor mij een vraag. Zijn we zo niet teveel met onszelf bezig?

Een belangrijk en naar te verwachten veelbesproken voorstel is dat van de Evangelisatie Commissie der Unie, om - we vatten maar even samen - de benoeming goed te keuren van br Chr. Eijer tot evangelist ten dienste van onze gemeenschap voor 0,9 dienstverband.

Daarop zijn zeer uiteenlopende reakties te verwachten. Alweer een voorganger uit de gemeenten weg. In deze tijd van konstante tekorten is het toch niet verantwoord. Laat de ECU het geld maar ergens anders in steken, bijvoorbeeld het stimuleren van nieuw werk. Andere geluiden zouden kunnen zijn: Door de ziekte van br Reiling is er een tijd veel te weinig gedaan, het wordt hoog tijd dat er weer wat gebeurt.

Kan de evangelist gemist worden uit het landelijk werk? Vroeger deed men het ook zonder. Doch zal de ECU als commissie van vijf meestal druk bezette mensen in staat zijn om ook nog ideeën en adviezen te bedenken en uit te werken ten dienste van de evangelisatie in onze gemeenten? Zou haar taak niet veel meer liggen in de ontwikkeling van beleidslijnen, die om verdere uitwerking vragen?

Door interne verschuivingen in de begroting kan de evangelist nu in negen-tiende dienstverband komen. Een iets beter werkbare situatie dan 0,8, maar nog niet ideaal. Hoe moet je tweetiende of zelfs eentiende van je tijd met andere arbeid opvullen?

In de vorige DC vermeldden we reeds het memorandum van de Commissie der Unie, nagezonden aan de gemeenten. Wij lichtten daar het begrip „vertrouwen" uit.
In het memorandum wordt vermeld dat de Unie-Commissie en de Permanente Commissies de behoefte erkennen aan een betere onderlinge samenhang van het werk. Tot nu toe hebben formeel de PC's wel via de UC kontakt met elkaar, doch er zijn geen rechtstreekse onderlinge verbindingen, zodat elke PC een tamelijk zelfstandig leven leidt met rechtstreekse verantwoording aan de Algemene Vergadering. Hoewel men sinds enkele jaren wel een keer samen met de UC om de tafel pleegt te gaan zitten. Die onderlinge betrokkenheid zou beter kunnen, hetzij door een drastische reorganisatie, hetzij door enige verschuivingen. In de gesprekken kwam naar voren dat er eerst een andere vraag gesteld zal moeten worden, aleer men praat over reorganisatie. De vraag namelijk of men bij de ingrijpende maatschappelijke ontwikkelingen elkaar kan vasthouden, ook al worden die ontwikkelingen zeer verschillend benaderd en uitgelegd.

Zo deed het woord vertrouwen zijn intrede, in de zin van elkaar aanvaarden, ook al zijn de meningen niet altijd gelijk.

De gemeenten zullen zich dan moeten buigen over een drietal vragen, die de UC stelt. De vraag of er ondanks het verschil in denken over bepaalde zaken voldoende vertrouwen en akseptatie is tussen de gemeenten onderling en naar de Unie-organen. Verder de vraag of de Unie het kontakt met de basis - de gemeenten - dreigt te verliezen en waarom. En tenslotte de vraag of de financiële problemen bij de Unie veroorzaakt worden door onvoldoende betrokkenheid bij de arbeid, door de organisatie of door de moeilijke economische situatie. Over deze dingen zullen de afgevaardigden ter AV van gedachten kunnen wisselen.

Naar ik meen is het goed dat de Unie Commissie eerst deze vragen aan de orde stelt. Als er niet voldoende basis zou zijn voor een goede samenwerking, helpt geen strukturele verandering, klein of groot.

Bij mij dringt zich de vraag op: in hoeverre zijn wij als gemeenten nog een brandend vuur van ijver voor onze Heer Jezus Christus, die leven in het besef dat wij de boodschap hebben voor een verloren wereld? Hebben wij een leefpatroon dat gestempeld is door het waarachtige nieuwe, tegenover al het oude, dat opgelapt en overgespoten als nieuw aangeprezen wordt?

Waar blijft het geld en waar blijven konkrete creatieve voorstellen om met inzet van alle beschikbare middelen en krachten de mensen in binnen- en buitenland te wijzen op de gerechtigheid van God, die Hij zo wonderlijk ontvouwd heeft in de zending van zijn Zoon? Brandt het evangelische vuur wel onder ons?

H. G. de Winkel

Door de wereld gaat een woord
en het drijft de mensen voort:
„Breek uw tent op, ga op reis
naar het land dat Ik u wijs".

Refrein:
Here God, wij zijn vervreemden
door te luist'ren naar uw stem.
Breng ons saam met uw ontheemden
naar het nieuwe Jeruzalem!

Door de wereld gaat een stoet,
die de ban brak met het bloed.
Die bij wat op aarde leeft
nu geen burgerrecht meer heeft.

Menigeen ging zelf op pad,
daar hij thuis geen vrede had.
Eeuwig heimwee spoort hem aan.
Laat ook hem het woord verstaan!

Door de wereld klinkt een lied
tegen angsten en verdriet.
Tegen onrecht, tegen dwang
richten pelgrims hun gezang.

Velen die de moed begaf,
blijven staan of dwalen af,
hunk'rend naar hun oude land.
Reisgenoten, grijp hun hand!

Door de wereld gaat een woord
en het drijft de mensen voort:
„Breek uw tent op, ga op reis
naar het land dat Ik u wijs."

Supplement Lofzangen en Gebeden nr. 9

BEROEPINGSWERK

Beroepen en aangenomen naar Harderwijk ds J. L. Muilwijk te Ede.

INSTRUKTIEWEEKEND JMC

Voor de klubleiding van de JMC-klubs wordt binnenkort weer het jaarlijkse instruktieweekend gehouden.
Naast veel aandacht voor het aanleren van (nieuwe) handvaardigheidstechnieken (zoals: kralen vlechten, werken met pitriet, origami, marionetten maken, marmeren, werken met kosteloos materiaal) zal er ook tijd besteed worden aan het onderwerp: kontakt maken met kinderen op de klub.

Verder zal er gelegenheid zijn om nieuwe liederen te leren o.l.v. Hans Blenkers.

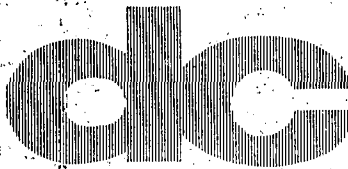
Al met al belooft het een goed weekend te worden; een weekend waar je wat aan hebt, voor de klub en voor je zelf!

Datum: vrijdagavond 26 oktober t/m zaterdagmiddag 27 oktober.
Plaats: De Nieuwe Oorsprong, St. Nicolaasga.

Prijs: *f* 35,— met reiskostenregeling.

Aanmelding: Jeugdburo NBJB, De Singel 5, 9203 XX Drachten. Tel. 05120-15687.

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin . Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 42,— per jaar, *f* 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

zo kun je toch niet met de bijbel omgaan...

In het Zoeklicht schrijft H. H. Blok in de rubriek „Signalen" over een broeder, die een arbeidzaam leven achter de rug had en veel gedaan had in de dienst van de Heer. Daaruit was een omvangrijke correspondentie ontstaan, die hij bij zijn intrek in het bejaardentehuis niet mee kon nemen, en die zodoende werd opgeslagen in het bedrijf van br Blok.

Jaren na het overlijden van de oude broeder kwamen deze dozen met brieven te voorschijn. Blok begreep toen dat hij moest doen wat de oude broeder verzuimd had te doen. Hij schrijft:

Op een zaterdag heb ik alles uitgepakt en nagekeken. Ik nam me voor te bewaren wat bewaard moest worden en de rest op te ruimen.

Dat is een heel verdrietige zaterdag geworden.

Er waren ordners vol ontvangen brieven en doorslagen van verzonden brieven. Stapels. Er kwam geen eind aan. Wat had onze broeder veel gecorrespondeerd, al die jaren van zijn lange leven.

Maar wat een verdrietige correspondentie was het. O ja, het ging allemaal over Bijbelse onderwerpen. Ja, dat wel. Maar ik ben er niet door gesticht. Vaak ging het over de uitleg van één enkele tekst. Bijvoorbeeld over 1 Corinthe 5 vers 11. Daar staat: „al heet hij een broeder". Wel, dat kun je dan lezen: „ook al *is* hij een broeder". Maar je kunt ook lezen: „ook al heeft hij *de naam* een broeder te zijn" (terwijl hij het in werkelijkheid niet is). Begrijpt u? Daar kun je eindeloos over twisten. En dat hebben onze broeders ook gedaan. Eindeloos. Elke brief begon overigens heel vroom en heel vriendelijk: „Geliefde broeder in de Heer".

Maar dan begon het. Van dik hout zaagt men planken. Het ergste was, dat men soms elkaars eerlijke bedoelingen in twijfel trok, en elkaar openlijk of bedekt beschuldigde met voorbedachte rade en met een bijbedoeling een tekst verkeerd te willen uitleggen. Het was allemaal heel verdrietig. Ook al was het eind dan weer heel vriendelijk en heel vroom: „Met hartelijke broedergroeten".

Wat een brieven. Brieven heen en brieven terug. Eindeloos. Jarenlang. Lang heb ik die ordners met brieven doorgebladerd om te zien of er misschien toch nog iets bewaard moest worden. Ik heb het niet gevonden.

Toen heb ik een besluit moeten nemen. Voor mijn huis is een brede, droge sloot. Daar heb ik een groot vuur gemaakt, en al die brieven van jaren her, verbrand...

Staande bij het vuur, dat de twist en de tweedracht en het onvolkomene van zoveel jaren verteerde, heb ik de Here gebeden, mij er voor te bewaren, ooit met mijn broeder te twisten over de uitleg en het verstaan van de Heilige Schrift.

„De Heer is mijn herder"

De Here heeft tot Zich genomen, Zijn moegestreden kind, onze lieve moeder, groot- en overgrootmoeder

JANTINE VAN DAM

op de leeftijd van bijna 88 jaar; sinds 23 september 1975 weduwe van Geert Bugel.

Zij verlangde om heen te gaan.

Stadskanaal, 2 oktober 1984
Bejaardentehuis „Tabitha"

Emmen:
IJ. Winkelman-Bugel
S. T. Winkelman

Stadskanaal:
D. Bugel
L. Bugel-Koops

Klein- en achterkleinkinderen

Correspondentie-adres:
Dr. Kinglaan 1, 9502 VX Stadskanaal

De Heer is mijn Herder.

De Here heeft tot Zich genomen, zijn moegestreden kind

JANTINE BUGEL-VAN DAM

op de leeftijd van bijna 88 jaar.

2 oktober 1984

Baptistengemeente Stadskanaal-Zuid

De Heer heeft op Zijn tijd thuisgehaald

JACOB EEFTING

op de leeftijd van 68 jaar.

30 september 1984

Baptistengemeente Stadskanaal-Zuid

Op de leeftijd van 83 jaar werd na een kortstondige ziekte door de Heer thuisgehaald onze broeder

ADOLF VAN EERDEN

echtgenoot van Diewerke Zemering

3 oktober 1984

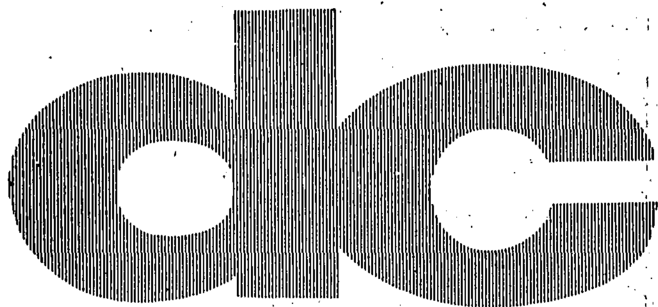
Baptistengemeente Delfzijl

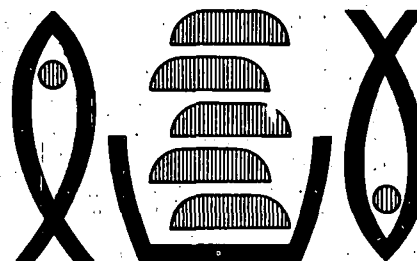
Onverwacht is door de Heer thuis geroepen onze organist der gemeente, broeder

LEEN JAN VISSER

Ps. 116 : 5 en 6

Baptistengemeente Stavoren

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 41 - 19 oktober 1984

Thema:

gaat staan aan de wegen!

Jac. Schouten

*Openingsrede, uitgesproken ter opening van de 104e Algemene Vergadering van **de Unie van Baptistengemeenten** te Emmen.*

Een openingsrede van een Algemene Vergadering van een gemeenschap als de onze, hoort sprankelend van leven te zijn als weerslag van het sprankelende in onze organisatie. Er moet een stuk opwekking in aanwezig zijn alsmede een uitnodiging om op de ingeslagen weg verder te gaan. Kortom, deze rede moet optimistisch zijn. Nu weten we dat er in veel van onze gemeenten zegen was. In tegenstelling tot veel andere kerkgemeenschappen was er bij ons nog groei, en de gemeenten mogen zich daarin verheugen. Maar ten aanzien van onze Unie kan ik helaas niet zo optimistisch zijn. En daarom zijn we genoodzaakt om deze rede wat pessimistisch te beginnen, om dan wellicht toch optimistisch te besluiten.
Het valt namelijk niet te ontkennen dat er nog al wat problemen zijn in Unieland.

Dat wordt allereerst zichtbaar in de financieën.
Wie zelfs maar oppervlakkig het jaarboek leest met alle verslagen en begrotingen, krijgt de indruk dat de financiën de grootste zorg zijn. En dat geldt dan bijzonder die takken van arbeid, die vanuit de vrijwillige bijdragen betaald moeten worden. In 1953 heeft men in de Unie voor deze vrijwilligheid gekozen. Bij velen leefde de gedachte dat dit de weg was waarlangs wij voortaan moesten wandelen. En het zou op grond van liefde voor de Here en de gezamenlijke arbeid mogelijk zijn. Bovendien bevond ons land zich in een groeieconomie, waarbij de verwachting gerechtvaardigd was, dat niet alleen de omvang van de toenmalige arbeid financieel mogelijk was, maar dat het werk ook zou kunnen uitgroeien. In al die jaren is het werk ook gegroeid. Er vonden uitbreidingen plaats op het gebied van zending, evangelisatie en opleiding. Met liefde voor de gezamenlijke arbeid brachten de gemeenten van jaar tot jaar meer op. Totdat we in onze tijd zijn aangekomen. Wie de cijfers over 1983 bekijkt komt spoedig tot de ontdekking dat de resultaten onder de begrote bedragen zijn gebleven. De vraag die zich daarbij voordoet, is deze: Kunnen we niet meer, zijn de grenzen van ons kunnen bereikt of wellicht overschreden, of zijn er andere zaken, die, met betrekking op de gezamenlijke arbeid, hier van invloed zijn?

En daarbij dacht ik aan het begrip vertrouwen.
Het begrip „vertrouwen" wordt genoemd in het memorandum van de Unie Commissie, voor deze vergadering agendapunt 63. De vraag die wordt gesteld, is deze: Is er in geestelijk opzicht vertrouwen?
Is dit echter wel een goede vraagstelling? Moeten we er dan niet eenvoudig van uitgaan dat dit vertrouwen er is, alleen op grond van onze verbondenheid in de Unie? Vanwege het feit dat we morgenavond samen het Heilig Avondmaal zullen vieren, met de nadruk op het woord „heilig". Of zijn we verbonden in onze Unie en vieren wij morgenavond dit Avondmaal in de gedachte: „Als ik maar niet te dicht bij de ander kom". Of, nog anders: „Laat die ander niet te dicht bij mij komen". Als deze gedachten onder ons leven - en ik hoop dat ik te pessimistisch ben - dan wordt het duidelijk dat we nog dieper moeten gaan.

Dan zijn de problemen van geestelijke aard.
Want dan gaat het over zaken die met een herstructurering nimmer te veranderen zijn. Die ook niet zullen veranderen bij een herverdeling van de binnenkomende gelden. Dan zullen we ons moeten afvragen of er nog wel een echte geestelijke verbondenheid is. Vooral de laatste tijd horen wij nog wel eens geluiden waarbij het ons duidelijk wordt hoe breekbaar een hechte organisatie als de onze kan zijn.
Daarom zullen we ons moeten afvragen of de uitgangspunten, waarmee ruim honderd jaar geleden de Unie is begonnen nog wel onze uitgangspunten zijn, en of ze uit-

gangspunten voor ons allen zijn. Daarom ben ik van mening dat wij niet in de eerste plaats een reorganisatie nodig hebben, maar een heroriëntatie. Met reorganisatie kun je wel de organisatie verbeteren, en dat kan belangrijk zijn, maar daarmee komt er geen geestelijke opleving. En dat laatste is wat we nodig hebben. Daarom zullen we moeten komen tot een heroriëntatie op onze uitgangspunten.
Daarbij kwam mij in de gedachte een woord van de oude profeet Jeremia. Het is goed om naar de oude profeten te luisteren, want zij kunnen brandend aktueel zijn. Dat woord waar ik aan dacht, kunt u vinden in hoofdstuk 6 : 16, waar we lezen:
„Zo zegt de Here, Gaat staan aan de wegen, en ziet en vraagt naar de oude paden, waar toch de goede weg is, opdat gij die gaat en rust vindt voor uw ziel".
Hierover nadenkend heb ik mij afgevraagd of we hier een wegwijzer vinden om uit de geestelijke zorgen te komen.

„Gaat staan aan de wegen", zo klinkt ons dit profetenwoord tegemoet. Nu, dat willen we wel, maar welke wegen moeten dat zijn. Er zijn heel wat verschillende wegen waarmee we vandaag worden geconfronteerd. Eén van deze wegen is de hedendaagse cultuur, welke ons van dag tot dag door de verschillende media wordt getoond. Die cultuur heeft invloed op ons bestaan, zoals elke cultuurperiode dat heeft. Zo ontdekken we ook vandaag de invloed van deze cultuur in ons persoonlijk leven, maar ook in ons gemeentelijk leven. Toch moeten wij niet vergeten dat de cultuur, dat de hedendaagse maatschappij zich steeds meer ontworstelt aan de oude waarden en beginselen. Zich steeds verder verwijdert van het woord van God, onze Schepper, en zich soms zelfs duidelijk antichristelijk ontwikkelt. Daarom is deze weg voor ons niet bruikbaar. Een andere weg zou kunnen zijn om naar de andere kerken te zien, die we om ons heen kennen. We komen echter al spoedig tot de ontdekking dat men daar worstelt met dezelfde problemen. En als er al antwoorden worden gegeven op bepaalde vragen dan geven die vaak aanleiding tot grote onrust, en dat is juist iets wat wij niet willen. Daarom is ook deze weg voor ons niet bruikbaar. Er zijn daarnaast ook kerkgemeenschappen die zich totaal afsluiten en soms terechtkomen in een verstard conservatisme. Maar ook deze weg willen wij niet gaan. Er zouden nog heel wat wegen te noemen zijn. Maar het is beter om eerst weer te luisteren naar de profeet, die zegt:

Vraagt naar de oude paden

Temidden van al de wegen die onze tijd ons aanreikt gaan vragen naar de oude paden. Wat zijn oude paden? Bestaat hier niet het gevaar dat wij terechtkomen in een conservatisme dat we niet willen, waar het leven geen kans meer krijgt.
Oude paden! En daarbij kwam ik terecht bij de oprichters van de Unie. Wat was het doel, wat zij zich voor ogen stelden? Liefde, achting en samenwerking te bevorderen.
„Drie geweldige zaken waarvan we ons moeten afvragen of deze nog onder ons leven. Liefde is iets dat niet zo maar komt, het is iets dat moet groeien. Liefde komt omdat we elkander leren kennen. Kennen wij elkander nog wel? Waar de liefde aanwezig is komt ook de achting voor elkaar. Zelfs achting als je het niet op alle terreinen met elkaar eens bent. Maar vanuit de beide begrippen, liefde en achting, zien we dan het volgende verschijnen, de samenweking. Hier hebt u de Unie. Als we dan ook komen tot heroriëntatie dan zullen we ons daarop moeten bezinnen. Is er nog werkelijke liefde, zoals de Schrift dat bedoelt, want zo hebben ook de oprichters van de Unie het bedoeld. Is er achting voor elkander? Willen we van daaruit de samenwerking?

Vragen naar de oude paden is niet een terugval in een verstard conservatisme, zoals sommigen denken, maar het kan juist weer een herontdekken worden van onze Nieuw-Testamentische beginselen.

En daarom denk ik dat we bij het vragen naar de oude paden nog verder terug moeten, naar het Nieuwe Testament, naar het woord van God. Ons weekblad „De Christen" heeft niet voor niets jarenlang de ondertitel gedragen: „Weekblad tot verbreiding van de Nieuw testamentische beginselen". Wij zijn immers een geestelijke gemeenschap. Ons fundament is Jezus, gekruisigd en opgestaan. Want daarin ligt onze verlossing. Daarin ligt ook ons samengaan in de gemeente, ook ons samengaan in de Unie. Waar we bezig gaan met heroriëntatie zullen we samen moeten gaan luisteren naar het woord. Het woord dat Christus heeft gesproken, het woord dat zijn apostelen ons hebben nagelaten. Dan zijn we echt bezig met de oude paden. En daarin zullen we dan ook de goede weg vinden, opdat we die goede weg zullen gaan en rust zullen vinden. Rust temidden van de onrust van onze tijd. Rust temidden van de verontrusting, die sommigen onder ons in het hart hebben. Want de goede weg biedt voldoende perspectief om gezamenlijke arbeid te ondernemen. Het zal een weg zijn waarin we samen staan in de navolging van Christus. En als we deze weg gaan is er niet veel reden tot pessimisme meer. Dan mogen we zelfs optimistisch zijn. Want ik heb er vertrouwen in dat we gezamenlijk deze heroriëntatie aandurven. We zullen er reeds mee moeten beginnen tijdens deze Algemene Vergadering. De agenda geeft daar voldoende aanleiding toe. Maar deze heroriëntatie zal verder moeten gaan. We denken daarbij aan de Gewestelijke conferenties van Raden en Voorgangers. We denken aan gemeenteavonden. We denken aan alle plaatsen waar dat maar mogelijk is. En mag ik dan eindigen met de wens uit te spreken dat het licht van de Heilige Geest ons allen zal verlichten, dan gaan we goede tijden tegemoet.

Met deze woorden verklaar ik de 104e Algemene Vergadering van de Unie van Baptistengemeenten in Nederland voor geopend.

PREEKTIJGERS

Vanaf de krantenpagina sprong deze merkwaardige betiteling op mij af.
Het artikel ging over de achteruitgang en leegloop van de kerken in de grote steden. Die kerken hadden hun preektijgers, die zondag aan zondag hun kerk gevuld zagen. Een naam deed wat, en de mensen liepen ze achterna van de ene preekplaats naar de andere. Die tijd is voorbij.
Op het protestants-christelijke erf hebben we de klinkende namen gekend.
Zijn ze er nog? Hebben ze niet zoveel effekt meer?

Er is wel een en ander veranderd, denk ik. De preektijgers van vroeger waren mensen met een indrukwekkende woordkeus, die hun boodschap boeiend wisten over te brengen. Of de bloemrijke, rethorische taal het in deze verzakelijkte tijd nog doen zou, is zeer de vraag.

Misschien hebben we ook wat meer oog gekregen voor de werking van psychologische effekten in een samenkomst. Het is voor een kundige spreker niet zo moeilijk om de tranen tevoorschijn te roepen, en zo te spreken dat het publiek ademloos meetrekt naar waar hij ze wil hebben. Maar dat is juist waar de prediker van vandaag niet heenwil. Zijn prediking zal wel appellerend zijn, maar nuchterder. In het besef dat niet zijn persoonlijkheid en zijn redekunde het hart moeten overtuigen, doch de Heilige Geest. Een al te gloedvolle prediker kan de Geest in de weg staan.

Het woord moet gepredikt worden. Dat kun je niet vervangen door discussies; gesprekken rondom de bijbel zijn leerzaam, nuttig en nodig. Doch dat leren blijft een andere kant van de openbaring, naast de verkondiging.

De boodschap moet goed gebracht worden. Goed doordacht, weloverwogen, het Woord van God verklarend en dat deponerend temidden van allerlei menselijke gedachten. Dat de prediker daarbij niet over een bloemrijke woordkeus beschikt, doet aan de waarde niets af. Paulus onthield zich bewust van de Griekse rethoriek met zijn schittering van woorden en schijnbare wijsheid. Dat paste totaal niet bij de ruwe werkelijkheid van het kruis. Aan preektijgers hebben we geen behoefte, wel aan mensen die heel goed naar de Schrift kunnen luisteren en onder woorden brengen wat zij daar horen.

Hebben we baptisten-preektijgers gehad? Dominee Weenink was in dat opzicht een man met bijzonder gaven, en er zullen er nog wel enkele geweest zijn.
Maar zij bepaalden daarmee niet het wezen van de gemeenten. Onze gemeenten verzamelen zich, als het goed is, niet om de Grote Spreker, maar om de Goede Herder. En als de voorganger een getrouwe dienstknecht is van die Goede Herder, aanvaarden we hem. Ook al is hij in de verste verte geen preektijger.

De W.

The day Thou gavest, Lord, is ended,
The darkness falls at Thy behest;
To Thee our morning hymns ascended,
Thy praise shall hallow now our rest.

Er zijn liederen die je nooit vergeet. Het boven aangehaalde lied leerde ik in 1930, toen ik enige maanden doorbracht in Spurgeon's College, Londen. Nu en dan komt het boven, naar buiten en zeg ik het op. Met name in de avond.
Jacqueline van der Waals vertaalde het zo:

De dag, door uwe gunst ontvangen, is weer voorbij,
de nacht genaakt;
en dankbaar klinken onze zangen tot U, die 't licht en 't duister maakt.

Deze morgen vroeg was de Engelse versie in mij en ik zong het van binnen. Toen ik ging zitten om een gezinsdienst, ergens te houden in september, wat voor te bereiden, ging de telefoon en een vertrouwde stem van een broeder vertelde mij dat zijn moeder gisteravond in vrede was ontslapen. De dag, die gij gaaft Heer, is ten einde...
In Lofzangen en Gebeden staat het lied ook, in een weer andere vertaling en met een andere melodie. U kunt het vinden onder nr. 115. In het Liedboek voor de kerken heeft men zich aan de Engelse melodie gehouden en zij is mij liever.
Wat boeit mij zo in dit gezang? Zo, dat ik er een paar regels aan wijd? Zo, dat ik het waag het hele lied, opgenomen in de Baptist Church Hymnal, over te schrijven. U kunt het misschien niet lezen, maar uw kinderen willen u wel helpen.

Vers 2 luidt:
We thank Thee that Thy Church unsleeping, while earth rolls onward into light,
Through all de world her watch is keeping and rest not now by day or night.

Vers 3:
As o'er each continent and island the dawn leads on another day,
The voice of prayer is never silent, nor dies the strain of praise away.

Vers 4:
The sun, that bids us rest, is walking our brethern 'neath the western sky,
And hour by hour fresh lips are making Thy wondrous doings heard on high.

Vers 5:
So be it, Lord; Thy throne shall never like earth's proud empires, pass away;
But stand, and rule, and grow for ever till all Thy creatures own Thy sway.

van deze kant bekeken

EINDELOZE LOF

Huizinga

Kom jongelui, vertaal het voor je ouders. Woordenboeken zijn er wel.
Waarom ik het opschreef? Vanwege de bijna eindeloze ruimte waarin je opgenomen wordt. Opeens ligt je gemeente, je stad of dorp, in een wijde wereld en stap je weg uit de beklemmende benepenheid die zovaak ons lot en deel is. Wij zijn geen nestvlieders. Wat dat zijn? O.m. vogels die terstond nadat ze uit het ei komen het nest verlaten en gedeeltelijk voor zichzelf kunnen zorgen.
Mensen verlaten in de regel zeer zwaar het nest waarin ze geborgen werden. Nooit vergeet ik het plaatje dat zich ergens in mij vastgezet heeft. Als knapen leerden we zwemmen in een kanaal. Volkomen stijlloos, maar je bleef wel boven. Een van ons was de kunst nog niet meester. De anderen zouden hem wel helpen en pakten hem beet. Ik zie nog hoe hij met beide handen in de wal naar houvast greep. Hij durfde niet. Een beeld van veler leven.
Het alle kontinenten omvattende gezicht der eilandbewoners aan de andere kant van het Kanaal, zich openbarend in mannen die zee kozen om voor de koning of voor God werelddelen op te eisen, vinden we in dit gelovig lied terug. De zon gaat op, de zon gaat onder, maar met het oplichten van de nieuwe dag is er het voortgezet gezang tot eer van die God die het Licht der wereld gaf in Jezus. Er is geen onderbreking in lofzangen en gebeden.
Zo zij het, Heer; uw troon zal nooit, zoals de trotse wereldrijken wijken, maar blijven en regeren en steeds machtiger verrijzen tot alle kreatuur zich voor u buigt. Maleachi zei reeds van Godswege: Voorwaar, van de opgang der zon tot aan haar ondergang is mijn naam groot onder de heidenen en aan alle plaats zal mijn naam reukwerk worden toegebracht. Van Kaapstad tot Reykjavik, van Moskou tot Washington.
Brittanië heerst niet meer over de golven. Nederland, België zijn kleine kustlanden geworden. Amerika's trots zal breken, sterren en strepen zullen verbleken. Terwijl de aarde voorwaarts wentelt in het licht zal de gemeente van Jezus Christus wakker zijn en geen rust kennen tot de Heer der wereld zijn scepter zwaait over deze planeet. In de gemeente leeft het geloof, de hoop en de liefde en die op de troon is gezeten, zegt: Zie, Ik maak alle dingen nieuw.

Huizinga

dc nieuws mededelingen actueel

LP/cassette van zingend voorgangersechtpaar
Diny en Fred Nijland, bij velen bekend als zingend duo, hebben hun liederen op een plaat gezet onder de titel „Gezegend en Gezonden".

Al hun liederen zijn in het Nederlands. Zij hopen de boodschap van zegen en zending ook op deze wijze door te kunnen geven.

Zij hebben de netto opbrengst van de platen en casettes bestemd voor de zending.
Het besteladres is: ds A. Nijland, Middenlaan 28, 9571 CJ Tweede Exloërmond, telefoon 05997-1428. De prijs is *f* 19,90.

Duizenden baptisten uit vele landen zullen zich verzamelen in Los Angelos, Californië, USA, van 2-7 juli 1985 om het ***15e Baptisten Wereld Congres*** bij te wonen.

Dit zal een unieke gelegenheid zijn om de eenheid te beleven van de wereldwijde baptistenfamilie, nieuwe vrienden te maken en oude banden weer aan te knopen.

Bijbelstudies, bidstonden en aktiviteiten voor alle leeftijden maken deel uit van de dagprogramma's. Bekende internationale sprekers en koren zullen dit congres tot een onvergetelijke ervaring maken.

Californië is een prachtig vakantieland. Hier is de gelegenheid om uw vakantie te kombineren met de belevenis van het Baptisten Wereld Congres.

Voor meer details, aanmelding en toeristeninformatie kunt u schrijven naar:

Baptist World Alliance,
1628 Sixteenth Street NW
Washington, DC 20009 USA.

Ds Jac. Schouten voor EO-radio
In het programma „Laat ons de rustdag wijden" op zaterdag 27 oktober zal voorgaan ds Jac. Schouten uit Delfzijl.

Er is medewerking van het zangkoor GIOL (God Is Ons Lied) onder leiding van de heer A. Scheeringa. Organist is de heer W. Renkema. Het programma wordt uitgezonden om 21:00 uur.

WAT BINDT ONS EIGENLIJK?

Onze Nederlandse baptisten gemeenschap moet op veel kerkelijk geschoolde toeschouwers wel een vreemde indruk maken. Nagenoeg elke kerk kent een aantal geloofsregels waarin het belijden van die kerk te vinden is, doch die ontbreken bij ons vrijwel geheel.

In onze diensten zullen reformatische christenen veel van „thuis" herkennen, maar het is toch weer anders. Gemoedelijker, minder liturgisch, doch liefst wel ordelijk.

De gemeente zelf vertoont vaak een heel bont beeld. Het lijkt de ark van Noach wel, waarin van alles komt binnenwandelen en binnenvliegen en er ook wel eens uitvliegt. De oude baptisten, die toch langzamerhand wel een bepaalde traditie hadden opgebouwd, krijgen links en rechts mensen naast zich uit de meest uiteenlopende richtingen. Lichte of zware hervormden, gereformeerden, mensen uit de Vergadering van Gelovigen en uit vrije, soms pinksterachtige groepen, Rooms Katholieken en Leger des Heils-mensen. En sòms komen er ook nog wel eens mensen „uit de wereld" tot bekering.

Bij hun intrede in de gemente doorlopen ze vrijwel nooit een stoomcursus „Baptisme". Die hebben we van Uniewege niet eens. De belijdenis dat Jezus Christus hun verlosser en Heer geworden is, ontsluit reeds de toegang tot doop en gemeente.

Wonder dat dit veelkleurige gezelschap ook zo veelstemmig is? Voor de één kan de bijbelstudie niet diep genoeg gaan, de ander is konstant op zoek naar de gaven van de Geest, de derde beleeft het gemeente-zijn graag bij een praatje en een kop koffie, de vierde zingt lofliederen liefst met de armen ten hemel geheven, de vijfde vindt dat crematie niet mag, de zesde kan alcohol en christenleven niet kombineren, de zevende... ga maar door. En omdat in onze gemeentestruktuur iedereen graag meestuurt, heb je kans dat die ark van de gemeente alle kanten tegelijk op moet en dus niet van zijn plaats komt...

Wat weerhoudt ons dan om allemaal maar een eigen gemeentetje te stichten naar ons model? Als het goed is bindt ons toch het besef, dat de gemeente niet ònze gemeente is, maar schepping van God en lichaam van Christus, waarin Gods liefde gestalte moet krijgen in de liefde onder elkaar. Onze eenheid ligt niet in een volledige overeenstemming van gedachten, doch in de liefde tot en de gehoorzaamheid aan Jezus Christus, ons Hoofd en onze Heer.

Dan hebben we samen nog heel wat te leren, denkt uw

eindredakteur

Inplaats van „Uit de Gemeenten" een belangrijke gebeurtenis in Unieland:

werkbijeenkomst voor gemeente en evangelisatie

gehouden op 24, 25 en 26 september 1984 te Dalfsen

Toen mij gevraagd werd een verslag van deze conferentie te maken voor De Christen, was mijn eerste gedachte: dat kan ik onmogelijk. Hoe kan ik een ander vertellen, hoe ik deze conferentie beleefd heb. Gevoelens zijn toch niet over te brengen.
Maar aan de andere kant was ik mij er wèl van bewust, dat wij niet onkundig mogen laten, van wat wij gedaan hebben. Immers, de ECU conferentie wordt niet alleen gehouden, opdat ik er door bemoedigd en verrijkt wordt, maar in het bijzonder voor de gemeenten.
Het thema van deze conferentie was „BEKERING".

Op maandagmorgen kregen we een inleidende studie van ds A. de Vries over dit onderwerp. „De claim van de schepping; de claim van het oordeel en de claim van het verbond" waren woorden die ook in de komende studiedagen herhaaldelijk in gesprekken werden aangehaald.

In de middag werd het onderwerp „Het bekeringsbeeld in de gemeente" ingeleid door ds Chr. Eijer. „Bekering kan een breuk met het verleden betekenen; een besluit om je te laten dopen, maar ook opnieuw toewijden aan de Heer. Maar kan zo'n bekering - breuk met het verleden - anderen in verwarring brengen? Een bepaalde invulling van bekering kan inderdaad leiden tot verwarring, onsteltenis soms".
Welke beelden hebben we zelf van het begrip bekering?
Deze vraag kregen we mee in onze gespreksgroepen en al pratende kwamen we tot de ontdekking, dat bekering toch iets anders is dan wedergeboorte. „Bekering": het woord komt in de Bijbel meerdere malen voor, maar vaak in de zin van „ommekeer". Het terugkeren tot God; de mens die van God is afgedwaald moet terugkeren tot God.
Bekering zeiden we: is wel je naar God toekeren en een beetje rekening met Hem houden, maar er is nog geen sprake van totale overgave. Overgave is „ik geef mij over aan God en laat mij door God in beslag nemen", de bekering in de zin van wedergeboorte is aan mij gebeurd door de werking van de Heilige Geest. Bekering na wedergeboorte is de keuze, die ik steeds weer opnieuw moet maken. Terugkeren, omkeren naar God, omdat ik was afgedwaald.

De volgende morgen werd de bijbelstudie „Bekering in bijbels perspectief" ingeleid door ds A. de Vries, waarna we in gespreksgroepen discussieerden over de vragen:
1. als we „heidenen" niet kunnen aanspreken op het oude verbond met God, waarop mogen we ze dan wèl aanspreken?
2. is het Koninkrijk van God nog steeds nabij? Op welke manier(en)?
3. is bekering een proces of een moment?
Wat voor ervaringen hebt u daar zelf mee?
Het blijkt steeds weer opnieuw, dat je in gespreksgroepen tijd te kort komt.
Immers, we begonnen elkaar een beetje te leren kennen en het is hartverwarmend om met elkaar over onze bekering, maar vooral over de tijd daarna, te spreken. Want we komen samen wel tot de ontdekking, dat geloven een groeiproces inhoudt. Er zijn steeds weer momenten in je leven, die een nieuwe fase inluiden. God is en blijft getrouw, zelfs waar wij nog wel eens ontrouw zijn.

Is bekering een proces of een moment?
Met betrekking tot de probleemstelling van proces of moment van bekering werd het samenvattend als volgt doorgegeven:
„Je zou kunnen zeggen, dat er geen moment van bekering is zonder een voorafgaande (en ook navolgend) proces van bekering en dat er geen bekeringsproces is zonder moment (en) van beslissing".
De laatste studiemorgen werden we door ds Chr. Eijer bepaald bij het onderwerp: „Bekering in het leven van de gemeente". Eén van de vragen, die we ter bespreking kregen aangeboden, luidde: kunnen wij in de werkelijkheid van de gemeente onze huisgenoten oproepen tot bekering? Of moeten we hiervoor een ander woord gebruiken?
En een andere vraag luidde: welke correcties zouden we aan moeten brengen t.a.v. ons bekeringsbeeld in het licht van de bijbelse gegevens over bekering? Wat voor consequenties heeft dit voor onze werkvormen voor de evangelieverkondiging?
Een groep antwoordde: „met te zeggen „ik heb God lief" ben je er niet. Ik heb de hemel verdiend, zie zo! Nee, wedergeboorte is een start van een proces en dat betekent een omkeren naar God, wanneer we van de goede weg zijn afgedwaald."

Deze conferentie was een werkbijeenkomst voor gemeente en evangelsiatie.
We hebben dan ook niet alleen geluisterd en gesproken over evangelisatie, maar ook gekeken naar de hulpmiddelen, die we hiervoor hebben.
Ds B. Louwerse liet ons het gebruik van audio-visuele middelen zien; hoe via eenvoudige beelden, tekst en muziek het evangelie gebracht kan worden.
Een team van „Jeugd met een opdracht" reikte ons mogelijkheden aan van „werken met straattoneel, dans en mime". Vragen als „waarom moeten we creatief zijn; wat is

Lees verder op pagina 5

creatief bezig zijn; wat kan wèl en wat kan niet" enz. met als rode draad door het geheel de motivatie om te evangeliseren. „Je kunt niet meer aan anderen overbrengen, dan wat jezelf hebt" en „je bent wat je bent in je relatie tot God".
Het was een kostelijke ervaring hoe deze jonge mensen bezig zijn on hun geloof in God aan anderen over te brengen.
We hebben genoten van een verslag van de Werkgroep Jongeren Evangelisatie; hoeveel werk dààr wordt verzet! Ik voelde mij beschaamd dat ik er zo weinig van wist.
Weet u wat het werk van een legerpredikant inhoudt? Ook dat hoorden we en we moeten beschaamd ons hoofd buigen, omdat we maar al te vaak geneigd zijn om te zeggen „snap jij dat nou, dat zo'n dominee in het leger wil werken?" Ik ben blij, dat ik er iets meer van gehoord heb en ik hoop dat dit werk door God rijk gezegend mag worden. En nog ben ik er niet. We mochten ook iets horen over het werk van een gevangenispredikant. Hoe zo'n voorganger soms het gevoel heeft, dat ook achter hem (letterlijk) de deuren gesloten worden en hij staat tegenover een gevangene, die zich opsluit in zichzelf.
Het was een conferentie met veel afwisseling. Er is veel gesproken, gezongen en gelachen, maar we hebben bovenal God gedankt voor elkaar, voor de mogelijkheid om zo met elkaar in gesprek te zijn.

We bidden dat God ons de mogelijkheden wil geven om dàt, wat wij gehoord en gezien hebben, door te geven aan onze gemeenten, zodat niet alleen wij, maar ook de gemeenten er door bemoedigd mogen worden.

A. M. Nederlof-Grobben

MEDEDELINGEN

Regio Oost-Overijssel
Het gewestelijk bestuur (zie blz. 21 van het adressenboekje) is sinds kort als volgt samengesteld:
Voorzitter: Ds Oldenburger, Jacob Catsstraat 34, 7551 BE Hengelo, tel. 074-919495

Sekretaris: J. H. Zondag, Lagebeldsweg 30, 7607 WD Almelo, tel. 05490-27150

Penningmeesteresse: Mevr. M. Wessels-Koning, Molenstraat 31, 7671 KA Vriezenveen, tel. 05499-3602.

Gemeente Zuidlaren
Onlangs heeft *br E. L. Verhaagen* zijn werkzaamheden als voorganger van deze gemeente beëindigd.

Sprekerslijst
De naam van *br J. Luik* dient op de Sprekerslijst te worden doorgehaald, omdat hij blijkens een mededeling van het sekretariaat van de gemeente te Drachten (Elim) geen lid meer van de gemeente is.

het gezicht van God

De eerste alinea in de bijbel bestaat uit drie zinnen. De eerste zin zegt iets over God. De tweede over de aarde en de derde over de Geest van God.

Eigenlijk is hiermee het grondpatroon van de Heilige Schrift gegeven. Hier gaat het om. God, de Eeuwige, ongeziene, die Schepper is van hemel en aarde.
De aarde die nog woest en leeg en donker is, maar niettemin de aarde die wij bewonen. Hier gaat het over ons, over de werkelijkheid waarin wij leven, die om ons heen is, die we kunnen waarnemen.

Tussen deze mysterieuze God en die realistische aarde zweeft de Geest van God. Die vormt a.h.w. de verbinding tussen die twee onverenigbare zaken. De Geest van God is één en al beweging. Hij beweegt zich van God uit naar mensen toe.
De Geest is datgene wat wij van God ervaren.

Ik kijk uit het raam en zie de hoge populieren achter ons huis. De takken zwaaien op en neer en heen en weer en alle blaadjes zijn in beweging. Ik hoor een ritselend ruisen. Ik weet hoe dit verschijnsel ontstaat. Ik kijk er dan ook zonder verbazing naar. Het is de wind, die de bomen doet bewegen. Ik zie de wind zelf niet, ik hoor hem ook niet. Ik weet dat het waait omdat ik zie wat door die wind veroorzaakt wordt. Die wind is daardoor voor mij een realiteit, een waarheid.

Precies zo brengt de Geest iets teweeg in een mens. Eigenlijk moet ik zeggen: brengt God iets teweeg in een mens. Want God doet zichzelf aan ons kennen als een Geest. Alles wat God naar de aarde toe, naar ons toe doet, gebeurt in die bewegende Geest.

De Geest van God zweefde over de wateren
Onwillekeurig denk je aan een vogel, een duif?, die daar met uitgespreide vleugels tussen eeuwigheid en menselijke aarde hangt. Zolang en terwijl die Geest daar zweeft gebeuren er wonderen met die aarde. Er wordt leven ingeblazen. Er ontstaat plantaardig, dierlijk en tenslotte menselijk leven. De levensadem die God in de neus van de mens blaast is verwant aan de Geest van God. Vandaar de woorden: Laat ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis. De verwantschap van de Geest Gods met het leven van de mens zien we ook uitgedrukt in Gen. 6 : 3 „En de Here zei: Mijn Geest zal niet altoos in de mens blijven, nu zij zich misgaan hebben; hij is vlees, zijn dagen zullen hondertwintig jaar zijn."
Als de Geest niet in de mens is houdt zijn leven op. Ezechiël, profeterend over de herrijzenis van Israël, ziet hoe dorre doodsbeenderen weer levende mensen worden doordat de Geest er in komt.

De Geest brengt mensen in beweging
Telkens als er in het Oude Testament sprake is van de Geest des Heren, of de Geest Gods, komen mensen in actie. Mensen grijpen op Gods bevel in waar en wanneer dat nodig is. Men is zich ook duidelijk bewust van die Geest en van wat deze bewerkstelligt. Dat blijkt ook als we de noodschreeuw horen van David als hij - zich van zijn zonden bewust geworden - boete doet en roept: „Verwerp mij niet van uw aangezicht en neem uw Heilige Geest niet van mij." En in Ez. 39 : 29 zegt de Here: „En Ik zal mijn aangezicht niet meer voor hen verbergen, wanneer Ik mijn Geest over het huis Israëls heb uitgestort..."
De Geest is het naar ons toegewende gezicht van God. Zo laat Hij zichzelf aan ons zien.
We ervaren God op aarde door Zijn Geest. Heel bijzonder is dat, omdat die Geest net zo min zichtbaar is als God zelf.
In en door Jezus Christus is de Geest van God niet meer selectief en in beperkte mate voorhanden. Hij is uitgestort op alle vlees. Een ieder die dat gelooft, kan niet om de reeële aanwezigheid van de Geest (God) heen, vanwege de uitwerking die Hij op mensen heeft. In het Nieuwe Testament zie je dan ook vaak als er sprake is van het komen van de Heilige Geest het woordje „want" staan. Het bestaan van de Heilige Geest wordt bewezen door de reactie erop van mensen.

God is geest
Jezus zegt tot de Samaritaanse vrouw in Joh. 4: „God is geest en die Hem aanbidden, moeten aanbidden in geest en in waarheid." Jezus wil de vrouw duidelijk maken dat je God niet op een bepaalde plaats kunt vinden, niet kunt lokaliseren. Hij staat niet stil, Hij beweegt en Hij zet in beweging op een manier dat je aan Zijn bestaan, Zijn waarachtigheid niet kunt twijfelen.

Ans Lindenborn

uit het Uniebureau

Algemene Vergadering in Emmen

Het ís zover. En dan weet u natuurlijk allemaal, wat we met „dat" „het" bedoelen: de Algemene Vergadering van onze Unie, de 104e in een lange, lange reeks. Als deze regels u onder ogen komen, zijn we óf nog in Emmen óf net „terug van weggeweest", zoals dat tegenwoordig heet. In Emmen dus, de grootste gemeente van ons land. Want zeg nu zelf: drie preekplaatsen, zes kerkdiensten per zondag, twee voorgangers, binnenkort drie zelfs, dat is niet niks! En dan te bedenken, dat deze gemeente eigenlijk pas na de oorlog echt van start is gegaan!

't Is trouwens niet voor het eerst, dat de Algemene Vergadering in Emmen wordt gehouden. Want als we ons niet vergissen, waren wij als Unie ook in 1973 daar te gast. Intussen heeft de tijd niet stilgestaan. Het aantal gemeenten, dat zich bij de Unie aansloot, groeide; zo ook - en niet onaanzienlijk - het ledental van de gezamenlijke gemeenten. Als u zelf een AV-boek bezit of andermans eksemplaar hebt bestudeerd of ingekeken, hebt u kunnen lezen, dat op de agenda een voorstel van de Commissie der Unie prijkt om de gemeente te *Goes* op te nemen.

We noemden daarnet het AV-boek. Dat is de laatste jaren voortdurend in omvang toegenomen. Het bevat ook nu weer een schat aan informatie en cijfermateriaal. Wie al die verslagen en rapporten leest, wie al die getallen met elkaar vergelijkt, die krijgt toch wel een goede indruk van het vele werk, dat in en vanwege de Unie geschiedt. Maar vraagt u niet, wat aan de totstandkoming van dat boek allemaal is voorafgegaan, wat daarvoor nodig was aan vergaderen, overleggen en beslissen!

Natuurlijk worden de eigenlijke beslissingen niet door de kommissies, maar door de Algemene Vergadering genomen. *Door de gemeenten,* zouden we kunnen zeggen. Want als het goed is, wordt op de Algemene Vergadering de stem der gemeenten gehoord. Wij zijn er trouwens, eerlijk gezegd, niet helemaal gerust op, of de AV-zaken in de gemeenten, d.w.z. in de huishoudelijke vergaderingen van de gemeenten, altijd wel voldoende aan bod komen. Nee, we moeten ons misschien anders uitdrukken: of de AV-zaken - en daarmee alle takken van arbeid in Unieverband - wel de aandacht van de gemeenteleden krijgen, die zij verdienen.

Want wij van onze kant doen er alles aan - hébben er ook alles aan gedaan - om de gemeenten en hun leden over de Algemene Vergadering en wat daarmee samenhangt te informeren. Het AV-boek met z'n (jaar)verslagen en financiële gegevens noemden wij reeds. Daarnaast denken we ook aan de berichten in deze rubriek, aan allerlei artikelen en brieven, teveel om op te noemen. Maar met die informatie moet natuurlijk iets gebeuren, *in en door de gemeenten,* wel te verstaan. En dat is iets, dat wij niet, althans niet als zodanig, in de hand hebben.

Maar goed, alle voorbereidende werkzaamheden behoren inmiddels tot het verleden. Deze week ís het dan zover. Afgevaardigden, bestuurs- en kommissieleden zijn naar Emmen gekomen. Maar ook tal van gasten en overige belangstellenden. Twee dagen lang buigen we ons over een veelheid en verscheidenheid aan stukken. Dat Gods Geest ons moge bezielen in ons denken, spreken en handelen. Dat de zorg voor de gemeenten, voor de arbeid van de gezamenlijke gemeenten moge blijken, ook in de kleine dingen!

Annual Meeting in Kerkrade

We hadden ook kunnen schrijven: Algemene Vergadering in Kerkrade, want dat stáát er. We zijn namelijk niet de enige Baptisten, die deze maand in Algemene Vergadering bijeenkomen. Dat doen ook de Engelstalige gemeenten, die in de *European Baptist Convention* zijn verenigd. Het zijn er - de eerste gemeente ontstond in 1957, in Wiesbaden - meer dan veertig. Eén van die gemeenten, grotendeels uit Amerikaanse militairen en hun gezinnen bestaande, bevindt zich in Kerkrade. Daar wordt de volgende week de 21e Algemene Vergadering van de Engelstalige Baptistengemeenten in Europa gehouden.

Zij weten zich, overigens zonder daarvan een onderdeel te zijn, toch wel nauw verbonden met de *Southern Baptist Convention.* Zo dragen deze gemeenten financieel bij aan het zendingswerk van de Zuidelijke Baptisten, maar mag ook het *International Baptist Theological Seminary* te Rüschlikon (Zwitserland) zich verheugen in hun belangstelling en vrijgevigheid. Behalve Amerikaanse militairen en hun gezinnen zijn óok studenten en zakenlieden leden van deze gemeenten. Zo telt de Baptistengemeente te Brussel maar liefst zevenentwintig nationaliteiten!

De Algemene Vergadering van de *European Baptist Convention* duurt van woensdagmiddag 24 oktober tot en met donderdagavond, en heeft als centraal thema: „Een vaste burcht is onze God" (naar Luthers vrije bewerking van psalm 46). De bijeenkomsten worden geleid door *Robert Ferguson* en *Stewart Wine.* Wat bij het lezen van de agenda opvalt is, dat de verschillende onderdelen zorgvuldig *getimed* zijn. En ook, dat voor al die agendapunten - het zijn er zeer, zeer vele - slechts beperkte tijd beschikbaar is. Zo is voor de jaarverslagen van uitvoerend sekretaris *John Merritt,* van de afdeling toerusting en het jeugdwerk slechts 20 minuten uitgetrokken! De behandeling van financiële verslagen en begrotingen moet in een kwartier z'n beslag krijgen!

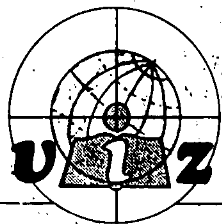
U merkt, dat onze Amerikaanse broeders en zusters van opschieten houden. Hun vergaderstijl wijkt nogal af van de onze. De eerlijkheid gebiedt toe te geven, dat een overvloed aan informatie, zoals wij in de Unie sinds jaar en dag gewend zijn, daar ontbreekt. Onze indruk is, dat men in de *European Baptist Convention* meer het principe - én de praktijk - van *gedelegeerde verantwoordelijkheid* huldigt. Aan de ene kant is dat - de Engelstalige Baptistengemeenten in Europa zijn over tien landen verspreid - misschien wel onvermijdelijk. Maar ook afgezien daarvan: hun wijze van vergaderen en beslissen, van werken is een andere.

TV-portret van de Unie

Ja, dat leest u goed: TV-portret van de Unie. Want de volgende week - *vrijdag 26 oktober om 22.55 uur op Nederland 1,* om precies te zijn - wijdt de NCRV in de reeks „Kleine(re) kerken" een televisie-uitzending aan de Unie van Baptistengemeenten. Er zijn reeds TV-portretten geweest van de Broederschap van Pinkstergemeenten, de Oud-Katholieke Kerk, de Remonstrantse Broederschap en de Algemene Doopsgezinde Sociëteit, terwijl in november de Evangelisch-Lutherse Kerk aan de beurt is. De uitzending over de Unie, die evenals de vorigen, vijfentwintig minuten zal duren, wordt gepresenteerd door *Nen van Ramshorst* en is samengesteld door *Niek Heizenberg.* Voor bijzonderheden verwijzen we u naar de omroepbladen.

Hiermee willen we volstaan. De volgende week hopen wij u op deze plaats de belangrijkste besluiten van de 104e Algemene Vergadering door te geven alsmede de uitslag van de gehouden verkiezingen!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

vizier gericht op...

aandacht voor gebeurtenissen in de wereld

VRIJ MAN

Is het waar dat de vrijheid bij een man boven alles gaat? Dat hij daarom wel een vriendin, maar geen vrouw en kinderen wil hebben? Dat hij wel een verhouding maar geen huwelijk wil aangaan? Zo zullen er wel zijn, maar ik heb niet de indruk dat de meerderheid der mannen zich zo opstelt in het leven. Goddank niet.
Een andere zaak: dat veel mannen - en ook vrouwen - zich niet willen binden aan een geloofsgemeenschap omdat zij vrij man, vrij vrouw willen blijven, is een bijzonder ernstige zaak. Inderdaad te vergelijken met mensen die wel een verhouding, maar geen huwelijk willen.

KRUIMELS

De honden eten de kruimels die van de tafel vallen, zei een vrouw tot Jezus. Een waarheid die nog altijd opgeld doet. In een kapitalistische samenleving met weinig rijken en veel armen, hebben de armen het redelijk goed als de rijken met hun rijkdom pronken. Zelfs in concentratiekampen was en is het zo dat de voordelen die enkele gevangenen genieten - b.v. omdat zij verklikker zijn, of in de keuken werken - ook ten dele ten voordele van medegevangenen komen. Het geeft de mens, zelfs de gevangen mens een gevoel van meerderheid als van zijn tafel brokjes, of kruimels vallen.
Daarmee is niet het systeem gerechtvaardigd. Rechtvaardigheid is alleen daar, waar „ieder onder zijn eigen vijgeboom zit". Waar een mens in vrijheid samen met anderen mens mag zijn, niet (alleen) voor zichzelf maar vooral (ook) voor anderen.

AUTORITAIR

Er ligt een wereld tussen een autoritaire en een anti-autoritaire opvoeding. Beide systemen hebben strijdvaardige aanhangers. De meeste mensen houden het echter op het gezegde dat de waarheid in het midden ligt. De kwestie is in wezen dat aanhangers van een autoritaire opvoeding van mening zijn dat opvoeden betekent: het aanleren van een aantal gedragsregels. Vaak is dat aanleren gelijk aan dresseren. Tegenstanders houden het op in het kind aanwezige mogelijkheden om zichzelf te worden in de ervaringen van het leven, dat zowel autoritaire als anti-autoritaire kanten heeft.
In de gemeente van Jezus Christus is niet het gezag van bovenstaanden wezenlijk voor de relaties der gemeenteleden, maar vrucht. Gezag verwerf je niet, maar krijg je. Wie autoritair zijn gezag laat gelden, heeft vergeten dat de leden der gemeente door de band der liefde, die de band des vredes is, bijeengehouden worden.

OORDEEL GODS

De bliksem sloeg in de kathedraal van York/Engeland. Volgens sommigen een duidelijk oordeel Gods, omdat de nieuw-geïnstalleerde kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders dogmatisch niet zuiver op de theologische graad zou zijn.
Men moest wat voorzichtiger zijn met zijn oordeel over zogenaamde oordelen Gods. Slaat de bliksem nooit in in kerken wara het zuivere, bijbelse, bijbelgetrouwe, Christusgetrouwe enz. evangelie verkondigd wordt? En als de bliksem inslaat, gebeurt er dan nooit wat anders?
Men zou als christenen moeten leren dat het ons niet altijd, ja meestal helemaal niet mogelijk is de samenhangen te ontdekken tussen ons handelen en Gods reageren op dat handelen.

LITURGIE

Van prof Edelkoort herinner ik mij een uitspraak dat de liturgie in de eredienst de armoede der theologie verdekt. Dat moge te kras zijn uitgedrukt, feit is dat liturgie - het gehele samenstel van gebruiken, gedragingen, uitingen enz. tijdens de eredienst; nee, niet alleen tijdens de eredienst, maar de eredienst zelve - er toe kan leiden dat het gebrek aan theologische diepgang in de prediking en het gebrek aan intense beleving van de gemeenschap der gelovigen, niet duidelijk aan de oppervlakte treedt.

ISRAËL

is in het Midden-Oosten de enige democratie in westelijke zin, met (een veelheid van) politieke partijen, vrije verkiezingen en een vrije pers.
De politieke betrokkenheid der burgers is hoog. Als keerzijde daarvan zijn er sterke spanningen, waarmee Israël klaar moet zien te komen. Daarbij duikt immer weer de vraag naar de beste staatsvorm op; een vraag die ook bij ons nog niet tot rust is gekomen.
De spanningen hangen samen met de visie zijner inwoners op het wezen van zijn staat: verwerkelijking van de zionistische idee à la Theodoor Herzl van een moderne, pluralistische staat welks cultuurerfenis door ieder naar eigen inzichten gewaardeerd mag worden, óf: een staat waarin de theocratie, de godsregering, verwerkelijkt wordt, als voorbereiding van de messiaanse tijd.

ISLAM

Het mohammedanisme beleeft allerwegen een herbezinning. Ook een herwaardering. Zoals in het christendom de roep: terug tot de Schriften, niet onopgemerkt blijft, zo is dat ook in de Islam. Islamitische theologen vragen weer naar de oorspronkelijke betekenis van de woorden die de profeet Mohammed in de koran opschreef.
Van bijzondere betekenis is de vraag welke sociaal-economische betekenis toegekend moet worden aan de uitspraken van de koran. Kan deze vraag beantwoord worden met de stelling - aangehangen door mohammedaanse theologen - dat de Islam een derde weg is tussen kapitalisme en communisme? Doel van de Islam is zonder twijfel een wereldgodsdienst te zijn, waarin alle mensen Allah vereren en zich in deze verering één voelen met elkaar, zonder barrières van ras, geslacht, rang of stand. Leer en leven liggen echter ook hier vaak mijlenver uiteen.

SPREKERSVERGOEDING I

Moeten voorgangers en broeders die de gemeenten met het Woord dienen daarvoor een vergoeding hebben, boven de gemaakte reiskosten? Men kan zeggen: de arbeider is zijn loon waard. Ongetwijfeld. Als een voorganger of „lekebroeder" voor zijn levensonderhoud (mede) afhankelijk is van de door hem verrichte spreekbeurten, is een vergoeding zeker op zijn plaats. Is hij daarvan niet afhankelijk, dan zou men kunnen zeggen: hij heeft zijn inkomen reeds, en in zijn vrije tijd helpt hij een gemeente. Maar: er wordt veel in vrije tijd gedaan dat tóch betaald wordt; allerlei „klusjeswerk" kost wel geld. Maar binnen gemeentelijk verband wordt eigenlijk het vele werk dat door zondagsschoolmensen, ouderlingen, zaaierverspreiders gedaan wordt, niet betaald. Waarom dan wel een spreekbeurt? Geef een goede vergoeding van reiskosten, zou men kunnen zeggen.

SPREKERSVERGOEDING II

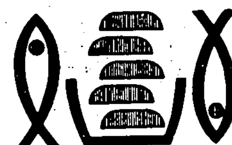
In Parakleet, uitgave van de Broederschap van Pinkstergemeenten, dec. 1983, kwam ik een artikel tegen over dit onderwerp. De oudste van de Evangeliegemeente De Regenboog te Veenendaal komt tot de conclusie: De verkondigers van het evangelie moeten van de verkondiging (kunnen) leven. Uitgaande van een jaarinkomen van zo'n *f* 60.000,—, komt hij op een uurloon van *f* 32,25. Ervan uitgaande dat de voorbereiding van een preek 8 uur vergt, dat een preek 2 keer gehouden kan worden, komt hij op een gemiddelde van 7 uur per dienst, die een spreker aan een gemeente besteedt. 7 x *f* 32,25 is *f* 218,75. De autokosten worden gesteld op 50 cent per kilometer. De schrijver legt er de nadruk op, dat dit een bruto vergoeding is, waarvan de ontvanger zelf nog belastingen en verzekeringen moet betalen.

ZIMBABWE

In dit land dat steeds meer door premier Mugabe in marxistisch vaarwater terecht komt - de president is een christen, vroeger predikant! - wordt geëvangeliseerd. Velen nemen een beslissing voor de Heer, Jezus Christus. Bij een meeting in een voetbalstadion braken openlijke geweldplegingen uit tussen politiek elkaar bestrijdende groeperingen, waardoor veel angst en beroering ontstond. Niettemin gaat het werk door.

Ploeger

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling ƒ 42,— per jaar, ƒ 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland ƒ 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

„Groot is uw trouw, O Heer"

Dankbaar delen wij u mee dat onze ouders en grootouders

A. GEBEL
A. A. E. GEBEL-KROES

op 23 oktober a.s. de dag hopen te gedenken dat zij 55 jaar geleden in het huwelijk traden.

Hun kinderen en kleinkinderen.

2545 RK 's-Gravenhage
Vledderstraat 115.

Wij willen u allen heel hartelijk bedanken voor uw aanwezigheid, bloemen, kado's en kaarten ter gelegenheid van ons 50-jarig huwelijksfeest op 20 september j.l.
Wij zijn de Here dankbaar, dat wij deze dag zo feestelijk met elkaar mochten beleven.
Hartelijk dank ook aan het Zangkoor, dat die avond zo fijn voor ons heeft gezongen.

Met vriendelijke groet

W. F. VAN WIER
en
P. VAN WIER-KLOOSTERMAN

Brouwerstraat 15, 8861 CW Harlingen.

Het zangkoor van de Baptistengemeente „Elim" te Drachten, zoekt met spoed een

DIRIGENT(E)

Inl. en soll. te richten aan
Mevr. J. Pels-Booy, Moezel 27, 9204 EA Drachten, tel. 05120-22999.

Gelovige vrouw, 64 jaar, wonend in de provicie Zuid-Holland, wil graag kennismaken met gelovige man. Brieven onder nummer 13.600.

HOE LANG...

is 't geleden, dat br A. intrede deed als voorganger van de gemeente B..........

WIE WEET...

waar br C. gestaan heeft, voordat hij zijn werk begon in gemeente D..........

Nog méér vragen over

VOORGANGERS?

Even opzoeken in de nieuwe naamlijst!

Te bestellen door 't overmaken van ƒ 4,50 op postgiro nr. 1346478 t.n.v. „Namen en Jaren" te Groningen.

Na een langdurig en moedig gedragen lijden ontfermde de Here zich en nam op 2 oktober tot zich onze zuster

JANSJE AMELSBEEK-CASSEE

op de leeftijd van 91 jaar.

Openbaring 21 : 1-8

Baptistengemeente Haarlem

JUIST VOOR JOU?

Tabitha is een instelling waar een Christelijke levensovertuiging uitgangspunt en inspiratiebron is voor het scheppen van een goed leef- en werkklimaat.

Voor de eerstvolgende **introduktieperiode** van 26 november a.s. tot 1 maart 1985 van de

OPLEIDING TOT ZIEKENVERZORGENDE

zijn nog enkele plaatsen vrij.

Het theoretische deel vindt plaats in de opleidingsschool, tezamen met leerlingen van vijf andere verpleeginstellingen in Amsterdam.
De praktijkopleiding en praktijkbegeleiding vindt plaats in ons **psychogeriatrisch verpleeghuis.**

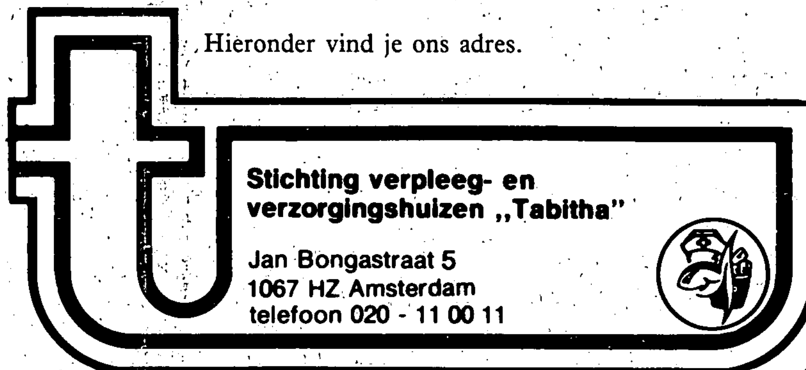
Ook voor de introduktieperiode die omstreeks 1 maart 1985 begint kun je alvast solliciteren.

WIJ ZOEKEN NAAR JONGE MENSEN DIE HEEL BEWUST KIEZEN VOOR ZORGVERLENING AAN VOORNAMELIJK OUDE MENSEN EN ZICH OOK IN HET LEERPROCES VOLLEDIG WILLEN INZETTEN.

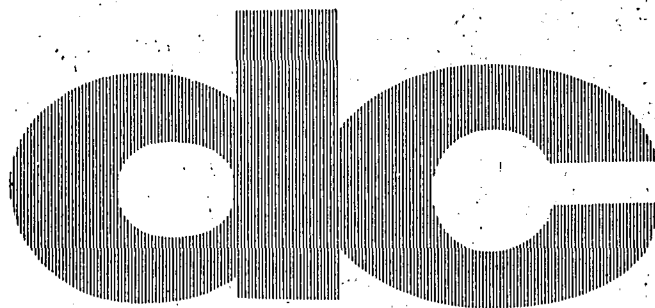
Als je tussen 17 en 21 jaar bent en beschikt over voldoende schoolopleiding moet je vlug **schriftelijk** *solliciteren.*

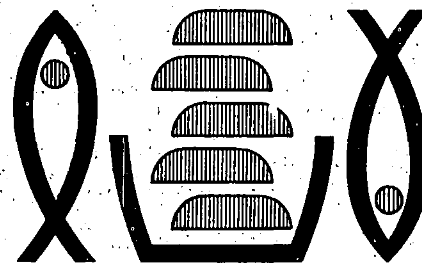
De vooropleidingseisen zijn:
- diploma Lager Beroepsonderwijs (bij voorkeur alle vakken op C-nivo)
- diploma Mavo (bij voorkeur alle vakken op D-nivo)
- diploma INTAS/OVDB
- diploma BVB 1

Jouw sollicitatiebrief verwachten wij op onze afdeling personeelszaken

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 42 - 26 oktober 1984

een eeuw baptisme te deventer

Ans Lindenborn

In het schemerdonker
We schrijven 1875.
Heel onopvallend worden bij het vallen van de avond twee mensen gedoopt in het water van de stadsgracht. Het tijdstip is niet gekozen uit schaamte, maar men wil met dit ongebruikelijke schouwspel de mensen geen aanstoot geven.
Met deze in alle stilte voltrokken doopsbediening is de kiem gelegd voor de Baptisten Gemeente te Deventer.

14 oktober 1884
Koninklijke goedkeuring werd verkregen om zich te Deventer „gemeente van gedoopte christenen" te noemen. Men werd dit pas echt op 15 december 1884, toen de bestuursleden „onder oplegging der handen" in hun respectievelijke „ambten" werden bevestigd en de gemeente zelfstandig werd verklaard.

Deze bijzonderheden zijn te vinden in een zorgvuldig samengesteld boek dat tot titel heeft „Omzien in Dankbaarheid" en een historische beschrijving geeft van „Een eeuw Baptisten Gemeente in Deventer 1884-1984". Dit buitengewoon lezenswaardig boek is geschreven door br G. Vegter, emeritus predikant van de gemeente en telt 186 pagina's.

In het volle licht
We schrijven 1984. Zondag 14 oktober.
Wijd-open kerkdeuren en blijde gezichten. Gastenboeken liggen ter tekening in de hal en onmiddellijk daarna wordt je oog getrokken naar een prachtig opgestelde fotoreportage, waarin beelden van een eeuw Baptisme te zien zijn. Wat is er veel bewaard gebleven uit al die jaren. Naast alle voorgangers, die de gemeente gehad heeft, zijn er allerhande moment-opnamen van b.v. zangkoor, jeugdgroep, zusterhulp, kerkeraad, enz., enz. Ik heb ze niet geteld, maar ik schat dat er zeker honderd foto's waren!

Beneden heeft men een collage gearrangeerd van al het geschrevene dat in de loop der tijd ontstaan is. Kranteknipsels, belangrijke brieven en acten, etc.
Ook dit is een prachtig geheel. Ik had het graag allemaal gelezen, maar helaas....

Men heeft op vele wijzen dit eeuwfeest willen gedenken. Niet slechts „onder ons", maar juist ook naar buiten toe.
Zo luidde men de feestelijkheden in op de woensdagmiddag. De kerk was geopend voor kinderen van 3 tot 12 jaar. Zeker een vijftigtal kinderen uit de buurt vierde mee feest!
Donderdag en vrijdag konden volwassen Deventenaren de 100-jarige bezoeken en nader kennis maken met de Baptisten Gemeente in hun stad.

De herdenkingsdienst waar we voor zijn uitgenodigd begint met het staande zingen van psalm 150 „Looft God, looft Zijn Naam alom". In het teken van deze lofprijzing staan liederen en alle toespraken van deze middag.
Op de foto's waren alle mensen te zien die hun plaats in de gelederen hebben ingenomen en hun krachten en gaven ten dienste hebben gesteld tot instandhouding en voortgang van de gemeentelijke arbeid te Deventer. Er is echter een diep besef dat een eeuw Baptisme in Deventer geen mensenwerk is, maar het werk van Hem, die niet laat varen wat Zijn hand begonnen is.

op de vlucht voor jezelf in de verering van een ander

IEMAND DIE AKTIEF WAS in een plaatselijke Youth for Christ afdeling vertelde hoe hoog er door jonge christenen werd opgezien tegen sommigen uit hun groep die „een roeping hadden" en zich er op voorbereidden om naar een bijbelschool te gaan. Zij vormden het ideaalbeeld van de jeugdgroep. Zij fungeerden als het symbool van volkomen toewijding aan Christus. De anderen trachtten zich met hen te identificeren.

Symbolen

Zendelingen zullen voor de thuisblijvende gemeenteleden dikwijls een soort symbool zijn. Symbool van liefde voor de Heer. Symbool van geloof en zelfopoffering. Zulke symbolen stralen als sterren aan de christelijke hemel. „Gewone gemeenteleden" kijken naar hen op, bewonderen hen, verheerlijken hen, misschien. En tegelijk vereenzelvigen zij zich met hen. Ze staan ver boven je in geloof en liefde, en tegelijk mag je toch ook bij hen horen! Dat maakt je warm van binnen. Het haalt je geloof uit de sfeer van de gewone alledaagsheid.

Het probleem van sterren is, dat zij niet mogen vallen. Een zendeling vertelde hoe hem door gemeenteleden de les werd gelezen, toen hij eens in een brief had geschreven over twijfel en angst. Hij moest zijn relatie tot de Heer maar eens ernstig onderzoeken! Een gemeenschap kan wreed zijn tegenover mensen die haar geloofssymbolen zijn. Ze heeft hen nodig voor haar eigen christelijk „zelf-gevoel". Ze laat zich die symbolen niet afnemen, ten koste van de mensen die als symbool moeten fungeren.

heiligen bestaan alleen op veilige afstand

De geschiedenis kent talloze voorbeelden van gelovigen die het symbool waren van de gemeenschap waartoe zij behoorden. De verhalen over zulke mensen heeft zelfs het aanzien gegeven aan een apart soort literatuur: de heiligenverhalen. Het is voor ons moderne christenen, met onze eigen geloofssymbolen, heel leerzaam die oude heiligenverhalen te lezen.

De klassieke heiligen uit de kerkgeschiedenis waren doorgaans enigszins zonderlinge mensen. Ze woonden aan de rand van de samenleving, of zelfs daar buiten, eenzaam in een bos of in de woestijn. Ze hadden zich afgekeerd van alles wat het leven voor gewone mensen - ook voor gewone christenmensen - aangenaam en leuk maakt: huwelijk en gezin, bezit en gezelligheid.

Die heiligen waren als geloofssymbolen onmisbaar voor de gemeenschap waartoe zij behoorden. Ze belichaamden het ware geloof en de volkomen heiligheid waaraan „gewone christenen" vanwege de beslommeringen van het leven nu eenmaal niet toekomen. Ze vergaapten zich aan hen, als aan een oneindig verre heldere ster. En tegelijk vereenzelvigden ze zich met hen. Eén uit hun eigen midden leefde dan toch maar het leven van heiligheid dat Christus vraagt! En zo kon je het gevoel hebben dat heilige leven toch ook zelf een beetje te leven.

Heiligenverering bestaat alleen in de spanning tussen afstand en identificatie. Dat is in onze tijd nog precies zo! Een gemeentelid die wist waarover zij sprak zei:

> Wie een dominé wil vereren
> moet niet in zijn huis verkeren".

Heiligen bestaan alleen op een veilige afstand. Een geloofsgemeenschap die mensen als symbool heeft, zal de afstand tot die „heiligen" altijd zorgvuldig bewaren. En de heiligen in kwestie, als zij ook zelf op deze wijze heilig willen zijn, zullen het spel meespelen. Het mag niet blijken dat zij ook maar gewone mensen zijn.

Symbolen funktioneren alleen op een eerbiedige afstand. Dat geldt ook voor gemeenten die voor christenen het symbool zijn van een „ware gemeente". Ik herinner mij gemeenteleden die enkele keren per jaar een weekend naar Engeland reisen waar zij een gemeente hadden ontdekt waar de Geest machtig werkte, als in de tijd van de apostelen. Waarschijnlijk mede door de afstand en de verre pelgrimsreis, fungeerde die gemeente als symbool van een werkelijk charismatische gemeente.

gewone mensen

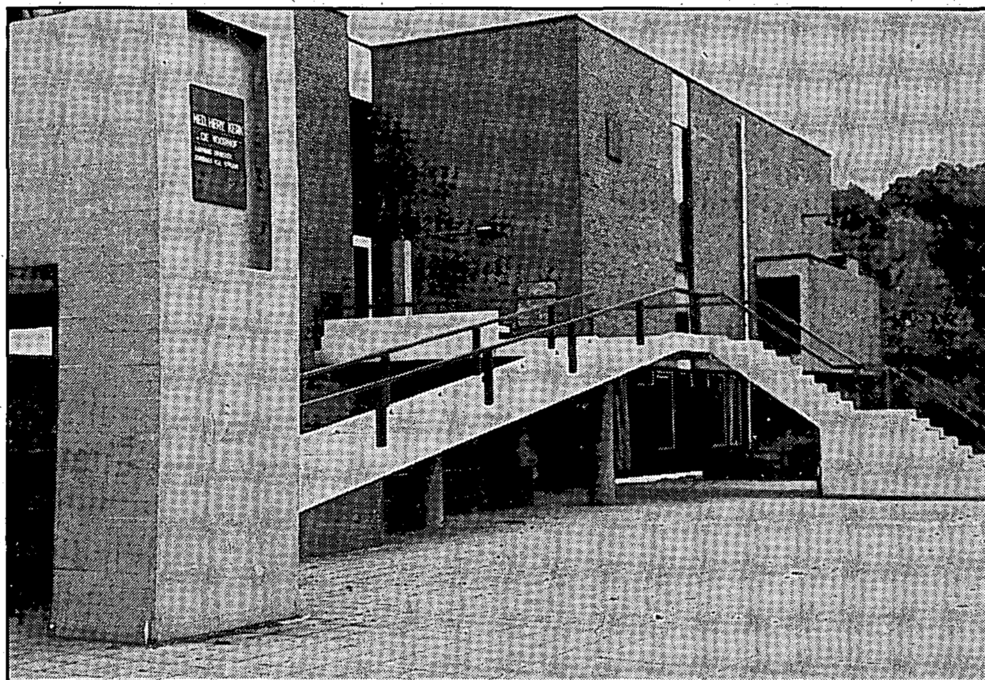
Het Nieuwe Testament kent geen speciale gelovigen die fungeren als symbool van volmaakt geloof.
Neem Petrus! Hij is de rots waarop Christus zijn gemeente bouwt (Matth. 16 : 18). Maar dat is hij als de apostel die Jezus driemaal verloochende en waaraan daarna als mislukte volgeling van de Heer door Hem het leiderschap in de gemeente werd toevertrouwd (Joh. 18 : 25-27 en 21 : 15-18).
Je kunt Petrus een symbool noemen. Maar dan een symbool van menselijk onvermogen en van Christus' genade. Petrus blijft in het NT met de beide benen op de grond waarop ook wij staan.

Ieder christen leeft in de spanning tussen ideaal en werkelijkheid. We belijden dat onze „oude mens" met Christus gekruisigd is, en dat we nu „in nieuwheid des levens wandelen". Maar daarin struikelen we vaak over onze eigen benen! We spreken in hooggestemde woorden over de gemeente als „gemeenschap van heiligen". Maar binnen de kortste keren ontdek je in zo'n gemeente veel dat kleinmenselijk en zelfs zondig is.
De oplossing van de oerchristelijke spanning tussen de woorden van het geloof en de praktijk van het geloof bestaat alleen in de onvoorwaardelijke erkenning van eigen onmacht en onvolmaaktheid.
Wie zijn christelijke idealen in een ander projekteert en hem (of haar) tot het symbool van het ware geloof maakt, behandelt die ander wreed: hij of zij moet een ster zijn die niet mag vallen.
Tegelijk ben je daarin op de vlucht voor jezelf.

En tenslotte doe je Christus onrecht, die het juist waagt met onvolkomen mensen die het willen weten dat zijn onvolkomen zijn.

O. d. V.

Kerkgebouw De Voorhof, gastvrij onderdak voor de AV

Brieven zijn me natuurlijk liever dan kranten, alhoewel...

In zo'n brievenbakje, waarin ik beantwoorde brieven leg om ze een paar weken te bewaren voor 't geval dat de schrijver nog eens terug zou grijpen op wat hij vertelde, staat reeds meer dan een maand een enveloppe, die in Zwolle is afgestempeld, maar dat stelt niets voor want alles uit deze hoek gaat eerst naar die stad ook al woont de afzender bij wijze van preken naast me; in die enveloppe vond ik drie knipsels, waarschijnlijk uit een periodiek, als drukwerk gezonden, zonder enige aanduiding van waar of van wie ze kwamen noch ook met een voor mij duidelijke bedoeling. Soms word je langs die weg vermaand, getroost zelden, maar deze maken me niet wijzer. Eén knipsel sprak mij wel aan: Rijpe gierst buigt het hoofd, leeg stro blijft rechtop staan. Misschien wilde de afzender(ster) mij toch even van achter deze deurloze muur wat toefluisteren. Maar wat? Ben ik nu rijpe gierst of leeg stro? Wat wilde hij (zij) mij laten weten? Nou is het fifty-fifty voor mij want hoe zal ik weten wat ik precies voorstel. Doch hoe zal iemand anders dat weten? Het leven is wandelen in raadselen.

Kranten lees ik ook en periodieken. Niet alles zo grondig. Van sommige uitgaven weet je wel wat ze brengen. Even doorbladeren, maar dan kan het naar oud papier dat zo duur is dat aktieve gemeenten er een flink bedrag voor maken. Ik ken een paar gemeenten in het land die wat dat betreft ook wakker zijn en aktief. Zij zien dat het geld voor het oprapen op straat ligt.

Het bovenstaande heeft nog niet veel met lekke fietsbanden te maken. Tenzij nu een penningmeester ener gemeente denkt dat ik hem langs deze ongebruikelijke weg attent wil maken op een mogelijkheid om de financiële achterban(d) wat op te pompen.

Ik las het vier maal per jaar verschijnend informatieblad van het Nederlands Bijbel Genootschap (NBG), getiteld „met de bijbel de wereld in!" Daarin onder meer deze keer een korte levensbeschrijving van de heer R. van Holst Pellekaan die, toen nog jong, luisterend naar een preek toen zijn zuster trouwde, tot de overtuiging kwam dat hij bezig zou moeten zijn voor het rijke boek: de bijbel. Bijna veertig jaar geleden begon hij die loopbaan. Meer een fietsbaan in het begin. Hij trapte van Sappemeer naar Zuidbroek of nam de bus van Roodeschool naar Uithuizermeeden, zeulend met een scherm en projektor. Hij leerde de mensen met wie hij in de dorpen te maken kreeg kennen.

van deze kant bekeken

LEKKE FIETSBANDEN

Huizinga

Mensen die aan een enkel woord genoeg hadden om mee te doen aan het zeer goede werk van het NBG. En hij ontmoette „lekke fietsbanden", mensen, die je almaar met bemoedigen moet oppompen.

Juist, daar kwam ik die fietsbanden tegen. Lekke. Zoiets kan gebeuren als je er een spijkertje in krijgt of door een stukje glas rijdt. Nog erger is het als de fietsenmaker je zegt dat die band poreus is. Zo'n band heeft dan poriën, hele kleine openingen die niet te plakken zijn. Ze zitten overal. Ik herinner mij beide soorten bandenellende. Het kan een beeld zijn van wat je in de gemeente tegenkomt. Er zijn aktieve, kreatieve leden, die opgewekt mee bidden en werken, maar er ook niet tegenop zien alleen bezig te zijn. Lekke banden zijn een last. Zijn lastig. Een enkele keer is het een scherfje glas of spijkertje, een onvriendelijk woord van een broeder of zuster, zelf gefrusteerd of onderkoeld, dat zo hard aankwam dat de band sissend leegliep. Met wat solutie, een plakkertje en een schouderklop kan dat meestal verholpen worden. Poreuze banden zijn niet dicht te krijgen en dat slaat dan op leden die gedurig leeg aan de kant staan, niet echt meeleven, ontrouw zijn. 't Is niet een kwaal dezer dagen. Al in het begin had je ze. In de Hebreeënbrief lees ik: Gehoorzaam uw voorgangers en volg hun aanwijzingen, want zij zijn het die het waken over uw zielen daar zij rekenschap zullen moeten afleggen. Laten ze het met vreugde kunnen doen en niet al zuchtende want dat zou nadelig voor u zijn. Ik hoor wat u denkt: dat waren nog eens voorgangers. Ik hoor ook wat die prediker mompelt: 't zijn altijd dezelfden en pompen is zo vermoeiend op den duur.

Nog een berichtje uit „met de bijbel de wereld in": In Japan kun je nu ook bij een automaat terecht. Een studentencentrum heeft buiten een automaat opgehangen waaruit je een bijbel kunt trekken. In de eerste zes maanden werden op die wijze al duizend bijbels gekocht. Opvallend is dat de meeste klanten 's avonds laat hun bijbels „trekken". Dat is nou met recht eten uit de muur. Ik neem aan dat u wel een bijbel thuis hebt. En die ook leest.

Het NBG is een vereniging met ongeveer 300.000 leden. Zou u geen lid zijn, maar wel overtuigd zijn van de werkelijk onschatbare belangrijkheid van het boek Gods en der mensen voor elk mens, wie hij moge zijn en waar hij ook woont, schrijft u dan dat u lid wilt worden aan: Nederlands Bijbelgenootschap, postbus 620, 2003 RP Haarlem. Van zoiets krijg je geen spijt.

Huizinga

dc nieuws mededelingen actueel

Geslaagde korendag in Rotterdam-Zuid

(C.v.B-V) - Op zondag 7 oktober jongstleden werd er in het gewest Holland de achtste korendag gehouden. In de „Morgensterkerk" te Rotterdam-Zuid werden de deelnemende koren 's middags welkom geheten door de voorzitter van het organiserende koor Rotterdam-Zuid, de heer G. Kaiser en door ds N. A. v. d. Leer uit Rotterdam die de korenmocht aankondigen.

Dit jaar werd er deelgenomen door acht koren te weten de koren uit Pernis, Haarlem, IJmond, Dordrecht, Leiden, Den Haag, Utrecht en Rotterdam-Zuid. Ieder koor bracht twee liederen ten gehore die werden gerecenseerd door de heer John Ram. De aantekeningen die hij maakte waren zeer opbouwend, zodat de koren in de toekomst de blijde boodschap nog beter kunnen uitdragen. Na het middagprogramma werd er door iedereen deelgenomen aan een bidstond onder leiding van ds N. A. v. d. Leer. Hierna werd de maaltijd gebruikt.

Het avondprogramma bestond uit een evangelisatiedienst uitgaande van de gemeente Rotterdam-Zuid. Er waren voor deze dienst duizend folders verspreid door de gemeenteleden in de wijk.

In deze dienst hebben alle koren tesamen als één groot koor van 275 stemmen vier liederen gezongen. De heer John Ram bracht twee sololiederen ten gehore. Ds N. A. v. d. Leer leidde deze dienst en ds H. Ploeger uit Arnhem mocht de prediking verkondigen over het thema „Wie gelooft is niet dom".

We mogen terugzien op een fijne ontmoeting met elkaar waarin is getracht op eenvoudige en duidelijke wijze anderen te vertellen van Gods liefde voor de mens.

Najaarskonferentie Groninger Bond

Op 10 november a.s. zal de Groninger Bond de najaarsconferentie houden, in het kerkgebouw Kerkstraat 120 te Muntendam.

Voor deze conferentie is br P. Brongers te Drachten bereid gevonden een inleiding te houden over het onderwerp: Over welke thema's ontstaan groepsvorming en polarisatie en hoe gaan wij daarmee om?

Na de inleiding zal er een gesprek over zijn. Er wordt verder iets verteld over de historie van de gastgemeente, en tevens over de zendingswerkgroepen binnen de bond.

De conferentie begint om 14.00 uur; iedere belangstellende is hartelijk welkom.

G. A. Mulder, secretaris

Secretariaat Eindhoven

Het secretariaat der gemeente te Eindhoven zal tijdelijk worden waargenomen door *br A. A. Fietje,* Belforthof 19, 5627 CW Eindhoven, tel. 040-416589.

DE ALGEMENE VERGADERING
De verslagen komen niet allemaal op volgorde binnen en zouden ook niet allemaal in een nummer geplaatst kunnen worden.
U vindt in dit nummer: Openingsbijeenkomst op woensdag 17 oktober, vergadering van sektie B en de konferentiemiddag op donderdag 18 oktober.
Voor de foto's zorgde ds A. de Vries.

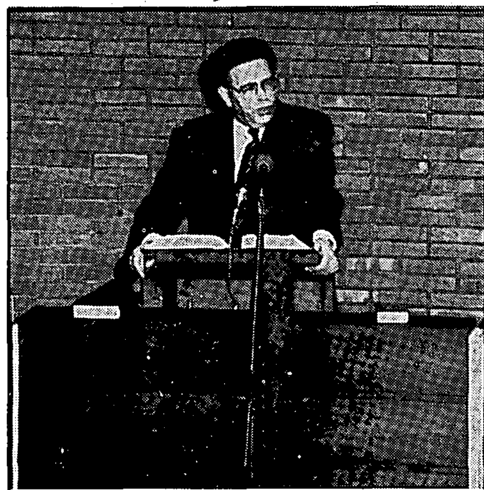
opening van de 104e algemene vergadering

Zangkoor Emmen

De ruimte van de grote kerkzaal van „De Voorhof" was geen overbodige luxe. Afgevaardigden, gasten, leden van commissies, maar daarnaast ook velen uit de gemeente Emmen en uit omliggende gemeenten vulden de ruimte geheel.
Ds W. Kos, die de leiding van de openingsbijeenkomst had, verwelkomde iedereen van nabij en ver; de van verren zouden bij hun binnenkomst ongetwijfeld de mooie omgeving van Emmen ontdekt hebben.
„Kom nu met zang" werd graag door ieder meegezongen. Na een gebed om de aanwezigheid van de Heer in deze en de komende dagen volgde de schriftlezing uit 1 Petrus 2 : 1-10, de herinnering dat wij Gods volk zijn.
Wethouder Bouland mocht de „conferentiegangers" namens de burgerlijke gemeente een welkom toeroepen in Emmen. „Fijn dat jullie nu hier in Emmen zijn". Namens B. en W. wenste hij een goede vergadering toe, en voegde daar zijn persoonlijke wens aan toe van Gods zegen over hetgeen te gebeuren stond.
Uiteraard was ook de Baptisten gemeente blij met onze komst, anders hadden zij ons niet uitgenodigd. Doch ds A. de Vries bracht deze blijdschap namens de gemeente onder woorden. Maandag 22 oktober zal de gemeente 35 jaar bestaan, hetgeen wel geen groot feest mee zal brengen doch wel merkbaar zal zijn in enkele kleine verrassingen tijdens de vergadering. In deze 35 jaar is

Ds Jac. Schouten

Emmen gegroeid tot de grootste gemeente van Nederland met ruim 700 leden, 3 wijkgemeenten en binnenkort 3 voorgangers. Ondanks het pessimistische gezegde uit de streek: Op 't zaand, da wil't nait. Men is rijk in de Heer en rijk in elkaar, in het weten: Eer wij voor Hem kozen, koos Hij voor ons!

Het zangkoor, samengesteld uit de drie koren van de wijkgemeenten, kon maar met moeite een plaats vinden op het podium. Ongeveer 100 zangers en zangeressen, voortreffelijk gedirigeerd door br G. Booy, zongen Ps. 68, Alzo lief heeft God de wereld gehad en Jeruzalem. Er werd levendig en met overtuiging gezongen. Jammer dat de orgelbegeleiding door de luidsprekers wat onnatuurlijk aandeed bij de zuivere zang van dit grote koor. Het koor kreeg een welverdiend applaus.
Van de openingstoespraak van de voorzitter der Unie Commissie ds Jac. Schouten, heeft ieder in het vorige nummer van DC reeds kennis kunnen nemen. Alvorens te praten over herstructurering zal een heroriëntatie nodig zijn op onze uitgangspunten.
Van geheel ander gehalte, doch in kwaliteit niet minder dan het zangkoor, was de medewerking van Le Groupe Evangelique. Eerst een Nederlands lied, „De Heer is groot", daarna een Engels lied in de stijl van een Negro-spiritual.
Ook hier werd met gevoel gezongen; men wilde een boodschap overbrengen. Na dankgebed werd nog gezongen „Wij geven het niet over voor geld of eer of goed. Zo besloten de honderden aanwezigen deze openingsbijeenkomst met „want bergen zullen wijken, de wereld zal vergaan; maar 't Woord, het Woord des Heren, zal eeuwiglijk bestaan".

Zo was de opening van de Algeme Vergadering een stukje beleving van eenheid rondom Jezus Christus en zijn Woord; en daarmee een belofte voor het verdere samenkomen.

H. G. de Winkel

SEKTIE B

UBS, een hulp voor gemeenten met bouwplannen
Evenals andere jaren kon de zaak van de UBS met één hamerslag worden afgedaan. De voorzitter, br H. Stellinga, had enkele wetenswaardige mededelingen. Mocht een gemeente bouwplannen hebben, laat zij dan vroegtijdig kontakt opnemen met de UBS. Binnen de UBS is de noodzakelijke deskundigheid aanwezig om adviezen te kunnen geven over aankoop en nieuwbouw. Voor een voordelige financiering is vroegtijdige inschakeling van de UBS zeker nodig. Daardoor kan de UBS op tijd de nodige gelden vrijmaken.

Br Stellinga verwees vervolgens nog op het 10 ct-fonds. Gemeenten die financieel zwaar zitten krijgen daar een bijdrage uit.

Pensioen- en Invaliditeitsfonds, een stukje eendracht van de gemeenten
Ook hierover kwamen weinig opmerkingen vanuit de zaal.
Er werd nog even gepraat over een VUT-regeling voor predikanten. Dit heeft de aandacht van het bestuur.
Br C. Mosterd, de voorzitter, kon het niet nalaten op te merken, dat in dit fonds een stukje eendracht van de gemeenten naar voren komt. Zo is het. Het Pensioenfonds is een mooi stukje werk van onze gemeenten.

NBJB, eigen inbreng op peil houden
De NBJB wordt voor 90% gesubsidieerd door de overheid. Het is onzeker, hoe het subsidiebeleid van de overheid zich de komende jaren zal ontwikkelen. Het bestuur van de NBJB houdt dat goed in de gaten. Het is een belangrijke zaak, dat de gemeenten er voor zorgen, dat haar inbreng (financieel en inhoudelijk) op peil blijft of zelfs vergroot. Br P. Brongers benadrukte deze verantwoordelijkheid van de gemeenten.
Er was een opmerking als: De NBJB is zo rijk, waarom zouden wij uit onze armoede nog bijdragen.
Zulke gedachten moeten wij niet nader uitwerken.
Br P. Stellinga vertelde over de kampaktiviteiten. Op het terrein van geloof en leven

Lees verder op pagina 5

Doen de deelnemers ervaringen voor het leven op. Samen legt men in een kamp een weg af. Soms blijkt DE WEG gekruist te zijn.
Het komend jaar worden de kampen in en rondom De Nieuwe Oorsprong gehouden. Daarnaast zijn er weer andere vakantievormen. Zoals een internationaal kamp in de DDR.

CvdO, geen verschillende eilanden
De bespreking van het werk van de CvdO vroeg het grootste gedeelte van de tijd.
Het jaarverslag sprak van een vervreemdingsproces tussen gemeenten en Opleiding. Uiteraard werd daar op in gegaan. Dit vervreemdingsproces is het probleem van alle grotere en landelijke organisaties. Het geldt ook voor alle sektoren van het Uniewerk, maar de Opleiding lijkt er het meest onder te lijden. Er werden mogelijke oorzaken genoemd.
Soms is er onjuiste informatie in omloop; soms is er geen herkenning in de theologische uitgangspunten van de docenten; soms stuit men in de gemeente op bepaalde uitspraken van studenten.
Bij een aantal gemeenten lijkt de maat vol te zijn. Zij dreig-den met het loslaten van de Opleiding.
Broeder J. Reiling waarschuwde de gemeenten ernstig. Als wij de Unie zien als verschillende eilandjes, zal dat verderfelijk zijn voor de Unie. De Unie is één grootheid, één geheel. Reglementen, die de Unie opstelt in sektoren, moeten gewijzigd worden.
Het vervreemdingsproces houdt de Opleiding indringend bezig. Het bestuur, de docenten en de studenten nodigen iedereen uit te komen praten en bieden zich aan naar de gemeenten toe te komen.
Die prachtige volzin uit het jaarverslag van de CvdO willen wij hier nog eens herhalen: Geve de Heer, dat wij in de komende jaren tijd en wegen mogen vinden in onze Uniegemeenschap om elkaar in het oog en aan de hand te houden, opdat wij gaandeweg steeds beter tot ons eigen hart en - wat meer is - tot dat van de ander kunnen spreken. We hebben elkaar immers nodig!
Er waren verder vragen over het salarisoffer van de docenten.
De voorzitter van de CvdO, br. G. H. W. Pflaum, benadrukte, dat wij onze lasten niet op drie mensen mogen afwentelen.
De financiële situatie van de Opleiding is moeilijk. Maar de Opleiding kan niet verder bezuinigen, tenzij belangrijke taken worden afgestoten.
Sommigen verwezen in dit verband naar andere geldpotjes binnen de Unie, waar genoeg geld in zit. De gemeenten brengen in totaliteit genoeg op.
Iemand anders verwees naar het gebouw de Vinkenhof. Dat gebouw hebben we steeds minder nodig voor inwonende studenten.
Naar aanleiding van een vraag ging br Th. v. d. Laan nader in op de persoonlijke vorming van de student. Er zijn onder andere gesprekskringen, waar samen het Woord van God gelezen wordt en waar men aan de bijbel en aan elkaar vragen stelt over geloof en leven.

Na afloop zei iemand tegen mij: Het was een fijne vergadering. Er werd in alle openheid gepraat. Niets werd verhuld. Het was allemaal te volgen. Dat is wel eens anders geweest.
Zo was het ook. Deze vergadering was een verkwikking na de rommelige openingsvergadering.
Broeder H. Ploeger had als voorzitter geen zware klus. J. H. Hofman

CONFERENTIE-MIDDAG

„Aan U behoort, o Heer der heren, de aarde met haar wel en wee." In dit lied, waarmee de conferentiemiddag geopend werd, kwam al tot uitdrukking waar het gesprek over zou gaan.
Een gesprek, voorbereid door mensen uit de gemeente te Hengelo, met als inleider ds Yme Horjus. Wat organisatie betreft voor rekening van de Unie-Commissie, wat inhoud betreft voor rekening van de deelnemers aan het gesprek. het thema voor de conferentie was Vreemdelingschap en rentmeesterschap.
Ds J. A. Brandsma was de taak van gespreksleider toebedeeld. Op het podium zaten gespreksklaar M. van der Vlugt, legerpredikant, Y. Horjus, voorganger te Hengelo, zr. A. Koster-Woudwijk, huisvrouw en lid van de CDA-fraktie in Arnhem, J. A. Brandsma, welbekend als algemeen secretaris der Unie, br J. C. Schipper, divisiecommandant bij de marechaussee te Leiden, P. Stellinga, jeugdconsulent en G. Bosveld, voorganger te Leiden.

In zijn inleiding tot de discussie konstateerde Horjus dat onder ons over het algemeen het vreemdelingschap hoger genoteerd staat dan het rentmeesterschap over de schepping. Wij zijn als Abraham reizend naar de eeuwige stad, hoe zouden we ons dan in deze wereld thuis kunnen voelen?

Nu staat naast vreemdelingschap toch rentmeesterschap. De aarde van de Heer is aan onze zorg toevertrouwd. Wat hebben wij onze opdracht inhalig en egoïstisch uitgevoerd, dat worden wij ons vooral de laatste jaren bewust. Wij leven op een militaire vulkaan en op een ecologische: ontzaglijke bewapening en stervende bossen en meren in Europa.
Wij houden vast aan de belijdenis dat wij hier geen blijvende stad hebben, doch hoe kan God ons straks in de nieuwe wereld een taak toebedelen als wij op deze aarde zijn opdracht niet trouw geweest zijn?

Aan de mensen op het podium werd gevraagd met één woord een reaktie te geven. 't Rammelt, zei de een. Verademing, zei de ander, en zo kwamen er uiteenlopende reakties, die verder toegelicht werden door de indieners. Twee stromingen waren er in te ontdekken: Wij blijven vreemdelingen op deze aarde, het rentmeesterschap gaat over de geestelijke waarden, èn het wordt tijd om ook aandacht aan het rentmeesterschap over de aarde te schenken.

Brandsma bracht vervolgens een stelling in discussie uit de inleiding: In onze kring staat het vreemdelingschap hoger genoteerd dan het rentmeesterschap. Dit wordt door het podium beaamd. Voor sommigen maakt dat de inhoud van het evangelie onherkenbaar voor de buitenwereld. Men kijkt in Baptist Nederland wat vreemd aan tegen de bemoeienis met maatschappijvragen; evangelisatie is belangrijker. Doch, bracht een ander in, het vreemdelingschap wordt mij opgelegd omdat ik niet kan meegaan met allerlei maatschappelijke ontwikkelingen en men mij daarop aankijkt.
Een tweede stelling werd ingebracht: In onze wereld leven veel mensen met de rug naar God toe, zo'n gewelddadige, liefdeloze wereld heeft ons toch niets te bieden.
Vanachter de tafel werd opgemerkt dat „wereld" verschillende betekenis heeft. Als schepping is ze ons gegeven tot huis om in te leven. Als maatschappij ligt de wereld onder de macht van de Boze en is Gode-vijandig. Een andere stem zegt dat mensen kiezen voor de onzekerheid als zij God de rug toekeren.
Lees verder op pagina 8

Op het podium: ds Y. Horjus, zr A. Koster-Woudwijk, ds J. A. Brandsma, br J. C. Schipper, br P. Stellinga

uit het Uniebureau

Algemene Vergadering
Belofte maakt schuld. Daarom volgt hieronder een overzicht van de (voornaamste) besluiten, want dat hadden wij u toegezegd. Elders in dit nummer kunt u trouwens meer lezen over de 104e Algemene Vergadering van onze Unie, die verleden week te Emmen is gehouden en waarop wij, over het geheel genomen, met dankbaarheid terugzien. Want dat het daar goed toeven was, dat ondanks verschil van inzicht het vertrouwen en de vaste wil aanwezig waren om samen verder te gaan, dat deze Algemene Vergadering nàast knel- ook hoogtepunten kende, valt - gelukkig - niet te ontkennen!

Allemaal namen
Eén belangrijk agendapunt vormt elk jaar weer de verkiezing van nieuwe bestuurs- en kommissieleden. Dat was ook in Emmen het geval.
Gekozen werden in de Commissie der Unie (UC) ds A. Nijland te Tweede Exloërmond en zr W. Gerritsen-Kolbe te Harlingen;
in de Financiële Commissie der Unie (FCU) br M. L. Hoeksema te Voorschoten;
in de Evangelisatie Commissie der Unie (ECU) ds P. van der Werf te Groningen en ds H. G. de Winkel te Alblasserdam;
in de Unie Zendings Commissie (UZC) ds G. van Mamereren te Dordrecht;
en in de Redaktiekommissie van *De Christen* ds H. Ploeger te Arnhem en dr J. Reiling te Bilthoven.
Herkozen werden
in de UC ds W. Kos te Musselkanaal, br A. Niessink te Vaassen en ds J. Schouten te Delfzijl;
in de CvdO ds G. H. W. Pflaum te Vroomshoop;
en in de Redaktiekommissie van *De Christen* zr A. W. Lindenborn-de Graaff te Zelhem, dr O. H. de Vries te Bilthoven en ds C. van Wier te Harderwijk.
Afgetreden zijn
zr J. Blaauw-van Lune (UZC), br J. Bos (ECU), ds J. Bouritius (ECU), ds Chr. Eijer (ECU/UC), br W. Hoen (NBJB/UC), ds F. E. Huizinga (DC), br R. Miedema (FCU), zr M. T. Oosterloo-de Jong (NBVB/UC), ds H. Ploeger (UC) en ds H. G. de Winkel (DC), die bij monde van de voorzitter hartelijk werden bedankt voor hun inzet en werk. In dit verband merken wij op, dat *br J. Bos* zich om gezondheidsredenen - helaas - genoodzaakt heeft gezien, zijn taak in de ECU neer te leggen. De gemeenten worden binnenkort in de gelegenheid gesteld om in deze, tussentijds ontstane, vakature kandidaten te stellen.

Nog meer namen
Op voorstel van de CvdO werden *ds K. M. Gerritsen* te Harlingen en *ds H. Schouten* te Deventer erkend als Unievoorganger.
Eveneens op voorstel van de CvdO werden definitief tot de opleiding toegelaten de broeders *P. Kingma* te Rüschlikon (Zwitserland), *H. Nobbe* te Zeist, *J. H. Stijkel* te Hengelo, *M. de Vlas* te Ede en *A. Wijchers* te Groningen.

Benoeming evangelist
Nadat de Algemene Vergadering haar goedkeuring had gehecht aan een voorstel van de ECU om het dienstverband van de evangelist met ingang van 1 januari 1985 uit te breiden tot 0,9 dienstverband, aanvaardde zij eveneens het voorstel van de ECU om de door deze kommissie op *ds Chr. Eijer* te Enschede uitgebrachte benoeming tot evangelist ten dienste van onze Uniegemeenschap goed te keuren, en wel per 1 januari 1985.
Op voorstel van de UC besloot de Algemene Vergadering om *ds Chr. Eijer* aan te wijzen als voorganger in algemene dienst met een bijzondere opdracht ex artikel 10, lid a van het Reglement inzake voorgangers en om de gemeente Enschede te verzoeken, hem te beroepen als voorganger met bijzondere opdracht voor de tijdsduur van deze opdracht ex artikel 10, lid b van het Reglement inzake voorgangers.
Tot goed begrip diene, dat de UC genoemd(e) voorstel(len) heeft gedaan en de Algemene Vergadering dit (de e) ook heeft aanvaard onder het voorbehoud, dat *ds Chr. Eijer* zijn benoeming tot evangelist ten dienste van onze Uniegemeenschap aanneemt.

Motie Kollumerzwaag
Voorts aanvaardde de Algemene Vergadering een motie van de gemeente te Kollumerzwaag, luidend als volgt:
De Unie van Baptistengemeenten in Nederland, in Algemene Vergadering bijeen te Emmen,
spreekt uit
dat in ons land steeds meer mensen hun geloof in God dreigen te verliezen en derhalve hun levensdoel missen;
overwegend
dat wij als gemeenten een belangrijke boodschap hebben voor allen die God niet kennen, en dat de Baptistengemeenten juist in deze tijd een belangrijke evangelisatietaak hebben;
verzoekt
de Evangelisatie Commissie der Unie zich te beraden op mogelijkheden van een meerjarige evangelisatie-aktie door de Baptistengemeenten en vanuit dit beraad op de Algemene Vergadering in 1985 met een konsept-aktieplan te komen.

Goes in Zeeland
Nog een andere beslissing van de Algemene Vergadering is vermeldenswaard. Op voorstel van de UC werd de gemeente te Goes in de Unie opgenomen. Voor het eerst in de meer dan honderdjarige geschiedenis van onze Unie behoort daartoe een gemeente in Zeeland. De beide afgevaardigden, *br P. van Netten* en *zr C. H. van Netten-Prummel*, werden door de voorzitter hartelijk verwelkomd. De Algemene Vergadering onderstreepte zijn woorden met applaus!

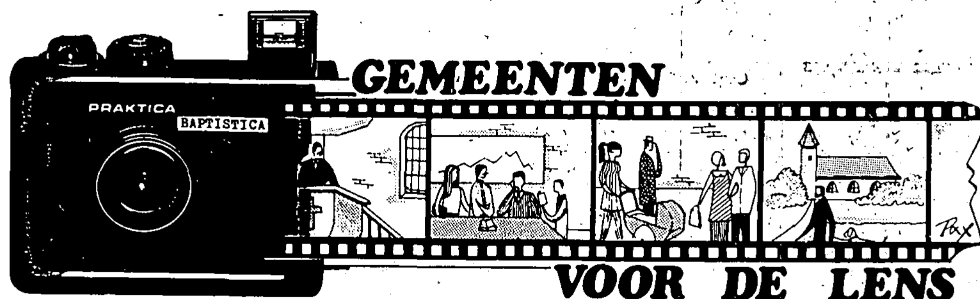
Dagelijks Bestuur
Het Dagelijks Bestuur van de UC is sedert de Algemene Vergadering als volgt samengesteld:
Voorzitter: *ds J. Schouten,* Delfzijl;
Vice-voorzitter: *ds W. Kos,* Musselkanaal;
Algemeen adjunkt: *br A. Niessink,* Vaassen;
Leden: *zr A. M. Nederlof-Grobben,* Hengelo en *ds A. de Vries,* Emmen;
Adviserende leden: *ds J. A. Brandsma,* Zeist en *br A. van den Hoef,* Zeist.

Alle begrotingen aanvaard
Alle begrotingen zijn door de Algemene Vergadering aanvaard. Over de begrotingen van de Permanente Commissies, „de Vinkenhof" en de Unie is in de plenaire vergadering gestemd, met als uitslag:

* Commissie voor de Opleiding	= 129 voor/55 tegen;
* Evangelisatie Commissie der Unie	= 116 voor/66 tegen;
* Unie Zendings Commissie	= 156 voor/12 tegen;
* De Vinkenhof	= 170 voor/ 4 tegen;
* Uniebegroting	= 156 voor/ 8 tegen;

Hartelijk dank aan Emmen
We hebben het goed gehad in Emmen, bijzonder goed zelfs. Een woord van dank, uitgesproken door *ds J. Schouten* aan het eind van deze 104e Algemene Vergadering, was dan ook volkomen op z'n plaats. Vanuit het Uniebureau willen ook wij de broeders en zusters van de Regelingskommissie en alle andere medewerkers hartelijk bedanken voor hun inzet en de prettige samenwerking!

J. A. Brandsma / A. van den Hoef

GEMEENTE IN DE RANDSTAD: ROTTERDAM-ZUID

Wat moet zo'n kleine gemeente van 129 leden beginnen tussen de tienduizenden van een stad als Rotterdam? In het dichtbevolkte randstadgebied? Verdrinkt zo'n groepje niet in de massa? Of bewáárt de gemeente juist mensen er voor om in de massa te verdrinken? Uit Rotterdam komt een opgewekt verhaal van een gemeente, die in die bijna 50 jaar wel een een paar keer kopje-onder geweest is, maar steeds weer boven kwam.

Stukje geschiedenis

Rotterdam telt twee gemeenten, onafhankelijk van elkaar in het noordelijke en zuidelijke stadsdeel ontstaan.

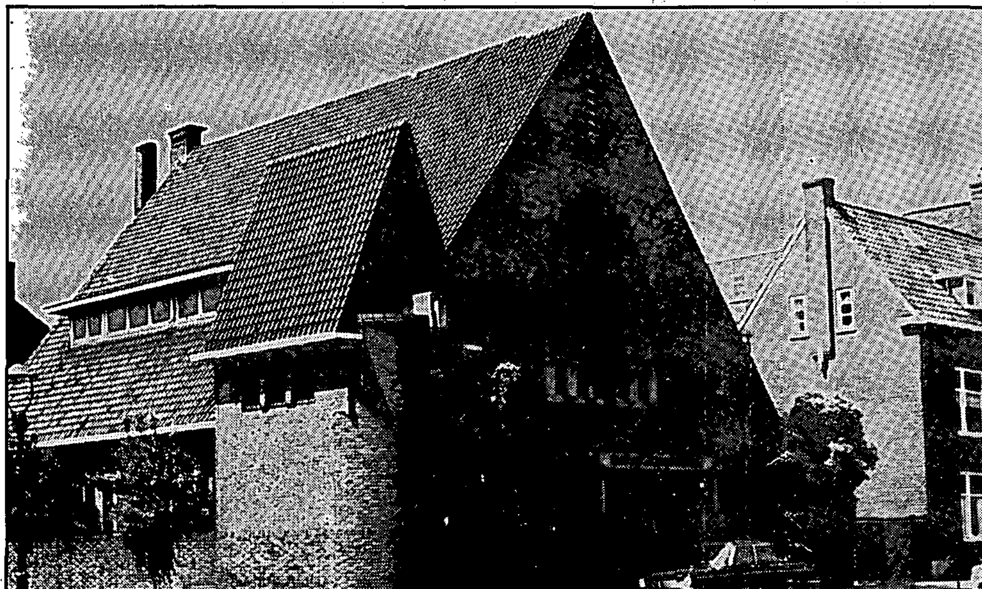
In de crisistijd, ruim 48 jaar geleden, werd er ook in Rotterdam bittere armoede geleden. Er was niet alleen grote materiële, doch ook geestelijke nood.

In die tijd waren er broeders en zusters, die het als een opdracht van God zagen om in zijn kracht wat aan die nood te doen. Zij werkten samen in de stadszending, en brachten zo regelmatig in de open lucht het evangelie. Een van hen was Douwe Slort. Met een groot zangkoor ging men er op uit, waarbij een voorwaarde was dat de zusters alleen lid van het koor konden zijn als ze lang haar droegen...

Gemeentevorming

Er bleek een grote drang naar gemeentevorming ontstaan te zijn. Onder de enthousiaste leiding van br Slort ondertekenden 33 mensen een brief met het besluit om zich naar Gods wil samen te voegen tot een gemeente. Dat was 8 oktober 1935. Op 27 november 1935 kwam men bij elkaar in de kerk „Het Nieuwe Verbond", dat later het huis voor de gemeente zou worden. Ds Jeronimus leidde de institueringsdienst, waarin ook br Slort bevestigd werd als voorganger.

Kerkgebouw Het Nieuwe Verbond

De gemeente Rotterdam-Zuid is dus op straat geboren. men trok van zaal naar zaal, kwam bijeen in scholen, bioscopen en café's, met het Woord als middelpunt. In plaats van drank vloeide nu het levende water en vernieuwde de levenskracht van de gemeente. Er werd hard gewerkt door voorganger en gemeente.

In de oorlog kreeg men ds J. A. Scholte als voorganger. Hij heeft het niet gemakkelijk gehad in het zwaar geteisterde Rotterdam.

Een probleem was ook het verwarmen van de zaal; de grote kachel verspreidde zoveel rook dat men de zaal werd uitgerookt. Aanleiding om te denken aan het woord van Jesaja: Hij zal de walmende vlaspit niet uitdoven - en de gemeente ging moedig verder.

Na rook kwam brandt: Ds C. Brandt diende de gemeente in 1946-1947. Met een geluidswagen en zo'n 70 mensen ging men de straat op. In de adventsperiode verkocht men soms 3000 tot 5000 kerstnummers van De Zaaier!

Watersnood

1 februari 1953 kwam de watersnood, die Zeeland en een deel van Zuid-Holland teisterde, en daarmee een deel van Rotterdam. Verschillende leden van de gemeente moesten tot de knieën door het water om de samenkomst te bereiken.

In dat jaar kreeg de gemeente haar eerste kerkgebouw, een geschenk uit het buitenland, dat ook in Delfzijl reeds dienst gedaan had. Afbreken, transporteren en opbouwen moest de gemeente zelf doen, doch onder leiding van ds R. Reiling, inmiddels voorganger van de gemeente, gaven velen er hun vakantie en vrije tijd aan. Het kerkje, dat 20 september 1953 onder grote belangstelling geopend werd, is door de gemeente intensief gebruikt. Na een radiodienst werden er 1200 afdrukken van de preek aangevraagd!

De koster, br Mes, sliep in de nacht voor een doopdienst bij de doopvont met de wekker naast zich, om van uur tot uur de waterstand en -temperatuur op te nemen...

De drang om naar buiten te werken bleef groot, vooral ten opzichte van de mensen die door de watersnood getroffen waren. Een weekblad plaatste een gedicht over een voorganger, die zijn kansel loshakte en op vier wielen zette, om zo, geassisteerd door zijn gemeenteleden en gewapend met De Zaaier, het evangelie te brengen: de „rijdende kansel" van ds R. Reiling.

Verhuizen

Voor het werk „naar binnen" was inmiddels ds B. Posthumus in de gemeente gekomen, die met zegen werkte. Zijn opvolger was ds P. van der Werf, die „brommend" (niet van nijd, doch op zijn vervoermiddel) met grote inzet en toewijding zijn werk verrichtte.

In die tijd werd de Lepelaarsingel gesaneerd en moest het kerkgebouw weg. Als een boodschap uit de hemel kwam het bericht dat het kerkgebouw „Het Nieuwe Verbond" te koop kwam. De prijs was volgens kenners uiterst laag, anderen zeiden: het is een geschenk van God, en weer anderen vroegen zich af wat ze met zo'n grote kerk moesten doen. „Groot waren we niet, doch waar ons geloof vaak klein was werden we wel beschaamd".

Het kostersechtpaar br en zr Mes, later opgevolgd door br en zr Bakker en daarna br en zr Panneman hadden de handen vol aan schoonmaak en onderhoud van het gebouw, maar het lukte.

Ds H. L. Nieman, die in 1973 naar Rotterdam kwam, bracht nieuwe impulsen. De gemeente groeide uiterlijk en innerlijk, mede door de aktie „Agape". De raad groeide, de verenigingen groeiden mee en in de Goednieuwsdiensten kon aan duizenden het evangelie doorgegeven worden, waardoor velen de weg naar de Heer vonden.

In 1979 kwam ds B. Stuut, en in zijn periode was er een innerlijke opbouw.

15 januari van dit jaar mocht de gemeente ds N. A. van der Leer en echtgenote als nieuw voorgangersechtpaar welkom heten.

„Een nieuw tijdperk" ligt weer voor ons, een tijdperk waarin wij het alleen kunnen en mogen verwachten van Hem, die de Heer der gemeente is. Zo zien wij dan uit naar 27 november 1985; dan zal het D.V. 50 jaar geleden zijn dat onze gemeente werd gesticht", zo besluit br K. H. Spruit zijn gegevens.

H. G. de Winkel

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin . Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 42,— per jaar, *f* 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Vervolg van pagina 5
De zaal mocht ook reageren. de tegenstellingen zijn schijnbaar, want de boze wereld mag dan slecht rentmeesterschap voeren; het is aan de christen om verantwoord rentmeesterschap over de schepping te voeren. De techniek speelt een belangrijke rol in de ontbinding. Je hebt maar één leven op aarde; als je in de schepping aan het werk bent. behoor je dat te doen in het licht van de eeuwigheid.
De stelling van Horjus is niet bestreden, konstateerde Brandsma. Sommigen zeggen: Terecht ben je vreemdeling als je met Christus op weg bent. Heeft Horjus verder gelijk als hij zegt dat de mens rentmeester is, doch dat hij er een puinhoop van gemaakt heeft, en dat wij leven op een militaire en ecologische vulkaan? Helemaal, zei men van achter de tafel. De aarde wordt natuurlijk en geestelijk vervuild. Is dat zo vreemd? Ze is toch vervloekt vanwege de zonde? Maar moeten wij dan meewerken aan haar ondergang, was de wedervraag, of moeten we werken aan haar redding? - De aarde is volgens Rom. 8 aan de vruchteloosheid onderworpen, bracht eerste spreker weer in. We zullen moeten inzien dat we op de verkeerde weg zijn, en liefde hebben voor de natuur, die immers door God geschapen is, was de mening van de zuster op het podium.
Daarop werd ingehaakt vanuit de zaal: Wij kunnen ook pas beginnen met de opdracht voor de schepping, nadat wij Gods zorg daarvoor ontdekt hebben. En waarom, vroeg een ander, maken christenen zich drukker over de vervuiling van het geestelijk leven dan van de natuur?
Het gesprek werd afgesloten met de vraag, die Bonhoeffer zich eens gesteld had: Wat zou ik doen als ik wist dat ik nog kort te leven had? Een vraag, die door verschillende mensen van het podium persoonlijk beantwoord werd, soms in het spoor van Bonhoeffer: zo lang ik kan prediken voor de Heer, soms met nog wat brieven schrijven en verder je laatste tijd doorbrengen met je gezin".
Slotzin van Brandsma: Om elkaar lief te hebben, moet je elkaar kennen.

Zo kwam er een einde aan dit gesprek, waarvan je, zoals zo vaak met een goed gesprek, het gevoel had: We zijn nog lang niet uitgepraat. De W.

VELE KERKEN - EEN GEEST

Dis het thema van een symposium dat gehouden wordt in het kader van Harlingen 750 jaar stad.
Inleiders: Mgr. J. B. W. M. Möller, bisschop Groningen van de RK kerk. Ds W. W. Verhoef, NH predikant en voorzitter Charismatische Beweging Nederland.
Kosten: Inklusief werkmap, koffie en thee en lunch *f* 20,— p.p.
Tijd en plaats: Zaterdag 3 november a.s. van 10.00-16.00 uur in de aula van de opleidingsschool Rijkspolitie, Kon. Wilhelminastraat 4 te Harlingen.

Dit symposium staat open voor alle belangstellenden en vanwege de te verwachten deelname wordt u verzocht om zich op te geven bij het sekretariaat van de plaatselijke werkgemeenschap van kerken: Henstehof 34, 8861 TT Harlingen of *f* 20,— over te maken op gironummer 854973 t.n.v. Rabobank of op bankrekening 11.93.99.660 t.g.v. commissie 750 jaar Harlingen met vermelding: symposium.

Een dag om mee te maken. Samen met andere christenen uit diverse geloofsgemeenschappen zoeken naar een weg van charismatische vernieuwing voor de Gemeente van Christus anno 1984.

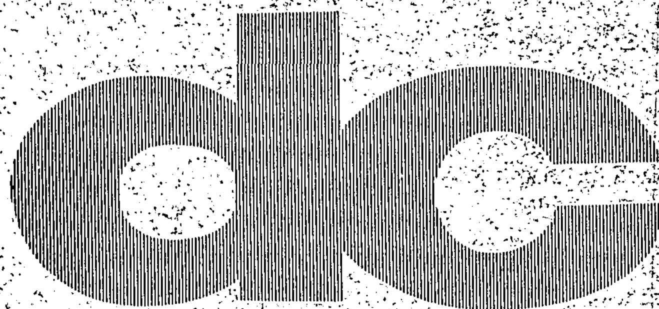
Op 8 oktober jl. nam de Heer tot Zich onze lieve zus, schoonzus en tante

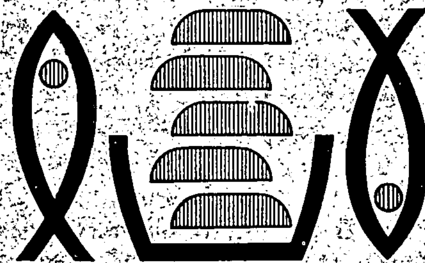
DIEN SCHIPPERS-POPPEN

gehuwd geweest met Hendrik Schippers.

Uit aller naam:
L. K. de Jonge
H. A. de Jonge-Poppen
Thorbeckelaan 4,
9402 ER Assen.

Bos 981, Sharp Street 26
329 MC Kelvie, New Liskeard
Ontario-Canada.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 43 - 2 november 1984

A.V.

overpeizing van een AV-ganger:

het schip

(zoals wij de Unie ervaren)

J. H. Hofman

Jaren geleden besloten de baptisten gemeenten een schip te bouwen. Zij hadden een woord voor de wereld. Met dat woord wilden zij die andere wereld, de wereld van ongeloof, bereiken.

Met deskundige hand werd een schip gebouwd. Er werd personeel aangesteld en het schip ging varen. Die andere wereld werd bereikt. Zendelingen werden over gezet. Mensen werden voor Christus gewonnen. Ook de gemeenten op het vasteland bleven groeien. Heel veel was nodig voor dit werk. Maar alles wat gevraagd werd, kwam er.

Het ging goed. Het achterland was enthousiast. Men sleepte van alles aan. Steeds meer personeel was nodig op het schip. Op het schip kwamen meerdere afdelingen, want ook andere zaken moesten ontwikkeld worden. Maar al die afdelingen hadden hetzelfde doel: samen die andere wereld bereiken. De diverse afdelingen op het schip betekenden ondersteuning voor elkaar.

Maar ineens ging er wat fout. Wat?
Kregen de mensen op het vasteland het schip te weinig te zien? Was er te weinig kontakt?
Er werden toch voortdurend brieven geschreven?
Jawel, maar daarin lag misschien wel het probleem.

Regelmatig kwamen er brieven aan op het vastland. Daarin stond vermeld, hoe vaak men op het schip vergaderde en met wie.
Maar op het vasteland vroeg men zich af: Waarover praten ze nou? Er kwamen ook wel brieven binnen, waarin vermeld stond, dat men soms geld van het ene in het andere kistje deed.

Er was ook eens een envelop, waarin twee brieven zaten. De brieven waren geschreven door dezelfde mensen. In de ene brief stond, dat men wel wat minder geld kon sturen, maar in de andere brief stond juist, dat ze daar meer nodig hadden. De bedragen, waarom het ging in de brieven, waren ongeveer even groot.

Toen kwam er eens een brief waarin stond: Wij willen voor anker gaan. Het zicht is slecht. Er dreigen stormen te komen.
De mensen op het land werden toen onrustig. Vanaf de wal probeerde men in brieven duidelijk te maken, hoe ze schipperen moesten.

Een oude schippersvrouw schreef: Er zijn altijd stormen geweest, en vergeet ook de lange koude winters van vroeger niet.
Anderen schreven: Jullie willen niet, dat er één kapitein aan boord is. Het kan ook wel anders, volgens het demokratisch principe, maar dan weegt elke stem even zwaar.

Er waren kundige lui onder die brievenschrijvers, onder andere kapiteins van vroeger. Veel brieven werden vanaf de wal gestuurd, maar het is onmogelijk vanaf de wal een schip te besturen.

Er kwam toen weer een brief van het schip. Daarin stonden vragen als: Vertrouwen jullie ons nog wel? en: Kunnen jullie het geld nog wel opbrengen, want de tijden zijn slecht.

Op het land zeiden sommige mensen: Nou jullie het zeggen, inderdaad, wij kunnen het geld niet meer bijelkaar krijgen. Wij zullen de bijdragen aanpassen aan de heersende trend.
Anderen zeiden: Over dat vertrouwen zullen wij eens nadenken. Misschien mogen wij elkaar toch wel niet zo, als wij altijd gedacht hebben.

Er waren ook andere reakties. Reakties van mensen, die nog dezelfde liefde hadden voor die andere wereld. Zij stelden vast, dat inmiddels de nood alleen maar groter geworden was. Daarom moet het schip varen en moet het vernieuwd worden. Er moeten snellere motoren inkomen. Wij mogen niet te laat komen. Wij hebben een woord voor de wereld, die sterft aan haar twijfel en nood.

AV donderdagmorgen; eerste plenaire vergadering

Dagopening

Baptisten zijn mensen die vroeg willen beginnen, want al voor 8.00 uur stond er een flinke rij mensen te wachten om binnengelaten te worden in het gebouw „De voorhof" te Emmen om de Algemene Vergadering van de Unie van Baptistengemeenten in Nederland mee te gaan maken.

Begroeten, elkaar de hand drukken, hier en daar een smok, zo willen we uitdrukken, dat we het fijn vinden om elkaar weer te ontmoeten. Bij de tafel, waar de aanmelding en registratie van de leden van de AV kon gebeuren, was een drukte van belang, zo zelfs, dat om 8.30 niet kon worden begonnen.

Een kwartier later, om 8.45 uur, was iedereen ingeschreven en kon de eerste plenaire zitting beginnen. Dat gebeurde door met elkaar een loflied te zingen voor de Koning van hemel en aarde nl. Suppl. 47 de verzen 1 en 2. Br A. de Vries, voorganger van de ontvangende gemeente, las uit het Evangelie naar Markus, hoofdstuk 4: 35-41, het bekende bijbelgedeelte over de storm op het meer. Een geschiedenis, waarin de Here Jezus inactief is. Waarin Hij voor zijn discipelen onmerkbaar en niet herkenbaar is. Waarin de discipelen vol angst en zorgen zijn vanwege de hevige storm. De discipelen zijn bang en Jezus is verwonderd daarover. En Jezus stelt hen de vraag: „Hoe hebt gij geen geloof?" Dat is ook de vraag, die op ons in deze vergadering tegemoet komt. Waar is Jezus? Aan de ene kant onze machteloosheid en aan de andere kant toch te mogen gaan ontdekken, dat de Heer in en door de broeders en zusters wil werken. Ja, dat de Heer vandaag en morgen, wakker, in onze gezamenlijke activiteiten aanwezig wil zijn en dat wij dat mogen gaan opmerken. Dat ons spreken en luisteren in onze AV zo gericht mag zijn, in de wetenschap, dat de Heer erbij is. Daarna ging broeder de Vries ons voor in gebed om een zegen te vragen voor de gezamenlijke besprekingen.

Als afsluiting van deze dagopening werd nog gezongen Suppl. 37: „Red ons, o Heer, want Gij hebt ons verlossing gegeven. Zend ons uw Geest als een licht in ons hart en ons leven".

Begin van de agenda

Aan de orde kwam agendapunt 2, nl. de verkiezing van een voorzitter van de AV en kandidaat br J. Schouten van Delfzijl werd met alle stemmen voor en applaus tot deze moeilijke klus geroepen.

Br Schouten dankte de vergadering voor het in hem gestelde vertrouwen en hij hoopte dit vertrouwen in deze twee dagen waar te maken. (Nu na de vergadering mogen we concluderen, dat hij de vergadering op uitstekene wijze heeft geleid).

Daarna volgde de opneming van de presentielijst en daarbij bleek uit de medelingen van de Alg-secretaris br J. A. Brandsma, dat 218 afgevaardigden uit de gemeenten en 46 overige leden van de AV de presentielijst getekend hadden.

Vervolgens kwam het voorstel van de Commissie der Unie tot opneming in de Unie van de gemeente te Goes aan de orde. Namens deze gemeente waren aanwezig br P. van Netten en zr C. H. van Netten-Prummel uit Nieuwdorp. De statuten van de gemeente te Goes waren bekeken en in orde bevonden en met algemene stemmen werd deze gemeente als lid van de Unie aanvaard. Het is verheugend, dat na jaren van soms moeilijke arbeid, dat een gemeente kan worden gevormd en dat deze ook de intentie heeft om met de andere gemeenten samen te werken in de uniegemeenschap. Door de voorzitter br J. Schouten worden woorden van welkom uitgesproken tot deze nieuwe gemeente.

Bij de tweede opneming van de presentielijst blijkt, hoe kon het ook anders, dat het aantal afgevaardigden uit de gemeenten van 218 is uitgebreid naar 220 afgevaardigden. Uit de vergadering komt naar voren d.m.v. verschillende moties van orde, dat de vergadering bezorgd is over de behandeling van de agendapunten 63 en 64. Agendapunt 64 handelt over een aantal voorstellen van de gemeenten tot wijziging resp. aanvulling van statuten en huishoudelijk reglement van onze Unie, dat in het AV-boek zelfs bijna 13 pagina's inneemt. Dit agendapunt zou wel eens te veel tijd in beslag kunnen gaan nemen, zodat andere zaken niet meer aan de orde komen.

Agendapunt 63 betreft het memorandum van de Commissie der Unie, handelend over de (re)organisatie van de Unie. Dit agendapunt moet niet in de knel komen vanwege het voorafgaande agendapunt.

Alle moties van orde worden na stemming verworpen, maar naderhand is de voorzitter van de AV gekomen met een voorstel namens de Commissie der Unie tot een goede behandeling der beide agendapunten.

Namens de Bond van Vrije Evangelische Gemeenten in Nederland is in de vergadering aanwezig ds L. van der Molen te Oude Pekela, die hartelijk welkom wordt geheten door de voorzitter.

Daarna volgen de uitslagen van de stemmingen. De herkiesbare kandidaten mogen allen blijven, de plaatsen met enkele kandidaatstelling worden direkt bezet, van de vacatures met meer kandidaten wordt in de eerste ronde alleen een van de twee vacatures in de ECU opgevuld. Er zullen nog enkele herstemmingen plaats moeten vinden. Inmiddels was het al over 10.30 uur, zodat we snel aan de koffie gingen om daarna in twee sekties te vergaderen.

KMG

AV impressies van sektie A, donderdag

Gij dienaars van Hem....

Dat zijn de eerste woorden van het lied, waarmee br Niessink, de voorzitter van Sectie A de vergadering op donderdagmorgen liet openen. Dienaar van Hem, die alles regeert.

In deze sectie waren de volgende bedieningen aan de orde: de Christen, de Evangelisatiecommissie der Unie, de stichting Tabitha en de Unie Zendingscommissie.

Dienaars van Hem door middel van de Christen,

kregen van hun mede-dienaars waardering te horen. Toch leefden er ook wensen. Geopperd werd bv. een tijdschrift in magazinevorm (maar wat kost dat dan wel?) of een gecentraliseerde berichtgeving ook voor andere takken van arbeid, een soort familieblad dus. Maar die anderen houden dikwijls veel meer van een direkte nieuwsverzending aan een eigen ledenbestand. De redaktie beloofde wel: berichtgeving uit UZC en ECU wordt zoveel mogelijk verwerkt. Ook vroeg ze de gemeenten vurig: stuur vaker copy over plaatselijke ontwikkelingen en nieuws!

Dienaars van Hem in de ECU,

hadden veel meer tijd nodig dan de anderen om van hun wederwaardigheden uit het jaar 1983 verslag te doen en instemming te verkrijgen. En dat, hoewel de punten 30.1 en 30.2 (de benoeming van een (nieuwe) evangelist in de persoon van br C. Eijer) alsook de begroting eerst in de plenaire zitting van vrijdag aan de orde zouden komen.

De evangelist. Het was het onderwerp, dat duidelijk in alle diskussies meespeelde. Met moeite en zelfoverwinning las de voorzitter van de ECU br Bouritius, een terugblik

Lees verder op pagina 4

De Commissie der Unie

Je kunt een bijbelwoord ettelijke keren lezen en dan passeren zonder op te kijken. Bekend terrein. Als de straat waaraan je woont. Tot je opeens stilstaat, terug loopt en opnieuw kijkt en tot je verrassing iets ontdekt wat je tot dusver over het hoofd zag. Ik zal niet zeggen: nooit eerder gezien, want een mens vergeet wel eens wat. Maar het stond er: Op een keer was Jezus ergens in gebed... en ik zag het.

Moest Jezus dan ook nog bidden? Wandelde hij niet als Henoch met God? Was zijn leven bij wijze van spreken niet één gebed. Ik las het in Luk. 11 : 1 en herinnerde me toen dat deze schrijver datzelfde gebeuren vaker vermeldde. Daarop ging ik nog eens zijn bericht over Jezus door en vond: „Met alle anderen werd ook Jezus gedoopt en tijdens zijn gebed ging de hemel open." (3 : 21) De inhoud van het gebed wordt niet verteld. Het blijft een geheim. Maar deze ingrijpende gebeurtenis - het gedoopt worden - leidde Jezus tot een gebed.

Na de genezing van een melaatse, die van onder tot boven aangetast was door de ziekte, staat in 5 : 16 het volgende: „Maar Jezus trok zich telkens terug op eenzame plaatsen; daar bad hij. Kwam hij in gevaarlijk vaarwater nu mass's mensen samenstroomden om naar hem te luisteren en genezingen te zien? *Telkens* zocht hij de stilte en bad.

In 6 : 12 lees ik: „Kort daarna ging hij naar de berg om er te bidden. De hele nacht bracht hij door met gebed tot God." De hele nacht in gesprek met God. Ruggespraak. Waarom? Omdat hij toen het dag was geworden uit de vele leerlingen twaalf mannen koos die hij apostelen noemde. Hebt u ooit gehoord of gelezen van een gemeente, voorganger of raad die een nacht, een halve nacht, een paar uren doorbrachten in gebed omdat er raadsleden aangewezen moesten worden? Het was geen gering karwei om twaalf mannen te roepen. Onder wie ook een Judas.

Was er nu en dan aarzeling bij Jezus omtrent zijn eigen persoon en zending? In Luk. 9 : 18, 19 staat: „Op een keer was hij in gebed, alleen." Toen zijn leerlingen bij hem waren, stelde hij hun de vraag: „Voor wie houden de mensen mij eigenlijk?" Als je dat leest zeg je: Jezus heeft gesproken met de Vader, maar hij wil het nu ook wel eens uit de mond van mensen horen wie hij volgens hen is.

Bijna steeds is er een berg, een eenzame hoogte, om daar te bidden. In 9 : 29 staat:

van deze kant bekeken

JEZUS BIDT OOK!

Huizinga

„Onder het bidden veranderde de aanblik van zijn gezicht en zijn kleren werden blinkend wit." Iedere voorganger zal daarover wel eens tot de gemeente hebben gesproken. Bidden gaat niet met een donker vrijblijvend gezicht. Die het gezicht naar het licht wendt laat de schaduwen achter zich. Bidden verandert de mens. Tot en met zijn kleding. Dat hebben de leerlingen bij Jezus opgemerkt. Daarom zullen ze hem na zijn gebed in 11 : 1 gevraagd hebben: „Heer, leer ons bidden, zoals ook Johannes het zijn leerlingen geleerd heeft." Konden deze Joden niet bidden? Ze hadden het thuis toch zeker geleerd en anders wel in de synagoge. Er is verschil in bidden. Er is verschil tussen het citeren van gebeden en in het onder woorden brengen van eigen toestanden voor het aangezicht van de hoge God. Het laatste betekent het zich bloot geven tot in de diepste raadselen van het eigen zijn. Het is afdalen in en opklimmen tot. Het is het meest persoonlijke dat men alleen uitspreekt voor God. Jezus bad op een hoge berg alleen en ik vind er geen waar ik hoog genoeg kan klimmen om U alleen te vinden. De wereld wil mij achterna al waar ik ga of sta of ooit mijn ogen sla, zei Guido Gezelle een honderd jaar geleden. Nietzsche, de spotter, die in nacht en duisternis strijdend onderging, schreef eens: „Ik wil U kennen, Onbekende, zo diep in 't binnenst grijpend, die door mijn leven jaagt gelijk een storm. O, Ongrijpbare, zo nabij, ik wil U kennen, U zelfs dienen."

Jezus antwoordt op de vraag van zijn mannen en zegt hun een gebed voor. Het Onze Vader en leert hun allereerst dat alles gaat om de glorie van Gods naam, rijk en wil. Dat ze ook mogen bidden voor hun lichaam, samengevat in brood. Dat ze ook mogen bidden voor hun ziel, zo vaak belast door zonde, schuld. Ze mogen bidden om de totale verlossing.

God is broodnodig. Een levensbehoefte.

Misschien kwam Jezus daardoor met het verhaal van de man die z'n vriend om drie broden vraagt. Bidden is zoeken, kloppen, ontvangen. Die deze weg gaat ontvangt de heilige Geest, die brood is voor de ziel. Dat betekent geloof dat als een sterke klimop langs de stoere eik de weg omhoog vindt. Dat is de zon van de liefde die in koele tijden warmt. Het is het licht van de hoop dat zich geeft als een lamp voor de voet die op weg is naar het einde van de wegen Gods. Drie broden.

Wat bidden voorstelt, uitmaakt? Een prachtige illustratie vindt u in Daniël 6. U zou het kunnen lezen.

---

dc nieuws mededelingen actueel

Kasteel, Kerken en Kloosters

Op initiatief van de commissie van de werkgemeenschap van kerken, die zich in het kader van 750 jaar Harlingen stad bezig houdt met de kerkelijke aspecten van de verschillende vieringen in onze havenstad, is een boek tot stand gekomen over de kerkgeschiedenis van Harlingen en Midlum.

Het boek draagt als titel: „Kasteel, Kerken en Kloosters" en is geschreven door T. W. Dekker en C. Nielsen. Het is een zeer gemakkelijk leesbaar boek geworden met hier en daar anecdotes uit de kleurrijke geschiedenis van onze stad.

De kerstening van onze streek vond al plaats rond 678/687 n. Chr. door de Angelsaksische predikers Wilfried en Wigbert en daarna door Willebrord, Bonifacius, Willehad en Liudger. Uit gegevens blijkt, dat er al omstreeks 777 n. Chr. een houten Dom stond in Harlingen.

In het boek, dat ruim 200 pagina's telt, wordt de kerkgeschiedenis van Harlingen beschreven van de middeleeuwen af tot en met halverwege de twintigste eeuw. Alle christelijke geloofsgemeenschappen, die in onze stad zijn en waren, worden beschreven door de tijd heen en ook de plaatselijke joodse geloofsgemeenschap is niet vergeten.

De Baptisten hebben in dit boek ook hun plaats gekregen als „de jongste telg".

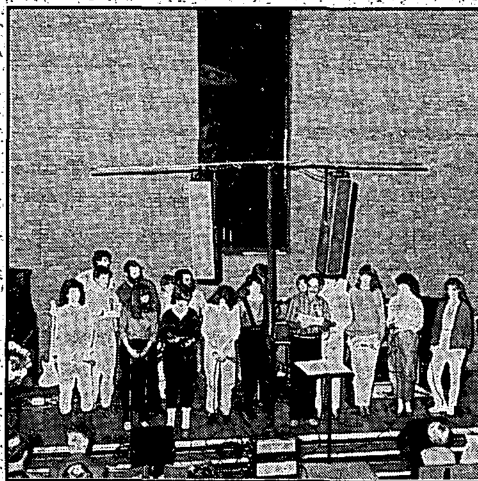
Een boek dat de moeite waard is om gelezen te worden en dat u kunt bestellen bij de heer C. Nielsen, Harlingerstraatweg 45, 8872 NE Midlum of bij de plaatselijke baptisten voorganger.

Voor de prijs hoeft u het niet te laten nl. *f* 19,50 + verzendkosten. KMG

Kerstdeclamatorium

Tegen vergoeding van portokosten is bij br. van der Leer te Dordrecht gratis een kerstdeclamatorium te verkrijgen. Aan te vragen bij W. J. van der Leer, Meidoornlaan 41, 3319 HP Dordrecht, tel. 078-160528.

Le Groupe Evangelique

voor van de ontwikkelingen van het afgelopen jaar. Eén sterke indruk bleef daarvan hangen: wat in verdrietig als dienaars van Hem zó handelen jegens elkaar.
Ja, er was een goede ECU conferentie geweest, er waren nog wel positieve punten, maar het verdriet en de moeite domineerden. Verschillende gemeenten vroegen dan ook om een nauwkeurige taakomschrijving voor de nieuw te benoemen evangelist, en een grondige herbezinning op de visie op evangelisatie voor onze geünieerde gemeenten.
Ook de studiegroep gastarbeiders bracht het niet tot voorstellen of perspektieven. Toch was hier duidelijk vraag naar en werden suggesties aangedragen. Het is dus te verwachten dat opnieuw stappen ondernomen zullen worden. Broeder Eijer stelde klip en klaar: Gemeenten: werk meer met de Zaaier, anders is haar voortbestaan weldra in het geding! (Anders gezegd: dienaars van Hem gevraagd!).
Gelukkig eindigde dit onderdeel niet in mineur dankzij een motie van de gemeente Kollumerzwaag, die als steun in de rug van de ECU met bijna algemene stemmen (later in de plenaire vergadering unaniem ondersteund) werd aangenomen. De motie luidt: De Unie van Baptisten Gemeenten spreekt uit dat: gezien het gegeven dat in ons land steeds meer mensen hun geloof in God dreigen te verliezen en derhalve hun levensdoel missen, en in aanmerking nemend dat wij als gemeenten een belangrijke boodschap hebben voor allen die God niet kennen, en dat de Baptisten Gemeenten juist in deze tijd een belangrijke evangelisatietaak hebben, verzoekt de Algemene Vergadering de ECU, zich te beraden op mogelijkheden van een meerjarige evangelisatie-aktie door/vanuit Baptistengemeenten en vanuit dit beraad op de A.V. 1985 met een concept actieplan te komen.

Dienaars van Hem in het **Tabithawerk,**
zagen zich in het verleden weinig inhoudelijke vragen gesteld. Net als bij de andere stichtingen bleven vragen meestal beperkt tot „cijferwerk". Cijfers die overigens lang niet voor iedereen gesneden koek waren.
Nu werd het Tabithabestuur uitgenodigd na te denken over de vragen naar doelstelling, identiteits(-bewaking), bekendheid van het werk en de betrokkenheid van de gemeenten bij het Tabithawerk.
De antwoorden klonken niet erg enthousiast - maar dat lag misschien wel aan de eenvoud der vragen - doch de broeders zeiden toe te willen nadenken over een (beter) herkenbare plaats binnen Baptist Nederland.

Dienaars van Hem in de **UZC**
konden zich, zoals gewoonlijk, verheugen in welwillendheid en medeleven.
Al was er voor hen toch ook een kritische noot i.v.m. de afwezigheid van resultaat of perspektief voor de studiegroep buitenlandse arbeiders. Enige onduidelijkheid bleek te leven over de salariëring van de zendelingen in verhouding tot de overige vrijgestelden. Het bleek echter, dat hier EBZ-normen in het geding zijn, die een zekere uniformering der vergoedingen van alle Europese zendelingen wenselijk maakt.
Zr Janneke de Jonge-van Oosten was ter vergadering aanwezig. Haar werd namens allen dank en waardering betuigd. Het werk dat ze (door haar huwelijk) achter moest laten in N. Kameroen wordt voortgezet en zelfs uitgebreid door de fam. Linnard.
Op verzoek van de gemeente Leiden werd door de UZC toegezegd een enquête/inventarisatielijst toe te zenden aan alle gemeenten om te weten welke broeders en zusters uit onze gemeenten via andere zendingsinstanties werkzaam zijn als dienaars van Hem.

Rest te vermelden, dat de brs Bouritius en Eijer de ECU verlieten; hun plaats wordt ingenomen door de brs H. G. de Winkel (Alblasserdam) en P. v. d. Werf (Groningen-Zuid) terwijl, na 6 jaar dienst, zr J. Blaauw-van Lune uit de UZC trad; haar plaats wordt ingenomen door br G. van Mameren uit Dordrecht.

G. Bosveld

AV

„mensen van Zijn vlees en bloed"

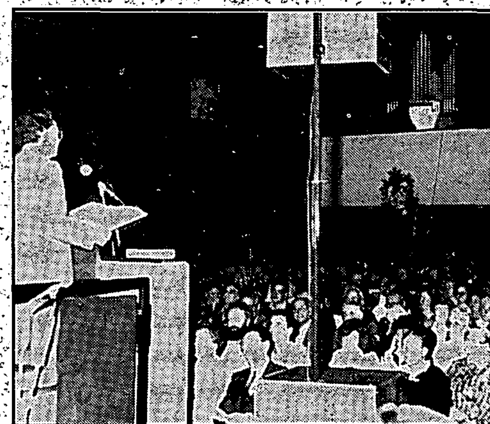
Een impressie van de avondmaalsviering, donderdagavond

Vijf minuten later dan de bedoeling was, verwelkomde ds A. de Vries, één van de beide plaatselijke voorgangers, de Emmer gemeente en de vele gasten uit alle delen van het land met een warm „broeders en zusters..." Hij stond er niet als iemand die een zware opgave te volbrengen had. Het was hem duidelijk aan te zien dat hij er zin in had! Hij waarschuwde ons al direct dat we maar niet vreemd moesten opzien dat hij, om de samenzang wat meer structuur te geven, als een dirigent met de armen zou zwaaien. Opmerkelijk was daarbij ook de keuze van de liederen.
We gingen ons boekje te buiten, dat wil zeggen buiten onze Lofzangen en Gebedenbundel en zongen liederen als „Voor Uw liefde Heer Jezus, dank U wel" en „Leidt mij Heer, oh machtige Heiland".
Dit opgewekte begin verhinderde een typische plechtige avondmaalsstemming, die soms in de eigen gemeentelijke vieringen zo gemakkelijk een domper zet op de vreugde over de opstanding van onze Heer! De gemeente Emmen had het duidelijke voornemen van dit gebeuren echt een feest te maken! In deze opzet paste uitstekend het optreden van Fred en Diny Nijland, die met begeleiding van enkele instrumentalisten een tweetal songs van hun ten bate van de zending uitgebrachte LP lieten horen.
Bijzonder indrukwekkend was ook de zang van de 13 leden tellende familie Van Oosten. Vader, moeder, kinderen en kleinkinderen (aangetrouwd meegerekend) bleken uit hetzelfde geestelijke en muzikale hout te zijn gesneden en zongen, in een voortreffelijke „close harmony" liederen waaraan velen hun hart hebben kunnen ophalen.

Verkondiging en viering
Ds S. P. van der Steen had zich naar aanleiding van Joh. 6 : 51-58 tot taak gesteld het fraai gekozen thema „mensen van Zijn vlees en bloed" uit te werken. Deze andere voorganger van de gemeente Emmen, die óók kon dirigeren, preekte met z'n gehele lichaam. Zelden heb ik iemand gezien die zich zo fysiek in zijn verkondiging legde. Met hart, hoofd en handen bewoog hij hemel en aarde om ons Christus' liefde voor de zijnen duidelijk te maken. Hij liet zien dat de woorden van Jezus over het eten van Zijn vlees en het drinken van Zijn bloed moeten worden verstaan vanuit de gemeenschap die er is in Christus, wanneer mensen deel hebben gekregen aan Gods heil. Het leven dat in God is, stroomde door naar Jezus en is verder doorgestroomd naar ons.
Door het levende contact met de Heer zijn wij niet alleen meer mensen van vlees en bloed, maar mensen van Zijn vlees en bloed. Avondmaal vieren plaatst ons in gemeenschap met Jezus en met elkaar. Avondmaal vieren is daarom geen intiem onderonsje of een particuliere aangelegenheid, maar voluit gemeenschap met het Lichaam van Christus (1 Kor. 10 : 16, 17). Zijn overwegingen brachten hem op zeker ogenblik tot de uitroep: „We mogen met elkaar avondmaal vieren!" Hoewel wij, evenals de wacht op het beroemdste schilderij van Rembrandt, er niet op ons voordeligst bij God op staan, geeft God ons het voorrecht het brood van de gemeenschap te eten.
In die gemeenschap ligt onze eenheid, bij het ene brood ten behoeve van het ene lichaam. Het brood dat wij breken is één, opdat wij meer tot eenheid zullen groeien en méér mensen zullen worden van Zijn vlees en bloed.
Het was een gezegende avondmaalsviering!

Y. Horjus

Volle openingssamenkomst

AV

Achter een Volle Vrijdag Vergaderen

ACHTER WOORDEN zit een gevoel. Baptisten in vergadering bijeen zijn gelukkig geen formele bureaucraten, kille rekenaars of zakelijke onderhandelaars. Achter de vele woorden van de tientallen sprekers zaten in Emmen evenveel mensen met een hart, gelovigen die zich innerlijk betrokken wisten. Die gelovige betrokkenheid op de Heer en elkaar klonk door in allerlei onder- en boventonen in de woorden die gesproken werden.
De toon maakt de muziek. Ik heb geprobeerd wat naar die muziek te luisteren.

nieuwsgierig

Afgevaardigden worden nieuwgierig gemaakt door informatie waarover voor hun gevoel een sluier van geheimzinnigheid hangt. Wat voert de Unie Commissie in haar schild met het instellen van een commissie die zich moet verdiepen in de vraag op welke wijze de plaats van de vrouw in onze gemeenten aan de orde gesteld zou moeten worden? Sommige gemeenten voelden zich duidelijk gekieteld. Eén afgevaardigde vroeg zich af, waarom de UC geen commissie had ingesteld om de plaats van de man te bestuderen! Bij een ander dreigde de nieuwsgierigheid in argwaan om te slaan: was de UC bezig met een strategie om de vrouw de weg naar de kansel te banen?

De UC antwoordde omzichtig dat zij de bedoelde commissie had ingesteld na vragen uit de gemeenten over het functioneren van de vrouw, dat de UC zelf geen standpunt innam in deze zaak, dat de commissie tot taak had de procedure van een gesprek over deze zaak te onderzoeken, dat een eerste rapport was ingediend en dat de UC om nog een tweede had gevraagd. Tot volgend jaar zullen velen nieuwsgierig, en sommigen argwanend, blijven.

Afgevaardigden informeerden naar het in het jaarverslag vermelde kontakt met de een kleine twee jaar geleden opgerichte Broederschap van Baptistengemeenten. Die ontmoeting bleek tot stand gekomen te zijn op initiatief van de UC. Ze had een open en informatief karakter, maar wekte geen verwachtingen voor toekomstige samenwerking.

gepasseerd

De Evangelisatie Commissie had een voorstel tot uitbreiding van het dienstverband van de landelijk evangelist ingediend, en droeg een nieuwe evangelist ter benoeming aan de AV voor. Beide voorstellen werden aangenomen, maar met een aanzienlijk aantal tegenstemmers.

Bij alle waardering voor de inzet van de ECU om de voortgang van het werk te garanderen, werden er vele kritische geluiden gehoord. Veel gemeenten voelden zich door een ijverige commissie gepasseerd. Was het niet beter geweest om het evangelisatiewerk eerst eens rustig te bekijken in samenhang met het totale landelijke werk? Iemand vergeleek de ECU met een middenstander die zijn winkeltje goed - te goed - beheert, en merkte op dat we af moeten van het systeem van verschillende uniewinkeltjes.

we nemen het niet

Er waren ook gevoelens van verontwaardiging. Veel gemeenten namen het niet dat de UC nog niet was verschenen met de reeds lang toegezegde discussienota over de reorganisatie van de Unie. De UC luisterde goed. Ze zegde toe de gemeenten binnenkort alle gereed liggende stukken over de reorganisatie toe te sturen.

De AV nam het niet dat de vorige evangelist, br R. Reiling, na zijn ontslagaanvraag zomaar uit de uniegemeenschap dreigt te verdwijnen. De afgevaardigden waren best bereid om te geloven dat de ECU een bijzonder zwaar jaar achter de rug heeft als gevolg van de vastgelopen samenwerking met de evangelist. Maar ze sprak onomwonden uit dat er op een waardige wijze afscheid van br Reiling genomen moet worden, onder dankzegging voor het vele en zegenrijke werk dat hij heeft verricht. Gelukkig hebben we met elkaar nog een goed gevoel voor verhoudingen, ook in het geval van een erg moeilijke relatie tussen mensen.

verbondenheid

De UC had de gemeenten een memorandum toegezonden over de basis waarop we met elkaar in de Unie staan. Is er nog wel voldoende vertrouwen en onderlinge acceptatie? Willen en kunnen we elkaar nog vasthouden binnen een toenemende verscheidenheid in denken binnen onze gemeenten en de uniegemeenschap?

De vergadering kreeg één uur om zich hierover uit te spreken. Een stroom van sprekers meldde zich voor een spreekbeurt van twee minuten. Er werd in grote persoonlijke betrokkenheid gesproken en geluisterd. Je voelde het: we zijn nu met z'n allen met ons hele hebben en houden in het geding.

Iemand verzuchtte: „We spreken elkaar niet meer aan op de verzoening in het bloed van Christus, maar op onze meningen over „de vrouw op de kansel", „open avondmaal", „samenwonen", enz. Een ander stelde: „De spanningen in de Unie zijn opgeroepen door met elkaar discussiërende voorgangers. De gemeenten hebben best vertrouwen!" Een afgevaardigde gaf als zijn analyse van de situatie dat met een toevloed van leden uit reformatorische kerken ook leerstellige twistpunten, die kerken eigen, in onze gemeenschap zijn geïmporteerd. Een ander relativeerde dit: „Wij baptisten veranderen ook zelf; de spanning in onze gemeenschap komt ook uit ons midden voort".

Je zou kunnen zeggen dat een vrij grote groep sprekers de stelling huldigde: „We zijn als baptisten niet één in de leer, maar één in de Heer". Een aanhanger van de onmisbaarheid van de „leer" merkte op dat een uitdrukking als „één in Christus" een dierbare maar lege term is, als je niet duidelijk kunt maken wat „in Christus" konkreet betekent in de praktische vragen van onze tijd.

Enkelen pleitten voor een formule als „wij aanvaarden de bijbel als het onfeilbare Woord Gods" als oplossing voor de problemen in gemeenten en Unie.

Iemand merkte op: „Ik heb een calvinistische achtergrond en heb daarom bepaalde meningen. Ik ben bereid naar anderen te luisteren, maar wil dan ook zelf met mijn meningen aanvaard worden!"

Enkelen maakten onderscheid tussen de verbondenheid van gemeenteleden, op het vlak van de plaatselijke gemeente, en de verbondenheid van gemeenten, op het landelijke unievlak. Moeten beide gelijksoortig zijn? Er werd gesuggereerd om de verbondenheid binnen de Unie een grotere mate van vrijheid te laten kennen. Als gemeenten kunnen we sommige dingen wel en andere niet samen doen. Laten we dat erkennen en elkaar alleen aanspreken op wat we als gemeenschappelijk hebben aanvaard!

We beleefden als vergadering nog een moment van verbondenheid toen twee dienstdoende voorgangers als „erkend unievoorganger" en vijf studenten als „uniestudent" werden aanvaard. Eén van de studenten bracht dit gevoel van verbondenheid treffend onder woorden toen hij zei: „Bewaart u de stemkaart die u voor ons hebt opgestoken in de bijbel die u thuis leest!"

moe

Vrijdagmiddag om 16.15 restten er in het AV-boek nog twaalf pagina's met voorstellen tot reglementswijzigingen. En toen was iedereen ineens moe.

Zonder veel discussie werd besloten om al die voorstellen niet in bespreking te nemen, maar een kleine commissie op te dragen ze volgend jaar goed voorbereid aan de orde te stellen.

En toen ging iedereen opgewekt naar huis, na applaus voor de koster van de kerk, de regelingscommissie, de voorzitter van de vergadering en bloemen voor zijn vrouw, en na gebed en slotlied.

Dat was overigens heel opmerkelijk: dat de vergadering opgewekt te moe was om te discussiëren over technische detailkwesties. Soms heeft een vergadering van kinderen Gods moeheid nodig om tot een goed besluit te komen.

We mogen nieuwsgierig zijn, wantrouwend soms, en verontwaardigd. We moeten de vreugde en de pijn van de onderlinge verbondenheid voelen. En tenslotte mogen we ook moe zijn. Om dan soms pas te ontdekken wat heilzaam is.

O. de V.

BERICHTEN UIT EN OVER DE ZENDING

Dr J. L. Swellengrebel overleden
Eind augustus is in de ouderdom van 74 jaar te Leiden overleden *ds J. L. Swellengrebel*, oud-voorzitter van de Nederlandse Zendingsraad. Hij was een man met grote liefde voor de zending, die hij gedurende een lange reeks van jaren met zijn gaven van verstand en hart heeft gediend.
Zo werd hij vóór de oorlog door het Nederlands Bijbelgenootschap uitgezonden naar het toenmalige Nederland Oost-Indië. Hij vestigde zich op Bali om ten behoeve van de evangelieverkondiging niet slechts de taal, maar ook de kultuur van het land te bestuderen met de hem kenmerkende grondigheid.
Als vrucht daarvan verscheen in 1948 zijn boek *Kerk en tempel op Bali*. In de inleiding stelde hij, dat Gods Geest het huis wil bouwen en daarin wonen, maar dat het materiaal wordt geleverd door het land zelf, een in die tijd verrassende, want nog maar door weinigen gedeelde opvatting.
Na zijn terugkeer naar Nederland schreef hij op verzoek van het Nederlands Bijbelgenootschap een tweedelige studie over de geschiedenis van 150 jaar bijbel (vertaal)werk, *In Leijdeckers voetspoor* geheten, die een schat aan gegevens bevat en als een standaardwerk mag gelden (I : 1976; II : 1978).

Zending - maar waarom dan wel?
Voor *ds Frank Cooke*, de voorzitter van de Britse Unie, staat het zonder meer vast: zending is een *must*, voor Baptisten misschien wel hun eerste en voornaamste verantwoordelijkheid! Sprekend op de najaarsvergadering van de Yorkshire Baptist Association, zei hij ook waarom dat zo is:
1. De wereld kent God niet. Zij weet niet, wie Hij is en wat Hij gedaan heeft;
2. De wereld kent Gods volk niet. Zij heeft er geen notie van, waar de gemeente voor staat;
3. De wereld kent het evangelie niet. Zij is ziende blind en horende doof.

Ik ontleen dit bericht aan de *Baptist Times* van 18 oktober. En herinnerde mij op datzelfde moment een uitspraak van *ds Manfred Otto*, die hij tegenover mij deed: „Die Mission ist unseres Bundes liebstes Kind", hetgeen vrij vertaald hierop neerkomt: De zending is het lievelingskind van onze Unie!
En Nederland, hoe staat het met de Baptisten in Nederland? Hoe staat het met hun aandacht en liefde voor de zending? Ik beweer niet, dat alleen de zending hun liefde zou moeten hebben; ook andere onderdelen van ons werk in Unieverband hebben daar recht op. Maar de zending hoort er wel helemaal bij!
Want hoe staat het ook al weer in onze statuten? Zo: Het doel der Unie is, „mede te werken tot verbreiding van het evangelie in binnen- en buitenland" (artikel 3, lid c). Als dat niet zo was, zouden de daarin verbonden gemeenten immers niet, althans onvoldoende, „leven uit de openbaring Gods" (artikel 2).
Daarom is het goed, dat wij enkele broeders en zusters hebben uitgezonden naar Sierra Leone, waar zij samen met de gemeenten overzee in getuigenis en dienst gestalte willen geven aan het evangelie, de boodschap van Jezus Christus. Ik wilde maar zeggen: *Zending moet, ook vandaag!*

Unie Zendings Commissie vergaderde
Een paar dagen na de Algemene Vergadering kwam de Unie Zendings Commissie reeds in nieuwe samenstelling bijeen. In nieuwe samenstelling, want *zr J. Blaauw-Van Lune was na zes jaar afgetreden en ds G. van Mameren* te Dordrecht, door de Algemene Vergadering in haar plaats gekozen, was voor het eerst aanwezig.
De samenstelling van de kommissie is als volgt:

Voorzitter	:ds B. Posthumus, Schalkhaar;
Vice-voorzitter	:zr C. J. Edens-Veldman, Wormer;
Sekretaris	:ds G. van Mameren, Dordrecht;
Leden	:zr W. A. M. van Dam-Deursen, Sneek en ds D. P. van 't Wout, Monster;
Advis. leden	:ds J. A. Brandsma, Zeist; en br A. van den Hoef, Zeist;
Adviseur	:zr A. Pflaum-Alting, Vroomshoop.

Alle korrespondentie dient, evenals voorheen, te worden gericht aan ds J. A. Brandsma, uitvoerend sekretaris, p/a Uniebureau, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, die ook de kontakten onderhoudt met de Europese Baptisten Zending te Bad Homburg, Duitse Bondsrepubliek, waarin de Unie sinds 1966 participeert.
Daarnaast werden nog enkele andere taken verdeeld. Zo werden tot leden van de redaktie van *Gemeente en Zending* benoemd *ds G. van Mameren* en *ds D. P. van 't Wout*. De kommissie wees *ds B. Posthumus* aan als haar vertegenwoordiger in de Commissie der Unie en *zr W. A. M. van Dam-Deursen* in de Werkgroep WIN.
Afscheid werd genomen van *zr J. Blaauw-Van Lune*; de voorzitter dankte haar voor alles wat zij voor de kommissie heeft gedaan. Ook werd met voldoening vastgesteld, dat de Algemene Vergadering zich op overtuigende wijze achter de zendingsarbeid schaarde en de begroting voor 1985 aanvaardde.
Op 17 november zal in Apeldoorn een ontmoetingsdag voor de ouders van onze zendelingen worden georganiseerd; de uitnodigingen zijn deze week verzonden. De kommissie is voornemens, eenmaal in het jaar een zendingsdag te houden, elke keer op een andere plaats. U hoort daar meer over.
In haar e.k. vergadering zal de Unie Zendings Commissie plannen uitwerken om het kontakt met de gemeenten (en de raden der gemeenten) in de regio te versterken. Ook stelt zij zich voor, dan haar visie op zending aan de hand van enkele stellingen in kaart en onder woorden te brengen.
De komende maanden vergadert de kommissie op 23 november te Bosch en Duin (15.00 uur); op 7 januari te Zwolle (16.00 uur); op 21 februari te Zwolle (10.00 uur); op 27 maart te Zwolle (16.00 uur); en op 31 mei te Bosch en Duin (15.00 uur). We houden u op de hoogte wat dan besproken en besloten wordt.

Uw aandacht voor nieuwe uitgaven
We zijn van plan, u geregeld te informeren over boeken en andere uitgaven op het gebied van de zending. Daarbij beperken we ons niet tot uitgaven van eigen erf; al krijgen die wel - dat spreekt vanzelf - onze eerste en meeste aandacht. Maar ook van anderen kunnen en willen wij leren!
We noemen de nieuwe zendingskalender, die ook reeds in *Gemeente en Zending* werd aangekondigd. Hij bevat bijbelse taferelen uit Ethiopië, waar ondanks een marxistisch bewind de kerk (in dit geval: de Koptische kerk) is blijven leven. De kalender is uitgegeven door de Nederlandse Zendingsraad en kost *f* 7,—.
Verder willen wij de zondagsscholen en het klubwerk attenderen op het bijbels kwartetspel, een uitgave van de Europese Baptisten Zending in Bad Homburg; de prijs bedraagt *f* 7,50 per stuk. U kunt het benodigde aantal bestellen via de Landelijke Zondagsschool Centrale, maar ook bij het Uniebureau.
Tenslotte de nieuwe zendingsposter, in prachtige kleuren uitgevoerd, die wij op een daarvoor vrijgehouden strook hebben voorzien van een Nederlandstalige tekst. De poster kost *f* 2,50 en kan bij het Uniebureau worden besteld, liefst via de sekretaris of de plaatselijke zendingswerkgroep.
J. A. Brandsma

ANDERE REDAKTEUREN

De redaktieleden F. E. Huizinga en H. G. de Winkel zijn aftredend, en de Algemene Vergadering koos in hun plaats de broeders H. Ploeger en J. Reiling. Daarmee keren de „oude schrijvers" terug in de redaktie. Vanuit de Algemene Vergadering zal overigens aan br Huizinga het verzoek bereiken zijn schrijfmachine nog niet te verkopen, want men zal toch nog graag van hem blijven lezen.
De redaktiewisseling zal ingaan per 1 januari 1985; de copij voor alle nummers van 1984 moet dus nog gezonden worden aan de huidige eindredakteur.
De W.

LANGS DE RAND

RUBRIEK VOOR JONGEREN

DOOR PIET STELLINGA

Pascale Delefontaine

Pascale Delafontaine is zondag gedoopt!
Behalve dat ze een prachtige naam draagt, is het ook verder een heel aardig meisje. Ze woont in Zwitserland en fietste mee met de tocht die de NBJB deze zomer organiseerde. Langs vlakke wegen met veel tegenwind en nogal eens regen stuurde Pascale honderden kilometers door ons land. Koud en guur was het, maar niet één keer leek haar zonnige humeur er onder te lijden.

Weer heelhuids in Zwitserland aangekomen ging ze nog een weekje vakantie vieren met lichamelijke gehandicapten. Wel een overgang dus: van de fiets naar de rolstoel. „Toen besefte ik pas goed hoe rijk je bent met een gezond lichaam", schreef ze me deze week. Al met al zette het haar aan het denken en „de wens groeide om me te laten dopen. Letzten Sonntag war es dan soweit".

Om eerlijk te zijn: daar word ik nou warm van. Het doet me ongelooflijk goed om te merken dat jonge mensen tussen alle grappen en grollen door toch bezig zijn met de grote vragen van leven en geloven.

Pascale is nu lid van een baptistengemeente daarginds. Kunnen ze blij mee zijn die Zwitsers. Maar zo mag je dat natuurlijk niet stellen, want in de gemeente is iedereen even belangrijk. Maar goed, je denkt wel eens wat.

Op de envelop van haar brief staan bergen - ja, wat wil je.
Boven de bergen komt juist de zon op en de stralen daarvan raken twee duiven, zoals Gods liefde het leven aanraakte van Pascale Delafontaine. En dat van jou.

UITNODIGING VOOR EEN BIJZONDER WEEKEND

23-25 november 20+ Weekend
„Waar valt er nog wat te beleven?"
Voor wie? In de eerste plaats is dit weekend bestemd voor jongeren die de jeugdgroep *verlaten (of juist verlaten hebben).* Verder voor allen die 20+ *zijn* en zich door het onderwerp voelen aangesproken.
Waar? „De Nieuwe Oorsprong" in St. Nicolaasga.
Wanneer? Vrijdag 23 november (vanaf 19.00 uur) tot zondag 25 november ± 16.00 uur.
Hoe duur? (goedkoop) *f* 55,— per persoon.
Wat gaat er gebeuren? Van alles. We zorgen voor een goed programma, waarin ruimte is voor ontmoeting, gesprek en aktiviteiten (o.a. een goede film).
Over het thema: Als je kijkt naar
= de manier waarop je eigen leven is ingericht
= wat er allemaal van je verwacht wordt en
= wat er van terecht komt
= het perspektief voor werk en toekomst
= het reilen en zeilen van onze Gemeenten
= alle mogelijke regels, strukturen in onze samenleving
= hoe het staat met je eigen geloof

Waar valt er dan nog *echt* wat te *beleven?*
En kunnen we daar zelf ook iets voor doen?
Spreekt het je aan, meld je dan aan!

(Zijn de kosten het enige bezwaar, neem dan kontakt op met je Gemeente om te zien of daar een potje voor is, lukt dat niet, laat het ons dan weten).

Aanmelden bij het jeugdburo NBJB, De Singel 5, 9203 XX Drachten, tel. 05120-15687.

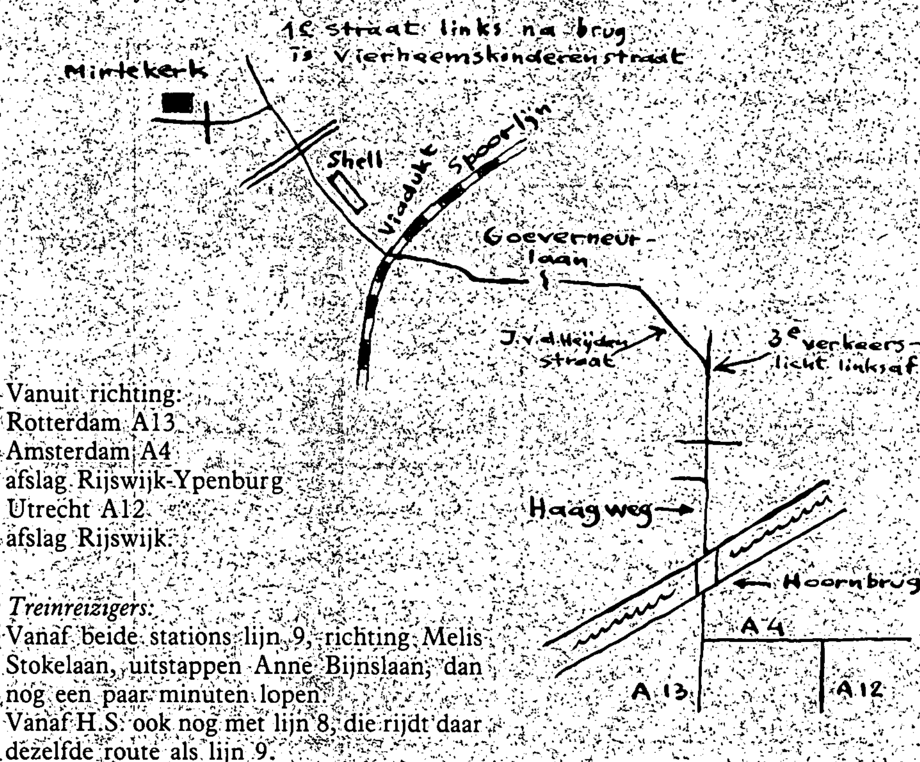
Werkgroep RJC

BOND VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN ZUID EN WEST NEDERLAND

Wij nodigen u heel hartelijk uit op onze najaarskonferentie, welke gehouden zal worden op zaterdag 10 november a.s. in de Baptistenkerk te Den Haag, Vier Heemskinderenstraat 91.
Het programma ziet er als volgt uit:
10.00-10.30 uur: Ontvangst met koffie;
10.30-11.00 uur: Opening en welkom;
11.00-11.30 uur: Inleiding over het onderwerp: *„Arbeid in een veranderende wereld",* door br J. Brongers;
11.30-12.30 uur: Gesprek n.a.v. dit onderwerp;
12.30-13.15 uur: Lunchpauze;
13.15-14.30 uur: Middagvergadering;
14.30 uur: Sluiting.

U vindt hierbij ook een routebeschrijving, zodat u de Baptistenkerk gemakkelijk kunt vinden.
Als u er ook bent, zal het vast weer een fijne dag worden. We wensen u alvast een goede reis en tot ziens in Den Haag.
Namens het bestuur, H. van Doorn-A.

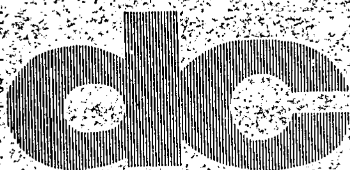
Routebeschrijving:

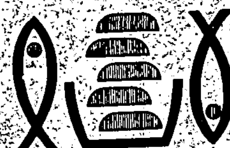

Vanuit richting:
Rotterdam A13
Amsterdam A4
afslag Rijswijk-Ypenburg
Utrecht A12
afslag Rijswijk.

Treinreizigers:
Vanaf beide stations lijn 9, richting Melis Stokelaan, uitstappen Anne Bijnslaan, dan nog een paar minuten lopen.
Vanaf H.S. ook nog met lijn 8, die rijdt daar dezelfde route als lijn 9.

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 42,— per jaar, *f* 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Middagpauze:
tijd voor een broodje en een praatje.

Ds CHR. EIJER HEEFT BENOEMING AANVAARD

De ECU deelt de gemeenten mee dat ds Chr. Eijer te Enschede, wiens benoeming tot evangelist ten dienste van de Unie door de Algemene Vergadering te Emmen werd aangenomen, deze benoeming ook aanvaard heeft.
Br Eijer hoopt zijn werk per 1 januari 1985 te beginnen. De W.

„Gen. 2 : 20b,"

Schuldl. gesch. MAN, 42 jr., zacht kar., gevoelig en ser., 80% doof zonder kind. met eenv. Chr. begins. stil maar oprecht, zkt. eenv. rustige, en knusse huisl. vr., evt. houdend v. klass. muz. Liefst uit distr. Zwolle. Zelfde of andere lichte handc. geen bezw. Ser. br. worden eerl. beantw.

Brief onder nummer 13.650.

81255

is het gironummer

van het

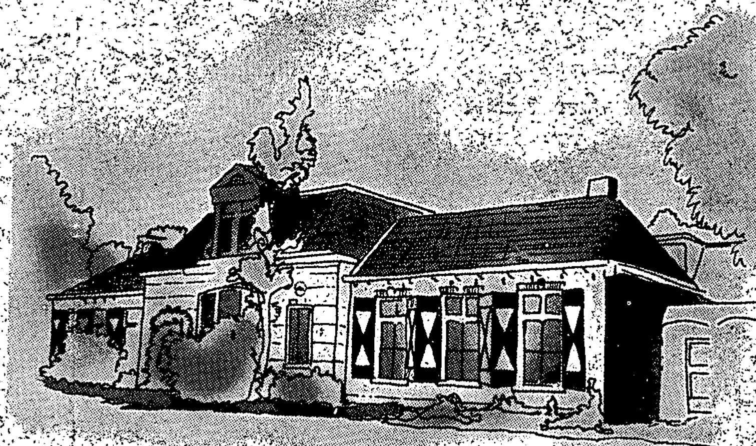
NOODFONDS

van de

Unie van Baptisten Gemeenten

Bosch en Duin

Doe er wat aan!

KERSTFEEST 1984

Als u dat buitenshuis wilt vieren, kom dan naar „De Nieuwe Oorsprong".
In een huiselijke sfeer vieren we dan samen het geboortefeest van Christus.

In de week van **22-29 december a.s.** bieden wij u een programma waarin dat feest centraal staat.

U krijgt tijdens uw verblijf een één- of tweepersoonskamer naar wens, zodat u ook de gelegenheid hebt zich terug te trekken.

Alle kamers hebben douche en toilet.

De prijs is *f* 375,— p.p. Deze prijs is inclusief een volledig verzorgd programma.

Opgave en inlichtingen:

„De Nieuwe Oorsprong"
Huisterheide 7, St. Nicolaasga. Tel. 05134-2341

Op 26 oktober 1984 is overleden onze zuster

JANNA WESSELS-VAN DER COZIJNE

zij werd 83 jaar.

Oktober 1984

Baptistengemeente Westerhaar

In haar Heer en Heiland ontslapen, onze zuster

JANTJE PLOEG

weduwe van Adriaan Rasenberg, in de leeftijd van 64 jaar.

20 oktober 1984

„Zalig de doden die in de Here sterven". Openbaringen 14 : 13

Baptistengemeente Treebeek

Op 29 oktober ging van ons heen zuster

BERENDINA HOSPERS-VAN DEN HAM

zij werd 85 jaar.

Oktober 1984

Baptistengemeente Westerhaar

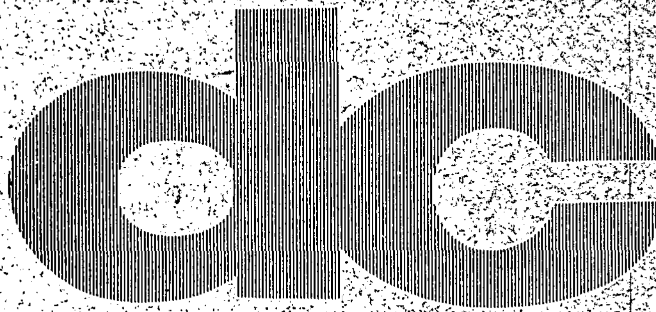
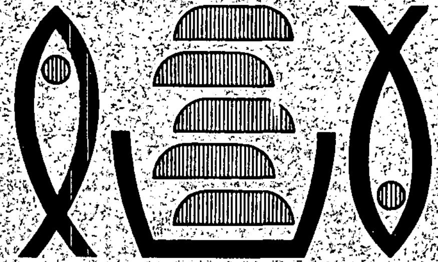
Zeer onverwacht is uit ons midden weggenomen onze broeder

CORNELIS BOOTSMA

op de leeftijd van 48 jaar.

Sneek, 14 oktober 1984

Baptistengemeente Sneek

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 44 - 9 november 1984

gemeente: plaatselijk en bovenplaatselijk

O. de Vries

LANDELIJK GEORGANISEERDE kerken, unies, bonden en broederschappen van plaatselijke gemeenten maken slechte tijden door.
Er is, zeker onder evangelische christenen (om dat onduidelijke woord dan toch maar te gebruiken) een tendens om de autonomie van de plaatselijke gemeente tot het uiterste door te voeren.
Elke bovenplaatselijke binding wordt als bedreiging beleefd. Volstrekt op zichzelf staande „evangelische gemeenten" of „vrije gemeenten" schieten als paddestoelen uit de grond.

bovenplaatselijk: van vitaal belang
De relatie tussen de plaatselijke gemeenten en een bovenplaatselijke gemeenschap van gemeenten is van vitaal belang voor het leven in de plaatselijke gemeente. De apostel Paulus kon een brief schrijven aan een plaatselijke gemeente die tegelijk gezag had in alle gemeenten. De bovenplaatselijke gemeenschap van gemeenten, belichaamd in de apostel, was onmisbaar voor het gemeenteleven op plaatselijke niveau.
Door de eeuwen heen, tot voor kort, waren christenen er van overtuigd dat de plaatselijke gemeente niet kan leven zonder de bovenplaatselijke gemeenschap der gemeenten. Uitgerekend de geschiedenis van geloofsgemeenschappen die in de vorige eeuw ontstaan zijn uit afsplitsing van bestaande landelijke georganiseerde kerken bewijst dat.
Het valt op, dat de breuk met de gevestigde kerken zich in eerste instantie op plaatselijk niveau voltrok. In Ulrum begon in 1834 met Hendrik de Cock de Afscheiding, waarvan o.a. de Christelijk Gereformeerden de geestelijke nazaten zijn. In Gasselternijveen begon in 1845 met Joh. Elias Feisser het nederlandse Baptisme. Te Zutphen brak in 1845 Joh. de Liefde met de Doopsgezinden, om later de geestelijke vader te worden van de Vrije Evangelische Gemeenten.
Opmerkelijk is dat al deze zo ontstane vrije plaatselijke gemeenten naderhand een bovenmenselijk verband aangingen. De christelijk afgescheidenen verenigden zich, als eersten. In 1881 vonden plaatselijke baptisten gemeenten elkaar in de Unie. In hetzelfde jaar gingen Vrije Evangelische Gemeenten een Bond aan. De bedoeling van deze bovenplaatselijke gemeenschap was mede het leven in de plaatselijke gemeenten te dienen.
Vandaag de dag wordt de klok op dit punt kennelijk teruggedraaid. Vrije gemeenten willen volstrekt vrij zijn.

het bovenplaatselijke in onze tijd: niet gemeentelijk
Kijken leden van „vrije gemeenten" tegenwoordig dan niet verder dan hun plaatselijke neus lang is? Zeker wel! Maar de bovenplaatselijke gemeenschap vindt nu plaats op niet-gemeentelijk niveau. One-way-days, EO-dagen, Maranatha conferenties, landelijke bijeenkomsten van de Charismatische Beweging en geloofszendingen doen duizenden christenen uit alle plaatsen elkaar ontmoeten. De bewegingen en organisaties die deze ontmoetingen organiseren zijn echter „specialistisch": een omroepvereniging, jeugdbewegingen, zendingsorganisaties, bewegingen die een bepaalde thematiek aan de orde stellen zoals de vervulling met de Geest of de toekomstverwachting.
Dit heeft verregaande consequenties. De bovenplaatselijke geloofsverbondenheid raakt geïndividualiseerd. Het worden ontmoetingen van gelijkgezinden en geïnteresseerden in speciale onderwerpen. De vreugde, maar vooral de zorgen en de kleinmenselijkheid van het gewone alledaagse gemeenteleven worden er niet gedeeld. Zulke bovenplaatselijke ontmoetingen kunnen zelfs funktioneren als vlucht uit de plaatselijke gemeente.
Het succes van deze nieuwe ontwikkeling valt niet te ontkennen. Het verslaat zijn duizenden. Hebben bovenplaatselijke verbanden tussen plaatselijke gemeenten hun tijd gehad? Misschien, voorlopig. Ik houd het op een geestelijke mode, gevoed door onze kultuur van individualisering en versplintering van samenlevingsverbanden.
Op de lange duur echter, zullen plaatselijke gemeenten elkaar weer opzoeken. Ze kunnen niet zonder.

DEZE WEEK:

NADENKEND OVER DE ALGEMENE VERGADERING

Een merkwaardig gebeuren, zo'n AV. De agenda vermeldt een aantal punten. Maar in vrijwel elk van die punten zit een stuk beweging. En naast die agenda gebeurt er nog veel meer. Handen schudden van alle bekenden. Een feestelijke openingsbijeenkomst. Samen een broodje eten, meningen uitwisselen in de pauzes, samen dineren en avondmaal vieren. Dat staat allemaal niet in de agenda, maar het hoort er bij en bepaalt mede de sfeer waarin de agenda wordt afgewerkt. Wij kwamen niet bijeen als zakenlieden, doch als gelovigen, ons bewust van de opdracht van de Heer en de verantwoordelijkheden voor zijn werk, voor elkaar, de gemeenten en de wereld die zich het heil nog niet bewust is.

Zo'n vergadering kent zijn echt-menselijke momenten. Soms zeer persoonlijk ingekleurde verklaringen, al worden ze namens een gemeente of commissie afgelegd. Een mens moet weten wat hij zegt, maar dat maakt nog geen cassetterecorder van je. Bij sommige uitspraken denk je: Dat had hij of zij niet moeten zeggen. Andere uitspraken vertolken opeens het gevoel van velen en worden met applaus ondersteund.

We zien elkaar als gewone mensen, met soms doorzichtige fouten, maar nooit groter of kleiner dan we zelf zijn.

De eenheid

Er was zorg bij velen, die naar de AV gingen. Om maar een paar zorgenpunten te noemen: Hoe staat het met onze eenheid? Zit er nog wat schot in een reorganisatie? Wat komt er terecht van het voorstel om de benoeming tot evangelist goed te keuren van br Chr. Eijer? En de financiën?

Voor wat de eenheid betreft, moeten we konkluderen dat die niet verbroken is, doch evenmin duidelijk uit de verf kwam. Het gesprek over het memorandum waarin de Unie Commissie het woord „vertrouwen" centraal gesteld heeft, leverde een wagenlading sprekers op. In het artikel van dr O. H. de Vries over de AV is over dit gesprek al een en ander vermeld en geanaliseerd.

Uit de inbreng van de sprekers meen ik enkele hoofdlijnen bespeurd te hebben: Een aantal gemeenten had geen moeite met het vertrouwen in UC en PC's. Een aantal anderen had nu eindelijk eens wat konkretere voorstellen over de reorganisatie verwacht, en vond de discussie een nodeloze vertraging. Nog een andere groep noemde als oorzaak de verschillen in theologisch en ethisch denkklimaat. Het komt er dan, na de nodige vereenvoudigingen, op neer dat de ene groep veel ziet in een herstructurering van de Unie, terwijl de andere groep de spanning denkt weg te nemen door een wat gelijk gericht denken over de verschillende vragen die de praktijk van het christenleven betreffen.

Dit zal een moeilijk punt blijven. Het heeft niet zozeer te maken met het *gezag* van de Schrift als de bron van de openbaring, want dat wordt onder ons, zover ik weet, wel door iedereen aanvaard. Doch uitleg en uitwerking van het Woord kunnen in verschillende richtingen leiden, en daarin spelen heel veel faktoren een rol. Niet alleen het theologische klimaat waaruit je afkomstig bent, doch ook je visie op de betekenis van maatschappelijke ontwikkelingen.

Heroriëntering

In zijn openingstoespraak voerde de voorzitter van de Unie-Commissie, ds Jac. Schouten, het woord heroriëntering in. Heroriëntering op de oude paden, ons in het Woord aangewezen. Die behoort vooraf te gaan aan een kleine of grote herstructurering. Een gedachte die het overdenken waard is.

Heroriëntering is even stilstaan om te kijken waar je bent. Zien of je nog in de koers bent die je voor ogen had. Ben je niet afgeleid en op zijpaden geraakt door andere bakens en signalen?

We hebben het gevoel dat eenheid betekent dat elk gemeente-scheepje dezelfde koers vaart, hetzelfde doel voor ogen heeft. Maar wat maakt verder die eenheid? Moeten er aan boord van elk schip, als bij de Koninklijke Marine, precies dezelfde gedragsregels in acht genomen worden? Of kun je stellen: de navigatie in de richting van hetzelfde doel is voldoende om ons te verenigen?

Heroriëntering is bezinning op onze koers als door Christus geleide gemeenten, verenigd in de Unie. Wat bepaalt onze koers? De opdracht om de verlossing te prediken, die Jezus Christus in zijn kruisdood en opstanding bewerkt heeft. En die verlossing uit te leven in een nieuw leven, dat niet meer gedikteerd wordt door de „begeerten van het vlees" en zich niet laat meeslepen door de leuzen van de omgeving, doch dat het stempel van de hemel draagt. In dat leven laten we ons hele menselijke denken, voelen en handelen inbedden in de liefde van God, de „agape". Die liefde bepaalt wat wij wel en niet zullen doen.

Daarin zou de *herkenning* van elkaar kunnen liggen, als wij ontdekken dat de liefde van Christus die andere gemeente net zo goed drijft als ons. Waar we de liefde van Christus ontwaren achter de woorden en daden, zullen we elkaar met liefde en respekt kunnen ontmoeten.

Zou voor elke gemeente dit misschien het beginpunt van de heroriëntering moeten zijn: Werken wij nog vanuit de brandende liefde van en voor Jezus Christus, ons Hoofd en onze Heer? Of zijn we met al onze ijver voor onszelf bezig?

Dat er aan de organisatie van de Unie heel wat te verbeteren valt, zal wel niemand ontkennen. Doch organisatie is altijd de noodzakelijke kleding van het lichaam, het organisme. Met andere kleren verhelp je de storingen in het lichaam niet.

Evangelist

Met een kleine meerderheid van stemmen heeft de vergadering de benoeming aanvaard van ds Chr. Eijer tot evangelist ten dienste van onze gemeenschap. Die benoeming heeft hij na beraad aangenomen.

Het past niet om te zeggen: Daar is moed voor nodig: Tenzij je zegt: geloofsmoed; de moed van de mens die in zo'n benoeming de roep hoort van de Heer.

Br Eijer wacht geen gemakkelijke taak. De gemeenten verwachten wat van ECU en evangelist, al zullen ze geduld hebben om br Eijer de tijd te geven zich in te werken. De evangelisatie vindt om zo te zeggen een verzadigde markt; men heeft het al zo vaak gehoord en er is zoveel aanbod. Waar vinden we nog openingen voor de boodschap? De evangelist zal er werk aan hebben om samen met de gemeenten na te denken over mogelijkheden en motivatie. Laat hij zich gedragen weten door ons gebed, en moge de Heer hem zijn licht geven, om ons te kunnen dienen.

Financiën

Veel uitzicht op een doorbraak van de financiële zorgen heeft deze vergadering niet opgeleverd. Misschien kan een herstructurering leiden tot een wat evenwichtiger verdeling van inkomsten en uitgaven, doch er blijft te weinig binnenkomen. Minder dan we uit ons nog betrekkelijk welvarende land mochten verwachten.

Heeft dat misschien ook te maken met die heroriëntering op de liefde tot Christus? Wij zingen vaak vlotweg lied 541 mee: Waarom zou ik dan voor de offers vrezen, die de Heiland eist ook van mij? Daarbij geloof ik niet dat de Heiland offers *eist*. Ook geloof ik niet, dat wij zo vaak aan echte offers toekomen; offers waarvoor wij onszelf iets ontzeggen opdat we het geld voor de Heer kunnen geven.

Naar huis

De AV is voorbij. We hebben elkaar vastgehouden, zover ik kan bezien. Of alle bedenkingen wel op tafel geweest zijn is de vraag, maar er was gelukkig ook geen behoefte om dingen op de spits te drijven.

Met de dingen die op onze weg kwamen, zouden we ook in de gemeenten wel eens bezig kunnen zijn. De vraag naar het onderlinge vertrouwen in de gemeente zelf. De vraag naar oriëntatie op de weg, die je samen in de gemeente aflegt. De vraag hoe het met onze liefde gesteld is. En ook de vragen die op de conferentiemiddag aan de orde waren over vreemdelingschap en rentmeesterschap.

Als deze AV ons zo eens aan de praat krijgt...

H. G. de Winkel

Kinderen luisteren naar sprookjes en willen ze telkens opnieuw horen. Het zijn vaak gruwelijke verhalen. Denk alleen aan Roodkapje. Daar gaat het onschuldige kind het eenzame bos in. Daar komt de boze wolf en na met haar gepraat te hebben, rent hij naar het huisje van oma, die op staande voet verslonden wordt. De wolf vermomt zich. Roodkapje komt binnen en u weet hoe het haar verging. Doch de jager verschijnt, de moedige, en hij doodt de wolf. Oma en kleindochter worden alsnog wonderlijk gered. Terwijl de boze wolf als een baksteen in het water wegzinkt wordt het feest van de opstanding gevierd en dooit de ellende weg als sneeuw voor de zon. Het kind huiverde, nu juicht het!
Straks heeft het afgelegd hetgeen kinderlijk was en gelooft ze met miljoenen anderen in die rattenvanger die een duizendjarige heerlijkheid beloofde onder de kreet: Ein Führer, ein Volk, ein Reich. Of er komen andere profeten die van een dageraad spreken voor alle verdrukten en rechtelozen. Wie luistert niet graag naar sprookjes?
Zondag staat de prediker voor een aantal mensen en hij spreekt over vrede, vrijheid en duurzame veiligheid en die hem niet horen, zeggen dat hij sprookjes vertelt. Want waar is die nieuwe mens, de nieuwe gemeenschap, de nieuwe aarde? Doch die geloven, horen Jezus zeggen: „Wees niet bevreesd, kleine kudde! Jullie Vader heeft jullie in zijn goedheid het koninkrijk gegeven."
Belangrijk is wat aan dat grote woord voorafgaat. Een vermaning in de vorm van een gelijkenis. 't Gaat daarin over een rijk man, die steeds rijker wordt. Z'n zaken gaan goed. Maar hij sterft in die nacht. Jammer, zegt Jezus, wat had hij nou eigenlijk? Zonder God leef je in de armoe. Toen zei hij tegen z'n mannen: Jullie hebben geen bezittingen meer, die liet je achter toen je met me meeging, maar zit niet in over je eten, drinken of kleding. (En Jezus haalde geen voorbeelden aan uit de geschiedenis van Israël: het manna dat er lag, het water uit de rots, de raven die Elia brood en vlees brachten). Kijk naar de vogels, zei Jezus, en naar de veldbloemen. Vogeltje, wat zingt gij vroeg. En de roosjes zijn zonder zorgen. Ja ja, mooie sprookjes, zullen sommigen zeggen. Jezus zegt: Jullie geloof is zo klein. Loop niet te tobben en vraag je niet bezorgd af: Wat moeten we eten en drinken? Dat zijn al-

van deze kant bekeken

HET SPROOKJE VAN JEZUS

Huizinga

lemaal zaken die de ongelovige mensen in deze wereld zich afvragen. Jullie Vader weet dat je die dingen nodig hebt. Nee, richt jullie aandacht op zijn koninkrijk, en je zult ook dat andere krijgen.
Die de Heer gelooft heeft afgerekend met sprookjes en met werkelijkheden.
„Jullie Vader heeft jullie in zijn goedheid het koninkrijk gegeven!"
Dat is dus ook het koninkrijk. Dat is er niet pas als de laatste plaag heeft uitgewoed en de morgen der bevrijding is aangebroken. Het gebed dat Jezus voor ons naliet richt zich ook tot onze Vader en het is bekend dat de inhoud vaak op de eindtijd betrokken wordt. Maar zit dat gebed niet vol van de aarde, het aardse? „Geef ons heden ons dagelijks brood. Vergeef ons onze schulden. Verlos ons van de duivel." Dat slaat toch, het totale leven omvattend, op het hier en nu van ons bestaan. Dat zijn de harde werkelijkheden van het leven op dit ondermaanse. 't Gaat om ons brood, om ons geweten, om onze aartsvijand.
De Here God, onze Vader, geeft jullie nu zijn koninkrijk. Hij geeft geen steen als zijn kind hem om brood vraagt. Jezus vertelt geen sprookjes. Geeft niet alleen een wissel op de eeuwigheid. Jullie zijn al in dat rijk van God en kunt dus leven als de vogeltjes blij, zegt naar ik me meen te herinneren, een kinderliedje; want de Here daarboven zorgt voor u en voor mij.
Nemen we aan dat u iets kostbaars hebt weg te geven. Aan wie zult u het toevertrouwen? Wie zal het waarderen, bewaren? God gaat vreemde wegen. Goddelijke. Hij zendt zijn zoon niet tot de elite, de wijzen en verstandigen. En na een nacht van gebed roept Jezus zijn discipelen tot zich en kiest er twaalf uit. Mannen uit Galilea en kan er uit die hoek van het land iets goeds komen, de streek waar de heidenen wonen? Het zijn niet de edelen, invloedrijken, voornamen. Jezus eet met tollenaren en zondaren. En God levert goud, geen papiergeld. Hier is de herwaardering aller waarden. De intreepreek van Jezus is geen program van een politikus (Luk 4 : 18, 19) maar een goddelijke werkelijkheid.

„Dat de kracht van uwe stralen als de zon in hare pracht op de bergen, in de dalen leven, licht en warmt wekke alom!" Jezus is geen sprookje en hij vertelt ze niet.

---

dc nieuws mededelingen actueel

Oproep oud-leden „Gode zij ons lied"
Zoals reeds in De Christen van 12 oktober jl. werd medegedeeld viert het zangkoor „Gode zij ons lied" van de Baptistengemeente Den Haag, op zondag 18 november a.s. haar 65-jarig jubileum door het houden van een dank- en zangdienst. De dienst begint 's morgens om 10 uur.
Het programma is zeer afwisselend. Behalve het zangkoor zelf zullen ook nog medewerking verlenen: Joop de Vries, orgel en Monique Hoeksema, dwarsfluit. De beide oud-dirigenten A. Gebel en A. Noordhoek zullen ook elk een lied dirigeren. Met de aanwezige oud-leden hoopt het koor Psalm 150 (Looft nu de Heer!) te zingen. Mede in verband hiermede worden alle oud-leden van het koor nogmaals hartelijk uitgenodigd om op 18 november in de jubileumdienst aanwezig te zijn. De dienst wordt gehouden in de Mirtekerk, Vierheemskinderenstraat 91 te Den Haag. Het bestuur

NBJB-werkgroep vrijwilligers
Bouwvakkers gevraagd
In het Friese Engwierum wonen en werken enkele baptisten op een boerderij die ze verbouwen tot opvangcentrum/leefgemeenschap, een huis voor mensen die psychisch in de knoei zijn geraakt.
Al heel wat werk heeft dit groepje mensen verzet, maar ze kunnen eigenlijk best nog wat hulp gebruiken! De gedachten gaan daarbij uit naar iemand die kan timmeren en metselen en zo nodig ook wat leiding kan geven aan de jongemannen die er worden opgevangen.
Spreekt u dit aan of weet u iemand die hierin mogelijk is geïnteresseerd? Neem dan eens kontakt op met een van de mensen die in Engwierum wonen, te weten Tjeerd de Graaf, tel. 05194-581.

Convent van Baptisten Voorgangers regio Holland
Op maandag 19 november 1984 zal om 12.30 uur het convent bijeenkomen in de Triomfator-kapel te Alphen a/d Rijn. Onderwerp: Man en vrouw in pastorie en pastoraat. Inleiders: ds. H. G. Koekkoek en mevr. F. Kavelaar-Palstra.
De deelnemers ontvangen allen een persoonlijke uitnodiging en zijn hartelijk welkom.
Bij verhindering gaarne telefonisch bericht aan de secretaris: ds. A. v. d. Berg, telefoon 078-510150.

Wie heeft dit boek?
Onze mede-redakteur ds. C. van Wier mist al geruime tijd een boek dat hij uitleende: Stil zijn voor God, van Paul Tournier. Hij heeft het graag terug, of wil het graag lenen van iemand.
Adres: ds. C. van Wier, Beneluxlaan 24, 3844 AK Harderwijk, tel. 03410-19830.

Beroepingswerk
Beroepen te 's-Gravenhage: *W. Huizing*, kandidaat te Bosch en Duin.

Telefoonnummer
Het telefoonnummer van *ds. C. van Wier*, sinds kort wonend te Harderwijk, luidt: 03410-19830.

OPDRINGERIGE VRIJHEID

Niemand zal het de direkties van de openbaar-vervoersbedrijven kwalijk nemen dat zij de grote zijpanelen van tram en bus beschikbaar stellen voor reclame. Ze kunnen toch al niet rendabel werken, dus zo'n extra bronnetje van inkomsten is welkom.

Maar hoever kun je daarmee gaan, wil je de grenzen van de welgevoeglijkheid niet overschrijden? Dat heeft veel mensen beziggehouden, sinds een blote dame op de bus een bepaald merk doucheschuim moet aanbevelen.

Voor een aantal mensen kan deze vorm van reclame aanleiding zijn om te zeggen: Als het zo moet, hoef ik dat spul niet. Maar dat raakt alleen de producent van het artikel.

Erger is dat je geconfronteerd wordt met iets, wat een deel van de bevolking niet wil, maar wat je niet kunt ontlopen. Het wordt opgedrongen.

Wie geen bloot wil zien, zal zeker een aantal stranden en recreatieplaatsen in ons land niet bezoeken. Niemand moet daar naar toe. Je hoeft ook niet naar TV-programma's of reclamespots te kijken die je niet wilt zien. De knop zit onder handbereik.

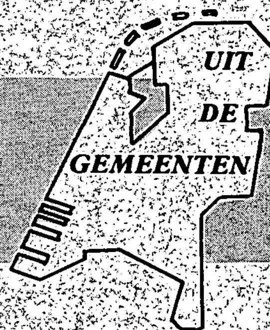
Maar wat moet je met die bus? Je kunt je natuurlijk omdraaien en net doen of je de bus niet ziet aankomen, maar dan word je op zijn best wakker in het ziekenhuis. En als je met je auto uit een zijweg komt en die bus komt er aan, kun je ook alweer niet je ogen dicht doen. En als je nu toevallig op dat openbaar vervoer aangewezen bent? Dan kun je niet meer een andere kant opkijken. Je wordt gewoon gedwongen.

En wat moet je als je als christen-chauffeur met zo'n bus moet rijden?

Een aantal mensen zal wat lachen om die preutsheid. Het hoort immers bij de nieuwe vrijheid? Veel anderen nemen er aanstoot aan. Op godsdienstige gronden, maar ook vanwege het feit dat hier het lichaam van de vrouw weer eens gebruikt wordt als trekpleister. Dat kan ieder bekend zijn. Waarom dringt men mensen dingen op, waarvan men weten kan dat ze een flink aantal medeburgers aanstoot zullen geven? Moet je op zo'n manier je zaken verkopen?

Wat staat ons nog meer te wachten aan ontwikkelingen, die opgedrongen worden, terwijl men weet dat mensen er aanstoot aan zullen nemen? Wordt er steeds minder rekening gehouden met de gevoelens van anderen? Dat vraagt uw *eindredakteur* zich af.

Vrijwilligerswerkgroep

In DC van 20 juli jl. toonden wij ons nieuwsgierig naar wat de vrijwilligerswerkgroep, die vanuit Muntendam gemeld werd, wel te betekenen had. Ons hele gemeentewerk wordt immers vrijwel uitsluitend door vrijwilligers gedaan?
Vanuit Muntendam laat men ons nu weten wat die Vrijwilligerswerkgroep wel inhoudt. Het is een groep van zo'n veertien vrijwilligers/vrijwilligsters, die een keer per maand bij de bejaarden of langdurig zieken langsgaan om hen gewoon gezelschap te houden en eventueel te helpen bij karweitjes die ze niet meer kunnen, zoals boodschappen doen, kleine klusjes opknappen of iets dergelijks.
Het systeem werkt als volgt: Iedere vrijwilliger/ster krijgt 3 à 4 bejaarden boven de 65 jaar te bezoeken, en komt daar eenmaal per maand. Na 3 maanden komt men opnieuw bij elkaar en elke deelnemer/deelneemster krijgt 3 of 4 andere adressen te bezoeken. Zo wisselt het steeds. Elke medewerker/ster komt dus bij alle mensen die op de lijst voorkomen.
Op deze wijze willen de deelnemers zich dienstbaar maken in het werk van de Heer. Mocht men over opzet en funktioneren van deze werkgroep meer willen weten, dan kan men kontakt opnemen met mevr. G. Koster-Bosscher, tel. 05987-17307.

Koninklijke medaille
26 oktober was voor mevrouw G. de Vries-Zoer te Emmer-Erfscheidenveen een bijzondere dag. Zij mocht het 50-jarig bestaan van Zusterhulp meebeleven, waarvan zij een van de oprichtsters was. Doch tijdens de viering van dit heugelijke feit kwam wethouder J. A. Harmsen van de gemeente Emmen de zilveren medaille uitreiken, die verbonden is aan de Orde van Oranje Nassau.
Mevrouw De Vries is 84 jaar. Ze heeft dertig jaar een bestuursfunktie gehad, waarvan zes jaar als presidente. Mede door haar verdiensten voor de vereniging, waarvan ze nog steeds aktief lid is, werd haar deze medaille uitgereikt.
Naast haar aandeel in Zusterhulp heeft mevrouw De Vries nog verschillende maatschappelijke funkties gehad. Ze was betrokken bij het bejaardenwerk, veertig jaar lid van een zangkoor en was verder steeds bereid voor allerlei taken. Zelfs nu is zij nog kollektante voor een aantal goede doelen, zo meldt het Nieuwsblad van het Noorden.
Wat kunnen ouderen een lichtend voorbeeld voor de jongeren zijn! De W.

OOK KORENDAG IN APELDOORN

Niet alleen in de gemeente te Rotterdam-Zuid had men op 7 oktober een korendag. Het is met veel vreugde dat wij u ook melding mogen doen van een korendag op genoemde zondag in de gemeente Apeldoorn.
Het zangkoor van Apeldoorn had het initiatief genomen om enige koren van het IJsselgewest hiertoe uit te nodigen en die uitnodiging werd aangenomen door de koren van de gemeenten Arnhem-Noord, Arnhem-Zuid, Harderwijk en Kampen. En samen met het koor uit de gemeente Apeldoorn zelf is het een geweldig evenement geworden, waar iedereen nog met dankbaarheid aan terug denkt.
's Middags werden er gezamenlijk twee liederen ingestudeerd en in de avondsamenkomst, waarvoor ook de gemeente was uitgenodigd, zong elk koor twee liederen apart en ter afsluiting zongen de koren samen de twee eerder ingestudeerde liederen. Een koor van 140 broeders en zusters, die als laatste lied gezamenlijk zongen: Gezegend en Gezonden. Zo hebben we ons gevoeld en zo zijn we ook huiswaarts gegaan.
Vermeld moet ook worden, dat er veel tijd was voor ontmoeting, een praatje, een kopje koffie en een broodje, maar het belangrijkste was de onderlinge verbondenheid gelegd door onze Heer!

M. Niessink-Amersfoort

INTREDE DS H. C. SCHAAP IN EMMEN

Op zondag 18 november a.s. hopen wij ds H. C. Schaap te verwelkomen in onze gemeente.

De bevestigings- en intrededienst zal worden gehouden in de Ned. Herv. kerk „De Voorhof", Statenweg 2. Aanvang 11.00 uur.

's Avonds om 19.00 uur hopen we het gezin Schaap op wat meer informele wijze te begroeten. Dit vindt ook plaats in hetzelfde kerkgebouw.

Zij, die dit feest met ons mee willen vieren, zijn van harte welkom.

Baptistengemeente Emmen

HET *KERSTNUMMER* VAN DE ZAAIER KOMT ER AAN...

Geachte broeders en zusters,
Binnenkort is het weer zover: we zullen er weer met het kerstnummer van De Zaaier op uit moeten. We hebben ons best gedaan er een goed nummer van te maken. Daar is al heel veel tijd aan besteed. Verschillende mensen hebben er hard aan gewerkt.
Nu moeten we er mee aan het werk en daar heb ik grote zorg over. Het aantal exemplaren dat door de gemeenten besteld is, is namelijk beduidend lager dan vorig jaar. Meer dan dertig gemeenten bestelden minder!
Zoals door de ECU op de Algemene Vergadering van onze gemeenten opgemerkt is, kan dit zo niet doorgaan. Ons evangelisatieblad komt zo in gevaar! Nu gaat het er niet om, kost wat het kost ons evangelisatieblad in stand te houden. De Zaaier is geen doel in zichzelf. Het gaat er om dat mensen, die vervreemd zijn van het Evangelie of voor wie deze boodschap helemaal vreemd is, met het Evangelie in aanraking komen. En laten we ons niet vergissen in de waarde van het geschreven woord! Ook De Zaaier wordt gelezen! Ook door mensen die we bedoelen. Daarvan zijn mij voorbeelden bekend. Eerlijk gezegd geloof ik dat we hoognodig aan een nieuw élan toe zijn. Op de Algemene Vergadering te Emmen werd door de gemeente Kollumerzwaag een motie ingediend die in deze richting wees. Praktisch alle afgevaardigden stemden voor en dat was heel bemoedigend.
Wat zou het nu geweldig zijn, als we in de geest van die motie, zouden proberen in ieder geval de oplage van vorig jaar te halen. En daar zitten we momenteel maar liefst 6000 ex. onder... Natuurlijk heeft evangelisatie met heel veel meer dingen te maken dan lectuurverspreiding, maar het *is* een methode en geen onbelangrijke!
Mag ik een dringend beroep op u doen, als nog uw bestelling te bekijken? We hebben rekening gehouden met nabestellingen. Laten we er met z'n allen wat aan doen. Het nummer gaat over God, die juist die ene mens in het oog heeft. Wat zou het fijn zijn, wanneer één mens getroffen zou worden door een woord in het kerstnummer.
Maar dan moeten we er wel mee op stap!
Met een hartelijke broedergroet,

C. Eijer, eindredakteur

81255
is het gironummer
van het
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten
Bosch en Duin
Doe er wat aan!

SCHUILEN KAN NIET MEER

Wij zijn zo gewend aan bepaalde klanken van woorden, dat ze hun glans en betekenis verliezen.

Zomaar trof mij het woord „schuilplaats". Een prachtig begrip. In het woordenboek staat o.a. „veilige plek" en „toevluchtsoord".

Schuilen doe je voor hevig noodweer of als er gevaar dreigt. In de oorlog kon men terecht in een „schuilkelder" bij bombardementen. Schuilen heeft dus altijd met gevaar te maken, met dreiging. Toch hebben we de gevaren waarvoor geschuild kan worden in zekere zin onder controle.

Langzamerhand is onze wereld echter op een punt gekomen, waar menselijke uitvindingen gevaren gecreëerd hebben waar niet meer voor te schuilen valt. Verschrikkelijke gedachteo. We leven dan ook hoe langer hoe meer als de befaamde struisvogels, alleen omdat we anders door angst zouden worden verteerd. Ik kijk bewust niet naar films over dergelijke onderwerpen. Maar ik weet wel: schuilen kan niet meer...

Trouwens menselijk leven is kwetsbaar. Ons aller leven en geluk is zo broos, dat we met recht van een zijden draad kunnen spreken. Wij zitten wonderlijk in elkaar, want we zijn ons dat niet voortdurend bewust. We schrikken slechts op als er bij ons in de buurt zo'n draadje knapt. Even komt het dichtbij en je wordt herinnerd aan je eigen kwetsbaarheid. Maar we zouden niet kunnen leven als we er aldoor over denken moesten. Mens zijn is moeilijk. Er zijn wel fijne en mooie momenten, maar er is ook veel pijn en verdriet.

Veel mensen krijgen in hun omgeving te maken met die broosheid van het leven. Machteloos en hulpeloos staan we erbij. De angst kan zo groot zijn, dat we het gevoel hebben te stikken. En schuilen voor dit gevaar kunnen we nergens...

Maar je moet toch ergens naar toe?
Je kunt toch niet eindeloos door blijven lopen?
De aarde is rond.
Tot wie kun je je wenden?
God? Zegt u: God?
Ik weet het niet.
Hij is zo stil en ver soms.
Maar ik kan nergens anders terecht.
Misschien moet ik toch wel bij God zijn,
als Hij de enige is.

Wie heb ik, behalve u. Dat hebben eerder mensen tot God gezegd. (ps. 73 : 25).
Naar wie zouden we anders kunnen gaan dan naar u, zeiden Jezus' discipelen.

Zo lezen we in de bijbel hoe mensen de Here God ervaren hebben in hun leven.

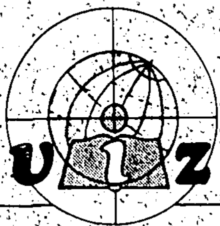
We ontdekken dat bij alle mensen van alle tijden dezelfde gevoelens geleefd hebben.

Angst, pijn, verdriet en er was geen schuilplaats, maar de Here openbaarde zich aan hen als zodanig. Bij Hem konden ze schuilen. Hij wilde hun schuilplaats zijn.
En bij wie kun je beter je toevlucht zoeken.

Ik ben vaak zo blij dat ik mag leven vanuit het geloof in God, die mij tegmoet treedt met zo'n geweldig aanbod...

U bent mijn schuilplaats, Heer,
U vult mijn hart steeds weer
met een verlossingslied.
Telkens als ik angstig ben,
steun ik op U,
ik vertrouw op U.
Als ik zwak ben, ben ik sterk
in de kracht van mijn Heer.

Ans Lindenborn

vizier gericht op...

aandacht voor gebeurtenissen in de wereld

SECTEN

Secten, ook wel nieuwe religies genoemd, hebben in de Bondsrepubliek 2½ miljoen aanhangers, zijn overwegend tussen 25 en 40 jaar en stammen vooral uit academische milieus.

Waarom worden mensen lid van secten? Anders gezegd: waarom richten mensen hun schreden naar secten en niet naar de bestaande kerken? Drie dingen vindt men in secten, niet in de kerken: 1) omgang, aandacht, contact, meeleven; 2) verplichtingen: men moet er wat voor over hebben; er worden offers gevraagd, en zo voelt men zich betrokken bij de zaak; 3) de secten zeggen niet: zo zou het wel eens kunnen zijn, maar: zó is het, en niet anders.

ONDERSTEUNING

Is het voldoende voor de plaatselijke, provinciale en landelijke overheden te bidden? Of zouden gelovigen ook op andere wijze hun geloofsgenoten, die via politieke partijen, overheidsdiensten, vrijwilligersorganisaties enz. invloed hebben op de samenleving kunnen uitoefenen, kunnen ondersteunen? Zouden gelovigen zich meer beschikbaar kunnen stellen voor functies en taken in de samenleving (besturen van verenigingen, stichtingen, vrijwilligerswerk, enz.)?

DDR

In de Duitse Demokratische Republiek hebben jongeren grote belangstelling voor de bijbelse boodschap. Bij een bijeenkomst, uitgaande van de Evangelische Alliantie, in Bad Blankenburg/Thüringen, waarbij 5000 bezoekers aanwezig waren, waren 4000 beneden de 25 jaar. Daarmee was dit treffen één der drukstbezochte jeugdbijeenkomsten in de DDR.

ISLAM ACTIEF

Vanuit de Westafrikaanse staat Gabon worden nu via sterke kortegolfzenders radiouitzendingen gedaan, bestemd voor West-Afrika. Daarmee wordt beoogd, Mohammedanen te onderrichten in de eigen leer, ze daardoor ver te houden van de kerken, christenen te winnen als mede heidenen. Wat kunnen de kerken daar tegenover stellen?

DREMPELS

Ze dienen om een duidelijke scheiding te maken tussen binnen en buiten. Ze hebben als neveneffect, dat wat naar buiten wil, dat niet of nauwelijks kan, en dat wat naar binnen wil, dat niet ziet gelukken... als tenminste de daarboven zich bevindende deuren gesloten zijn. Als de deuren open zijn, gaat het allemaal veel gemakkelijker. Heel gemakkelijk? Drempels blijven een obstakel. Voor gehandicapten, maar ook vaak voor anderen.

Hoe hoog zijn de drempels van onze gemeentecentra? Niet zozeer letterlijk, als wel figuurlijk? Wat kan gedaan worden om de scheiding tussen binnen en buiten op te heffen?

ONBEKEND

maakt onbemind. Dat lijkt sterk overdreven. Want ook iets dat bekend is, kan onbemind zijn. Juist omdat het bekend is, kan het onbemind zijn. Liefde maakt niet altijd blind, maar heel vaak juist ziende.

Hoe bekend zijn onze gemeenten in hun woon/werkplaats en omgeving? Wat weet de buitenwacht van ons? Kennen ze onze gebouwen, onze voorgangers, kennen ze ons, ons werk? Welke indruk maken we op hen? Ze zullen naar ons niet vragen als ze ons niet kennen, maar als ze ons hebben leren kennen, zullen ze ons dan herkennen als volgelingen van Jezus? Als wegwijzers naar Hem?

OMGAAN MET GELD

Veel huwelijken stranden op geldzorgen. Wie als vrijgezel niet met geld kan omgaan, zal dat ook binnen het huwelijk niet kunnen. Ouders hebben de plicht, de opdracht, om hun kinderen naast vele andere dingen ook te leren omgaan met geld. Dat is nodig voor de kinderen, en voor de partner, met wie zij door het leven zullen/willen gaan. Daarbij hebben ouders ook te wijzen op het feit dat een deel van het inkomen aan de Heer der schepping en der gemeente toebehoort.

ECONOMIE

Dat de economie als vak een grote aantrekkingskracht uitoefent op mensen die een beroep moeten leren, is bewijsbaar. Tot de inhoud van het vak behoort het in kaart brengen van de verschillende economische stelsels, die er waren, die er zijn.

Voor de beoordeling van een economisch stelsel is meer nodig dan alleen de uitgangspunten, die door de economie worden aangedragen. Een economisch stelsel moet niet alleen beoordeeld worden op zijn doelmatigheid, maar ook op zijn menselijkheid, op zijn rechtvaardigheid. Dat betekent heel concreet dat theologen de economen kunnen helpen. Vanuit de bijbel is het antwoord te formuleren wat onder „menselijkheid" moet worden verstaan. Theologisch geschoolde economen en economisch geschoolde theologen kunnen kerk en samenleving een grote dienst bewijzen.

MARTELEN

Het martelen van politieke gevangenen is nog steeds niet van de aardbodem verdwenen. De strijd er tegen gaat onvermoeid voort. Belemmerend werkt met name het feit dat zoveel staten die voor het behoud van de eigen macht het martelen van politieke gevangenen toepassen, daarbij gedekt worden door andere staten die het politiek met hen eens zijn. Anders gezegd: het martelen van politieke gevangenen is met name in dictatoriale staten aan de orde van de dag. Met het verdwijnen van democratische staten vermindert de rechtszekerheid van de burgers. Vooral burgers die het met het heersende systeem niet eens zijn, lopen gevaar gemangeld te worden.

De geschiedenis herhaalt zich: vroeger waren het kerkelijke verschillen die tot vervolging, marteling en moord leidden, nu zijn het politieke systemen.

ARCHIEVEN

Hoezeer het te waarderen is dat gelovigen en gemeenten van gelovigen naar voren, naar de toekomst kijken, het verleden mag daarbij niet verwaarloosd worden. Wat in het heden gebeurt en morgen verleden tijd is, behoort voor het nageslacht bewaard te blijven. Israël kreeg tijdens de woestijntocht de opdracht: Schrijf dit in een boek ter gedachtenis, Exodus 17: 14. Ook komende geslachten moeten de Heer kunnen danken voor wat in het verleden gebeurde. En als zij zich schamen voor sommige dingen die er gebeurden, wellicht dat zij leren van de fouten van het verleden.

Dat geldt ook voor onze gemeenten. Goede notulen, duidelijke korte verslagen van vergaderingen, besprekingen, bijeenkomsten en hoogtepunten zijn waardevol voor het nageslacht.

SLIJTERS

Ter beteugeling van het steeds maar toenemend alcoholgebruik en daarmee samenhangend alcoholmisbruik, stelde de voorzitter van het bedrijfschap voor de detailhandel in alcoholhoudende dranken (zeg maar: de slijters) voor dat de slijters op scholen aan kinderen en jonge mensen voorlichting zouden gaan geven over de gevaren die aan het gebruik van alcoholica verbonden zijn.

Een zeer slecht voorstel! Slijters hebben boter op hun hoofd. Zij komen niet geloofwaardig over als zij pleiten voor vermindering van het alcoholgebruik; 't is immers hun broodwinning.

Trouwens, de eerste oorzaken van het toenemend alcoholgebruik liggen in de vele koopmogelijkheden van alcoholica in supermarkten, bij kruideniers, in club- en buurthuizen, in sportcantines en vormingscentra.

Vervolgens: 't is goed kinderen en jonge mensen te wijzen op het feit dat alcohol een verslavende drug is, maar mensen komen voor 't eerst met deze drug in aanraking in het gezin. De ouders moeten hun verantwoordelijkheid in dezen inzien.

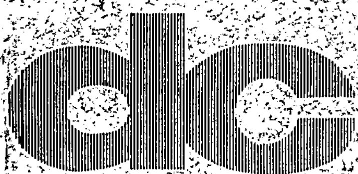
HERDER/KUDDE

Voorgangers moeten zich niet te gemakkelijk neerleggen bij de conclusie dat zij het niet iedereen in de gemeente naar de zin kunnen maken. Het gaat immers niet om het „naar de zin maken" maar om het dienen van de kudde met de opdracht en de liefde van de Opperherder.

De herder is er voor de hele kudde. De herder mag nooit voorwerp van verwarring worden of zijn - binnen de kudde. De hele kudde moet de herder kunnen volgen op basis van zijn vertrouwenwekkende liefde voor haar.

Ploeger

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling ƒ 42,— per jaar, ƒ 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland ƒ 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

NATIONALE BIJBELZONDAG: 27 JANUARI 1985

De RCOB - Raad voor Contact en Overleg betreffende de Bijbel - heeft 27 januari 1985 vastgesteld als Bijbelzondag. Het thema is „Verhalen vertalen". De Nationale Bijbelzondag volgt op de jaarlijkse Gebedsweek voor de Eenheid (18-25 januari).
Voor het thema „Verhalen vertalen" is gekozen omdat in het doorgeven van de bijbelse boodschap de bijbelverhalen een steeds grotere rol gaan spelen, als overdracht van het geloofsgoed.
Er komt een folder beschikbaar, waarin verhalenderwijs voorbeelden zijn opgenomen. Deze folders kunnen (liefst voor 25 november) aangevraagd worden door kerken en verenigingen bij het besteladres van de RCOB, Postbus 620, 2003 RP Haarlem onder opgave van het aantal dat men op 27 januari wil uitreiken.
Verder is bij het RCOB een rapport verkrijgbaar, dat handelt over het Bijbelgebruik. Hoe wordt de Bijbel gebruikt; hoe gaat men er mee om? Dat zal op verschillende manieren gebeuren. Een interkerkelijke studiegroep heeft zich op dit vraagstuk beraden en het resultaat neergelegd in het genoemde rapport. De studiegroep heeft geen eenduidig antwoord kunnen vinden op de vraag hoe de bijbel gelezen en uitgelegd moet worden; reden voor de studiegroep om zich nog verder met de vragen bezig te houden.
Dit rapport is verkrijgbaar bij het secretariaat van de RCOB, Ocarinalaan 40, 2287 RB Rijswijk.

Dank, dank u wel.
Dat was het woord dat ons vervulde toen wij uw persoonlijke wensen, bloemen, planten, kaarten, brieven, telefoontjes (zelfs uit Zuid-Afrika) ontvingen naar aanleiding van onze 55-jarige huwelijksherdenking.
Door gemeenschap verbonden te zijn in en door de liefdevolle Heer en Heiland vervulde ons steeds weer met grote blijdschap.

„Gezegend zij *die* band!"

Gode bevolen.

Uw dankbare
Fam. A. Gebel,
Vledderstraat 115, 2545 RK Den Haag

Jonge vrouw, 35 jr., wonend in het westen van het land, zoekt kennismaking met gelovige man.
Brieven onder nummer 13.700.

Welke alleenstaande man, 60+ wil kennismaken met net echtpaar voor aanspraak, vriendschap en gezelligheid.
Graag omgeving Hengelo-Almelo.
Brieven onder nummer 13.750.

Op 14 oktober jl. heeft de Heer der gemeente tot Zich genomen onze broeder

HUIBERT SPRONG

op de leeftijd van 83 jaar.

Op 19 oktober onze broeder

RUDOLPH URBAN WILHELM SCHULZ

op de leeftijd van 90 jaar.

Baptistengemeente Utrecht-Centrum „Silo"

Al de weg leidt mij mijn Heiland.

De Heer heeft op Zijn tijd thuisgehaald onze zuster

HINDERTJE FRANSSEN-NIKS

op de leeftijd van 86 jaar.

30 oktober 1984

Baptistengemeente Stadskanaal-Zuid

Voor mij onverwacht maar op Zijn tijd heeft God in Zijn heerlijkheid opgenomen mijn lieve vrouw

HARMKE NIJKEUTER-SYPKES

22 oktober 1984

W. Nijkeuter
Weytackers 228, Emmen

Op de leeftijd van 93 jaar nam God tot Zich onze zuster

MARIA ATEMA-BOSMA

Onze zuster was 60 jaar lid van onze gemeente.

14 oktober 1984

Baptistengemeente Noordbergum

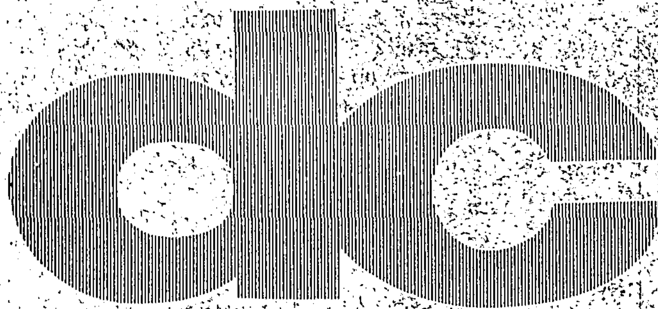
Heden heeft de Here tot Zich genomen

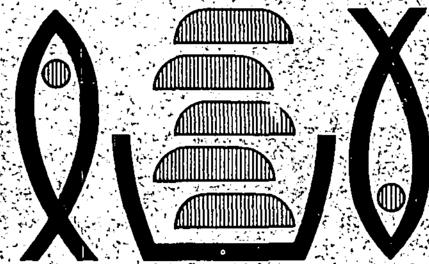
BEIKO BOMEKAMP

op de leeftijd van 77 jaar.

„Mijn genade is u genoeg"

Baptistengemeente Vriescheloo

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 45 - 16 november 1984

wie preekt er zondag?

C. v. Wier

Dat vroeg de man, die niet gewend was om iedere zondag met zijn vrouw naar de kerk te gaan, toen zij hem uitnodigde om de komende zondag mee te gaan. Maar toen hij de naam van de spreker hoorde, reageerde hij: „Nee, dank je wel. Die man behoef ik niet te horen"!

Zou u de kost willen verschaffen aan die kerkgangers, voor wie de waarde en zin van een kerkdienst helemaal of grotendeels afhankelijk is van de spreker? Waarschijnlijk niet. Want het is, ondanks alle veranderingen die er binnen de wereld van de kerk hebben plaatsgevonden, nog steeds een feit, dat dominee A. 's zondags op heel wat meer luisteraars kan rekenen dan zijn collega B. sneu!

Niemand zal kunnen noch willen ontkennen, dat de predikant in de zondagse dienst een grote rol speelt. Een veel te grote rol? Het wel of niet gezegend zijn van de kerkdienst hangt voor te veel mensen af van wie er voorgaat. En zo dreigt de zondagse samenkomst te komen op het niveau van een concert of toneelvoorstelling, waar de kwaliteit van musici en toneelspelers de waarde van de bijeenkomst bepaalt.

Je zou je kunnen afvragen, of dit negatieve verschijnsel niet voor een belangrijk deel met te danken is aan de leidinggevende plaats die de predikant pleegt te hebben. Gedurende de gehele dienst zie en hoor je immers praktisch alleen hem! Dat in meerdere kerken en gemeenten de liturgie gewijzigd is of wordt, zodat de gemeente zelf intensiever bij het wezenlijke van de dienst betrokken wordt, zal hiervan zeker niet los staan.

Een vrouw vertelde ooit eens aan Spurgeon, dat zij bijzonder gezegend werd, toen zij, zonder te weten wie er zou preken, vanuit een diepe innerlijke behoefte, de kerk binnen was gegaan. Spurgeons preek sprak haar enorm aan. Maar toen ze de volgende zondag weer ging, deed de hele dienst haar niets... Spurgeon gaf hiervoor een simpele verklaring: De eerste keer kwam u om de Heer te ontmoeten, zei hij. De tweede keer kwam u om Spurgeon te horen...

Misschien komt het bij u heel erg vanzelfsprekend over, maar toch is het noodzakelijk om je dat telkens weer te realiseren: het hart van de kerkdienst is de ontmoeting met Jezus Christus! Persoonlijk, en gezamenlijk als gemeente. Niet voor niets verklaarde Hij zo nadrukkelijk: „Waar twee of drie in mijn naam vergaderd zijn, daar ben Ik in het midden". Hij is er. En om Hem komen wij! Niet om welke spreker dan ook!

Vindt u de voorganger geen succes? Realiseer u dan, dat deze broeder werkt met zijn talenten, vijf, twee of slechts een. En wanneer hij die talenten werkelijk gebruikt, reken er dan op, dat u Jezus zult aantreffen, wanneer u echt naar Hem verlangt.
Het zou kunnen zijn, dat een voorganger anders preekt dan wij gewend zijn. Maar betekent dat, dat hij daarom Jezus niet naar voren wil leiden in de dienst? Zou het niet zo kunnen zijn, dat hij die woorden van Jezus en die facetten van het veelzijdige evangelie naar voren brengt, die wij geneigd waren over het hoofd te zien? Wie zou durven zeggen, dat hij alles van het evangelie kent en Jezus in alle opzichten heeft leren zien en begrijpen? Bedreigt ons niet voortdurend het gevaar van horende doof en ziende blind te zijn?

Weet u wie er zondag spreekt? De Meester is daar en Hij roept u!

DEZE WEEK:

van Romeinen 7 naar Romeinen 8

„Want niet wat ik wens, dat doe ik, maar wat ik niet wens, het kwade, dat doe ik. Ik, ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes dood? Gode zij dank door Jezus Christus, onze Here!" Rom. 7 : 19 en 24.
Voor veel oprechte gelovigen is het gedeelte van Romeinen 7, waaruit we bovenstaande teksten genomen hebben, geen dorre theorie. De spanning die Paulus beschrijft tussen het *willen* leven naar Gods wetten en het *kunnen* hebben ze vaak persoonlijk ondergaan. Het lijkt een strijd voor je hele leven. Er bestaan verschillende uitleggingen van dit gedeelte. Wat hier volgt is wat ik er zelf in heb leren lezen.

De wet

„Wet doet zonde kennen", heeft Paulus in Rom. 3 : 20 vastgesteld. De zondeval heeft zo'n radikale breuk teweeggebracht tussen de mens en God, dat de mens geen direkte omgang met God meer heeft. God kan zijn wil niet meer op direkte wijze aan de mens bekendmaken. De gemeenschap is verbroken.
Als God zich het volk Israël schept door de geboorte van Izaäk uit de bejaarde Abraham en Sara, en dat volk van meet af aan bestemt om zijn eigen volk te zijn, kan Hij bij de verbondssluiting bij de Sinaï zijn wil en leefregels alleen maar overbrengen door de wet. De 10 geboden of 10 woorden zijn de samenvatting van de omgangsregels met God en de naaste. Zij tonen aan hoe God de mens bedoeld heeft in zijn relaties, en wij zijn immers geschapen tot relatie met Schepper en medemens.
Wie echter zijn eigen leven en gevoelens gaat toetsen aan de 10 woorden, ontdekt zijn eigen falen. Hij slaagt er niet in om zijn leven in overeenstemming te brengen met het gerechtvaardigde patroon van de 10 geboden. Ze bepalen de mens bij zijn ontsporingen uit de weg van God. Dat zou niet zo erg zijn als daar niet de dreiging achter stond van Deuteronomium 27 : 26: Vervloekt is hij, die de woorden van deze wet niet metterdaad volbrengt, aangehaald in Galaten 3 : 10.
Wet doet zonde kennen, openbaart bijvoorbeeld dat zelfs het begeren van andermans goed zonde is, en ook de zichtbaarmaking van God in een afbeelding. De wet openbaart veel meer dan wat in het normale menselijke verkeer als zonde wordt aangemerkt. Zij legt diepe wortels bloot van wat er aan verkeerds leeft in de mens, zelfs al komt dat niet naar buiten.
Dat God daarmee de Israëliet niet in een hopeloze positie dreef, blijkt uit de offerwetten. Er was vergeving van vele zonden. Niet van alle. Petrus zegt in Hand. 13 : 39 dat het geloof in Christus ook rechtvaardigt van zonden, waarvan men door de wet van Mozes niet gerechtvaardigd kon worden.

Losgemaakt van de wet

Romeinen 7 begint met kennis van de wet te veronderstellen bij de ontvangers van de brief. Paulus richt zich in de hele brief ook vaak heel duidelijk tot zijn volksgenoten. In de verzen 1-4 zegt Paulus dat de wet alleen maar geldt voor levende mensen, en niet voor doden. Hij geeft het voorbeeld van de gehuwde vrouw, die wettelijk aan haar man verbonden is zolang hij leeft. Na zijn dood is zij niet meer aan die man gebonden. Zo is een gestorven mens niet meer onder „de wet".
Want wat is er met de mens gebeurd, die zich tot Christus bekeerde? Jezus Christus stierd de dood, waartoe de mens veroordeeld wordt die de wet niet volbrengt. Zijn dood wordt ons toegerekend, dus voor God heeft iedere Christus-gelovige de vloek van de wet ondergaan en is daaronder gestorven. Dan kan die wet de mens niet meer veroordelen en hem ook niet meer tot gehoorzaamheid verplichten.
Hij is echter ook met Christus uit de doden opgewekt, om nu een ander toe te behoren. De gelovige is om zo te zeggen met een andere man getrouwd, om nu voor God vrucht te dragen.

Wet roept zonde tevoorschijn

Wetten hebben een merkwaardige uitwerking op een mens. Als voorbeeld heb ik wel eens dit genoemd. Moeder gaat boodschappen doen. Marietje moet een uurtje alleen thuisblijven. Moeder zegt: Marietje, niet aan de koekjes komen... Had moeder maar niets gezegd, dan had Marietje wellicht niet aan die koekjes gedacht. Maar het verbod van moeder wekte het verlangen wakker, en vijf minuten later gaat het eerste koekje de mond in. Het bord „Verboden Toegang" nodigt uit om over het hek te klimmen en te gaan kijken wat daar wel te zien is.
Het gebod en verbod prikkelt de zondige hartstochten, roept die slapende honden wakker. Waar de wet komt en duidelijk stelt wat in Gods oog verkeerd is, daar komt de reaktie juist als overtreding naar buiten. Die overtreding is niet ingegeven door de wet, want die is heilig en goed. Maar de wet roept wakker en tevoorschijn wat er aan verkeerds huist in de mens. Dat verkeerde wordt hier samengevat als „de zonde", een macht die in de mens huist, die zelfs verweven is met het menszijn en die hem manipuleert. Die hem uiteindelijk naar het oordeel toe en de dood in drijft.

Strijd

Wat overkomt de gelovige Jood of ook niet-Jood, die serieus zijn best doet om de wet van God na te leven, omdat hij erkent dat die wet heilig, rechtvaardig en goed is?
Hij komt in een ondragelijke spanning. Hij weet hoe het moet, erkent het goed recht van de wet, maar kan er niet aan voldoen. In hem werkt de macht van de zonde en die drijft hem tot dingen, die lijnrecht in strijd zijn met de eisen van Gods wet.
Hij wil wel, maar hij kan niet. De wet is geestelijk, Goddelijk, goed, maar „ik ben vlees, verkocht onder de zonde". De zonde die in mij woont en wroet, bewerkt dat ik dingen doe die ik verafschuw. Ik verlustig mij in de heilige wet van God, maar in mij werkt een andere wet, de zwaartekracht van mijn zondenatuur, die mij onweerstaanbaar omlaag trekt, zodat ik terecht kom onder het rechtvaardige oordeel van God!

Wie helpt mij uit die tweestrijd tussen wel willen maar niet kunnen? Wie maakt mij vrij uit die beklemming tussen de wet van God en de wet van de zonde?
Gode zij dank: Jezus Christus!

De bevrijding: Romeinen 8

Er is geen veroordeling door de wet mogelijk voor allen die in Christus Jezus zijn. God heeft een andere macht gegeven, de wet van de Geest des levens. Die wet haalt ons weg uit de beklemming tussen Gods eisende, oordelende wet en de wet van de zonde, die ons beheerst. Want, dat hebben Romeinen 6 en 7 al gezegd, in Christus hebben wij het oordeel van de wet reeds ondergaan. Maar in Christus' dood is ook in principe die macht gestorven die als een diktator ons leven in zijn greep hield, de zonde, de oude mens.

En zo nieuw is de nieuwe mens, geschapen in de opstanding van Jezus Christus, dat hij zelfs de gezindheid in zich ontvangen heeft waarvan de wet aantoont dat ze van nature niet in de mens aanwezig is. De ware liefde tot God en de mensen. Die liefde is de gave van de Geest; ze wordt geschonken in de verlossing.
Als wij leven door de Geest, wordt daarom ten diepste de bedoeling van de wet vervuld: God liefhebben boven alles en de naaste als jezelf.

De spanning tussen de eis van de wet en ons onvermogen is dan de wereld uit. Wat wel overblijft is de spanning om dan ook niet meer „naar het vlees", dus naar onze oude mens te leven, doch uit de Geest, als nieuwe mensen.

H. G. de Winkel

MEDEDELINGEN

Het adres van *br A. Klein Haneveld*, lid van de F.C.U. en voorheen wonend te Enschede, luidt thans: Graan voor Visch 18809, 2132 GH Hoofddorp (nog geen telefoon).

Het telefoonnummer van *br J. R. P. Venema*, sekretaris van de gemeente te Coevorden (en voorkomend op de Sprekerslijst), luidt vanaf 27 november: 05240-13823.

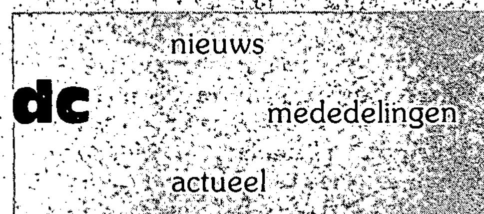
De gemeente te Pernis-Hoogvliet deelt mee, dat zij als voorganger in bijzondere dienst heeft beroepen *ds. A. A. Boeschoten* te Dodewaard, die dit beroep heeft aangenomen.

U weet toch wat dwarrelig bedoelt? Het tijdperk is gekomen van dwarrelende bladeren, dwarrelende sneeuw, dwarrelende brieven. U ziet het: dat niet rechtstreeks met vaart ter aarde schieten, maar het aarzelende, deinende dalen van blad en vlok en post, om dan tenslotte toch op de grond te belanden. Zo ziet het er hier uit op mijn tafel.
Om met het blijvendste te beginnen: van broeder voorganger G. Vegter, wonend in Deventer, ligt er een boek van bijna 200 pagina's, dat als titel OMZIEN IN DANKBAARHEID heeft. We hebben niet zoveel boeken van eigen bodem. Alleen lange-baanschrijvers krijgen zoiets van de grond. Ik mag er niet aan denken wat een geduld, moeite, volharding er nodig is om bij voorbeeld de geschiedenis van een gemeente te beschrijven. Wat een mensen en toestanden daar de revue passeren; en om die allemaal recht te moeten doen. Br Vegter heeft het gewaagd en wanneer u het verleden en heden van de Deventer gemeente ter harte gaat, dan hebt u in dit boek een bron van informatie en vreugde. Ik heb de schrijver mijn dank betuigd en als ik een vrij ogenblik heb, en dat heeft toch een rustende prediker, lees ik er in. Ook al omdat je gedurig bekende namen tegen komt. Zo zal het u ook gaan en u zult met mij en anderen omzien in dankbaarheid aan God en mensen, die trouw bleven. „Van harte aanbevolen" schrijven dan erkende beoordelaars. De gemeente in Deventer zal er in elk geval blij mee zijn.
Br van Manen uit Doetinchem zendt mij een brief, waarin hij herinnert aan een aflevering hier van mij waarin het Nederlands Bijbel Genootschap ter sprake kwam. Hij vertelt vertelt van een indrukwekkende aktie in zijn woonplaats. Van 10-14 september jl. stond de bijbel centraal in die stad aan de IJssel. Negen kerkgenootschappen werkten zusterlijk en broederlijk dus samen om stad en ommelanden te laten weten wat een schat wij hebben in dat onovertroffen boek, waardoor het heil van God ook tot ons is gekomen. Mocht u met ons de bijbel liefhebben en bedenken dat u in uw woonplaats ook eens iets zou moeten organiseren i.v.m. dit ongekende boek, ik ben er zeker van dat br G. van Manen, Torontostraat 32, 7007 BM Doetinchem (tel. 08340-24581), u wil vertellen hoe zij het deden. Natuurlijk kunt u ook bij het NBG terecht.

Ook vergankelijkere zaken dwarrelen neer. Een zuster uit Arnhem zond me een ansichtkaart, dat ansicht zal wel Duits zijn, van de baptisten kerk in Nieuw Weerdinge, met daarvoor staande de predikant van de gemeente, J. Huizinga. Een mooie, ietwat vergeelde prent van kerk en pastorie en m'n vader in lange zwarte jas en een zwarte hoed op. Ruim 60 jaar oud zal de kaart zijn. Bedankt, zuster. De dag ervoor zorgde iemand er voor dat ik twee foto's kreeg, afgedrukt in waarschijnlijk een krant uit Emmen. Op de ene foto de baptisten meisjesvereniging uit Nieuw Weerdinge, genomen in 1920, met in het midden m'n vader en moeder, alsof zij de ouders waren van deze 27 jongedochters. Ik schat dat de helft niet meer onder ons leeft. Zullen wij ze weerzien bij de springbron? En de andere foto was van de baptisten vrouwenvereniging uit Emmen, in 1952 genomen, met nog vele bekende namen en een paar bekende gezichten. Nee, ik ben geen professionele verzamelaar maar mooi zijn die platen wel. Het is zoiets als omzien in dankbaarheid. Bedankt!
Verleden herfst heb ik een verhaal gewijd aan de kraaien, die twee keer op een dag in de hoogte ons huis passeren. Ze gaan niet in slagorden, integendeel, ze hangen als los zand aaneklaar. Individualisten zijn het, maar gezamenlijk krijsen ze hun vreugde en nood uit. Ze wekken ons tegen zeven uur in de morgen. Om een uur of halfacht zijn ze voorbij. Vanwaar komen ze? Ik weet het niet. Waar gaan ze heen? Ik weet het niet. Staande voor de spiegel zie ik de christelijke gemeente die voorbij trekt. Soms zwijgend, dan eens onder veel kabaal. Ik moest even denken aan een vergadering waarin de evangelisatie aan de orde was. Men zat er wat mee. Ik begreep de onrust. Vroeger kwamen er mensen in of na de samenkomsten tot bekering. Daar hoor je vandaag minder van. Vroeger had je evangelisten. Vroeger had je minder geluisoverlast in de bijeenkomsten. Nu dendert zwaar versterkte muziek door de ruimte. Vroeger waren het hoogtepunten in de gemeenschappelijk beleefde avonden. Nu laat de gemeente het voor een deel afweten. Sommige leden hebben al zo veel aan hun hoofd. Vroeger was er geen tv met zenuwslopende series en voetbalreportages. Vroeger stond de kerk midden in het dorp en in het leven.... en zo voort. Je kunt dan misschien in dankbaarheid omzien maar je moet wel vooruit. Tot je vaststelt dat het organiseren van op-wekkings-samenkomsten nog geen garantie geeft voor nieuw leven. Voor een op God betrokken bestaan: breed, diep en durend. Hebt u het supplement 1 van onze L en G bij de hand? Leest u dan lied 4. Een dwarrelige bijdrage, dat wel, maar zo kan het eruit zien in het hart en het hoofd van uw medebroeder.

Huizinga

Ethiopië
Een gemeente berichtte dat een kollekte voor de hongersnood in Ethiopië *f.* 1.791,75 heeft opgebracht.

Dit bedrag zal, samen met wat nog meer binnenkwam en gaat binnenkomen, via het noodfonds van de Unie doorgezonden worden.

Het is wellicht een aanleiding voor meer gemeenten, om te helpen de ontstellende nood in dat land wat te helpen lenigen.

Het gironummer van het Noodfonds van de Unie van Baptisten Gemeenten is 81255.

Jubileumboek
In het kader van haar 100-jarig jubileum heeft de Baptistengemeente Deventer een jubileumboek uitgegeven, getiteld: *Omzien in dankbaarheid,* een eeuw Baptistengemeente in Deventer 1884-1984.
Dit prettig leesbare boek bevat veel historische informatie over de opkomst, vestiging en groei van de gemeente.
Tal van bekende namen komen er in voor.
Het boek werd op verzoek van de Deventer gemeente geschreven door ds G. Vegter, emeritus-predikant.
Van dit 186 pagina's tellende boek zijn voor belangstellenden nog exemplaren verkrijgbaar.
De prijs bedraagt *f* 10,— + *f* 4,25 verzendkosten.
U kunt het boek bestellen door *f* 14,25 over te maken op gironummer 2842523 t.n.v. M. van den Berg, onder vermelding van „jubileumboek".
Verdere informtie kunt u verkrijgen bij br. M. van den Berg, Kannenburg 615 te Deventer. Tel. 05700-50638.

The Candlelights
De Interkerkelijke Gospelgroep The Candlelights uit Nij-Beets heeft een musical ingestudeerd voor uitvoering in december en januari.
Zij zijn bereid om tegen vergoeding van onkosten gemeenten een fijne middag of avond te bezorgen.
Nadere informatie bij Oege Kooyker, Nij-Beets, tel. 05128-379.

O, MOEDER, DE BEER IS LOS!

Kijk eens wat die woesteling vannacht gedaan heeft! De helft van de jonge boompjes omgeknakt.
En daar heeft hij de struiken uit de nieuwe plantsoenen gerukt, die net drie dagen geleden aangelegd waren.

Wat heeft-ie nou toch met die bus uitgehaald?
De zittingen kapot gescheurd met zijn klauwen. Hoe komt zo'n ontuig van een beer nou in de bus, vraag je je af.
Heeft die bestuurder dan niet gemerkt dat er een loslopende beer ingestapt is? Of is hij stiekum door de achterdeur binnengekomen?
Warempel, dat ongedierte reist ook al per trein. Moet je kijken hoe de Zoetermeerlijn er uit ziet. En wat moet zo'n beest nou in een telefooncel? Moet je kijken hoe hij die achterlaat!

Wat zei je? Een paar toeristen in een badplaats aangevallen door die beer? Ze zaten gewoon op een bankje, en daar komt die beer op ze af en haalt zijn klauwen uit? Snap je nou dat dat kan in een land, waar ze toch al eeuwen geleden alle gevaarlijke roofdieren uitgeroeid hebben, al zijn er mensen die gerust weer wolven willen invoeren. Laten ze nou toch gauw die beer gaan vangen. Is er niemand die dat beest aandurft?

Oei, ik geloof dat de beer daar aankomt. Hoor dat beest eens brullen, toevallig dat net de voetbalwedstrijd afgelopen is. Toch benieuwd hoe dat monster er uitziet.

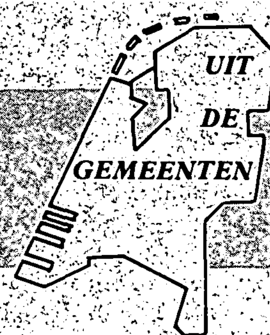
Hè? Dat kan toch niet? Hij heeft ogen als een mens en praat als een mens. Hij schijnt hersens te hebben en te kunnen denken als een mens.

Je wilt me toch niet vertellen dat een denkend mens kan veranderen in een wilde beer? Of... is een beer misschien nog beregoed vergeleken bij een mens?

En hoe maak je van die losgebroken beer een denkend mens?

eindredakteur.

nieuw wijkcentrum te Musselkanaal

Br R. Veldman te 2e Exloërmond maakte voor ons het volgende verslag:

Zaterdag 10 november jl. werd te Musselkanaal het nieuwe wijkcentrum, annex koffiebar van de gemeente Musselkanaal geopend, in gebruik gesteld zo u wilt. Het woord nieuw slaat in dit verband niet op het gebouw, maar op de funktie ervan.
Om drie uur 's middags mocht ds Kos een grote schare aanwezigen welkom heten. De burgemeester van de gem. Stadskanaal, vertegenwoordigingen van de omliggende horecabedrijven, de vorige eigenaar van het gebouw, de plaatselijke kerken, de omliggende gemeenten, de regionale pers en ook „De Christen" werden welkom geheten.
In de dienst, die stond in het teken van de dankbaarheid, sprak ds Kos naar aanleiding van Psalm 127 : 1:
„Als de Here het huis niet bouwt,
tevergeefs zwoegen de bouwlieden daaraan"
„Het is een voorrecht in deze tijd van ontkerkelijking een voorrecht een nieuw gebouw te mogen openen, begon ds Kos zijn toespraak. Hiermee gaat een lang gekoesterde wens in vervulling. De jeugd zal hier een belangrijke plaats gaan innemen. Moge het werk hier een zegen zijn voor jong en oud. Mode de boodschap van het evangelie klinken vanuit dit nieuwe centrum".
En zo voltrok zich de opening van het gebouw. Geen gerammel van sleutels, geen zilveren schaar om de linten door te knippen. Op eenvoudige wijze samen rond het Woord, van waaruit gewerkt moet worden.
De grote zaal met podium biedt plaats aan 250 à 300 personen en is voor meerdere doeleinden geschikt. De fraai ingerichte koffiebarzaal wordt van de grote zaal gescheiden door de centraal liggende moderne keuken. Dit alles is toegankelijk vanuit een ruime hal.

Vanaf de straat komend geeft het gebouw een sombere en bejaarde aanblik. Niet zo verwonderlijk als we bedenken dat het een hotelzaal, supermarkt en meubeltoonzaal is geweest. Met eigen krachten is het verbouwd, onder de bezielende leiding van br D. Blaauw. En het resultaat mag er zijn. Van binnen is het ruim en licht. Buiten en binnen. Symbool van ons leven? Uit duisternis tot licht? Vele felicitaties werden schriftelijk en mondeling aangeboden. Teveel om ze allemaal te noemen.

Namens de raad dankte br Mulders allen die het materieel mogelijk gemaakt hebben om dit alles te realiseren.

Nadat vijf sprekers het woord hadden gevoerd sprak ds Kos een dankwoord aan allen. Hij vond het daarbij opmerkelijk dat één van de sprekers in de geluidsboxen lichtkasten had herkend.

Dank aan u allen, zo zei hij, maar bovenal aan onze Heer die ons dit gaf.
Het gebouw dat door één der bouwers gedeeltelijk een ruïne werd genoemd, is een rijke aanwinst geworden. Ook vanaf deze plaats willen we onze hartelijke felicitaties aanbieden.

Tot slot van de openingsdienst zongen we met elkaar:
„wij hebben een woord voor de wereld,
die sterft aan haar twijfel en strijd".
Dat dit Woord mag klinken in en vanuit dit centrum, tot heil van de mensheid, wensen we de Knoalsters van harte toe.

Het Baptisten Centrum „Parklaan" staat in de buurt van „De IJzeren Klap".

ALGEMENE VERGADERING EN EVANGELIST

In mijn nabeschouwing over de AV had ik met betrekking tot de benoeming van de evangelist aangetekend dat deze benoeming met een kleine meerderheid van stemmen was aangenomen.

Deze vermelding blijkt - gelukkig - niet juist te zijn.
Van de 180 uitgebrachte stemmen waren er 117 voor, dat is bijna een tweederde, en daarmee een ruime meerderheid.

H. G. de Winkel

De nieuwe evangelist ds Chr. Eijer

ZELFDODING OP TERMIJN

Die uitdrukking gebruikt Okke Jager in zijn boek „De dood in zijn ware gedaante." De meeste doden zijn niet door God opgeroepen.

Zich moedwillig in gevaar begeven is de meest adequate typering van onze gebruikelijke manier van leven, schrijft hij.

Wij weten dat verschillende van onze gewoonten ons leven zullen kunnen verkorten. Met onze wijze van eten, drinken, roken, sporten en „genots"middelen lopen we een groot risico dat ons leven korter zal zijn dan God bedoeld heeft.

Dat geldt ook onze manier van werken. Met enige trots vertelde een predikant, die zeker elke zondag voorleest: zes dagen zult gij arbeiden, dat hij zelf zeven dagen per week werkte...

Steeds meer mensen rijden weer zonder veiligheidsgordel. Met negering van de statistieken, die aantonen dat de gordel aanmerkelijk veiliger is.

„Zonder die gordel was ik met mijn hoofd tegen de voorruit geklapt", zei Marja, toen ze me van hun auto-ongeluk vertelde.

„Ons dagelijks doen en laten is een macaber spel met de dood, die wij beurtelings lokken en laken. Wij zullen liever uit eigen vrije wil ziek worden en doodgaan dan gedwongen afzien van ingekankerde gewoonten", schrijft Jager verder.

Als we ziek worden door ons welvaartsleven schroeven we niet onze gewoonten terug, maar vragen iets aan de dokter. Soms vraag ik me verbijsterd af wat mensen toch bezielt, als ik een of andere fietsende durverd zonder licht vlak voor mijn auto zie opdoemen. Is het een spel met de dood? Zien wie het het langste volhoudt? Is er een of andere duistere figuur die je influistert dat je nog wel een stapje verder kunt, en nog een stapje - zo heerlijk spannend - en nog een... en die grijnzend op je laatste stap zit te wachten? Of is het leven op zichzelf zo leeg, dat je kompensatie zoekt in spannende, maar levensgevaarlijke dingen, of in prikkels waarvan je weet dat ze funest zijn?

Wie met zijn leven speelt, is helemaal geen held, al wordt hij door duizenden toegejuicht. Hij wist alleen maar de grenzen van zijn verantwoordelijkheid uit.

Het moet voor de gelovige tot eer van God zijn om, voorzover het van hemzelf afhangt, aan het eind van zijn leven ook een gaaf lichaam te kunnen inleveren. „En geheel uw geest, ziel en lichaam moge bij de komst van onze Here Jezus Christus blijken in allen dele onberispelijk bewaard te zijn".

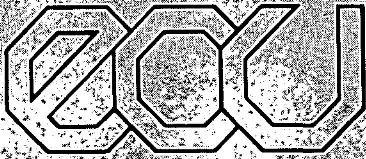
De W.

VERANTWOORDELIJKHEID

Velen van ons hebben zo'n hechte band met de gemeente, dat alles wat daarin gebeurt ons persoonlijk raakt. Dat kan heel fijn zijn, maar ook heel moeilijk. Vooral als er problemen zijn. Je voelt je verantwoordelijk en het lijkt vaak of je daarin tamelijk alleen staat. Soms kun je een paar mensen vinden die je zorgen delen, maar een grote groep lijkt het er een stuk minder moeilijk mee te hebben dan jij. Je voelt de volle last van de zorgen op je schouders drukken.
Ook als het goed gaat in de gemeente voel je je verantwoordelijk voor alle arbeid. Zelf doe je wat je kunt. Vaak heb je ook gaven en bekwaamheden die goed van pas komen. Je voelt je geroepen allerlei taken op je te nemen. Gaven heb je tenslotte van God ontvangen, dus moet je die ook ten dienste van Hem stellen.
Het sneeuwbal-effect moeten we hier ook vermelden. Als je eenmaal blijk gegeven hebt van bepaalde talenten, krijg je al gauw nieuwe opdrachten en voor je het weet ontstaat een patroon: men vraagt je wat - je kunt het - je vindt dat je het doen moet - men vraagt je voor nog meer, etc.
Spoedig krijg je meer te doen dan goed voor je is, maar je voelt je schuldig als je weigert aan iets mee te werken, terwijl je het zo goed kunt.
Hoe zit het toch met die gaven? En met geroepen zijn?
Mozes kampte met een soortgelijk probleem. Hij voelde zich in hoge mate verantwoordelijk voor het volk Israël, dat inmiddels, na een lange tocht door de woestijn, is beland in de buurt van de berg Sinaï. Hij had al het nodige met ze meegemaakt, nadat hij zich door God geroepen voelde als bevrijdingsleider in Egypte op te treden.
Intussen had hij ook ontdekt waar zijn gaven lagen. Dat was vooral op het bemiddelende vlak, zowel tussen het volk en God, als ook tussen de mensen onderling. We moeten over dat laatste vooral niet gering denken. Het boek Exodus geeft voorschriften over de volgende onderwerpen: wetgeving omtrent landbouw, ambacht, boerenbedrijf, vervaardigen van artikelen, godsdienst, maten stellen, bankwezen, voedsel, burgerlijke stand, brandstofvoorziening, militaire zaken, opslag van goederen, rechtspraak, ruilhandel, schapen houden, immigratie, voedingswetgeving, opvoeding, veiligheid, klachtenbehandeling, vastleggen van wetten, welzijn, huwelijken, communicatie, werktoewijzing, veestapel, aankomen, hygiëne, onderdak, feesten en transport.
U ziet wel dat in de samenleving van toen dezelfde elementen een rol spelen als in de onze.
Het was natuurlijk volstrekt onmogelijk dat Mozes voor al deze dingen verantwoordelijk zou zijn. Daarom gebeurt er iets heel bijzonders. Voordat al deze regels door God worden gegeven krijgt Mozes praktische, nuchtere raad van een mens...
Mozes' schoonvader Jetro komt hem opzoeken in de woestijn. Kennelijk hebben die beiden een heel goede verstandhouding. Ze gaan samen in de tent zitten en Mozes begint te vertellen wat er allemaal gebeurd is, eerst in Egypte, toen bij de Schelfzee en verder over alle moeilijkheden die ze onderweg ondervonden en hoe telkens de Here weer had geholpen.
Jetro is verheugd dat alles zo goed gegaan is en hij prijst de Here daarvoor. De volgende dag heeft Jetro gelegenheid Mozes eens te observeren bij het vervullen van zijn taak. Van de vroege morgen tot de late avond komen er mensen bij Mozes met problemen.
Aan het einde van de dag zegt Jetro: Wat heb jij veel met dat volk te stellen!
Maar waarom doe je dat allemaal alleen, je bent de hele dag bezig?
Ja, zegt Mozes, maar ik ben nu eenmaal de enige die tussen deze mensen en God kan bemiddelen. En ook als ze onder elkaar moeilijkheden hebben komen ze bij mij en dan geef ik een oplossing aan. Bovendien moet ik alles wat God wil aan het volk leren.
Mozes, het is niet goed wat je doet. Je wordt hier dood-moe van en je houdt het zo niet lang vol. Je kunt niet alles alleen. Ik zal je een goede raad geven en ik weet zeker dat God het ook zo wil. Bemiddel jij nu tussen het volk en God, en leer ze Gods wil te doen. Beschouw dat als jouw speciale taak.
Daarnaast zoek je flinke, godvrezende, betrouwbare mannen uit, die niet uit zijn op eigen voordeel, en die stel je aan als oversten van duizend, oversten van honderd, oversten van vijftig en oversten van tien.
Dan kunnen de meeste zaken binnen het volk zelf worden opgelost en hoef jij alleen nog maar in uitzonderingsgevallen er zelf bij betrokken te worden.
Als je zo andere mensen laat meedragen drukt de last niet zo zwaar op jou. Mozes luisterde naar de woorden van zijn schoonvader en alles gebeurde zoals deze gezegd had... en het werkte.
Een paar opmerkingen:
- Mozes was geroepen door God
- Hij liet zich raden door een mens
- Het werkte
- De leiders van 10 behoefden niet dezelfde capaciteiten te hebben als b.v. die van 1000, maar ook zij waren een onmiskenbare schakel in het geheel.

Conclusie: Je hoeft niet alles alleen te doen.

Ans Lindenborn

allerlei

TERUG VAN WEGGEWEEST

Waar blijft de rubriek ECU-allerlei, was onder andere de vraag op de Algemene Vergadering. Die moest even wachten op de nieuwe samenstelling van de ECU. En vanaf vandaag hoopt de ECU weer regelmatig present te zijn in ons blad. Met mededelingen over het werk, inhoudelijke artikelen over wat evangelisatie betekent, en wellicht ook reportage van gevoerde akties in gemeenten.

De nieuwe evangelist: ds Chr. Eijer

De ECU heeft in haar vergadering van 7 november haar blijdschap uitgesproken dat br C. Eijer zijn benoeming, die door de Algemene Vergadering te Emmen aangenomen was, ook aanvaard heeft. De commissie zou zich grotendeels vleugellam gevoeld hebben als deze benoeming niet doorgegaan was. Voor br Eijer moet dit geen kleine beslissing geweest zijn. Zijn hart gaat uit naar deze soort van arbeid, doch er zal een grote omschakeling nodig zijn om zich in te stellen op dit nieuwe werkgebied.
Ds Eijer is 16 jaar voorganger geweest in verschillende gemeenten, van het hoge noorden tot in het Limburgse land, en heeft dus ervaring niet alleen met verschillende gemeenten, maar ook met verschillende volksaarden. Die ervaring zal hem zeker te pas komen.
De nieuwe evangelist zal zijn werk in januari 1985 aanvangen. Het is te verwachten dat hij een zekere inwerkperiode nodig zal hebben, hoewel het zijn wens is om zo spoedig mogelijk het land in te trekken voor kontakten met onze gemeenten, hetzij in regionaal verband, hetzij direkt met de gemeenten zelf.
Een zorg voor de ECU was dat de Algemene Vergadering geen grote meerderheid van stemmen te zien gaf voor het voorstel tot benoeming van br Eijer. Van verschillende zijden is verzekerd dat dit niet door het voorstel op zichzelf kwam, en ook niet door de persoon, doch veel meer door de zwakke financiële positie van een aantal gemeenten. Men stond wel achter de benoeming, doch durfde financieel geen garanties te geven. Dat geeft ons de hoop dat men zal doen wat mogelijk is opdat br Eijer de gemeenten van dienst zal kunnen zijn.

Br Eijer kennende menen wij dat hij dankbaar zal zijn als er uit de gemeenten vragen naar hem toe komen over alles wat op de evangelisatie betrekking heeft. Hij is er voor de gemeenten, zij het dan dat zijn taak niet direkt ligt in de richting van het voeren van evangelisatiekampagnes, waarvan hij zelf de leiding zou hebben. Evenals zijn voorganger ds R. Reiling zal zijn werk bestaan uit het geven van adviezen en het meedenken over de opzet van de evangelisatie.

Ds Eijer hoopt zich binnenkort te kunnen vestigen in een centraal gelegen gemeente, nl. Harderwijk.

Voor de gemeente Enschede betekent dit het afscheid van haar voorganger, die zij met gemengde gevoelens ziet vertrekken. Met vreugde, omdat men achter zijn benoeming tot landelijk evangelist staat, en toch ook met wat verdriet, omdat men deze voorganger nog graag wat langer bij zich gehouden had. Waaruit we wel mogen konkluderen dat Enschede nog wat meer dan alleen een financieel offer brengt.

Bezieling

Wat bezielt ze toch? Je hoort dat zeggen als mensen iets bijzonders of zelfs iets bizars aan het doen zijn.
Zouden ze dat van ons, baptisten, ook wel eens zeggen? Zou onze aktiviteit en inzet wel eens zo de aandacht trekken dat men zegt: Wat bezielt die lui toch? Wat drijft hen aan om er zo op uit te gaan, om zoveel tijd en geld te offeren? Waarvoor doen ze dat?
Het zou niet goed zijn om het nu eens in speciale aandacht-trekkers te zoeken. Leuk voor eventjes, maar het laat niet veel effekt na.
Het evangelisatiewerk in de gemeenten lijkt ups en downs te hebben. Soms zijn de evangelisatiediensten goed bezet met eigen mensen, soms laten veel leden verstek gaan. Zo gaat het ook met het werken met De Zaaier en met wat er verder aan bekendmaking van het blijde nieuws gebeurt. Voorgangers en evangelisatiewerkgroepen zitten wel eens met de handen in het haar als het gaat om de gemeente te motiveren en te mobiliseren.

We moeten eerlijk zijn: vrijwel geen enkele gelovige leeft altijd op de berg. Je kent je momenten van twijfel, moeheid, vraag naar de zin van de dingen. Dat is meestal niet de geschikte stemming om er op uit te gaan.

En toch...
Toch mogen we ons wel eens afvragen hoe het zit met onze persoonlijke bezieling, als het gaat om de redding van de mensen om ons heen.
Wij erkennen vlotweg dat zending en evangelisatie roeping is van de gemeente. Maar je kunt onderduiken in de anonimiteit van „de gemeente". Op een gemeentevergadering zal iedereen het er mee eens zijn dat er geëvangeliseerd moet worden, en de evangelisatiecommissie mag het organiseren, want de boodschap moet gebracht worden.
Maar dat kan niet zonder de persoonlijke bezieling van de gemeenteleden! Ik vrees dat, als er geen persoonlijke gedrevenheid en bezieling is, zelfs de samenzang in een evangelisatiedienst een matte boel wordt, ook al zwaait de zangleider nog zo met zijn armen.
Waar komt de bezieling vandaan?
De **gedrevenheid,** de bezieling blijft wakker en levend als je zelf in de voortdurende verwondering leeft over wat jou door Gods genade is overkomen.
Dan is er verder de **bewogenheid** over de mensen, die zich nog niet bewust zijn van de noodzaak om God te zoeken en het heil te grijpen. Bewogenheid over die mensen die nog blind zijn voor het leven-gevende Licht.
De **verwondering** kan uitslijten en verstarren tot gewenning.

De **gedrevenheid** kan verlamd worden als je teveel met jezelf bezig bent of met je eigen zorgen. Of wanneer je alleen maar dáárheen gaat waar je zelf ontvangen kunt, zonder iets door te hoeven geven of iets met het ontvangene te doen.

De **bewogenheid** kan verstikken door gemakzucht, maar ook door teleurstellende ervaringen.

De moderne opvatting: je moet iedereen vrijlaten en niemand iets opdringen, kan ons ook al bij voorbaat een excuus geven om er maar niet op uit te gaan.

Evangelisatie zal nooit gemakkelijk worden. Het is altijd een aanval op de stellingen van de vijand, waarmee onze persoonlijke inzet gemoeid is.
Het evangelie wordt in heel veel gevallen overgebracht door persoonlijke ontmoetingen, door gesprekken in je eigen omgeving. Er zijn wel trainingen voor om zulke gesprekken te kunnen voeren, en ze kunnen ook nuttig zijn.
Maar de hoofdzaak blijft de bezieling, onze persoonlijke gedrevenheid, waardoor er iets van onze persoonlijke geladenheid over kan springen op die ander, zodat hij zich afvraagt: wat bezielt die mens toch?

Die bezieling kun je niet maken. Die ontvang je, denk ik, alleen maar in de omgang met de Heer Zelf. Door de verwondering over de genade, die jou toch maar van een zondaar tot zijn kind gemaakt heeft. En de dankbaarheid die daar altijd op zal volgen.

Bezielde mensen kunnen veel losmaken bij anderen!

Uit de vergadering

In de vergadering van de ECU op 7 november jl. nam de ECU afscheid van de broeders J. Bouritius en J. Bos. Br Bouritius was aftredend, en br Bos moest om gezondheidsredenen zijn taak neerleggen. Er was grote dankbaarheid voor de inzet van beiden.
Afscheid zonder vertrek was er van br Chr. Eijer. Afgetreden ECU-lid, doch nu in nieuwe hoedanigheid als evangelist blijft hij in de ECU.

De funkties werden als volgt verdeeld:
Br S. Wijchers, voorzitter; zr R. Kos-Servaas, secretaris; br P. v. d. Werf, algemeen adjunkt en br H. G. de Winkel, vice-voorzitter en lid van de Unie-Commissie voor de ECU.

De W.

„Dan zal de ziel van mijn heer gebonden zijn in de bundel der levenden bij de Heer, uw God.”

Twijfelt u soms?
Schaamt u zich niet? De uitnemende strijder en getuige Johannes, de doper, deed het ook. Hij had van Jezus zoveel verwacht: „De wan is in zijn hand en hij zal zijn dorsvloer geheel zuiveren en zijn graan in de schuur bijeenbrengen, maar het kaf zal hij verbranden met onuitblusbaar vuur!” En wat zag hij? Geen geladen optreden maar een zachtaardige man, die stil door de menigte ging, pratend en genezend. En hij, Johannes, als vergeten in de gevangenis. Wie zou niet twijfelen en zeggen: „Zijt gij het die komen zou, of hebben wij een ander te verwachten?”
Wij zitten nog niet in de gevangenis vanwege ons getuigenis. Wij zijn nog niet verbannen naar Patmos, zoals later Johannes, de evangelist. Maar we leven niet onaangetast in deze tijd. Een revolutionaire tijd op ieder gebied. Het gezinsleven staat onder zware druk. Een nieuwe techniek stuurt de arbeiders de straat op. Machtige landen staan elkaar naar het leven. Een wolkbreuk van onzekerheden stort zich over ons uit. De heer Van Agt, naar men onlangs van hem zei, met heimwee naar de macht, meende in '75 dat de bloeitijd van de kerk, althans in Europa, voorbij was en dat ze de mensen verloor als de bomen hun bladeren. Paul van Vliet had het over een zondag in Den Haag en zei: Psalmen en Gezangen uit de Kloosterkerk, ik heb daar vroeger ook gezeten met een boek vol zilverwerk. Mijn vader zal er nog wel zitten, z'n vaste plaats dezelfde rij, samen met mijn moeder, maar hun zoon die loopt de kerk voorbij...
Kan het anders? Twee veel vernietigende wereldoorlogen, met als dieptepunt het systematisch en goddeloos uitroeien van miljoenen Joden, ons achterlatend met de klemmende vraag waar God was en is in onze dagen. Gister las ik in de krant dat de Duitse soldaat een analfabeet is in het geloof. Ik vrees dat talloze soldaten over de hele wereld het zijn. En zij niet alleen. Men zou bijna schrijven dat wij in tijden van opperste goddeloosheid leven.
Deze overleggingen drijven je in de hoek. En in die hoek was er opeens het woord: Dan zal de ziel van mijn heer gebonden zijn in de bundel der levenden bij de Heer, uw God. Een vrouw zei het tegen een getergde David. David hoorde de toespraak aan. Zij was met een dwaas getrouwd. Die zot had David en zijn legertje ongeregeld volk zwaar beledigd. David zei: „Steek allemaal jullie zwaard bij je” en hij reed weg met vierhonderd gekrenkte mannen die toch al aan de onderkant van de samenleving zaten. Het beste is dat u die geschiedenis leest. U vindt ze in 1 Sam. 25. Daar ontmoet u Nabal, de hoogmoedige gek, David, de gejaagde patrijs in de bergen, en Abigaïl, een pleitende vrouw, strijdend voor de zot, haar man, en voor David, de toekomstige koning, nu nog bestendig achterna gezeten door een waanzinnige vorst, Saul.
Zeven zonen van Isaï passeerden Samuël aan wie God had opgedragen een der zonen tot koning te zalven. Maar niet een der zeven kwam in aanmerking. Op Samuëls vraag of dit al de zonen waren antwoordt de vader dat alleen de jongste nog buiten is om op de schapen te passen. Hij wordt geroepen. Toen zei de Heer: Sta op, zalf hem, want deze is het. Van die dag af greep de Geest des Heren David aan. En bijna van die dag af leefde hij als een balling. Zal hij niet nu en dan getwijfeld hebben aan Samuël, aan die zalving, aan de blijkbaar nu afwezige God? Vierhonderd man zijn onderweg om Nabal mores te leren. David ziedend voorop. En daar ontmoeten ze een vrouw. Leest u nu toch wat die vrouw zegt. In de schelp van deze toespraak is een parel. Ze zegt: Mocht ooit een mens zich opmaken om u te vervolgen en u naar het leven te staan, dan zal de ziel van mijn heer gebonden zijn in de bundel der levenden bij de Heer, uw God! God is niet in gedachten verzonken, heeft zich niet voor een ogenblik teruggetrokken, is niet op reis, hoeft niet gewekt te worden. God is niet dood.
En David zegt: „Geprezen zij de Heer, de God van Israël, die u op deze dag mij tegemoet gezonden heeft (...). Ga in vrede naar uw huis terug; zie, ik luister naar u.”
Tegen de avond kwam de duif bij hem, en zie, een vers olijfblad was in haar snavel.
Vrees toch geen nood; 's Heren trouw is groot en op 't nacht'lijk duister volgt het morgenrood. Door een nacht, hoe zwart, hoe dicht, voert God ons naar 't morgenlicht.
Vrees niet, Ik heb u verlost, u bij uw naam geroepen. Gij zijt mijn!

Huizinga

LEZERS AAN HET WOORD

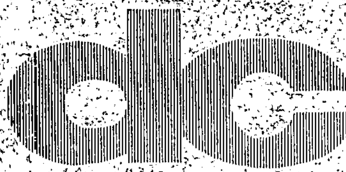
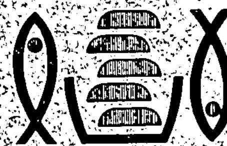

DIE MAN MOET HANGEN

Zo moet oudtijds dikwijls de reaktie geweest zijn, waarmee een brenger van slechte tijding werd bejegend. En menige brenger van onheilstijding heeft er het leven bij gelaten, omdat zijn boodschap onwelkom was en niet werd aanvaard. Zo gebeurde het trouwens in het Oude Testament bij bv. de profeet Jeremia toch ook?
En een arts ondervindt dikwijls een soortgelijke reaktie, als hij een patient en zijn/haar familieleden moet meedelen dat er een fatale ziekte in het geding is. Maar was er niet iets van deze mechanismes te bespeuren op de laatste AV bij de bespreking van het Memorandum uitgebracht door de UC? Veel milder vanzelf. Uiterst beschaafd..., maar toch... O zeker, de tijd voor een zinnige bespreking zal velen tekort bemeten toegeschenen hebben.
Maar was het niet opvallend, dat weinig of niet werd geïnformeerd naar de reden van de voorgelegde vragen? Dat de Uniecommissie wel te verstaan werd gegeven (door sommigen): het huiswerk moet beter, maar dat geen navraag werd gedaan waar*om* de Uniecommissie meende, dat onderling vertrouwen in het geding was.
Ook werden voorgangers terecht gewezen. De problemen - als ze er al waren - zouden wel goeddeels bestaan uit moeilijke funktionerende voorgangers. Zij moesten leren dat ze niet de gemeenten moesten belasten met problemen, maar er eerst nog maar eens rustig en uitgebreid met elkaar over moesten praten. Na die opmerking leek er bij sommigen een zucht van verlichting te bespeuren. Niet moeilijk doen ter AV. Geen spanningen en toestanden - laat de liefde winnen. Volgende punt (of koffie).
Is het juist?
Is het juist dat spanningen - als ze bestaan - goeddeels hun oorzaak vinden in de binnenstroming van wel gedoopte, maar nog niet Baptistisch denkende leden en voorgangers? (Het werd echt in ernst gesuggereerd!)
Zou het echt waar zijn? Dus zouden de ethische en theologische problemen waar het kennelijk (mede?) om gaat zich niet veel of veel minder stellen in bv. de Noordelijke Baptistengemeenten? (En dat dan nog afgezien van de vraag of je een = teken kunt plaatsen tussen Baptistisch en Dopers).
Voorgangers worden in het Nieuwe Testament ook gesierd met de titels: herder en leraar. Maar één van de voornaamste - zo niet de voornaamste - taak van de voorganger is toch: waken over de kudde en gevaar signaleren? En leraars zullen toch behalve het goede onderwijs te verstrekken, toch ook moeten aangeven waar de fouten begaan worden en de (eigen) „leerlingen” risiko's lopen ze te maken? Als zulke leraars, uit angst voor eigen risiko, zwijgen waar ze spreken moesten (in gemeente of ter AV of elders) dan is ze dat toch euvel te duiden?
En is de UC als college van brs en zrs, die van God en mensen een zekere leidinggevende taak hebben ontvangen, niet geestelijk verplicht zorgelijke ontwikkelingen tijdig te signaleren en zo mogelijk in goed overleg met de gemeentes (of op hun voorstel) wegen voor te stellen die liefdeloosheid, wantrouwen en verwijdering geen kans geven resp. bestrijden?
Of snijden de ethische, theologische en maatschappelijke problemen en geschillen niet dwars door onze gemeenschap, zoals door alle andere Nederlandse kerkgenootschappen?
Of menen we echt, dat met het zachtzinnig of hardhandig tot zwijgen brengen van een x aantal stemmen uit A,B en C de zon weer schijnt als vanouds en de Heer zijn zegen gebiedt als nooit tevoren? Zouden we niet toch wat dieper moeten graven? Toch wat intensiever naar elkanders moeiten en zorgen moeten luisteren? En toch meer moeten vragen: Heer, hoe wilt U het? Het lijkt me moeilijk, je aan die indruk te onttrekken. Tenzij we van mening zijn, dat de problemen in gemeente IJ ons niet raken en de ontsteltenis van voorganger Z. over deze of gene publikatie en/of ontwikkeling ons een koude zorg kan blijven. Op dat moment zou echter niet meer het vertrouwen in het geding zijn, maar de gemeenschapszin en de wezenlijke verbondenheid.
Moeilijk? Ongetwijfeld. Erg moeilijk. Maar boodschappers tot zondebok verklaren helpt bar weinig en meestal erg kortstondig.
Leiden

G. Bosveld

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling ƒ 42,— per jaar, ƒ 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland ƒ 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Op de leeftijd van 86 jaar heeft de Heer thuisgehaald onze broeder

JELLE HARMEN V. D. MEULEN

„Matth. 11 - 28"

2 november 1984

Baptistengemeente Noordbergum

Onverwacht heeft de Here tot Zich genomen, onze lieve moeder, oma en overgrootmoeder

AALTJE MOSTERT-PIKKERT

op de leeftijd van bijna 87 jaar, weduwe van Christiaan Mostert.

Groningen, 5 november 1984

Nietap:
Henk en Wil
Maassluis:
Jan en Anna
Apeldoorn:
Gerard en Truus
Australië:
Chris en Della
Klein- en achterkleinkinderen

De begrafenis heeft inmiddels plaats gehad.

Correspondentie-adres:
Meerweg 22, 9312 TD Nietap.

Zeer onverwacht zijn van ons heengegaan de zusters

WIECHERDINA KEYZER-JAGER

op de leeftijd van 82 jaar

en

HARMKE NIJKEUTER-SIJPKES

op de leeftijd van 53 jaar.

Baptistengemeente te Emmen

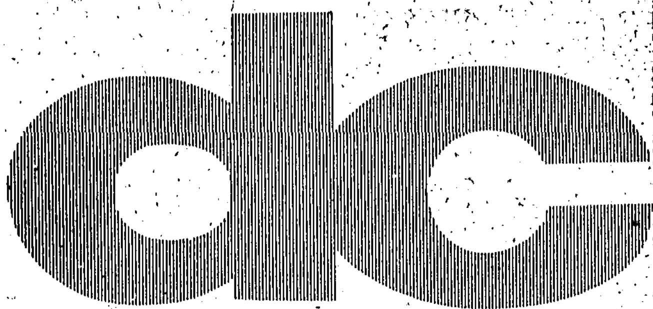
Op de leeftijd van 74 jaar heeft de Heer thuisgehaald onze broeder

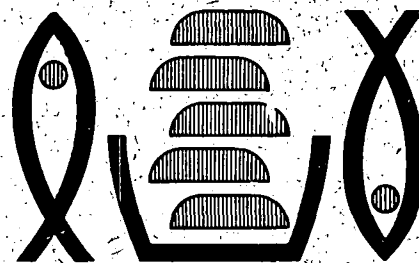
WIEGER POSTMA

„Joh. 6 - 47"

28 oktober 1984

Baptistengemeente Noordbergum

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 47 – 23 november 1984

'Zolang mijn Vader werkt, werk ik ook'

Huizinga

DEZE WEEK:

Themanummer over arbeid en werkloosheid, met drie gastschrijvers.

Volgende week:
de gemeente te Stavoren
"voor de lens"

Men schrijve mij geen oneerbiedigheid toe als ik de vraag stel: Wat doet God? Een vreemde vraag, maar kwam die nooit in u op? Toch wel, zegt u, maar om dat te kunnen weten moet je toch vooral weten wie God is. Opnieuw stranden we want hoewel we uiterst grote uitspraken doen over de eeuwig Levende, die geen begin heeft noch einde; aan wiens wijsheid, macht en liefde geen grenzen zijn; aan wie wij in leven en dood ons vertrouwen geven, wij zijn niet in staat God zo uitputtend te beschrijven, dat onze dorst om hem te kennen volkomen gelest is. Ondanks de woorden van de man die schreef dat God ons zijn Geest heeft gegeven, de Geest die alles doorgrondt, ook de diepste geheimen van God.

Jezus zei: „Zolang mijn Vader werkt, werk ik ook". Voor zover ik weet heeft de Schepper na voltooiing van deze planeet even gerust. Op de zevende dag was God klaar met alles wat hij gemaakt had, op de zevende dag hield hij op met al zijn werk. Zo vertelt de schrijver van het boek Genesis (wording).

Jesaja en anderen zien God op de troon, maar dat wil niet zeggen dat hij in een liefelijk niets-doen de eeuwigheid doorbrengt. Vlak voor de uittocht van Israël uit Egypte staat van de Heer geschreven: Een nacht van waken was het voor de Heer om hen uit het land Egypte te leiden. Baäl moge slapen of op reis zijn, als Elia zich tot de God der geschiedenis richt, antwoordt deze met het vuur dat offer, hout en altaar verteert. Ik geloof dat God altijd denkt, regelt en regeert. Hij bepaalt het getal der sterren, hij roept ze alle bij name en Gods oog rust op ieder der vier miljard, zevenhonderddrieëntachtig miljoen, vijfhonderdzesendertig duizend, negenhonderdvierenveertig mensen, van wie God de eerste naar zijn beeld en gelijkenis formeerde. Er is geen einde aan zijn vermogen.

Van hem zijn wij. Van hem was Jezus, die werkte tot het volbracht was. Het verlangen om zinnig, scheppend bezig te zijn drijft geest en lichaam en heeft een mens iets voltooid, dan is er een diepe voldoening in zijn wezen. Er mogen feilen aan kleven, maar het is het werk van zijn handen. We begrijpen hoe een stoffelijke of geestelijke kunstwerken producerende mens opademt, als hij buiten zich ziet en hoort wat binnen in hem leefde. Het moge in het paradijs prachtig geweest zijn om die hof van Eden te bewerken en te bewaren, zelfs in de last die de mens daarbuiten werd opgelegd ligt nog een zegen.

Ik heb een bijna honderdjarige man ontmoet die in z'n leven nooit iets 'groots' verrichtte, maar hij sprak met vreugde over al het grondwerk dat hij her en der had gedaan, al was het vaak in het zweet zijns aanschijns. En soms straalt het gelaat van een vrouw, die nooit iets 'groots' verrichtte, als zij het middagmaal op de tafel ziet staan dat zij bereidde in een kleine, warme keuken tussen kelder, kast en kachel.

Maar hoe zit dat dan nu met de werklozen. Werkloosheid is een ramp. Ik ben geen ekonoom, geen huishoudkundige, maar wat ik, enige jaren geleden, hier beweerde herhaal ik: laat iedere werkende 10 % van zijn werktijd inleveren en honderdduizenden kunnen weer meedoen. En hoe zit het met de geprezen arbeidsvreugde. Daarvan is veel verloren gegaan en robots en computers schijnen onze vijanden te zijn. Je hoopt dat, als de kruitdamp dezer revolutie is opgetrokken, zal blijken dat ze onze vrienden worden omdat ze de mens meer tijd geven zich in allerlei richtingen te ontplooien.

Intussen kunnen zij die geen werk hebben zich afvragen of er toch geen uitnemende werkzaamheden te verrichten zijn. Men zegt dat er steeds meer ouderen en steeds minder kinderen zullen zijn. Ouderen zouden blij zijn als iemand zich aanbood voor hen boodschappen te doen, het tuintje te verzorgen, een paar tegels te leggen, een plank in de keuken te vernieuwen. In elke gemeente zou er een kleine klub van vrijwilligers(sters) kunnen worden gevormd van wie de een dit, de ander dat kan doen. De hulpbehoevende hoeft het slechts op een centraal adres bekend te maken en de dienaar, dienares is al onderweg. Niets om handen hebben maakt van een mens een gevangene die zich met een loden kogel aan het been voortbeweegt, terwijl werk de traag voortgaande tijd vleugels geeft.

Zolang mijn Vader werkt, werk ik ook.

Denkend aan de Heer en zijn werk dat zich uitstrekt van de verste hemellichamen tot de diepste roerselen van een mensenhart, zou men bijna verwachten dat deze geest ook zijn kinderen zou opwekken. Zo Vader, zo Zoon. Zo Vader, zo zonen? U leest niet alle dagen het Hooglied. Daarin komt deze prachtige zin voor. Zij zegt: Ik sliep, maar mijn hart was wakker. Ze sliep wakend. Is dat het niet wat in u leeft ten aanzien van een vruchtbaar, dienend leven? Diep in u vibreert het verlangen er te zijn. In deze wereld. In de gemeente. Mosterdzaadjes als we zijn kunnen we, denkend aan God en aan de Zoon, uitgroeien tot een boom zodat vogels in de lucht komen nestelen in de takken.

ARBEID – ARBEIDSLOOSHEID

L. L. Drijfhamer

Omdat ik "in het vak zit" ontving ik het verzoek een bijdrage te leveren voor dit themanummer.
Dat is niet zo eenvoudig, want voor wie ga ik iets vertellen? Wie is er bij betrokken? Wie bent u? Werkende, of zonder werk? Zelfstandig ondernemer, huisvrouw, schoolgaand of studerend?

Omdat ik heel direkt betrokken ben bij de uitvoerende taak van het arbeidsbureau zal ik mij beperken tot het beleid en de uitvoering daarvan, dat Arbeidsvoorziening, een onderdeel van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, gaat voeren. Zodat u weet wat er gebeuren gaat en waar de arbeidsbureaus mee bezig zijn.

Algemeen

"Trouw" van 21 september j.l. vermeldde dat de economische opleving vooral tot stand kwam door de krachtige groei van de export, mogelijk gemaakt door de verbeterde concurrentiepositie van het Nederlandse bedrijfsleven. Het begon in de grote bedrijven en werd gevolgd door de kleine. Dat is een tendens in de goede richting. Als het bedrijfsleven goed gaat krijgt het de gelegenheid te investeren in mensen en/of duurzame goederen om het produktieproces te verbeteren.
Ondanks de lichte opleving is de situatie op de arbeidsmarkt nog weinig rooskleurig. Dat geldt voor bepaalde groepen werklozen en in bepaalde regio's meer dan voor andere. Vooral getroffen worden jongeren onder de 23, mensen boven de 50, buitenlanders en ongeschoolden, evenals veel vrouwen.
Wat doet men er aan? Wie zijn verantwoordelijk? Wie doen er wat aan?

De cijfers

In ons land zullen niet alle werkzoekenden te allen tijde, jaar in jaar uit werk kunnen hebben. Onze werkloosheid is groot: In 1983 werd een niveau bereikt van 800.000 werklozen, 17 % van de beroepsbevolking. Eind 1983 en begin 1984 begon de groei van de werkloosheid af te nemen en in juni – juli was er zelfs een niet onbelangrijke daling.
Toch bleef er – gemiddeld genomen – een groei; men verwacht voor 1984 een toename van 30.000 ten opzichte van het gemiddelde van 1983.
Het is mede de taak van de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid al het nodige te doen om de gunstige ontwikkeling van de laatste maanden te bestendigen.

Het gratis dienstenpakket

Voor 1985 wordt het kabinetsbeleid van 1984 voortgezet: de overheidsfinanciën saneren en de economische groei doen herstellen. Ook zal de aangevangen herverdeling van arbeid krachtig ondersteund en gestimuleerd worden.
Het arbeidsbureau, onderdeel van genoemd ministerie, ontvangt zijn opdrachten via hiërarchische structuren. De beleidsuitgangspunten 1985 zijn grotendeels bekend. Kernbeslissingen en plannen worden verder uitgewerkt. Voornaamste taak voor de arbeidsbureaus in 1985: vacatures halen en die zo snel mogelijk vervullen met vakbekwame mensen. Daarin zijn twee onderdelen verpakt: Vraaggerichte bemiddeling en aanbod-corrigerende scholing.
Arbeidsbureaus hebben goed geschoolde functionarissen en reageren alert op de behoeften van hun cliënten, zowel werkgevers als werkzoekenden. In goed overleg met de werkgevers worden vacatures behandeld en vervuld met het best passende aanbod dat staat ingeschreven. Eventueel kan een aanbod-corrigerende scholing worden overwogen.
Het beleid is tevens om zwakkere doelgroepen, naar evenredigheid van het totaal, kansen te geven op de arbeidsmarkt. Zo zijn er plannen voor extra aandacht voor jeugdigen, vrouwen en mensen van ethnische minderheden. Daartoe ontvangen de arbeidsbureaus een aantal middelen. Loonkostensubsidies en scholingsmaatregelen liggen gereed voor het bemiddelingsproces voor iets zwakkere ingeschrevenen.
In alle arbeidsbureaus zijn er "informatie centra" voor zelf hulp. Er staan vacaturebanken. Er is materiaal en personeel aanwezig om het zoeken van de weg in de doolhof van beroepen te vergemakkelijken.
Wie zich wil oriënteren op de mogelijkheid van een zelfstandig ondernemerschap zal er uitvoerige informatie vinden.
Men kan er voorlichting krijgen over arbeidsgerechtelijke zaken. En informatie over bedrijven in het bepaalde woon-werkgebied. Werkgevers kunnen alle noodzakelijke informatie ontvangen over de beroepen van de geregistreerden. Nadat de vacature is ingediend volgt een uitvoerig selectieproces. Uitwisseling van informatie vindt wederzijds door werkaanbieder en arbeidsbureau plaats.
Het arbeidsbureau is een betrouwbare instelling, overheidsinstituut en daarom verleent het zijn diensten kosteloos. Er wordt met animo gewerkt. Niettemin is iedere werkzoekende er zelf verantwoordelijk voor om zo snel mogelijk werk te vinden.
Zoals gezegd: er is niet voor alle werkzoekenden onmiddellijk een vaste baan voorhanden. Een groot aantal zal genoegen moeten nemen met kortdurende arbeidsperioden. Anderen zullen werkloos blijven.
Het bedrijfsleven heeft minder behoefte aan "vaste" arbeidskrachten, men tracht door een voorzichtig personeelsbeleid risico's te voorkomen.
In totaal vonden in 1983 naar schatting 430.000 van de ruim 700.000 werkzoekenden een baan, en dat is meer dan in 1982. Naar verwachting zet die toename zich in 1984 voort.
Toch is de kans om werk te krijgen de laatste jaren afgenomen. Was in 1981 25 % van de ingeschrevenen na een jaar nog werkloos, in 1983 was dat 40 %. Daardoor concentreert zich de werkloosheid steeds meer op de langdurig geregistreerden, waaronder een groot aantal gehandicapten.
Een ernstige zaak. Een bijzondere problematiek. Wat wordt er aan gedaan?

Werkgelegenheid

Gemeenten hebben wettelijk de opdracht de werkgelegenheid te bevorderen. Burgemeesters en plaatselijke politici doen hun uiterste best om werkgelegenheid aan te trekken. Provinciale en landelijke overheidsstructuren trachten werk te scheppen voor de bevolking in bepaalde gebieden. Ministers met een staf van medewerkers en industriëlen trachten intensief markten voor onze landsprodukten te vinden.
Cijfers en prognoses wijzen echter uit dat niet ieder het gewenste werk zal kunnen vinden. Er zijn te weinig vacatures om alle gewenste arbeidsplaatsen te vullen.

Werkloosheid

Werkzoekenden ervaren de werkloosheid verschillend, afhankelijk van tijdsduur en situatie. Werkloosheid is een zorgwekkende realiteit.
Kennen u en ik de zorgen van onze medemensen? Het soms aanwezige schaamtegevoel? Het gevoel van nutteloos zijn? Voor iemand die geen werk heeft staat na de WW, de WWV of RWW de bijstandswet te wachten. Wat kan men anders? Zouden de kerken wat kunnen doen?
Er komen meer en meer mogelijkheden om te "werken", met behoud van uitkering en zo uit het werkloosheidsisolement te ontsnappen.
Gemeenten en vrijwilligersorganisaties bieden geregeld kansen om bezig te blijven en zo het werk-ritme te houden. Het is gebleken dat dit juist de kansen op een reguliere arbeidsverhouding vergroot.

Solidariteit

Enige tijd geleden hield ik in de Groninger Bond een lezing over dit onderwerp. Daar kwam ter sprake het solidair zijn met de ander.
Christenen kunnen zich afvragen of ze, persoonlijk of collectief, iets kunnen doen aan het welzijn van die ander. Ligt er een taak om de langdurig werkloze uit het isolement van het gedwongen niets-doen te halen?
Er zou samen met deze mensen een gesprek kunnen zijn om de behoeften te bespreken en naar alternatieven te zoeken. Christenen zouden voorlichting kunnen vragen ter oriëntering op de mogelijkheden en onmogelijkheden.
Men zou zich later verwijten kunnen maken als men jongeren, die in drugs of alcohol vluchten, niet geholpen heeft, of dat men ouderen, die thuis zitten, vergeten is. Verwijten als gevolg dat men niet met bewogenheid heeft omgezien naar de medemens.
Het regeringsbeleid is gericht op economisch herstel, op een betere concurrentiepositie van ons land. De harde maatregelen daartoe vernemen wij heel direkt door middel van het salarisstrookje.

ZUCHTEND JE WERK DOEN......

Een dokter heeft een mooi beroep. Het lijkt mij een geweldige ervaring om als ziekenhuisarts ten afscheid de hand te mogen drukken van een genezen verklaard patiënt die twee maand tevoren doodziek werd binnengereden. Een dokter heeft vaak ook een afschuwelijk beroep. Wat zal er in een chirurg omgaan wanneer hij tijdens een uren durende operatie zijn patiënt onder zijn handen voelt sterven? Menigeen zal in zo'n situatie gevloekt hebben.

Vloek

Van oudsher heeft de christelijke kerk gezegd dat er na de zondeval een vloek op het dagelijks werk ligt. Hoe ouderwets dat veel moderne mensen in de oren moge klinken en kenmerkend voor de zwartgalligheid van het christelijk geloof, die vloekende chirurg bewijst de waarheid van die uitspraak. Wie heeft nooit iets van de bitterheid geproefd die tenminste de bijsmaak van het dagelijks werk is? Werk dat je bij de vingers afbreekt. Maandenlange vergeefse moeite. Onmacht om een goed plan ten uitvoer te brengen. Werken is geen vloek. Vraag het aan de vele werklozen die graag zouden willen werken! Maar over het dagelijks werk ligt wel de grauwsluier van de zonde. In je vloeken herken je de vloek.
Geldt dit alleen voor het dagelijks werk „in de wereld"? Wie écht actief is in de gemeente weet beter. Om een onschuldig voorbeeld te geven: als voorganger schiep ik er een behagen in om de rommel in de schuur op te ruimen. Dan deed ik tenminste iets waarvan ik het resultaat zag!

Zinloosheid

De schrijver van het boek Prediker had een fijne neus voor de „onderkant" van het leven. Hij liet zich niet voor de gek houden. Als het over het dagelijks werk gaat plegen mensen zichzelf en elkaar voortdurend voor de gek te houden. Het is soms een ongeschreven code. Kinderen klagen waarom vader zelfs 's avonds en in de weekends geen tijd voor hen heeft, maar altijd moet werken. Moeder antwoordt: „Dat doet vader allemaal voor ons!" (of, voor een goed doel, of voor de gemeente). Als het over het dagelijks werk gaat houden mensen elkaar waarschijnlijk nergens zo goed en feestelijk georganiseerd voor de gek als op jubilea en afscheidsrecepties. Ongelofelijk wat een zinvolle en geslaagde arbeid er dan aan het licht wordt gebracht!
Prediker liet zich niet voor de gek houden. Hij durfde serieus te kijken naar de „onderkant" van veel gewichtig en belangrijk werk. *„Ook zag ik, dat al het zwoegen, alsook alle bekwaamheid in het werk, louter naijver is van de een op de ander; ook dit is ijdelheid en najagen van wind" (Pred. 4:4).*

Het is een zegen van Gods Woord, dat het ons aanmoedigt af en toe heel kritisch te kijken naar ons dagelijks werk. En naar onszelf daarin. Je moet de zinloosheid en dubbelzinnigheid er van willen zien. Alleen dan kun je verder werken zonder in een kramp terecht te komen.
De vloek die over het dagelijks werk ligt is meer dan straf. De moeite en kennelijke zinloosheid van veel werk en de teleurstelling in het werk, heeft ook het karakter van verborgenheid. Moeitevol en soms zinloos lijkend werk staat soms ten diepste, of tenslotte, in het teken van iets waardevols. Na de zondeval krijgt Eva te horen dat zij ***„met smart kinderen ter wereld zal brengen"***. Meteen daaropvolgend wordt Adam gezegd dat hij ***„zwoegend zijn dagelijks brood zal eten"*** (Gen. 3: 16, 17). Toch staan het „met smart baren" en „zwoegend eten" met al hun moeite in het teken van de toekomst. Het „met smart baren" staat in het teken van de belofte van de geboorte van Christus. Staat het „zwoegend eten" op verborgen wijze in het teken van het komende Rijk Gods, waarin ieder onder zijn vijgeboom zal zitten en zal eten van het werk van zijn handen? Het is een perspectief dat in veel moeitevol en kennelijk zinloos werk moed geeft om door te gaan. Maar veel zal wel zinloos en uitzichtloos moeitevol blijven. Daar behoef je als gelovige niet je nek over te breken.

O. d. V.

Christenen kunnen overwegen om via politieke wegen te komen tot herverdeling van werk, en daarmee ook tot een stukje herverdeling van inkomen.
Hoe solidair zijn wij? Tot hoever gaat onze interesse.ten aanzien van onze medemens? Misschien brengt het gedeelte uit Mattheüs 25: 31 - 46 u op dezelfde gedachten.

Br. L. L. Drijfhamer is direkteur van het Arbeidsbureau te Stadskanaal.

Baanloosheid en Pastoraat

Enerzijds zou de voorganger van de gemeente Vroomshoop heel goed in staat moeten zijn om over de problemen van baanloosheid te schrijven.
Een paar jaar geleden stond Vroomshoop met ruim 50% werkelozen aan de landelijke top. Anderzijds geloof ik, dat ik juist **niet** in staat ben om uit eigen ervaring over problemen te schrijven waarvan je hoort dat pastores die elders hebben. Vroomshoop wijkt af van wat ik uit andere plaatsen hoor. Vroomshoop is een dorp met ongeveer 8000 inwoners. Er is wat kleine industrie waar verschillende gemeenteleden werkzaam zijn of waren. Maar de meesten zijn bouwvakkers en het is juist daar dat de meeste ontslagen zijn gevallen. In het verleden heeft men goed verdiend en menigeen heeft in die tijd een eigen huis kunnen bouwen. Daarin woont men meestal nog. Verschillende bouwvakkers konden het laatste half jaar weer aan de slag gaan. Zij die ontslagen zijn in kleinere bedrijven kunnen tot nu toe moeilijker een baan vinden.

Gezellig

Hoe men zijn baanloosheid verwerkt hangt ook af van de totale instelling van de mens. De Vroomshoper is een duidelijk gezellig type mens. Men gaat graag bij elkaar op bezoek en loopt vlug eens bij elkaar aan. Verder valt op, dat ieder wel zijn bezigheid heeft. Iemand heeft eens gezegd: „Elke Vroomshoper heeft maakt iets, kweekt iets, fokt iets of heeft wel een handeltje". Daar zit veel in. De meeste mannen zijn handig en men helpt elkaar graag. „Als ik iets voor je doen kan...."

Gezinsleven

Slechts in een enkel geval werd het altijd thuiszitten van de man als bedreigend ervaren: „Hij werkt me op de zenuwen". In het algemeen wordt het best positief gewaardeerd dat vader thuis is. De mannen helpen hun vrouwen in huis en met boodschappen doen, houden zich met de kinderen bezig; het loopt allemaal onverwacht goed. Misschien komt dat ook wel, omdat men zich niet krampachtig hoeft te houden aan de traditionele man-vrouw rol. Wanneer je meer vaders met zieke kinderen in de wachtkamer van de huisarts ziet zitten is het ineens niet vreemd meer. Dikwijls gaan de mannen gewoon met hun vrouw ergens koffiedrinken en vinden dat best gezellig. Men heeft zich goed aan de huidige baanloosheid aangepast. Een uitspraak van een zuster wier man weer werk had is tekenend: „Ik vind het heel fijn voor hem dat hij weer werk heeft en ook het geld kunnen we best gebruiken. Maar ik mis hem erg. We waren ruim twee jaar gewoon om alles samen te doen en nu sta ik overal weer alleen voor".

Pastoraat en prediking

In bijna geen geval is pastorale hulp nodig geweest bij problemen die voortkwamen uit de huidige baanloosheid. Juist omdat er zoveel mensen zonder werk zijn zal men zichzelf niet zo vlug verwijten maken of zich minderwaardig voelen. Een prettige bijkomstigheid voor de voorganger is, dat men veelal 's morgens op huisbezoek kan omdat beide echtelieden thuis zijn. Er wordt weinig geklaagd over het feit dat men het niet meer zo ruim heeft als vroeger. Men blijft ook zeer goed bijdragen voor eigen gemeente en het Unie-werk.
In de erediensten heb ik weinig aandacht aan de baanloosheid besteed. Wel wordt er regelmatig gebeden voor hen die zonder werk zijn. Maar we komen als gemeente samen om ons te verheugen in de grote daden Gods in Jezus Christus. Dáárin vinden wij als Baptisten van Vroomshoop onze identiteit en niet in onze (hopenlijk tijdelijke) maatschappelijke status.
Ook op G.B.S. of bidstond komt het onderwerp „baanloosheid" practisch niet ter sprake. Maatschappelijk hebben velen van ons flink moeten inleveren. Dat weten we van elkaar. Maar de dankbaarheid overheerst. Dankbaarheid dat het leven en het werk van onze Heer gewoon door kan gaan.

G.H.W. Pflaum

Werkeloos..... Waardeloos..... ?

O. van Wier

Moeten we daarover nog nadenken of praten ? Er bestaat toch zeker geen nuchter denkend mens die dat zou durven beweren ? Hoe zou je iemand die maar al te graag zijn beide handen uit de mouwen zou willen steken, maar daartoe geen kans krijgt, als waardeloos durven beoordelen ?
Maar zijn er waarschijnlijk nauwelijks mensen die deze kijk op een ander hebben, in de practijk blijkt het toch voor te komen dat mensen zonder werk geneigd zijn zichzelf als zodanig te bekijken. Ik herinner me een gesprek, via de radio, met een man die arbeidsongeschikt was verklaard. Hij vertelde, dat hij weken lang nauwelijks de deur uit durfde, omdat hij bang was voor de omgeving die hem als een nutteloos wezen langs de straat zou zien gaan.... Anderen bezig zien met allerlei nuttige en belangrijke dingen, zonder zelf aktief te kunnen zijn, kan je het gevoel geven van volledig waardeloos te zijn. Dat blijkt. En wie zou daarvoor geen begrip kunnen opbrengen ?

Werken : presteren

Dat is ongetwijfeld een wezenlijk aspect van het werkzaam zijn. Is iemand bezig met zaken die niets opleveren, dan zul je dat moeilijk werken kunnen noemen. Wie werkt, zeker in loondienst, moet iets presteren, tot stand brengen. Hij moet de belangen van zijn werkgever op een bevredigende wijze dienen. Zo niet, dat staat hij binnen de kortste keren op straat.
In de practijk komt het er vaak op neer, dat degene die het meeste presteert ook het beste wordt betaald. Althans, zo zou het naar de opvatting van velen behoren te zijn. Of dat eerlijk is ? De practijk toont immers aan, dat niet iedereen evenveel presteren kán, ook al zou hij dat nog zo graag willen. De mogelijkheden liggen nu eenmaal bij ieder mens niet gelijk, lichamelijk, verstandelijk of psychisch.
Berichten uit de Sovjetunie vertelden ons, hoe men daar werken toch wel allereerst ziet als de noodzaak van prestatie, iets tot stand brengen wat voor ieder duidelijk te herkennen valt als nuttig en nodig. Vandaar dat mensen die zich bezig houden met geestelijke activiteiten, met name predikanten, zeer laag of in het geheel niet worden gewaardeerd. Zij presteren toch niets ?
Kijk, wanneer dit facet het enige zou zijn wat met werken te maken heeft, dan zou je wellicht tot de conclusie moeten of kunnen komen, dat een mens zonder werk waardeloos is ; hij brengt niets tot stand en vegeteert alleen maar.

Werken : functioneren

Dat lijkt mij ook een zeer wezenlijk en reëel facet van werk. Letterlijk genomen betekent functioneren : een ambt of beroep uitoefenen. Maar vaak ook gebruiken wij dit woord in de zin van : dienst doen, nuttig zijn, je plaats innemen en mee doen. En dan krijg je op werken toch wel een ruimere blik.
Heeft iemand geen baan meer, hetzij door ziekte of invaliditeit dan wel vanwege de economische achteruitgang in de samenleving, kun je dan stellen dat zo iemand ook niet meer functioneert ? Functioneer je alleen maar, wanneer je dat maandelijks merkt aan de overboeking van je salaris ?
Werken is meer dan alleen maar bezig zijn met de verovering van een eigen inkomen en bestaan. Wie werkt, met name in onze hedendaagse maatschappij, is ook terdege bezig met het dienen van de ander, met andermans belangen. Hoe waar dit is, blijkt wel uit de dikwijls ellendige gevolgen van massale stakingen. Velen die met de problemen van de stakers niet direct te maken hebben, lijden wel onder de weigering van tienduizenden om werkzaam te zijn.
Daarom : werken is ook functioneren, bezig zijn met andermans belangen.

Dienstbaar zijn

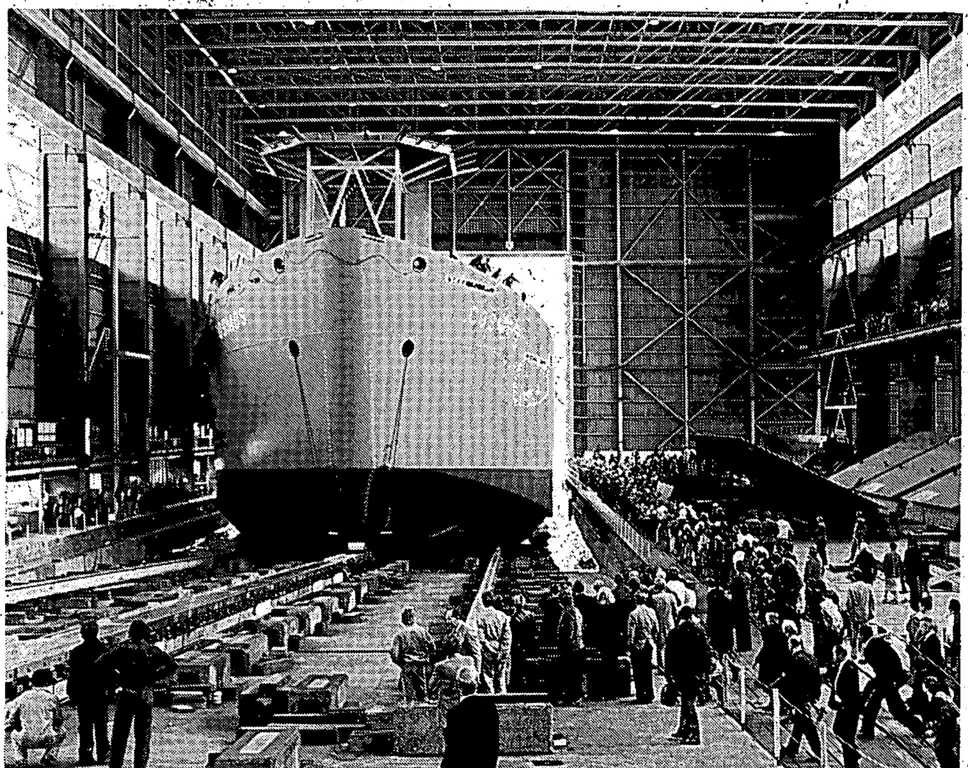
Zou dit aspect van werken alleen maar gelden voor die activiteiten die met geld gehonoreerd worden, via de baan die men heeft ? Moet een werkeloze zich waardeloos voelen, omdat hij niet meer functioneren kan ?
Gelukkig niet ! Het is uiterst positief, dat tegenwoordig velen die leven van een uitkering, omdat ze werkeloos zijn, zich toch nuttig kunnen weten en voelen via allerlei vormen van vrijwilligerswerk die hen worden toegestaan. Ze functioneren door op een andere manier dan voorheen dienstbaar te zijn. Presteren kan puur egoïstisch zijn : je zelf bevoordelen en jezelf bewijzen. Maar functioneren ligt, naar mijn gevoel, aanmerkelijk dichter bij het grote gebod : „Heb uw naaste lief gelijk uzelf !"

Hand en voet

U weet dat ik nu denk aan 1 Cor. 12. Daar wijst Paulus ons op de christenplicht van het functioneren ten opzichte van elkaar, met name binnen de grenzen van de gemeente. Maar ook buiten de gemeente ligt voor ons dezelfde taak : „Laten wij doen wat goed is voor allen..." (Gal. 6 : 10). Wie op deze manier tegen werken aankijkt, zal zich nooit waardeloos gaan voelen wanneer het ontslagbriefje in de brievenbus valt. Er is immers nog zoveel te doen.
Een werkeloze man wandelt dagelijks met zijn buurman in het invalidewagentje ! Hij onderhoudt zijn tuintje en ruimt bij de winterdag de sneeuw op.
Een ontslagen secretaresse leerde haar lesje van de Jehovah's Getuigen en ze werkt geregeld weer met De Zaaier, deur aan deur.... Want haar rechter buurman is onlangs gestorven en zij had nooit een woord tot zijn behoud gezegd.....
En sinds een paar jongelui zonder werk zitten, heeft onze koster het veel minder druk met het onderhoud van zijn kerkgebouw.

Lui

Van werkelozen kun je niet zeggen dat ze lui zijn. Maar van degene die niet wil functioneren wel ! „Een trage hand maakt arm, maar de hand des vlijtigen maakt rijk" (Spr. 10 : 4) Zo iemand voelt zich nooit waardeloos.

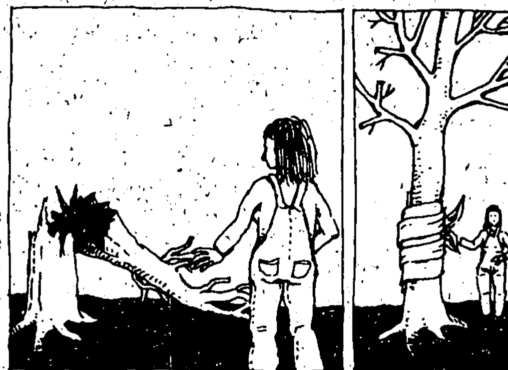

Scheepsbouw, een getroffen industrie. Velen zullen nooit meer zo het produkt, dat ze samen bouwden, nakijken.
Foto : I. H. C. Smit, Kinderdijk.

Arbeid als dienstbetoon in een gebroken wereld

J.G. Brongers

Kerkbank en werkbank zijn twee totaal verschillende werelden. In de kerk, de gemeente gaat het om het geestelijke, in het werk om het materiële, het dagelijks brood. In de gemeente om het nieuwe leven met Christus, bij arbeid om een van de gevolgen van de zondeval. Deze visie strookt niet met de bijbelse boodschap. De mens blijft ook na de zondeval bestemd tot medewerker van God, al gaat de arbeid dan gepaard met moeite, pijn en zorg.
In onze veranderende samenleving bestaan verschillende visies op arbeid.

Het woord zegt het al

Arbeid komt van het oud-germaanse „arvith", dienaar. Dienaar als ondergeschikte van de landeigenaar, doch ook als dienaar van de (germaanse) goden. Volgens Van Dale is arbeid de moeite van lichamelijke of geestelijke krachten om iets tot stand te brengen. De engelse en franse woorden voor werk hebben ook de lading van moeite en pijn. Het franse „travail" stamt af van een latijns woord voor martelwerktuig en ook het grieks kent een woord dat zowel werk als straf betekent.
Twee dingen vallen op:
1. de moeite en inspanning van het werken;
2. het element van het dienen.

God werkte ook

De bijbel spreekt nadrukkelijk van het arbeiden van God. „In den beginne schiep God de hemel en de aarde", zo begint de bijbel. Daar is Gods arbeiden in het kader van de schepping, doch ook in het kader van de verlossing. Allebei ten goede van de mens. Gods arbeiden is ten volle openbaar in zijn heilswerk, het zenden van zijn Zoon Jezus Christus en in het werk van Christus Zelf. Jezus, die volgens Johannes kon zeggen: Mijn vader werkt tot nu toe en Ik werk ook, heeft om onzentwille gezwoegd tot Hij kon zeggen: Het is volbracht. Zijn arbeiden was dienen.
Na Pasen en Pinksteren werkt God door zijn Heilige Geest die mensen bekeert, bezielt en inschakelt in zijn dienst. Gewone mensen, zoals u en ik.

Drie soorten werk

De mens is bedoeld om in verbondenheid met God te arbeiden. Hij is geschapen naar Gods beeld en mag God vertegenwoordigen op aarde om haar te bewerken en te bewaren, Gen. 1 : 28, 2 : 15. Zo werken was een voorrecht. Doordat de mens de relatie met God verstoorde raakte hij in nood. De breuk met God verstoorde ook de relatie met de medemens en de natuur. Arbeid wordt van voorrecht een harde noodzaak. „Al zwoegende en in het zweet uws aanschijns zult gij brood eten" is het oordeel over de zondige mens. Een oordeel niet zonder genade. De mens mag blijven leven, er is belofte van verlossing en één dag per week, de sabbath, zal men rusten en tijd hebben voor de dingen van God.
In Christus is de relatie tussen God en mens in beginsel hersteld. De Heilige Geest wekt geloof en werkt in de gelovigen tot vandaag toe. Arbeid en het voorzien in eigen levensonderhoud bleven gekoppeld, maar niet louter in de zin van geld verdienen voor zichzelf. Het gaat om „goed" werk te verrichten om iets mee te kunnen delen aan de behoeftige, Ef. 4 : 28.
Arbeid is dus in haar kern geen straf, maar genade; geen harde noodzaak zonder meer, maar ondanks moeite en inspanning toch dankbare dienstverlening.
Nu kan men arbeid opnieuw zien als dienen krachtens de opdracht van God om te herstellen wat stuk is. We kunnen dan onderscheid maken naar:

Niet iedereen heeft een knutselschuurtje, waar je de tijd kunt opvullen.
Foto: de Klaroen.

1. arbeid die voortvloeit uit de gebroken relatie met God (allerlei gemeentelijk werk op het vlak van verkondiging, pastoraat etc.), gericht op herstel van die breuk.
2. arbeid voortvloeiend uit de gebroken relatie met de medemens. Zoals de inspanning die het kost om elkaar te begrijpen, zorgvuldig met elkaar om te gaan. Bijvoorbeeld ouders-kinderen, leidinggevenden en werknemers in bedrijven tot en met volken en naties in hun onderlinge relaties.
3. arbeid die voortvloeit uit de gebroken relatie met de natuur. Bijvoorbeeld alle produktieve arbeid, doch ook het werk van milieugroepen gericht op het behoud van de natuur.

Deze drie soorten arbeid omvatten dus veel meer dan arbeid louter als betaald werk. De bijbel korrigeert ons hierin en leert ons hoe ons werken weer beantwoorden kan aan normen van sociale gerechtigheid, Ps. 72, welzijn en dienstbetoon, van rust, Ps. 23 en genieten, Prediker.

Andere wegen

Die moeite en inspanning hebben ook niet-christenen ontdekt. Langs andere wegen zochten ook zij naar oplossingen. Onze samenleving kent niet de dagelijkse dreiging van ziekte, honger of oorlog. De industriële sektor overheerst met daarnaast een groeiende dienstensektor-overheid, scholen, banken etc.
Arbeid staat in het teken van hoge produktiviteit, door een kombinatie van techniek, kapitaal en kennis. Het geloof in de maakbaarheid van de samenleving is sterk.
Een paar voorbeelden van de verandering in benadering van de arbeid:
1. De laatste tijd verschuift het accent in de betekenis van arbeid van de gemeenschap naar het individu. Verder winnen zogenaamde natuurlijke feiten als recht van de sterkste het van normen als gerechtigheid en dienstbetoon. Dit treedt bijvoorbeeld aan het licht in de trend om weer loon naar prestatie te betalen en om mensen die niet werken meer op zichzelf terug te werpen en uitkeringen te korten. (WAO etc.).
2. De theorieën van Marx tonen zijn enorme worsteling om in de vorige eeuw arbeiders te bevrijden uit de slavernij van het kapitalistische stelsel. Arbeid krijgt bij hem echter zo'n overwicht dat daarin de zelfverwerkelijking en bevrijding van de mens komen te liggen. Arbeid wordt dan een heilig moeten, dat uiteindelijk alle gebrokenheid zal opheffen en een menselijk paradijs haalbaar maakt.
Voor de christen is het belangrijk te weten vanuit welke arbeidsvisie men leeft. Ook zij lopen het risico vanuit geldzucht te streven naar een zo hoog mogelijk inkomen uit arbeid; zich te laten inkapselen in een arbeidssysteem dat de gebrokenheid in de schepping versterkt in plaats van herstelt en de eigen identiteit in werken op te laten gaan zonder rust en feestvieren.

Lees verder op pagina 7

uit het Uniebureau

Hulp in nood

De ernstige voedselschaarste in de Sahellanden, met name in Eritrea en Ethiopië, heeft het dagelijks Bestuur van de Commissie der Unie in zijn vergadering van 5 november doen besluiten, daarvoor uit het Noodfonds in totaal f 15.000,– beschikbaar te stellen. Reeds eerder werd een bedrag van f 10.000,– bestemd voor de aktie 'Voedsel voor Kameroen', waartoe de Europese Baptisten Zending het initiatief heeft genomen.

In Eritrea heeft het in grote delen voor het vijfde achtereenvolgende jaar niet of nauwelijks geregend. De rijke produktiegebieden in het zuiden en midden van het land zijn als gevolg daarvan tot woestijn geworden. De voedselreserves, die in betere tijden waren opgebouwd, zijn thans uitgeput. De bevolking, die zo'n 3½ miljoen mensen omvat, lijdt daarom honger. De kindersterfte in de leeftijd van 0 tot 5 jaar is tot meer dan 50 % opgelopen.

De Stichting Oecumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen heeft op de kerken en geloofsgemeenschappen een dringend beroep gedaan om voor voedselhulp aan Eritrea geld over te maken. Op grond van betrouwbare gegevens heeft het dagelijks bestuur besloten om voor deze aktie, waarmee 85 % van dit land kan worden bestreken, een bedrag van f 10.000,– uit het Noodfonds te geven.

Maar ook in Ethiopië lijden hele bevolkingsgroepen honger. U hebt de beelden op de televisie gezien of daarover in de dag- en weekbladen gelezen. De grote droogte in gebieden als Wollo, Gondar en Shoa eist op dit moment vele duizenden mensenlevens. Voor hulp aan Ethiopië heeft het dagelijks Bestuur op 5 november een bedrag van f 5.000,– bestemd, dat via de kanalen van de Baptisten Wereld Alliantie zal worden overgemaakt.

Soms kan ook door middel van het Noodfonds ***(giro 8-12-55, onder vermelding van de bestemming s.v.p. !)*** dicht-bij-huis de helpende hand worden geboden. Zo herinnert u zich misschien, dat het gebied rondom Luik (België) eind vorig jaar door een aardbeving werd getroffen. Een viertal Baptistenkerken werd daarbij zo zwaar beschadigd, dat voor herstel – één kerk moest zelfs worden afgebroken; maar er is geen geld om een nieuwe te bouwen – aanzienlijke bedragen nodig zullen zijn. De berichten uit het bureau van de Europese Baptisten Federatie in Kopenhagen hebben het Dagelijks Bestuur aanleiding gegeven, voor herstel of nieuwbouw f 5.000,– uit het Noodfonds beschikbaar te stellen.

Unieberichten

Op 15 november hebben wij verschillende brieven en stukken verzonden, die voor de gemeenten zijn bestemd:

* een brief namens het Dagelijks Bestuur inzake de stand van de financiën (vrijwillige bijdragen) per 30 oktober;
* een brief namens het Dagelijks Bestuur inzake de opgave van de kerkelijke gezindte;
* een brief van de algemene sekretaris inzake de jaarlijkse Kerstkaartenaktie;
* formulieren ten behoeve van de statistiek der Unie per 1 januari 1985;
* een brief namens de Evangelisatie Commissie der Unie inzake de abonnementsprijs van **De Zaaier** per 1 januari 1985;
* een brief van de algemene sekretaris inzake de Sprekerslijst voor 1985;
* een brief namens de Raad voor Contact en Overleg betreffende de Bijbel inzake de Bijbelzondag 1985 (met bestelkaart).

Reeds eerder hebben de gemeenten een brief ontvangen inzake een tussentijds in de Evangelisatie Commissie der Unie ontstane vakature, waarin zij ***tot 10 december*** kandidaten kunnen stellen.

We hebben u hierboven uitvoerig over de hulpverlening aan Eritrea/Ethiopië geïnformeerd. Het is niet onmogelijk, dat u daarover nog deze week een brief bereikt, die inhaakt op een door de omroepverenigingen op 26 november te voeren hulpaktie.

Uniefinanciën

Eind vorige week (of in het begin van deze week) hebben de gemeenten een brief ontvangen waarin wij de tekst hieronder *in extenso* laten volgen:

Bosch en Duin, 5 november 1984

AAN DE GEMEENTEN

Geachte broeders en zusters,

Dit moet – helaas – een nogal alarmerende brief worden. Wat is namelijk het geval? In ***De Christen*** van 9 november hebt u kunnen lezen, dat wij in financieel opzicht een hele slechte oktobermaand hebben gehad. De situatie laat zich thans zo ernstig aanzien, dat er voor de verschillende takken van arbeid een ernstig tekort dreigt. Het Dagelijks Bestuur, dat zich daarover in zijn vergadering van 5 november breedvoerig heeft beraden, heeft ons dan ook verzocht om door middel van een brief uw bijzondere aandacht voor deze zaak te vragen.

Uit de toen in ons weekblad gepubliceerde cijfers blijkt, dat de bijdragen per 30 september van dit jaar ten opzichte van de overeenkomstige periode (van januari tot en met september) in 1983 weliswaar met 5,9 % waren gestegen, maar het voor deze periode voor 1984 begrote bedrag bij lange na niet is gehaald. Begroot was namelijk tot en met september f 341.557,50; daarvan was per 30 september een bedrag van f 259.863,49 binnengekomen. In de genoemde periode is dus f 81.694,01 te weinig ontvangen.

Wilden we de begroting(en) halen, dan zou in de maanden oktober, november en december maar liefst f 195.000,– moeten binnenkomen; en dat is f 24.000,– meer dan verleden jaar in het vierde kwartaal is ontvangen! Er dreigde dus per 30 september reeds een aanzienlijk tekort; met als gevolg, dat de begrotingen voor de verschillende takken van arbeid niet zouden worden gehaald. U kunt zich voorstellen, dat deze situatie het Dagelijks Bestuur met grote zorg vervult.

Intussen ligt ook de maand oktober achter ons. Maar die is – we hebben het aan het begin van onze brief al gezegd – voor wat de bijdragen voor onze gezamenlijke arbeid in Unieverband betreft, bijzonder slecht geweest. De situatie is dermate alarmerend, dat wij een dringend beroep op onze gemeenten (en penningmeesters) doen om hun bijdragen voor CvdO, ECU, UZC, UBS en NBJB, voor zover dat nog niet (geheel) is gebeurd, thans met spoed aan het Uniebureau over te maken.

Wij doen – want dáár komt deze brief in feite op neer – een klemmend appèl op u allen om het dreigende tekort mee te helpen voorkomen, nu het nog kan!

Met hartelijke broedergroeten,
namens het Dagelijks Bestuur van de Commissie der Unie,
J. A. Brandsma, algemene sekretaris
A. van den Hoef, penn.m. adm.

Sprekerslijst 1985

Elk jaar zorgen wij voor het samenstellen en verzenden van een nieuwe sprekerslijst. De gemeenten hebben daartoe verleden week een brief met bijbehorend opgaveformulier ontvangen. Wij zijn daarmee wat vroeger dan voorheen. Vanuit de gemeenten is er namelijk op aangedrongen, de sprekerslijst eerder in het jaar te laten verschijnen. Welnu, wij zullen ons best doen. Maar wij kunnen het niet alleen. Hebben daarvoor de medewerking van de sekretarissen van onze gemeenten nodig. En rekenen daar dan ook op. Alvast bedankt, zullen we maar zeggen!

J. A. Brandsma / A. van den Hoef

HOE BELEEF JE WERKELOOS ZIJN ?

Eén van onze redactie-leden sprak met een tweetal mensen, die momenteel geen betaalde baan hebben.

Br. A. :
Wat was je eerste gedachte toen je hoorde dat je zonder werk zou komen ?
Ik heb het al jaren zien aankomen, maar als het dan echt gebeurt, is het toch wel heel rot. Ze moesten kiezen tussen mij en een collega (waar ik overigens de beste verstandhouding mee had en nog heb). Ik vond er iets onrechtvaardigs inzitten dat ze me wegstuurden. Ook had ik het gevoel dat het allemaal niet nodig was geweest en dat ik het slachtoffer van beleidsstructuren was.
Hoe lang was je er ?
22 jaar, in totaal heb ik 36 jaar gewerkt.
Vind je dat dat wel genoeg is ?
Ik ben 54 en ik had graag zeker tot mijn 60e gewerkt.
Wat betekent werk voor je ?
Je bekleedt een maatschappelijke functie. Je verdient een inkomen, waar het gezin van leven kan, je voelt je nuttig, het is een zekere levensvervulling, het zit in de mens „ingebakken", die behoefte om te werken.
Maar je doet nu toch ook heel veel ?
Ja, maar het is prettiger je salaris te ontvangen als je ervoor gewerkt hebt. Loon is een uitdrukking van waardering.
Is je dagindeling erg veranderd ?
Vroeger was mijn dag in drieën gedeeld : ± 8 uur slapen, 8 uur werken en 8 uur voor andere dingen.
Welke andere dingen ?
Werk in de gemeente, voor het N.B.G. en niet te vergeten kinderen en kleinkinderen. De laatsten zijn hier heel vaak, logeren veel bij ons en daar trek ik vaak mee op.
Daar heb je nu meer tijd voor ?
Ja, en dat is fijn. Voorheen moest alles in de weekends en avonden. Als ik b.v. een bijbelstudie moest voorbereiden dan werd die wegens tijdgebrek wel eens „in elkaar geflanst" (vergeef me de oneerbiedige uitspraak). Nu kan ik er veel meer werk van maken.
Wat vindt je van de bijbeltekst „In het zweet des aanschijns zult ge uw brood verdienen?"
Daar heb ik geen moeite mee. Zweten proberen we allemaal zoveel mogelijk te vermijden en ik ben te allen tijde bereid om te werken.
Ook onder je niveau ?
Ja, maar er zijn wel grenzen, vind ik.
Vind je dat de Baptisten Gemeente aandacht moet geven aan werkeloze leden ?
Pastoraal denk ik zeker dat je zulke mensen goed in de gaten moet houden. Speciaal als ze kennelijk in een gat vallen, hun tijd niet kunnen vullen, rondlopen met frustraties. Tenslotte is je normale ritme volkomen verstoord. Practisch lijkt het me zinvol als een gemeente c.q. raad zich op de hoogte stelt van de mogelijkheden in de burgerlijke gemeente ten behoeve van werkelozen.

Kun je tegen een werkeloze zeggen : De kerk moet nodig een verfje hebben ?
Hangt er van af. Als het iemand is die nog nooit een kwast in z'n handen heeft gehad, lijkt het me niet juist. Je moet mensen in hun waarde laten. Aan mij kunnen ze het beter niet vragen, zoiets zou me helemaal niet liggen !

Br. B :
Een jonge broeder, 28 jaar, is sinds 1½ jaar zonder baan. Hij heeft zelf ontslag genomen wegens problemen met zijn baas, o.a. op het principiële vlak. Hij verwachtte zo weer ander werk te hebben, maar zijn vele sollicitatiebrieven hebben tot op heden niets opgeleverd.
Hoe beleef je je werkeloosheid ?
Ik ben er niet moedeloos onder. Het zal wel met mijn karakter te maken hebben. Ik maak me niet zo druk om dingen. Ik solliciteer regelmatig en soms kom ik een heel eind in de selectie. Dat geeft je dan weer moed. Ik heb het volste vertrouwen in de toekomst. Financieel is het natuurlijk een stuk minder. Het scheelt wel zo'n f 1.500,- in de maand, dat betekent zuinig leven. Maar ik ben toch heel blij dat we in Nederland zulke goede sociale voorzieningen hebben. Ik ben wel dankbaar voor mijn uitkering ; dat mag ook wel eens gezegd worden ! (Zijn vrouw : We hebben nog steeds kaas op brood en vergeleken met andere landen hebben we het nog rijk).
Wat betekent „werk" voor jou ?
Als ik werk heb ik het gevoel dat ik mijn steentje bijdraag om de maatschappij op te bouwen ?
Wat bedoel je met maatschappij ?
Nou, de economie eigenlijk.
Wat vind je van de stelling : werkeloos-waardeloos !
Voor de maatschappij is dat wel zo, maar je kunt jezelf best waardevol maken.
Hoe ?
Ik sport veel, hardlopen. Dat vind ik fijn. Verder help ik veel bij kennissen of gemeenteleden met allerlei klussen. Ik zit in het jeugdwerk en ik studeer nog een beetje. Vorig jaar heb ik mijn middenstandsdiploma gehaald. - Ik vind het trouwens heel leuk om hier eens over te praten. Normaal doe je dat eigenlijk nooit -.
Wat voor werk doe je het liefst ?
Werk in de verkoop. Ik ga graag met mensen om.
Vind je dat de gemeente wat voor jou zou moeten doen ?
Ik ga er niet vanuit dat de gemeente me maar moet steunen. Juist omgekeerd : Ik probeer te bedenken wat ik voor de gemeente kan doen. Wel lijkt het me juist als gelovigen elkaar hulp geven waar mogelijk. Ook heel concreet : als iemand een baan te vergeven heeft, moet hij een mede-gelovige voorrang geven.
Wat verwacht je van de toekomst ?
Ik zei al, ik heb er veel vertrouwen in. Ook heb ik vertrouwen in de Heer. Ik weet niet hoe het verder zal gaan, ik blijf proberen werk te vinden en ik ben ook aan het onderzoeken of ik eventueel zelf iets op poten kan zetten.....

OM CADEAU TE GEVEN.....

Zoekt u nog naar een origineel cadeau met het oog op de komende feestdagen ? Misschien kunnen wij u van dienst zijn met enkele suggesties.

* Sinds kort is de liederenbundel Gospels uit. Het boek bevat 154 liederen die min of meer bekend zijn. In de loop van enkele weken zijn er al honderden exemplaren van verkocht en de reakties van de gebruikers zijn ronduit positief te noemen. Ook de prijs kon erg gunstig worden gehouden : f 6,– voor zo'n boek dat weliswaar is samengesteld met het oog op jongeren, maar in feite genoeg moois bevat voor alle leeftijden !

* Eveneens dit najaar verscheen er een kwartetspel dat is afgestemd op ons zendingswerk in Afrika. Het is een fraai spel geworden, voorzien van kleurenfoto's en een korte uitleg.
Deze unieke uitgave kon tot stand komen door een nauwe samenwerking met de Duitse baptisten.
Het zendingskwartetspel is te koop voor f 7,50.
Beide uitgaven zijn te bestellen bij : Jeugdburo N.B.J.B., de Singel 5, 9203 XX Drachten ; tel. 05120 - 15687.

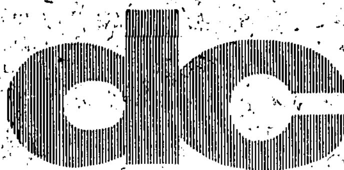
Vervolg van pagina 5

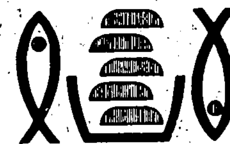
Werk in de gemeente

De christen kan niet in twee werelden leven : de werkdag volgens de wetten van het arbeidsbestel en het privéleven volgens de normen van het evangelie. Ook in ons werken in brede zin staan wij in dienst van God. In Christus zijn wij met andere mannen en vrouwen verbonden in de gemeente. Daarmee hebben we niet alleen individueel, doch ook als gemeente een taak om te herstellen wat stuk is. Zolang het nog kan, wetende dat ons werk niet vergeefs is in de Heer. Die opdracht moeten wij in onze gemeente opnieuw gaan ontdekken, geloof ik. Een paar ideeën :
- praat tijdens huisbezoeken ook bewust over uw werk of over het niet hebben van werk.
- behandel in een zondagsdienst eens het thema arbeid. Dat kan ook uitstekend in een oogstdankdienst.
- beleg een kennismakingsbijeenkomst in de gemeente en laat enkelen van hun dagelijks werk vertellen.
- stimuleer gemeenteleden mee te doen aan (interkerkelijke) aktiviteiten op het gebied van (jeugd)werkloosheid.
- probeer over dit onderwerp meer te weten te komen.

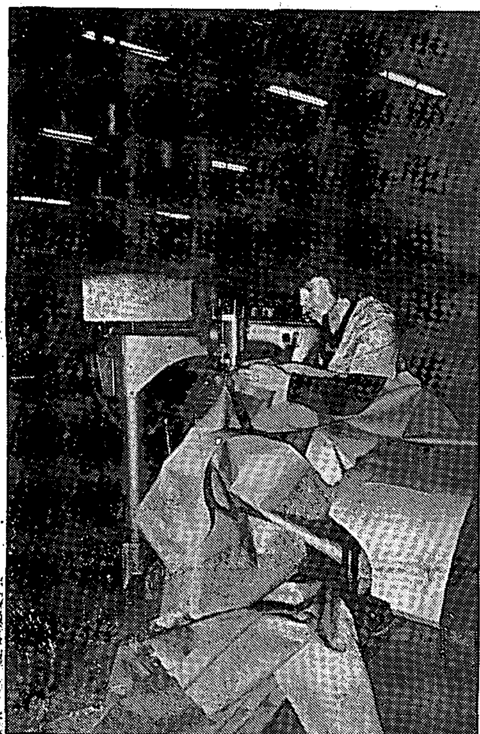
Tekeningen : Marinus van der Werf

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 42,— per jaar, *f* 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Betaalde arbeid - niet meer voor iedereen.
Foto: A. Bosma

Blijde verwondering in ons bestaan
al groeiend verborgen gebleven
heb jij nu de ruimte gekregen
te leven met jouw naam.

FREDERIK PIETER

Rik

31 oktober 1984

Jos van der Leur
Joke Posthumus
Acopulcodreef 63, 3563 RB Utrecht

HEBT U AL

het voorgangers-boekje besteld?
't Kan nog.
Maak f 4,50 over op giro 1346478
t.n.v. „Namen en Jaren", Groningen

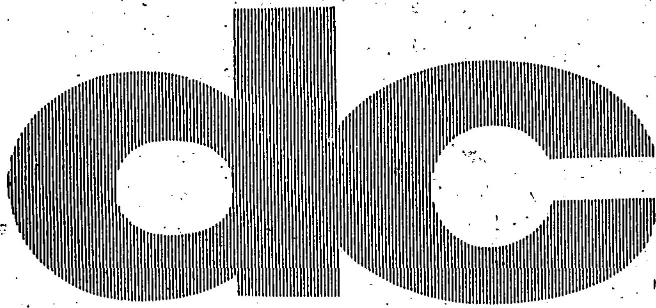
HEBT U AL

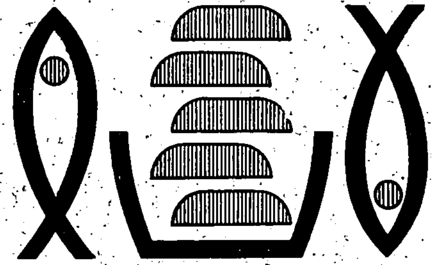
dit boekje doorgelezen.....
en ook al wat foutjes ontdekt?
Wilt u deze dan s.v.p. toesturen aan N.J. van Beek
Wassenbergstraat 61, 9718 LK Groningen

Weduwe, goed 60 jaar zoekt langs deze weg een levenspartner om samen van de jaren die nog geschonken worden iets goeds te maken.
Zelf meelevend lid baptistengemeente.
Brief onder nummer 13.850.

81255
is het gironummer
van het
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten
Bosch en Duin

Doe er wat aan!

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

99e jaargang - nummer 47 - 30 november 1984

wat is zijn naam?

Ans Lindenborn

Het gesprek ging zo: Vraag van juf: „Wat is de tempel?" „Het huis van God". „Woont Hij daar?" „Ja". „Zoals jij in jullie huis woont?" „Ja en nee". Wat bedoel je daarmee?" „Ik weet wat zij bedoelt: als de mensen er heen gingen, dan was Hij er!"

Een geweldig antwoord vond ik dat.
Kinderen kunnen soms nog fijner aanvoelen en verwoorden dan volwassenen.

Ik hoorde die woorden van dat meisje telkens weer in mijn oor. Ik bleef erover denken en een beetje mee experimenteren.

Als **wij** bidden, dan hoort Hij ons.
Als **wij** in Hem geloven, dan bestaat Hij.
Of vindt u dat te ver gaan?
Als **wij** bepaalde eigendschappen aan Hem toekennen, dan heeft Hij die.
Als **wij** geloven dat wij iets doen wat God niet goed vindt, dan is het ook verkeerd.

Het lijkt net of ik alle nadruk op ons mensen wil leggen en daarmee de Here God tekort doe.

Toch geloof ik dat de relatie tussen God en mens(en) een heel bijzondere is. Ook denk ik dat we in de bijbel meerdere malen aanwijzingen vinden dat God zich in zekere zin afhankelijk maakt van mensen, zelfs - ik zeg het heel voorzichtig - bijna kwetsbaar is in Zijn liefde voor Zijn volk en voor Zijn schepping.

Als de Here God aan Mozes ten behoeve van het volk uitleg geeft over Zijn naam, over Zijn wezen, ervaar je ook iets van die spanning.
„Ik ben, die Ik ben". Aan de ene kant is het een uitspraak, waaraan volstrekte soevereiniteit ten grondslag ligt.

Hooghartig, zou je zeggen.
Maar tegelijkertijd heeft het met de mensen met het volk Israël, te maken. De Here zegt: Wie ik ben, hangt van jullie af, van jullie situatie bijvoorbeeld.

Ik ben de Here, de God uwer vaderen. Uw vaderen hebben Mij niet als God aangenomen, maar ik heb uw vaderen aangenomen. Ik ben de God van de belofte aan Abraham, Isaac en Jacob.

Wie Ik ben? Ik ben de Here, uw God, die u uit Egypte geleid heeft.
Wie Ik ben? Ik ben de Here, uw God, die u moest straffen met wegvoering uit uw land, teneinde u terug te krijgen bij Mij.
Wie Ik ben? Ik ben de Here, uw God, die de grote donkerheid, waarin u wandelde niet langer kon aanzien en neerdaalde.
Wie Ik ben? Ik ben de Here, uw God, die deze wereld zo liefheeft, dat Ik mijn eniggeboren Zoon gegeven heb tot ieders behoud.

Ik ben, die ik ben, nu in 1984, voor jou, in jouw situatie.

DEZE WEEK:

Onder de titel „Die man moet hangen" zond ds. G. Bosveld in DC van 16 november een stuk in over het Memorandum van de Unie Commissie, besproken op de AV te Emmen.
Dit bracht prof. dr. J. Reiling er toe om eens zijn gedachten op papier te zetten

Over vertrouwen

Sinds de laatste algemene vergadering van de Unie in Emmen heeft het woord vertrouwen meer betekenis gekregen, in ieder geval voor hen die deze vergadering bijwoonden. Het was immers het sleutelwoord van een memorandum van de Commissie der Unie over de structuur van de Unie.

Het was niet de beloofde nota waarover de vergadering zou kunnen discussieren. Die was niet klaargekomen en dat lag mee daaraan dat tijdens de in de commissie gevoerde discussie het woord vertrouwen zijn intrede deed. Vertrouwen wilde in dit verband zeggen elkaar accepteren ook al zijn de meningen niet altijd gelijk. Deze meningen hebbben dan vooral betrekking op het doorwerken van allerlei maatschappelijke ontwikkelingen, want die ontwikkelingen roepen zeer uiteenlopende reacties op, die aanleiding kunnen geven tot vervreemding en verwijdering.

Onduidelijkheid

Was deze vraagstelling op zichzelf al niet erg duidelijk, de vragen die de U.C. aan de vergadering voorlegde, versterkten dat nog.
De eerste vraag lag geheel in de lijn van het onderling vertrouwen van de gemeenten, de tweede echter ging over de relatie tussen de Unie (= de top) en de basis (= de gemeenten), terwijl de derde betrekking had op de oorzaak van de financiële problemen van de Unie.
De discussie leed onder deze onduidelijkheid en wat de ongeveer twintig sprekers zeiden was zeer uiteenlopend en het geheel leidde dan ook niet tot een conclusie. Met name de directe aanleiding om over vertrouwen te gaan praten kwam nauwelijks aan de orde.
Door de meeste sprekers werd - begrijpelijkerwijs - vertrouwen uitgelegd als vertrouwen in de organen van de Unie en dat vertrouwen was doorgaans wel aanwezig al ontbrak het ook niet aan critiek op de wijze waarop sommige van die organen hun werk deden.
Maar de vraag of wij als gemeenten samen verder kunnen in het aangezicht van de verscheidenheid in opvattingen over vitale zaken van geloof en leven werd slechts door enkelen opgepakt.
De meeste sprekers gingen er aan voorbij en een enkele van hen bracht het hele probleem terug tot theologische schermutselingen van voorgangers waarmee zij de gemeenten niet moesten belasten.

Critiek

Tegen dit standpunt is in DC van 16 november ds. G. Bosveld in verweer gekomen. Hij vraagt zich af of hiet niet een ook in andere situaties voorkomend mechanisme aan het werk is dat maakt dat men slecht nieuws niet wil horen en de boodschapper van dit nieuws ervoor straft dat hij het bekend maakt. Hij wijst erop dat eigenlijk niemand de Unie Commissie heeft gevraagd waarom zij meende dat het onderlinge vertrouwen in het geding is.
Deze critiek is ter zake en moet ernstig worden genomen. tot een gesprek over de dingen waar het echt om gaat als het onderlinge vertrouwen onder spanning is komen te staan, is het niet gekomen.

Toch denk ik dat hier eerder sprake is van onvermogen dan van onwil. Het memorandum maakte een fundamentele discussie op voorhand moeilijk. Het onderscheidde niet duidelijk tussen vertrouwen in de Unie als organisatie van het gemeenschappelijk werk, de Unie als **werkgemeenschap**, en de Unie als orgaan van wederzijdse verbondenheid en aanvaarding, de Unie als **geloofsgemeenschap.**
Over dit laatste is het moeilijk discussieren met 250 mensen wanneer het gespreksterrein niet zorgvuldig is omlijnd en het doel van het gesprek niet is bepaald. Dat neemt echter niet weg dat het verloop van het gesprek teleurstellend was voor allen die een meer fundamentele discussie hadden verwacht. Want in een geloofsgemeenschap waar de dingen die haar leden werkelijk beroeren niet besproken kunnen worden, is het niet fijn en niet echt. Dat moet op den duur vastlopen en wie daar de vinger bijlegt bewijst de gemeenschap een dienst.

Toch moeten wij niet uit het oog verliezen dat van een grote vergadering als de A.V. geen diepgaande discussies verwacht kunnen worden. Dat gaat nu eenmaal niet met tweehonderd en meer mensen. Daarvoor is gesprek nodig waarin men van mens tot mens en van hart tot hart kan praten. Wij hebben nooit geleerd om zo te praten en we kunnen het eigenlijk alleen maar met mensen van eigen ligging. Praten over intieme geloofszaken met mensen die het heel anders beleven dan wij valt ons moeilijk en is ook moeilijk.
Maar de dingen die in de Unie als geloofsgemeenschap aan de orde zijn kunnen alleen in de sfeer van het gesprek aan de orde komen. Daarvoor zijn tenminste drie dingen nodig.

Vertrouwen

In de eerste plaats vertrouwen. Dat lijkt misschien onlogisch want het gaat er toch om het vertrouwen te toetsen!
Begint het gesprek dan met een voorschot op het eindresultaat?
Zo mag men het stellen: de afloop moet het vertrouwen van de start bevestigen. Maar dat is het niet helemaal want het gaat niet zozeer om de start als wel om het fundament, de grond waarop wij samen staan.
Dat fundament is gelegd, zegt Paulus. Het is Jezus Christus, de gekruisigde en verhoogde Heer, door wie wij behouden worden.
Toen in de eerste gemeente grote problemen ontstonden over de uitleg en de consequenties van Gods Woord met betrekking tot de besnijdenis, wees Petrus erop dat besneden en onbesneden christenen op dezelfde manier behouden worden (Hand. 15 : 11).
Dat is het gemeenschappelijke fundament. Als wij niet van elkaar vertrouwen dat wij op ditzelfde fundament staan en onze handel en wandel daardoor laten bepalen, dan is geen gesprek mogelijk. Wij moeten elkaar volstrekt serieus nemen als mensen die eigendom en volgeling van de Heer zijn. Dit is iets anders dan aannemen dat iedereen en dus ook de ander het goed bedoelt. Wie van zijn gesprekspartner zegt dat hij of zij het ook wel goed bedoelt, heeft die partner eigenlijk al opgegeven. In ieder geval neemt hij z'n partner niet echt serieus. Achter het aannemen van goede bedoelingen schuilen meestal negatieve gevoelens ten opzichte van de ander. Het is niet hetzelfde als iemand serieus nemen als een mens die eigendom en volgeling van de Heer wil zijn.

Randvoorwaarde

Aan de andere kant komen wij tegenwoordig ook een houding tegen van: eigendom van de Heer, best, maar nu gaat het om andere zaken! Die andere zaken kunnen velerlei zijn. Ik hoef ze hier niet te noemen want wij kennen ze alle. Wat er dan gebeurt is dit: het evangelie van onze verzoening met God wordt dan een soort randvoorwaarde, een soort omheining van het gespreksveld en niet meer. Het is niet meer bepalend voor het gesprek.
Dat wordt bepaald door die ander zaken en die worden daarmee verheven tot de eigenlijke criteria voor wederzijdse beoordeling en daarmee verheven tot de eigenlijke samenbindende of scheiding makende factoren. Dit is een degredatie van de betekenis van het evangelie die uiteinde-

Eerder al attendeerde ik in het voorbijgaan op het boek over de geschiedenis van de gemeente in Deventer, geschreven door broeder G. Vegter. Het lezend keek ik tegelijkertijd naar het heden, waarin wij samen de geschiedenis van het baptisme hier met een paar bladzijden verlengen. Een volgende generatie zal wel weer een broeder opleveren die zich er toe zetten zal die te boekstaven, opdat de dan levenden kennis zullen maken met wat wij in onze dagen leerden en deden.
Sommigen der nu levenden zullen met A. Roland Holst zeggen: Ik zal de halmen niet meer zien noch binden ooit de volle schoven, maar doe mij in de oogst geloven waarvoor ik dien.....
Lezend dus, ik was in hoofdstuk 6 dat als opschrift „Eb en Vloed" meekreeg, dacht ik aan een zegswijze waarin wordt beweerd dat de geschiedenis zich herhaalt. En aan die andere: De geschiedenis leert, dat de mensen niets uit haar willen leren. Het lijkt er inderdaad op. Triest, vindt u niet?
Hoofdstuk 6. Deventer heeft eigenlijk een kerkje, bekend geworden onder de oudtestamentische naam Beth'El. Een mooie naam voor het huis van de gemeente al schat ik dat van de huidige generatie zeventig tot tachtig van de honderd passanten niet weten wat het woord betekent. Beth'El is trouwens nu geen kerk meer. De gemeente is verhuisd naar een nieuw verworven pand, ook aan de Binnensingel staande.
Maar de Deventenaren stroomden Beth'El niet binnen. Hoe frusterend is het, ook heden, voor gemeente, raad en voorganger wanneer elke zondag weer dezelfde mensen op dezelfde banken dezelfde plaatsen innemen. Natuurlijk is men dankbaar dat er getrouwen zijn, maar de teleurstelling sluipt binnen.
Waar blijven de „vreemden"?
J. Horn, in die dagen voorganger van de gemeente in Sneek, is in Amsterdam geweest en heeft daar de samenkomsten van het Leger des Heils bezocht. Hij komt tot de ontdekking: „Die mensen hebben meer liefde voor Jezus en voor de zondaren dan gij". Om kort te gaan, teruggekomen wordt er een samenkomst gehouden, volksbijeenkomst genoemd. Er zijn geen bekende sprekers als Van Beek, De Hart en Roeles uitgenodigd. In plaats daarvan zullen gemeenteleden hun getuigenis afleggen. En de gemeente komt in de benen. Horn zegt: „Ik kon mijn oren niet geloven, toen ik mijn eigen gemeenteleden hoorde spreken.

van deze kant bekeken

„GEEF NIEUW LEVEN WEER ..."

Huizinga

Vervuld werd: „Gij zijt het niet die spreekt, maar de Geest des vaders." Men kon bij een volgende avond de mensen niet bergen en adverteerde daarom onder het kopje: Vijftig zitplaatsen meer! En opnieuw Horn - leest u goed wat hij zegt - : „Het is ons te wonderlijk. Jaren hebben wij gepeinsd en alles in het werk gesteld, tot koffie en koek-vergaderingen toe om toch maar het volk te bereiken en zie, op eenmaal geeft God ons het volk. Niet het kerkpubliek, neen, juist wat wij wensen, de massa, die grotendeels geen kerk meer bezoekt."
Het leven in 81 baptisten gemeenten in ons land heeft gemeenschappelijke kenmerken en toch onderscheiden ze zich van plaats tot plaats. Dat mag wat mij betreft gerust zo blijven. Ieder mens die hier rondwandelt heeft een ander gezicht en ook een ander inzicht. Jaknikkers zijn de vervelendste konstrukties in het landschap. Ik denk dat in alle gemeenten van tijd tot tijd lied 481 wordt gezongen: Wij prijzen U, God... In dit gezang minder omdat God zo groot is, zo heerlijk, zo volkomen, maar meer om zijn gift in de stralende Zoon en Heiland. We prijzen God om de Geest en om het Lam. En in het laatste vers staan de regels: Geef nieuw leven weer.... en vooral dat vers hebben we de jaren door gezongen. Wat bedoelden we met dat gezongen gebed? We hielden niet op het jaar na jaar te herhalen. We daalden met Horn af tot koffie met koek, daarvan zittend genieten. 'Ik weet niet of de geschiedenis zich herhaalt, maar misschien valt er toch uit te leren.
Ik dacht aan de ontginners die de bomen rooiden, zich blokhutten bouwden, de aarde ploegden en bezaaiden. Wat moeten zij genoten hebben van de eerste oogst.
Alles geurde binnen en buiten het houten verblijf met een rokende schoorsteen van steen. Nu liggen de landerijen breeduit. Zaai- en pootmachines ronken over de velden en na de zomer de maai- en rooimachines en de boer let op de prijzen van koren, vee en melk. Hij wil zijn huis niet verruilen tegen een blokhut. In de vergrote schuren liggen de zakken kunstmest. Hij is nu fabrikant geworden van de eerste levensbehoeften.
Misschien was het verleden toch rijker aan vreugden. En aan noden, zegt u. Laten we het de boer bij gelegenheid vragen. Alle vergelijkingen gaan mank, maar het bovenstaande kan u wellicht laten denken aan wie wij als gemeenschap waren en wie we nu zijn.
Willen we terug naar het verleden? Het kan niet. Doch soms zingt men: Daal als in tijden van ouds op ons neer... Kan het dus toch?
Laat ik het vierde vers nog overschrijven: Verlevendig ons, ja vervul 't harte weer met de gloed van de liefde van Jezus, de Heer.

---

lijk de mogelijkheden om tot een gesprek te komen aantast. Gesprek vraagt het wederzijdse vertrouwen dat berust op het gezamenlijk besef het eigendom van Christus te zijn.

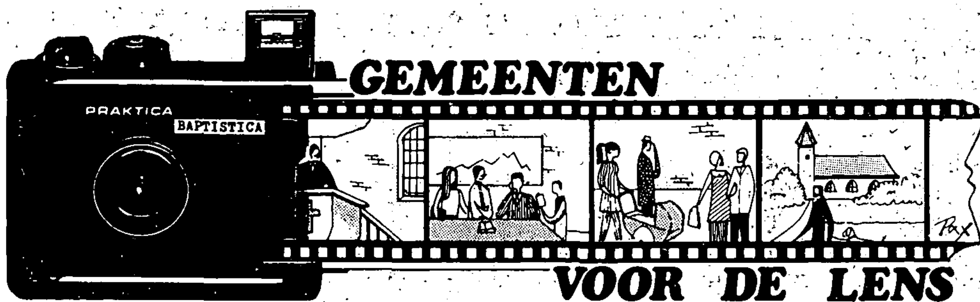
Geduld

Een gesprek over heel persoonlijke en intieme geloofszaken is een zaak van lange adem. Hierover praten gaat niet vanzelf, vooral niet wanneer de gesprekspartners elkaar niet goed kennen en de kans bestaat dat je wordt misverstaan. Je moet in een gesprek kunnen opengaan voor de ander en daarvoor moet je vaak iets in jezelf overwinnen.
Omgekeerd vraagt het veel om te leren naar een ander te luisteren. Goed luisteren heeft veel met jezelf te maken. Je moet het onbevangen kunnen doen. Dat gaat niet in een handomdraai. Voor een echt gesprek is daarom geduld nodig. Wie dat niet opbrengt loopt gevaar de gesprekspartner al te hebben beoordeeld en ingedeeld voordat het gesprek echt begonnen is. Dit geduld moet geworteld zijn in de liefde en daarmee raken we weer de kern van de zaak. Liefde is niet iets dat je al of niet in huis hebt, een fijn gevoel tegenover andere mensen of iets van dien aard. Zo'n gevoel hebben we niet tegenover alle mensen en ook niet tegen alle broeders en zusters. Daarom is liefde niet een gevoel maar een gebod. niet zomaar een gebod maar afkomstig van Hem die ons eerst heeft liefgehad.

Kleinschaligheid

Tenslotte kan echt gesprek alleen maar op kleine schaal plaatsvinden. Een vergadering van een paar honderd mensen is geen gespreksplaats. Voor een goed gesprek is een groepje van hooguit tien à twaalf personen het maximum. In kleine kringen kan met elkaar zien en elkaars reacties ervaren. In kleine kring kan men ook samen bidden, persoonlijk en openlijk. In kleine kring kan men elkaar ook iets belijden.
Wat wij nodig hebben is daarom niet een discussie in een Algemene Vergadering maar ontmoetingen van kleine groepen, plaatselijk, gewestelijk, landelijk. Niet officieel en correct ingesteld maar spontane, uit onrust geboren ontmoetingen. Zou van zulke ontmoetingen het woord van de Heer over de twee en drie die in zijn naam bijeenzijn ook niet gelden?

J. Reiling

Tussen IJsselmeer en Friese weiden:

Stavoren

Wie de ontstaansgeschiedenis leest van onze oudere gemeenten, ontkomt niet aan een diepe verwondering over de offerbereidheid van de pioniers.
Voor ons bestaat het leven inmiddels uit zoveel méér dan de drie faktoren gezin, arbeid en gemeente. Vanaf onze afstand zien wij bij dat voorgeslacht nauwelijks meer dan die drie: het gezin, de zorg voor het gezin en de liefde voor de Heer en zijn gemeente.

Geschiedenis

Er was een man in Friesland, die zich door God geroepen wist en die van die drie faktoren er nog één opgaf om zich geheel voor de Heer en zijn dienst beschikbaar te stellen. Klaas Bates Aukema, een jonge boer met een eigen bedrijf in Oudega, had Christus lief en bedroefde zich vaak over het schrijnende gebrek aan gezonde schriftuurlijke prediking in de kerken van Friesland. 's Avonds las hij de bijbel en de boeken die hem daarin licht konden geven. Bij een rechtzinnig hervormd predikant, ds Guldenarm te Oosthem, werd hij opgeleid tot evangelist.
Boer in hart en nieren komt hij tot het zware besluit om zijn hele bedoening te verkopen en zich te geven aan het werk van de Heer.
In 1875 werd hij door het bestuur van de Nederlandse Evangelisatie Vereniging „Vrienden van het Licht" te Amsterdam aangezocht om voorganger te worden voor drie gulden per week. Dat betekende afstand doen van zijn boerderij. „Aan de ene kant weten geroepen te zijn tot de verkondiging van het evangelie en aan de andere kant mijn onwaardigheid en onbekwaamheid gevoelend. Tussen deze beide polen werd ik geslingerd als een schip zonder roer op een woeste zee", zo beschrijft hij zijn gevoelens. Doch het liep uit op „Al wat Gij zegt zal ik doen".

Zo begon Aukema in 1875 zijn dienst in Stavoren, tot hij in 1877 gevraagd werd om voorganger te willen worden van de reeds enige tijd bestaande Evangelisatievereniging. Daar volgde een rijke zegen op; zeer velen kwamen naar de verkondiging luisteren.
Aukema kwam in kontakt met baptisten uit Workum, en na vele gesprekken en weer zware innerlijke strijd werd hij overtuigd van de noodzaak om zich te laten dopen.
Dat gebeurde dan ook in de gemeente te Franeker in 1881. In dat jaar, dat als het jaar van ontstaan van de gemeente beschouwd wordt, lieten zich nog meerderen uit de evangelisatiekring dopen. De band met de Evangelisatievereniging bleek op de duur niet meer te handhaven, want Aukema werd langzamerhand overtuigd dat de gemeente alleen kan bestaan uit gedoopte gelovigen. In 1884 brak men dan ook met de kring - inmiddels waren er veel meer mensen gedoopt - en werd Aukema bevestigd als voorganger van de gemeente Stavoren, als predikstation van de gemeente te Franeker.

In 1886 kocht men de herberg „De Witte Arend", gesitueerd naast het gemeentehuis aan de Voorstraat, voor 1000 gulden. Voor een nog groter bedrag werd die omgebouwd tot kerk en meteen voorzien van een doopvont. 18 leden namen samen een schuld opzich van 2500 gulden...
Er waren ontroerende blijken van liefde voor de zaak van de Heer. Vrouwen verkochten hun gouden of zilveren sieraden en brachten de opbrengst bij het bestuur. Ook Aukema verkocht zijn gouden horloge, een familie erfstuk.
En de Heer zegende de gemeente.
14 jaar heeft Aukema in Stavoren gewerkt. Hij doopte er 50 mensen.

Voorgangers

De huidige voorganger, ds. D. M. Stichter, is de veertiende in de rij, die Stavoren gediend hebben. Stavoren wordt wel een kandidatengemeente genoemd, want voor een aantal voorgangers was dit na voltooide studie hun eerste gemeente.
Voorgangers zijn ook voorbijgangers, ze komen en gaan, terwijl de gemeente blijft.
En de gemeente te Stavoren heeft veel te danken gehad aan enkele ouderlingen, die nog met ere worden genoemd: Sytze Visser, die 45 jaar, en Johannes Smit, die 34 jaar ouderling was.
Zulke ouderlingen zijn vaders in de gemeente; in vakante perioden waren zij de geestelijke verzorgers. Voor hen was de gemeente bijna een heilig begrip.

In de omgeving

Aanvankelijk was er evangelisatiewerk in Warns, doch dit moest later opgegeven worden. Doch men zat niet stil. In 1956 werd onder leiding van ds. M. G. Boeschoten evangelisatiewerk begonnen in Gaasterland. Dat werk heeft ook vrucht gedragen. 't het heeft zich later verplaatst naar Lemmer. Daar kon in 1963 een gebouw aangekocht worden, en het werk groeide zo dat het in 1968 een zelfstandige gemeente werd. Men heeft eenmaal per maand een evangelisatiedienst in Balk, en verder werkt men met de gemeente Lemmer samen in verschillende plaatsen in Gaasterland. Zomers houdt men openluchtsamenkomsten.

lees verder op pagina 8

IN STAVOREN HEEFT MEN:

* zondagsschool
* bijbelles voor de jeugd
* jouggehuwdengroep
* bijbelstudie
* zusterhulp
* zangkoor

nieuws

dc mededelingen

actueel

Het kerstnummer van De Zaaier is er.

Eerste oogopslag: Een nummer waar warmte van uitgaat. Het blad ziet er aantrekkelijk en goed verzorgt uit. Vooral bij zo'n speciaal nummer is het van belang dat het goed oogt.

Als titel, waarop alle artikelen zijn afgestemd, is gekozen ,,En onder miljoenen rust ook op mij uw oog", een regel uit een bekend kerslied.

Aandacht dus voor de enkeling in de massa. De enkeling, die in de massa van het winkelcentrum Hoog Catharijne te Utrecht zichtzelf en wellicht de Heer kan terugvinden in het Stiltecentrum. En in Arnhem hoeft niemand ver of vergeefs naar God te zoeken; Hij woont ook dáár. Je hoeft niet bang te zijn in het vaak bedreigende en angstige leven, want je bent daar niet alleen. God overal gezocht... en Hij bleek thuis te komen. Een kleine baptistengemeenschap in een grote wereld. ,,Wij zijn jong...." maar Jezus is zo echt en zo puur eenvoudig, dat elke afstand tussen Hem en jou wegvalt. Tenslotte een bijzonder aansprekend verhaal over een lepralijkder, die door het daadwerkelijk evangelie uit de wanhoop vandaan overgezet wordt in een nieuw leven. Een veelzijdig nummer, waar mensen van diverse inslag een boodschap uit kunnen lezen die hen aan het denken kan zetten.

Er zijn nog extra exemplaren verkrijgbaar bij het Uniebureau. de W.

,,Op bezoek"

Door een gezamelijke inspanning van de voorgangers van de Baptisten Gemeenten aangesloten bij de Groninger Bond is er een boekje samengesteld, waarin enkele aspecten van het Gemeente-werk worden besproken. Het bevat inleidingen, enige tijd geleden gehouden voor de Groninger Bond.

De inhoud van het verschenen boekje is als volgt:

1. Voorwoord
2. Schriftgebruik. H.C. Schaap
3. Gesprekken met buitenkerkelijken. H.G. de winkel en A. Goldberg
4. Gesprekken met zoekenden. G. Leu venink
5. Op de nieuwe weg. J. Schouten
6. Doopbezoek. P. van der Werf
7. Huisbezoek. J.W. Pijnacker Hordijk
8. Ziekenbezoek. B. Hofman
9. Vernieuwing van de Gemeente. P. van der Werf
10. Euthanasie. H.C. Schaap

Daar alle bovengenoemde onderwerpen deel uit maken van het pastoraal werk in de Gemeente kan dit boekje een zeer nuttig hulpmiddel zijn om toekomstige en nieuwe raadsleden voor te bereiden op hun werk in de Gemeente.

Daarnaast zal het tevens kunnen dienen om het gezichtsveld en de kennis van reeds ,,oudere" raadsleden te verbreden.

Lees verder op pagina 8

VERHAALTJES

Verhalen hebben door alle tijden heen de mensen steeds geboeid. De reden daartoe zullen we wel moeten zoeken in het feit, dat verhalen, als regel, te maken hebben met het menselijk bestaan, met ons doen en laten en leven. Dat leven is zo onbeschrijvelijk veelzijdig, kent zoveel facetten, mooie en moeilijke dingen, dat het zeer interessant en leerzaam kan zijn om eens te lezen wat anderen beleefden en hoe zij omgingen met allerlei problemen en taken. Of verhalen dan wel of niet echt gebeurd zijn is niet van doorslaggevend belang. Kunnen we met zo'n geschiedenis iets beginnen, daar gaat het om. Krijgen we dieper inzicht in bepaalde zaken, leren we hoe iets moet of niet moet, krijgen we een helderder zicht op allerlei waardevolle onderdelen van het menselijk bestaan.

Hier denken we onwillekeurig ook even aan de bijbelse geschiedenissen. Wat we hierboven noteerden aangaande verhalen, geldt zeker ook voor alles wat ons in Gods woord verteld wordt over mensen van hetzelfde vlees en bloed als wij. Met name deze geschiedenissen kunnen ons oneindig veel leren wat betreft het leven, de zin ervan, de mogelijkheden en het doel. Jammer, dat we dikwijls deze verhalen zo door en door kennen, dat ze ons nauwelijks meer aanspreken en de clou ervan ons al te vaak ontgaat. Dit verhaaltje kwam mij op een of andere manier weer in gedachten. Waar gebeurd? Ik wil er mijn hoofd niet onder verwedden. Maar wel uit het leven gegrepen en dus geschikt om er iets van te leren.

Halleluja!

In een tehuis voor bejaarden werd iedere zondagmorgen een kerkdienst gehouden. Een van de trouwe bezoekers was een broeder, die gedurende het grootste deel van zijn leven had geleefd en gewerkt in het leger des heils. Hij was een enthousiaste gelovige en schaamde zich daarvoor niet. Dikwijls was hij het roerend eens met dingen die door de predikant werden gezegd en dat liet hij dan duidelijk blijken. ,,Halleluja"! schalde hij dan door de kerkzaal. Maar dat werd door de andere kerkgangers niet erg gewaardeerd. Hem werd gevraagd om dat niet weer te doen. Maar de man kon zich af en toe niet bedwingen, wanneer allerlei geweldige facetten van het evangelie diep in zijn hart doordrongen. Tenslotte zei de directeur van het tehuis tegen hem: ,,Als je je vanmorgen nu niet rustig houdt, krijg je je kom met soep vanmiddag niet"!...

De man beloofde zijn best te zullen doen. Maar ach lieve mensen... De preek sprak hem die morgen zo geweldig aan, dat hij het niet klaar speelde om zijn mond te houden. Opeens schoot hij omhoog en riep:,,Soep of geen soep? Halleluja"!.... Wat moeten we nu met zo'n glimlachverwekkend verhaaltje beginnen? Ik voor mij zou er dit uit willen halen. Er zijn geen twee mensen gelijk. Ook geen twee christenen. Ieder beleeft bepaalde dingen op zijn eigen manier en voelt zich daar gelukkig bij. Uiteraard speelt daarbij dikwijls het geloofsverleden en de geloofsopvoeding een grote rol. Uitwat voor kerk of kring kom je? Dat dank zij deze dingen soms ergernis kan optreden, bewijst het verhaal. En wie heeft daar geen begrip voor? Maar waaraan dit allemaal mij ook deed denken, is het feit, dat één van de karakteristieke dingen in kringen van baptisten is, dat zij elkaar welbewust een stuk geloofsvrijheid laten. Zij binden elkaar niet aan geloofsbelijdenissen, dogma's en allerlei strakke regels en voorschriften. Als Christus ons heeft vrijgekocht, teneinde waarlijk vrij te zijn (Gal. 5:1), dan zullen we elkaar die vrijheid ook moeten gunnen.

Wie zijn wij, dat wij de knecht van een ander (ver)oordelen, vraagt Paulus in Rom. 14. We zouden eerder eens met die ander moeten praten, teneinde hem of haar volledig te begrijpen en aan te voelen. Wellicht dat we op die manier van die ander iets leren en ontdekken, dat er meer tussen hemel en aarde is dan datgene wat wij voor onszelf hebben gevonden.

Nee, we kunnen er niet omheen: vrijheid is een christelijk recht en voorrecht. Hopelijk slagen wij er, als baptisten, in omdit bijbelse principe te handhaven, vanuit de wetenschap, dat die ander, ook al doet of ervaart hij bepaalde dingen anders, met ons is geknield voor Jezus Christus en Hem belijdt als Heer en God.

Maar iets anders waait mij toch ook even door de gedachten. Is het verstandig en juist, wanneer een mens rechten heeft en die, koste wat het kost, ook gebruikt? Breng ik, door van mijn rechten gebruik te maken iemand anders, of zelfs heel de gemeente, in de problemen, is het dan niet juister en christelijker, om, misschien tot nadere aankondiging, mijn rechten maar te laten voor wat ze zijn? Want hoe kunnen spanningen of, erger nog, splitsingen binnen de gemeente, zijn tot meerdere glorie van God en Christus? Heeft Paulus ook niet ooit de vrijheden binnen de gemeente ingeperkt, teneinde wanorde te voorkomen?(1Cor. 14) Persoonlijke vrijheid en het op een verantwoorde wijze gebruik daarvan maken, in de geest van Christus, dat zijn twee onmisbare zaken binnen de grenzen van een bijbelse gemeente.

C. v. Wier

uit het Uniebureau

HAMBURG
Twintig jaar geleden - op 1 oktober 1964 - werd in het stadsdeel Schnelsen door de Baptisten een ziekenhuis, het *Albertinenhaus*, geopend met 216 bedden; het aantal personeelsleden bedroeg 219. Nu omvat het personeel maar liefst 683 mannen en vrouwen, terwijl het aantal bedden is verdrievoudigd. Vonden een jaar na de opening 3.525 patiënten opname in dit ziekenhuis, in 1983 waren het er 8.681. Sinds 1964 is het *Albertinenhaus* voortdurend uitgebreid. Zo kwamen er achtereenvolgens een dagverblijf voor kinderen van personeelsleden en afdelingen voor neurologie en psychiatrie, terwijl de pathologische afdeling binnenkort in een nieuwe vleugel van het ziekenhuis zal worden ondergebracht.

PRAAG
De Unie van Tsjechoslowakije heeft een nieuwe algemene sekretaris. Het is *ds Jan Pospisil,* predikant van de gemeente te Brno. Daarvòòr was hij werkzaam in een leidinggevende funktie in het zakenleven. Dominee *Pospisil,* die ekonomie heeft gestudeerd aan de Praagse universiteit, is veertig jaar. Het echtpaar heeft vier kinderen en blijft voorlopig in Brno wonen. De nieuwe funktionaris is de opvolger van *ds Stanislav Svec* die in augustus plotseling is overleden.

STUTTGART
Op het ogenblik wordt in het centrale depôt van de Verenigde Bijbelgenootschappen in Stuttgart hard gewerkt aan de verzending van 10.000 Russische bijbels, die voor de Baptistengemeenten in de Sowjet-Unie zijn bestemd. De bijbels zullen via Polen in Moskou worden afgeleverd; de Russische Unie zorgt voor de verspreiding. Baptisten in West-Europa hebben in de kosten van deze zending bijgedragen. Het is voor het eerst sinds 1978, dat zulke grote aantallen bijbels in de Sowjet-Unie mogen worden geïmporteerd.

LENINGRAD
In Leningrad is onlangs het honderdtienjarig bestaan van de gemeente gevierd. Onder de sprekers was *ds Alexei Bichkov*, algemene sekretaris van de Russische Unie. De bijeenkomsten in verband met dit jubileum trokken veel belangstelling. De gemeente in Leningrad telt 3.500 leden. Twee jaar geleden werd een grootsopgezette uitbreiding van het kerkgebouw voltooid.

HAMBURG
Op 16 oktober was het vijfendertig jaar geleden, dat het Jeugdseminarium van de Duitse Unie in Hamburg werd geopend. Tot 1960 was het gehuisvest in het gebouwenkompleks van het *Theologisches Seminar,* waar vóór de Tweede Wereldoorlog - maar ook nog wel daarna - verschillende jonge broeders uit ons land voor voorganger hebben gestudeerd. Het Jeugdseminarium organiseert konferenties en kursussen voor zondagsschool- en jeugdleiders en geeft allerlei publikaties en werkmaterialen uit, die in een behoefte blijken te voorzien.

LONDEN
De Britse Baptisten hebben volgens *zr Barbara Askew,* sekretaris van de afdeling voor buitenlandse betrekkingen van de Unie in het Verenigd Koninkrijk, spontaan en royaal gereageerd op het verzoek van de Baptisten Wereld Alliantie om financieel bij te dragen aan het hulpprogramma tot bestrijding van de hongersnood in Afrika.
Daaraan was een uitgebreide berichtgeving in *The Baptist Times,* het officieële orgaan van de Unie, voorafgegaan. Niet alleen volwassenen, maar ook de kinderen van zondagsschool en jeugdklub hebben op grote schaal aan de aktie meegedaan.

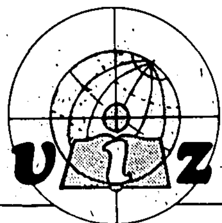
KASSEL
In augustus is in Hamburg het kongres van de Europese Baptisten Federatie gehouden.
Daarover is geregeld en uitvoerig geschreven in *Die Gemeinde,* die elke week in Kassel verschijnt en waarover *ds Wolfgang Müller* als hoofredakteur - hij is daarvoor volledig vrijgesteld - de scepter zwaait. „De routine eist ons weer op", aldus dominee *Müller,* „heel bewust richten we de blik voorwaarts om kleine stappen te doen, zo kenmerkend voor het leven van alledag".

BOEDAPEST
Binnenkort wordt begonnen met een drastische uitbreiding van het Seminarium van de Hongaarse Baptisten in Boudapest.
Deze uitbreiding omvat de bouw van een nieuwe bibliotheek met bijbehorende studieruimten, 2 kollegezalen, 10 slaapkamers (voor de 20 studenten) en nog enkele ander projekten.
Ook zal op het terrein van het Seminarium een kapel worden gebouwd; er is namelijk in de direkte omgeving geen Baptistenkerk.
De kosten van de verbouwing/uitbreiding worden geschat op $ 4.000.000.

MADRID
Een groep van 18 voorgangers uit Brazilië bracht onlangs een bezoek aan Spanje en werkte mee aan verschillende bijeenkomsten en aktiviteiten van de gemeenten in dit land.
Het bezoek was voorbereid door *ds Maximo Garcia,* die in de Spaanse Unie verantwoordelijk is voor de afdeling voor evangelisatie en zending.
De Braziliaanse voorgangers gingen daarna naar Portugal, waar zij gedurende tien dagen hebben meegewerkt aan evangelisatiebijeenkomsten.

RÜSCHLIKON
Eén dezer dagen was het vijfendertig jaar geleden, dat *dr Claus Meister* zijn werkzaamheden als docent aan het *International Baptist Theological Seminary* te Rüschlikon (Zwitserland) begon.
Ter gelegenheid daarvan gaven docenten, studenten en stafleden uiting aan hun waardering voor zijn jarenlange dienst. Voor de jubilaris was er een boeket met 35 rozen, terwijl koffie-met-waterbij voor de talrijke schare belangstellenden niet ontbrak(en).
Dr Meister geeft Grieks, (achtergronden van het) Nieuwe Testament en bijbelse archeologie.

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

vizier gericht op...

aandacht voor gebeurtenissen in de wereld

MALAISE EN BIJBELVERSPREIDING

De economische teruggang treft met name de landen - vooral in Zuid-Oost Azië, Afrika en Zuid-Amerika - die voor hun inkomsten voor een groot deel afhankelijk zijn van de export van grondstoffen en landbouwprodukten. Thee- en tinprijzen, koper- en koffieprijzen, enz. zijn gedaald. De kosten van levensonderhoud stegen echter in die delen van de wereld.
Dat heeft o.a. tot gevolg gehad, dat de prijs van een bijbel of een bijbelgedeelte vaak niet meer op te brengen is. Daarom moeten de bijbelgenootschappen in de rijke(re) landen geregeld een beroep op de christenen doen om extra te geven voor de verspreiding van Gods Woord elders in de wereld. Het helpen bevorderen van de bijbelverspreiding is óók een stuk daadwerkelijke zending. De Bijbel per Maand-Club - waarvoor men maandelijks een bedrag van zijn giro- of bankrekening kan laten afschrijven doet reuzen goed werk.

VOEDSELHULP

Nederland zal dit jaar *f* 104,5 miljoen aan voedselhulp geven, vooral aan landen in Afrika. Voedselhulp om directe nood te lenigen biedt geen oplossing voor blijvende problemen. Tot de blijvende - dus op andere wijze op te lossen! - problemen behoren de roofbouw, de politieke (lees: vluchtelingen) situatie, de verkeerssituatie. Niet vergeten mag worden dat door de verbouw van geldopbrengende min of meer luxe produkten (bananen, perziken en ander fruit) door multinationals als Delmonte, Dole e.a. de verbouw van noodzakelijke levensbehoeften in veel landen achterblijft.

VROUWEN EN ONTWIKKELING

Het moge de mannen niet vleiend in de oren klinken maar de waarheid is onverbiddelijk: de ontwikkelingslanden moeten het hebben van de vrouwen. Zij zijn het die voor verbetering van de hygiëne zorgen. Zij zijn het die het schaarse hout doelmatig moeten gebruiken als brandstof, maar die tegelijkertijd nieuwe energiebronnen moeten aanboren en gebruiken. Zij zijn het die voor een goed gebruik van nieuwe waterputten verantwoordelijk zijn. De ontwikkelingslanden voeren een strijd om te overleven. De kans op overleving wordt sterk vergroot als daartoe met name vrouwen worden ingezet. Als vrouwen kans zien het gezinsinkomen te verhogen, zullen zij meer aandacht voor hygiëne en andere, betere le-vensomstandigheden krijgen. Gezinsplanning is een noodzakelijk onderdeel van de strijd om te overleven. Pas als overleven verwerkelijkt is, kan er aan léven gedacht worden.

KINDEREN EN AVONDMAAL

Volgens de kerkorden van de reformatorische kerken wordt de toegang tot de avondmaalviering, avondmaaldeelneming, verkregen door openbare belijdenis van het geloof af te leggen. Steeds meer plaatselijke kerken laten echter de laatste jaren kinderen toe tot de viering, zonder dat zij bedoelde belijdenis gedaan hebben. Zulks gebeurt vanuit de overtuiging dat doop en avondmaaldeelneming niet te scheiden zijn.
Maar kun je een kerkorde zomaar buiten werking stellen? Natuurlijk niet.
Dus wordt er gewerkt aan bijstelling.
Duidelijk is dat deelneming aan de avondmaalviering - ook in de gemeenten - op zich reeds een belijdenis van geloof is. In gemeenten, waarin de deelneming openstaat voor ieder die gelooft, kunnen kinderen van leden der gemeenten soms wèl en soms niet deelnemen. Als kinderen deelnemen - zonder gedoopt te zijn - is dat een belijdenis van hun verbondenheid in geloof met de Heer Jezus Christus én met de gemeente. Zij nemen in dit opzicht geen andere plaats in dan anderen die - zonder lid te zijn en wellicht ook niet gedoopt zijn - toegelaten worden tot de avondmaalviering.

AFSCHAFFING OORLOGSGEDENKDAGEN

Een belgische Europarlementariër heeft voorgesteld álle oorlogsgedenkdagen in de landen van de EEG af te schaffen. Dat lijkt een geweldig idee.
Want élke herdenking van feiten die met oorlog tussen twee of meer landen te maken hebben, rakelt het verleden op. Soms (of vaak?) op een wijze die de superioriteit van het ene volk boven het andere teveel in het licht plaatst.
Vergetende hetgeen achter hen, zouden de volken van Europa zich kunnen uitstrekken naar hetgeen als een levensnoodzaak vóór hen licht: een Europa waarin geen oorlog meer gevoerd wordt, én een Europa dat tè klein is voor grenzen.

BAVIANENHART

Een amerikaans meisje - pas geboren - kreeg het hart van een baby-baviaan.
Een dier liet zijn leven ten behoeve van dat van een mens. Zoals dat zo vaak gebeurt. Een hele bio-industrie zorgt er voor dat mensen - althans in Europa en Noord-Amerika - goedkoop en naar hun smaak gegroeid vlees kunnen eten. Dieren worden voor proefnemingen gebruikt opdat allerlei stoffen die mogelijk als medicijn kunnen dienen, uitgeprobeerd kunnen worden.
Ligt het niet in de lijn dat dan ook een orgaan van een dier - in dit geval een hart - gebruikt wordt voor een mens? In dit geval dus heel duidelijk ter vervanging van een hart dat niet in staat is een leven in stand te houden.
Is dat fout?

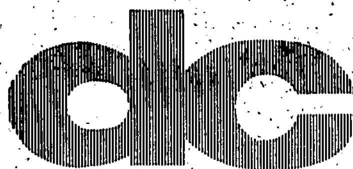
PASTORALE ZORG

De raad van de Hervorde Gemeente te Winterswijk weigerde medewerking aan de begrafenis van een oud-lid dezer gemeente.
Dat haalde - uiteraard! - de pers.
Dus kwam weer de vraag aan de orde naar de plaats van de kerk in de samenleving. Is zij er voor de hele bevolking, voor ieder die haar nodig heeft, voor ieder die van bepaalde diensten die alleen de kerk kan verlenen, gebruik wil maken?
Het is een probleem dat onze gemeenten niet kennen.
Wij kennen belijdende leden, wij kennen de nog-niet belijdende kinderen in onze gezinnen, wij kennen een - soms vrij grote - groep van vrienden (daaronder bevinden zich vaak ook nog oud-leden der gemeente alsmede niet meer met ons meelevende kinderen van gemeenteleden).
Nimmer is het verrichten van trouw- en rouwdiensten afhankelijk geweest van de financiële bijdrage die men aan een gemeente betaalde.
Uiteraard gelden daarvoor andere criteria.
Vooral die die betrekking hebben op de relatie van mensen tot de gemeente en tot de Heer der gemeente.
Daarbij komt vooral bij begrafenissen de vraag aan de orde naar de relatie die de achterblijvenden in de toekomst ten opzichte van de gemeente denken in te nemen. De kerk is geen service-instituut zoals een begrafenisonderneming dat is. Maar de kerk is evenmin een afzijdig staande gemeenschap.
Voor begrafenissen weegt zulks onvergelijkelijk veel zwaarder dan voor trouwdiensten.
Voorts: geen baptisten voorganger zal weigeren een of meer bezoeken af te leggen bij mensen die geen enkele relatie met de gemeente hebben, noch als zij gezond noch als zij ziek zijn.

COSTA RICA

Het Nederlands Bijbel Genootschap heeft een bedrag van *f* 140.000,- beschikbaar gesteld voor de verspreiding van 25.000 bijbels en van 55.000 pakketten lesmateriaal voor het christelijk onderwijs.
Met name door dit lesmateriaal worden ook de ouders van de kinderen bij de bijbel betrokken.

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs: bij vooruitbetaling *f* 42,— per jaar, *f* 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

vervolg van pagina 5

Bovendien kan dit boekje zeer waardevol zijn voor de Gemeente Bijbelschool, de bidstond en discussie-avonden. (bv. gemeente avonden en raadsberaad).
De Groninger Bond is blij dit boekje ook te kunnen aanbieden aan de overige gemeenten, voorzover de voorraad strekt. De prijs van het boekje bedraagt *f* 3,50 exclusief porto kosten. Indien u interesse heeft kunt u kontakt opnemen met de penningmeester van de Groninger Bond. Broeder L. Pots, Uranus 24, 9602 NN Hoogezand. Tel.: 05980-21736.
U kunt natuurlijk ook individueel bestellen.

......voor elkaar...

Actie „Voor elkaar"
De N.C.R.V. heeft een actie gestart onder de benaming „Voor elkaar".
Daartoe is samen met de drie Nederlandse ouderenbonden een stichting in het leven geroepen, die tot doel heeft dat jongeren en ouderen met elkaar in kontakt komen en blijven. De eerste grote aanzet daartoe is een ontmoetingsdag voor jongeren en ouderen op zondag 10 februari 1985.
Het is de bedoeling dat die dag vele duizenden jongeren even zovele ouderen thuis zullen opzoeken.
Zodoende wil men proberen om de kloof tussen jong en oud, die steeds breder lijkt te worden, te versmallen.
Zowel jongeren als ouderen, die aan de actie mee willen doen, kunnen zich vóór 15 december per briefkaart melden bij de stichting „Voor elkaar", Postbus 1188 BD Hilversum. Op de kaart dienen naam, adres, eigen postcode (heel belangrijk!) leeftijd en telefoonnummer vermeld te worden.
Hier geen oproep voor geld, doch om tijd te geven. Nederland vergrijst, en de vaak vroegere pensionering brengt ook vervroegde eenzaamheid mee.
Jongeren kennen hun problemen van werkloosheid en uitzichtloosheid.
Kunnen de generaties elkaar vinden en van elkaar leren?
De actie duurt tot 1985.

17e eeuw, rechts naast het stadhuis de herberg de Witte Arend, thans Baptistenkerk

vervolg van pagina 4

De gemeente telt thans 69 leden.
Men kan alle aktiviteiten in eigen gebouw houden. Het gebouw onderging overigens in 1953 een grondige vernieuwing.
Er is goed kontakt met andere kerken; op 2e Paasdag, Pinksterdag en Kerstdag houdt men gezamenlijk dienst. Daarnaast houdt men jaarlijks nog enkele jeugddiensten en zangavonden.
Bijbelgroepen zijn er nog in Oudega en Koudum. Het gemeentewerk vindt gestadig voortgang, en de gemeente is dankbaar voor Gods zegeningen.
De gemeente is nu meer dan honderd jaar oud. Maar uit dit verhaal kan blijken dat ze nog steeds de roeping verstaat om niet alleen zichzelf op te bouwen vanuit Woord en gemeenschap, maar ook om de uitnodiging van de Heer over te brengen aan allen, die maar te bereiken zijn.
Veel gegevens vonden wij in het gedenkboekje, uitgegeven ter gelegenheid van het 100 jarig bestaan in 1981. „Opdat wij niet vergeten...!" is de titel. Een zinvolle titel, ook als slot van dit artikel. Gods weldaden, Gods trouw, Gods roeping kwamen tot de ouden, en zij handelden naar zijn gebod, met zegen. Als wij hun offerbereidheid en inzet niet vergeten, maar die onszelf ten voorbeeld stellen, zal de Heer daar ook vandaag zijn zegen aan verbinden.
En moge de Heer deze gemeente aan de rand van het wijde, Friese land nog verder tot zegen stellen voor de omgeving.

H. G. Winkel

Op de leeftijd van 71 jaar heeft de Heer thuisgehaald onze zuster.

GERRITDINE KAMIES
weduwe van Hendrik Venema

„De Heer is mijn Herder".
Psalm 23
21 oktober 1984

Baptistengemeente Eindhoven

Geheel onverwachts nam de Heer tot zich onze zuster

MARIEKE MOLEMA - JAGER

op de leeftijd van 82 jaar
oktober 1984

Baptistengemente Muntendam

Op de leeftijd van 87 jaar heeft de Heer thuisgehaald onze broeder

JAN OOSTING
Ik weet dat mijn Verlosser leeft.

15 november 1984

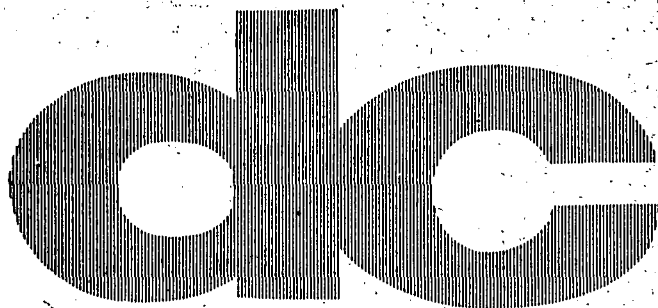
Baptisten gemeente Nieuw Buinen

In het volle geloof in haar Heer en Heiland nam de Here tot Zich onze trouwe zuster

CATHARINA HELENA KOSMEIJER
op de leeftijd van 75 jaar, echtgenote van Wietse de Roo.

Stadskanaal, 14 november 1984

Baptistengemeente Stadskanaal Noord

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 48 - 7 december 1984

genade

O. de Vries

Je kunt het leven van een christen met één woord in zijn kern raken. Dat is het woord **genade.**
Door genade zijn we kinderen van God. Door genade mag je in dienst van God staan, als ouderling, als zondagsschoolleidster, als voorganger.

Wie in dienst van God staat loopt in het hooggebergte op een smalle richtel. Aan de ene kant gaapt de diepe afgrond van je eigen menselijk onvermogen.
Aan de andere kant rijst de goddelijke opdracht massief en soms bedreigend omhoog.
Genade is, dat God je op die smalle richel in evenwicht houdt, zodat je verder kunt.

Wat genade is in de dienst van God, wordt op dramatische wijze getekend in het leven van Petrus.
Wanneer Christus Petrus aanstelt als herder in de gemeente, (Joh. 21:15 e.v.) plaats Hij hem in balans op die smalle richel tussen de afgrond van eigen vermogen en de omhoog rijzende wand van een mens onmogelijke opdracht.
Petrus in dienst van de Heer is een mens in een adembenemend spannend evenwicht.

Een koorddanser. Een dubbeltje op zijn kant.

Jezus vraagt hem: ,,Heb je mij lief?". Als hij deze vraag hoort, kijkt Petrus in de peilloos diepe afgrond van zijn eigen mislukte liefde. Hij hoort zichzelf weer zeggen: ,,Ik zal mijn leven voor u inzetten (Joh. 13:37).

En hij staat weer in de kring van soldaten, op de binnenplaats van het hogepriesterlijk paleis, waar hij Jezus verloochende.

Nadat Jezus Petrus omlaag heeft laten kijken, in de diepte van zijn eigen miklukte liefde, laat Hij hem omhoog kijken, naar een mensonmogelijke opdracht: ,,Weid mijn lammeren!".

Tot drie maal toe herhaalt Jezus zijn vraag, hiermee de drievoudige verloochening terug halend.

Op dramatische wijze voert Jezus Petrus hiermee over de volle lengte langs de afgrond van zijn onvermogen tot liefhebben. Tot driemaal toe ook herhaalt de Heer zijn opdracht: ,,Weid mijn schapen". Tegenover ieder bewijs van Petrus" onvermogen plaatst Jezus een opdracht: ,,Weid mijn schapen". Tegenover ieder bewijs van Petrus' onvermogen plaatst Jezus een opdracht!

Wie in dienst van de Heer werkt, kent uit eigen ervaring wel iets van dat adembenemend spannend balanceren tussen eigen onmacht en Gods opdracht.

Dat evenwicht is genade. Uit jezelf kun je alleen maar in de afgrond vallen. Door genade kun je verder lopen. Dat is genade in dienst van God: Een koorddanser die wiebelend de overkant haalt.
Een dubbeltje op zijn kant dat verder rolt.

DEZE WEEK:

Werken aan mensenrechten: een evangelische taak

Maandag 10 december is de Dag van de Rechten van de Mens. Een dag die eigenlijk in het rooster van de christelijke gedenkdagen (helaas geen ,,feestdagen") opgenomen moest worden. Daarmee bedoel ik dat het goed zou zijn als wij christenen ons minstens eenmaal per jaar grondig zouden concentreren op het geschonden recht in onze wereld. Want het moet ons toch uit het Oude zowel als uit het Nieuwe Testament bekend zijn dat God de zorg voor recht in onze wereld een maatstaf voor goed geloof vindt.

Herhaaldelijk wordt bij monde van de profeten Israëls vroomheid beoordeeld naar wat er met ,,weduwen, wezen en vreemdelingen" wordt gedaan. Alle offers, mooie gezangen en gebeden worden als waardeloos en een aanfluiting gezien als niet ,,het recht als water golft en gerechtigheid als een immer vloeiende beek". (Amos 5:24. In woorden en handelen van Jezus komt dat minstens zo duidelijk uit. Bijna alle gediscrimineerden, uitgerangeerde mensen haalt hij juist naar voren, en maakt ze bijna ereburgers in het nieuwe rijk waarvan hij spreekt en dat hij op gang brengt. Zijn boodschap is in de eerste plaats ,,goed nieuws", evangelie, voor hen. Opnieuw, als in de dagen van de profeten, worden vroomheid en geloof gemeten aan de mate waarin bezit gedeeld wordt, onaanzienlijken een plaats aan tafel krijgen en er aandacht is voor hen die langs de weg zijn komen te liggen. Vroomheid die daar niet toe bijdraagt, wordt door Jezus ongezouten ontmaskerd.
Helderder kan het nauwelijks. Wie God wil dienen, moet meewerken dat mensen tot hun recht komen.

Waarom geaarzeld?
Is het niet merkwaardig dat de volgelingen van Jezus, die met zo'n rechttoe-recht-aan boodschap op pad zijn gestuurd, zo zelden bij de voorvechters van het recht blijken te behoren? Het is goed om over enkel oorzaken daarvan serieus na te denken. Bij mij komen dan de volgende zaken naar boven.
- We zijn die boodschap van het konkrete heil steeds meer geestelijk gaan opvatten en steeds minder als een insporing om (Gods) mensen tot hun recht te laten komen.
In onze liturgie en andere geloofduitingen gaan het nauwelijks om konkrete alledaagse vormen van recht en onrecht.
We zijn ons vooral gaan oriënteren op het betere hiernamaals en minder op de vernieuwing van zaken die hier en nu van ons verwacht wordt. Wie lijden onder onrecht worden vaker getroost dan geholpen, eerder bemoedigd om vol te houden dan dat aan hun bervrijding gewerkt wordt.
We lijken als christenen en kerken vaak zózeer gesteld op harmonie en rust, dat we het konflikt waarin Jezus herhaaldelijk terecht kwam als hij voor de verdrukten koos, lijken te schuwen. Als mensen, geroepen om anders met elkaar, met geld, macht en schepping om te gaan, besteden wij te weinig tijd en aandacht aan een grondige bezinning over de vraag hoe de wereld in elkaar zit en hoe dat komt. Jezus stelde de oorzaken van onrecht haarscherp aan de kaak.
We roepen elkaar in de gemeente wel steeds krachtig op tot innerlijke vroomheid(hoe belangrijk op zich ook!) maar brengen elkaar geen inzicht in methoden bij, die kunnen bijdragen tot sociale vernieuwing naar de maatstaven van het Rijk van God.
Medelijden en barmhartigheid zijn doorgaans sterker ontwikkeld dan ons gevoel voor recht en onze bereidheid om onrecht krachtig te bestrijden.
Daardoor hebben velen die in nood verkeerden en slachtoffer van onrecht en onderdrukking waren vaak tevergeefs steun en solidariteit van christenen en kerken verwacht, terwijl ze toch meenden dáár aan het goede adres te zijn.
Gelukkig, dat gold niet alle christenen en de hele kerk. Enkelingen of kleine groepjes durfden het wèl op te nemen tegen het onrecht van hun dagen (tegen slavernij en uitbuiting van pachters, discriminatie en bepaalde bevolkingsgroepen, tegen onvrijheid van geloof en geweten), die hun naam daarmee riskeerden en soms zèlf door de hand van dat onrecht vielen. Maar ze behoorden tot de uitzonderingen. Er zijn weinig van de soort van Martin Luther King, bisschop Oscar Romero, Dom Helder Camara en dominee Beyers Naudé. Het meest trieste is wel, dat die grote (en ook kleine) koplopers het niet alleen moeilijk hebben in de wereld, maar ook van de kant van de kerken en christenen zoveel onbegrip en tegenwerking moeten incasseren.

Recht maken
Een algemeen gevoel dat er veel onrecht in de wereld heerst is niet voldoende; ook niet dat we in algemene zin bidden dat God daaraan een einde zal maken. Onrecht heeft namen en gezichten. Zoals mensen - als eenlingen, in groepsverband of als maatschappij - dingen krom maken, moeten wij ze recht maken. Dat kan niet met alles; sommige zaken gaan boven onze macht.
Daarom zegt God: ,,Zie, Ik maak *alle* dingen nieuw". Maar wij zijn niet machteloos, vele zaken liggen wel degelijk binnen ons bereik. Daarvoor bidden heeft weinig zin en daarmee kunnen we ons er ook niet vanaf maken.
Die gebeden moeten we zèlf verhoren door recht te maken wat krom is.
Steeds meer christenen (samen met vele anderen) beginnen dat te erkenen en gaan dan ook aan de slag. Enkele voorbeelden:
- De Baptisten Unie in Nicaragua heeft zich diepgaand bezig gehouden met de problemen van dat land. Inderdaad, men haalde ,,politiek in de kerk", omdat men ervan overtuigd raakte dat je een boodschap van heil en bevrijding kunt verkondigen, zonder er konkreet over te praten. Dus schreven ze een brief aan president Reagen, die een belangrijke rol speelt in dat deel van de wereld, en riepen hem met klem op om niet te heersen, maar te dienen en recht te doen.
In de Baptisten Gemeente Drachten-Elim had men al enige tijd over mensenrechten gepraat en nagedacht. Nu wilde men ook iets gaan doen.
Men besloot het werk van Amnesty International (nog meer) te gaan steunen. Men gaat ook de Baptisten Unie in Nicaragua schrijven om de mensen daar een hart onder de riem te steken.
- De Baptisten Unie van Zweden speelt een sleutelrol bij de opvang van (vaak politieke) vluchtelingen uit Latijns Amerika en landen rondom de Perzische Golf. Daarbij gaat men veel verder dan alleen barmhartigheid bewijzen. Men schrijft ook regelmatig brieven aan de regimes, die dat vluchten veroorzaken.
- Een werkgroep in de Baptisten gemeente Utrecht-Silo heeft in de afgelopen twee jaar gesprekken op gang gebracht over het lot van de vreemdelingen onder ons.

Met geloof
Het is een verheugende zaak om vast te stellen dat de aandacht voor mensenrechten, ook in ons land, toeneemt. Het werk van Amnesty International krijgt groeiende bekendheid. Een toenemend aantal mensen trekt zich het lot aan van de Joden in de Sovjet-Unie, de zwarten in Zuid-Afrika en de paupers in de Philippijnen. Voor veel jongeren is het vanzelfsprekend dat je bij die dingen stilstaat. Ook binnen de vrouwenbeweging is de aandacht voor zulke dingen sterk toegenomen.
Mensen laten zich daarij leiden door allerlei inspiratiebronnen en levensbeschouwingen. Maar hoeveel temeer mag dan van christenen verwacht worden, dat zij bij de strijd voor recht in onze wereld vooraan staan. Zij noemen zich immers naar hem, die het onrecht aanwees en ontmaskerde. Die

Ik krijg geen provisie van de verkoop van het boek dat br. G. Vegter over de honderdjarige geschiedenis van de gemeente te Deventer schreef, maar ik kan u de koop ervan wel aanbevelen. Br. Vegter heeft er geen dor verhaal van gemaakt. Integendeel, en gedurig komen er opmerkingen in voor die duidelijk demonstreren dat de gemeente van toen er weinig anders uitzag dan die van nu. Een bewijs daarvan leest u nu:

„De boog kan niet altijd gespannen staan. Er moest ook een samenspel zijn tussen de wisselende gevoelens van ernst en vrolijkheid. En dat lukte in Beth-El, als we letten op z'n bijzondere uiting, voortreffelijk. Vieren deed men echter thuis in eigen kring.

Kwam men daarbuiten, dan sprak men al gauw van wereldgelijkvormigheid, vooral als het om de kermis ging. We lazen daar een mooi staalje van. In een gemeetevergadering kwam de beschuldiging aan de orde, dat een vrouwelijk gemeentelid op Koninginnedag aan volksbal zou hebben deelgenomen. Tevens was zij op de Kermesse d'été (een soort weldadigheidsfeest) gezien en had ook daar deelgenomen aan het bal. Maar zo erg was het toch allemaal niet geweest, vertelde zij, want zij had alleen maar „meegehost", maar niet gedanst op de maat van de muziek". Maar wat bleek verder. Er kwamen klachten over nog een hele reeks van mannen en vrouwen die allemaal op de kermis waren geweest. En die werden ook allemaal met naam en toenaam genoemd, om zo te zeggen vanaf de zoon van de voorganger tot de presidente van Zusterhulp toe, al heette Zusterhulp toen nog anders. Hier was geen beginnen meer aan. Men besloot toen maar, dat men op de eerstvolgende woensdagavond een vergadering zou beleggen om daar te spreken over de vraag hoe men meer geestelijk leven in de gemeente zou kunnen verkrijgen. Dan zou de wereldgelijkvormigeheid vanzelf verdwijnen. Nog zo gek niet. „Br. Vegter haalde het voorgaande uit de notulen van de gemeentevergadering van 28 september 1910.

Wat zegt u daarvan? Dat had u niet gedacht. En dat in de lente van ons bestaan in Deventer. Ze gingen naar de kermis, al was het dan een weldadigheidsfeest naar de mening van de schrijver. Nou mocht er op een Koninginnedag altijd wat meer dan op een gewoon „werelds" feest. Op zo'n dag dacht je aan de koningin en niet aan draaimolens en koorddansers. Christelijke scholen aarzelden wel eens hun kinderen los te laten, maar goed, de koningin was jarig. In wat voor bochten hebben goede en welmenende christenen en christinen zich soms moeten wringen.

van deze kant bekeken

WERELDGELIJKVORMIGHEID

Huizinga

Kan het? Kan het niet? Men zocht vertwijfeld naar bijbelwoorden en belandde soms in Romeinen 14, waarin het gaat om verdraagzaamheid en geen aanstoot geven. Totdat men hoorde van broeder X en zuster Y dat de ouderling Z op het feestterrein gesignaleerd was en dat luchtte op. Men wandelde er ingetogen heen, niet geïnteresseerd, alleen maar nieuwsgierig.

Er zijn tijden geweest waarin het woord wereldgelijkvormigheid niet van de lucht was. Kleding, haardracht, make-up.... dat is vreemd. Valt het u niet op? 't Slaat met name op vrouwen. Bij mannen valt daarover zeker niet veel te zeggen, al kennen we allemaal wel een paar ijdeltuiten. Terzake: wat hebben velen zich buitengewoon opgewonden over bijkomstigheden.

Ik zeg niet dat bijkomstigheden geen taal spreken, dat wel, maar als een christen niet dieper, breder en verder denkt, dan raakt hij wel vast als de ram die achter Abraham met zijn horens in de struiken verward was. Zeker, er zijn kleinigheden die ons mateloos kunnen irriteren en de vrede verstoren, maar eenmaal man, vrouw geworden, volwassen dus, legt men de kinderlijke manier van doen af. Er staan belangrijkere zaken op het spel die dreigen ondergesneewd te raken als men tijd en kracht verdoet in schermutselingen over mode, eet- en drinkgewoonten en dergelijke.

De gemeente zal zich telkens de vraag moeten stellen: waarom, waartoe zijn wij hier.

Wij kunnen toch geen kleine binnenhaven zijn van een stil stadje aan de rand van wat eens de Zuiderzee heette.

Zij zal zich gedurig moeten bezighouden met de vraag of zij in waarheid is wat zij gelooft te zijn: het lichaam van de Heer. Zijn handen, zijn voeten. Of zij in haar bijeenkomsten de heerlijkheid van God uitstraalt en dat in dat uur al zingt: Vader, uw rijk is gekomen. Gemeente zijn is leven op verhoogde toon.

Het is waar, het is een profetie van Zacharia, maar hij zegt in de naam van de Almachtige: „Als die tijd komt, zullen tien mannen uit volken met allelei talen een joodse man aanklampen en zeggen: wij willen met je meegaan, want we hebben gehoord dat God bij jullie is".

Als de gemeente zo eens in de wereld zou staan, als een sterke toren vol licht en goddelijke wijsheid en kracht, de bronnen zouden zich ontsluiten midden in het dorre land.

Mocht ik een harp zijn in Uw handen
die naar Uw wil jubelt of klaagt,
die spelen zal door deze landen
alleen het lied, dat U behaagt!

(A. Wapenaar)

dc nieuws mededelingen actueel

9e Korendag Gewest Holland 1985

Na de 8e Korendag 1984, gehouden op 7 oktober j.l. te Rotterdam, is aan het IJmond koor gevraagd deze dag in 1985 te organiseren. Met toestemming van ook de Raad der Gemeente van IJmuiden en van Heemskerk, zijn wij begonnen met de organisatie van deze Korendag.

Voor ons een hele uitdaging, maar we zijn vol vertrouwen en zullen ons allen voor 100% inzetten.

Maar ook hiervoor geldt zeker, niets kunnen wij zonder de Zegen van de Heer.

Dit schrijven is eigenlijk een oproep aan **ALLE** koren in Gewest Holland. Lijkt het u fijn om óók (of weer) eens deel te nemen aan deze dag, reageert u dan snel, zodat wij als organiserend koor weten op hoeveel deelnemers wij kunnen rekenen met het oog op de muziek, organisatie enz. Zo'n Korendag houdt in: 's middags zingt elk koor apart 2 zelf gekozen liederen. Welke dan door een resencent worden beoordeeld naar inhoud-uitspraak-presentatie naar buiten.

Het is tevens de bedoeling dat alle deelnemende koren een aantal liederen instuderen. Deze liederen worden dan 's middags éénmaal gezamenlijk gerepeteerd. In de Evangelisatie-dienst 's avonds treden we dan op als één groot koor en zingen daar onze gezamenlijke leideren.

Een geweldige ervaring is dat, u moet dat zeker eens meemaken, een koor met ongeveer 250 mensen! Korendag 1985 wordt gehouden D.V. op 20 oktober 1985 in de Morgensterkerk te Heemskerk. Deze kerk biedt plaats aan ± 500 personen! En de kosten zijn ± ƒ 8,— per persoon, daarvoor krijgt u koffie, broodjes en de muziek. Als organisatie-bestuur vragen wij u, om **vóór 8 januari 1985** te reageren. Want omstreeks half januari moet de muziek naar de deelnemende koren. Geeft u dan wel meteen op, met hoeveel leden uw koor deelneemt.

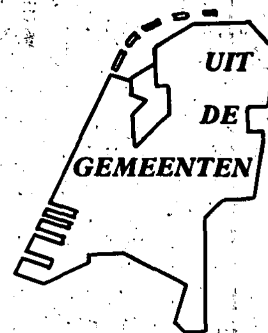
Mogen wij op u rekenen, Koren uit Gewest Holland! names het IJmond koor, secr. Mevr. C. Overdijkink, Adigestraat 84, 1946 ZJ Beverwijk, tel. 02510-41430

Lees verder op pagina 8

WAT GEBEURT ER MET JE GELD?

Er is royaal gegeven voor de nood in Ethiopië en aangrenzende gebieden. Gelukkig dat wij in staat zijn om er iets voor te doen.
Kranten en TV zullen ons wel op de hoogte houden van wat er met dat geld en dat voedsel gebeurt. IJverige journalisten stonden enkele dagen na die 26e november er al met de neus bovenop, of de hulpvoorziening wel snel genoeg op gang kwam. Het duurt enige tijd eer het voedsel ter plaatse is, want men durfde niet vooruit te bestellen. Verder is het te kostbaar om alles door de lucht te verzenden, en moet er veel per schip.
Schrik niet als ook enige van die ijverige journalisten ons straks melden dat er voedsel helemaal niet op zijn plaats is terecht komt. Er zal misschien door gebrek aan organisatie of aan vervoer een deel blijven liggen in de pakhuizen langs de havens. Of een deel komt in handen van zwarthandelaars, die het voor hoge prijzen verkopen. Uit het verleden zijn zulke verhalen wel bekend, hoe goed men ook zijn best doet om het te brengen waar het hoort: bij de noodlijdenden.
Die verhalen uit het verleden kunnen zelfs voor enkelen aanleiding geweest zijn om te zeggen: We geven er niets aan, want het komt tocht lang niet allemaal waar het zijn moet.
Zou dat zo zijn, dan blijft nog de vraag wat wij van onze kant uit gedaan hebben om die nood te lenigen. Als wij gedaan hebben wat wij konden doen, dan is in zekere zin de verantwoordelijkheid van ons af. Die is komen te liggen bij hen die het verder brengen en distrubueren. Als voedsel niet op zijn plaats komt, zijn wij daar niet meer aansprakelijk voor, maar zij die het, om welke reden dan ook, niet op de plaats van bestemming laten komen.
In mijn gedachten komt dan de arme weduwe, waarvan Jezus ziet dat ze haar laatste twee muntstukjes in de tempelschatkist werpt. Al wat ze heeft om van te leven, uit liefde voor haar God.
Wat konden de beheerders van dat tempelgeld beginnen met zo'n paar schamele centen? Zou bovendien het geld wel een eerlijke bestemming krijgen? Vindt het geld dat wij voor de Heer en zijn dienst geven altijd precies de juiste bestemming?
De Heer keek met welke intentie die weduwe gaf, en zag haar liefde. Van belang is met welke intentie **wij** geven. En uit ons geven kan Hij onze liefde aflezen, de liefde voor de medemens, voor zijn dienst en daarmee voor Hemzelf.

Eindredakteur

Twee voorgangers nemen binnenkort afscheid van de gemeentelijke arbeid.
Ds. G. van 't Wout te **Arnhem** heeft moeten besluiten om vervroegd zijn arbeid als voorganger te beëndigen, in verband met zijn gezondheid. Het is te verstaan dat dit een moeilijke beslissing geweest is. Zoals het zich laat aanzien zal ds Van 't Wout eind januari 1985 zijn werkzaamheden beïndigen, meldt **De Gemeenteklok.**

Ds. A. Visscher te Almelo, die de pensioengerechtigde leeftijd al ruimschoots bereikt heeft, zal aan het eind van dit jaar zijn werkzaamheden als voorganger van de gemeente Almelo-Nieuwstraat beëndigen. Het afscheid is vastgesteld op zondag 6 januari 1985, lazen wij in de **Bethel-Bode.**
In **„Onze Gemeente Bode"** van de gemeente te **Hengelo** wordt aangekondigd dat men in gespreksgroepen in de wijken wil gaan praten en nadenken over het gemeente-zijn.
„Het thema luidt: Hoe geven wij gestalte aan ons gemeente-zijn? Door de wijkraad is lang nagedacht en gesproken over dit onderwerp en het lijkt ons allen een zeer goede zaak als gemeente en vrienden van de gemeente eens goed na te denken en te praten over de gestelde vraag.
Naar de stellige overtuiging van de wijkraad is het geen overbodige luxe na te gaan denken over begrippen als: Aandacht voor elkaar hebben. Zorg dragen voor elkaar dragen. Leven door de liefde. Elkaar accepteren en verdragen. Betrouwbaar zijn. Wat onderscheidt ons van andere kerken?"
Het komt ons voor dat men zo in Hengelo bezig is met zeer wezenlijke vragen over de beleving van je geloof in het kader van de gemeente. Soms vragen wij ons af, of wij temidden van allerlei richtingen en stromingen wel oog hebben voor de waarden, die onze gemeentestruktuur meebrengt. Bezinning op onze identiteit als baptisten gemeente kan soms hard nodig zijn.
Dat **Deventer** het honderdjarig bestaan vierde, wist u. Maar wellicht wist u nog niet van de verrassing die de familie Weerstra, de huidige eigenaars van het eerste kerkje van de gemeente te Deventer, kwam aanbieden. Eerst een foto van het vroegere kerkje. Toen werd er een groot pak overhandigd, dat door ds. H. Schouten en de broeders Trof en Koopman geopend werd. Uit dat pak kwam de windvaan tevoorschijn van de vroegere Bethel-kerk, keurig gerestaureerd, met het jaartal 1884. De windvaan kreeg een ereplaats in de hal lazen wij in **Woord en Werk.**

CURSUSSEN VAN DE WERKGROEP TOERUSTING

Binnen onze uniegemeenschap funktioneert sinds enkele jaren een Werkgroep Toerusting, die zich ten doel stelt het landelijk vormingswerk van de Evangelisatie Commissie, de Jeugdbeweging, de baptisten Vrouwen Bond, de Zendings Commissie, en ook van het Seminarium, op elkaar af te stemmen en gedeeltelijk te organiseren.
Dit seizoen biedt de Werkgroep Toerusting twee cursussen aan. In september begon het tweede jaar van de **Cursus Praktisch Gemeentewerk.** Op een zestal plaatsen in ons land komen eens per twee weken baptisten bijeen om een flink stuk van een vrije zaterdag te besteden aan bijbelstudie en oefening in het leiding geven aan gespreksgroepen en gemeentelijke verenigingen. Het was aan het begin van het tweede cursusjaar erg bemoedigend om te konstateren dat van de in totaal 180 deelnemers aan het eerste jaar, maar enkelen het voor het tweede jaar lieten afweten.
Dit najaar is onder auspiciën van de Werkgroep Toerusting een **Cursus Pastoraat** begonnen in het gewest Holland. Doelstelling van deze cursus is om voorgangers te helpen in hun eigen gemeente ouderlingen, diakonessen en huisbezoekers te begeleiden in het uitoefenen van pastorale zorg. De voorgangers die aan deze cursus deelnemen starten in de loop van het winterseizoen in hun eigen gemeente met een pastorale cursus voor ouderlingen, diakonessen, enz., om daar zelf in praktijk te brengen wat zij ondertussen aangereikt hebben gekregen. De **Cursus Pastoraat** voor voorgangers heeft daarna het karakter van begeleiding - door gemeenschappelijke bijbelstudie en bezinning op gespreksvoering - van het leiding geven aan gemeentelijk huisbezoekwerk.

O.d.V.

GEMEENTEBERICHTEN GEMEENTEBERICHTEN GEMEENTEBERICHTEN GEMEENTEBERICHTEN GEMEENTEBERICHTEN GEMEENTEBERICHTEN GEMEENTEBERICHTEN GEMEENTEBERICHTEN GEMEENTEBERICHTEN GEMEENTEBERICHTEN GEMEENTEBERICHTEN

GEMEENTEBERICHTEN

Rotterdam-Zuid - Na het historisch overzicht van onze gemeente in DC van 26 oktober j.l. nu weer een „gewoon" bericht. In de eerste plaats waren we zeer verheugd toen 14 november onze voorganger, ds N. A. van der Leer, met zeer goed gevolg n.l. Cum Laude slaagde voor het Doctoraal Examen Theologie. De laatste twee zondagen van de vakantiemaand augustus dienden twee zwagers ons met het Woord t.w. de studenten K. Touwen en E. Groen. De Tussenjeugd heeft een geslaagde „Klusjesdag" gehouden (allerlei karweitjes verricht bij de gemeenteleden). Het bracht ƒ 108,— op voor de Aktie Oké. De Zusterhulp deed het met dankofferzakjes en dat resulteerde in ƒ 333,— De jaarlijkse Korendag in Rotterdam-Zuid is een geweldig fijne manifistatie geworden met de gezamenlijke koren uit de regio. Zr. E. Mes-Scheurkogel herdacht het feit dat ze 50 lid van het koor in Rotterdam-Zuid was. Een vertegenwoordiger van de Deelgemeente was aanwezig en bloemen en oorkonde omlijste één en ander.
De zondagsschool bezorgde ons een prachtige Oogstdankdienst waaraan veel aandacht was besteed. Alleenstaanden en ouderen ontvingen een fruitbakje. De dames die onze Boekentafel verzorgen trachten door vernieuwingen en aanvullingen de aandacht daar voor levendig te houden. Voor het eerst werd in onze gemeente een Zang- en Muziekavond gehouden, hetgeen een enorm goede avond is geworden. Naast het Zangkoor, het „Trio Siloam" het kinderkoor „Benjamin", Citerspel en declamatie was er de eerste presentatie van de Zang- en Muziekgroep „Joy" o.l.v. Guus Behr. Zo'n avond merk je pas wat een talenten er in de gemeente aanwezig zijn.
De renovatie van een gedeelte van ons kerkgebouw geeft heel wat man-uren gekost. Een kleine maar fijne groep werkte hier aan mee. Een grotere groep bracht ƒ 5830,— bijeen voor deze renovatie.
De gemeente bruist van de aktiviteiten en plannen. Eén daarvan is zeker de voorbereiding van het 50 jarig bestaan, november 1985.
De Zusterhulp nodigde Theol. Student Klaas Touwen uit om over Homofilie te spreken (twee avonden). Er zijn goede gesprekken gevoerd en een derde avond zou best zinvol zijn.
Fam. J. C. de Bruyn kwam van het Congres in Hamburg van de Europese Baptisten Federatie met een Tweelinggemeente t.w. de Hainault Baptist Church nabij Londen. Er zijn reeds diverse kontakten met de broeders en zusters aldaar.
Hartelijk gegroet! (J.T.)

WANNEER MAG IK BIDDEN?

Er wordt in onze gemeente dezer dagen een inzameling gehouden voor Polen. Kleding wordt gevraagd en ook snoepgoed. De Poolse kinderen krijgen nooit eens iets lekkers en zou het nu niet aardig zijn zo tegen Kerst om eens wat te sturen, werd er geopperd.
De resultaten van deze actie zijn overweldigend. Men geeft en geeft, tassen vol keurige kleren, plakken chocola, etc. Een schoenhandel gaf tientallen paren kinderpantoffels en schoenen. 't Is echt onvoorstelbaar hoe gul en grif men geeft.
Profiteren de Polen ongewild van de gevoelens van machteloosheid, die veel mensen hebben bij het aanschouwen van de beelden uit Ethiopië?
Eén van onze kinderen zegt: „Ik wil niet dat ze dat laten zien, ik kan er niet tegen". Hij zegt eerlijk wat veel mensen denken. Het is ook afschuwelijk omdat het plaatsvindt in de wereld waarin wij leven en we voelen ons erdoor aangeklaagd in onze overvloed.
Deze zelfde zoon bidt aan tafel voor de mensen in Ethiopië, terwijl een grote stapel pannekoeken voor zijn neus staat. Een kinderlijke manier van doen?
Ik heb er duidelijk problemen mee: „Dat kun je toch niet doen?' Lichtelijk beschaamd geeft hij dat toe. Ik voel me tegelijkertijd heel schijnheilig. Hem verwijt ik immers iets waar ik me zelf net zo goed aan schuldig maak.
En waarom vind ik het nu zo gênant, dat bidden in combinatie met die pannekoeken. Bij brood zou ik het lang niet zo gevoeld hebben. Hoewel.... als er nu veel en lekker beleg bij was geweest...
Nou, bij een gewone boterham met kaas dan...
Of is dat nog teveel? ik geloof dat ik moet vasten als ik voor de hongerigen bid, anders durf ik niet zo goed.
Iets extra's in een collecte of op de giro? Natuurlijk is het beter dan niets, maar wanneer mag ik bidden, is mijn vraag.
Een fragment van een gedicht: (Jack Riemer-Likrat Shabbat)

We kunnen u niet domweg bidden, o God,
om een eind te maken aan de hongersnood;
want u hebt ons de middelen al gegeven
om de hele wereld van voedsel te voorzien,
als we er maar een wijs gebruik van maken.
We kunnen u niet domweg bidden, o God,
om een einde te maken aan de wanhoop,
want u hebt ons de macht al gegeven
om sloppenwijken op te ruimen en weer
hoop te schenken,
als we die macht maar rechtvaardig gebruiken.

Een dergelijke bede - of moet je zeggen schuldbelijdenis - is in zijn meervoudsvorm wel juist, maar ook bedriegelijk.
Het woord „we" veronderstelt een verzameling „ikken". Spreekwoorden als „Eendracht maakt macht" en „Het totaal is meer dan de som der delen" mogen dan in samenwerkingsverbanden opgeld doen, ze gaan niet op voor gelovigen, die worstelen met wereldproblemen.
Misschien kun je gelovigen niet optellen, evenmin als appels en peren.
En de gemeente dan? Daar gaan gelovigen toch samen, werken samen? Ja, maar ook daar niet als het produkt van een optelsom. Iedereen blijft zichzelf en men aanvaardt elkaar in die eigenheid, zoals ook de Here God u en mij aanvaardt als juist die mens die wij zijn.
Daarom worden wij ook niet aangeslagen voor een collectieve schuld.
Het gaat erom hoe ieder van ons zijn weg door dit leven aflegt en hoe verantwoordelijk we willen zijn voor de mensen om ons heen,

Laat dan mijn hart U toebehoren,
en laat mij door de wereld gaan
met open ogen, open oren
om al uw tekens te verstaan....

Ans Lindenborn

uit het Uniebureau

Hulp in nood
In het nummer van 23 november hebt u kunnen lezen, dat de Commissie der Unie een bedrag van *f* 15.000 uit het Noodfonds heeft bestemd ter bestrijding van de honger in Eritréa en Ethiopië. Nadien is voor dit doel door gemeenten en partikulieren bijna *f* 24.000 aan het Noodfonds overgemaakt. In korte tijd is daarmee *f* 40.000 voor hulp aan Eritréa en Ethiopië beschikbaargesteld.

Representatie
De Commissie der Unie heeft zich de afgelopen weken weer bij verschillende gelegenheden laten vertegenwoordigen:
* op 2 november door *ds J. A. Brandsma* en *br A. van den Hoef* ter Jaarvergadering van de Bond van Vrije Evangelische Gemeenten in de Ernst Sillenhoeve te Lage Vuursche;
* op 4 november door *br A. Niessink* in de afscheidsdienst van ds J. B. van der Veen te Rotterdam-Centrum;
* op 15 november *door ds B. Posthumus* bij de viering van het zestigjarig bestaan van de Nederlandse Christelijke Radio Vereniging in „De Doelen" te Rotterdam;
* op 18 november door *zr A. M. Nederlof-Grobben* in de intrededienst van ds H. C. Schaap te Emmen;
* op 1 december door *ds J. A. Brandsma* ter Broederschapsvergadering an de Algemene Doopsgezinde Sociëteit in de Singelkerk te Amsterdam.

Unieberichten
Of het lukt, staat op dit moment nog niet vast. Het is de laatste tijd druk in het Uniebureau, erg druk zelfs. Maar 't is wel onze bedoeling om deze week een groot aantal brieven en stukken aan de gemeenten te sturen. In dat geval bereikt deze nieuwe zending de sekretarissen vóór de zondag of anders begin volgende week.

Uniefinanciën
In de maand oktober zijn door ons de volgende bijdragen ontvangen:
ECU
Almelo-Ger.straat 316,55; Amsterdam-C 77,75; Amsterdam-W 175,86; Apeldoorn 145,—; Borne 52,60; Coevorden 500,—; Delfzijl 554,—; Deventer 103,50; Doetinchem 505,80; Dokkum 50,—; Eindhoven 302,65; Emmen 1.725,—; Emmercompascuum 293,85; Haarlem 242,75; Harlingen 234,20; Haulerwijk 50,—; Heerenveen 68,95; Hoogeveen 2.000,—; Lelystad 25,50; Nieuw Weerdinge 292,05; Ter Apel 73,35; Westerhaar 200,—; Winschoten 166,98; Zutphen 425,—; P.P., L. 25,—; J.B., O. 10,—;

CvdO
Almelo-Ger.straat 405,70; Amsterdam-C 106,70; Amsterdam-W 115,50; Apeldoorn 194,—; Borne 63,30; Coevorden 500,—; Delfzijl 786,75; Deventer 106,80; Doetinchem 189,55; Dokkum 45,—; Emmen 1.875,—; Emmercompascuum 270,90; Haarlem 323,20; Harlingen 248,80; Heerenveen 27,50; Hoogeveen 2.300,—; Lelystad 37,50; Nieuw Weerdinge 269,15; Valtermond 100,—; Westerhaar 200,—; Winschoten 182,16; Zutphen 500,—; P.P., L. 25,—; J.B., O. 10,—; J.R., E. 1.000,—;

UZC
Almelo-Ger.straat 712,50; Amsterdam-C 163,50; Amsterdam-W. 167,15; Apeldoorn 371,—; Borne 208,55; Delfzijl 2.235,40; Deventer 180,65; Dokkum 145,—; Emmeloord 206,40; Emmen 2.925,—; Emmercompascuum 712,05; Haarlem 343,55; Harlingen 301,20; Haulerwijk 100,—; Hoogeveen 3.600,—; Klazienaveen 125,—; Leiden 273,80; Lelystad 22,60; Rotterdam-C 117,80; Westerhaar 500,—; Winschoten 326,37;Zutphen 750,—; H.K., H. 10,—; P.P., L. 25,—; J.B., O. 10,—; N.N., L. 30,—; Amsterdam-W. 46,75 (projekt).

NBJB
Almelo-Ger.straat 64,55; Amsterdam-C. 19,05; Amsterdam-W. 69,75; Apeldoorn 84,—; Assen 129,05; Coevorden 140,—; Doetinchem 350,86; Dokkum 85,—; Emmen 500,—; Harlingen 10,—; Heerenveen 126,50; Hoogeveen 600,—; Rotterdam-C. 86,50; Stavoren 50,—; Winschoten 49,33; P.P., L. 25,—;

UBS
Amsterdam-C. 39,95; Assen 60,—; Coevorden 60,—; Doetinchem 161,70; Dokkum 95,—; Emmen 275,—; Heerenveen 114,25; Hoogeveen 200,—; Stavoren 70,—; Vroomshoop 500,—; Westerhaar 89,65; Winschoten 34,16; P.P., L. 25,—;

Noodfonds
Almelo-Ger.straat 293,45; Assen 31,70; Dokkum 160,35; Emmeloord 195,30; Heerenveen 55,—; Hoogeveen 800,—; Rotterdam-C. 228,05; Stavoren 243,—; P.P., L. 25,— W.B., E. 50,—; M.H.P., Z. 10,—; H.T.-S., D. 50,—; J.B., H. 10,—; M.R., A. 15,—; J.H., G. 10,—; J.B., H. 15,—; B.J.B., H. 25,—; J.M.V., K. 10,—; J.P., G. 25,—; H.B., K. 100,—; M.H.P., Z. 10,—; L.B., Z. 10,—.
Voor al deze bijdragen, groot en klein, zeggen wij u hartelijk dank!

Was oktober in financieel opzicht een hele slechte maand, zoals wij u reeds eerder hebben laten weten, de maand november is wat dat betreft veel beter uit de bus gekomen.
In de periode van 1 tot en met 29 november is aan bijdragen voor de verschillende takken van arbeid ruim *f* 51.000 (in november 1983: *f* 19.000) ontvangen. Willen wij de begrotingen voor 1984 halen, dan zal deze laatste maand van het jaar nog bijna *f* 108.000 door de gemeenten moeten worden overgemaakt. Wij hopen vurig, dat dit door onze gezamenlijke krachtsinspanning zal gelukken!

Radiodiensten
De laatste van de vier radiokerkdiensten, die de Unie elk jaar worden toegewezen, vindt plaats op 16 december. Dan zal een kerkdienst van de gemeente te Hoogeveen worden uitgezonden. Daarin gaat voor *ds J. Bouritius* en zingt het koor „Immanuël" onder leiding van *br T. v. d. Poll,* die ook de samenzang zal begeleiden.
Gezongen worden lied 426, lied 201, lied 226 (samen met het koor), lied 483 (idem) en lied 26. Daarnaast zingt het koor „Heer, U loven wij". Schriftlezingen: Johannes 1: 9-14 en Nahum 1: 11-15. Onderwerp van de prediking: „Feest tussen het puin".
Zoals u weet, zijn de kerkdiensten bij besluit van de Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur met ingang van 1 oktober op de (nieuwe)zender Hilversum 5 geplaatst. U kunt de dienst uit Hoogeveen dan ook vanaf 17.00 uur beluisteren op de AM-zender Flevoland (298 m = 1008 kHz).
Voor het eerste halfjaar van 1985 is ons voor het uitzenden van kerkdiensten op de radio reeds eeen tweetal data toegewezen. n.l. 20 januari en 19 mei. Bovendien zal op 10 maart een TV-dienst worden uitgezonden. We zullen u daarover te zijner tijd de nodige informatie verschaffen, zoals gebruikelijk.

Jaarwisseling
Ter gelegenheid van de a.s. jaarwisseling belegt de Commissie der Unie op 19 januari 1985 een nieuwjaarsbijeenkomst voor bestuurs- en kommissieleden, maar alle waarschijnlijkheid opnieuw te Apeldoorn. Binnenkort zullen de uitnodigingen worden verzonden.

Briefwisseling
Nee, dat is misschien niet helemaal goed uitgedrukt, want het gaat om méér. Welke gemeente wil kontakten leggen met *Emmanuel Baptist Church* (plm. 50 leden, van verschillende leeftijdsgroepen) te Sefton, Merseyside ten noorden van Liverpool? Nadere inlichtingen bij de algemene sekretaris; liefst spoedig!

J. A. Brandsma / A. van den Hoef

LANGS DE RAND

DE TOEKOMST

,,Ik zit hier nu een paar maanden. 't Bevalt me goed hoor, daar niet van, maar ik vraag me wel vaak af wat ik straks verder moet. Kijk, deze baan heb ik nog een maand of vijf en wat dan....''

Ja, wat dan. Op dit moment werkt Karin tijdelijk als huishoudhulp in een tehuis voor geestelijk gehandicapten.

In het gebouw heeft ze ook haar kamer. Het is er gezellig: luie stoelen, posters aan de wand en koffie binnen handbereik.

,,Wat zou je graag willen doen?''

,,Hier blijven, bijvoorbeeld, en dan wat meer optrekken met de bewoners, zodat je wat meer contact krijgt met hen.
Het lijkt me fijn dat je zo eigenlijk... ja, hoe zal ik dat zeggen... dat je kunt geven wat je zelf ontvangen hebt. Liefde, bedoel ik.

Maar ik zit wat omhoog met mijn vooropleiding. Dat houdt me de laatste tijd wel erg bezig, ja. Zo van: welke mogelijkheden liggen er voor mij precies....''

Karin. Ze is blond, tenger, spontaan en meestal vrolijk. Beurtelings zit ze op haar bed, een stoel of de grond. Achttien jaar jong: geen wonder dat je dan veel denkt aan de toekomst.
Ook aan de toekomst van de wereld?

,,Eigenlijk niet zo, nee. Mijn broer wel. Die leest ook nauwkeurig de krant en hij vindt het slecht dat ik dat niet doe.
Maar ik heb daar geen belangstelling voor. Ik doe liever andere dingen. Over bewapening bijvoorbeeld, daar sta ik eigenlijk helemaal niet zo bij stil. Maar ik kan me wel opwinden over de verpesting van de natuur. Neem nou maar eens dat gedoe met kernafval.
Vreselijk stom vind ik dat. Als je niet weet waar je met de rotzooi heen moet, zorg dan dat er geen rotzooi komt! Ja toch? Het is toch stom om kerncentrales te bouwen om dan later te bedenken dat je met het afval geen kant op kunt?''

De tijd verstrijkt en we praten verder.
Over vriendschap, trouwen, kinderen krijgen en ervoor zorgen. Ach, er is zoveel dat nu nog verborgen ligt in de schoot van de toekomst. Hoe zal alles gaan? Welke plannen vallen er nog in duigen? Welke dromen worden werkelijkheid? Je zou er haast onzeker van worden...

Boven haar bed heeft Karin een kruisje gespeld, zie ik. Zijn naam is vanavond niet op onze lippen geweest, dat is waar.
Toch doet het me wat om dit eeuwenoude teken van geloof te zien.

Immers, hoe zouden we verder kunnen in ons bestaan als we niet konden vertrouwen dat de toekomst in Gods hand ligt, evenals Karin, evenals ik, evenals jij....

DE NIEUWE OORSPRONG

Van de familie Moster-Aeilkema in Californië en van br. E. Veltens te Veendam ontvingen wij brieven waarin zij hun verontrusting uitspreken over het feit dat er op De Nieuwe Oorsprong desgewenst ook alcoholhoudende drank verkrijgbaar is. De brieven hebben een gelijke strekking als die van br. De Vlas in DC van 14 september j.l.
De brieven werden ter kennis gebracht van het bestuur van de Nieuwe Oorsprong. Het bestuur stelt zich achter het artikel dat ds. P. Brongers op persoonlijke titel schreef in het nummer van 28 september, doch zond ons nog de volgende uiteenzetting:
„De Nieuwe Oorsprong" is een centrum dat niet alleen voor eigen kring bedoeld is, maar ook voor anderen (in de wereld) dienstbaar wil zijn vanuit het evangelie.
Het is dus een centrum **voor** (dus niet van) onze gemeenschap en voor allen die er op bovengenoemde basis gebruik van willen maken.
Wat de regels van het huis betreft is er vastgelegd dat alcoholgebruik eerder afgeremd dan aangemoedigd zal worden. In die zin houden we ons aan de grondregels vanuit de Bijbel (tegen misbruik en verslaving).

Praktisch gezien betekent dit dat elke groep zelf beslist of hij wel of niet (beperkt) alcohol wil gebruiken.

Vastgelegd is wel dat de zaken zo geregeld worden dat meerdere groepen onafhankelijk van elkaar op de Nieuwe Oorsprong kunnen vertoeven (dus ook niet tot een aanstoot aan elkaar).
Dat wij daar op een voorzichte wijze mee omgaan is gebleken op de openingsdag waarop alleen alcoholvrije dranken geschonken werden.

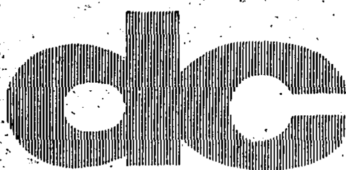
We hopen dat iedere groep op de Nieuwe Oorsprong iets van de evangelische diestbaarheid van het huis mag ervaren die verder reikt dan het bepalen van regels over „raak niet, smaak niet, roer niet aan" (Col. 2:21,22) in respekt voor ieders eigen verantwoordelijkheid binnen de ruimte voor het evangelie.
Kom het zelf ervaren via een verblijf op „de Nieuwe Oorsprong".

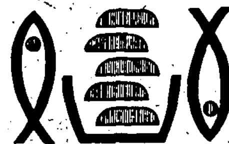
Het bestuur.

Wij menen dat hiermee het standpunt van de Nieuwe Oorsprong voldoende toegelicht is, en dat verdere publicatie van de brieven achterwege kan blijven. Mocht men over deze zaak verder willen corresponderen, dan kan men zich tot het bestuur van de Nieuwe Oorsprong wenden.

Eindredakteur.

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin . Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 42,— per jaar, *f* 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

vervolg van pagina 3

De Belhamel komt uit met bijzonder nummer
Voor of op zondag 16 december zullen velen onder ons kennis kunnen maken met het blad De Belhamel.
In de rij van unie-bladen neemt De Belhamel een bescheiden maar toch wel geheel eigen plaats in. Het is een blad dat geschreven wordt voor hen die leiding geven aan het zondagsschoolwerk. Daarnaast is er een groeiende kring van mensen die, op grond van hun interesse voor de vragen rondom kind en geloof, zich tot de lezerskring van De Belhamel willen rekenen. Zo konden in 1984 ruim 40 nieuwe abonnementen worden genoteerd!
Het gaat dus goed met De Belhamel; maandelijks presenteert de redaktie een (geloofs)thema dat van diverse zijden wordt belicht en besproken.
Om ook de ouders (weer) eens te bepalen bij dit werk voor hun kinderen, zal het decembernummer van De Belhamel op grote schaal worden verspreid. De LZC (uitgever van dit blad) liet 2500 exemplaren drukken, die hopenlijk hun weg zullen vinden naar de ouders van de zondagsschoolkinderen. Geinteresseerden die - om welke reden dan ook - niet in het bezit komen van deze speciale Belhamel - uitgave, zenden we desgevraagd vanuit het Jeugdburo NBJB (tel. 05120 - 15687) graag een exemplaar toe.
De LZC hoopt zo een bijdrage te kunnen leveren aan het besef dat zondagsschoolwerk belangrijk is en volop de aandacht verdient van kinderen, leiding, ouders en uiteindelijk ook de gemeente.

Bericht van de publiciteitscommissie
De Publiciteitscommissie zou graag in contact willen komen met mensen die nog persoonlijke herinneringen hebben aan een aantal reeds overleden vooraanstaande figuren uit onze gemeenschap.
De gedachten van de commissie gaan uit naar de broeders N. van Beek, J. Louw, K. Reiling, H. Visser en J. W. Weenink, waarvan het nu nog wellicht mogelijk is uit de ,,mondelinge overlevering'' waardevolle en onopgesmukte herinneringen vast te leggen.
Deze kunnen dienen als bronnenmateriaal voor latere publicaties.
De commissie stelt zich voor - in het geval het sommigen niet meer mogelijk is eigen ervaringen of herinneringen op schrift te stellen - de plaatselijke voorgangers te vragen dit met behulp van een cassetterecorder te laten opnemen.
Misschien zou u ons ook kunnen attenderen op mensen die zelf uit bescheidenheid of om andere redenen niet willen reageren. U zou er ons een dienst mee kunnen bewijzen door contact op te nemen met: ds Y. Horjus, Jan van der Nootstraat 29., 7552 XA Hengelo, tel. 074 - 42 94 11

BELANGRIJK

Aan de abonnees van dit weekblad

De administratie van De Christen deelt de abonnees hierdoor mee dat, met goedkeuring van de Algemene Vergadering te Emmen besloten is, gelet de stijging van druk- en portokosten de abonnementsprijs voor jaar 1985 vast te stellen op *f* 43,—

In de loop van het eerste kwartaal 1985 zal aan de abonnees een acceptgirokaart worden toegezonden.

De abonnementsprijs voor het buitenland bedraagt vanaf 1 januari 1985 *f* 60,—

Administratie De Christen

vervolg van pagina 2
,,heil'' tastbaar konkreet maakte en, meer dan wie ook, mensen, àlle mensen tot hun recht liet komen.''
,,Jullie zijn mijn vrienden, als jullie doen wat ik jullie heb opgedragen zei Jezus. Anders gezegd: mensenrechten hebben - àlles met ons geloof te maken.''
Drs. A. Kik is lid van de Werkgroep Mensenrechten van de Raad van Kerken en van de Adviescommissie Mensenrechten van de Nederlandse regering.

MEDEDELINGEN

de heer W. Huizing, Bosch en Duin heeft het beroep aanvaard van de baptistengemeente 's-Gravenhage.
Met ingang van 11 december is het adres van ds. H. C. Schaap.
Laan van de Eekharst 131 7823 AC Emmen. Tel.: 05910 - 22259
De gemeente Coevorden beginnen de diensten van half tien in plaats van tien uur met ingang van zondag 9 december.

Namen en adressen
Sekretaris van de gemeente te Leiden is thans *br. A. R. van Diggelen,* Klimopzoom 105, 2353 RH Leiderdorp, telefoon 071 - 89 13 63

Het telefoonnummer van *br. A. Klein Haneveld,* sinds kort wonend te Hoofddorp, is 02503 - 3 66 68;

Het adres van *ds. P. van der Werf* luidt thans: Sibrandaheerd 38, 9737 NS Groningen. telefoon 050 - 41 74 38.

Uniebureaunieuws
Willen bestuurs- en kommissieleden, die nog iets van de Unie te vorderen hebben hun **deklaraties per omgaande** bij het Uniebureau indienen? In dat geval kan voor betaling vóór 31 december worden gezorgd.
Het Uniebureau zal op 24 en 31 december gesloten zijn. Op 27 en 28 december zal het Uniebureau in verband met een beperkte personeelsbezetting alleen in dringende gevallen **telefonisch te bereiken** zijn.

ROLF VENEMA

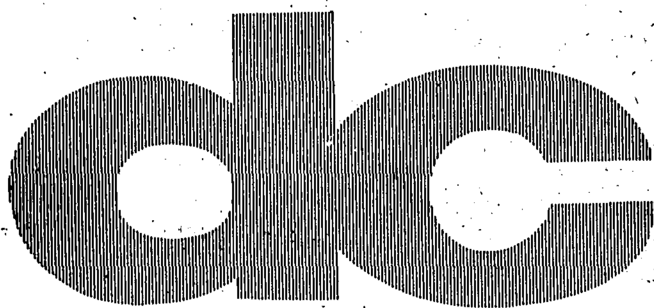
Br Rolf Venema, die enkele maanden geleden door de Commissie voor de Opleiding beroepbaar werd gesteld vóór alle gemeenten, heeft een tijdelijke functie aanvaard in het goddienstonderwijs te Delfzijl als vervanger van een tijdelijk uitgeschakelde leraar. Hij blijft echter volledig beschikbaar als voor de gemeentelijke arbeid. Zijn adres is Treubstraat 90, 9602 RB Hoogezand, tel.: 05980 - 21970

Zeer onverwacht heeft de Heer tot Zich genomen onze broeder

THEUNIS DE HAAN
op de leeftijd van 59 jaar.

,,Zalig zijn de doden, die in de Here sterven'' (Openb. 14:13)

18 november 1984
Baptistengemeente Harderwijk

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

99e jaargang - nummer 49 - 14 december 1984

tegengestelde bewegingen

H. G. de Winkel

In Mattheüs 24 schetst de Here Jezus voor zijn discipelen in een aantal grote lijnen hoe de dingen zich zullen ontwikkelen in de richting van zijn komst. Er zijn eerst algemene tekenen van oorlogen, aardbevingen, hongersnoden en vooral het optreden van valse profeten, die velen zullen verleiden. En als het evangelie van het Koninkrijk in de gehele wereld gepredikt zal zijn - tot een getuigenis voor alle volken - dan zal het einde gekomen zijn. Dan gaat de eindfase in van het wereldbestel waarin wij nu leven.

Met wat daarna gezegd wordt lijkt de geschiedenis opeens in een stroomversnelling te komen. De ,,gruwel der verwoesting'' wordt openbaar, die wel alles te maken zal hebben met de antichrist. En dan is er de afsluiting en tegelijk de nieuwe opening door de glorierijke verschijning van de Zoon des mensen.

Vlak voordat de Heer spreekt over die eindfase, noemt Hij nog een teken: de wetsverachting zal toenemen en daardoor zal de liefde van de meesten verkillen, Mattheüs 24:12.
We mogen wel aannemen dat met die verkillende liefde de natuurlijke vormen van liefde bedoeld worden. De liefde tussen man en vrouw, ouders en kinderen, familiebetrekkingen, vriendschappen, de zorg voor de behoeftige naaste. De wetsverachting zullen we dan ook moeten zien in het vlak van de aardse wetten, ingesteld door de overheden. Zulke wetten zijn bedoeld om het leven te beschermen en iedere burger zijn leefruimte te waarborgen.

Wetsverachting en verkilling van de onderlinge liefde gaan blijkbaar hand in hand. Wetsovertreding is maar zelden bittere noodzaak, doch veel vaker egoïsme, soms vermengd met anarchisme. Wie wetten overtreedt stelt zijn eigen belang boven en ten koste van anderen. Dat is liefdeloos, meedogenloos. Maar het gebeurt, en het is een signaal in de richting van het aflopen van deze wereldtijd. De liefde zal verkillen en we zien het gebeuren. Ons leefklimaat wordt kouder, voor de ouderen en voor heel veel kinderen.

Daartegenover staat de beweging van de gemeente, als het goed is, ,,U doe de Here toenemen en overvloedig worden in de Liefde tot elkander en tot allen, om uw harten te versterken, zodat zij onberispelijk zijn in heiligheid voor onze God en Vader bij de komst van onze Here Jezus met al zijn heiligen''. 1 Thessalonicenzen 3:12.
Inplaats van verkillende liefde dus toenemende liefde bij allen, die vol verwachting de komst van Jezus Christus tegemoet leven. Liefde, die toegroeit naar overvloed. Als de lichten van de natuurlijke liefde een voor een doven, ontsteekt de gemeente steeds meer lanpen om de Bruidegom een feestelijke opwachting te bereiden.

Maar die steeds helderder opvlammende liefde moet het wel uithouden in een tijd, waarin de samenleving steeds meer de liefde uitblust. En hoe snel nemen we als gemeente geen dingen over uit de omgeving.
Zoals het begrip van de individuele vrijheid, die juist de banden, die de liefde wil aangaan, verstikt.
Ook kan het geestelijke eigenbelang, waarbij de vraag alleen is: Wat ontvang ik?, zo snel de onderlinge liefde doen bevriezen.

Als Jezus komt, treft Hij een wereld aan waarin de natuurlijke liefde tussen de mensen grotendeels bevroren is.
Maar hoe warm zal de gemeente zijn?

DEZE WEEK:

Wie begrijpt wat feestvieren is, zit nooit met het feest verlegen

FEEST

C. van Wier

Een prettig woord voor de meeste mensen, omdat het een deur is die hen toegang geeft tot omstandigheden die de sleur van alle dag onderbreken en de lust om te leven weer wat opkikken.

Is daar iets op tegen? Mag je als christen wel feestvieren? Ik zou niet graag het aantal niet-gelovigen willen tellen die ervan uitgaan, dat een gelovige misschien wel feest mag houden, doch niet weet wat feest maken is. Het christelijk leven komt bij hen over als een trieste vorm van bestaan. Hebben ze gelijk?

De Joden waren feestvierders

Dat kun je moeilijk ontkennen, wanneer je leest wat er in het Oude Testament over de joodse feestdagen allemaal wordt verteld. Wanneer we het sabbatsjaar en het jubeljaar niet meetellen, omdat dit geen jaarlijks weerkerende feesten waren, dat had Israël toch zeven andere festiviteiten op de jaarkalender staan, waarvan de meeste door Jahve zelf waren ingesteld. En ook de wekelijkse rustdag werd ongetwijfeld door vele godvrezende mensen ervaren als een blijde dag, waarop de aandacht gericht werd op het grootse feit, dat God Schepper, Heer en Beschermer is van zijn volk. In Ps. 92, een lied voor de sabbatdag, wordt met nadruk betuigd dat het een feestelijke zaak is om de Heer te loven, die ons verheugt door zijn daden.

Feest voor eigen plezier?

Dat is als regel wel de motivatie van feestvierders. Ze willen pret! Nu, dat mag. Maar of een feest dan werkelijk iets geeft waaraan je, ook na afloop van de feestdrukte, nog plezier beleeft, is de vraag.
Wanneer er in Israël feest werd gevierd dan was dat omdat God zelf de organisator ervan was en tevens het middelpunt. Het ging om zijn grootheid, zijn goedheid en glorie. ,,Deze dag zal u een gedenkdag zijn, gij zult hem vieren als een feest voor de Here'' zegt God bij de instelling van het Paasfeest (Ex. 12:14) Een feest voor de Heer!
In Israël werden de feestgangers constant herinnerd aan en bepaald bij Gods wonderen van wijsheid en barmhartigheid en aan het niet te loochenen feit, dat God onmisbaar is in ons bestaan.
Waar zouden wij zijn, wanneer zijn zegenende handen niet onder en boven ons waren geweest? God was het middelpunt, wanneer Israël feestte.

Zo wordt feest een feest

Kunt u zich voorstellen, dat vele en vele Joden, die tijdens de feestdagen zich bewust concentreerden op Gods grote daden, aan Israël bewezen, bemoedigd en getroost weer naar huis terugkeerden? Immers, het feest had hen opnieuw laten zien, hoe oneindig Gods trouw is jegens zijn volk. En bij dat volk behoorden zij zelf! Wanneer God zijn volk niet laat vallen, dan is er ook voor de mens, als enkeling geen reden tot paniek, omdat hij immers van dat volk deel uitmaakt! Zijn er zorgen? Geen nood, want Israëls God is mijn God. Hij laat niet varen de werken zijner handen.
Zo keerde menige gelovige terug naar huis en het feest zette zich voort in zijn dagelijks leven. Het zou best kunnen, dat Ps. 136 vanuit deze achtergrond is ontstaan, want het is een lied, waarin Gods daden van macht en trouw centraal staan.

Christelijke feestdagen

De Joodse feesten kunnen we rekenen tot de ,,schaduwen'' van Christus' komst. Ze hebben in Jezus hun vervulling gevonden. Toch kennen ook wij onze feesten, maar niet omdat God aan ons, evenals aan Israël, daartoe een nadrukkelijke opdracht heeft gegeven. Zo kon het gebeuren, dat de kerkhervormers, met name Calvijn, aan christelijke feestdagen weinig waarde toekenden. Voor hen was de Zondag dé feestdag, waarop God en zijn heil centraal stonden in de samenkomsten van de gemeente. Voor overname van de feesten uit de R.K. kerk werd weinig of niets gevoeld. Opmerkelijk is, wat die feesten betreft, dat in de oudchristelijke kerk het feest van Christus' geboorte pas in de vierde eeuw zijn intrede deed.
Blijkbaar heeft men in latere tijden toch geen weerstand kunnen of willen bieden aan de drang, vanuit kerkelijke kringen, om de feesten als Pasen, Hemelvaartsdag, Pinksteren, en ook het Kerstfeest, weer als officiële christelijke festiviteiten te accepteren.

Mag het?

Waarom zou het niet mogen? Onze feesten kunnen een zeer waardevolle zaak vormen. Immers, via de feesten komen de verschillende grote heilsfeiten van Godswege nadrukkelijk binnen onze aandacht, en langs deze weg groeien allicht onze kennis van en inzicht in de grote wonderen van Gods liefde, alsmede van zijn wonderbaarlijke beloften en plannen.

Geen sinterklaasfeest

Waar we voor moeten oppassen, is, dat wij niet, beïnvloed door de belangen en reclame van de commercie, onze feestdagen maken tot dagen waarin ons eigen genot en plezier centraal staan.
Evenals bij Israëls feesten, zal ook bij ons de eer van God de kern van de zaak moeten vormen.
Of we dan zelf geen plezier mogen hebben? Kent u het verhaal uit Nehemia 8? Nadrukkelijk verzekert daar Nehemia aan het volk dat zij thuis mogen eten en drinken en vrolijk zijn, want: ,,De vreugde in de Heer, die is uw toevlucht''. Wanneer dat laatste diep in het hart leeft, dan zullen de andere facetten van het feest ons geen schade berokkenen, doch onze dank en aanbidding alleen maar doen toenemen, doordat steeds dieper tot ons doordringt: ,,Wat is het leven met onze Heer toch iets geweldigs!''

Feest + feest = feest

Elk feest laat ons een van de stappen zien die God doet en deed, op weg naar de vervulling van Gen. 3 : 15, de vernietiging van satan.
Kerstfeest: God gaat behoren tot ,,het zaad der vrouw'', Hij wordt mens, de Zoon des mensen. En deze mensenzoon neemt de zonden der wereld op zich.
Goede Vrijdag De straf, die ons de vrede aanbrengt, wordt metterdaad door God op eigen schouders genomen.
Pasen: Het einde van de macht van de dood, alsmede het eeuwige leven zijn binnen ons bereik gekomen.
Hemelvaart: Christus zal alzo wederkomen en de dag van de ,,wederoprichting aller dingen'' is in aantocht.
Pinksteren: Het evangelie blijkt meer te zijn dan een mooi verhaal. Gods Geest getuigt met onze geest dat wij kinderen Gods zijn!

Wat God heeft samengevoegd....

In feite kan geen feest op zichzelf gevierd worden. Velen ,,vieren'' het kerstfeest, maar interesseren zich niet voor de andere feesten. Dat betekent, dat zij niets te vieren hebben.
Ze staan overal buiten. Gods heilsverhaal bestaat niet uit hoofdstukken. Het is één boodschap, één geschenk, één wonder. Het is voor ons: alles of niets!

Ik wens u een gezegend (kerst)feest! De vreugde in de Heer zij uw toevlucht.

Ooit stond aan een onzer drukste verkeerstraten een mooi oud huis, gepromoveerd tot pastorie van de hervormde gemeente. Om het huis lag een grote tuin met daarin bejaarde bomen, standvastig, sterk. Daaronder waren twee notebomen. Maar niet alleen kerken worden gesloten en gesloopt. Ook de pastorie werd omvergehaald.
Toen was er een poos niets. Daarna verschenen er grondwerkers en bouwvakkers en zij bouwden een rijkskantoor dat nu open en bloot op een meter of vijftien van de weg staat. Een vroeger beschermende beukenhaag werd gerooid. De twee notebomen bleven.
Ik liep langs het gebouw, nieuw en naakt. In het gras ervoor zag ik onder die bomen een groene vrucht liggen. Een nog geklede noot. Daar er nergens een bordje Verboden Toegang stond, liep ik door het gras, nam de noot en stak hem in m'n zak.
Al tijden had ik het verlangen een echte noteboom te hebben. Nog een paar keren ging ik die weg en tenslotte had ik drie noten. In een bloempot deed ik aarde en pootte plechtig deze vruchten.
Toen moest en mocht ik op een zondag naar een kerk voor een gezinsdienst. De kinderen zouden meehelpen. Ze leerden liederen en een mocht de Schriftlezing doen. Voor mij was de toespraak. Na meer dat vijftig jaar praktijk is het preken nog altijd een hele onderneming. Eigenlijk leer je het nooit, althans ik niet, en dat zal wel komen omdat een harnas van Saul me niet past. Wat zal ik de kinderen zeggen?
Ik dacht aan mijn noten en dadelijk daarop - de orde kan ook omgekeerd geweest zijn - aan wat de buren van Zacharias en Elizabet zeiden toen deze hoogbejaarde mensen nog een zoon kregen. De hele omgeving was in rep en roer en overal stonden de vrouwen het hoofd te schudden: ,,Wat zal er van dat jongetje worden?'' Een goeie vraag want wat moeten zulke oude mensen aan met een baby. En dan, het kind zal binnenkort wel wees zijn. Hoe zal hij dan opgroeien?
Ik nam een van de noten uit de bloempot en nam die mee naar de kerk. Toen ik aan de beurt was toonde ik het jonge en oudere volk het groene, ovale geval en vroeg of ze wisten wat het was: een soort appel of peer of misschien pruim. Stilte. Totdat er een meisje aarzelend de hand opstak en zei: ,,'t Is misschien een walnoot.'' ,,Maar deze is toch groen,'' zei ik. ,,Ja, maar dat is de bast'', ging ze verder. ,,Precies, 't klopt,'' en ik haalde uit m'n zak een oud mes tevoorschijn en begon de bast eraf te snijden. Inderdaad, het was een echte noot.

van deze kant bekeken

WAT ZIT ER IN?
ZIT ER WAT IN!

Huizinga

Maar die bast was nog harder. ,,En nou weten we nog niet of daar wat in zit,'' zei ik.
Ik waagde lijf en leden en brak de noot open. Gelukkig, daar had je de echte noot. Daarom ging het toch? En toen was er maar meer één stap naar de vraag van de buurvrouwen: ,,Wat zal er van dat jongetje worden?''

Ze zaten daar in hun zondagse kledij en daaronder zat nog wel wat, maar wat zit er nu in Joost en Maria hier voor me. En wat zal er uit komen. Als grote mensen met kleine mensen gaan praten vragen ze al gauw: En wat wil je worden? Vliegenier, voetballer, bakker, dokter - een dominee valt helemaal buiten de mogelijkheden. Is het een meisje: Zuster, kinderverzorgster, kapster, moeder? Ik vroeg er een naar. Ze wisten het nog niet. Ik zei dat ik toen ik een jaar of tien was, bakker wilde worden of brugwachter of officier in het Nederlandse leger, maar, zei ik, nou kun je zien dat je 't maar nooit weet. Zo draafden we samen een beetje voort tot ik toch ook wat aan de ouders moest zeggen. Hen attendeerde ik op wat er na die vraag der vrouwen door Lukas werd geschreven. Het lijkt er niet direkt bij te horen of, en dat zal het wel zijn, die omstanders keken met andere ogen dan wij dachten. Zij zagen achter dat overoude ouderpaar, achter dat stom zijn van Zacharias, achter die ongewone naamgeving de God van Israël, die vaker onverwachte wegen insloeg. Het was hun duidelijk dat dit kind wel onder de bescherming van de Heer moest staan. Wat zou een vader, moeder beter kunnen wensen. We weten wat ouders zoeken voor hun kinderen. Dat ze gezond mogen zijn; een helder hoofd mogen hebben; later een goede positie zullen kunnen bekleden; dat ze geen financiële zorgen zullen hebben; een goede vrouw, man mogen ontmoeten, enz...
Wat zal er van uw zoontje, dochtertje worden? Wie zal hij, zij zijn over vijftien jaar? Een braniemaker, een schoonheidskoningin? De moeder van Petrus wist ook niet wat uit haar Simon zou groeien, zomin als de Vader van Judas kon vermoeden hoe de levensloop van zijn zoon zou zijn. Goethe zegt in een van zijn gedichten: Van de vader de statuur, van de moeder de natuur.
In dit land hebben we het over een aardje naar zijn vaartje en de appel valt niet ver van de boom. Op dat ogenblik vouwen we de handen en zeggen: Heer, laat hij, laat zij onder de bescherming van u staan.

Het gaat ons niet om de bast, hoe schoon sommigen die ook laten opdraven, het gaat om wat er in zit, om de kern, om het leven.

God zegene de ouders en hun kinderen.

dc nieuws mededelingen actueel

Vereniging de nederlandse gideons

Wij ontvingen het 36-ste jaarverslag 1983-1984 van de vereniging De Nederlandse Gideons, Sportlaan 976 te 's-Gravenhage.
De vereniging heeft tot doel de verspreiding van de bijbel in hotels, in ziekenhuizen, op schepen en in gevangenissen. Thans zijn in ruim 2.000 hotels/motels/pensions, ziekenhuizen, gevangenissen en op schepen 93.398 bijbels of bijbelgedeelten aanwezig. Aan de controle van de bijbels wordt veel aandacht besteed.
Beschikbaar zijn de bijbel (Nieuwe Testament en de Psalmen) in het Nederlands, het Nieuwe Testament in het Duits, Engels, Frans en Nederlands, en een Engelse uitgave van de gehele bijbel.
De vereniging draagt er zorg voor de bijbel onder het bereik van velen te brengen, zodat zij die op zakenreis of tijdens hun vakantie in een hotel of bungalow verblijven, of in een ziekenhuis worden verpleegd met het Evangelie in aanraking komen. Thans is begonnen met de bewerking van bungalowparken, waar inmiddels duizenden bijbels zijn geplaatst.
Heeft dit werk zin? Ongetwijfeld! Ruim 90.000 bijbels wachten elke dag op een lezer. En als de bijbel wordt opengeslagen zijn verrassende gevolgen mogelijk. De medewerker der vereniging, de heer J. H. van Dam vertelt hierover in zijn verslag, o.a. hoe hij een echtpaar ontmoette dat na lezing van de bijbel in een bungalowpark, tot inkeer is gekomen en de waarde van het Evangelie is gaan beseffen.

Gezinsconferentie voor predikanten

Van 2-4 januari 1985 houdt het Centrum voor pastorale zorg De Hezenberg te Hattum een gezinsconferentie voor predikanten en hun gezinnen, in het conferentiecentrum Bethanië, Van Zutphenlaan 4, Amerongen.
De deelnemersprijs is *f* 77.50 per persoon, kinderen onder de 10 jaar *f* 43.50.
Het programma omvat inleidingen en ontspanning.
Verdere inlichtingen en aanmelding: De Hezenberg 6, 8051 CB Hattum, telefoon 05206-45251.

Werken aan mensenrechten:

Bij het artikel in De Christen van 7 december j.l. was de naam van de schrijver boven het artikel weggelaten.
De aandachtige lezer zal wel ontdekt hebben dat Aad Kik te Utrecht de schrijver was.

PASTORIE

Een bijna idyllisch woord: pastorie. Je denkt je een statig huis in de nabijheid van de kerk, en daar woont de pastoor, de herder van de gemeente met zijn gezin.
In onze gemeenten kijkt men wellicht iets minder tegen de predikant op dan in vele andere kerken, en dat is maar goed ook. Maar er zweeft allicht een vleugje romantiek rondom die man en zijn gezin.
De voorgangers van het gewest Zuid-west Nederland hebben in hun convent samen met hun echtgenotes eens wat aangekeken tegen dat gezin, waarin vader beroepen is en moeder en kinderen meedelen in de vreugde daarvan. Vooral het als man en vrouw samen betrokken zijn bij het gemeentewerk kwam ter sprake, met de spanningen en vragen die dat geeft binnen huis en gezin.
Ds. H. G. Koekoek had daarbij wat nagedacht over de plaats van de man, met de vrouw als zijn ,,tegenover", en mevr. F. Kavelaar-Palstra over de inbreng van de vrouw. Vanuit het Joodse denken is de vrouw de ,,hulp tegenover de man", die hem aanvult, doch ook corrigeert. De vrouw kan corrigerend optreden, als bijvoorbeeld de predikant manco's zou vertonen, Verder kan de vrouw met haar ,,feeling" voor dingen, die de man niet ziet, zo'n welkome aanvulling betekenen in de taak van de man. De pastorie kan door de vrouw gemaakt worden tot een plaats van rust voor de man, waar hij helemaal zichzelf kan zijn, zonder voorzichtig al zijn woorden te moeten wegen.
Een gemeente vewacht iets van de predikant en zijn gezin; ongewild hebben ze een bepaalde voorbeeldfunktie. Daarin is ook de vrouw betrokken. Het leven in de pastorie, zo verwacht men, moet de bezegeling van de preek zijn. Het is te verstaan dat dit een zekere spanning kan veroorzaken bij de bewoners van de pastorie, die immers net zulke mensen zijn als elk ander.
De vrouw is niet alleen echtgenote, doch ook partner in het beroep van haar man. Ze is ook zijn praatpaal, waartegen hij zich eens ongeremd kan uiten. En verder zijn criticus.
De prediking is nu eenmaal verkondiging en daarmee eenrichtingsverkeer, en de prediker krijgt maar weinig tegengas, tenzij op een liefdevolle manier van zijn vrouw. En waar kan de pastor zelf een pastoraal gesprek hebben? De vrouw heeft de zielzorg voor man en kinderen. En daarmee een zeer grote verantwoordelijkheid.
Zo zal de pastorsvrouw soms bemiddelaarster worden tussen de voorganger en gemeenteleden, of tussen gemeenteleden onderling. En de kritiek horen van de mensen op haar man, die men niet rechtstreeks durft te zeggen. Een spannend leven, daar in die pastorie, waarbij de last van de verwachtingen wel eens erg zwaar kan wegen.

Eindredakteur.

De Baptisten Gemeente Kollumerzwaag is dankbaar.

H.W.V. — Dat er in deze tijd nog plannen worden gemaakt voor een verbouwing en uitbreiding van een kerk, zal bij velen wel vraagtekens oproepen.
Deze vraagtekens zijn echter niet van toepassing op de gemeente Kollumerzwaag. Een gemeente met ruim 80 leden nam in het voorjaar van 1984 een besluit om een ingrijpende verbouwing uit te voeren. In overleg met de leden werd besloten om bij een bedrag van *f* 15.000,— te beginnen met de bouw.
De totale verbouwing was begroot op *f* 70.000,—.
Op 12 april 1984 werd begonnen met de eerste werkzaamheden. Het oudste en het jongste lid van onze Gemeente brachten het eerste zand in de kruiwagen. Nu, 7 maanden later, staan er naast het vriendelijke kerkgebouw een aantal zalen die er mogen zijn.
De uitbreiding was noodzakelijk om aan jeugd- en clubwerk mogelijkheden te geven die ontbraken in de gemeente Kollumerzwaag.
Onze predikant ds. J. Scholtens, kan met vreugde en dankbaarhed verhalen over de aktiviteiten van de afgelopen maanden. Er is, aldus ds. Scholtens, grote dank aan die Heer die onderons steeds centraal staat. In dat vertrouwen is de gemeente in Kollumerzwaag begonnen met deze bouw.
De kleine gemeente was erg gelukkig dat onder hen een lid werd gevonden die de leiding kreeg bij deze bouw. Onder de vakbekwame leiding van br. B. v. d. Meer uit Kollumerzwaag kwam in goed samenspel een bouw tot stand die aan alle verwachtingen heeft voldaan. In 6 maanden bracht de gemeente een bedrag bijeen van ruim *f* 24.000,—.
Een bouwcommissie was en is nog steeds aktief met het bijeen brengen van geld, zoals: een rommelmarkt en een verloting en een aktie in oud papier.
Het is erg fijn te mogen opmerken, dat ook vrienden van onze gemeente een zeer belangrijk deel hebbengehad in deze bouw! De voorzitter van de raad van onze gemeente, dhr. A. R. Schaap, is net als de voorganger blij en dankbaar voor het samenspel in deze aktiviteit. Het is een ervaring die goed en fijn overkomt zonder ophef en grootspraak.
Op **14 december** zal er feest zijn in de gemeente. Het zal een feest zijn van dankbaarheid aan de Heer en Heiland die voor vele leden een grote werkelijkheid is.
Op 15 december a.s. is er in de middag een ,,OPEN HUIS". Onze gemeente mag blij en dankbaar zijn over het afgesloten werk.
Met recht mag worden gesproken over een zeer goede aanwinst!

INFORMATIEDAG VAN HET SEMINARIUM

Op zaterdag 26 januari organiseert het Seminarium op ,,De Vinkenhof" een informatiedag voor hen die een theologische studie overwegen. We hopen dan jonge mensen te ontmoeten die zich geroepen weten tot het voorgangerschap in onze gemeenten, of bezig zijn met vragen daaromtrent. Ook zij die een theologische studie op een andere wijze dan die van het voorgangerschap hopen te gebruiken in dienst van de Heer, zijn hartelijk welkom; in het programma van de info-dag is met hun aanwezigheid rekening gehouden.
De ervaring leert dat studenten die aan het begin staan van een theologische opleiding veel vragen hebben. Sommige van die vragen zijn van studietechnische en financiële aard: Welke vooropleiding moet je hebben? Hoeveel kost zo'n studie en hoe kom je aan dat geld? Hoe vind je een kamer? Wat voor mogelijkheden heb je met het seminariumdiploma op zak? Andere vragen gaan veel dieper: Wat is roeping? Hoe weet je dat je geroepen bent? Wat doet een theologische studie je geloof?
Veel van zulke vragen zijn kort en bondig afdoende te beantwoorden. Dat hopen we 26 januari te doen. Er zijn ook vragen waar een mens alleen in de omgang met God een antwoord op vindt. Wanneer het om zulke vragen gaat, kunnen medegelovigen slechts gesprekspartners zijn die helpen om de vragen helder te krijgen, en vanuit hun eigen ervaring moed en inspiratie geven. Ook als zulke gesprekspartners willen wij als docenten en studenten op de info-dag voor onze gasten beschikbaar zijn.
Via de gemeentebladen hopen we de komende weken de info-dag nader onder de aandacht van de gemeenten te brengen.
Sinds september 1983 bestaat er naast de dagopleiding een zgn. ,,tweede weg opleiding" voor hen die naast hun dagelijks werk alleen in hun vrije tijd kunnen studeren. De info-dag van 26 januari is bedoeld voor hen die de dagopleiding willen gaan volgen.

O. d. V

N.B.V.B.: Hoe gaat het ermee?

Wat het is doel van Zusterhulp volgens de Statuten?

Komt dit overeen met wat er plaatselijk, gewestelijk en landelijk gebeurt?
Is er voldoende contact tussen Hoofdbestuur, gewestelijke besturen en plaatselijke afdelingen?

Waar zijn we tevreden over?

Wat kan verbeterd worden?
Waar zouden we meer aandacht aan moeten geven, ook een beetje kijkend naar de ontwikkelingen in gemeente en samenleving?

Hoe maken we een maandblad waar zoveel mogelijk mensen blij mee zijn en dat toch een neerslag is van ons gehele leven?

Wordt het Programmablad voldoende gebruikt?
Is landelijk bestuur een betere benaming dan ,,hoofd''bestuur?

Deze vragen en nog vele andere zijn aan de orde geweest op een tweedaagse training (werkbijeenkomst) op het S.B.I. te Doorn in de laatste week van oktober, voor landelijke kaderleden van de N.B.V.B.

Bijeen waren presidentes (of stand-ins) van de 5 gewesten, leden van het hoofdbestuur, contactpersoon E.B.V.U., leden Kadertrainingscommissie, leden Programma-commissie en leden redactie ,,Kandelaar''.

Onder de kundige leiding van Dinie Donze, vormingsleidster van het S.B.I., hebben we enorm hard gewerkt, bijna zonder ophouden (donderdagavond om 9.30 ons eerste kopje avondkoffie!).

Dromen
Er was ons gevraagd thuis al vast eens een beetje te dromen/denken over onze verwachtingen ten aanzien van de toekomst. Deze ,,dromen'' vertelden we elkaar. Belangrijke zaken werden op het bord geschreven en dienden later mede als gespreksstof en werkmateriaal.

Organisatie en beleid
Is de manier waarop thans de N.B.V.B. georganiseerd is bevredigend? Zijn er goede verbindingen tussen gewestelijke besturen en landelijk bestuur en omgekeerd? Zijn er goede contacten tussen afdelingen en gewestelijke besturen en omgekeerd? Duidelijk werd dat hier het nodige aan haperde en dat er nagedacht moet worden over een betere organisatie-vorm.

Volgens de Statuten stelt de N.B.V.B. zich tot doel:

,,de leden van de bij de beweging aangesloten afdelingen op te wekken helpend deel te nemen aan zendings-, evangelisatie-, sociale- en maatschappelij-

Lees verder op pagina 7

ALLEENSTAANDEN — BEMOEI JE ER NIET/WEL MEE

Geruime tijd geleden heb ik onder het bovenstaand opschrift me afgevraagd of er onder ons mensen waren, die behoefte hadden aan hulp/aandacht voor het probleem ,,eenzaamheid''.

Ik heb u gevraagd te reageren en ook de suggestie van een eventuele ontmoetingsdag gegeven.

Ik kreeg meer brieven dan ik verwachtte. Tegen de dertig, denk ik.

Aarzelende brieven, anonieme brieven, verheugde brieven, die echter in één ding gelijkluidend waren: men stelde de mogelijkheid van ontmoeting op prijs.

Er was echter iets waar noch ik, noch de meeste reagerenden rekening mee gehouden hadden, n.l. het volgende: het waren allemaal vrouwen, die naar de pen gegrepen hadden en slechts één man.

Misschien zijn er gewoon veel meer alleenstaande vrouwen dan mannen.

Of hebben vrouwen meer problemen met het alleen-zijn. Of komen vrouwen er eerder voor uit. We weten het niet.

Ik heb alle briefschrijfsters van deze ontwikkeling op de hoogte gesteld en gevraagd om hun mening t.a.v. eventuele verdere stappen. Ik kreeg twee reacties, beide van dames die meenden dat er toch gezocht moest worden naar ontmoetingsmogelijkheden voor mensen die alleen staan en daar graag eens met lotgenoten over zouden willen praten. Van de anderen hoorde ik niets meer. Toch liet het me niet los. Ook al omdat ik dacht: Als er op één stukje zoveel mensen reageren, waarvan meerderen met aarzeling en schuchterheid, hoeveel zullen er dan zijn die helemaal niet durven of kunnen schrijven?

Ik heb toen over deze aangelegenheid contact opgenomen met de N.B.V.B.

Dat leek me het juist adres voor zusters (en ook broeders!) die hulp nodig hebben!

We hebben één en andermaal met elkaar gepraat en we zijn tot de conclusie gekomen dat:

- een ontmoetingsdag zeker georganiseerd kan worden, b.v. in het voorjaar.
- er derhalve in De Christen en Kandelaar over geschreven moest worden
- er tevens een brief moet uitgaan naar alle secretarissen van de gemeenten voor publicatie in gemeenteboden.

Als u belangstelling hebt voor zo'n ontmoeting schrijft u dan vóór 1 februari 1985 naar het volgende adres:
Mevr. D. H. de Vries-Heilbron, Paduaweg 39, 3734 GH Den Dolder.
In verband met de verdere organisatie verzoeken wij u vriendelijk uw leeftijd, naam en adres te vermelden.

Het zou fijn zijn als we in de toekomst mogelijkheden konden vinden, waarbij mensen iets voor elkaar kunnen betekenen.

Het is in ieder geval het proberen waard!

Ans Lindenborn

P.S. Brieven die ik destijds ontving heb ik allemaal vernietigd en uw namen zijn nooit genoemd. Ook nu kunt u rekenen op volledige discretie.

BERICHTEN UIT EN OVER DE ZENDING

Hond onder de preekstoel

Zojuist is *Max Stäubli,* adjunkt-sekretaris van de Europese Baptisten Zending, teruggekeerd van een dienstreis naar Sierra Leone. Hij sprak daar (o.a.) met de gebroeders *Oosterloo (Jan* en *Hans Willem)* en bracht ook een bezoek aan Kassiri, waar *Anneke Oppenhuizen* en *Ducky Rosier* medisch werk verrichten. Uit het reisverslag, dat werd gepubliceerd in het jongste nummer van *EBM-Information,* nu enkele boeiende, tot de verbeelding sprekende passages:

,,Het is nog maar twee jaar geleden, dat ik samen met *Jan Oosterloo* het terrein in ogenschouw nam, dat ons door het dorpshoofd (van Kassiri) was aangeboden: een niet-meer-gebruikte, heidense begraafplaats. Nu staan er al twee gebouwen, terwijl een derde in aanbouw is. Een stuk werk van uitgesproken medische aard in een gebied, waar de Islam nadrukkelijk aanwezig is. Maar voor de gemeentelijke arbeid is het fundament reeds gelegd!

Die zondagmorgen gaan wij naar de kerk. Er zijn zo'n twintig volwassenen en dertig kinderen plus een hond. Die hond is van de dominee. Het beest heeft zich dan ook aan de voeten van zijn baas, d.w.z. onder de preekstoel, neergelegd. Een jongen wilde hem wegjagen. En dat nog wel onder het gebed, die domoor! Een vervaarlijk gegrom was het gevolg. Maar de kerkdienst werd ook nog verstoord door iets anders. Een onweersbui ontlaadde zich vlak boven de kerk en zorgde voor zoveel lawaai, dat de dominee zijn preek voor een half uur moest onderbreken!''

Geslaagde ontmoetingsdag

Terug naar eigen land, waar de Unie Zendings Commissie medio november een ontmoetingsdag belegde voor de ouders van onze zendelingen. Ze waren er bijna allemaal weer, net als twee jaar daarvóór, toen voor het eerst een soortgelijke bijeenkomst werd gehouden. Verder waren *Janneke de Jonge-Van Oosten* en *Jos van der Leür* van de partij; beiden verzorgden een onderdeel van het programma. Zo vertelde *Janneke,* die acht jaar lang in Kameroen heeft gewerkt, over haar ervaringen. Een zendeling moet bereid zijn om zichzelf, om eigen opvattingen te herzien, daar kwam haar verhaal in grote lijnen op neer. Wij kunnen van de Afrikanen wat leren: respekt voor de oudere mens.

Aan het begin van de dag had *ds. B. Posthumus,* voorzitter van de Unie Zendings Commissie, gelezen uit Handelingen 16 : 4vv. Daaruit blijkt, dat in die beginjaren van een strak-opgezette organisatie geen sprake was; de verbreiding van het evangelie verliep spontaan. Niet dat we niet planmatig te werk zouden mogen gaan, aldus de UZC-voorzitter, maar zending is allereerst een beweging van de Geest!

Na de lunchpauze - er is in Apeldoorn heel wat afgepraat - was het woord aan *Jos van der Leur,* die samen met zijn vrouw **Joke** enkele jaren in Sierra Leone vooral in het onderwijs werkzaam is geweest. Aan de hand van dia's kregen de aanwezigen een overvloed aan informatie over land en volk, de levensomstandigheden, het werk van gemeenten (en Unie), de inzet van de zendelingen, etc. Eén citaat: ,,Ik geloof, dat ik nooit de ziel van de Afrikaan zal leren kennen''.

Zo'n opmerking maant tot bescheidenheid.

Frans wat de klok slaat.

Massy, weet u waar dat ligt? Ik zal het u zeggen: in Frankrijk, vijfentwintig kilometer ten zuiden van Parijs. Daar hebben de Baptisten een eigen drukkerij, een radiostudio en een konferentiecentrum voor predikanten en gemeentelijk kader. Maar dat is nog niet alles. Want in Massy bevindt zich ook een school, waar je Frans kunt leren. Niet voor de Fransen zelf, maar voor toekomstige zendelingen; voor mannen en vrouwen, die in Kameroen (of in welk ander Franstalig land ook) in de zending willen gaan werken. Vandáár dat het in Massy alles Frans is, wat de klok slaat!

Ze komen weliswaar uit verschillende landen, maar hebben op z'n minst twee dingen gemeenschappelijk: 1. ze willen de zending in; 2. ze moeten Frans leren. Behalve de direkteur *David Boydell,* oud-zendeling in Zaïre en daarvóór leraar Frans in Engeland) zijn er nóg vijf leraren. Met behulp van moderne middelen en methoden (dias, films, band- en videorecorders) wordt er hard - en in een snel tempo - op de taal gestudeerd. En daarnaast is het natuurlijk van grote betekenis, dat al die a.s. zendelingen zich met elkáár in het Frans leren onderhouden. Er zitten in één klas Amerikanen naast Zweden, Italianen naast Duitsers, Portugezen naast Finnen. Twee kandidaten, *Helena Antis* en *Reinhard Dorra,* beiden uit de Bondsrepubliek, zeggen er dit van: ,,We spreken Frans aan tafel tijdens de maaltijden, die in de grote, gemeenschappelijke keuken zijn bereid. We spreken Frans bij het volleyballen en allerlei andere dingen, die we samen doen. En omdat we in Frankrijk wonen, duiken we onmiddellijk in de Franse taal!''.

Nieuws kort nieuws kort

Onlangs heeft ds. B. Posthumus gesproken op een radenkonferentie van de Friese Bond in Emmeloord. De Unie Zendings Commissie heeft namelijk besloten om de kontakten met de gemeenten in de regio te versterken. Aan alle gewestelijke besturen is reeds een brief geschreven met daarin het aanbod om raads- en gemeenteleden over de zending te komen vertellen.

Onze postzegelman, br K. de Boer uit Bergum, die met een aantal medewerkers zich voor deze aktie inzet, is tot zijn spijt genoodzaakt om daarmee te stoppen. Geprobeerd zal worden om een opvolger te vinden, die bereid en in staat is om een flinke dosis tijd in de postzegelaktie te steken. We hopen dat het lukt!

U hebt hem nog niet gezien, de nieuwe zendingsposter? Dan weet u niet wat u mist. Dat weten wel de velen, die hem inmiddels hebben besteld (en ontvangen). En dat weten ook de gemeenten, waar hij tegen betaling van *f.* 2.50 per stuk op de boekentafel verkrijgbaar is. Bestellingen aan het Uniebureau, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin.

Een aantal jaren heeft *ds. J. ter Braak* ons in de Nederlandse Zendingsraad vertegenwoordigd. Daar komt binnenkort verandering in. Want met ingang van 1 januari 1985 zal hij worden opgevolgd door *zr. C. J. Edens-Veldman,* vice-voorzitter van de Unie Zendings Commissie. Een woord van dank aan zijn adres is zeker op zijn plaats.

Eenmaal per jaar komt er een grote zendingsdag, zo heeft de kommissie in haar laatstgehouden vergadering besloten. Deze zal voor het eerst worden gehouden op 7 september 1985. De opzet en het programma vragen uiteraard de nodige voorbereiding. We hopen, dat zo'n dag een traditie wordt en een stimulans voor het zendingswerk zal betekenen.

Zending in tien landen

We bedoelen een goede oude bekende: de *Baptist Missionary Society,* het bijna twee-honderd-jaar-oude zendingsgenootschap van de Britse Baptisten. Dat heeft thans zendingswerkers in tien landen, aldus de *Missionary Herald* van oktober, nl. in Angola, Bangladesh, Brazilië, India, Jamaica, Nepal, Sri Lanka, Tanzania, Trinidad en Zaïre.

De begroting voor 1984/1985 tot een totaalbedrag van £ 2.555.540 vertoont een stijging van 9.1% ten opzichte van 1983/1984. Is dat niet wat erg veel? Nee, zegt BMS-penningmeester *Arthur Garman,* ,,want dit... gaat het kosten''. En de voorzitter van de financiële kommissie, *Richard Kingston,* voegt daaraan toe: ,,Het komt niet op de cijfers aan, maar op de mensen''. Een dóórdenkertje, vind ik!

J. A. Brandsma

WORMSER, ESTER EN DE EVANGELICALS

Wat deze drie met elkaar te maken hebben is niet op het eerste gezicht duidelijk. Het komt wat dichterbij wanneer we weten dat drie studenten van ons seminarium zich elk met een van de drie hebben beziggehouden en de resultaten daarvan hebben neergelegd in een scriptie waarmee ze de graad van doctorandus in de godgeleerdheid verwierven. Dat is fijn voor henzelf maar ook aardig voor de familie. Ruim genomen dus allen die ons seminarium en zijn be- en bijwoners een goed hart toedragen. Daarom een kort familiebericht.

Wetenschap

Ter voorkoming van misverstand: zij hebben deze graad niet aan ons seminarium behaald. Onze school verleent geen graden en is geen inrichting voor wetenschappelijk onderwijs. Het is een beroepsopleiding voor predikanten, niet meer maar ook niet minder. Het seminarium probeert onze a.s. voorgangers meer te geven wat ze voor een goede vervulling van hun dienst als voorganger nodig hebben. Dat gebeurt nadat ze een basisopleiding hebben gevolgd aan de theologische faculteit in Utrecht.

Sommige studenten echter hebben de lust en moed om na die basisopleiding en de opleiding van De Vinkenhof nog verder te gaan en zich overeenkomstig de voorkeur van hun hoofd en hart enigermate te specialiseren. Daarvoor dient de doctorale studie die bekroond wordt met de graad van doctorandus.

Dit hebben in de afgelopen maanden slechts enkele studenten tot een goed einde weten te brengen.

Wormer

Johan Adam Wormer was een bekende figuur in de eerste jaren van de Afscheiding, die nu juist anderhalve eeuw geleden begon. Hij is bekend geworden door zijn uitspraak: leer het volk zijn doop verstaan en de natie is gered. Hij leefde van 1807 tot 1862. Hij speelde een belangrijke rol bij de totstandkoming van de theologische opleiding van de afgescheidenen al is zijn stichting Het Christelijk Gereformeerd Seminarie in Amsterdam niet van de grond gekomen.

Aan deze ondanks betrekkelijke onbekende figuur wijdde **Harm Braker** zijn doctoraalscriptie. Zijn werk bevat veel gegevens die tot dusverre niet bijeen waren gebracht. Het meeste was wel bekend maar niet in samenhang gebracht.

Dat is nu voor op het seminariumexamen en dan is zijn opleidingsweg voltooid.

Ester

Er is een tijd geweest dat je als rechtgeaard baptist niet bij voorkeur met het Oude Testament bezighield. De uitzondering die de regel leek te bevestigen was br. D. Slort die er een jaar of dertig geleden zijn hoofdvak van maakte toen hij zijn doctoraal examen deed. Hij doceerde dit vak ook met liefde in de beginjaren van ons seminarium. Het ziet er nu echter naar uit dat de liefde voor het Oude Testament onder ons groeiende is. In januari van dit jaar legde Hetty de Winkel haar doctoraal examen af met het Oude Testament als hoofdvak (zie D.C. 10-2-1984), in november j.l. deed **Wout Huizing** hetzelfde. Zijn scriptie ging over het boek Ester, zeker niet het meestgelezen boek van het Oude Testament. In de bijbelwetenschap waaien tegenwoordig andere winden dan een halve eeuw geleden. Toen was het zoeken vooral gericht op wat achter de overgeleverde tekst zou kunnen liggen aan bronnen en andere overlevingen, tegenwoordig gaat de aandacht meer uit naar de tekst zoals die nu voor ons ligt: wat staat er precies, wat zijn de kernwoorden en wat is de structuur van de tekst? Daarmee komen we soms heel andere dingen op het spoor dan vroeger. Stijlonderzoek wordt dit wel genoemd. Zo'n onderzoek verrichtte Wout Huizing op het boek Ester. Heel interessant is het dan te merken hoe de onbekende schrijver van het boek de rol die de vrouwen spelen weet te accentueren. Br. Huizing had zijn seminariumexamen al afgelegd en gaat binnenkort naar Den Haag om daar zijn werk als voorganger te beginnen.

Evangelicals

Een van de belangrijkste ontwikkelingen binnen het protestantisme van de laatste dertig tot veertig jaar is de opleving van de evangelischen. Aanvankelijk leek het alsof dit een beweging was met één gezicht maar inmiddels is duidelijk geworden dat ook hier allerlei schakeringen te vinden zijn. De evangelische beweging heeft haar eigen pluriformiteit. Dat is vooral gebleken met betrekking tot het verband tussen woord en daad in de zendingsopdracht. Is zending alleen woordverkondiging of is het ook de laten we maar zeggen sociale kant van het leven een terrein van christelijke verantwoordelijkheid? Sinds de conferentie van Lausanne in 1974 is de discussie hierover gaande in de evangelische wereld. Aan de ontwikkelingen tussen Lausanne en de conferentie van Grand Rapids in 1982 wijdde **Nico van der Leer** zijn scriptie. Dat ligt allemaal vlak bij onze deur en wie deze scriptie leest weet dat het over vandaag en over onszelf gaat, ook al hadden we officieel met die conferenties niet veel te maken. Er begint zich in de evangelische wereld een meer evenwichtige benadering of te tekenen waarin voor woord en daad een plaats is omdat de mens een geheel is en niet uit stukjes bestaat maar een geheel is. Br. van der Leer legde zijn doctoraal examen aan de Vrije Universiteit in Amsterdam af, en wel - zoals dat in de officiele terminologie heet - cum laude.

Hij is sinds januari van dit jaar verbonden aan de gemeente in Rotterdam-Zuid.

Als seminariumgemeenschap zijn we blij met deze drie broeders. Onze Uniegemeenschap heeft alle reden om hierover blijde met de blijden te zijn.

J. Reiling

---

vervolg van pagina 5

ke arbeid in elke vorm, zowel in binnen- en buitenland, door de plaatselijke baptisten gemeente, of door of namens de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland, al dan niet in samenwerking met andere kerkgenootschappen ondernomen of verricht."

Wij constateerden dat sociale en maatschappelijke betrokkenheid onder ons wat minder aandacht krijgen dan zending en evangelisatie.

In een maatschappij waar mensen hoe langer hoe meer op vrijwillige hulp aan en van elkaar zullen zijn aangewezen, dient Zusterhulp zich te bezinnen op haar mogelijkheden, zowel binnen als buiten de gemeente.

Vrouw, geloof en samenleving

Niet alleen op trainingsdagen, maar ook op de afdelingen kunnen we elkaar helpen om onze werkzaamheden thuis, in de gemeente en in de maatschappij beter te verrichten. Het Programma-blad kan hier goede diensten bij bewijzen.

Samenwerking geboden.

Inspiratie

Concluderend kunnen we zeggen: het gaat goed met de N.B.V.B., maar het kan nog beter en daar moeten we met elkaar aan werken. Aan het lidmaatschap van Zusterhulp zijn meerdere kanten: het is fijn en gezellig, het is opbouwend en vormend, het betekent ook dienstbaarheid, ter beschikking willen zijn van de ander.

Paulus zei tegen Timótheus: „Verricht uw dienst ten volle".

Aan dat „ten volle" moeten we altijd blijven werken.

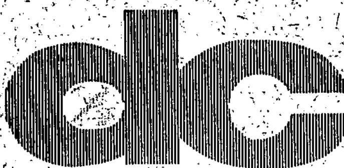
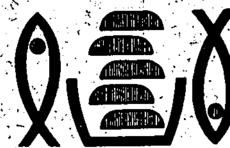
Ans Lindenborn

AANVRAGEN SUBSIDIE E.C.U.

Gemeenten die verwachten in 1985 subsidie nodig te hebben, hetzij voor eigen gemeente, hetzij voor nieuw werk, kunnen vóór 31 december a.s. de benodigde aanvraagformulieren opvragen bij het Uniebureau De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin.

Namens de E.C.U.,
R. A. Kos-Servaas, secr.

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling ƒ 42,— per jaar, ƒ 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland ƒ 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

BELANGRIJK

Aan de abonnees van dit weekblad

De administratie van De Christen deelt de abonnees hierdoor mee dat, met goedkeuring van de Algemene Vergadering te Emmen besloten is, gelet de stijging van druk- en portokosten de abonnementsprijs voor jaar 1985 vast te stellen op ƒ 43,—

In de loop van het eerste kwartaal 1985 zal aan de abonnees een acceptgirokaart worden toegezonden.

De abonnementsprijs voor het buitenland bedraagt vanaf 1 januari 1985 ƒ 60,—

Administratie De Christen

Wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven (Joh. 11:25b).

Na een kortstondige ernstige ziekte heeft God tot Zich genomen onze broeder

PIETER JACOBUS MARINUS KRAAYENHOF

op de leeftijd van 59 jaar.

Baptistengemeente Harderwijk

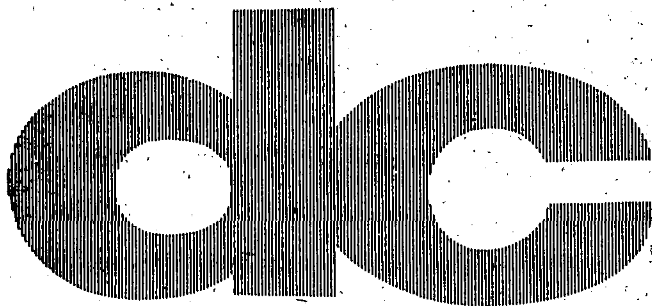
Wij berichten u dat is ontslapen in het licht van Christus opstanding

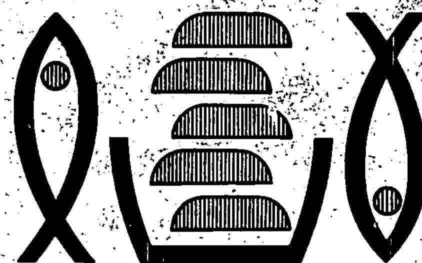
HESSEL CORNELIS VAN DER FLIER

(in leven predikant)

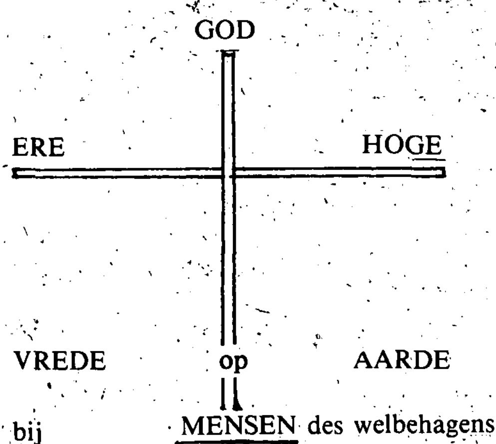
Ter Apel, 4 december 1984.

Baptistengemeente Ter Apel

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
99e jaargang - nummer 50 - 21 december 1984

Het kerstfeest is het feest van de vereniging van hemel en aarde
Dat wordt duidelijk als je de engelen hoort zingen:

Ere zij God in de Hoge
Vrede op aarde bij mensen des welbehagens

Als ik dit lied hoor en mijn ogen sluit zie ik een gebouw. Dan heb ik het gevoel in de immense ruimte van een kathedraal te staan. Het lied van de engelen bezingt een ruimte. Een ruimte om in te leven.
„Ere zij God in de Hoge". In de Hoge. Dat is het plafond, hoog boven ons.
„Vrede op aarde bij mensen". Op aarde. Dat is de begane grond. De vloer waarop wij leven.
Plafond en vloer horen bij elkaar. Hemel en aarde horen bij elkaar en vormen samen de ruimte waarin we mogen leven.
In de lofzang der engelen zien we hemel en aarde samen één ruimte vormen. De *ERE* boven hoort bij de *VREDE* beneden. *In de HOGE* hoort bij *op AARDE*. En *GOD* boven hoort bij de *MENSEN* beneden!
Hemel en aarde zijn onwrikbaar tot één grote ruimte samengevoegd door de zuil die God in de kerstnacht heeft opgericht. Die zuil heet Jezus Christus. Hij is waarachtig God en waarachtig mens. In Hem zijn hemel en aarde verbonden tot één ruimte waarin God en mensen samen kunnen leven.
Jezus is als een zuil in mensengestalte. Met zijn voeten breed op de aarde geplant. Met zijn armen breed uitgestrekt. En op zijn handen de hemel dragend en ons onder dit dak beschutting biedend.
Zo is Jezus ook gestorven. Op Golgotha priemt het kruis hoog in de lucht. Aan dit kruis wordt Jezus uitgestrekt tussen hemel en aarde. Stervend draagt Hij de hemel en houdt tegelijkertijd de aarde vast.
Op de grond, onder zijn uitgestrekte armen, zitten zijn moordenaars. Ze zitten daar notabene veilig! Stervend houdt Jezus de hemel als een beschutting boven hun hoofd: „Vader, vergeef hen!". De hemel stort niet in, de moordenaars om hun daden verpletterend. Rustend op Jezus' handen welft zich de hemel als het plafond van een leefruimte die vervuld is van Gods liefde.
Op onvoorstelbare wijze gaat op Golgotha de lofzang der engelen in vervulling:

Ere zij God in de Hoge
vrede op aarde bij mensen des welbehagens

Stervend geeft Jezus God in de Hoge de eer en schenkt Hij zijn moordenaars op aarde de vrede der vergeving.
Hemel en aarde horen door Jezus Christus bij elkaar en vormen één ruimte om te leven: God en mensen samen.

O. de Vries

DEZE WEEK:

„Hoe zou er ooit een einde kunnen komen aan een wereld, die zo barstend vol is van corruptie, haat en moordlust..!”

ADVENT: EEN TIJDPERK VAN VREDE BREEKT AAN !

Het evangelie is een zaak voor vandaag! Het is geen verhaal vol filosofische overpeinzingen over hoe het leven zou kunnen of moeten zijn, of hoe het misschien ooit eens zal worden. Het laat ons beleven de realiteit van een leven met God, hier en nu. Immers, tegen wie zei Jezus ook maar weer: „**Heden**” is aan dit huis redding geschonken?”

Toch blijft in het evangelie de toekomst ook bepaald niet buiten de lens. Gods woord bevat talloze uitspraken over wat de toekomst brengen zal. Voor gelovigen en.... voor hen die Christus niet hebben aanvaard. Wie aandachtig en gelovend leest, wat God ons toezegt, wordt onwillekeurig iemand wiens hart vol verwachtingen klopt, ook al slapen we allemaal op zijn tijd wel eens. terwijl de bruidegom in aantocht is.

Verborgen en geopenbaarde dingen

Wie meent, dat vanuit de Schriften een glasheldere kijk op de toekomst kan worden verkregen, waardoor de kleinste bijzonderheden van Gods plannen ons zelf duidelijk worden, vergist zich. Mozes verklaarde reeds aan Israël: „De verborgen dingen zijn voor de Here, onze God, maar de geopenbaarde zijn voor ons....”

Wie van ons komt geen vragen tegen, wanneer hij bezig is met wat de Bijbel verkondigt aangaande het vrederijk dat komen zal? Zal het werkelijk duizend jaren duren, zoals in Openbaringen 20 wordt vermeld? Gaat het hier, zoals met al die andere getallen in dit boek, om een symbolisch getal? Hoe men hier ook tegenaan ziet, het lijkt niet te ontkennen, dat dit tijdperk, als inleiding op Gods einddoel, een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, eenmaal zal aanbreken. En het zal een onvoorstelbaar heerlijke tijd zijn, vol wonderen Gods.

Micha 4

Eigenlijk zou u, wanneer u van plan bent om verder te lezen, eerst moeten nagaan wat er in Micha 4: 1-5 vermeld staat. Daar worden dingen voorspeld, waarvan je verstand geneigd is te zeggen: Dat is een fata morgana! Denkend vanuit onze wereld van vandaag, kun je met een nuchter verstand met deze toezeggingen geen kant uit! Je zult er alleen dan mee uit de voeten kunnen, wanneer je serieus neemt wat Micha vermeldt: „Want de mond van de Here der heerscharen heeft het gesproken”. Als God het zegt, durf ik dan te twijfelen?.

Israël en het vrederijk

Wanneer Micha nadrukkelijk spreekt over „de berg van het huis des Heren” die onverwoestbaar zal blijken, wanneer hij vertelt hoe de volkeren van heel de wereld daar naar toe zullen stromen, naar Jeruzalem dus, en wanneer er ook nog staat, dat uit Sion de wet zal uitgaan, dat God vanuit Jeruzalem dus de wereld zal reageren, dan kunnen we moeilijk ontkennen, dat Israël in de toekomst nog weer een geweldige rol zal gaan spelen. Vanuit dit volk zal God de wereld duidelijker dan ooit doen merken wie Hij is, wat Hij wil en kan! Vol spanning vroegen de discipelen ooit, na Jezus' opstanding, of Hij nu weer het koningschap voor Israël zou herstellen. Ondanks Israëls verwerping van de Messias, ontkent Jezus niet dat dit geweldige feit ooit nog eens gebeuren zal. Hij laat alleen weten, dat alleen God de datum van deze gebeurtenis weet. Mee vanuit Openbaring 20 mogen we er rustig vanuit gaan, dat met name ook Jezus Christus zelf in deze geweldige periode Gods oppermachtige vertegenwoordiger zal zijn.

Het messiaanse rijk is oppermachtig

De berg van het huis des Heren zal vast staan! Deze verklaring staat voor Gods almacht, die alle andere aardse zowel als duivelse machten overwint. „Hij zal verheven zijn boven de heuvelen!” Dat duidt op de ondergeschiktheid van alle aardse machten, die in vergelijking met God, slechts heuvelen, beter nog, molshopen zullen blijken te zijn.

We denken aan Jezus' opdracht: de werken des satans verbreken! Jezus wierp demonen uit en wierp de satan achter zich. En Hij verklaarde: „Indien Ik door de Geest Gods de duivelen uitwerp, dan is het koninkrijk Gods over u gekomen”. We zouden kunnen zeggen: dáár begon de zegevierende veldtocht van God! In Micha 4 is het triomferende einde zeer dichtbij gekomen.

Laten we eerlijk zijn: voorstellen kunnen we ons deze dingen niet. Hoe zou er ooit een einde moeten of kunnn komen aan een wereld die zo barstend vol is van corruptie, haat en moordlust. Geen mens weet het antwoord. Maar Gods berg zal de hoogste blijken te zijn! Hij overwint! En daarom alleen verdwijnen al die dingen die van deze aarde een hel hebben gemaakt!

Internationaal

Volkeren en vele natiën zullen optrekken naar Jeruzalem, m.a.w. heel de mensheid. Al de tegenstellingen, die vandaag niet weg te werken zijn, zullen door God verslagen worden. Joden en Arabieren, christenen en moslims, protestantse en katholieke Ieren, blanke en zwarte Zuid-afrikanen, rijke westerlingen en paria's uit de derde wereld, guerilla's en dictators, ze zullen samen God zoeken en vragen naar zijn wil en weg, omdat het eindelijk tot de mensheid is door gedrongen, dat alleen God de oplossing is voor de nood der wereld!

En weer zegt ons verstand: een vrome wens.....

Eindelijk vrede

Om vers drie in hedendaagse termen te vertalen, zouden we kunnen zeggen: de miljarden voor de bewapeningswedloop, zullen worden aangewend voor onderlinge hulp en opbouw van een verwoeste aarde. Legers van vrijwilligers trekken de onderontwikkelde landen binnen en bieden hun diensten aan. De honger wordt definitief bestreden. Gevangenissen, concentratiekampen en ziekenhuizen worden omgebouwd tot vakantie-oorden en plaatsen om God te aanbidden.

Het zal een wereld zijn, waar eensgezind wordt gejuicht, tot eer van Jezus Christus: „Want Hij is onze vrede!”

Het diepe geheim

Wat zal dé grond van deze onvoorstelbare ommekeer zijn? De volkeren zullen vragen naar Gods wil: „.... opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen”(v.2). Is niet dé oorzaak van alle hedendaagse ellende het feit, dat de mens van nu alleen maar vraagt naar zijn eigen wil; dat wil zeggen: naar satans wil? Gods Geest zal de aarde omkeren! „Uw wil geschiede!” En wat centraal staat in dit fantastische wonder, is het feit, dat Israël zich zal bekeren en erkennen wat zij jegens Jezus Christus heeft misdreven!

U weet wat er staat in Zach. 12:10....?

Geen vragen meer?

Waarschijnlijk meer dan voorheen. Dat is niet erg, wanneer we maar één ding onthouden: „De mond des Heren heeft het gesproken!” Hij zal doen wat Hij voorzei en dan zullen ook de nu nog verborgen dingen voor ons een open boek zijn.

C. v. Wier

De redaktie wenst alle lezers een gezegend kerstfeest en een heilrijk 1985 toe.

Vijftig jaar geleden luisterde ik naar toespraken van de broeders Joh. de Heer, Hoekendijk, Jan Kits en anderen, die in de Zalen Schaaf in Leeuwarden de samengestroomde Friezen verkondigden dat de dag van de wederkomst nabij was. De klok stond op enige minuten voor 12. De sprekers hadden voor zichzelf een duidelijke voorstelling van de gang van zaken. Ze verwezen naar Schriftplaatsen, oorlogen en revoluties. Er was nauwelijks een andere uitleg en uitweg mogelijk: de dag was aanstaande. Steeds weerklonk de vraag of onze lampen wel brandende waren. Machtig klonk het gezang: Zult gij gereed zijn als de Bruigom komt? En: Nee, het zal niet lang meer duren! En velen vluchtten opgejaagd naar het kruis der verzoening.
Misschien was het inderdaad de stem van God voor hen. Was ik in '17/'18 al niet door dezelfde baren gegaan, toen revoluties over Europa gingen en de veenkoloniën overdag omtrent in de rook stikten en 's nachts verlicht werden door de rode gloed van brandende turfhopen en huizen? Terugziende vraag ik me altijd weer af of God zo werkt. Toch wel niet, maar ik zulke tijden zie je wat wij mensen ervan maken, worden bang en beginnen te bidden. Bij het weg-ebben van de donder zakt de onrust en gaat deze en gene over tot de orde van de dag.
Ik vrees dat ik met het opschrift boven dit praatje bij sommigen de hoop heb gewekt daarover, over het komen van de Heer, enige afdoende, duidelijke informaties te kunnen geven. Ik heb ze zelf niet. Honderden theologen, schoenmakers en boeren hebben de eeuwen door de Schriften en hun tijd vergeleken en uit hen stonden mannen op die van mening waren dat de Dag aanstaande was. Toen Youth for Christ hier enige tientallen jaren geleden uit de U.S.A. geïmporteerd werd, zei mij een broeder van gene zijde van het wijde water dat het hem geopenbaard was dat Jezus binnen 25 jaar terug zou keren. Die openbaring is gebleken een verlangen te zijn van die broeder. Meer niet. Maar zegt iemand dat met kracht, ongeremd Amsterdam bij Sodom en Gomorra vergelijkend, dan zal hij door velen als profeet worden aangezien.
Dat de eerste christenen gespannen wachtten op de terugkeer van de opgevaren Heer lag voor de hand. Ze konden niet weten dat na het herhaaldelijk verschijnen van Jezus tijdens de veertig dagen na Pasen, dat zichtbaar aanwezig zijn van de Heer plotseling zou ophouden. Tot nu toe is er iets dergelijks niet meer voorgekomen. Dat heeft menigeen wat gereserveerd gemaakt t.a.v. de wederkomst. De herhaalde voorzeggingen van zijn aanstaand komen, die niet in vervulling gingen, hebben ons voorzichtig gemaakt voor alle buiten-Schriftelijke fantasieën daaromtrent. De Schriftelijke mededelingen zeggen nadrukkelijk dat niemand die dag of dat uur weet. Bij sommigen moge dat vrees opwekken, voor anderen betekent het bevrijding van toekomstvoorspellers die meer met de zweep knallen dan een herdersstaf hanteren.

van deze kant bekeken

WEDERKOMST

Huizinga

Onlangs las ik in een paar kranten dat Reagen, president van Amerika, open zou staan voor gedachten als zou Harmagedon, de laatste wereldbrand, voor de deur staan.
En dat de Verenigde Staten en de president ervan een beduidende rol zouden spelen in die katastrofe, de botsing tussen wereldse grootmachten op het punt waar de brug tussen hen ligt. Zulke berichten kunnen je benauwen omdat het Rijk van God op duistere wijze gelijkgeschakeld wordt met de uitkomst van de meest vernietigende uitwerking van onvoorstelbaar wapengeweld. Hoe God in het eind der geschiedenis van deze aardse samenleving zal handelen is mij te vaag om te beschrijven - wie zou dat weten? - maar dat mensen er over spekuleren dat zij de aangewezenen zouden kunnen zijn om het oordeel te voltrekken en zich zo als uitverkorenen zouden willen zien: legers van het heil dus, dat kan ik, denkend aan de Vader en de Zoon en de Geest niet volgen.
Is het mijn natuur of is het Gods genade als ik zeg: ik bekommer mij niet zo diep over de toekomst, al protesteer ik wel tegen alles wat die toekomst in gevaar brengt. Ik geloof in het ingrijpen Gods en heb geen behoefte om dat wat daaromtrent gezegd is nader toe te lichten. Ik kan het namelijk niet. Ik geloof dat Jezus Christus terug zal keren en verheug mij daarover. Wanneer en hoe dat zal geschieden zal weet God alleen.
Jan H. de Groot zei:

Misschien komt er na dit een volgend jaar;
Wie deert de vraag, behalve dan mijn jongen,
uw dochter, die in watervlugge sprongen
de tennisbal toespelen naar elkaar?

Zijn zij al niet de hoeken ingedwongen;
verslagen maar het eind nog niet gewaar?
Boleten vol van komisch vuurgevaar
bedreigen reeds de toppen van hun longen.

Ik zie ze schaatsend in hun asbestpak
de glasplaat kruisend van het wereldrond,
gewapend met het laatste blik conserven.

Op weg het Nieuwe Aardrijk te beërven,
want God, die nimmer zijn beloften schond,
moet ergens wachten met een bloesemtak.

---

nieuws

dc mededelingen

actueel

Belangrijke mededelingen van de redaktie

* Vanaf 1 januari zal ds. H. Ploeger de eindredaktie voeren. Alle kopij dus voortaan te adresseren aan: Ds. H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.

* Het nummer van 28 december vervalt, zodat dit nummer het laatste is van 1984

* Tijdens de Algemene Vergadering te Emmen werd de wens uitgesproken dat ds. F. E. Huizinga, hoewel afgetreden als redakteur, toch zijn bijdragen zou blijven leveren. Aan deze wens wordt voldaan, zo is in de vergadering van de redaktiecommissie besloten. U kunt dus ook voortaan regelmatig de artikelen van ds. Huizinga tegemoet zien.
* Zoals bekend, zijn tot nieuwe redakteuren gekozen ds. H. Ploeger en prof. dr. J. Reiling. Zij zullen met ingang van 1 januari hun taak aanvangen.

de W.

H. C. van der Flier overleden
Op 4 december is op 73-jarige leeftijd overleden Hessel C. van der Flier, wonende in Ter Apel.
Br. Van der Flier diende voor korte of langere tijd een zestal gemeenten van de Unie, hij was in Emmererfscheiderveen, Ter Apel, Doetinchem, Vriescheloo en Treebeek. In sommige gemeenten was hij een aantal jaren, in andere slechts enkele maanden. Zijn voorgangerschap werd afgewisseld door periodes waarin hij als vrije evangelist werkte.
Aan zijn sterven is een periode van ziekte voorafgegaan.
Br. Van der Flier had een bijzondere gave om in een eigen stijl de boodschap te brengen, en hij had dan ook een tamelijk wijde bekendheid.

Afscheid ds. A. Visscher, Almelo
Zondag 6 januari 1985 zal ds. A. Visscher afscheid nemen van de gemeente Almelo-Nieuwstraat, die hij na zijn emeritaat drie jaar gediend heeft.
De afscheidsdienst wordt gehouden in het kerkgebouw Nieuwstraat 86a, de aanvang is 15.00 uur.

ER IS GEEN LAATSTE WOORD

Dit nummer zal u, als alles goed gaat, vlak voor de Kerstdagen bereiken.

Een van de ontzaglijk vele bladen, die er helemaal niet zouden zijn als niet eenmaal de Zoon van God als mens in Bethlehem onze mensenwereld binnengekomen was. Zoals ook ontzaglijk veel mensen helemaal niets van elkaar af zouden weten of zich met elkaar zouden bemoeien, als Hij niet gekomen was om ze bij elkaar te brengen.

Hoe zou de wereld er uit zien, als Hij niet gekomen was? Het is nauwelijks in te denken. Het christelijk geloof heeft méér aan het leven veranderd dan we oppervlakkig denken, al kunnen we lang niet altijd even positief over het christendom praten.

Doch de mensenliefde van God is verschenen in Jezus Christus, en dat mag elk jaar gevierd en elke dag beleefd worden. Hoe zou ons eigen leven er uitzien, als wij Hem niet zouden kennen?

Dit blad, De Christen, heeft geen hoge pretenties. Het wil een blad zijn voor eenvoudige gelovigen. Een handreiking, een plaats waar mensen iets kunnen schrijven dat anderen bemoedigt of tot nadenken stemt.

Hebben we in 1984 wat aan de verwachtingen kunnen voldoen? En aan het opdrachtkader? Terugkijkend denk je: We hadden veel meer willen doen. We hebben niet iedereen op zijn wensen kunnen bedienen.

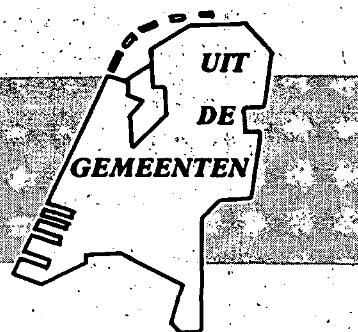
Maar als het blad een kontakt geweest is tussen mensen en gemeenten, dan is er iets van het doel bereikt. Als we door dit blad wat over de grenzen van ons eigen leven en van de eigen gemeente heen konden kijken naar andere mensen en gemeenten, in binnen- en buitenland, dan heeft het gewerkt.

Als we bij het lezen ontdekt hebben dat onze Unie eigenlijk net een groot gezin is, met zo'n 80 kinderen die allemaal hun eigen karaktertjes hebben, en die wel eens kibbelen maar elkaar toch niet kunnen missen, dan is ons blad een soort familieband. Dat hopen we maar.

De eindredakteur voor 1984 is op deze plaats aan zijn laatste woord toe, Straks neemt ds. H. Ploeger de eindredaktie over, en wij wensen hem daarin veel sterkte en zegen toe. Samen met de voortgaanden en met de terugkomende prof. dr. J. Reiling. Zij zullen zorgen dat de woordenstroom doorgaat, en daarbij trachten te luisteren naar Hem, die het eerste en het laatste woord heeft.

Nee, God heeft niet het laatste woord, Bij Hem kun je niet spreken van een laatste woord, want Hij zal tot in alle eeuwigheden doorgaan te spreken, en zijn spreken zal altijd scheppen blijven. Hij is de Eeuwige en de Onuitputtelijke. Wat een vreugde, deel te mogen hebben aan zijn scheppende woorden. Eindredakteur

Heemskerk en Emmen

Heemskerk

Nog slechts enkele dagen en wij mogen weer opnieuw het feest gedenken dat ons spreekt van Gods liefde voor deze wereld. En daarna gaan onze gedachten al weer uit naar de jaarwisseling. En dan sta je ongetwijfeld toch stil bij de vele zegeningen die de Heer gegeven heeft in onze gezinnen, in ons persoonlijk leven, maar zeer zeker ook in de gemeente. Als gemeente Heemskerk mogen we terugzien op een jaar waarin de Heer ons heeft willen laten zien dat Zijn werk door gaat. Al zijn wij ons bewust van onze kleine kracht, Hij kan daardoor toch veel doen waarover wij ons alleen maar kunnen verwonderen, en alleen maar kunnen en mogen zeggen: dank U wel.

Als gemeente en vrienden mochten wij twee keer samen komen bij een geopend doopvont, waarin twee zusters en twee broeders hun geloof beleden door de doop. En wij mogen weer uitzien naar de volgende doopdienst, die zal plaats vinden, zo de Heer wil op zondag 13 januari

De gemeente Heemskerk is jong in jaren, maar ook jong in samenstelling.

Wat dus inhoudt dat er veel (en gelukkig maar) jonge gezinnen zijn.

Het is zelfs zo dat wij, voor wat betreft de creche en de kleine zondagsschool, gebrek aan ruimte hebben. Ook mag de gemeente zich verheugen in een belangrijke groep tussen- en oudere jeugd die zondagavond bijelkaar komen. Zusterhulp en zangkoor nemen een aktieve plaats in in de gemeente. Ook de muziekgroep „Freedom Sound" is weer met de repetities begonnen, en hoopt door muziek en zang nog velen bekend te maken met het evangelie. De G.B.S. die op zondagmorgen voor de dienst plaats vindt, mag zich verheugen over een behoorlijke deelname. Zoals u merkt bruist de gemeente van allerlei aktiviteiten. En wat is het geweldig fijn, om zo met elkaar bezig te mogen zijn. En dan te mogen ervaren dat je, ondanks de verschillende achtergronden, één mag zijn in de Heer, en zo met elkaar gemeente mag zijn. Ook zijn wij dankbaar voor het werk dat br. Helderop in en voor de gemeente mag doen, ondanks zijn druk bezig zijn met vele zaken, mag hij zich gesterkt weten door die Heer die hem tot deze taak geroepen heeft. Graag willen wij alle broeders, die ons in het afgelopen jaar gediend hebben met het Woord hartelijk dank zeggen.

De gemeente Heemskerk wenst allen een zeer gezegend kerstfeest toe, en dat wij samen in het nieuwe jaar de leiding van Zijn geest mogen ervaren.

N.M.

Emmen

Wanneer u de naam Emmen leest, wekt dat bij velen herinneringen op, omdat kortgeleden velen van u te gast bij ons waren op de Algemene Vergadering. Hopelijk naar volle tevredenheid. Rondom dit „gebeuren" is de rust weergekeerd.

Doch er waren nog meer hoogtepunten in de gemeente. Vlak voor de A.V. waren er op 3 plaatsen op zondagmorgen de oogstdankdiensten.

We werden bepaald bij de zegeningen van de oogst, die weer mocht worden binnengehaald. Als dank voor dit alles werden vele fruitbakjes gebracht naar bejaarden en zieken, zowel in tehuizen als aan huis.

Alsof het nog niet genoeg was, hadden we op 18 november nogmaals een hoogtijdag, want op die dag mochten we het nieuwe voorgangersgezin Schaap begroeten. De diensten werden als gehele gemeente gezamenlijk gehouden in de Ned. Hervormde kerk „De Voorhof".

's Morgens om 11 uur vond bevestiging en intrede plaats. Ds. van der Steen mocht in een volle kerk de broeders en zusters en vele genodigden welkom heten.

De bevestiging geschiedde door ds. de Vries, waarbij 2 ouderlingen van wijk Oost aanwezig waren.

's Avonds was er een gezellige avond, waar soms hartelijk gelachen kon worden bij het zich presenteren van verenigingen, clubs en commissies.

Vier jaren geleden werd op de jaarvergadering een 5-jaren beleidsplan vastgesteld, waarin o.m. zou getracht worden te verwezenlijken: uitbreiding Het Baken; betere accomodatie jeugdwerk wijk Emmermeer, 3e wijkgemeente, 3e predikant en 3e kerkgebouw. Dankbaar mogen we constateren, dat alles is gerealiseerd op het 3e kerkgebouw na.

Naast vele gezamenlijke aktiviteiten, worden er ook wijkgerichte plannen ondernomen.

Natuurlijk zijn er organisatorisch wel eens kleine probleempjes, doch door goed overleg kunnen deze worden opgelost.

Het is nu 35 jaar geleden, dat de gemeente in Emmen werd gesticht.

De Heer der Gemeente zij geprezen voor zoveel zegeningen ons gegeven.

Vanuit Emmen gezegende Kersdagen en een voorspoedig 1985 toegewenst. J.P.

LEZERS AAN HET WOORD

OVER VERTROUWEN

In het artikel ,,over vertrouwen" in De Christen van 30 november j.l. merkt prof. J. Reiling terecht op dat het Memorandum van de Unie Commissie enigszins onduidelijk was, zodat mede daardoor een gerichte discussie op de Algemene Vergadering te Emmen uitbleef.

Reiling noemt in dat artikel een aantal voorwaarden waaraan voldaan zal moeten worden wil een zinvolle bespreking plaatsvinden.

Ik zou aan de genoemde voorwaarden nog één willen toevoegen nl. eerlijkheid.

Waarom eerlijkheid?

Omdat het tijd wordt dat wij ons eerlijk uitspreken.

Wat is de reden van het ontbreken van vertrouwen?

We kennen toch de problemen in onze Unie-gemeenten wel? Het mag toch bekend zijn dat een deel van onze Unie-gemeenschap wil vasthouden aan het onfeilbare woord van God, dat wil zeggen, woordelijk geïnspireerd, zodat het Woord zonder fouten en dwaling is; en dat een ander deel van onze Unie-gemeenschap de onfeilbaarheid van het Woord in twijfel trekt. Dit verschil in opvatting leidt ook tot verschil m.b.t. diverse vraagstukken (b.v. de vrouw in het ambt).

We moeten daarbij opmerken dat de meeste gemeenten blijk geven van een geloven in de onfeilbaarheid van het Woord en dit als zodanig ook in hun statuten hebben vastgelegd.

Daar waar de onfeilbaarheid van het Woord in twijfel wordt getrokken, wordt tevens de statutair vastgelegde grondslag van vele gemeenten in twijfel getrokken. Baptisten die aan de onfeilbaarheid van het Woord willen vasthouden geven dus blijk van een opvatting die onze gemeenschap eigen is.

Deze opvatting is niet alleen onze Baptisten gemeenschap in Nederland eigen maar ook Baptisten gemeenschappen buiten Nederland.

In het boek van dr. Caroll, ,,De Insprira-tie van de Bijbel", schrijft hij in het eerste hoofdstuk onder het hoofd ,,Inspiratie van de Bijbel zoals Baptisten dat geloven",: ,,Het is voor mij steeds weer een onaangename verrassing als iemand de woordeljike inspiratie van de Bijbel in twijfel trekt. Als u de dwaze uitspraak hoort dat de Bijbel het woord van God ,,bevat" en niet het woord van God ,,is", dan hoort u kletspraat. Er kan geen inspiratie zijn van het boek zonder de woorden van het boek".

lees verder op pagina 6

EN ALLEN DIE ERVAN HOORDEN VERBAASDEN ZICH

Verbazing, grote verwondering tonen we daar waar iets volkomen onverwachts plaatsvindt
iets ongewoons .....
iets onwaarschijnlijks .....
iets onmogelijks ......
iets ongelooflijks.....

Het is ongewoon
dat herders zich gedragen zoals deze doen. Ze laten hun werk in de steek en gaan op zoek naar een zuigeling. Ruwe bonken van kerels, geminacht door de maatschappij. Zo onbetrouwbaar geacht dat ze zelfs niet als getuigen bij een rechtszaak mochten optreden. En nu had God zelf ze tot getuigen gemaakt van de meest belangrijke gebeurtenis in de geschiedenis der mensheid. Telkens weer moeten we erkennen dat de maat waarmee God meet een andere is dan de onze. Gelukkig maar!

Het is onwaarschijnlijk
dat het verhaal van de herders op waarheid berust. Een engel? Kom nou! Een hele lucht vol engelen? Te gek zeg! En dan zou er een lofgezang geklonken hebben ter eer van God en een boodschap gesproken zijn, de aankondiging van de komst van de beloofde Redder.. Dat klonk bekend genoeg, maar zulk een Koning, zo'n bijzondere en hooggeachte figuur zou dan toch in een paleis gezocht moeten worden, op een troon behoren te zitten! Hoe kon nu een teken van God gezien worden in een gewoon kind van mensen, dat in doeken gehuld is en in een harde kribbe ligt?

Het is onmogelijk
dat God zo is en zo handelt. Hij, die voor ons de Heilige is, die de wateren mat met zijn holle hand, de bergen woog met een waag en de heuvelen met een weegschaal. Die de sterren, planeten, melkwegstelsels millioenen lichtjaren uit elkaar geplaatst, gedacht heeft en alles was er. Hij die alle formules en natuurwetten die de wetenschap ooit ontdekte of ontdekken zal tevoren heeft doen bestaan......
Toch kunnen we ons deze onvoorstelbare God nog beter voorstellen dan een God die zichzelf gemaakt heeft tot het kleinste, meest hulpeloze, meest afhankelijke menselijke wezen dat er is, een baby. Kon Hij dichter bij ons komen, dieper afdalen, meer in onze huid kruipen dan zo?
Is er groter afstand denkbaar dan die Hij gegaan is?
Is zó de liefde van God? Is God zó liefde?

Het is ongelooflijk
dat over de hele wereld mensen zijn die in 1984 vieren wat toen en daar gebeurde. Lukas zegt ,,geschiedde". Een mooi woord dat veel meer betekent dan gebeuren. Als er staat ,,en het geschiedde" dan duidt dat aan dat God in deze wereld handelend optreedt, er wordt iets uit God geboren. Als Lukas zegt ,,en het geschiedde in die dagen", dan zijn dat de dagen dat er een koning Herodus was en een keizer Augustus. Lukas plaatst de heilsgeschiedenis in de gewone geschiedenis van de mensen. Met heilsgeschiedenis wordt bedoeld Gods ingrijpen in en leiden van het gebeuren in de wereld. Bij deze laatste zin blijft mijn pen opeens steken.
Dat vieren we dus met Kerstmis: Het ingrijpen van God in en het leiden van het gebeuren in de wereld.
Wat moet ik nu toch met die woorden. Er klopt immers niets van. Hoe dwaas moet een mens zijn om dit voor waar te houden, terwijl letterlijk alles om ons heen het tegendeel aanwijst. Leidt God het gebeuren in de wereld? Hoe dan? Of moet ik vragen: Van hoe ver? Hoe groot is de afstand tussen God en ons dat voor Hem die 1984 jaren zijn als een dag?

Ik lees nog even wat Jesaja schreef:
,,Weet gij het niet? Hebt gij het niet gehoord? Is het u van de aanvang niet verkondigd? Hebt gij geen begrip van de grondvesten der aarde? Hij troont boven het rond der aarde, en haar bewoners zijn als sprinkhanen. Hij breidt de hemel uit als een doek en spant hem uit als een tent waarin men woont. Hij geeft de machthebbers over ter vernietiging, Hij maakt de regeerders der aarde tot ijdelheid; nauwelijks zijn zij geplant, nauwelijks gezaaid, nauwelijks wortelt hun stekin de aarde, of Hij blaast reeds op hen, zodat zij verdorren, en een storm neemt ze op als stoppels.
Met wie dan wilt gij Mij vergelijken, dat Ik hem gelijk zou zijn? zegt de Heilige. Heft uw ogen naar omhoog en ziet: wie heeft dit alles geschapen? Hij die het heer daarvan in grote getale uitleidt, en elk daarvan bij name roept door de grootheid zijner sterkte en omdat Hij geweldig is van kracht; er blijft niet één achter".

Daarom, ondanks alles, houden we eraan vast - en God zelf geeft ons de kracht daartoe - dat God alles onder controle heeft en dat Hij heeft ingegrepen in de mensengeschiedenis om ook uw en mijn leven voor eeuwig te behouden.

De verbazing over dit alles blijft bestaan.
Komt, verwondert u hier, mensen!

Ans Lindenborn

Uniebureau

De kopij voor de rubriek Uniebureau is op tijd verzonden doch kwam niet tijdig bij de drukker aan.
Tot onze spijt moet deze rubriek dus ontbreken.
De medewerkers van het Uniebureau wensen de lezers gezegende kerstdagen en alle goeds voor het nieuwejaar.

Namens het Uniebureau
J. A. Brandsma
A. van den Hoef

Het evangelie raakt het hart

Zelfs een overbekend bijbelgedeelte als de gelijkenis van de zaaier kan opeens iets verrassend opleveren. (Matt. 13:19; Marc. 4:15 en Luc. 8:12)
Het op de weg bezaaide zijn de mensen, die het woord *gehoord* hebben. Doch de duivel rooft het *uit hun hart weg*.
Dat zet je aan het denken. Er is allerlei informatie, die wel ons oor bereikt, maar niet ons hart. Of die wel ons verstand bereikt, maar niet ons hart. Of die wel appelleert aan onze gevoelens, maar toch niet de kern van ons bestaan raakt. Wij kunnen ons ergens boos over maken of blij over zijn, maar dat raakt ons nog niet tot de bodem van ons bestaan. Dat is geen aanslag op het fundament van ons leven. Maar nu blijkt het woord van het Koninkrijk wèl zover te komen. Het evangelie dringt dus verder door dan vrijwel elke andere informatie. Het komt terecht in het hart van de mens, in de kern van zijn bestaan. Dat hart wordt dus geconfronteerd met de boodschap, dat God Koning is en dat ook over het leven van deze mens wil zijn. Ook al wordt dat allemaal met heel andere woorden gezegd, het hart weet dat met onfeilbare zekerheid.
Maar dat hart is als een weg: hard en platgelopen. Weigert dat zaad van het woord aan te nemen. Verstaat het niet. En de duivel haalt dat pas gezaaide zaad met vreugde weg uit dat onontvankelijke hart. De aanval, die deze mens uit zijn ondergang had moeten redden, is afgeslagen.
Wij evangeliseren veel in onze gemeenten. Zaaien het woord uit. Of we het met net zoveel trouw, enthousiasme en volharding doen als vorige generaties, laat ik in het midden.
Wat gebeurt er met dat zaad, vragen we ons wel af. We mogen uit dit verhaal lezen, dat het zaad in elk geval doordringt tot het hart van elk mens die het hoort, en daar een reaktie veroorzaakt. Een negatieve of een positieve, doch geen mens, aan wie wij het woord brengen, blijft onaangeraakt. Eenmaal zal ook aan de meest verstokte ongelovigen rekenschap gevraagd worden wat zij gedaan hebben met het woord van de Heilige en Eeuwig Levende.
Onze verantwoordelijkheid is: zaaien, waar we kunnen. En nooit gaat alle zaad onvruchtbaar verloren!

De W.

vervolg van pagina 5

Dr. Caroll behoorde tot de Southern Baptists en was oprichter en president van de Southwestern Baptist Theological Seminary (in de jaren zeventig meer dan 4000 studenten).
Dr. Harold Lindsell, eveneens behorend tot de Southern Baptists, schrijft in z'n boek „The Battle for the Bible": „Inspiratie sluit onfeilbaarheid in, van begin tot einde. God de Heilige Geest kan niet liegen of auteur zijn van onwaarheid".
In onze Unie-gemeenschap is een opvatting gaan leven, waarbij de volledige inspiratie van het Woord en daarmee de onfeilbaarheid wordt afgewezen, hetgeen gevolgen heeft voor leer en leven, waardoor zowel binnen de Unie-gemeenschap als ook in de plaatselijke gemeenten problemen ontstaan.
Als er in het Memorandum wordt gesproken over „vertrouwen", kan ik dat volledig begrijpen want waar mensen niet meer vasthouden aan het onfeilbare Woord van God, zal dit leiden tot dwaling en dwaling biedt weinig vertrouwen.
Laten we samen weer terug gaan naar het Woord van God ons daarvoor buigen opdat het Zijn uitwerking mag hebben in onze arbeid, plaatselijk en als Uniegemeenschap.
Ter-Apel 4 december 1984

Bouke Hofman

MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN

MEDEDELINGEN

MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN MEDEDELINGEN

Afscheid Ds. J. L. Muilwijk

Op zondag 30 december zal ds. J. L. Muildijk, die het beroep naar Harderwijk heeft aangenomen, afscheid nemen van de baptisten gemeente te Ede. De afscheidsdienst is om 10.00 uur in de muziekschool, Brouwersstraat 26 te Ede.

Zo ziet men in Den Haag, Delft en Zoetermeer de mensen met advent en kerst naar de diensten gaan. (Uit Mirte-praat)

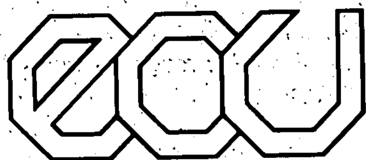
Kerstfeest

Wees op het kerstfeest weer een kind met al die kleinen
die vol verbazing om de schaamle kribbe staan.
Laat al uw wijsheid thuis, laat al uw trots verdwijnen,
want kinderen kunnen God het zuiverste verstaan.

Gods liefde schijnt voor wijzen vaak zo diep verborgen,
en voor verstandigen lijkt vaak Gods grootheid dwaas.
Wij duiken onder in de grote en kleine zorgen,
en Christus wacht op ons, maar vaak vergeefs helaas.

Laat ons weer kinderen zijn, die blij zijn komst begroeten,
en zonder vragen wachten op wat Hij belooft.
Dan zullen wij de Heer, misschien voor 't eerst, ontmoeten,
en leven in het Licht dat nooit meer wordt gedoofd.

E. IJskes-Kooger in „Gouden Horizon"
uitgave Buijten en Schipperheijn

allerlei

Gezonden
Past ECU-allerlei wel in het kerstnummer van De Christen?
Waar zou het beter passen dan juist daarin?
Wij gedenken immers dat God zijn eigen Zoon in de wereld gezonden heeft, opdat de wereld door Hem behouden zal worden. Kerstfeest is het geboortefeest van Gods grote Zendeling.

Opvallend vaak komen wij in het evangelie van Johannes de uitspraak van de Here Jezus tegen, dat Hij door de Vader gezonden is. Hij is bekleed met de opdracht en volmacht van God. Daartoe is Hij geboren in de nederigheid van Bethlehems kribbe, om een bedreigd bestaan te gaan leiden in de wereld, waar Hij niet in paste. In een omgeving, die wel naar zijn zegenende en weldoende handen keek, maar die niet openstond voor zijn woorden, die kromme levens recht willen maken.

Jezus kwam als De Gezondene in Gods naam. Er was geen plaats in de herberg en geen ruimte voor zijn woorden. Zijn hele persoonlijkheid, die kristalhelder waarheid is. prikkelde de leugen tot het gruwelijkste verzet.

De Gezondene van de Vader moest zijn werk van behoudenis doen in een sfeer,die vol is van pure vijandschap of van dom onbegrip, met daartussen een enkeling van wie de ogen waren opengegaan tot blijde herkenning. De Vredevorst wandelde stap voor stap door een mijnenveld van vijandschap voort. En ging als slachtoffer onder. Doch dit slachtoffer is het verzoeningsoffer en zijn dood het begin van leven en hoop voor de wereld. Zijn naam Vredevorst is geen wrange spotnaam, maar blijde waarheid.
Het is riskant om gezondene te zijn. Een wandeling door een mijnenveld van vijandschap, spot en onbegrip. Zo bezien kan de schrik je om het hart slaan als aan het einde van het evangelie van Johannes de Here Jezus zich tot zijn discipelen, en dus ook tot ons, keert en zegt: Ziezo, en nu zend Ik jullie zoals de Vader Mij gezonden heeft.
Trekt Jezus zich dan terug in de veilige hemel, om nu zijn discipelen dat mijnenveld in te sturen?
Zo ligt het beslist niet. Geen discipel zal ooit louter en alleen gezonden worden om op eigen kracht, verstand en wijsheid zijn weg te zoeken. Na de uitstorting van de Heilige Geest is Jezus er door die Geest heel persoonlijk bij. Wie alleen gaat, gaat samen met Hem. Waar twee gaan, gaan er Drie. Hoeveel discipelen er ook uitgaan, die Ene mag er bij geteld worden en zelfs vooropgesteld.
Zijn middelaarswerk was volbracht, bij zijn hemelvaart. Maar zijn zending begon pas goed, toen Hij ieder, die Hem als Heer erkent, maakte tot een gezondene, deelnemer aan zijn zending.
Prediking, zendingswerk en evangelisatie is zoiets als het mijnenveld van de vijandschap en de onkunde ingestuurd worden. Om je heen zijn koude ogen en gesloten deuren. De veilige beslotenheid van je huiskamer en je gemeente lijkt het meest verkieslijk, het minst gevaarlijk.
Maar daarmee is die wereld om ons heen niet gered. Die wereld waarin nu juist God zijn Zoon gezonden heeft. Waarin die Zoon de klappen opliep, die erger zijn dan wij ooit kunnen oplopen. Maar zijn inzet voor die wereld is wel haar - en onze! - redding.
Wij kunnen het feest van de Gezondene niet van harte vieren, als we onszelf niet laten zenden.
Het verlangen om de verloren mensheid te redden en terug te winnen voor de Vader bewoog de Zoon om te zeggen: Zie, hier ben Ik, om Uw wil te doen. Met alle eerbied gezegd: Het was voor Hem in de hemel niet uit te houden, want de aarde was verloren.
Als wij die zorg van onze Heer voor de mensen om ons heen een beetje kennen, houden wij het ook niet uit in onze veilige beslotenheden.

De W.

Aanvragen subsidie ECU
Gemeenten die verwachten in 1985 subsidie nodig te hebben, hetzij voor eigen gemeente, hetzij voor nieuw werk, kunnen vóór 31 december a.s. de benodigde aanvraagformulieren opvragen bij het Uniebureau, De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin.
Namens de ECU,

R. A. Kos-Servaas, secretaris

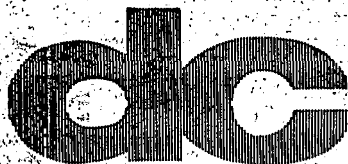
En verder:...
kwam de gemeente te Utrecht-Noord op de idee om in een speciaal nummer van „Rank" verschillende mensen hun visie en/of hun ervaringen met evangelisatie te laten weergeven. Br. J. S. Sussenbach, gevraagd naar zijn mening over evangelisatie, antwoordde: „Ik geloof niet in een methode, wel in een biddende gemeente die trouw is". Kinderwerk komt aan het woord, getuigen op school, en zelfs een gesprek met de burgemeester mevrouw Vos van Utrecht, over de evangelisatieaktiviteiten in verschillende kerken.
En - belangrijk - een gesprek met een niet-christen, hoe die tegen geloof aankijkt.
Een initiatief, dat het navolgen waard is!

De evangelist
zal bij het verschijnen van dit nummer de verhuizing achter de rug hebben.
Het nieuwe adres wordt: Ds. Chr. Eijer, de La Reystraat 188, 3851 BM Ermelo.
Telefoonnummer nog niet bekend.
Ds. Eijer heeft reeds een flink aantal uitnodigingen ontvangen van gemeenten, die gaarne van zijn diensten gebruik maken.
Zijn werk zal pas volledig aanvangen na zijn afscheid uit Enschede op zondag 13 januari.

de W.

Bezinning op evangelisatie in Zwolle.
Zo'n zestig mensen waren op 14, 15 en 16 september bijeen in de gemeente te Zwolle, om te praten over evangelisatie, zo lezen wij in „De Schalm".
Van de uitgereikte enqueteformulieren waren er 150 ingevuld, en dat gaf een aardig inzicht in hoe men zelf tegen evangelisatie aankijkt.
Uit de antwoorden kwamen leerzame dingen tevoorschijn: **Gemotiveerd zijn** was een belangrijk gegeven om de boodschap te kunnen doorgeven. En verder vond men **toerusting** erg belangrijk.
Men was ook praktisch bezig. In groepen van 6 kreeg men een half uur om elkaar te vertellen hoe men tot geloof gekomen was. En te praten over de vraag wat dat met roepingsbesef te maken heeft. Men ontdekt dat God in ieder leven weer anders werkt, doch dat de Heer altijd een ander mens gebruikt heeft om iemand tot Hem te leiden.
Zaterdagsmorgens ging men aan het werk met een hulpmiddel, dat de bezoekers van de Werkbijeenkomst voor Gemeente en Evangelisatie wel bekend zal zijn. Met behulp van pijperagers maakte men figuren die moesten uitbeelden wat het geloof voor je persoonlijk wel betekent. Aandachtspunten waren daarbij: **Genade,** als gratis geschenk, dat dus niet verdiend kan worden; de **mens,** die zondig is en zichzelf niet kan redden; **God,** die ons liefheeft en ons niet wil straffen, moet toch terwille van zijn rechtvaardigheid de zonde straffen; **geloof** als vertrouwen op Christus alleen.
Men heeft ervaren dat beleven en doorgeven bij elkaar horen, maar dat het doorgeven wel enige training vergt.

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff, dr O. H. de Vries, ds C. van Wier, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan de eindredacteur ds H. G. de Winkel, Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling ƒ 42,— per jaar, ƒ 21,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland ƒ 58,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

De enquete leverde interessante gegevens op. 45 procent van de inzenders vond evangelisatie de belangrijkste opdracht van de gemeente. 52 procent vond het een van de vele taken. 63 procent meende dat de gemeente ongeveer voldoet aan haar opdracht, doch 33 procent meende dat ze er volledig aan voldoet.
33 procent koos voor De Zaaier als evangelisatiemiddel, 23 procent voor zang, 20 procent voor de prediking en 27 procent voor speciale diensten.
Tenslotte was er nog 24 procent voor „open huis"
De evangelisatiewerkgroep trekt uit deze samenkomst de konklusie: Zonder de waarde van evangelisatiesamenkomsten, folderverspreiding etc. te onderschatten, menen we dat de beste methode die van de persoonlijke evangelisatie is. De vele kontakten in de sociale en maatschappelijke sfeer zijn allemaal lijntjes waarlangs de overdracht van het evangelie kan plaatsvinden.

Familie W. Veenstra te Wormer wenst alle broeders en zusters een voorspoedig en gezegend 1985

Al mijn familie, broeders, zusters en vrienden wens ik een blij en gezegend kerstfeest toe, en voor het nieuwe jaar wil ik u allen Gods zegen toewensen.

Rom. 8:38 en 39

Zr. D. Visser-Gorter
Frittamahof K. 318
Sneek

Wij berichten u dat is ontslapen in het licht van Christus opstanding

HESSEL CORNELIS VAN DER FLIER
(in leven predikant)

op de leeftijd van 73 jaar, weduwnaar sinds 1983 van Jenny Vierdag

Ter Apel, 4 december 1984

De begrafenis heeft inmiddels plaatsgevonden

Corr. adres
H. J. Doornkamp
Bentlagestraat 22
9561 HB Ter Apel

De Unie Zendings Commissie zoekt op korte termijn iemand,

* die bereid is om - belangeloos - leiding te geven aan de postzegelaktie ten bate van ons zendingswerk;
* die belangstelling heeft voor deze taak en over de daarvoor vereiste kennis-van-zaken beschikt;
* die **veel (vrije) tijd** heeft, nodig voor het vervullen daarvan, met inbegrip van de postzegelverkoop;
* die bovendien kontakten onderhoudt met medewerkers in verschillende delen van het land;
* die - en dat wordt toch wel van groot belang geacht - bij voorkeur in het westen des lands woont.

Gaarne **spoedige, schriftelijke reakties** aan de uitvoerend sekretaris der UZC,
ds. J. A. Brandsma, p/a Uniebureau, Biltseweg, 10 3735 MC Bosch en Duin